

Joana DAMASKIN

PASIUNI ȘI CRIME REGALE

**Viața aventuroasă
a Regelui Carol al II - lea
și crimele sale**

Editura Junimea Română

JOANA DAMASCHIN

•

PASIUNI ȘI CRIME REGALE

Editor : CONSTANTIN CIUREL

Coperta și concepția grafică : AUGUSTIN ZBORA

Paginație și tehnoredactare executată la EURO.

Tehnoredactare : DANIELA CIUREL

JOANA DAMASCHIN

**PASIUNI ȘI CRIME
REGALE**

**EDITURA JUNIMEA ROMÂNĂ
TÂRGOVIȘTE, 1998**

Redactor: CONSTANTIN CIUREL
Tehnoredactor: DANIELA CIUREL

Bun de tipar: 25.12.1997 coli tipar: 20,25
Format: 20x24x14. Hârtie tipar de 60gr.mp
Apărută 1998

Cuvântul editorului

Am ales lucrarea doamnei Joana Damaskin, spre a fi prima din seria **Dezvăluiri istorice**, datorită modului său tranșant de a relata faptele unei epoci deosebit de controversate.

Pasiuni și crime regale este o foarte documentată și pertinentă analiză a istoriei Regatului României, făcută dintr-un unghi absolut inedit, din interiorul familiei regale.

Metoda de documentare, deosebit de laborioasă, nu a împiedicat-o pe autoare să creeze o carte plină de surprize, care te ține cu sufletul la gură până la ultima pagină.

Personajele istorice care populează lucrarea, membri familiei regale, oamenii politici și de stat, oamenii de afaceri, sunt conturați de autoare cu siguranță, în ciuda clar-obscurului propriilor fapte .

Îmbinând metodele istoriografiei moderne cu un talent narativ deosebit, Joana Damaskin dezvăluie rând pe rând, în lucrarea **Pasiuni și crime regale**, multiplele fațete ale adevărului istoric .

Regii și reginele României ne sunt înfățișați în condiția lor tragică, de personaje sfâșiate între simțul datoriei, pasiunile și viciile lor. Regina Maria, bunăoară, este senzuală, pasională chiar, dar are și un simț al datoriei față de Țară ce o înalță spre idealitate. Ea este în același timp femeia atrasă de iubirea pământească, dar și regina învăluită în asceza iubirii de Neam.

În strânsă legătură cu tema principală, autoarea, fără a face o apoteoză a mișcării legionare, o scoate pe aceasta din cotloanele întunecate și ferecate, în care fusese zvârlită de cele trei dictaturi (carlistă, antonesciană și comunistă) și o redă istoriei.

În contradicție cu stilul tern, al majorității lucrărilor de istoriografie modernă, Joana Damaskin își fascinează cititorul purtându-l, ca pe un covor fermecat, prin *spatele ușilor închise* istoriografiei. Necăutând cu obstinație senzaționalul, autoarea găsește însă în istoria României, nu doar mâl și putreziciune, ci și străluciri de briliant, momente înălțătoare și luminoase.

Dacă lucrarea doamnei Joana Damaschin s-ar fi rezumat la relatarea nudă a datelor și faptelor epocii, ar fi fost probabil o lucrare remarcabilă, care s-ar fi adresat doar specialiștilor și unui cerc restrâns de cititori avizați, așa însă, a devenit best-seller-ul pe care editura Junimea Română vi-l oferă acum, în colecția Dezvăluiri istorice.

Dorim să ne exprimăm, în încheiere, bucuria și recunoștința noastră față de Doamna diasporei românești, care este Joana Damaskin, pentru acceptul său de a publica această lucrare la editura noastră, într-o colecție în care istoria neamului va fi redată așa cum a fost ea, eroică și banală, legendară și prozaică, paradigmatică și serială, mitică și profană, totodată. O istorie a neamului românesc, mergând pe calea istoriei neamurilor, cu suferința păcatului, dar și în lumina Revelației și a Mântuirii .

Editorul

Eu nu sunt o scriitoare profesionistă și nici o cercetătoare cunoscută din domeniul istoriei, sunt doar o româncă iubitoare de adevăr, carte și condei. Nu am nici un fel de simpatii politice și nu am fost niciodată apropiată de vreuna din ideologiile politice .

Am văzut lumina zilei sub domnia Regelui Ferdinand, am crescut în timpul domniei Regelui Carol al II - lea și am ajuns la majorat atunci când era rege Mihai Întâiul .

Când eram în primăvara tinereții și mă pregăteam spre a mă dedica versului și prozei, Regele Mihai i-a adus pe comuniști la guvern și ei m-au transformat, din intelectuală în devenire, în slugă pe o tarla de colhoz stalinist .

După treizeci și trei de ani de umilințe, sărăcie lucie și închisori, am obținut, în anul 1977, un pașaport turistic și o viză pentru Germania, unde am plecat să vizitez niște prieteni. Între două trenuri, la Köln, am cunoscut un ziarist american, cu care m-am căsătorit imediat. Astfel am ajuns la New York ... cetățean american .

*Dorința mea, atunci când am început să scriu **Pasiuni și crime regale** a fost aceea de a informa cât mai corect posibil tânăra generație din România, asupra ororilor trăite de noi, astfel ca aceste să nu se mai poată repeta.*

Deoarece pentru mine, în acea perioadă, arhivele și bibliotecile din România erau cu desăvârșire inabordabile, mi-am fundamentat lucrarea pe documente și lucrări ce se găseau în Franța, Anglia, Germania, Spania și America.

Această documentare laborioasă, precum și credibilitatea surselor ei, au asigurat veridicitatea acestei cărți. Dar cum realitatea nu este monocoloră, nici eu nu am prezentat-o astfel, motiv pentru care cartea ar putea părea, la o lecturare fugitivă, stranie.

Așa este însă adevărul, nici alb, nici negru complet, și acest adevăr am dorit eu să ți-l înfățișez, cititorule! Rămâne ca Dumneata să decizi dacă acest adevăr îți place sau nu.

Joana Damaskin

CAPITOLUL 1

7 SEPTEMBRIE 1940 - ORA 2 NOAPTEA EX-REGELE CAROL AL II-LEA AL ROMÂNIEI FUGE ÎN EXIL

Pe căile ferate române, trenul regal plecat din București în cursul nopții, gonea fără oprire spre granița Jimbolia-Timișoara, ducându-l în exil pe Carol al II-lea de Hohenzollern, care abdicase cu o zi în urmă.

Plecarea lui Carol era secretă și odată cu el pleca și amanta sa, Magda Lupescu, cât și alte 28 de persoane din camarila sa, în frunte cu Ernest Urdăreanu, fostul său secretar și Mareșal al Palatului Regal.

În cerul albastru al acelei dimineți de 7 septembrie 1940, un avion militar zbura grăbind să ajungă la Timișoara înaintea trenului. La bordul avionului se aflau, Vasile Boldeanu, comandant legionar din Legiunea Garda de Fier și colonelul Vladimir Precup, abia eliberat din închisoare, după 7 ani, pentru că încercase s-o omoare pe curtezana Lupescu.

Cei doi primiseră ordin de la generalul Ion Antonescu, noul prim ministru, și de la Horia Sima, șeful Legiunii Garda de Fier, ca la oprirea trenului în Gara Timișoara să facă un control de vamă printre lucrurile fostului rege, să găsească obiectele de valoare furate de el din Tezaurul Național al României și, să le dea jos din tren.

Boldeanu cu Precup au ajuns la Timișoara la ora 10 dimineața și, în mare grabă, au mobilizat un grup de legionari, pe care i-au înarmat cu puști mitraliere și i-au postat pe peronul gării, în așteptarea trenului.

Când trenul s-a apropiat de gară, mecanicul în loc să oprească, a mărit viteza, și trenul a trecut ca o nălucă prin fața peronului, lăsându-i uluiți pe legionari pentru o clipă. Dar imediat s-au recules, și toți au început să tragă cu mitralierele în tren. Ploaia de gloanțe a găurit unele vagoane și a spart ceva geamuri, dar altă pagubă n-a produs datorită vitezei trenului.

Legionarii, furioși că au fost trișați de fostul rege și în ultima clipă când se afla pe teritoriul României, au tras cu mitralierele și după ce trenul dispăruse, lăsând în urmă doar zgomotul și un fum albăstrui...

În timpul rafalelor de mitralieră, Carol cu însoțitorii săi s-au trântit pe podele, iar curtezana Lupescu care încă lenevea în pat, a sărit în cada de baie și s-a pitit să se apere de gloanțele ce-i vâjiiu deasupra capului. Așa au stat cu toții până ce trenul a ajuns în Iugoslavia, unde a oprit în gara Velika Kikinda.

Când curtezana a fost scoasă din cadă de către Carol, fața îi era vântată de spaimă, dar și de furie. Tremurând din toate cărnurile ei multe și pistruiate, i-a zis amantului în timp ce-și aranja părul răvășit:

-Numai legionarii pot fi cei ce au tras în noi. Când ți-am spus să-i omori pe toți, nu m-ai ascultat, și uite ce era să pățim!

-N-am crezut că vor încerca să mă omoare. Doar Antonescu îmi garantase securitatea mea și a ta pe teritoriul românesc, a zis Carol revoltat.

Și îmbrățișându-și amanta s-o calmeze, a adăugat: “Dar bine c-am scăpat cu viață, scumpa mea!...”

*

Regele Carol al II-lea al României a abdicat în zorii zilei de 6 septembrie 1940, în favoarea fiului său Mihai. Generalul Antonescu, cel care l-a forțat pe Carol să abdice, i-a garantat protecția vieții lui și a concubinei sale pe teritoriul țării.

Ca să-l convingă pe Carol de “bunele” lui intenții, el a ordonat ca însuși ministrul de Interne David Popescu, cu inspectorul Bianu de la Securitatea Statului, să-l însoțească până la graniță. Cum Carol era speriat de furia poporului, a cerut și o gardă militară.

Antonescu i-a satisfăcut și această cerere și a ordonat ca o companie de soldați înarmați sub comanda colonelului Dragomir să urce în tren, ca să-l păzească până la graniță.

În plus, Antonescu nu l-a supravegheat pe Carol când și-a luat lucrurile personale din Palatul Regal și Casa Nouă, punându-i la dispoziție un tren cu 9 vagoane, din care 7 au fost încărcate cu mobilier, iar două erau vagoane speciale de călătorit și de dormit.

Aflând însă că fostul rege luase și câteva obiecte din Tezaurul Național, Antonescu s-a gândit să ia valorile înapoi și, atunci, a ordonat celor din Garda de Fier să-i facă un control în vagoane la graniță. Planul a eșuat, pentru că regele Mihai dăduse ordin peste Antonescu, ca trenul ce-l ducea pe tatăl său în exil să nu oprească în gara Timișoara.

*

Regele Carol al II-lea a umbrît pe vecie numele dinastiei de Hohenzollern prin tiranica sa domnie în România și crimele ce le-a comis împotriva națiunii și a românilor care nu erau de acord cu politica sa. În cei 10 ani de domnie, Carol a dovedit că era un dușman al neamului românesc.

Inconștient și despotic, zămbăreț dar crud ca o fiară, imoral și corupt până-n măduva oaselor, Carol al II-lea a fost un rege de operetă, preocupat numai de parăzi militare, chefuri și femei.

Nu țara îl interesa pe el, ci aventurile amoroase, Carol fiind un obsedat sexual care acționa la impulsul instinctelor sale animalice, fără să-i pese de opinia publică.

Pentru indecența și imoralitatea sa, românii își amintesc de el cu dezgust. Iar pentru că le-a sfâșiat țara în anul 1940, dând Basarabia și Bucovina de Nord la ruși, Transilvania la unguri și Cadrilaterul la bulgari, îl vor blestema de-a lungul secolelor viitoare.

Dar, de la tiranica lui domnie, românii au tras o mare învățătură, înțelegând ce imensă greșeală s-a făcut în anul 1866, când s-a admis ca o dinastie străină să le conducă țara. Căci datorită acestei dinastii, veneticii “au tăiat și spânzurat” în România timp de 81 de ani, iar românul care îndrăznea să critice abuzurile ce le făcea Măria Sa, era ucis în bătai.

Și cum ziceau străbunii noștri: “Cum îți așterni, așa vei dormi”, românii și-au “așternut” să pătimească acceptând niște regi germani din faimoasa Casă Regală de Hohenzollern...

Din nefericire, nu voința poporului a fost aceea care i-a ales pe Hohenzollerni să le fie regi, ci o mână de afaceriști și politicieni fanarioți, aciuiați pe pământul României de pe timpul ocupației otomane.

Aceștia veniseră cu o boccea în mână și cu "țidulă" de la Poarta Otomană să fie satrapi peste români, ca să-i forțeze de a plăti biruri turcilor invadatori. Din acei fanarioți se trag familiile așa zise nobile: Cantacuzino; Calimachi; Catargi; Lahovari; Ghica; Știrbei; Sturdza; Bibescu; Mavrocordat; Moruzzi; Șoutzu, Krisoveloni și mulți alții.

Acești fanarioți și alți venetici, s-au împământenit prin Valachia și Moldova, luând cu japca pământul de la românii ce nu puteau plăti birurile, ca apoi să se auto-declare "prinți" și să pretindă că ei erau cei mai "buni fii" ai țărilor Românești.

Pe ici, pe colo, unii români s-au strecurat în tagma satrapilor prin alianțe politice și matrimoniale, cum a fost cazul cu familia Brătianu. Un astfel de "bun fiu" a fost și Ion I. C. Brătianu, care l-a răsturnat de pe tron pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, ca să-i facă loc unui "străin la vorbă și la port".

Brătianu împreună cu fanarioții Ghica și Bibescu au plănuit eliminarea lui Cuza, pentru a aduce un rege străin, care să protejeze interesele lor adânc lezate de reformele sociale făcute de Cuza în avantajul românilor.

La conspirație s-au alăturat și clericii greci, supărați foc pe Cuza că decretase Statutul Organic și, pe baza lui le confiscase 25% din miile de hectare acaparate de ei cu japca în "numele" lui Christos, pământ cu care i-a împroprietărit pe români.

Prin același decret, Cuza a unificat și Biserica Ortodoxă din Moldova cu cea din Muntenia, declarându-l Mitropolit Primat al României pe românul Nifon. Tot atunci, el a abrogat folosirea limbii grecești, declarând limba română ca limbă națională, fapt ce l-a supărat pe greci, că pierdeau controlul asupra poporului român.

*

Conspiratorii l-au trimis pe Brătianu la Paris în toamna lui 1865 să caute un francez cu "sânge albastru", căruia să-i dea plocon Principatele Unite. N-a găsit, dar a găsit-o pe românca Madame Cornu, care era intimă prietenă a clanului de Hohenzollern-Sigmaringen din Germania și, care l-a ajutat pe Brătianu să obțină o audiență la Împăratul Wilhelm I.

Brătianu a fost primit la Palatul Regal din Düsseldorf de Wilhelm I însoțit de Anton de Hohenzollern-Sigmaringen și de fiul acestuia, Karl Eitel, pe care el pusese ochii să-l facă regele românilor. Toți au primit bucurioși oferta lui Brătianu, ca tânărul Karl Eitel să devină rege în Principatele Române, de unde Domnitorul Cuza urma să fie izgonit.

Brătianu revine în țară, și face planul loviturii de Stat. În noaptea de 11 februarie 1866, conspiratorii înarmați intră cu forța în dormitorul lui Cuza, îl arestează din pat, și sub amenințarea cu moartea, îl forțează să abdice. Apoi îl duc în ascuns până la graniță cu soția lui și îi aruncă pe teritoriul Austriei, forțându-i să plece în exil.

Gonit ca indezirabil, omul care făcuse Unirea se duce cu soția în Franța, voină să se stabilească acolo. Dar Franța, "marea lui prietenă", i-a refuzat azilul politic la presiunile făcute de Germania, carel voia sub controlul ei.

Neavând încotro, Cuza se duce în Germania. Acolo i s-a dat ca domiciliu forțat o încăpere cu pereții umezi și reci, într-o cazarmă din orașul Heidelberg. Dezamăgit de prieteni, rănit de indiferența fraților săi români, umilit și forțat să trăiască în mizerie și frig, Cuza se îmbolnăvește și cade la pat. În amărăciunea și lunga sa boală, Cuza a avut alături de el numai pe soția sa Doamna Elena, care l-a îngrijit cu devotament până-n ultima lui clipă .

*

După ce l-au gonit pe Cuza, Brătianu cu Ghica și Bibescu, organizează o manifestație pe Câmpia Libertății de la AlbaIulia, ce are loc în 15 aprilie 1866.

Într-un discurs înflăcărat, Brătianu a cerut românilor să voteze în plebiscit pentru Karl Eitel, zis Carol I, asigurându-i că el va fi cel mai bun rege pentru ei, și prin el, Imperiul German va proteja hotarele Principatelor Unite.

Grecoțelii și alți venetici plătiți i-au îmboldit pe românii ce se temeau de turci și de ruși, să voteze pentru german. Și ei au strigat: Ura!..., pentru un om ce nu-l cunoșteau, și: Trăiască Regele Carol I!, pentru un străin de neamul lor.

După plebiscitul măsluit, Brătianu a pregătit în mare taină intrarea în țară a lui Karl Eitel, ca unii români să nu se opună, și turcii să nu-l aresteze, că voia să fie rege într-o țară vasală lor.

Pentru protecția vieții lui Karl Eitel, Brătianu s-a dus la Viena să-l întâmpine. Prințul călătorea cu acte false pe numele de Herr Hettingen, și deghizat ca un negustor, ce mergea la Odesa pentru "afaceri".

Când vaporeșul cu care călătoreau pe Dunăre a ajuns la Turnu Severin, Brătianu cu Karl Eitel au așteptat pe punte, până ce lumea s-a dat jos. Când marinarii au început să ridice puntea vaporeșului spre a pleca mai departe, Brătianu l-a împins din spate pe prinț și amândoi au sărit pe pământul românesc, sub privirile uluite ale marinarilor.

Cei doi erau așteptați de un grup de conspiratori înarmați. L-au suit pe Karl Eitel într-un poștalion cu 6 cai, și în mare goană au pornit spre București. Când după o zi de mers au ajuns lângă Ploiești, au făcut la stânga spre satul Ciocănași, și au oprit la casa unui țaran, unde totul era pregătit, ca Prințul să ia masa și să se odihnească. Acolo îl așteptau Ghica și Golescu, cu o suită de ofițeri români, ce urmau să fie garda lui spre București.

După ce au mâncat și au închinat pahare cu vin în onoarea lui Karl Eitel, Brătianu aduce o uniformă de general român, și îi cere s-o îmbrace. Acesta o îmbracă, și așa cu haine de împrumut, și fără a ști o "boabă" românească, conspiratorii l-au dus la Mitropolia din București. Acolo era așteptat de trupe militare cu steaguri și tot felul de fețe simandicoase, ce veniseră să asiste la Te-Deum și ceremonia ungerii lui ca rege.

Era în 10 Mai 1866, când Mitropolitul Nifon a zis rugăciunea pe românește, i-a dat crucea catolicului Karl Eitel s-o sărute pe rânduiala ortodox-creștină, apoi l-a "uns" cu mir și l-a declarat rege al românilor.

După ceremonie, Prințul Karl Eitel devenit Regele Carol I, a zis într-o franceză hârăită, pe care majoritatea românilor n-au înțeles-o: "Punând piciorul pe acest pământ sfânt, am și devenit Român. Primirea plebiscitului Îmi impune mari datorii, ce sper că-Mi va fi dat a le împlini.

Eu vă aduc o inimă leală, cu cugetări drepte, o voință tare de a face bine, și un devotament fără margini către noua Mea patrie, cât și acel neînvins respect către lege pe care le-am cules din exemplul alor Mei.

Cetățean astăzi, mâine de va fi nevoie soldat, Eu voi împărți cu voi soarta cea bună, ca și pe cea rea. Credeți în Mine, precum Eu cred în voi!" (Monitorul Oficial din 12 mai 1866, declarația Regelui Carol I).

Iată cum au ajuns Hohenzollernii regi în bătrâna noastră țară a Traco-Dacilor...

Șapte ani mai târziu, Cuza moare în exil la numai 55 de ani. Când Doamna Elena Cuza a cerut voie de la "regele românilor" să aducă în țară trupul lui Cuza, Măria Sa Carol I i-a aprobat cererea, dar cu o condiție, "fără pompă".

Doamna Cuza a adus trupul soțului ei în țară, și în mare taină și fără pompă l-a îngropat în pământul moșiei lor de la Ruginoasa, din Moldova.

*

Familia de Hohenzollern a făcut tot ce i-a stat în putință să regaleze, ca uitarea să se așternă peste numele Domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Nu i-au sărbătorit nici nașterea, nici moartea. El nu are o statuie în fiecare capitală de județ, cum s-ar fi cuvenit. În cărțile școlare se vorbea de 24 ianuarie, Ziua Unirii, dar prea puțin de Alexandru Ioan Cuza, care a făcut Unirea.

Iar în Palatul lui Cuza din Iași, în loc să facă un muzeu, l-au închiriat la niște evrei polonezi, care au făcut o bancă în palat și un teatru idiș în grădina lui.

Tot ce ar fi amintit românilor de Cuza, a fost cenzurat, ori distrus de către Hohenzollerni.

CAPITOLUL 2

1866-1914

DOMNIA REGELUI CAROL I ÎN ROMÂNIA

Regele Carol I și-a început domnia la vârsta de 27 ani, și fără a ști o vorbă românească. El s-a înconjurat cu fanarioții care l-au răsturnat pe Cuza, dând Președinția lui Catargi; Externele lui Mavrogheni; Justiția lui Cantacuzino; Cultele lui Rosetti; Apărarea lui Ghica; Comerț și Agricultură lui Sturdza, iar pe românașul care-l adusese pe tron, Ion I.C. Brătianu, l-a numit ministru de Finanțe, făcându-l prim ministru numai după câțiva ani. Restul de demnitari, erau germani.

Spre norocul românilor, Carol I fusese crescut în disciplina prusacă și era un om decent, curajos și plin de simțul datoriei. Deși străin într-o țară străină, el a arătat un real interes pentru binele poporului român, ceea ce i-a adus încrederea și dragostea lui.

Când la Conferința Marilor Puteri de la Paris, convocată de Turcia la 13 mai 1866, Sultanul i-a contestat dreptul de a fi rege într-o țară vasală lui și l-a amenințat că va ocupa Principatele, Carol I a mobilizat armata. Curajul lui de a-i înfrunța pe turci a amânat războiul. Apoi sprijinit de Franța și Germania, Carol I a dus tratative și, a reușit să obțină recunoașterea dinastiei sale și a Statului Român independent.

Cu multă energie, Carol I a reorganizat armata și a înzestrat-o cu cele mai bune arme aduse de el din Germania, să poată apăra țara la nevoie.

A zidit școli, universități și academii militare. A construit primele drumuri de cale ferată, șosele naționale pavate și poduri importante peste Dunăre. Economia României a înflorit în câțiva ani, iar nivelul de trai al românilor a crescut.

În acea perioadă de mari construcții în România, Carol I a construit și pentru el, Palatul Peleş de la Sinaia, Palatul Regal din București, vile prin munți și pe malul Mării Negre, unde îi plăcea grozav să stea sub razele soarelui.

Și ca un "bun" monarh ce era, a decretat și o lege, prin care-i obliga pe proprietarii de pământ să plătească impozit Coroanei.

Lui Carol I i s-a deschis pofta de îmbogățire, după ce a primit "cadou" 118 mii hectare de pământ de la Ion C. Brătianu, care fiind ministru de Finanțe, a ajustat averea statului, să-l "răsplătească" pe german, că acceptase a fi rege românilor.

Cum avea nevoie de un administrator, Regele n-a luat un român, ci pe un grec cu rădăcini semite, numit Ion Kalinderu, care în scurt timp a devenit un fel de ministru al afacerilor sale particulare. Pe lângă acea funcție, Kalinderu era sfetnicul lui personal și purtătorul de cuvânt oficial, cât și spionul care-i raporta tot ce făceau demnitarii și personalul Casei Regale.

Kalinderu a administrat Domeniile Regale așa de bine, că din 118 mii de hectare, le-a făcut 500 de mii până-n anul 1900, Carol I devenind cel mai bogat om din România, unde venise cu mâinile în buzunare...

*

La 15 noiembrie 1869, Carol I s-a căsătorit cu prințesa germană, Elisabeth de Wied. Ea a dat tronului o fetiță, care după legile Casei Regale nu putea fi moștenitoare de tron, care moare de scarlatină la vârsta de 4 ani. Moartea fetei a zguduit-o pe Elisabeth așa de tare, că a căzut într-o depresiune nervoasă. Ea s-a retras din viața normală și s-a refugiat în lumea artelor și a fanteziei. Crezând în reîncarnarea spiritului și sperând să ia legătura cu fetei ei moartă, Elisabeth s-a dedicat studiului metafizicii. Ținea colocvii literare despre acest subiect, în salonul ei devenit celebru pe vremea aceea, când lumea credea în supranatural. Fire romantică și sensibilă, Elisabeth s-a rupt de realitate și a trăit între vers și iluzie. Ea a scris poezii sub pseudonimul de Carmen-Sylva, poezii traduse în românește de Elena Văcărescu, doamna ei de onoare.

Și în timp ce Regina scria poezii, Regele rezolva multe probleme politice prin tact și perseverență, iar la nevoie, prin război.

Așa s-a întâmplat în anul 1877, când rușii, în război cu turcii, sunt bătuți și îi cer ajutor. Carol I, crezând în minciuna lor, "că luptau să salveze creștinătatea de teroarea otomană", îi lasă pe ruși să treacă prin teritoriul românesc către Dunăre. El însuși cu armata română intră în lupta împotriva turcilor și îi bate la Plevna, luându-l prizonier pe faimosul Osman Pașa. Prin acea victorie, se termină cu dominația turcească asupra României, care durase 477 de ani.

Rușii, perfizi și mincinoși cum sunt, fac pace cu turcii, dar în tratatul de la San Stefano nu țin cont de drepturile României. Ei ne răpesc iar teritoriul din sudul Basarabiei ce-l restituiseră în anul 1856 și care fusese furat de țarul Alexandru I în anul 1812, prin alt tratat mârșav făcut cu Sultanul Ali Pașa.

La 13 iunie 1878, s-a deschis Conferința de Pace de la Berlin și Germania aprobă răpirea Basarabiei de către Rusia, dând în schimb Cadrilaterul ca recompensă. Regele Carol I nu s-a opus la această nedreptate făcută României, chiar de neamurile lui. El s-a mulțumit că România a fost recunoscută ca stat independent, ce de fapt întărea existența dinastiei sale. Datorită nepăsării sale, rușii vor stăpâni Basarabia până în anul 1918 și vor ridica mereu pretenții asupra ei...

Carol I a zidit Regatul România, a dat țării Constituția de la 1879 și ca un "bun român" ce era, i-a împământenit pe evrei cu drepturi egale cu românii, așa cum îi fusese impus de bancherii evrei, la Congresul de la Berlin.

Acest fapt a nemulțumit poporul român, care sătul de ocupații străini, s-a opus ca veneticii veniți de prin Rusia, Austria, Ungaria și mai ales din Galiția Poloniei, unde ei nu aveau drepturi, ci trăiau închiși în ghetouri, să fie făcuți ad-hoc egali cu ei, în tânărul Regat România.

Furtunoase dezbateri au avut loc în Camera Deputaților, unde la 4 septembrie 1879, filozoful Vasile Conta a zis:

"Tendențele împământenitorilor se vor găsi permanent în conflict cu cele ale pământenilor. Noi dacă nu vom lupta împotriva elementului jidovesc, vom pieri ca națiune."¹

*

La 10 octombrie 1879, poetul Vasile Alexandri, fost ministru de Externe sub Cuza, exprimă sentimentul românilor, spunând în Senat: •

“Ce este această nouă cumpănă? Ce este această nouă năvălire? Cine sunt năvălitorii, de unde vin și ce vor? Cine este noul Moise, care-i conduce la noul pământ al făgăduinței, așezat de astă dată pe malurile Dunării?”

Cine sunt năvălitorii..? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru îndeplinirea misiunii sale; sunt adepții celui mai orb fanatism religios; cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului; cei mai neasimilabili de alte popoare ale lumii.

Ce vor ei de la noi? Să devie proprietari ai pământului acestui popor, iar din vechii stăpâni ai țării să facă niște iloți, precum sunt astăzi țăranii din Galitzia și o parte a Bucovinei.

Blamul s-ar cuveni nouă românilor, dacă prin aplicarea unor absurde teorii umanitare, am substitui locuitorii acestei țări și am face din țară o proprietate izraelită.”²

*

Ministrul de Interne Mihail Kogălniceanu ia poziție împotriva Art.7 din Constituția făcută de Carol I, declarând într-o ședință următoarele:

“În România, cestiunea jidovilor nu este o cestiune religioasă; ea este o cestiune națională și economică.

În România, jidovii nu constituiesc numai o comunitate deosebită, ei constituiesc în toată puterea cuvântului o naționalitate străină de România, prin origină, prin limbă, prin port, prin moravuri și chiar prin sentimente.

Toți cei ce au vizitat Pricipatele și în deosebi Moldova, s-au înspăimântat de aspectul trist ce-l înfățișează orașele noastre împoporate de israeliți polonezi. Când s-a cercetat mai în fond comerțul, industria și modul de conviețuire al acestei mulțimi, s-a constatat că jidovii sunt consumatori fără a fi producători. Și pot spune că, principala lor industrie este debitul băuturilor...

Aceasta a produs o mare iritațiune din partea populației române, trecută prin grele suferințe și din legitimă îngrijorare a unei națiuni ce se simte amenințată în naționalitatea sa și în interesele sale economice.

De aceea, toți acei ce poartă un interes viu pentru țara lor, s-au preocupat de necesitatea de a opri exploatarea poporului român printr-un alt popor străin lui, prin jidovi.”³

*

Ion Heliade Rădulescu atacă pretențiile evreilor la drepturi în România, printr-un discurs cu titlul “Israelii și Jidani”, spunând:

“Cred oare, tântanii din Englitera și din Franța, credeți oare și D-stră dimpreună cu dâșșii, că românii se vor uita cu sânge rece la a se stabili între dâșșii cea mai sordidă și imundă, cea mai bătărană dintre aristocrații, dominația de marțafoi, de jidani, de rusiani ai lui Mamona?

Vin tântanii din Englitera și Franța cu dreptul omului bazat pe egalitate, să pretindă numai ei privilegiu și supremație?

Și fiindcă nu pot invoca dreptul acesta, cutează după cum le-a plesnit în cap paradoxul de român de rital israelit, să-și împingă cutezanța și mai jidanească, de a ne amenința cu numele suveranilor Europei?

Cu ce oare ne vor cuceri jidanii? Cu cantitatea? Cu numărul? Cu forța?

Pentru binele ce le dorim, să nu cumva să încerce, necum a pretinde ceva în această epocă de agitațiune provocată de îngerii Satanei ce i-au indus în tentațiune. Să nu cerce la una ca aceasta, că D-zeu știe unde vor ajunge românii în legitima lor apărare de cea mai sacră din toate urgiile, apărându-și drepturile lor, ca orice națiune ce își are instinctul de conservare!"⁴

*

Istoricul Bogdan Petriceicu Hajdeu, în lucrarea sa "Studii asupra Judaismului", spune: "Așa dară, Talmudul prevede pentru jidani două căi de purtare în privința noastră.

Dacă sunteți mai slabi decât creștinii, lingușiți-i... dacă sunteți mai puternici decât creștinii, exterminați-i. Acum înțelegeți oare ce va să zică a acorda jidanilor drepturi așa numite politice?"⁵

*

A. D. Xenopol, profesor de istorie la Universitatea Iași, care a văzut cu ochii lui invazia Moldovei de către Galițieni și Podolienii, spune în lucrarea sa "La question israelite en Roumanie", că: "Dacă un român ar deschide o prăvălie, nici un jidan nu i-ar trece pragul, în timp ce românii nu se opresc deloc a cumpăra de la jidani.

Niciodată un jidan nu va primi la întreprinderea sa un român, dacă acesta ar putea să învețe de la el câte ceva; căci românii nu sunt primiți în casele jidovești decât ca slugi și hamali. Jidanii practică față de români exclusivismul economic cel mai riguros și nu renunță la el, căci le este prescris de însăși religia lor."⁶

*

Și poetul Mihail Eminescu s-a opus la a se da drepturi evreilor, prin articolul său "Iarăși Evreii", publicat în 1876, în care spunea: "Cât pentru români, egala îndreptățire a 600.000 de lipitori și precupeți, este pentru ei o cestiune de moarte și de viață și poporul nostru cred c-ar prefera moartea repede prin sabie, decât moartea lentă prin vitriol."⁷

Eminescu spunea: "Prin ce muncă sau sacrificii și-au câștigat jidanii dreptul de a aspira la egalitate cu cetățenii Români? Ei au luptat cu Turcii, Tătarii, Polonii și Ungurii? Lor le-au pus Turcii capul în poală? Prin munca lor s-a ridicat vaza acestei țări? Prin unul din ei și-a câștigat neamul românesc dreptul la soare?

Și astăzi, când existența noastră e în joc, când ni se dispută drepturi seculare, emanate din capitulațiile luminaților Domni ai acestor țări, tot ei și prin uneltirea "alianțelor" lor, ei ne îngreunează poziția, trecând peste capetele noastre, cerând drepturi de la străini, de la dușmanii noștri chiar.

Legea zice, că cine conspiră cu străinii în contra instituțiilor țării și a poporului în mijocul căruia trăiește, este un trădător.

Merită un trădător drepturi? Nu."⁸

*

Nicolae Iorga a scris în 1913 "Istoria Evreilor în țările Române", bazându-și lucrarea pe documente de arhivă din anii 1878. "Cu zecile se numărau aceste așezări de exploatare și depravație, cârciumă lângă cârciumă, cu sticle de rachiu din cartofi

și alte otrăvuri, pe tot cuprinsul Moldovei, istovind o rasă sănătoasă, pentru hrănirea viciilor civilizate ale clasei dominante.

Totuși, intervențiile străine hrănite de elementele evreiești din țară, nu se opriă. În 1878, ele puseră condiții recunoașterii independenței câștigată cu jertfe de sânge a țării și grămădiră umilințe asupra României independente, care nu se putea sinucide dând politicește jumătate din ea în puterea evreilor...

Și precum Kogălniceanu apăraseră satele de alcoolul și camăta evreiască, D-l Maiorescu apăra demnitatea României de insulta primirii străinilor, prin voința străinilor.”⁹

*

“Voința străinilor” era a doi evrei bogați din Anglia, bancherul Rothschild și Sir Moses Haim zis Montefiore, care au presat la Congresul de la Berlin pe Carol I să le dea drepturi evreilor. “În acest scop, Carol a fost vizitat de Moses Haim încă din 1867 când a protestat împotriva antisemitismului și a cerut drepturi civile pentru evrei.”¹⁰

“Carol a fost de acord și Parlamentul României dă drepturi evreilor prin cerere individuală, iar 900 din cei care luptaseră în război sunt încetățeniți odată cu familiile lor.”¹¹

*

Carol I s-a încoronat la 22 mai 1881, cu o coroană făurită dintr-un tun capturat de la Plevna, iar Regina Elisabeth cu o coroană din aur bătută cu pietre scumpe. Tot atunci, Corpurile legiuitoare proclamă Regatul România. Sărbătorirea acestor două evenimente a ținut trei zile.

*

Între timp, Regele Carol I a extins relațiile cu alte țări, dar a făcut și tratate secrete, neștiute de popor.

La cererea lui Bismark, el a semnat un tratat cu Germania în anul 1883, prin care a angajat Statul Român, că: “Va sprijini Germania în orice situație.”¹²

Tot în 1883, Carol I a semnat un pact secret și cu Împăratul Franz Josef al Austro-Ungariei, prin care-i garanta, că: “niciodată nu va cere Transilvania înapoi.”¹³

După ce servul care-l adusese pe tron, I.C.Brătianu, a murit în 1891, Carol I s-a temut ca alții să nu afle de tratatele lui secrete și le-a închis în seiful personal. Și ca să fie sigur că nu se va afla, a luat el conducerea Ministerului de Externe.

Acele două acte au fost descoperite după moartea lui subită în 10 octombrie 1914, dar fiindcă tot un Brătianu devenise prim ministru, (fiul celui mort) poporul român n-a fost informat atunci, ci după mulți ani.

Iată de ce 3 milioane de români din Transilvania au rămas încă 35 de ani sclavi sub cizma ungarilor, ca să fie eliberați abia în 1918, când Transilvania a fost recucerită de români prin lupte sângeroase.

Când Regele Carol I a văzut că soția sa nu era interesată să-i dea un alt moștenitor la tron, ca să-și salveze dinastia, a adus pe nepotul său Ferdinand și l-a declarat urmașul său în 1889, fără să întrebe poporul român.

Ferdinand era născut la 24 august 1865, fiul Prințului Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen și al Infantei Antonia de Portugal, o urmașă a Prințului Murat, Rege de Napoli și frate cu Napoleon I.

Ferdinand era un bărbat înalt, subțirel, cu o față osoasă și nasul aqvilin, ornată de două urechi mari și foarte blegi. Deși fusese educat în școala militară prusacă și era ofițer, Ferdinand era un timid și un stângaci în toate. Între el și Carol I era o mare diferență de caracter și temperament.

Asta nu știa poporul român, că avea grijă Casa Regală să cenzureze totul și să-și prezinte membrii familiei sale drept oameni ultra-superiori și ultra-morali. Se ascundea și faptul că nimeni din familia Regală nu vorbea românește.

Cei care l-au cunoscut personal pe moștenitorul tronului, spun că: "Ferdinand era prost, leneș, incapabil și înclinat spre alcoolism. În public, sau cu persoane ce nu le cunoștea, nu scotea un cuvânt. Și când încerca, se bâlbâia, îngăima câteva cuvinte fără rost și fără sens. Pe lângă asta, gesticulația sa, obiceiul său nenorocit de a se legăna pe un picior, când pe celălalt, precum și urechile lui cam mari și depărtate de cap, dădeau înfățișării sale stângăcie și o lipsă totală de armonie și de maiestate. Era un om lipsit total de voință și de inițiativă" ¹⁴

Un atașat militar englez la București în timpul războiului din 1916 a raportat către Foreign Office, că: "Regele Ferdinand este popular, dar este un incapabil. Nu are vicii, ci numai unul, care dacă e practicat de regaliști, cere o bună cantitate de humor să aprobi asemenea izmeneală. El are un gust nelimitat pentru plăceri sexuale de orice fel..." ¹⁵

*

Păcatele Casei Regale de Hohenzollern sunt multe și au fost începute chiar de Ferdinand. Deși Carol I îl obliga să fie permanent în mijlocul trupelor militare, el prefera să stea în salonul Reginei, unde picotea pe o canapea ore întregi. Și tot întâlnind-o pe Elena Văcărescu, care era doamna de companie a Reginei, s-a îndrăgostit de ea.

Elena nu era o femeie frumoasă, ci mică, grasă și brunetă, dar simpatică și foarte cultă. Ea a răspuns la amorul lui Ferdinand și el a cerut-o de soție. Regina Elisabeth, în romantismul ei maladiv, n-a văzut nimic rău în amorul lor și cei doi s-au logodit cu binecuvântarea ei. Apoi Ferdinand foarte fericit s-a dus la Rege să-l informeze, că el se căsătorește cu Elena Văcărescu.

Regele Carol I s-a opus și i-a amintit amoretzului, că nu avea dreptul să se căsătorească cu o muritoare de rând, deoarece Constituția României interzicea căsătoria morganatică. Disperat, Ferdinand a cerut ajutorul Reginei Elisabeth. Regina a insistat pentru protejata ei, invocând noblețea Văcăreștilor și cultura Elenei, dar Regele a fost neînduplecat. Furios că cei doi amorezi puneau în pericol dinastia abia înjghebată de el, o exilează pe Elena Văcărescu, dar și pe soția sa care îi susținuse.

Ca să acopere scandalul, el dă ordin să se publice în presă, că: "Regina cu doamna ei de companie au plecat într-o călătorie de plăcere la Veneția".

Călătoria de "plăcere" a Reginei a durat 3 ani. Ea a revenit în țară, dar Elena Văcărescu și-a continuat exilul în Franța, unde s-a dedicat unei cariere literare și nu s-a căsătorit niciodată .

După ce-a exilat-o pe Elena Văcărescu, Carol I l-a scuturat bine pe Ferdinand și i-a ordonat să-și găsească o mireasă de rang regesc.

Ferdinand s-a supus ordinului și căutând o soție cu "sânge albastru", a găsit-o pe tânăra Maria-Alexandrovna-Victoria, Prințesă de Marea Britanie și de Irlanda.

Ea era născută la 29 octombrie 1875, fiica prințului de Edimburg și Mare Duce de Gotha-Coburg (După tatăl său german) și al doilea fiu al Reginei Victoria a Angliei.

Mama Mariei era singura fiică a țarului Alexandru II al Rusiei, cel care ne-a răpit Basarabia, după ce lam ajutat să-i bată pe turci la 1877.

Fiind o căsătorie de interes politic și material, Maria în vârstă de 18 ani și Ferdinand de 28, s-au căsătorit rapid și nunta a avut loc în 10 ianuarie 1893, la Castelul Sigmaringen din Germania. Mirii au plecat spre România într-o caleașcă trasă de șase cai, iar când au ajuns la granița țării, atunci la Predeal, au luat trenul până la București.

Poporul Român a primit-o pe Maria cu căldură și multe plecăciuni. Maria care venise cu un "cufăraș cu rochii", dar cu un milion de ifose, a fost nemulțumită de atâtea priviri curioase și aclamații și s-a plâns mamei sale într-o scrisoare: "Nu-mi place, că toți se uită la mine, de parcă aș fi un animal curios..."¹⁶

Cum Regele Carol I voia s-o arate poporului pe moștenitoarea de tron, dădea mereu recepții în onoarea ei. Pe Maria însă, o plictiseau de moarte acele recepții și i-a spus într-o zi: "Unchiule, nu mai pot suporta să văd această adunare de o mie de fețe bătrâne și hidoase, toți îmbrăcați în veste albe cu decorații, cu părul lor negru și slinos, să se uite la mine cu ochii lor negri și urdușoși!"¹⁷

Regele a înțeles că Mariei nu-i plăcea de neamul românesc, dar n-a ținut seama de nemulțumirile ei și a continuat s-o dirijeze impunându-i în viața ei personală și cea socială, dictonul lui: "Demnitate, Disciplină și Muncă!"

Ferdinand înamorat de ea până peste cap, căuta să-i intre în voie, dar ei nu-i plăcea nimic. "Nici Palatul Regal din Calea Victoriei unde locuia; nici mobilierul; nici tablourile de El Greco; nici draperiile de la ferestre, că erau prea sumbre și nici protocolul Casei Regale, că era prea rigid!"¹⁸

Trei săptămâni după căsătorie, Maria rămâne gravidă. Știrea a electrizat poporul, fericit că va avea un moștenitor la tron cu "sânge albastru", născut pe pământul țării.

Toată lumea o adora pe Maria pentru tinerețea și frumusețea ei, dar pentru Regina Elisabeth, ea era: "Prea englezoaică; prea frivolă; și prea needucată!"¹⁹

La 15 octombrie 1893, Maria a născut un băiat. Deși ea era protestantă și Ferdinand catolic, copilul a fost botezat în religia Bisericii Ortodoxe, dându-i-se numele de Carol.

Fotografia lui în brațele mamei sale, a apărut în toate ziarele. Maria era frumoasă ca o nimfă, iar micul prinț era un copil cu părul bălai cârlionțat și ochi albaștri, frumos ca un Eros din mitologia greacă și dolofan ca un îngerăș dintr-o pictură de Rafael. Oricare mamă își dorea să aibă un copil frumos, ca prințisorul Carol...

Nimeni nu și-a închipuit atunci că acel prunc frumos, născut în Zodia Scorpionului, va fi un desfrânat, un bețiv, un despot, un dezertor și un criminal, iar mama lui o imorală cu amanți oficiali...

Carol moștenise numai numele de la tatăl său, căci fizic și temperamental era leit ca mama sa. Și cum Maria era carne din carnea Marii Duceșe de Rusia, ea era mai mult rusoaică decât englezoaică "pură", cum îi plăcea să pretindă.

Că Maria era rusoaică, se poate vedea în fizicul ei, foarte diferit de cel al englezoaicelor. Se poate vedea în temperamentul ei tumultos, în frivolitatea și indecența ei, trăsături de caracter ale Romanovilor din care se trăgea și pe care încerca să le acopere de ochii lumii, prin grație și eleganță.

Este bine cunoscut ce dezmăț, ce beții și de crime se petreceau la Curtea Rusiei sub Romanovi. Chiar bunicul Mariei, țarul Alexandru II, a adus în palat peste soția lui bolnavă, pe amanta sa, Catherina Dolgoruky. Și în timp ce neamurile Mariei din Rusia excelau în imoralități și crime, Anglia excela prin decență și sobrietate.

Deși Maria se născuse în Anglia, ea n-a învățat nimic de la demna ei bunică, Regina Victoria, care rămasă văduvă de foarte tânără, a purtat doliu și l-a plâns pe soțul pierdut până a murit și ea. Pentru decența și demnitatea acestei regine, perioada în care a trăit ea a fost înregistrată de istorie, ca "Epoca Victoriană."

*

Prințesa Maria și-a luat rolul în serios de a întări dinastia în România și, în toamna lui 1894, a dat naștere la o fetiță pe care a botezat-o Elisabeta. Încă din adolescență prințesa alintată Lisaveta, sărea în brațele oricărui bărbat frumos. A sărit și în brațele ofițerului Grigore Gafencu, cu care a vrut să se căsătorească în timpul războiului din 1916.

Ca s-o lecuiască, Maria l-a mutat disciplinar pe Gafencu și a căsătorit-o forțat cu Prințul George al Greciei. Câțiva ani mai târziu, grăsupa Lisaveta, ca o "demnă" Prințesă de Hohenzollern, a fugit cu un alt bărbat...

*

Poporul român credea că Maria era fericită, dar ea nu era, deoarece Ferdinand o ținea mai mult în pat...

N-o lăsa să se scoale în zori, să alerge cu calul pe câmpii, cum îi plăcea ei, să joace tenis, să facă plimbări sau vizite. Maria s-a plâns mamei sale într-o scrisoare: "Suntem foarte diferiți. Seara el se grăbește la pat pentru alte amuzamente, ce nu sunt și ale mele, iar dimineața, el rămâne în pat până târziu. Nando al meu e un flăcău tare leneș!..."²⁰

Maria era nemulțumită și pentru că Regele dirija creșterea copiilor ei și adusesese din Germania o guvernantă pentru ei, fără s-o întrebe. Ea n-o putea suferi pe Frau Winter, susținând că era o spioană de-a lui, care-i raporta tot ce făcea ea. Plus că, Regele era foarte sever cu ea și nu-i dădea voie să călătorească; nici să-și facă prieteni; nici măcar să danseze la un bal, dansul fiind una din pasiunile Mariei.

Regele îi dăduse forțat ca doamne de companie, pe Mme. Greceanu și Mme. Mavrogheni, două femei bătrâne ce o plictiseau cu sfaturi și o urmăreau tot timpul.

Lângă ele, erau ațintiți asupra ei și ochii Reginei și ai mătușii Charly, sora Regelui, ce-o criticau în tot ce făcea ea. Abia în 1896, când s-a mutat cu Ferdinand și copiii în Palatul Cotroceni renovat, s-a simțit puțin mai independentă.

În mai 1897, Ferdinand a căzut bolnav de febră tifoidă. După o luptă între viață și moarte, el a supraviețuit, dar a rămas suferind și foarte schimbat fizic.

Slăbise așa de mult, că trupul lui era un schelet, fața îi era palidă ca de mort și ochii duși în fundul capului, nasul i se ascuțise, iar urechile se blegiseră mai mult. Părul i-a căzut de pe cap și asta l-a făcut să devină hidos.

Dacă Maria o fi avut vreun sentiment pentru Ferdinand, boala și schimbarea lui fizică au îndepărtat-o de el. Ea recunoaște asta într-o scrisoare către sora ei: "Boala lui Nando m-a afectat într-un mod straniu... Mă sperie gândul că el ar putea muri și un copil de patru ani să devină moștenitor la tron, iar eu așa de tânără și nepricepută, să rămân văduvă..."²¹

Deși nu-i plăcea să stea lângă soțul ei bolnav, Maria s-a supus din obligație, iar când doctorii au zis că Ferdinand avea nevoie de aer de munte, a plecat cu el la Sinaia și prin străinătăți.

Regele, foarte îngrijorat că boala lui Ferdinand dura și absența lui din mijlocul trupelor putea slăbi moralul ostașilor, are geniale idei s-o trimită pe Maria în mijlocul lor, numind-o comandant al Regimentului de Cavalerie 4 Roșiori.

Maria a fost în culmea fericirii. Ca un bărbat, a încălecat pe un cal alb și s-a dus să-și treacă în revistă regimentul, ceo aștepta pe câmpia de la Cotroceni.

Când Maria a apărut pe calul ei în galop, îmbrăcată într-un dolman de husari, cu cizme și pantaloni, cu o căciulă de blană peste părul ei blond cu cârlionți ce-i ieșeau pe la urechi și a oprit brusc calul, ca să-i privească pe ostași cu ochii ei albaștri ca cerul, toți au rămas ca o stană de piatră cu mâna la chipiu, fascinați de frumusețea și maiestuoasa ei ținută. Din acea clipă, de la soldat la general, toți erau îndrăgostiți de ea. Maria a simțit aceasta și o declară în jurnalul ei: "M-am simțit acasă între soldații noștri. Am avut sentimentul fericit, că ei m-au acceptat cu toată inima. Mă admirau pentru nervii mei de oțel, cum stăpâneam calul. M-au salutat cum își salutau steagul. Eram prințesa lor, iar eu m-am simțit fericită!"²²

Ca să se distingă că regimentul 4 Roșiori era regimentul ei, Maria schimbă uniforma ostașilor. Și cum culoarea Casei de Edimburg era violet ca liliacul, le dă chipiuri cu pene mov, epoletă cu petlițe mov și la ofițeri dolmane garnisite cu astrahan și căptușite cu mătase mov, făcând din ei cei mai eleganți ofițeri din țară. Cum îi trebuia și un aghiotant, Maria l-a ales pe lt. Zizi Cantacuzino, un călăreț de mare clasă.

Zizi era un bărbat la 27 de ani, mic de statură și brunețel, cu ochii negri sfredelitori, purtând monoclu, deoarece era la modă, cu maniere elegante și plin de vervă. Maria, care atunci avea 22 de ani, se simțea așa de bine în compania lui, că îl lua cu ea peste tot. L-a dus și la Sinaia și l-a instalat în Peleş, numindu-l profesor de gimnastică și călărie pentru fiul ei, Carol.

Ferdinand fiind tot bolnav, Maria îl lăsa înfășurat în pleduri într-un fotoliu pe terasă și pleca în galopuri nebunești prin pădurile Carpaților, urmată de Zizi, cu misiunea s-o păzească. Se vede că așa de bine o "păzea" prin păduri, că Maria uita să revină acasă. Când apărea seara târziu, era îmbujorată și veselă, așa cum servitorii n-o văzuseră niciodată. Șoaptele au început, că ea își petrecea tot timpul cu Zizi și își neglija soțul bolnav.

Mme. Mavrogheni a raportat asta Reginei, iar ea l-a informat pe Rege. El a chemat-o pe Maria în cabinetul său și a dojenit-o: "O prințesă moștenitoare de tron nu are voie să se compromită prin purtarea sa. Noi toți știm că Ferdinand n-o fi

chiar așa de plăcut și de amuzant, dar asta nu înseamnă ca tu să-și găsești amuzamentul prin alte părți.”²³

Maria a negat, zicând că “gurile rele” au lansat acele minciuni și a continuat să-l țină pe Zizi ca aghiotant. Dar, ca să-și acopere intimitățile cu el, invita o verișoară a acestuia s-o însoțească, ca paravan, oriunde se ducea cu el. După o vizită oficială făcută la Constanța, Maria a fost văzută de cineva ieșind din camera lui Zizi în zori și a raportat asta Regelui. Cum știrea a lunecat și peste hotare, presa străină a scris în ziare: “Principesa Maria, moștenitoare la Tronul României, este în amor cu aghiotantul ei.”²⁴

La așa o rumoare, Regele a chemat-o pe Maria să dea socoteală de purtarea ei. Cum ea nega, o teribilă ceartă a avut loc între ei. Până la urmă, Maria a zis:

-Recunosc că am greșit fiind prea intimă cu aghiotantul meu, dar am făcut-o din naivitate. Nu mi-am închipuit că lumea e așa de rea!... Te rog să mă ierți, unchiule.

-Iertare? Tu nu meriți iertare, ci exilul, a strigat Regele furios.

Maria a izbucnit în plâns și a fugit în brațele lui Ferdinand cerându-i s-o apere de acuzațiile mincinoase. Ferdinand a încercat s-o scuze pe Maria față de Rege, garantându-i cu mâna pe inimă, că soția sa nu făcuse nimic rău în acele “plimbări inocente” cu aghiotantul...

Regele nu s-a lăsat convins, ci a ordonat ca Maria să fie exilată în Anglia, iar lt. Zizi Cantacuzino în Franța.

În ultimul moment al plecării, Maria declară că e gravidă, cerând îndurarea Regelui. Dar el n-a ținut cont nici de asta. Și ca să acopere scandalul, Carol I a folosit iar trucul cu călătoria “de plăcere” astfel că, Maria a plecat în exil acompaniată de soț până în Germania. Acolo a fost luată în primire de mama ei, Ducesa de Edimburg, cu care ea a plecat în Anglia, iar Ferdinand s-a întors în România.

Apropiindu-se timpul să nască, Maria i-a cerut Regelui voie să revină acasă. El s-a opus și i-a ordonat să meargă în Germania, să nască la Castelul Gotha.

Maria s-a supus și, la 9 ianuarie 1900, ea a dat naștere la o fetiță pe care a botezat-o Maria-Mignon. Nașterea lui Mignon a ridicat multe sprâncene în România căci, venind pe lume în Germania, ea nu era cetățeană română, iar după legătura ei amoroasă cu aghiotantul Cantacuzino, fiecare bănuia că era copilul lui și nu al lui Ferdinand.

*

Maria cerea insistent lui Carol I să-i permită a reveni în țară, dar el se opunea. Ea a înțeles că rolul ei se terminase, că Regele avându-l pe fiul ei Carol, ca urmaș la tron, nu mai avea nevoie de ea. Profund jignită, Maria începe o campanie de denigrare a Regelui, printr-o avalanșă de scrisori trimise rudelor din Anglia, Germania și Rusia, acuzându-l că el o despărțise de soț și de copii, pe baza unor minciuni.

Îl mai acuza că dăduse copiii ei pe mâna unei intrigante ca Frau Winter, care denaturase povestea cu aghiotantul ei într-o scrisoare trimisă Casei Regale Germane, în care spunea: “Principesa moștenitoare este iresponsabilă ca mamă și soție.”²⁵

Intervine mama Mariei, care îi scrie Regelui următoarele:

“Eu știu că fiica mea s-a făcut vinovată de o greșală de neiertat. Dar și d-ta ești vinovat, că n-ai ținut secretă întâmplarea. Nu te pot scuza că ai lăsat ca această deplorabilă poveste să fie cunoscută de toate familiile regale din Europa. Al doilea vinovat este Ferdinand. El, cu lenevia și indolența sa, cu antipatia lui pentru orice muncă și cel mai rău, cu senzuala lui pasiune pentru Missy (diminutiv pentru Maria), a dus-o să aibă repulsie de el. Nando (diminutiv pentru Ferdinand) o tratează pe soția lui ca pe o amantă. Lui nu-i pasă de problemele ei sufletești, ci o folosește ca pe un instrument pentru plăcerile lui trupesti.”²⁶

Ducesa de Edimburg încheie scrisoarea, rugându-l pe Rege s-o ierte pe “păcătoasa ei fiică” și să-i permită a se întoarce în țară, precizând: “Dar Missy se va întoarce numai când guvernanta va fi concediată, căci numai așa poate fi restabilită nevinovăția ei.”²⁷

Rugat de toate neamurile regale s-o ierte pe năzdravana prințesă, Regele a cedat și a permis Mariei să revină acasă din exilul rușinii.

Ca s-o scoată basma curată, a concediat pe guvernanta Winter, iar aventuroasa Maria a revenit în țară cu capul sus, mai mândră ca oricând.

Regele Carol I a aplanat scandalul, numai să-și salveze dinastia. În fond, el o detesta pe Maria, iar ea îl ura cu înverșunare. Între ei doi au avut loc multe certuri, iar Maria, care văzuse că Tronul avea nevoie de ea, îl amenința: “Dacă nu mă lași în pace, să știi că-mi iau copiii și plec în Anglia.”²⁸

Dominantă și cu gura mare, Maria și-a impus voința și nu s-a jenat să-l blameze pe Rege față de lume, scriind și în memoriile sale: “Unchiul era un tiran cu mine și copiii mei și ne supunea la o disciplină militară. Eu sunt o mamă iubitoare și doream ca ei să crească liberi și fericiți, așa cum am crescut și eu.”²⁹

Și ca o mamă iubitoare ce era, Maria și-a lăsat copiii în grija altei guvernante și s-a aruncat într-o nouă aventură amoroasă, cu miliardarul Waldorf Astor.

Ea l-a cunoscut pe frumosul englez la încoronarea Regelui Edward al VII-lea al Angliei, unde a asistat cu Ferdinand, în vara anului 1902.

“Văzut - plăcut”, Maria s-a îndrăgostit de Astor, iar el fiind necăsătorit și ceva mai tânăr ca ea, a răspuns la amorul ei. Legătura lor a durat câțiva ani. Astor a vizitat România de multe ori, dar ca să nu bată la ochi, venea însoțit de sora lui, Pauline, și locuiau la Peleş, cu Maria. Ferdinand, respins ca soț, se făcea că nu vede pasiunea ei pentru Astor. El se retrăgea discret și se pierdea prin pădurile Sinaiei să culeagă plante pentru ierbarul său, ori pleca la o vânătoare, unde se consola cu niște curvulițe...

După fiecare despărțire dintre Maria și Astor, urma o intensă corespondență între ei. Asta, până el s-a căsătorit.

Maria continua să-i scrie, insistând s-o cunoască pe soția lui. Astor a rugat-o să nu-i mai scrie, că soția lui era geloasă și îi cerea să rupă relațiile cu ea. Maria, profund rănită de maniera lui Astor și de pierderea lui ca amant, a încetat să-i mai scrie din anul 1906.

În timpul acelei legături amoroase, Maria a născut un băiat, la 7 august 1903, pe care l-a botezat Nicolae. Băiatul era foarte deosebit de ceilalți frați prin fizic și temperament și se șoptea că el era fiul lui Waldorf Astor. Dar ce conta al cui copil era, când dinastia Regelui Carol I creștea...

După așa multă clevetire în România și peste hotare, cât de “romantică” era prințesa Maria ea, cu zâmbetul pe buze și-a văzut de viața ei, trecând peste ce spunea Regele și timidul ei soț.

Mare amatoare de bărbați frumoși, dans și șampanie, ea apărea la recepții fără soț, însoțită de camarila ei formată din prințesa Măriuca Cantacuzino, prințesa Martha Bibescu, Mme. Symky Lahovary și prințesa Calimachi, care îi acopereau cu discreție aventurile.

După decepția cu Astor, Maria a decis să se mulțumească cu amanți “indigeni.” Prima ei sursă de aprovizionare a fost Regimentul 4 Roșiori, plin de bărbați chipeși. Printre cei mulți și neștiuți a fost și locotenentul George Vraca, mai târziu devenit un mare actor.

Mare vorbăreță, Maria se mărturisea la prietene: “Când am venit în România eram așa o fată tânără și naivă! Am suferit de singurătate și am avut nevoie de afecțiune. E adevărat că am prieteni mulți bărbați, dar relațiile mele cu ei au fost pur platonice. Din nefericire, nu toată lumea poate să înțeleagă că, nu trupul meu, ci spiritul meu avea nevoie de afecțiune.”³⁰

Impunându-și pas cu pas voința, Maria concedia unele doamne de la Curte, pe motiv că o plictiseau cu concepțiile lor primitive. Motivul real era că acele doamne erau românce și, cum aveau un înalt standard moral, dezaprobau prietenii ei cu bărbați și faptul că ea bea și fuma în public, obiceiuri considerate pe timpul acela imorale.

Dar Mariei nu-i păsa de nimeni. Și când Regina Elisabeth i-a cerut să se poarte decent, a început s-o bârfească, caracterizând decența și modestia ei primitivism, iar faptul că ea credea în reîncarnarea spiritului ca “exaltarea minții ei bolnave.”

*

În Martie 1907 a început revolta țăranilor din satul Flămânzi-Botoșani, care n-au mai putut îndura exploatarea cumplită a evreului Mochi Fischer, ajuns arendaș pe moșiile Prințului Sturdza, unde ei munceau precum șerbii.

Țăranii îl omoară pe Fischer cu furcile și se răscoală împotriva asupririi celor aproximativ 2500 de negustori evrei din regiune, stabiliți acolo la ordinul moșierului Sturdza, ce luase o pungă cu galbeni de la fiecare evreu venit din Polonia și Rusia în Moldova lui Ștefan cel Mare.

Cum revolta s-a întins în toată țara, Regele Carol I o trimite pe Maria cu copiii ei să se ascundă în casa prințesei Martha Bibescu de la Posada, apoi el ordonă armatei să tragă în țărani.

Și, în timp ce 11 mii de țărani erau măcelăriți deoarece doreau “pământ și pâine”, Maria își începea idila cu Barbu Știrbei.

Ea l-a cunoscut pe Știrbei în casa prințesei Martha Bibescu, unde și el venise cu soția și copiii, să se ascundă de furia țăranilor răsculați. Cum răscoala a durat câteva luni, Maria a fost permanent în compania lui Știrbei în timpul acela, și s-au îndrăgostit unul de altul.

Prințul Barbu Știrbei era os de fanariot, născut la 4 noiembrie 1873, tot zodia Scorpionului, și era un bărbat înalt, athletic și prezentabil. Avea pielea smeadă, cu părul negru lucios, iar ochii negri marcați de sprâncene groase aveau o privire

adâncă. Fața lui purta un zâmbet misterios sub mustața mică și ținuta lui un aer de siguranță. Era considerat un gentleman, dar și un Don Juan.

Deși studiase Dreptul la Sorbona, el n-a făcut o carieră, ci s-a dedicat comerțului cu grâne și alte produse, recoltate din plin pe miile lui de hectare de pământ, ce îi dădea bani cu sacul.

Barbu Știrbei era căsătorit cu Nadejda Bibescu, cumnată cu Martha Bibescu și avea patru fete. El se mândrea cu numele ce moștenise de la bunicul său, care fusese domnitor peste Valachia ocupată de otomani.

Cum bunicul său făcuse avere confiscând pământul românilor ce nu puteau plăti birurile către poartă și apoi le tăia capul să-l trimită în sac la Sultan, ca să-l scadă de tribut, acea imensă avere o moștenise Barbu Știrbei, care era unul din cei mai bogați moșieri din România.

Înlănțuirea amoroasă dintre Știrbei în vârstă de 34 ani și Maria, de 32 ani, s-a produs sub ochii soției lui, care a devenit cea mai "bună" prietenă a Mariei.

Nadejda Știrbei, care provenea tot din Fanar, a acceptat să-l "împartă" pe soțul ei cu Maria, căci asta era legea haremului din pașalâcurile greco-turcești, unde bărbații aveau "dreptul" la mai multe femei. Și cum femeia în cauză era și prințesa moștenitoare a Tronului României, madam Știrbei a admis adulterul.

Îndată ce Barbu Știrbei a devenit amantul Mariei, i-a venit și pofta de putere. L-a rugat pe primul ministru, Ionel Brătianu, cumnat cu el, să pună o vorbă bună la Regele Carol I, ca să-i dea un post în guvern.

Cum tocmai murise Kalinderu, Regele l-a numit pe Barbu Știrbei ca administrator al Domeniilor Regale și Consilier Regal.

Prima poziție îl împuternicea pe Știrbei să mărească averea Casei Regale. El a mărit-o de la 500 la 750 de mii hectare de pământ și, bun negustor cum era, a mărit și averea lui...

A doua poziție îi dădea dreptul amantului regal să-l dascălească pe Ferdinand și să stea până după miezul nopții în apartamentul Mariei, ca să-i dea sfaturi..."

În timp ce era în amor cu Știrbei, Maria îi ferecește pe români cu încă două vlăstare. O fată, născută în 1909, numită Ileana și un băiat, născut în 1913, numit Mircea, care moare de tifos în 1917.

Toată lumea zicea că Ileana și Mircea erau copiii lui Știrbei, devenit oficial amantul regal dar, pentru că erau născuți în "ograda" lui Ferdinand..., erau copiii lui și prințisorii românilor.

Regele Carol I știa foarte bine că cei doi erau în amor. El se făcea că nu vede, considerând că era mai bine pentru dinastie ca năzdrăvana Prințesă Maria să-și "rezolve" problemele intime în Peleş și la Cotroceni, decât prin alte locuri, unde o vedeau sute de ochi.

Cât despre Ferdinand, și el se făcea că nu vede amorul dintre soția lui și Știrbei, că așa erau înțeleși. Să pozeze ca soți față de lume, pentru interesele țării și ale Coroanei, dar fiecare să-și trăiască viața, cum voia.

Tăcut și resemnăt, Ferdinand se consola cu ce găsea și, câteodată, cu o doamnă din suita soției sale, printre care a fost și prințesa Martha Bibescu.

Martha Bibescu, care era o femeie prezentabilă, cultă și sigură de ea și de ironia ei ucigătoare, a căzut în brațele lui Ferdinand, după ce a constatat că Maria

era în amor cu cumnatul ei, Știrbei. Cum la început, cei doi se întâlneau în casa ei de la Posada, Martha a dezaprobat-o pe Maria și s-a detașat de ea.

Martha Bibescu îl admira pe Ferdinand și susținea că el era un erudit ce făcea pe prostul, pentru a nu-i ofensa pe cei inferiori din jurul său, afirmând că: "Ferdinand era un bărbat prea inteligent și sensibil pentru o soție așa needucată ca Maria."³¹

Prin anul 1928, Martha Bibescu și-a arătat disprețul față de Maria într-un articol apărut în Franța, scriind cu condeiul ei înmuiat în otravă, că: "Maria era doar o vacă de prăsilă... și nimic altceva."³²

*

Într-o astfel de regală indecentă a Casei de Hohenzollern au fost crescuți cei cinci copii ai Mariei. Este lesne de înțeles de ce toți s-au comportat scandalos în viață și de ce Carol i-a întrecut pe toți în imoralitate.

NOTE

1. ' Corneliu Zelea Codreanu "Pentru Legionari" p.133-136, Editura Totul Pentru țară, Sibiu 1936: Vasile Conta în Camera Deputaților în 4 septembrie 1879; "...Dacă nu luptăm contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune".
2. Idem; p.136-138: Vasile Alecsandri în Senatul României în 10 octombrie 1879: "Cine sunt năvălitorii?"
3. Idem; p.138-140: Mihail Kogălniceanu către Ministerul de Interne în iunie 1869, "privitor la chestiunea jidovească".
4. Idem; p.141-143: Ion Heliade Rădulescu în "Israeliti și Jidanii", publicat din 1859 până la 1869 în București.
5. Idem; p.143: Bogdan Petrescu Hajdeu în "Studii asupra Iudaismului", publicat în 1866 de Casa Bossel din București.
6. Idem; p.144: A.D.Xenopol în "La question Israelite en Roumanie", publicată la Paris în 1902.
7. Mihail Eminescu în "Scrieri Politice și Literare", publicate în 1876; "...cerând drepturi chiar de la dușmanii noștri".
8. Idem, "Iarăși Evreii" 1876; "600 mii lipitori și preocupări".
9. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p. 88-90: Nicolae Iorga în "Istoria Evreilor în țările Noastre": "Voința străinilor".
10. Enciclopedia Funk & Wagnalls Inc. Vol.18 p.50, New York 1984, Moses Haim zis Montefiore vizitează pe Carol I la 1867.
11. Hannah Pakula "The Last Romantic" p. 83, Editura Simon-Schuster din New York, 1984: "Carol I dă drepturi evreilor..." Doamna Hannah Pakula a avut acces la arhivele regale din România și Anglia, cartea sa fiind un document istoric, motiv pentru care ne vom referi de multe ori la ea.
12. Idem, p. 84: "Tratatul secret cu Germania".
13. Idem, p. 84-85: "Tratatul secret cu Austro-Ungaria".
14. I.G.Duca, "Memorii și Amintiri Politice" p. 117, republicate de Revista The New Right Nr.58, New York 1992, redactor C-tin Burlacu: "Ferdinand era prost, leneș și incapabil..."
15. Hannah Pakula "The Last Romantic" p.133-134: "Ferdinand este incapabil și are gust pentru..."
16. Idem, p. 88-90; "se uită de parcă aș fi un animal curios".
17. Idem, p. 89-90; "cu ochii lor negri și urduroși".
18. Idem, p. 89: "Mariei nu-i plăcea nimic..."
19. Terence Elsberry "Marie of Romania" p.56, Editura St. Martin Press din New York 1972; "prea frivolă, prea needucată". D-l Terence Elsberry a avut acces la arhivele

regale din Anglia, cartea sa fiind un document istoric, motiv pentru care ne vom referi deseori la lucrarea sa.

20. Hannah Pakula "The Last Romantic" p. 92 și 108: "Nando e un flăcău tare leneș".
21. Idem, p. 117: "Boala lui Nando m-a afectat..."
22. Idem, p. 109: "M-au salutat cum salutau steagul lor..."
23. Terence Elsberry, "Marie of Romania" p.68; "amuzamentul prin alte părți".
24. Idem, p. 68; "în amor cu aghiotantul ei".
25. Hannah Pakula "The Last Romantic" p. 122; "este iresponsabilă ca mamă și soție".
26. Idem, p. 123; "eu știu că fica mea a greșit, dar și d-ta ești vinovat, iar Nando o folosește ca un instrument de..."
27. Idem, p. 125: "Missy se va întoarce când guvernanta va fi..."
28. Regina Maria a României "The Story of My Life" Vol.I, p.516, Editura Scribner's Sons, New York 1934 și 1935; "...îmi iau copiii și plec în Anglia".
29. Idem, "Unchiul era un tiran cu mine și copiii mei".
30. Hannah Pakula "The Last Romantic" p.320; "spiritul meu avea nevoie de afecțiune..."
31. Idem, p. 133: "Ferdinand era un erudit ce făcea pe prostul".
32. Idem, p.403: "Maria era o vacă de prăsilă..."

CAPITOLUL 3

1893-1914

COPILĂRIA ȘI ADOLESCENȚA PRINȚULUI CAROL

Cum Carol era primul copil al Mariei, ea îl adora și-l răsfața fără limită, spunându-i: "Tu ești cel mai frumos și cel mai inteligent copil din lume. Tu o să fii cel mai mare rege al României, demn de glorioșii tăi strămoși?"

Carol a crescut cu o mare îngâmfare, că el era strănepotul Reginei Angliei, al țarului Rusiei, al împăraților germani, urmând să fie și regele României, deci el era o persoană specială, și totul i se cuvenea. De la vârsta de 5 ani dădea ordine și, dacă dorința lui nu era îndeplinită, țipa și se trântea pe jos de furie.

Regele Carol I dezaproba asemenea purtare și cerea de la guvernante să-l supună pe micul prinț la disciplină și, dacă el se opunea, să-l pedepsească. Maria, supărată, îl contrazicea pe rege: "Nu admit! Școala și disciplina sunt făcute pentru muritorii de rând și nu pentru copiii mei, născuți să conducă țări și popoare..."

Regele, foarte îngrijorat de nărvurile Prințului Carol, a decis să aducă un profesor german, să-l învețe carte serios și disciplină germană. În acest scop, el a adus din Elveția pe profesorul M. Schmidt și l-a dat pe Carol în grija lui.

Atunci când Carol I l-a ales pe cel ce urma să-l educe pe Carol al II-lea, nu știa că acesta era bolnav mintal, homosexual și, pe deasupra, marxist. Cum pedagogul locuia cu Carol împreună, se dezvoltase între ei o afecțiune foarte stranie, dar nimeni n-a observat asta, timp de 3 ani.

"Profesorul Schmidt l-a corupt pe Carol la homosexualism și i-a infectat gândirea cu teorii marxiste, incitându-l împotriva familie sale." ¹

Carol, care era un tânăr viguros și îi plăcea să călărească, să vâneze și să joace tenis, devenise melancolic și fugea de lume, hoinărind prin pădurile Sinaiei cu profesorul său. Băiatul curtenitor cu fetele, le evita, că-l enervau. Devenise irascibil cu surorile lui, nepoliticos cu curtenii și chiar cu părinții săi. Căuta numai compania oamenilor simpli, față de care se văita cât era de nefericit că se născuse prinț..., așa cum îi băgase în cap marxistul Schmidt.

Maria și-a dat seama că ceva era rău cu odrasla ei și i-a cerut Regelui să-l concedieze pe Schmidt. Regele s-a opus, spunând că un profesor mai bun ca el nu era în lumea întreagă. Maria, atunci, a făcut apel la cei doi doctori ai Palatului, Romalo și Mamulea.

Carol și Schmidt au fost consultați de cei doi doctori și ei au ajuns la concluzia că, profesorul era bolnav mintal și homosexual, și abuzase de copilul regal.

Schmidt a fost concediat, dar pentru Carol care avea 18 ani, era prea târziu. Nefasta influență a lui Schmidt a lăsat urme adânci în gândirea și simțirea lui Carol, făcându-l timid, influențabil și cu un mare complex de inferioritate față de femei.

Forțat de familie și doctori să se lase de “nărav”, Carol s-a aruncat cu sete în aventuri cu femei de toate categoriile, spre a se convinge el însuși că era un bărbat normal. Acea goană pentru satisfacerea minții și trupului său bolnav l-a făcut pe Carol din homosexual, un obsedat hetero-sexual, femeile devenind singura lui preocupare.

Ca să-l potolească, Regele l-a trimis la Academia militară Potsdam din Germania, sperând că disciplina militară va face din el un om decent și un bun soldat.

Regele s-a înșelat amarnic, căci în timpul cât Carol a stat în Germania, el s-a ținut numai de chefuri și aventuri cu femei. În final, a făcut o mare pasiune pentru o verișoară, care era o femeie matură, înaltă și grasă, cu părul roșu ca focul, în brațele căreia își petrecea tot timpul.

*

La 28 iunie 1914, un sârb din Saraievo, numit Gavriilo Princip, trage un glonț în gâtul Arhiducelui Franz Ferdinand și unul în pieptul soției sale, omorându-i în trăsură cu care voiau să viziteze orașul.

Cum Franz era moștenitor la tronul Imperiului Austro-Ungar, Împăratul Franz Joseph declară război Serbiei. țarul Rusiei trece de partea Serbiei, iar Împăratul Germaniei, supărat de asta, declară război Rusiei.

La 2 august 1914, Împăratul Germaniei trimite o telegramă vărului său, Carol I al României, cerându-i să treacă alături de el, așa cum specifica tratatul secret.

Regele convoacă un Consiliu de coroană și anunță în franceză, că românește încă nu învățase după 48 de ani ca rege, că România va intra în război alături de Germania.

Senatorii se opun și cer ca țara să rămână neutră. Regele supărat, ripostează: “Domnilor, nu vă puteți imagina cât de amar este sentimentul să constat că sunt un om izolat de d-voastră, pentru că nu m-am născut aici.”²

Petre Carp îi răspunde: “Majestate, în timp de pace a fost posibil ca Măria Ta să ducă o politică împotriva sentimentelor țării. Dar să porniți acum un război împotriva acestor sentimente, este imposibil!”³

Aflat în situația de-a nu putea respecta pactul secret cu Germania sau de a fi forțat să abdice, Regele Carol I a făcut un atac de cord și a murit în brațele soției, în noaptea de 10 octombrie 1914.

Deși moartea lui Carol I a părut mai repede o sinucidere, nu s-au făcut comentarii despre asta. În aceeași noapte, Parlamentul îi declară regi pe Ferdinand și Maria, iar pe fiul lor Carol, moștenitor de tron.

Venise timpul Mariei, să-și facă viața cum dorea ea, fără să mai fie constrânsă de unchiul Carol și de mătușa Elisabeth. Și primul ordin ce ea l-a dat ca regină a fost repunerea în drepturi a fostului ei aghiotant exilat la Paris. Zizi Cantacuzino s-a întors imediat la Regimentul 4 Roșiori și a fost avansat colonel.

Regina Elisabeth n-a mai vrut s-o vadă pe Maria și s-a retras la Curtea de Argeș, unde a locuit în Palatul Episcopal.

Ea stătea zi și noapte la fereastră și privea numai către cripta unde era îngropat soțul ei. A făcut asta până în ziua de 2 martie 1916 când, dintr-o răceală, a murit. Ea a fost înmormântată alături de soțul ei, în incinta Bisericii Curtea de Argeș.

Regele Ferdinand și Regina Maria s-au instalat oficial în Palatul Regal din Calea Victoriei, unde ei doi trebuiau să-i primească pe diplomați, în Sala Tronului. Maria însă, îl lăsa singur pe Ferdinand și ea își petrecea tot timpul în casa lui Barbu Știrbei, situată pe domeniile de la Buftea.

Așa de bine se simțea în casa amantului, că acolo dormea, acolo mânca, și acolo primea și vizite oficiale.

Acolo venea și Ionel Brătianu s-o prelucreze pe Maria, să ia frânele țării în mână, deoarece “Regele Ferdinand gândea încet și era un om tare fricos”, care n-avea curajul să se opună Germaniei și să declare neutralitatea României.

Maria a ascultat sfatul lui Brătianu și șoapta lui Știrbei și, cu actul de neutralitate formulat de ei, s-a dus ca o furtună la Ferdinand și l-a convins să semneze. Prin acel act, România a câștigat doi ani de pace.

În acest timp, germanii atacaseră deja Franța și Belgia și se apropiau de granița României, să-i atace pe ruși. Ca să-i atace pe ruși, trebuiau să treacă prin România, care se declarase neutră. Se aștepta deci, ca germanii să atace. În casa lui Știrbei se discuta cu cine să meargă România la război. Cu Germania, care sprijinea pe dușmanul secular al românilor, Austro-Ungaria, sau cu “Cei Trei Mari”, Franța, Anglia și America, ce luptau împotriva Germaniei?

La optimismul Mariei, (ce fusese sfătuită de rudele din Anglia), că Aliații vor câștiga războiul, Ionel Brătianu le trimite o declarație semnată de Ferdinand, ce spunea:

“România merge la război alături de “Cei Trei Mari”, dacă i se garantează restituirea provinciilor Transilvania, Banat și Cadrilater, cât și dreptul de participant egal la Conferința de Pace.”⁴

Aliații acceptă cererea României și se semnează un pact secret la 17 august 1916. Maria, care știa că va fi război cu Germania, îl cheamă acasă pe fiul ei, Carol.

Carol vine imediat în țară. Ferdinand îl face colonel și îi dă comanda Regimentului Vânători de Munte, deși fiul său avea numai 23 de ani și nici un fel de experiență de combatant.

Carol era acum un bărbat înalt, bine făcut la trup și foarte prezentabil în uniformă militară. Moștenise de la mama lui fața frumoasă, până și părul ei blond ondulat și ochii ei albaștri. Ca să pară matur, Carol își lăsase mustață, dar și să-i acopere buza de sus, mult prea groasă. O notă de farmec în plus îi dădea gropița din bărbie, semn că era un om ambițios. Începuse să bea și să fumeze.

Învățase să fie amabil, zâmbind convențional la toată lumea, dar îi sărea țandăra foarte ușor. Atunci să-l fi văzut pe Carol, cum fața i se crispa, cum ochii îi deveneau plumburii ca cerul brăzdat de furtună și cum vorbele lui tăiau ca briciul.

O astfel de furie l-a apucat când, întors de la Potsdam, a descoperit că mama sa era în amor serios cu Știrbei, iar tatăl său acceptase în tăcere, acea ridicolă situație.

Rănit în sentimentele filiale, dragostea pentru mama lui s-a transformat în dispreț, iar prietenia pentru Știrbei în ură, refuzând să-i răspundă la salut.

Carol îl ura și pe Brătianu, că-l forțase pe tatăl său să ducă o politică ostilă față de țara sa natală, motiv pentru care Ferdinand trăia un teribil zbucium sufletesc. El a încercat să-și convingă tatăl să facă uz de puterea regală și să schimbe politica cum voia el, dar Ferdinand i-a răspuns: "Deși sunt un membru al familiei de Hohenzollern, sunt regele României și eu trebuie să fac ce poporul meu îmi cere să fac. Dea Domnul ca România să-și învingă inamicii, așa cum m-am învins eu pe mine însumi." ⁵

Carol, plin de compasiune pentru tatăl său, de dispreț pentru mama sa și de ură împotriva lui Știrbei și Brătianu care o mânuiau pe mama lui, ar fi vrut să-i anihileze dar, cum era neputincios, a decis să scape de toți și de toate fugind din țară.

Cu acest plan în minte, el căuta momentul să evadeze din păienjenișul Casei Regale, spre a fi liber să trăiască fără răspunderi regale, obligații ce îl plictiseau de moarte.

Carol găsește acel moment în vara lui 1918, când trupele române luptau pe viață și pe moarte să elibereze Transilvania din ghiara ungarilor ajutați de germani, și dezertează din armată, fugind la Odesa cu o femeie.

NOTE

1. Terence Elsberry în "Marie of Romania" p. 93-96: "Schmidt l-a corupt pe Carol la homosexualism și..."
2. Idem, p. 105: "Sunt un om izolat de d-stră pentru că nu m-am născut aici..."
3. Idem, p. 105; "O politică împotriva țării, dar să porniți un război împotriva acestor sentimente..."
4. Smith-Muzzey-Lloyd "World History" p.585, Editura Ginn-Company din Boston, 1946: "Pactul României cu cei Trei Mari".
5. Hannah Pakula "The Last Romantic" p.197; "...Așa cum m-am învins pe mine însumi".

CAPITOLUL 4

1917-1920

PASIUNEA PRINTULUI CAROL PENTRU ZIZI LAMBRINO

România nepregătită de război, cu soldații prost echipați, cărând pe umăr o pușcă veche și defectă din lotul anului 1877, a declarat război la două puternice imperii: Austro-Ungariei și Germaniei.

Fiind împotriva aceluia război, Ferdinand îi scrie prințesei Martha Bibescu, care se odihnea în brațele unui prinț german ce ocupase Bucureștiul: "În August 1916, mi-am învins propriile mele sentimente de german și m-am supus în fața intereselor imperative ale României. Când am declarat război țării mele natale, m-am suit pe rugul datoriei de rege."¹

Dacă pentru Ferdinand războiul din 1916 a fost un rug, pentru poporul român a fost un infern care i-a transformat țara întreagă într-un rug. Trupele inamice, bine înarmate și conduse de Mareșalul Mackenzen, au distrus totul în calea lor și au ocupat Bucureștiul, la 6 decembrie 1916.

În mare panică, Ferdinand cu Carol au părăsit Capitala în 2 decembrie și s-au refugiat în Moldova, stabilind Statul Major al Armatei la Iași-Zorleni și Bicăz. Odată cu ei, s-a refugiat și guvernul condus de primul ministru Marghiloman, dar tot Brătianu cu Știrbei erau consilierii Regelui. Ei doi îl dădăceau pe Ferdinand, care era fâstăcit de spaimă, să nu-l captureze trupele germane, așa cum îl amenințase vărul său, Împăratul Wilhelm II.

Cu jumătate de țară invadată de inamici și cu un puhoi de lume ce se refugiasse în Moldova, Regele Ferdinand a "uitat" să pregătească o locuință pentru soția lui și cei patru copii, cu care Regina Maria sosise în Gara Iași. Din această cauză, ea cu copiii au locuit în tren câteva zile.

Cel care a găsit o casă în Iași pentru Regină, a fost "Colonelul Știrbei", ce prin funcția de "amant regal", se împopoțonase într-o uniformă de căpătat și, el care nu făcuse nici armata, dădea ordine la toți...

Dacă pentru Regina Maria n-a fost ușor de găsit o locuință, pentru sutele de mii de refugiați nu era nici adăpost, nici căldură, nici mâncare. Și lângă asta, nu erau spitale, nici personal medical suficient, nici medicamente pentru soldații răniți pe care Regele și Regina îi trimiseseră la război, ordonându-le: "Să muriți pentru țară și Tron!"

Și românii au murit cu zâmbetul pe buze, așa cum s-a întâmplat la Mărășești, unde soldații au luptat în izmene, căci așa i-a surprins atacul germanilor. Deși erau cu pieptul gol, că-și spălaseră cămășile pline de păduchi, ei s-au repezit la arme și tunuri, strigând: "Pe aicea nu se trece!..."

Ca spicele de grâu au căzut românii pe reduta Mărășești, iar germanii n-au putut trece linia și s-au retras.

În astfel de condiții grele și sub o conducere improvizată și haotică, românii au dus războiul cu mari eforturi, ca să-și întregască granițele strămoșești sfărțecate de dușmani. Și dacă în final, românii i-au învins pe unguri și germani luptând flămânzi, fără arme bune, fără îmbrăcăminte calduroasă și secerăți de tifos și variolă, au învins pentru că un milion de suflete s-au jertfit să facă România Mare.

Meritul este numai al lor și nu al Regelui Ferdinand, nu al Reginei Maria ori al lui Brătianu și Știrbei, care au pornit acel război fără a fi pregătit armata și populația cu cele necesare și care, la sfârșit, s-au împopoțonat cu gloria altora.

Adevărat este, că la începutul războiului, când Brătianu și Știrbei au văzut în ce nenorocire băgaseră țara, au implorat-o pe Regina Maria să ceară ajutor vărului ei, țarul Nicolae al Rusiei, și ea i-a scris. Țarul a trimis un milion de soldați la granița Moldovei, dar rușii n-au făcut nimic, decât au băut, au dansat cazacioc și au violat române.

Când germanii au ocupat Bucureștiul, Maria iar a cerut țarului să trimită ajutor militar. Cu acea scrisoare, ea a expediat și bijuteriile ei personale, cât și tezaurul Național inclusiv Cloșca cu Puii de Aur, rugându-l să le păstreze acolo, că-i era frică să nu-l fure trupele germane.

Țarul n-a trimis nici un fel de ajutor, ci se pregătea să-i înșele pe români, "a la ruski model". Tocmai când voia să treacă de partea Germaniei, a pornit revoluția bolșevică. Țarul Nicolae a fost arestat, apoi ucis cu întreaga sa familie și averile lui confiscate. Odată cu asta, bolșevicii au furat și bijuteriile Mariei, cât și tezaurul României de 90 tone aur, plus Cloșca cu Puii de Aur. A urmat apoi războiul civil, în care bolșevicii cu menșevicii ocupați să se omoare între ei, au creat un avantaj României, rămasă cu un inamic mai puțin.

Dar situația din România fusese cumplită încă de la începutul războiului și la asta a contribuit și iarna grea din 1916.

Cum Moldova gemea de refugiați, 300 de mii au murit de inaniție și frig, cadavrele lor zăcând înghețate pe drumuri. Din acea cauză s-au declanșat epidemiile de febră tifoidă, variolă și tifos, ce au secerat alte zeci de mii de vieți. Cât despre ostașii răniți, mureau cu zile, că nu era cine să-i îngrijească, sau mureau infectați de tifos și variolă, că nu erau medicamente.

În acea tragică situație, creată de o proastă organizare a Statului Major, Regina Maria împinsă de Brătianu și Știrbei, a cerut ajutor Angliei, Franței și Americii care erau aliații României.

America n-a vrut să ajute, iar reprezentantul ei, Herbert Hoover a declarat cu cinism: "Eu sper că Dumnezeu îi va ajuta pe români, că eu nu pot."²

Anglia a trimis mâncare și medicamente, iar Franța ajutor militar și medical. Cu acele ajutoare, Regina Maria a organizat Crucea Roșie din România, lucru ce trebuia să-l facă la începutul războiului.

Totuși, nu se poate uita cum Maria, care era o cochetă și cheltuia averi pentru eleganță, a îmbrăcat halatul de infirmieră și a stat la căpătâiul ostașilor răniți, dându-le să mănânce cu lingurița.

Nu se poate uita, cum Regina Maria a mobilizat toate femeile din țară să lucreze ca infirmiere în spitale, sau să croșeteze ciorapi, mănuși și pulovere pentru soldații de pe front. La chemarea ei, de la doamnele din înalta societate, până la ultima muncitoare din fabrică, toate s-au înrolat la Crucea Roșie.

Când trupele române i-au împins pe germani peste Carpați, zâmbetul victoriei se schița pe fețele tuturor. Regina Maria apărea voioasă în mijlocul răniților, aducând cu ea și pe copiii ei. Ostașii rămași fără o mână sau un picior, uitau de durere și priveau ca fermecați la Regina îmbrăcată în halat de infirmieră, ce venea la căpătâiul lor, ca un înger mântuitor.

Prezența copiilor regali lângă patul răniților, Nicolae de 13 ani și Mignon de 16 ani, umpleau ochii ostașilor cu lacrimi de dor, după copiii lor. Toți ar fi fost în stare să moară încă odată, pentru Regina Maria și copiii ei. Atunci s-a ȳesut ȳntre ea și popor o adâncă afecȳiune.

Maria ȳi spunea și lui Carol: “Mergi și vizitează pe soldaȳii răniȳi! Asta ȳi vor face să te iubească, căci ȳntr-o zi, tu vei fi regele lor”

Carol refuza: “Nu, Maman! Nu-mi place mirosul de medicamente amestecat cu sânger...”

Totuși, la insistenȳele Reginei, Carol a ȳnceput să viziteze răniȳii. Apărea tolănit ȳn mașina sa Rolls-Royce condusă de șofer, din care se dădea jos cu un aer plictisit și ȳnșoȳit de un aghiotant, trecea ȳn fugă prin camerele de spital, să scape cât mai repede de neplăcuta misiune.

Apariȳia lui producea un mare entuziasm ȳn sufletele ostașilor răniȳi, dar cele mai ȳncântate erau femeile ce lucrau acolo ca infirmiere voluntare, toate fermecate de frumosul și nonșalantul prinȳ.

Plăcut impresionat de adoraȳia ce i se arăta de toată lumea, Carol a șȳtiut să tragă foloase din asta. După fiecare vizită la un spital, punea ochii pe câte-o femeie, iar aghiotantul lui rămânea ȳn urmă și ȳi ȳi plasa femeii invitaȳia: “Alteȳa Sa Regală vă invită la o plimbare cu mașina...”

Și cum unele femei nu refuzau “plimbarea”, Carol era foarte “ocupat” seara, la locuinȳa sa din Zorleni.

După ce Carol vizita spitale, școli sau regimente, trecea și pe la Crucea Roșie s-o vadă pe mama lui, dar mai mult, să tragă o ochiadă la femeile tinere și frumoase ce lucrau acolo, ca voluntare. ȳntr-o astfel de vizită, Carol o reȳntălneste pe Zizi Lambrino.

*

Zizi era fiica generalului Lambrino ce lupta pe front. Ea fugise cu mama ei din Bucureșȳtiul ocupat de nemȳi și se refugiase ȳn orașul natal, Roman. După ce a locuit un timp ȳn casa fratelui ei, Zizi dorind să răspundă la apelul Reginei Maria, se mută la Iași cu mama ei și amândouă intră la Crucea Roșie.

Zizi ȳl cunoscuse pe Carol ȳn 1912, la un bal la Palatul Cotroceni, unde ea cu părinȳii au fost invitaȳi. Zizi a dansat un vals chiar cu Ferdinand și apoi cu Carol, care atunci avea 19 ani. El n-a mai revenit, că nu-i mergeau deloc picioarele la dans și nici Zizi nu era vreo frumuseȳe răpitoare care să-l atragă. Carol o și uitase pe Zizi din seara aceea, dar nu ea pe el...

Apoi anii au trecut. Carol a plecat la Potsdam și Zizi la Paris, să-și termine studiile. Era ȳn tradiȳia românească a timpului ca o fată “de casă mare” să-și facă studiile la Paris. Asta pentru că snobii ziceau că numai acolo ȳnvăȳta o fată să vorbească franȳuzește; să cânte la pian; să afle cine a fost Voltaire și să-l uite pe Eminescu și a vorbi românește, că de, româna era limba țaranilor proști...

Fiicele țării, care nu studiau la Paris, învățau carte suficientă, dar mai ales să fie decente; bune gospodine în casele lor; mame devotate pentru copiii lor; și soții virtuozose, păstrând puritatea lor sufletească și trupească pentru soții lor, odată și pentru totdeauna. Cum Zizi trecuse prin școala franceză și cea românească, ea avea toate aceste calități.

Când Zizi l-a revăzut pe Carol la Crucea Roșie din Iași, era în septembrie 1917. Ea împlinise 19 ani, fiind născută în 1898, iar numele ei real era Ioana-Valentina, părinții răsfățându-o cu diminutivul de Zizi.

Zizi era o fată mică de statură, dar bine făcută la trup, cu pielea smeadă, părul și ochii negri, ca la strămoșii ei fanarioți. Foarte vioaie, avea nasul cam lung și buzele prea subțiri, dar fiecare vorbă ce ieșea din gura ei, era o perlă. Cultă și cu maniere elegante, Zizi cucerea prin inteligență, nu prin frumusețea feminină, care din nefericire, îi lipsea. Ea era o romantică, cu o inimă caldă și pură, educată să iubească o singură dată în viață și acela să fie soțul ei.

Sigur că inima ei a tresărit de bucurie când Carol, care era un bărbat frumos și pe deasupra prinț, a invitat-o să facă o plimbare cu mașina, în jurul Iașului.

Azi o plimbare și mâine altă plimbare, într-o seară Carol o duce pe Zizi la locuința lui din Zorleni și ea, care era îndrăgostită de el de la balul din 1912, s-a lăsat fericită în brațele lui...

Carol răspunde cu o mare pasiune la dragostea lui Zizi și legătura lor devine cunoscută tuturor. Află și Regina Maria, dar ea nu s-a neliștit că fiul său violase pe onorabila fiică a unui general român și făcuse din ea o amantă (mare rușine pe timpul acela), printr-o ironie a soartei cu același nume ca al fostului ei amant, Zizi Cantacuzino.

Aventurile fiului său nu erau pentru Maria nici dezmăț, nici imoralitate, ci o calitate masculină, demnă de admirat. Ea se mândrea de succesele lui Carol la femei, cum se mândrea și de succesele ei la bărbați, spunând fără modestie: "Sunt cea mai irezistibilă femeie și cea mai frumoasă Regină din Europa!"³

Și în timp ce Carol își împletea amorul cu Zizi la Zorleni, Maria se retrăgea la coliba din Coțofănești să uite de război, de soț și de Știrbei, în brațele unui nou amant, numit Joseph Boyle.

Acesta era un ofițer canadian, un bărbat înalt și frumos, de profesie agent secret englezo-rus, venit în România să organizeze salvarea rudelor ei din familia țarului Rusiei, arestate de bolșevici.

La coliba Coțofănești, unde Regina Maria își făcuse un loc de odihnă dintr-o casă de lut țărănească ce-o îmbrăcase în covoare și perne, ea cu Boyle au avut o noapte de pomină în vara lui 1918.

După ce coliba s-a scuturat din temelii de muzică, șampanie și pupături, cei doi ies afară în miez de noapte și, ținându-se de mână, merg spre lacul din apropiere. Cum coliba regală era păzită de soldați înarmați, unul mai curios, s-a uitat prin desii și, sub clarul de lună, vede pe Regina Maria a României cum se dezbracă și, în pielea goală, de mână cu un bărbat blond tot în pielea goală, sare în lac și se pierde cu el în umbrele nopții.

Această întâmplare a ajuns la urechile poporului din gura soldatului. Și cum din anul 1918 această poveste s-a tot spus de la om la om, așa am auzit-o și eu în anul 1940.

În același timp, Regele Ferdinand izolat în munții din Bicaz, turmentat de grijile războiului și respins de soție, căuta și el consolarea în brațele unor femei.

Trist că Martha Bibescu era în București încurcată cu un german, iar a doua amantă, Aristiza Dissescu, nu putea veni la Bicaz din cauza blocadei germane, Ferdinand se consola cu Elvira Popescu, o fată de 17 ani și debutantă la Teatrul Național din Iași.

“După fiecare întâlnire, Regele Ferdinand vrăjit de farmecul tinerei actrițe, îi trimitea răvașe de dragoste, pline de un sentimentalism dulceag și romantic. Elvira citea scrisorile augustului ei amant la toți colegii din teatru și apoi râdea cu lacrimi de pasiunea regelui pentru ea.

Șeful guvernului află de treaba asta și dă ordin la directorul Siguranței să confiscă scrisorile. Când primul ministru a dat acel ordin, era de față și directorul teatrelor din Iași, Alexandru Mavrodi. Fără să întârzie un moment, Mavrodi s-a dus la actriță și a speriat-o că vine Siguranța și o va băga pe viață la ocnă pentru ce făcuse. Tremurând de frică, Elvira l-a întrebat ce să facă și Mavrodi i-a zis: ‘Să-mi dai mie scrisorile să le ascund și când te întreabă, să faci pe ingenua și să declari că sunt minciuni născocite din invidie, de alte actrițe.

Elvira i-a dat pachetul cu scrisori, dar Mavrodi nu le-a predat Siguranței. După război, el a avut o ascensiune politică neverosimilă și asta numai pentru că posedă scrisorile de dragoste scrise de Regele Ferdinand unei actrițe.’⁴

La terminarea războiului, guraliva Elvira Popescu a părăsit țara, stabilindu-se la Paris. Este posibil, ca din cauza acelor scrisori ea să fi fost forțată să plece... Oricum, Parisul i-a prins bine. Ea a cumpărat un teatru ce a făcut-o bogată și celebră. Cine știe, poate l-a cumpărat cu bani de la Ferdinand?...

Când Alexandru Mavrodi a murit, nici nu se răcise bine corpul lui, că a venit ministrul de Interne, Armand Călinescu, să ridice pachetul de scrisori.⁵

Rezultă deci, că temperamentul focos și indecența lui Carol erau moștenite nu numai de la mămica Maria, ci și de la tatăl Ferdinand.

La începutul lui iunie 1918, Carol se duce să ia cina cu Zizi. După masă, i-a luat o mână în mâinile lui și i-a spus cu patos: “Baby dragă, vrei tu să-mi acorzi această micuță mână?”⁶

Zizi a rămas uluită, crezând că n-a auzit bine. Carol a adăugat: “Da! Eu am venit să-și spun că vreau să mă logodesc cu tine și să facem căsătoria în curând.”⁷

În culmea fericirii, Zizi sare de gâtul lui Carol și primește cererea în căsătorie. Mică cum era, el o ia pe genunchii lui și apoi scoate din buzunar inelele de logodnă, zicând: “Așa cum e obiceiul, hai să schimbăm inelele de logodnă. Uite, aici este al meu și tu dă-mi-l pe al tău.”⁸ Apoi s-au sărutat și și-au serbat logodna dormind prima noapte împreună.

Deși în culmea fericirii, Zizi avea mari îndoieli că se va putea căsători cu Carol. Și el se temea, fiindcă o astfel de căsătorie știa bine că era interzisă de Constituție. Că știa, rezultă din scrisoarea ce i-a trimis-o lui Zizi în 21 iunie 1918, în care îi spunea :

“Scumpa mea,

Eu nu am decât un vis și o dorință; să te am pe tine pentru toată viața. Sunt ceva probleme dificile în calea noastră, pe care eu le studiez în amănunt, să știu ce fel de riscuri am avea. Te asigur că nu-mi bat joc de tine, căci tu ești scumpa și cea mai dulce dragoste a mea...

Tu trebuie să ai totală încredere în mine! Vezi tu, acest proiect frumos mă obsedează și trebuie să-l realizez. Cea mai grea este forma legală și asta studiez acum. Eu caut să-mi procur toate documentele și informațiile necesare.

A mea Baby..., te rog să ai încredere în mine! Eu fac tot ce este posibil, pentru fericirea noastră. Te iubesc a mea Zouchy.

Carol.”⁹

Carol tatonează terenul spunându-i tatălui său că vrea să se căsătorească cu Zizi Lambrino. Ferdinand îi răspunde cu blândețe: “Nu se poate fiule! Legile nu m-au lăsat nici pe mine să mă căsătoresc cu Elena Văcărescu!”

Ca să vadă ce zice și mama lui, într-o zi când lua masa cu ea și cu ceilalți frați, Carol spune: “Să știți că m-am logodit cu Zizi și mă căsătoresc cu ea!”¹⁰

Regina Maria s-a uitat mirată la el și, fără să zică un cuvânt, s-a ridicat de la masă. Carol a înțeles că mama sa se opunea la acea căsătorie.

A doua zi, când s-a trezit din somn, află că fusese mutat la un regiment din Piatra Neamț, o distanță de sute de kilometri de la Iași. Asta l-a înfuriat, Carol știind că mama lui îl mutase, să-l separe de Zizi. S-a supus ordinului, dar separarea de Zizi l-a forțat să găsească nefericita soluție de a fugi cu ea în Rusia și apoi în Franța.

Carol captează în planul său pe locotenentul Serdici, care vorbea rusește și cunoștea toate cotloanele din Rusia, să-i fie ghid acolo.

Fericit că găsise soluția, îi trimite o scrisoare lui Zizi în care îi spunea:

“Draga și scumpa mea micuță,

Tu primești acum de la mine cea mai bună veste, iar inimile noastre pot bate de fericire. Copilașul meu drag, visul nostru se realizează! Acest încântător vis de nebunie, pe care viața ni-l oferă să-l trăim amândoi...

Tu, scumpa mea adorată, tu ești a mea pentru o viață. Ah! Baby, regret că n-am putut personal să-și aduc această veste bună. Să nu ai nici o îndoială în gândul sau inima ta. Da, Baby, eu am spus adevărul, că te iubesc și te ador. Nu am cuvinte să-ți explic, ce simt pentru tine. Acesta este adevărul. Carol!”¹¹

Lt. Serdici obține de la Poliția orașului Roman două pașapoarte pe numele fratelui și surorii sale și le falsifică, punând pe ele fotografia lui Carol și a lui Zizi.

Având pașapoarte, Carol fixează fuga în Rusia pentru 19 august dimineața și îl trimite pe Serdici să o informeze pe Zizi a fi gata de plecare a doua zi.

Zizi ia câteva lucruri personale într-o valiză mică și spune mamei sale că a doua zi va pleca cu Carol să viziteze o prietenă care locuia la țară...

Carol vine de la Piatra Neamț cu mașina sa condusă de șofer și, însoțit de Serdici, oprește în fața casei lui Zizi, la ora 9 dimineața. “Zizi o sărută pe mama ei și urcă în mașina ce urma să o ducă către noul destin, în care avea o imensă speranță.”¹²

Carol ordonă șoferului să gonească către granița cu Rusia. Când, după multe ore, ajung în satul Pârliți, el cere șoferului să oprească. Se dau jos toți trei și Carol îi spune șoferului să facă cale întoarsă la Piatra Neamț, dar să nu scoată un cuvânt că el a rămas cu prietenii, să facă o “excursie”.

Șoferul a plecat, iar el, Zizi și Serdici au urcat în trenul pentru Odesa. Carol și-a schimbat uniforma de colonel cu un costum civil și Serdici a făcut la fel. Apoi, Carol a luat-o pe Zizi pe genunchii săi și, amândoi ocupați cu pupături și jurămînți de amor, nici n-au observat cînd trenul după o noapte de mers, a intrat în zona rusească, ocupată de trupele germane.

Trenul este oprit la o barieră și o patrulă, condusă de un ofițer german, le cere pașapoartele. Carol le înmînează, iar ofițerul german le verifică minuțios. Deodată, zice: "Un moment! Eu cred că acesta este Prințul Carol al României!"¹³

Văzînd că a fost descoperit, Carol cere să vorbească cu comandantul garnizoanei. Ofițerul pleacă, lăsînd soldații înarmați în compartiment.

După un timp, ofițerul revine și îi invită pe toți trei să-l urmeze. Ei sunt duși la biroul Comandamentului German de Ocupație, unde Generalul Zeidler îi primește surîzînd. Carol încurajat de asta, îi spune:

"Eu nu neg că sunt moștenitorul Tronului României. Sunt, dar călătoresc incognito datorită stării de război ce m-a silit să păstuez anonimatul. Eu vreau să merg la Odesa, spre a fi martor pentru prietenul meu Serdici, la căsătoria sa cu o rusoaică. Fac apel la bunăvoința d-stră, să nu fiu dezvăluit în călătoria mea incognito."¹⁴

Generalul Zeidler a dat din cap afirmativ zicînd "Jawohl!" și apoi i-a invitat pe Carol și Zizi să ia masa cu el.

Cînd a venit timpul de plecare, Zeidler cheamă pe maiorul Von Kessler și îi ordonă să-l însoțească pe Carol pînă la Odesa spre ai fi ghid în toate problemele.

Maiorul Kessler i-a însoțit în tren pe fugitivi pînă la Odesa. Asta nu le-a plăcut celor doi iubiți, că n-au putut sta îmbrățișați. Cînd au ajuns la Odesa, Kessler i-a condus la Hotelul Bristol, unde el deja rezervase pentru ei două camere. Asta, iar nu le-a plăcut amantilor dar, ca să nu-i dea de gîndit lui Kessler, Carol cu Serdici au luat o cameră împreună și Zizi alta singură.

Cu toată strădania lor să-l deruteze pe Kessler acesta i-a urmărit discret și-a aflat adevărul. Cînd Kessler a raportat la Statul Major German, că Prințul Carol al României se afla fugit la Odesa cu o femeie, Împăratul Wilhelm II a exclamat: "Nici nu se putea ceva mai bun pentru noi! Prin aceasta, degeneratul Ferdinand care a putut declara război țării sale natale, ne asigură că este ultimul Hohenzollern pe tronul României."¹⁵

*

Între timp, amicul Serdici a găsit un preot rus care să officieze căsătoria lor religioasă, în ziua de 31 august 1918. Cum erau cîteva zile de așteptat, Zizi și-a cusut de mînă o rochie de mireasă din crêpe de Chine alb. Apoi, cei doi amorezi s-au plimbat cu un iaht pe Marea Neagră ; au fost la operă; au mâncat multe languste și au băut bine, așa de bine, că Zizi a făcut o indigestie și a căzut la pat, cu mare febră. Carol disperat, a chemat un doctor, care a prescris tratament la pat. Carol i-a dat lui Zizi doctoriile cu lingurița și a stat la căpătăiul ei, zi și noapte, s-o vadă sănătoasă.

"În sfîrșit, în dimineața de 31 august 1918, Zizi îmbrăcată într-o modestă rochie din crêpe de Chine alb, în picioare cu niște pantofi albi ce-o strîngeau, slăbită de indigestia avută, fără nici o bijuterie, doar cu un buchet de trandafiri albi

pe brațul drept, a pășit fericită în Biserica Pokrowska, la brațul lui Carol, să-și legitimeze amorul lor față de D-zeu.”¹⁶

Cununia a fost oficiată de Preotul Scharafsky care avea și calitatea de ofițer al Stării Civile, în rânduiala ortodoxă. Ca martori au avut pe Serdici și trei ofițeri ruși. Doi erau fiii preotului, Meletie și Eugen Scharafsky, iar celălalt se numea Mihail Nikolaevici Sevtov.

În ultimul moment a sosit și un delegat al consulului român la Odesa, D-l Sebastian Greceanu, cu un buchet de flori și o felicitare pentru miri.

Apoi, Carol a îmbrățișat-o pe Zizi, spunându-i: “Sunt cel mai fericit bărbat! Acum între noi este viața, până la moarte.”¹⁷

*

Deși Carol hotărâse să plece în Franța și să-și facă acolo un cămin cu Zizi, subit se gândește că tot mai bine era să rămână prinț în România unde nu trebuia să muncească și putea huzuri pe cheltuiala poporului.

Fără să-i spună lui Zizi, Carol trimite o telegramă tatălui său, cu textul: “M-am căsătorit cu Zizi Lambrino. Răspunde-mi, pot veni acasă cu ea ori să-mi continui drumul spre Franța?”¹⁸

Când Regina Maria a primit vestea, a explodat față de soț: “Uite cum intriganta asta, care se visează Regină, l-a zăpăcit pe băiatul nostru care, naiv cum e, a căzut în capcana ei!”¹⁹

Regele Ferdinand a spus doar un cuvânt: “Mizerabilul!...”²⁰

Maria îl cheamă pe amantul de zile grele, Joseph Boyle și, plângând pe umărul lui, îi spune: “Numai tu poți să-mi salvezi fiul naiv din ghiarele acestei femei viclene.”

Boyle i-a jurat Mariei că-i va aduce fiul acasă. În același scop, Ferdinand dă următorul ordin către Generalul Baliff:

“Bicaz, 6 septembrie 1918,

Înainte de a vă autoriza să întrebuițați forța, asigurați-vă întâi că nu mai este nici o nădejde de a obține reîntoarcerea lui la sentimentul realității.

În interesul lui, chiar dacă este irevocabil hotărât să-și pună planul în execuție, arătați-i monstruozitatea cu ruperea definitivă cu familia și țară și faptul că face asta pe pământ străin, sub paza unor baionete, ieri încă în luptă cu noi.

Ferdinand.”²¹

*

După grele demersuri diplomatice cu germanii în stare de război, Baliff cu Boyle pleacă la Odesa cu un tren special. După o călătorie de două zile, ei sosesc la Odesa în zorii zilei de 8 septembrie 1918 și se duc la hotelul Bristol.

Bat la ușă și îi trezesc din somn pe mirii fericiți, ce-și petreceau a zecea zi din luna lor de miere. Carol deschide ușa și rămâne paf când vede pe Baliff cu Boyle năvălind în cameră.

Baliff îl salută, spunându-i: “Majestatea Sa Regele cere să vă întoarceți în țară, căci a pregătit totul în favoarea Alteței Voastre.”²²

Crezând că familia îi acceptă căsătoria, Carol o ia pe Zizi de mână și urmează pe Baliff și Boyle în tren. Ei călătoresc îmbrățișați până la granița cu România, când

apare Boyle și politicianii îi roagă, să se dea jos din trenul rusesc și să urce în trenul regal, ce-i aștepta.

Cum au ajuns în tren, Boyle cu alți zece ofițeri s-au băgat între ei și cu forța l-au împins pe Carol într-un compartiment și pe Zizi în altul. Zizi a izbucnit în plâns, iar Carol furios, țipa "Nu vă permit să mă separați de soția mea!"²³

Zăvorât în compartiment, Carol a continuat să dea cu pumnii în ușă ore întregi și să strige: "Dacă nu mă lăsați lângă soția mea, mă voi sinucide. Ea este sensul vieții mele. Renunț la tot, dar nu la ea."²⁴

Disperat de situație, Carol îi scrie un bilețel lui Zizi, în care îi spunea:

"În trenul în care călătorim, azi 9 sept. 1918,

Eu nu pot decât să repet numele tău și să-ți spun la infinit, că te ador! Da!, te ador, micuța mea femeie, singura mea fericire. Carol!"²⁵

Separați și păziți ca doi prizonieri, Carol și Zizi au călătorit două zile plângând tot timpul când, la o stație oarecare, Regina Maria urcă în tren. Face semn cu mâna la un ofițer să-i deschidă ușa cușetei unde era Zizi și intră brusc peste ea. O găsește în pat, cu ochii umflați de plâns și, când Zizi o vede, exclamă:

"Ah! Majestatea Voastră aici?"

Da, am venit să te văd, intriganto. Tot ce ai făcut este ambiția d-tale să ajungi pe tron."²⁶

"Nu este adevărat!" a zis Zizi printre suspine. "Eu m-am căsătorit cu omul Carol, nu cu Prințul Carol. Eu pe Carol îl iubesc, nu titlurile sale."

Regina Maria a privit-o cu dispreț și, fără alt cuvânt, a ieșit pe coridor mergând spre cușeta lui Carol. Intră peste el tot pe neașteptate și, cu tonul ridicat, îi zice: "Cum ai putut să faci așa ceva, fiule? Tu nu ai simțul moral al datoriei. Tu nu respecti legile fundamentale ale monarhiei române. Așa vrei tu să fii rege în țara asta?..."²⁷

Cu un aer nevinovat, Carol i-a replicat:

"Maman, dar ce formă poate fi mai bună de a întări monarhia decât să-mi amestec sângele meu cu cel al unei naționale..."²⁸

Scandalizată de raționamentul democratic al odraslei sale, Regina Maria se ridică de pe fotoliu să plece și îi zice: "Carol, te rog să reflectezi, cât mai ai timp!..."²⁹

Când au ajuns la Iași, Carol a fost dus pe sus la închisoarea Horaița, iar Zizi aruncată în brațele mamei sale, cu ordin de la Regina Maria să nu apară în public și să nu scoată un cuvânt despre cele întâmplate la Odesa. Presa românească n-a scris nimic despre dezertarea prințului Carol și căsătoria lui cu Zizi Lambrino. Afacerea a fost ținută secret, iar Regele Ferdinand l-a pedepsit pe aventurosul său fiu, prin următorul ordin secret:

"22 septembrie 1918.

Prințul Moștenitor, comandant de batalion al Regimentului Vânători de Munte, este pedepsit la 75 zile închisoare, ca șef de armată ce a părăsit locul de comandă și a trecut frontiera fără învoire. Prin aceasta, Principele s-a făcut vinovat de încălcarea disciplinei militare.

Pedeapsa începe azi, la închisoarea Horaița. Generalul X... este însărcinat să execute prezentul ordin.

Ferdinand."³⁰

Din acest document istoric rezultă că Prințul Carol, deși era un dezertor și încă în timp de război, el n-a fost pedepsit cu un glonț în cap, că era un Hohenzollern. Dacă un ofițer român ar fi dezertat, ar fi fost împușcat pe loc.

*

Carol închis la Horaița, plângea după Zizi, iar ea bolnavă de amărăciune și sechestrată în casă, plângea după el. După trei zile de la separare, vine un mesager la Zizi cu o scrisoare de la Carol, în care el îi spunea:

“26 septembrie 1918,

Astă seară sunt plin de emoție. Au venit să mă anunțe că mâine voi primi noutăți despre tine.

Draga mea adorată, te rog să ai încredere în mine. Te implor, repetă aceste cuvinte cum le repet și eu, pentru a deveni deviza vieții noastre: Fidelitate și Speranță. Carol.”³¹

*

Între timp, o mulțime de demnitari revoltați de ce făcuse Carol, numindu-l “bolșevicul dezertor”, cer convocarea Consiliului de Coroană. Regele și Regina au încercat să oprească aceasta, dar dezbaterile încep. Maria, îngrijorată, cheamă pe amantul Știrbei și îi spune: “Trebuie salvată onoarea de soldat a fiului meu. Spune-i lui Brătianu, să-l apere în Consiliu.”

Ca Știrbei și Brătianu, erau mulți alți demnitari care slujeau pe Rege și Regină, nu pentru binele țării, ci pentru interesele lor personale. Aceia i-au luat apărarea aventurierului Carol.

Dar au fost și demnitari care, cu mult curaj, l-au acuzat pe Carol, așa cum a făcut primul ministru Marghiloman. După ce i-a făcut un aspru rechizitoriu, a încheiat: “Îl socotesc nedemn pe Prințul Carol pentru menirea ce-i era rezervată, de a domni în România.”³²

Se ridică Generalul Averescu și spune:

“Dar este cu neputință ca după fapta sa de dezertare, să mai discutăm despre dreptul Prințului Carol la tron. Prințul nu are nici o calitate pentru a domni!”³³

Apoi, Averescu zice: “Am să vă povestesc o întâmplare din 29 octombrie 1916, care întărește ce am spus înainte.

Primisem ordin să mă retrag pe Valea Prahovei. Toți eram abătuți și triști, că urma să se dea bătălia între noi și germani pentru București. Iar sondele de la Ploiești erau incendiate...

În acea groaznică atmosferă, eu trebuia să ordon la ora 9 seara, ca șefii de Corp de Armată să se retragă de la masa cu prințul, spre a executa ordinele. Cum Prințul Carol a stat la masă până la 2 noaptea, noi n-am putut executa ordinele și patrulele inamice se aflau la 20 de kilometri de noi. Era ceva dezgustător...

Și acuma, din toate câte s-au întâmplat, nu-i curat decât un lucru, căsătoria lui. Să n-o murdărească și pe aceasta!”³⁴

Ia apoi cuvântul Ionel Brătianu, care zice: “D-lor, asta a fost o simplă aventură la Odesa. Iar căsătoria prințului, o greșală de tinerețe. Totul a fost o simplă manifestare a lipsei lui de maturitate. Este prea tânăr și pentru asta cer domniilor voastre toleranță și nici o măsură să nu fie luată împotriva Prințului Carol.

Este și în interesul dinastiei, astfel că, pledez pentru menținerea succesiunii la Tron a prințului Carol.”³⁵

La sforile trase de Regina Maria, majoritatea demnitarilor au votat pentru teza lui Brătianu și Carol a fost scos, “basma curată”. El a rămas moștenitor de tron, spre marele ghinion al poporului român. Iar Serdici, care îl ajutase să fugă la Odesa, a dispărut fără urmă.

*

După ce Regina Maria a reușit să facă din dezertarea fiului ei “o greșeală de tinerețe”, face planul să-l despartă de Zizi și trimite diverși demnitari să discute cu Carol.

Cum Carol se opunea, Maria s-a dus personal la închisoarea Horaița și, ore întregi l-a implorat să renunțe la Zizi. El plângea ca un copil, zicând: “De ce nu vrei să mă înțelegi, maman? O iubesc pe Zizi și nu pot trăi fără ea. Renunț la tot, dar nu la ea. Lasă-ne să fim fericiți!...”

Disperată de încăpățănarea lui Carol, Maria s-a adresat lui Joseph Boyle, expert în spionaj, crimă și șantaj, să-i salveze fiul și el i-a jurat că-o va face.

Maria avea mare încredere în Boyle. El îi salvase rudele arestate de bolșevici; salvase un tren cu români din ghiara bolșevicilor; obținuse medicamente și alimente pentru înfometatii din Moldova; adusese 1000 de vagoane din Canada pentru armata română; îl adusese pe Carol de la Odesa și făcuse multe alte minuni pentru Casa Regală.

Pentru aceste fapte mărețe, Maria i-a cerut soțului să-l recompenseze pe Boyle. Ferdinand l-a decorat pe Boyle cu Ordinul Crucea României și i-a acordat și titlul de “Duce de Iași” și “Duce de București.”

Dar pentru a-și arăta personal recunoștința, Maria îl invita pe Boyle la coliba din Coțofănești, unde-i oferea câte o noapte de amor, ce făcea mai mult pentru el decât toate decorațiile din lume, Boyle fiind îndrăgostit de ea la nebunie.

O astfel de întâlnire a avut loc între cei doi, într-o noapte rece de octombrie a anului de grație 1918. Cum coliba regală se afla în mijlocul unei pădurici, totul era acoperit de brumă și era tare frig. Maria a cerut servitorilor să facă mai cald în colibă și ei au umplut căminul cu butuci.

Era trecut de miezul nopții când, deodată în acea serenitate, s-au auzit țipete și voci strigând: Foc!... Foc!...

Coliba a fost cuprinsă de flăcări și servitorii au năvălit în dormitor s-o salveze pe Regina României. Când au tras de plapumă, l-au găsit și pe Boyle alături de ea. Amândoi au fost luați pe sus și scoși afară. Sumar îmbrăcați și cu picioarele goale, Maria cu Boyle au așteptat în frig până li s-au adus ceva haine salvate din foc, s-au îmbrăcat și, în mare grabă, au plecat cu mașina spre Iași.

Incendiul de la coliba Coțofănești n-a putut fi ascuns prin cenzură. S-a scris și o cârtică despre asta, ce-mi amintesc că avea titlul: “Focul de la Coliba Regală din Coțofănești.”

Și cum legătura amoroasă a Reginei Maria cu Știrbei era arhicunoscută, se vorbea pe față că el, din gelozie a pus focul la colibă ca ea să nu mai aibă acel cotlon unde-l înșela cu Boyle.

Oricum, Maria nu mai avea nevoie de coliba de la Coțofănești. Ea s-a întors la București în decembrie 1918 și a intrat cu surle și trâmbițe în Palatul Cotroceni, ca glorioasa Regină, a unui popor eroic ce câștigase războiul.

*

Dar, Regina Maria mai avea o bătălie de câștigat și aceea era să-l despartă pe Carol de Zizi. În acest scop, ea l-a trimis pe Ionel Brătianu să-l prindă pe Carol.

Brătianu se duce la închisoarea militară Horaița și îi propune lui Carol să divorțeze de "formă". Că i-a făcut o astfel de propunere, rezultă din scrisoarea ce Carol i-a trimis-o lui Zizi în 29 octombrie 1918, spunându-i:

"Baby, vreau să-ți explic totul ție, în modul cel mai corect.

Da, draga mea, este vorba de o SEPARARE oficială până la sfârșitul războiului, care mă pune în imposibilitate de a te vedea. Eu nu am vrut, dar am fost silit să accept, căci nu am altă cale...

După ce pacea generală va fi semnată, ei îmi vor da totală libertate. Idolul meu, viața mea, nu plânge că te trădez..., eu nu fac asta.

Baby, tezaur adorat, numai tu ești femeia mea. Acestea nu sunt numai cuvinte ce ți le scriu aici, ci este jurământul meu aici. Îți jur, că după ce pacea a fost semnată, eu te regăsesc și noi doi vom fi împreună într-o viață fericită. Eu îți jur asta în fața lui Dumnezeu! Te rog să ai încredere în mine. Separarea nu înseamnă abandon. Carol." ³⁶

În timp ce Carol îi spunea că era vorba de o "separare", Boyle cu g-ralul Petală se duc la Zizi acasă și îi cer să semneze un "divorț temporar". Ea refuză și Boyle îi zice cu cinism: "Degeaba te opui fetițo, căsătoria ta este ilegală și va fi anulată oricum." ³⁷

Ofensată de tonul lui Boyle, Zizi se plânge lui Carol într-o scrisoare: "Eu am refuzat să semnez. Dacă tu semnezi anularea căsătoriei noastre, tu semnezi sentința mea de moarte. Zizi." ³⁸

Și totuși, la 11 noiembrie 1918, Carol semnează în fața lui Brătianu, următoarea declarație: "Nu mă opun la anularea actului de căsătorie încheiată la Odesa. Carol." ³⁹

*

Brătianu, foarte mulțumit de rezultatul obținut, trimite un raport Regelui Ferdinand cu textul:

"13 noiembrie 1918,

Sire,

Am spus prințului că nu va putea domni dacă persistă în căsătoria sa și i-am arătat că renunțarea la tron echivalează cu o dezertare.

I-am spus să asculte de părinți, să nu uite că tinerețea poate să învețe întodeauna și că pentru suverani a ști să asculte este o calitate de căpetenie.

Fapt este că principele are înfățișarea unui om năucit. Este îndărătnic fiindcă simte că obiecțiunile sale nu au temei, dar este hotărât să lase a se anula căsătoria sa, cu speranța însă că, mai târziu, va reîncepe iar.

Am speranța totuși, că acțiunea timpului îl va scoate din starea hipnotică în care se găsește acum.

Al Majestății Voastre servitor, Ionel C. Brătianu." ⁴⁰

La ordinul Reginei Maria, căsătoria dintre Carol și Zizi a fost anulată de Înalta Curte de Casații, prin sentința Nr.1 din 8 ianuarie 1919.

Dar Regina Maria, temându-se ca Zizi să nu atace sentința prin recurs, trimite pe generalul Coandă la ea, care deși prieten cu tatăl ei, îi spune: "Este o datorie patriotică pentru tine, Zizi, să accepți anularea căsătoriei. Trebuie să te sacrifici pentru țară!"⁴¹

Zizi a acceptat sacrificiul în tăcere. Carol a fost imediat eliberat din închisoare și repus în drepturi, cu ordinul expres să nu vadă și să nu-i scrie.

Cum războiul se terminase, Ferdinand cu Maria părăsesc Iașul și se întorc la București. Vine și Carol și, de "îndurerat" ce era după Zizi, se aruncă în diverse aventuri făcând rapid o pasiune, pentru o biată modistă.

Afacerea e raportată Mariei care, disperată că fiul ei avea predilecție pentru femeii proletare, s-a gândit că era mai bine să o dea pe Zizi înapoi, dar ca metresă.

Știrbei o aduce pe Zizi la București în 15 iunie 1919 și ea se instalează cu Carol într-o casă pe domeniile regale de la Mănăstirea, Vlașca, unde fericiți, și-au continuat luna de miere.

Curând, Zizi constată că e gravidă și, când îi spune lui Carol că vrea să avorteze copilul, el țipă la ea: "De ce vrei să distrugi fructul din nebuniile amorului nostru? Te opresc să faci asta!"⁴²

Când Regina Maria află că Zizi era gravidă și Carol dorea copilul, intră în panică. Ea la toate se gândise, numai la asta nu.

Frământându-se, îi vine o idee, se duce la Ferdinand și îi spune: "Să-l trimiti pe Carol într-o misiune, oriunde ar fi. Este singura cale să-l pot despărți de Zizi și s-o forțez pe ea să avorteze copilul"

Cum "Cei Trei Aliți" ceruseră României să trimită trupele în Ungaria spre a-i lichida pe comuniștii conduși de evreul Bella Cohen, zis Kuhn, ce răsturnase monarhia și instaurase un regim bolșevic, Ferdinand ordonă ca Regimentul de Vânători condus de Carol să fie inclus în trupele ce plecau spre Ungaria. Carol refuză să plece.

Ferdinand trimite la conacul Mănăstirea pe g-ralul Grigorescu, iar Maria pe Boyle, să-l "roage" pe fiul lor să binevoiască a pleca cu regimentul în Ungaria.

Ce s-a întâmplat atunci, ne spune chiar Zizi în cartea sa, "Mon Mari, le Roi Carol", text pe care-l redau: "Într-o dimineață am citit în ziare amenințătorul articol, că regimentul prințului moștenitor a plecat pe front și în trei zile și Prințul se va duce alături de soldații lui, care luptau deja contra bolșevicilor unguri.

Se știe că venirea la putere a șefului comunist Bella Kuhn, la 21 Martie 1919, a dus la intervenția românilor asupra legiunilor roșii ungurești, care l-au forțat pe Bella Kuhn să fugă, după căderea capitalei Budapesta, în 6 august 1919.

Această intervenție era deci pretextul, pe care destinul îl aștepta de multă vreme, să-l smulgă pe Carol din viața pe care și-o alesese. A doua zi, după ce citisem articolașul, au sosit la Mănăstirea B..., fost cowboy înaintat la rang de mandatar al Palatului, cu ministrul de război.

La întâlnirea cu cei doi, Carol a izbucnit într-o lungă furie. Livid și furios, lovind cu pumnul în masă, Carol repeta că acel ordin de mobilizare era o simplă expediție politică, care avea caracterul mai mult al unei operațiuni de poliție decât războinice și că era o cursă în care el nu se lăsa prins.

Că el avea o soție și în curând un copil de apărat și el nu va pleca nicăieri, până ce situația sa nu va fi lămurită din punct de vedere juridic.

În fața acelei deslănțuiri, ministrul de război sta în picioare neîndrăznind să spună un cuvânt, în timp ce își învârtea chipiul cu amândouă mâinile.⁴³

*

Umilit de Carol, generalul Grigorescu, eroul de la Mărășești care-i bătuse pe nemți în timp ce el dezertase la Odesa, l-a salutat tăcut și a plecat să raporteze Regelui.

Aflând că odrasla sa refuză să execute ordinul, Ferdinand, în loc să-l aresteze, îl lasă să huzurească lângă fusta lui Zizi și trimite în Ungaria câteva regimente, cât și regimentul lui Carol, sub comanda generalilor Moșoiu și Rusescu.

Regina Maria, furioasă că nu-l putea separa de Zizi dacă nu pleca în Ungaria, îi trimite lui Carol o scrisoare cu cuvinte sforăitoare, să-l convingă a pleca la un război care de fapt se terminase din noiembrie 1918...

Căci acțiunea din Ungaria, ea știa bine, era un fel de plimbare militară să-i lichideze pe comuniști, cu nici un pericol pentru viața lui, dar care-i putea spăla numele de dezertor.

Asta rezultă din scrisoarea pe care o redau mai jos:

“Joi 24 iulie 1919,

Carol, fiul meu,

Pentru ultima oară, în numele a tot ce îți este mai sfânt, te întreb, cum a fost posibil să lași regimentul tău să se ducă pe front și tu să nu pleci cu el?

Sperai mereu că acest moment va veni și a venit acum. Și e posibil oare, să fi pierdut în așa hal sensul onoarei și al datoriei, că nu vrei să pleci acolo unde țara te cheamă? Nu este mai bine să mori de un glonț în cap și să fii îngropat în bunul pământ românesc, decât să-și trădezi țara?

Carol, unde este micul meu băiat cu buclele pline de soare, care a fost cel mai frumos și pe care l-am dat țării mele când aveam 17 ani? Unde este tovarășul meu, brațul meu drept, acela care trebuie să continue o mare datorie?

Zilele acestea mă voi duce pe front să văd răniții. Și este inadmisibil ca în aceste momente, în loc să fii lângă mine pentru o cauză pe care ai iubit-o, ai de gând să fugi ca un hoț din țara pe care o trădezi, ca unul care n-a știut niciodată ce este onoarea?

Carol, într-o zi tu și ea veți înțelege toată grozăvia a ceea ce faceți acum. Cum poate ea aduce fericirea cu prețul umilinței tale? Mai fă o efortare, fi din nou bărbat, pleacă cu regimentul, luptă ca un soldat, răscumpără-ți greșala și arată lumii că ești un om așa cum am crezut că ești nu mai departe decât acum un an.

Carol, Carol!... Nu-mi frânge inima!

A ta maman.

P.S. Mi-ai spus odată, privindu-mă în ochi, că niciodată nu-mi va fi rușine de tine.”⁴⁴

Carol răspunde mamei sale cu scrisoarea de mai jos, din care se vede că nu-i era rușine de nimic.

25 iulie 1919,

“Dragă Maman,

Nimeni mai bine ca mine nu înțelege gravitatea situației. O văd chiar mai bine decât voi toți, deoarece văd că îndatoririle mele sunt grele.

Ideia că regimentul meu pleacă și eu nu sunt în capul lui în mijlocul bătăliei, mă doare mult.

Niciodată nu voi refuza să plec pe front și sunt gata să mă duc la regimentul meu, când situația mea cu Zizi va fi clară și lămurită.

Toată chestiunea ar fi din cele mai simple și ușoare, dacă n-ar exista copilul. Nu vreau să-i las în această dureroasă și ridiculă poziție. Femeia pe care am ales-o pentru toată viața, trebuie s-o cruț de toate umilințele posibile. Carol!"⁴⁵

După ce-a trimis scrisoarea, Carol pleacă la București, spre a se consulta cu miniștrii Marghiloman și Take Ionescu, cum să scape de "îndatoririle grele" de prinț moștenitor. În același timp, trupele române cu regimentul lui fără el, ocupă Budapesta.

Sub protecția Armatei Române, Regele Charles I de Hapsburg cu soția sa Zitta, au încercat să ia tronul înapoi, dar n-au reușit, fiindcă ungurii erau infectați de germenul marxist, visând la "Paradisul Roșu".

După lupte grele cu comuniștii, în care 10 mii de români au murit, Bella Kuhn fuge la Moscova, iar Amiralul Horthy ia puterea la 6 august 1919 declarându-se Regent cu scopul să țină locul "cald" pentru întoarcerea Hapsburgilor.

Drept mulțumire pentru sacrificiul făcut de români în binele ungarilor, Conteul Tiza s-a plâns la Marii Aliați că românii le "furaseră" Transilvania și jefuiseră totul din Budapesta.

Minciuna lui Tiza a fost preluată de americanul Herbert Hoover, șeful Consiliului Economic American pentru Antantă care, la Conferința de Pace din Paris, a declarat:

"Românii nu merită despăgubiri de război că au jefuit Budapesta ca în Evul-Mediu. Au furat șinele de la trenuri, au demontat fabrici și au furat până și prosoapele și cearșafurile din spitale!"⁴⁶

D-l Hoover, care nici nu știa unde se afla România pe hartă și habar nu avea că ungurii erau cei care-i omorâseră și jefuiseră pe românii din Transilvania de-a lungul a sute de ani, i-a susținut pe unguri. Din cauza lui, România n-a primit despăgubiri de război deși fusese aliata Marilor Puteri din anul 1916, iar defăimarea făcută de el românilor este trecută în toate enciclopediile din lume, ca un fapt istoric.

În schimb, bolșevicii din Rusia au primit ajutor de la D-l Hoover. "În anul 1921 Herbert Hoover a extins ajutorul către Rusia Sovietică. Întrebat de un ziarist, dacă nu cumva el îi ajută pe bolșevici să câștige teren, Hoover i-a răspuns: "Douăzeci de milioane sunt înfometați. Oricare ar fi politica lor, ei vor fi hrăniți!"⁴⁷

Iată cine a hrănit Fiara Roșie și cum s-a scris istoria primului război mondial!...

*

Cum războiul se terminase, Ferdinand cu Maria pleacă în Transilvania să serbeze victoria. Fiul lor, aflat la București, formulase declarația de renunțare la tron

și, după ce trimisese o copie la Parlament și la diverși demnitari, trimite originalul tatălui său, în care spunea:

“Sire,

În virtutea unui drept natural, implicit recunoscut prin articolul 83 paragraful 2 din Constituție, declar că renunț la calitatea mea de prinț moștenitor al Coroanei României cum și la toate avantajele care îmi sunt recunoscute de Constituție ca moștenitor al tronului.

Rămân servitor al patriei mele și, punând sabia mea în serviciul ei, rog pe Majestatea Voastră să-mi dea un loc printre soldații așum pe front.

Carol, prinț al României

Azi 1 august 1919.”⁴⁸

După această ispravă, Carol s-a întors la Mănăstirea. Oscilând între a rămâne prinț, soldat prost ori dezertor, Carol decide să plece pe front. Cum era fricos ca o șopărlă și leneș ca un cotoi, scrie o declarație pe care i-o dă lui Zizi, spunându-i printre lacrimi: “Dacă mor pe front, vreau ca tu să ai această declarație ca un testament de la mine.”⁴⁹

Declarația lui spunea:

“Dragă Zizi,

Plecând pe front să-mi reiau comanda regimentului meu, eu nu sunt sigur că voi ajunge la el. Eu doresc ca această scrisoare să fie ca o recunoaștere din partea mea că eu sunt tatăl copilului pe care tu îl vei aduce pe lume și că niciodată, chiar în ciuda faptului de anulare a căsătoriei noastre, eu nu voi renunța să mă consider ca fiind soțul tău. Te îmbrățișez, Carol prinț al României.”⁵⁰

După ce a semnat tot cu prinț al României, deși renunțase la titluri și drepturi, la 4 august 1919 Carol s-a suit într-un tren cu direcția Ungaria, să facă pe viteazul la “spatul târgului”.

Ajun la Budapesta după capitularea comuniștilor, dezertorul și-a trecut regimentul în revistă, apoi a ordonat să se serbeze victoria cu muzică, șampanie și femei la un restaurant, într-o pădure. Pentru sufletelul lui, Carol și-a ales două unguroaice, punând una p-un genunchi și alta pe celălalt. Ele, în timp ce-l sărutau, chicoteau: “Ioi, Ioi!... Nagyön szep as ura!...” (Vai, vai, ce frumos este domnul acesta)

După trei săptămâni de chefuri și aventuri Carol, cu un aer de erou, se întoarce în țară în fruntea regimentului său mergând la baza lui, din Erlău Bistrița. Cum a ajuns, a fost băgat la închisoare din ordinul lui Ferdinand.

Era și timpul, că declarația lui de renunțare la tron devenise cunoscută presei străine, care scria: “Prințul Carol al României a renunțat la tron fiind bolșevic. El face parte dintr-o organizație marxistă, ce-l sprijină în căsătoria sa morganatică cu Zizi Lambrino.”

Față de scandaloasa purtare a lui Carol, nu s-a găsit nimeni să-i tragă un cartuș în cap pentru a doua dezertare, dar s-a găsit Ionel Brătianu să-l apere în fața Consiliului de coroană spunând cu patos: “Rog pe Majestatea Voastră și Consiliul să considere ca inexistentă declarația de renunțare la tron a Prințului Carol.

“În momentul în care se încheagă România întregită, nu se poate da loc la o criză de succesiune la tron periclitând așezarea monarhică.”⁵¹

Închis la Bistrița, Carol o bombarda pe Zizi cu scrisori de amor. Ea, care auzise de dezmațul lui de la Budapesta, i-a reproșat într-o scrisoare c-o înșela. Ca s-o împace, Carol îi trimite această scrisoare:

“Iubita mea Zizi,

Eu îți sunt fidel. Să nu-ți fie frică de așa ceva și să nu crezi ceea ce ți-ar spune unii. Asta e ultima armă inventată să te facă a renunța la mine.

Te rog să fii calmă. Nu te enerva și iubește-mă nebunește cum te iubesc eu. Viața fără tine este un martiraj.

Carol.”⁵²

Văzând că Zizi nu-i răspunde, Carol îi scrie mamei sale:

“Maman, ai milă de mine! Te rog să mă înțelegi că nu pot trăi fără soția mea! Ai milă și trimite-o pe Zizi la Bistrița.

Carol.”

Carol nu știa însă, că mama lui ordonase ca scrisorile dintre el și Zizi să-i fie predate ei, că Zizi era sechestrată la Mănăstirea, că-i luase șoferul, mașina și servitorii, că-i tăiasse telefonul, că ea nu putea ieși din casă, fiind oprită de agenții Serviciului Secret.

În același timp, pentru a împrăști zvonurile din țară și din străinătate despre a doua dezertare a lui Carol, Casa Regală dă un comunicat în Monitorul Oficial din 1 septembrie 1919, cu următorul text: “O publicație regretabilă și suspectă a fost dată prin radiograme de presa suspectă străină, unei așa zise scrisori de renunțare la drepturile sale de moștenitor al Tronului, adresată de A.S. Regală Principele Carol, către Majestatea Sa Regele.

Oricare ar fi autenticitatea textului și oricare ar fi împrejurările în care acea scrisoare ar fi putut fi dată publicității, orice concluzie temeinică este prematură, înainte de a se fi statuat de cei în drept, adică de Majestatea Sa Regele și guvernul țării, asupra urmărilor și sancțiunilor cuvenite unui act de o deosebită importanță, întrucât el ar fi expresiunea reală și directă a unei voinți libere.

Astăzi, A.S.R. Carol comandă regimentul său pe frontul Tisei și în această comandă pe care o deține pe temeiul Înaltei Sale situații, unica Sa preocupare este îndeplinirea îndatoririlor Sale ostășești.”⁵³

*

Această mare minciună a fost publicată la ordinul Majestaților Sale spre a salva iar aparențele Casei Regale, în care aventurierul lor fiu crease haos și pe care voiau cu orice preț, să-l mențină moștenitor la tron.

Că a fost o grosolană minciună, o spun datele istorice. Căci la data când s-a dat comunicatul, erau 24 de zile de când comuniștii unguri capitulasera, respectiv în 6 august 1919. Și atunci se pune întrebarea, pe care front o fi comandat Carol la 1 septembrie 1919?...

Dar, ca o culme a aroganței Prințului Carol, tocmai el a fost cel ofensat de mincinosul comunicat ce-i acoperea potlogăriile, motiv pentru care îi trimite lui Brătianu următoarea scrisoare:

“Erlău, 9 septembrie 1919,

Domnule Brătianu,

Primind ieri Monitorul Oficial din 1/09, am rămas cum nu se poate mai mirat și indignat citind comunicatul guvernului în chestiunea scrisorii mele de renunțare la tron. Punând la o parte că acest comunicat este o palmă dată mie și care nu pot s-o las să treacă nerelevată, găsesc că este o insultă adusă "aceluia pe care ÎN CONTRA VOINȚEI SALE îl considerați moștenitorul TRONULUI.

Sunt două fraze cari sunt complet jicnitoare pentru mine: Întrucât el ar fi expresiunea reală și directă a unei voinți libere" și a doua: "Și în această comandă pe care o deține pe temeiul Înaltei Sale situațiuni".

Adică, credeți Dv. că nu sunt decât o păpușă care nu știe ce vrea? Greșiți.

Dacă am făcut un astfel de gest, este că știu CE FAC și O FAC CU CONȘTIINȚA ÎMPĂCATĂ. Într-un an de zile am avut destul timp să mă gândesc și n-am făcut acest gest decât când cuțitul a ajuns la os.

Credeți că timpul temperează toate? Să știți că, ORICÂTE PIEDICI veți PUNE, EU NU VOI renunța la soția MEA.

Pentru a doua frază, găsesc că este jicnitor să se declare că numai grație pozițiunii înalte comand un regiment.

Aceste fraze, atât de puțin măgulitoare, sper că vor fi îndreptate și voi primi completă satisfacție. Carol." ⁵⁴

Ionel Brătianu îi răspunde lui Carol cu următoarele rânduri:

"16 septembrie 1919,

Datoria către moștenitorul Tronului mă hotărăște să nu las fără răspuns scrisoarea Alteței Voastre Regale, oricare ar fi forma ei.

Comunicatul publicat în numele Guvernului, a fost redactat de acei cari păstrau încă iluzia că se poate feri Coroana de urmările celor petrecute anul trecut peste Nistru.

Departe de a considera pe Alteța Voastră Regală ca o păpușă inconștientă, ei voiau să persiste în credința că, vremea care permite reflexiunea va schimba intențiunile moștenitorului tronului.

În ceea ce privește cea de a doua frază incriminată, din citirea legilor și regulamentelor militare, Alteța Voastră Regală se va convinge că, fără a i se contesta întru nimic însușirile personale, comanda unui regiment nu i s-ar fi putut încă acorda, dacă n-ar fi fost ÎNALTA SA SITUAȚIUNE.

Când am primit scrisoarea Alteței Voastre Regale, fiind demisionat, nu mă socoteam în drept de a face un act de Guvern din chestiunea ce se raporta.

Dar, ca unul ce am fost sfetnic credincios celor doi regi Români a căror domnii istoria neamului le va cita cu recunoștință, nu pot să închei aceste rânduri fără a mărturisi durerea adâncă cu care constat, nu numai pentru Statul Român, dar și pentru Alteța Voastră Regală, de hotărârile în care persistă.

Când omul este devotat unei idei, fără voie inima sa se leagă de persoana celor cari ar trebui să o reprezinte, chiar după ce ei au vătămat-o.

Cu aceste sentimente și cu adânc respect, sunt al Alteței Voastre Regale devotat servitor. Ionel C. Brătianu." ⁵⁵

Brătianu a trimis și Regelui Ferdinand o copie după scrisoare, la care primește următorul răspuns:

"Scumpul meu Brătianu,

Sunt cu totul de acord cu textul răspunsului a cărei copie mi-ai trimis-o. Ea spune lucrurile fără a apăsa prea mult, dar arată în același timp adevăratul punct de vedere.

Mulțumindu-ți încă odată pentru tot concursul pe care l-ai dat din toată inima și sufletul D-tale, cum știi și o simt, rămân al D-tale cu toată afecțiunea. Ferdinand.
P.S. Plec azi la Sinaia.”⁵⁶

*

Brătianu s-a retras și el la domeniile de la Florica, să uite de potlogăriile lui Carol și ce pățise la Conferința de Pace de la Paris unde misiunea lui eșuase, motiv pentru care demisionase din guvern.

Când Ionel Brătianu s-a dus la Paris în 31 mai 1919, el era sigur că România va fi în Consiliul Suprem alături de Anglia, de Franța și America, conform Tratatului de Alianță din 1916 făcut chiar de el.

Dar mare i-a fost decepția când a aflat că România era respinsă din locul ce i se cuvenea, de sforile trase de niște evrei americani și englezi, ce pretindeau că frații lor din România erau persecutați. Acuzatorii erau: Harold Nicolson, reprezentantul Angliei; Charles Vopicka, ambasadorul american la București; Frank Polk, reprezentantul Americii, susținuți de gura mare a lui George Clemenceau, primul ministru al Franței, poreclit “tigru”, de om agresiv și rău ce era.

Însuși Frank Polk a declarat presei, că evreii americani făceau “presiuni” asupra demnitarilor din Conferința de Pace să se “târguiască” cu Brătianu pentru drepturile confrăților din România.

Se repeta șantajul evreilor de la Conferința de Pace din 1878 de la Berlin, care măcar aveau scuza că erau bancheri străini. Pe când șantajistii de la Conferința de Pace din 1919 erau doi rabini născuți pe pământul României, cu drepturi cetățenești, numiți Adolphe Stern și Willi Filderman.

Ca șefi ai comunității evreiești, ei i-au “reclamat” pe goimii români la președintele american Woodrow Wilson, că: “Evreii au fost tratați cu cruzime în timpul războiului fiind lăsați să moară de foame. Iar evreii din armată au fost trimiși special în prima linie de foc, să fie omorâți.”⁵⁷

La astfel de aberații, Ionel Brătianu a replicat:

“Majoritatea evreilor din România au drepturi de cetățeni liberi, dar nu și cei care au fost spioni pentru germani și dezertori.”⁵⁸

Woodrow Wilson l-a interpellat:

“Dați drepturi la toți evreii și nu vor mai fi spioni?”⁵⁹

Apoi, cu un ton de târgoveț și dând din degetul arătător în chip de amenințare către Brătianu, i-a zis:

“Dacă nu ușurați viața evreilor din România, să știți că nu veți primi Transilvania înapoi!”⁶⁰

Asta a fost prea mult pentru Brătianu și ferm i-a răspuns:

“Noi suntem aici pe baza unui tratat de Alianță semnat de d-stră în anul 1916, în care ați declarat că românii au loc la masa tratatelor, iar acum ne refuzați acest drept.

Cât despre provinciile noastre recâștigate prin luptă cu sânge, nu este nimic de târguit și noi nu ne tocimim pentru pământul care este al nostru de milenii.”⁶¹

Brătianu și-a strâns documentele și a părăsit sala în semn de protest. Ajuns în România, a demisionat din guvern.

Vaida Voevod i-a luat locul și a plecat cu Regina Maria la Paris, să continue "tocmeala" cu "Cei Trei Aliați".

Regina Maria a fost formidabilă la Conferința de Pace! Ea a ținut piept pe rând la atacurile așa zișilor aliați și, cu zâmbetul pe buze, i-a dat următoarea replică președintelui american: "Evreii din România ne dau aceleași probleme nouă, ca și acelea pe care vi le dau d-stră negrii și japonezii, în America. Veniți în România, să vă convingeți..."⁶²

Pentru marea contribuție adusă de Maria la întregirea granițelor României, Poporul Român i-a iertat greșelile ca femeie și a adorat-o ca Regină, numele ei fiind și azi rostit cu pioșenie.

*

Și în timp ce granițele României erau în balanța altora și poporul român își pansa rănila după acel război cumplit, cu pierderi de un milion de vieți și pagube de miliarde, Carol avea o singură preocupare; să-i fie recunoscută căsătoria morganatică cu Zizi ori pleca cu ea în Franța.

Din închisoarea Bistrița, el a trimis o avalanșă de scrisori la politicieni, cerându-le sprijinul. O scrisoare a trimis și lui Nicolae Iorga, care era Președinte al Camerei Deputaților, în care îi spunea:

"Dragă D-le Profesor,

Un singur lucru rămâne sigur. Este că, orice s-ar întâmpla în viitor, eu rămân legat de femeia mea. Aceasta este ferma mea decizie. Pentru această soluționare, vă cer sprijinul Dv. și al reprezentanților Națiunii.

Vechiul Dv. elev, Carol."⁶³

Carol a trimis o scrisoare și lui Paul Bujor, Președinte al Senatului, spunându-i:

"Domnule Bujor,

Cunoașteți situația mea, dar Dv. nu cunoașteți desigur intențiile mele. Sunt ferm decis să nu-mi părăsesc femeia pe care am ales-o ca soție. Situația s-a agravat prin faptul că, de aici în puțin timp, voi avea un copil. Este pentru mine o chestie de datorie și de conștiință să protejez femeia pe care eu am ales-o și de a apăra și copilul.

Timpul trece și trebuie să se grăbească soluția, deoarece este o chestie de onoare și demnitate.

Vă rog să folosiți înalta Dv. demnitate în Stat pentru a aranja această afacere. Dacă credeți necesar, puteți sesiza și Parlamentul. Carol."⁶⁴

Că lui Carol nu-i păsa nici de Constituția țării, rezultă din scrisoarea trimisă lui Matei Cantacuzino, în care îi spunea:

"Dragul meu prieten,

Sunt unii cari vor să discute dacă eu am greșit sau nu făcând gestul pe care l-am făcut și zic că prin asta eu am comis crimă, că am luat de nevastă o româncă...

Eu nu văd ce rău poate face asta țării, dacă un prinț român se căsătorește cu o româncă. Asta nu face rău decât tradiției arhaice. Carol."⁶⁵

*

Cu toată cenzura din țară, românii au aflat din ziarele străine despre drama lui Carol și Zizi numiți "prizonierii de la Bistrița și Mănăstirea", ce nu erau lăsați împreună din motive politice și principii monarhice absurde. Aceste comentarii n-au oprit-o pe Regina Maria să-l preseze pe Carol de a renunța la Zizi.

Carol refuza cu îndârjire. Slăbise mult că nu mânca, nu dormea, ci fuma zi și noapte. Când i s-a raportat Mariei starea lui, ea a zis: "Eh! Numai așa o să-i treacă și pasiunea asta..."

Zizi, sechestrată la Mănăstirea, în panică pentru că nimic nu se rezolva și ceasul de naștere a copilului se apropia, se folosește de vărul ei Bob Vârnăv, prin care îi trimite o scrisoare lui Carol în care îi spunea: "Tu trebuie să mergi în Senat cu mine și față de toți demnitarii, să ceri recunoașterea căsătoriei noastre desfăcută ilegal. Dacă nu faci asta, copilul nostru va fi un bastard." ⁶⁶

Cu acest plan, Bob Vârnăv vine să-l viziteze pe Carol la Bistrița, în 14 noiembrie 1919. Între lucrurile aduse de la Zizi, era și un costum de haine civile. Carol l-a îmbrăcat să nu fie recunoscut și, condus de Vârnăv, s-a strecurat afară din închisoare în timp ce garda militară se făcea că nul vede.

"Vârnăv l-a suit pe Carol în mașina sa în care se aflau încă doi prieteni și, în mare grabă, au plecat spre București.

În aceeași zi, la reședința Mănăstirea, Zizi a făcut la fel. Gravidă în 8 luni, ea s-a suit într-o mașină adusă de niște prieteni și a plecat spre București, să-l întâlnească pe Carol, la un loc stabilit.

Planul lor era să intre în Senat prin ajutorul senatorului C. Costaforu. Odată ajunși la tribuna Senatului, Carol cu Zizi lângă el, urma să facă declarația de renunțare la tron, dacă nu i se recunoștea căsătoria, forțând corpurile legislative să ia notă în mod oficial, de cererea lui.

Încercarea le-a dat greș, căci Serviciul Secret i-a interceptat pe drum și Carol a fost dus înapoi la închisoarea Bistrița, iar Zizi la conacul Mănăstirea. ⁶⁷

Acea încercare a speriat-o pe Maria că rebelul ei fiu ar putea provoca un scandal să cutremure Casa Regală din temelii și a schimbat tactica, făcând pe mămica bună și blândă. Și-a anunțat fiul, că i-a dat ordin g-ralului Averescu să rezolve în mod favorabil problema căsătoriei lui cu Zizi. Dar discuțiile au fost trăgănate în mod special, până ce Zizi a dat naștere la un băiat, în 8 ianuarie 1920.

Carol a fost oprit s-o vadă pe Zizi și oprit să-și recunoască copilul, ca fiu legitim. Copilul lui a fost înregistrat la Starea Civilă din București, sub numele de Carol-Mircea Lambrino.

Zizi plângea pe o scrisoare de la Carol primită cu câteva zile înainte de nașterea copilului, în care el o asigura că va veni s-o vadă și copilul lor va fi înregistrat cu numele de Hohenzollern, încheind cu cuvintele:

"Scumpa mea,

Îți scriu să știi că am implorat pe Maman să mă lase să vin la nașterea copilului nostru. Nici până azi ea nu mi-a răspuns. Încă aștept.

Te sărut, Carol." ⁶⁸

În ultimul ei salt pentru ambițiile ei monarhice, Maria îl trimite pe amantul Boyle să-l prelucreze pe Carol în temnița Bistrița.

O lungă discuție a avut loc între Carol și Boyle. El se adresa lui Carol cu "mă băiatule" și când vorbea de Zizi, îi zicea; "fata aia". Carol nu obiecta, că se

temea de Boyle, știind ce mare influență avea asupra mamei lui, care-l făcuse mandatar al Casei Regale și al alcovului ei.

Cu un vocabular de cowboy american, Boyle i-a explicat lui Carol că, pentru “o fustă” nu se merită să renunțe la tron.

Carol plângând, i-a răspuns: “Dar o iubesc pe Zizi și acum avem și un copil. E datoria mea de onoare să-i protejez.”

-Ce onoare, ce datorie? Lasă asta, mă băiatule!, a replicat Boyle. Tu mai ai vre-o trei copii prin Moldova cu alte femei și cu unele de care nu se știe... Dar aceste femei nu au pretins să te căsătorești cu ele, ci au acceptat o sumă de bani plătită de Casa Regală și cu asta, gata. Tu așa trebuie să faci și cu fata asta, Zizi.

Carol a refuzat și i-a scris lui Zizi următoarele:

“21 ianuarie 1920,

Iubita mea, îți repet o deviză ce pare banală; răbdare și curaj. Totul merge bine.

Ieri a fost aici B... A insistat mult să-i dau o declarație că eu renunț la tine. Totul a fost inutil. El a plecat fără a obține ce voia.

Curaj, femeia mea adorată! Totul va fi bine. Eu sunt sigur că vom fi o familie fericită și cea mai unită prin dragoste.

Al tău pe viață, Carol.”⁶⁹

Dar Boyle nu s-a lăsat. S-a dus la Zizi acasă și i-a propus:

“Fetișo, cel mai bun lucru este să renunți la Carol în schimbul a 20 de mii dolari. Vei primi și o pensie lunară pentru copil, dar trebuie să pleci în Franța și să te stabilești acolo.” Zizi a refuzat.

Când Boyle i-a comunicat Reginei Maria că Zizi a refuzat oferta, a tunat și fulgerat:

“Uite cum se agată creatura asta de gâtul naivului meu băiat!... Singura soluție să scap de intriganta asta, este să arunc peste graniță.”

Boyle a potolit-o pe Regina României care era și “regina inimii lui”, spunându-i:

-Nu e bine pentru prestigiul Coroanei să-o tratezi cu brutalitate pe Zizi și pe copil. În loc să-o gonești pe ea, mai bine să-l trimiți pe Carol într-o lungă călătorie și așa să-i despați.

Reginei i-a convenit ideea și imediat a ordonat ca fiul ei să fie pregătit pentru a pleca într-o călătorie cu vaporul, “de informare geografică” în jurul globului.

Cum scopul călătoriei era de fapt consolarea inimei lui Carol, ea i-a rezervat cel mai luxos vapor englez și i-a dat o suită de 20 de “pierde vară”, să-i țină de urât.

Ca aghiotant i-l-a dat pe Nicu Condiescu, căruia Maria i-a spus înainte de plecare: “Ai grijă Colonel Condiescu, că în această călătorie stă viitorul țării! Prințul să fie ținut ocupat cu distracții. Permanent să aibă muzică, băutură și femei ca să uite de fosta lui soție. Cu cât mai multe femei, cu atât mai repede își va vindeca inima rănită. Să-mi raportezi săptămânal cum se simte prințul!”

“Cum voiajul urma să dureze 8 luni și să coste o jumătate milion dolari, (ce avere în 1920!) Maria a cerut banii de la bancherul evreu Aron Schuller deoarece Tezaurul României era secătuit de război. Schuller urma să primească banii înapoi cu dobândă, de la Banca Națională a României.”⁷⁰

Carol s-a opus să plece în acea călătorie dar, cum mama lui insistă, el a simulat un accident de călărie ce l-a ținut o săptămână la pat. Cum s-a vindecat,

Maria iar l-a bătut la cap să plece și, disperat, și-a tras un glonț în laba piciorului. A fost dus la spital și operat.

Maria și Ferdinand l-au vizitat în spital, iar Carol cu lacrimi în ochi, i-a implorat: "Maman..., Papa..., Vă rog să mă lăsați alături de Zizi și copilașul meu! Nu vreau să fiu nici prinț, nici rege. Vreau să fiu un om obișnuit și fericit cu soția și copilul meu. Vă rog să mă înțelegeți!..."

Regele Ferdinand, om sensibil și emotiv, a plecat fără să-i răspundă, dar Regina Maria s-a așezat pe marginea patului și, mângâindu-l pe obraz, i-a zis: "Carol, de ce nu vrei să mă ascuți? Zizi nu este o femeie pentru tine. Chiar dacă acum ți-e greu, totul va trece, căci dragostea e un vis. Nimic, decât un vis. Ai să vezi, curând ai s-o uiți pe Zizi și alte femei îi vor lua locul în inima ta. Cu timpul, ai să înveți să iubești azi o femeie și mâine alta..., că asta e viața, fiule!"

Revoltat, Carol i-a răspuns: "Maman, mă supun voinței tale, dar niciodată n-am să te iert că îmi zdrobești inima acum!"

*

Înainte de a părăsi țara, Carol îi trimite lui Zizi următoarea scrisoare:

"Scumpa mea,

La presiunile făcute asupra mea, înțeleg să mă supun intereselor țării, care în final, vor servi și interesele tale. Eu mă sacrific și renunț la căsătoria noastră, dar inima mea rămâne fidelă ție. Eu îți ofer de acum eterna mea prietenie. Carol!"⁷¹

Când Zizi a primit această scrisoare, a putut spune doar atât: "S-a terminat! Jocurile au fost făcute, iar eu rămân desfigurată pe vecie..."⁷²

*

În ziua de 20 februarie 1920, Carol a părăsit România, plecând spre Japonia. De acolo a coborât spre America și a vizitat insulele Hawai și Caraibe. Și în timp ce el se desfăta privind la femeile hawaiene ce dansau cu trupul gol înfășurat în fuste de papură, Zizi cu copilul lui erau la discreția mamei sale, să-i gonească din țară.

În acest scop, Regina Maria trimite pe Boyle la Zizi. Brutal, Boyle a trecut de la promisiuni bănești la amenințări, cerându-i lui Zizi să părăsească România imediat, pe motiv că erau în joc interese de Stat și de Coroană.

Abandonată de Carol și terorizată de mama lui, Zizi a înțeles că lupta era inutilă și a promis că pleacă în exil, dar cerea două lucruri: O pensie lunară pentru copilul ei până la majorat și domeniile Vlașca cu conacul Mănăstirea, unde trăise fericită cu Carol 8 luni, să fie puse pe numele copilului.

Boyle revine a doua zi la Zizi și îi spune că, Regina Maria era de acord să-i dea o pensie pentru copil, dar nu și domeniile Mănăstirea. În plus, Regina îi cerea să restituie niște bijuterii ce le primise cadou de la Carol motivând că nu erau ale lui, ci el le "luase" de la Regina Elisabeth, după ce a murit.

Zizi a refuzat să restituie o parură cu pietre scumpe primită cadou de nuntă și, revoltată de cererea Reginei, îi scrie lui Carol să intervină. El i-a răspuns scurt: "Afacerea asta mă depășește..."⁷³

Neavând încotro, Zizi a acceptat suma de 300 mii franci, ca “despăgubiri” că viața ei fusese distrusă de Carol, și a dat o declarație că nu mai avea nici o pretenție la el. Apoi și-a luat în brațe copilul de 3 luni și, plângând, a plecat la Paris.

*

Pentru tot răul pe care Regina Maria l-a făcut lui Zizi Lambrino, ea a “plătit” zece ani mai târziu, prin mâna cocotei Lupescu, devenită amanta fiului său.

Dacă o fată ca Zizi Lambrino, dintr-o distinsă familie, n-a fost bună să fie soția lui Carol pe motiv că nu avea “sânge albastru”, Regina Maria a trăit să-și vadă fiul înamorat până la nebunie, de una cu “sânge semitic”.

Regina Maria a trăit să vadă compromisă Casa Regală de Hohenzollern de o femeie de teapa evreiceii Lupescu, care a pus-o pe ea, Regina României, în domiciliu forțat la Balcic și i-a interzis să intre în Palatul Regal din București și în Peleşul de la Sinaia. Pentru o femeie mândră ca Regina Maria, asta a fost cea mai cumplită umilință și ea a îndurat asta în tăcere până a mers în mormânt.

Dar atunci, imediat după ce a izgonit-o pe Zizi, Regina Maria a fost în culmea fericirii că a scăpat de ea și a celebrat această bucurie în brațele lui Boyle, care o ajutase.

Barbu Știrbei, ros de gelozie că Maria îl pusese pe “linia moartă”, se plânge cumnatului Brătianu cerându-i să-l gonească pe canadian. Brătianu se duce la Ferdinand și îi spune: “Majestate, Regina Maria este sub nefasta influență a acestui canadian. Ar fi bine să plece.”⁷⁴

Ferdinand cheamă pe Ministrul de Interne Argetoianu. Când ministrul voia să intre în cabinetul Regelui, este oprit pe culoar de Simca Lahovari, doamna de companie a Mariei, care îi zice: “Majestatea sa Regina Vă roagă să o vedeți înainte de a intra în audiență la Majestatea Sa Regele.”⁷⁵

Argetoianu intră în apartamentul Mariei și ea îi spune: “Regele îți va cere să-l expluzezi imediat pe colonelul Boyle. Eu îți cer să întârzii 24 de ore executarea. Nu am nevoie decât de o noapte ca să-l conving pe Rege, că Barbu Știrbei este un intrigant ce l-a dus în eroare. Te rog să faci ce-ți cer eu. Nu vreau să fie expluzat Colonelul Boyle. Mă înțelegi Argetoianu? Nu vreau.”⁷⁶

Argetoianu intră la Rege și acesta, agitat, îi spune: “Să se curme scandalul! Chiar azi să fie expluzat Boyle. Nici o zi de întârziere. Prezența lui Boyle mă ultragiază. Chiar azi să-l asvârli peste hotare.”⁷⁷

Ministrul Argetoianu s-a înclinat și, în ziua următoare, Boyle a fost trecut peste graniță în mod forțat.

El s-a întors în Anglia unde, după scurt timp, a avut un atac de cord, dar a supraviețuit. Rămânând suferind, el s-a retras de lume și îi scria Mariei: “Devenise imposibil pentru tine să-l ții pe vechiul tău prieten și pe mine... Te iubesc. Nu uita asta.”⁷⁸

Maria i-a răspuns la scrisori, dar niciodată nu l-a mai văzut. Boyle a suferit din dragoste pentru ea până în 23 aprilie 1923, când a murit de un alt atac de cord.

Drama lui Boyle se aseamănă cu drama lui Zizi. Se poate spune că Boyle, forțat să se despartă de Maria pe care o iubea, a suferit cumplit.

Amorul cu Boyle și moartea lui a inspirat-o pe Maria să scrie cartea “Vocea Muntelui”, ce descrie dragostea unei femei ce semăna cu ea, pentru un haiduc din Carpați, ce semăna cu Boyle.

Și în timp ce Carol se învârtea în jurul globului cu vaporul, Regina Maria căuta de zor să-i găsească o mireasă. Și o găsește pe prințesa Elena a Greciei.

NOTE

1. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român", publicat în 1955 la München, Germania de Vest, unde trăia în exil, și în Micro Magazin, New York 1978; "m-am suit pe rugul datoriei". Pamfil Șeicaru a fost un ziarist de frunte în România. El era proprietarul ziarului Curentul, ce se afla într-o clădire cu 6 etaje ce i-a fost confiscată de comuniști în 1948, unde apoi funcționa redacția ziarului Scânteia.
2. Hannah Pakula în "The Last Romantic" p.288; "să-i ajute D-zeu, că eu nu pot".
3. Idem; p.273: "Sunt cea mai frumoasă Regină din Europa".
4. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român": "Elvira Popescu citea scrisorile lui Ferdinand la toți actorii..."
5. Idem: "Armand Călinescu a ridicat scrisorile lui Ferdinand".
6. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p.59, Editura Calmann Levy din Paris, 1950, "vrei să-mi acorzi mâna ta?" Zizi Lambrino a fost soția morganatică a Prințului Carol al II-lea.
7. Idem, p. 59; "căsătoria în curând".
8. Idem, p. 59; "Să schimbăm inelele".
9. Idem, p. 60-61; "Să te am pentru o viață".
10. Idem, p. 64; "Mă căsătoresc cu Zizi".
11. Idem, p. 67-68; "visul nostru se realizează..."
12. Idem, p. 70; "noul destin... imensă speranță".
13. Idem, p. 74: "Cred că este Printul Carol..."
14. Idem, p. 75: "Eu nu neg... dar să rămân incognito".
15. Hannah Pakula în "The Last Romantic" p.198: "Ferdinand era un degenerat..."
16. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p. 82; "căsătoria în Biserica Pokrowska din Odesa".
17. Idem, p. 83; "viață până la moarte".
18. Idem, p. 86: "M-am căsătorit cu Zizi. Pot veni acasă, ori..."
19. Idem, p. 86; "intriganta asta l-a zăpăcit..."
20. Idem, p. 86: "Mizerabilul!"
21. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român" p.10-11: "Ferdinand dă ordin generalului Baliff..."
22. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p. 87; "...totul în favoarea Alteței Voastre".
23. Idem, p. 88: "Nu permit să mă separați de..."
24. Idem, p. 87; "...Mă voi sinucide dacă..."
25. Idem, p. 93; "te ador micuța mea..."
26. Idem, p. 88; "intriganto... să ajungi pe tron".
27. Idem, p. 88: "Tu nu respecti legile..., așa vrei tu să..."
28. Idem, p. 88; "să-mi amestec sângele cu..."
29. Idem, p. 88; "Să reflectezi..."

30. Idem, p. 89: "Carol pedepsit 75 zile închisoare".
31. Idem, p. 93-94: Carol scrie, "fidelitate și..."
32. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român"; "...îl socotesc nedemn de a domni..."
33. Idem, "nu are nici o calitate de..."
34. Idem, "o întâmplare din 29 octombrie 1916..."
35. Idem, "pledez pentru succesiunea la Tron a Prințului Carol".
36. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p. 94-95; "separare nu înseamnă abandon".
37. Idem, p. 96; "căsătoria ta va fi anulată oricum..."
38. Idem, p. 98-99; "tu semnezi sentința mea de moarte".
39. Idem, p. 98-99: "Nu mă opun la anularea căsătoriei".
40. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român": "Ionel Brătianu scrie Regelui Ferdinand".
41. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p. 102: "Trebuie să te sacrifici pentru țară".
42. Idem, p. 107; "Să nu distrugi fructul..."
43. Idem, p. 117-118: "Carol refuză să lupte în Ungaria".
44. Idem, p. 119-120: "Carol nu-mi frânge inima!"
45. Idem, p. 121; "femeia pe care am ales-o..."
46. Hannah Pakula în "The Last Romantic" p. 291-292: "Armata română a jefuit Ungaria ca în Evul-Mediu".
47. Frank Freidel în "The Presidents of the United States of America", publicată din 1964-1975 de White House Historical Association, Washington USA, p. 67: "Herbert Hoover ajută pe bolșevici".
48. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p.122-123; "...renunț la dreptul meu de prinț moștenitor..."
49. Idem, p. 123: "Dacă mor pe front..."
50. Idem, p. 123; "...Că eu sunt tatăl copilului..."
51. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român" "Brătianu cere să rămână Carol moștenitor de tron..."
52. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p. 130: "Eu îți sunt fidel. Să nu crezi..."
53. Pamfil Șeicaru "Secretele Palatului Regal Român": Comunicatul Casei Regale în Monitorul Oficial din 1 septembrie 1919.
54. Idem, Carol scrie lui Brătianu.
55. Idem, Brătianu răspunde lui Carol.
56. Idem, Regele Ferdinand scrie lui Brătianu.
57. Hannah Pakula în "The Last Romantic" p. 285-286: "Evreii au fost tratați cu cruzime..."
58. Idem, p. 286; "... care erau spioni și dezertori".
59. Idem, p. 286-295: "Dați drepturi la evrei și..."
60. Idem, p. 286; "...nu veți primi Transilvania înapoi..."
61. Idem, p. 256-269; "...avem un tratat din 1916..."
62. Idem, p. 285: "Evreii ne dau probleme... ca negrii și..."
63. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p. 131: Carol scrie lui Iorga.
64. Idem, p. 131-132: Carol scrie lui Bujor.
65. Idem, p. 132: Carol scrie lui Matei Cantacuzino.

66. Idem, p. 134-135; "...copilul nostru va fi un bastard".
67. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român": Carol cu Zizi încearcă să ajungă în Senat..."
68. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p. 136; "Să vin la nașterea copilului..."
69. Idem, p. 137; "al tău pe viață..."
70. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român": "Aron Schuller dă banii pentru călătoria lui Carol".
71. Zizi Lambrino în "Mon Mari Le Roi Carol" p.138; "...îți ofer eterna mea prietenie..."
72. Idem, p. 140; "rămân desfigurată pe vecie".
73. Idem, p. 151; "...asta Mă depășește..."
74. Constantin Burlacu în "The New Right" Nr.58, New-York 1992, p.26: "Memoriile lui I. G. Duca": "Să fie expluzat Boyle..."
75. Idem, p. 26: "Simca Lahovari îl oprește pe Argetoianu pe..."
76. Idem, p. 26: "Nu vreau să fie expluzat colonelul Boyle".
77. Idem, p. 26; "...să-l asvârli peste hotare..."
78. Hannah Pakula în "The Last Romantic" p.300: "Te iubesc..."

CAPITOLUL 5

1921-1928

CĂSĂTORIA LIPSITĂ DE PASIUNE DINTRE CAROL AL ROMÂNIEI ȘI ELENA DE GRECIA

Prințesa Elena era o tânără înaltă, subțire ca o trestie, cu pielea smeadă, părul negru și ochii șagalnici. Fața ei avea trăsături clasice, cu acea distincție a zeitelor din mitologia greacă ce impune admirație și respect.

Ea era o ființă gravă, cu preocupări spirituale, învățate la Curtea Regală din Atena, unde un înalt standard moral și spiritual era o veche tradiție a Heladei.

Mama ei, Regina Sophia a Greciei, și-a dat asentimentul ca Regina Maria să aranjeze întâlnirea ei cu Carol. Maria a decis ca "vederea" să aibă loc la Zürich, în Elveția, în septembrie 1920.

Carol tocmai se afla cu vaporul pe Mediterana, când Maria i-a telegrafiat să vină la Zürich, să-i prezinte pe Elena de Grecia. El a luat trenul din Italia și, după două zile, a sosit la Zürich, unde a cunoscut-o pe Elena.

După o scurtă vacanță petrecută împreună, Carol i-a făcut cererea în căsătorie. Elena l-a plăcut pe frumosul cuceritor și, cum era și interesată să fie Regină într-o țară bogată ca România, a acceptat bucuroasă.

Vestea a bucurat-o pe Maria, dar văzându-l pe Carol glacial cu Elena, l-a sfătuit: "Spune-i adevărul lui Sitta (diminutiv pentru Elena). Nu face cum a făcut tatăl tău, care mi-a ascuns iubirea lui pentru Elena Văcărescu." ¹

Carol și-a deschis inima față de Elena și ea a arătat o mare înțelegere față de drama lui cu Zizi. Carol nu știa însă că Elena era înțelegătoare, fiindcă și ea avea o rană în suflet după o iubire nefericită.

"Elena de Grecia avusese o idilă romantică cu colonelul Mano, un ofițer din Garda Regală a Palatului din Atena, cu care ar fi vrut să se căsătorească. Familia ei i-a separat din rațiune de Stat." ²

Și așa, din cioburile unor iubiri sfărâmate, Elena a Greciei și Carol al României s-au logodit, urmând să se căsătorească de dragul Tronului României.

*

Regina Maria era în culmea fericirii căci, în cadrul întâlnirii dintre Carol și Elena, ea a împușcat doi iepuri cu un cartuș.

Al doilea "iepure" era George de Grecia, frate cu Elena, pe care l-a logodit cu prima sa fiică, grășana Lisaveta pe care, până la 26 de ani, n-o ceruse nimeni de nevastă. Curând după căsătorie, Lisaveta fuge cu un alt bărbat. Și așa cu alai domnesc, Regina Maria, mândră că devenea "soacra Balcanilor" prin cele două căsătorii, i-a acompaniat pe cei patru logodnici în România, unde urma să se facă pregătirile pentru două nunți regale, pe cheltuiala poporului.

Întors acasă, Carol îi scrie lui Zizi, dar îi ascunde că se logodise, spunându-i doar cu amărăciune:

“Draga mea Zizi,

Nu este un învingător cel care îți scrie, ci un învins. Am luptat până la sfârșit pentru ceea ce credeam că este fericirea mea.

Întorcându-mă acasă, am văzut că nu mai aveam puțința de reușită și am cedat. Viața a venit să-mi spună de care parte era cuminenția...

Nu trebuie să crezi prin asta că afecțiunea mea pentru tine a scăzut. Toată viața inima îmi va aminti ce ai fost tu pentru mine. Nu voi înceta să-mi amintesc de zilele luminoase ale fericirii noastre de așa scurtă durată. Dar farmecul este sfârșit și am întors o nouă pagină...

În ce privește soarta ta, să nu ai nici o grijă. Tu trebuie să te gândești la viața și viitorul copilului. Numai astfel vei afla bucuria, care sper că va putea să atenueze durerea despărțirii noastre, inevitabile. Carol”³

*

Și cu “durere” în suflet după Zizi, el s-a aruncat în brațele Elenei, să se consoleze. Făcând pe sentimentalul, Carol, care era doar o brută avidă de plăceri trupești, a fost intuit de Elena, că el confunda iubirea cu plăcerea carnală.

Fire calmă și echilibrată, dar mai ales naivă “în materie”, Elena, speriată de apetitul senzual al soțului, pleda pentru o căsătorie bazată pe prietenie, înțelegere și libertate, să-l țină la distanță de ea.

Că era o înțelegere între ei, în acest sens, rezultă din ultima scrisoare trimisă de Carol lui Zizi, în care îi spunea:

“Da! biata mea micuță. Este adevărat că m-am logodit cu o principesă. Este așa de contrar tuturor principiilor mele, că sunt și eu uimit...

Am găsit pe cineva care poate să mă înțeleagă și care în teoriile asupra vieții are aceleași idei ca și mine. Ea a acceptat să fie consolatoarea unei inimi rănite.

Aș fi vrut să mai aștept, să las timpul să estompeze lucrurile, dar împrejurările independente de voința noastră, neau forțat să acționăm repede.

Da, așa e viața!... Carol”⁴

Cu această scrisoare, legătura dintre Carol și Zizi a luat sfârșit, iar marea lui pasiune pentru care făcuse atâta război, a murit brusc. El a uitat de obligațiile sale morale și materiale față de Zizi și copil, că nici nu se ducea să-i vadă când mergea la Paris.

Zizi Lambrino a tăcut și și-a dus calvarul cu demnitate, considerând că se sacrificase pentru interesele României. Ea și-a dedicat viața copilului Carol-Mircea.

Deși rănită de moarte de abandonul bărbatului pe care îl adora, Zizi a păstrat în inima ei aceeași dragoste pentru Carol, până a murit în martie 1953, într-un spital de săraci din Paris.

El a rămas pe vecie pentru ea: “MON MARI LE ROI CAROL”(Soțul meu Regele Carol).

*

Carol cu Elena s-au căsătorit la Atena, în 6 martie 1921. Din fotografiile apărute în ziare, cei doi miri păreau fericiți.

Fericiți au fost și românii, că aveau o nouă pereche regală să le ducă mai departe dinastia.

Nimeni nu știa că Prințul Carol se căsătorise cu prințesa Elena forțat de mama lui și nimeni nu-și imagina că el nu avea pic de afecțiune pentru ea.

Semnele proaste s-au arătat după 25 octombrie 1921, când Elena a dat naștere la un copil prematur, numit Mihai.

Rămasă gravidă imediat după căsătorie, Elena a avut o sarcină grea, fiind mereu bolnavă. Din cauza sănătății șubrede, ea a dat naștere la un copil de 7 luni.

Și, fiindcă erau exact 7 luni de la căsătorie, se făceau glume pe socoteala lui Carol că "lucrase cu viteză" și copilul venise și el "cu viteză".

Pe acest motiv, șugubățul ziarist Pamfil Șeicaru l-a numit pe copilul regal "Mihai viteză", nume ce i-a rămas pe vecie.

Lumea glumea, dar nu știa că pe Elena era s-o coste viața nașterea lui Mihai. Ea a avut o mare hemoragie despre care Regina Maria a scris unei rude: "Sitta zăcea într-o baltă de sânge și doi doctori luptau s-o salveze prin transfuzii. A fost un miracol că a scăpat cu viață."⁵

Rămasă suferindă după naștere, Elena își petrecea convalescența într-o vilă pe șoseaua Kisselef din București, unde se instalase cu Carol și copilul. Cum soțul ei era plin de sănătate și avea un apetit sexual de centaur, Elena a găsit singura cale să-și protejeze sănătatea, plecând cu copilul la familia ei din Grecia. Deși Carol s-a opus, ea a plecat în ianuarie 1922 și a stat în Grecia până la sfârșitul lui aprilie 1922.

Plecarea Elenei și absența ei de 4 luni de lângă Carol a fost considerată de Regina Maria "o dezertare de la datorie", iar de Carol, o gravă jignire adusă mândriei sale de mascul.

Cum Carol nu era bărbatul să se plângă de succese la femei, el a găsit o sută în loc, să-l facă a uita că soția lui îl refuza ca bărbat și fugise de el tocmai în Grecia.

Din acea perioadă a început Carol să apară în public și fără jenă să se angajeze în chefuri și aventuri cu orice femeie. La operă; la teatru; la curse de cai; și în special la serbări populare, Carol apărea însoțit de câțiva ofițeri, nu să vadă spectacolul, ci să-și găsească o femeie pentru așternut.

Când se plictisea de București, pleca să facă inspecții prin țară. Acele inspecții se încheiau cu o serbare în onoarea lui urmată de un supeu, unde Alteța Sa bea până se îmbăta, făcea curte la toate femeile și, la urmă, pleca cu una de braț, sub privirile înlemnite ale ofițerilor în poziție de drepti.

În acele inspecții Carol îl lua uneori și pe frățiorul Nicolae care, de la 19 ani, era un mare bețiv și afemeiat. Cum aveau gusturi comune, după o vânătoare de femei plecau și la o vânătoare de cerbi prin munții Carpați. Când se auzea prin sate că Carol și Nicolae veneau la vânătoare, țărani îi încuiau fetele și nevestele în casă, de frica destrăbălării lor.

La așa o "comportare regală", s-au găsit destui paraziți din înalta societate, cât și lichele de la periferia societății, să exploateze viciile lui Carol alimentându-l cu femei de tot soiul pentru care primeau bani și favoruri de la el.

Acești indivizi pregăteau supeuri prin case particulare, urmate de orgii cu femei, să-l consoleze pe Prințul nefericit, ce se văita fără jenă, că soția îl respingea ca bărbat. Așa se explică, cum femei de toate categoriile ajungeau să-l cunoască pe Prințul Carol.

Dar Carol nu s-a mulțumit cu atât, atras de viciu, mergea și la bordeluri, unde proxeneții se simțeau onorați să-i ofere o “trufanda” adusă din provincie, ca apoi să povestească despre asta la toată mahalaua.

De la acei indivizi s-a împrăștiat zvonul, în țară și peste hotare, că era Carol de afemeiat; că făcea amor cu 2-3 femei deodată; că era viril fiindcă era priapic; că avea un organ genital cât Turnul Eiffel; că multe femei ajungeau la spital după ce petreceau o noapte cu el; că așa pățise și actrița americană Any Ondra; și că era un mare bețiv și palavragiu la cheful.

Unii bărbați, nu numai că-l încurajau pe Carol în destrăbălarea sa, dar îi găseau și justificare, spunând: “Ce era să faci un bărbat ca prințul Carol, care e un sentimental și un senzual? El trebuia să se uite după alte femei, fiindcă soția lui se refuza îndatoririlor ei.

Principesa Elena este o femeie rece și deloc tandă cu el. Numai ea este vinovată de viața imorală a prințului, căci ea îl respinge. Pe Elena a interesat-o numai situația ei materială. Acum este principesă moștenitoare, a dat și un copil Coroanei și cu asta, gata.

Probabil că Elena este și o femeie frigidă. Poate are o antipatie organică față de soț. Totul pledează pentru această ipoteză și Carol e foarte normal să caute alte femei.”⁶

Adevărul era că Elena, rămasă suferindă după nașterea lui Mihai, a trebuit să plece în Grecia ca să stea departe de poftele soțului, niciodată satisfăcut, căruia nu i-a păsat de sănătatea ei și, prin purtarea lui, a forțat să fugă de el.

Când Elena s-a întors cu sănătatea refăcută, dornică să-și reia viața lângă Carol, a aflat despre desfrâul lui, în lipsa ei. Pentru o femeie decentă ca Elena, purtarea lui Carol era impardonabilă și pe lângă asta, ea era prea mândră să-l accepte pe soț alături de ea, când știa că el venea de la bordeluri...

Regina Maria care era o frivolă, o prelucra pe Elena cu tot felul de sfaturi, cum să-și salveze căminul: “Fii și tu mai caldă cu Carol! El este un sentimental și te iubește. Tu nu trebuie să te superi când mai calcă cu stângul. Toți bărbații sunt niște păcătoși. O femeie înțeleaptă se face că nu vede ca să-și păstreze căminul!”

Elena s-a făcut și ea că nu vede desfrâul soțului și nu i-a reproșat niciodată nimic, dar l-a ținut la distanță de patul nupțial.

Carol și-a continuat viața aventuroasă, iar Elena a suferit de la el cele mai cumplite umilințe. Pentru demnitatea cu care ea a îndurat acele umilințe în tăcere, a primit în schimb respectul și dragostea poporului român.

NOTE

1. Regina Maria a României în “The Story of My Life”; “...mi-a ascuns iubirea lui pentru Elena Văcărescu”.
2. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român”: “Elena în idila cu Colonelul Mano”.
3. Zizi Lambrino în “Mon Mari Le Roi Carol” p.146; “despărțirea noastră inevitabilă.”
4. Idem, p. 147-148: “Da, așa e viața...”
5. Regina Maria a României în “The Story of My Life” Vol II: “Sitta zăcea într-o baltă de sânge...”
6. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român”; “...era foarte normal să caute alte femei”.

CAPITOLUL 6

1920-1924

PASIUNEA PRINȚULUI CAROL II PENTRU MIRELLA MARCOVICI

Printre legăturile amoroase, mai de durată, ale prințului Carol, se numără și pasiunea pentru actrița Mirella Marcovici pe care a cunoscut-o în toamna anului 1920.

El tocmai se întorsese din Elveția unde se logodise cu Elena; aștepta să facă căsătoria cu ea; și se plângea că încă suferea după Zizi. Și tocmai în acel timp și în acea stare sufletească, Carol a fost capabil să facă o subită pasiune pentru tânăra Mirella Marcovici.

Întâlnirea dintre ea și Carol a fost aranjată de Regina Maria care, voind să-l lecuiască de obsesia pentru Zizi, a invitat-o pe actriță să danseze la un spectacol organizat la Palatul Cotroceni, cu scopul să i-o arunce în brațe lui Carol. Și planul ei a reușit întocmai.

*

Mirella Marcovici era fiica doctorului Marcovici, un evreu bogat din București și ideologul Lojei Francmasonice din România.

Ea era o tânără frumoasă, cu trăsături de păpușă și pielea albă ca marmura, ce contrasta cu părul ei negru ca pana corbului și ochii ei negri ca tăciunii.

Era micuță de statură, dar avea un trup tras prin inel și era grațioasă în mișcări ca o balerină dansând în Lacul Lebedelor de Ceaikovski. Cum a văzut-o, Carol s-a îndrăgostit de ea. Legătura amoroasă dintre Carol și Mirella a fost întreruptă de căsătoria lui cu Elena și voiajul de nuntă. Când el a revenit în țară, Mirella a plecat la Paris, într-un angajament cu o casă de filme ce-i oferise rolul Antinea din filmul Atlantida, făcut după romanul lui Pierre Benoit.

Distanța n-a fost nici o piedică pentru Carol și nici faptul că soția lui rămasese gravidă, că el a plecat la Paris în vara lui 1921, să petreacă o vacanță cu Mirella.

Cu frenezia obișnuită temperamentului său pătimaș, Carol i-a declarat Mirellei o "iubire veșnică", iar actrița l-a crezut și i-a răspuns cu o dragoste adevărată. În acea mare pasiune, Carol făcea naveta București-Paris...

Deși la Paris locuia și Zizi cu copilul lui, Carol nu s-a dus să-i vadă. Nu-l mai interesa nimeni, decât Mirella. Pasiunea pentru ea îl obseda în așa măsură, că îi scria zilnic. Epistola de mai jos confirmă ce încălzit era după Mirella:

"Micuța și dulcea mea țigancă,

Cu adevărată neliniște aștept scrisoarea ta. Oh, sigur că voi veni să te văd curând. Așteaptă-mă!

Azi am vorbit mult despre tine. Te admir mult! până am să te văd, tu rămâi cea mai frumoasă femeie pentru mine. Asta mă face fericit, dar mă face și gelos.

Pe curând! Vom căuta să fim fericiți împreună, pe cât mai mult posibil. Carol.”¹

Până s-o vadă pe Mirella la Paris, Carol își continua viața desfrânată în țară, înconjurat de aceeași gașcă de pierde vară, cel aprovizionau cu femei.

Între timp, Mirella Marcovici rămâne gravidă. Ea îi scria lui Carol despre suferințele ei fizice și îndoielile ce-o măcinau, la care el i-a răspuns cu scrisoarea următoare:

“Septembrie 6, 1922,

Micuța mea iubită,

Chiar azi am primit scrisoarea ta din august 28. Tu mă acuzi că nu mă gândesc la tine. Asta sună așa, că mă face să cred că tu nu mă mai iubești și nu iei în considerație, cât de vie este dragostea mea pentru tine. Vreau să știi că, în zilele când tu suferi și ai dureri, eu aici sunt bolnav și sufăr foarte mult gândindu-mă la tine.

Și ca să știi, de trei zile mă simt rău. Am febră și dureri de cap. Și pe deasupra, un suflet “caritabil” mi-a relatat o poveste în legătură cu tine, ce m-a făcut să sufăr îngrozitor...

Ar părea că tu ai fost amanta lui Cristescu, sculptorul... și asta se întâmplă să aflu chiar acum, când sunt înamorat de tine la nebunie.

Eu am zis că nu-i adevărat, dar iată că asta m-a făcut bolnav, de parcă am o fisură în inimă. Această știre despre tine este oribilă!...

Nu sunt mirat că ești supărată pe mine, asta fiindcă nu ai primit scrisoarea mea. Nu mi-am imaginat că o scrisoare de la București la Paris ar putea face mai mult de o săptămână. Poate acesta e motivul că tu nu ai primit încă scrisoarea mea. Sunt sigur că ai s-o primești.

Dar până atunci, vreau să știi și te implor să crezi că te iubesc, că nu te-am uitat pentru că nu te pot uita vreodată.

Știi tu că azi sunt exact două săptămâni de când noi am avut supeul împreună, în camera mea de la hotel? Numai noi doi...

Al tău, Carol.”²

*

În anul 1923 Mirella dă naștere la un băiat pe care l-a declarat la Starea Civilă pe numele de Mirel Marcovici.

Actrița, care devenise faimoasă la Paris sub numele de Marco Vici și avea bani destui, a păstrat o mare discreție asupra legăturii ei amoroase cu Carol. Se pare că l-a iubit sincer pe aventurier, de îndată ce a lăsat să aibă un copil cu el și n-a pretins să-i recunoască paternitatea.

“Este probabil că n-am fi cunoscut amănuntele acestei aventuri amoroase, dacă fiul natural al lui Carol n-ar fi publicat într-un săptămânal francez din februarie și martie 1955, o serie de reportaje cu titlul de: LE GRAND AMOUR SÉCRET DE MON PÈRE L'EX ROI CAROL.(Marele amor secret al tatălui meu ex-regele Carol)”³

*

Cum Carol murise în 1953, este posibil ca și Mirella să fi murit până în anul 1955, dacă fiul ei a îndrăznit să publice corespondența ei cu Carol.

Citind aceste pasionante scrisori trimise Mirelei, avem o fotografie exactă a obsesiei sexuale ce Carol avea pentru ea. Asta se vedea din scrisoarea trimisă Mirelei în august 1924, în care îi spunea:

“Draga mea țigancă,

Mă topesc din dragoste pentru tine. Două zile fără tine sunt prea lungi. Oare tu te gândești la mine? Eu sper că da...

Iată, pentru a termina chestiunea afacerilor, eu te rog, să faci un suprem efort, așa cum fac și eu, pentru a soluționa ceea ce din nefericire n-am putut, deși am vrut.

Pentru astă seară, rămâne așa cum am decis? Să știi că pentru mica noastră escapadă am aflat un loc minunat în pădurea Fontainbleu.

Puteai tu să găsești un loc mai bun decât am găsit eu?

Aș vrea să știu ce faci. Ești tu fericită? Carol”⁴

Alte zile petrecute împreună de cei doi amânți le cunoaștem din reportajele scrise în 1955 de fiul actriței, Mirel Marcovici, care spunea:

“Se vedea de departe automobilul descoperit la care fâlfâiau două drapele românești, oprindu-se în fața casei noastre.

Firește, cu șapca militară și cu simplul lui impermeabil, Carol ar fi putut trece neobservat, dar pachetele ce le lăsa aveau pe ele armele Hohenzollernilor.

Mama mea i-a reproșat de nenumărate ori imprudența lui. Ea se împăca cu greu cu acea situație falsă. Ea însăși ținea mult să păstreze cea mai mare discreție asupra legăturii ei cu Carol. Și, nu odată, a refuzat să acorde interviuri asupra vieții ei particulare. De aceea, ea tremura de fiecare dată când el însuși îi aducea și lăsa la portar o scrisoare cu mențiunea “în mână”, ca cea din august 1924.”⁵

Tot din reportajele lui Mirel Marcovici aflăm ce au făcut cei doi amorezi în vara lui 1924:

“Mica escapadă avu loc, în acea lună de august 1924, chiar în mijlocul pădurii Fontainbleu, la un hotel-restaurant numit Cornebiche, bine cunoscut de amorezii cu portofelul plin. Carol și Marco Vici au petrecut noaptea acolo.

În timpul cinei, tatăl meu se arăta foarte grăbit și cei doi n-au întârziat în restaurant. Ajunși în cameră, Mirella n-a putut împiedica un gest de neplăcere căci pe măsuta de noapte zărise un revolver enorm.

Carol, spuse ea pe jumătate surprinsă, pe jumătate ironică, ai iarăși intenția să-și tragi un glonț în picior?

Nu, răspunse prințul, dar dacă aflu că aparții unui alt om, voi trage două cartușe: unul pentru tine, unul pentru mine.

Apoi adăugă: ‘Liniștește-te mică țigancă, astă seară nu am ajuns la așa ceva. Am luat revolverul ca o măsură de prudență. Nu mă încred în anturajul meu. Îți voi spune că mi-am luat diverse pseudonime politice și literare’. Și pe un formular de telegramă scrise: Costică Borgo de La Rodne (literar) și Ilie Simoiu (politic), în timp ce mama mea însemna data acelei zile memorabile de 21 august 1924, Cornebiche, pădurea Fontainbleu.

Au rămas încă o zi. Timpul era splendid. Au făcut o plimbare destul de mare prin pădure, simțind o bucurie răutăcioasă să se ascundă de polițiștii în civil, însărcinați să-l păzească pe Carol.”⁶

“Destăinuirile lui Mirel Marcovici sunt de netăgăduit deoarece se bizuie pe o bogată documentare ce dezvăluiește că nefericitul rege Carol, sortit să aducă nenorocire asupra țării noastre, avea frenezia inconștienței, era lipsit total de sensibilitate morală și de simțul de răspundere.”⁷

Mirel Marcovici a publicat scrisorile originale scrise de Carol în franceză către mama sa și într-un interviu dat gazetei ICI PARIS HEBDO, a declarat: “Este de notat că, atunci când Mircea Lambrino se naștea, Carol se înflăcărase pentru Marcovici.

“Că declarația lui de dragoste făcută mamei mele preceda cu patru luni căsătoria lui cu Elena de Grecia și Mihai s-a născut înainte de a se împlini șapte luni de la căsătorie.”⁸

Prin destăinuirile făcute de Mirel Marcovici s-a putut afla că fostul Rege Carol al II-lea al României, pe lângă Mircea Lambrino, depozat de drepturi, și Mihai cel legitim, mai avea încă un fiu nelegitim. Și cine știe câți or mai fi?...

Pasiunea lui Carol pentru Mirella s-a stins ca un foc de paie, în anul 1924. Așa s-a stins și pasiunea lui pentru Zizi și așa se stingeau toate înflăcăările lui pentru orice femeie, Carol fiind mereu în căutare de o nouă aventură. Și printre atâtea femei..., Carol și-a găsit “perechea”.

Femeia era o oarecare Magda Wolf, zisă Elena Lupescu, o evreică vulgară în toate sensurile și cu o faimă proastă. Deși ea venea de la periferia societății, avea două lucruri în comun cu Alteța Sa Regală, Prințul Carol: “Arginții și Depravarea”.

NOTE

1. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român” p. 8; “Să fim fericiți...”
2. Idem, p. 8; “al tău, Carol”.
3. Idem, p. 9; “amorul secret al tatălui meu ex-regele Carol”.
4. Idem, p.10; “Mă topesc de dragoste...”
5. Idem, p. 10; “se vedea automobilul...”
6. Idem, p. 10. “escapada din pădurea Fontainbleu”.
7. Idem, p. 11; “...era lipsit de simțul de răspundere”.
8. Idem, p. 11: “Mirel dă un interviu gazetei Ici Paris Hebdo”.

1896-1921

CINE ERA MAGDA WOLF ZISĂ ELENA LUPESCU

Apariția familiei Wolf în România este legată de Constituția de la 1879 decretată de Regele Carol I, prin care el a dat drepturi evreilor egale cu românii. Un puhoi de evrei s-au strecurat atunci în România dând mită la politicieni.

Ei fugeau din țările unde erau născuți pentru că n-aveau drepturi și trăiau în ghetouri. Venind în România, ei aveau toate drepturile, plus o viață îmbelșugată, motiv pentru care a venit și D-l Wolf. El s-a instalat în târgul Herța din Bucovina, numită arhaic "țara Laptelui și a Mierii".

D-l Wolf, al cărui nume înseamnă "lup" pe românește, se numea inițial Nuhăm Grünberg. El și-a schimbat numele în Wolf și apoi în Nicolae Lupescu, să i se piardă urma, că era evreu. D-l Grünberg, zis Wolf și Lupescu, era de origine slavă și limba sa maternă era idiș, o ebraică amestecată cu germană. El vorbea și rusește, iar când a învățat ceva românește, vorbea pocit, trăgând de cuvinte cu un ton de vaiet ondulat.

"Rumunu" Lupescu era un bărbat scurt și îndesat, cu o față osoasă, un nas mare și coroiat, o gură cu buze groase și lăbărțate, niște ochi de bufniță, iar pe capul său masiv avea o grămadă de păr roșcat. El era un om simplu, de profesie negustor ambulant, vânzând prin piețe zdrențe și piese din fier vechi.

Când și-a adus pe cei doi frați în România, unul croitor și altul ceaprazar, D-l Lupescu a schimbat negustoria de fier vechi cu haine vechi, că cei doi frați reparau vechiturile și le vindea mai bine, de trăiau toți trei din câștig.

După un timp, cei doi frați s-au mutat la Iași și, ca să treacă drept români, și-au schimbat și ei numele, unul în Lupescu, celălalt în Milițeanu și fiecare a deschis câte-o magherniță cu haine vechi.

Lupescu de la Herța câștiga așa de bine cu taraba lui de vechituri, că pleca în fiecare an la Viena să-și petreacă vacanța. Într-un astfel de voiaj, el merge la un cabaret și cunoaște acolo o tânără dansatoare, de care s-a îndrăgostit cum a văzut.

Fascinat de trupul frumos al dansatoarei cu picioare lungi și de părul ei roșu ce-i cădea pe umeri în valuri, când se mișca precum o tigresă, în dans, a cerut-o de nevastă.

Când dansatoarea i-a mărturisit că era evreică, dar trecuse la catolicism de frica antisemitismului ce exista acolo, Lupescu i-a zis: "De dragul tău, m-aș boteza și eu, dar nu-i nevoie, că te duc într-o țară unde oamenii sunt blânzi ca oile și nu există antisemitism".

Lupescu s-a căsătorit rapid cu vieneza Eliza Falk și a adus-o în România, la gospodăria lui din târgul Herța.

*

Fericita familie Lupescu a avut doi copii. O fată, ~~născută~~ născută în anul 1896, numită Magda și mult mai târziu un băiat, numit Costică, să arate la "goimii" din jur că ei erau niște "nemți" creștini...

Câțiva ani mai târziu, familia Lupescu s-a mutat la Sulina, port la Dunăre și centru comercial. Negustoria cu vechituri mergea bine, dar cum vienezei nu-i plăcea să vândă zdrențe, i-a cerut soțului să schimbe profilul cu un magazin de mărunțișuri și cosmetice.

Soțul s-a conformat și a deschis o dughiană cu mărunțișuri și cosmetice. Cum, pe lângă săpun de bărbierit, pudră și colonie, se găseau acolo și ceva anti-nevralgice, sare amară și vaselină, Dl Lupescu și-a arogat titlul de "farmacist".

Sulina era o mare garnizoană militară și marinarii erau clienții cei mai mulți la "Farmacia Lupescu", devenită faimoasă prin cele două vânzătoare "nemțoaice" cu părul roșu și care erau, Frau Lupescu și fiica ei, Magda. Fata avea pe atunci 14 ani, dar cum era înaltă, solidă și pieptoasă, cocheta cu marinarii pe o parte și mama ei pe altă parte.

Numai așa se mai distrau mama și fiica în Sulina. În rest, viața era așa de plictisitoare, că Frau Lupescu care trăise o viață trepidantă în barurile din Viena, n-a mai putut îndura și s-a îmbolnăvit de nervi. Soțul îngrijorat de starea ei, a decis mutarea domiciliului la Iași, un mare centru cultural din Moldova, unde soția putea să se distreze mergând la operă, la teatru și pe la baruri să joace cărți, asta fiind o mare pasiune a vienezei.

Familia Lupescu s-a mutat într-o casuță modestă de pe Strada Muzelor Nr. 12, iar în Piața Unirii din centrul orașului, au deschis o prăvălie cu firma impresivă de: "Drogheria Lupescu".

Cei doi soți se ocupau de clienți iar, când Costică și Magda veneau de la școală, serveau și ei clienții.

Când Magda Lupescu a împlinit 15 ani, mama ei care făcea pe catolica, a înscris-o la Liceul Pitar Moș din București, condus de maici germane catolice.

După câțiva ani, Magda s-a retras de la liceu, că studiasse destul. Ce-i drept, învățase corect românește, puțină franceză, și-a cizelat dialectul idiș într-o germană corectă și a reținut ceva din cultura generală. Asta nu era destul să se numească o fată cultă, dar era suficient pentru una săracă așa ca ea, să se poată mărita, că asta își dorea.

Ea și-a completat cultura, citind febril romane din colecția "Femei Celebre", publicate de evreul Hertz, ce inundase România cu aceste fascicule despre viața curtezanelor iubite de regi și împărați, subiect ceo interesa foarte mult.

Dar adevărata ei educație a fost desăvârșită de mama ei. Cum vieneza nu trăise la mănăstire, ci în cabarete, era expertă în slăbiciunile bărbaților și cunoștea tehnica exploatarea acestor slăbiciuni. Și cum asta se întâmpla prin anul 1912, când prototipul femeii era plin de feminitate și trebuia să pară neputincioasă dependentă de familie, supusă față de soț, să se apere plângând și să obțină ce vrea leșinând, Frau Lupescu și-a instruit fata să uzeze de aceste trucuri spre a mânui cu succes pe bărbați.

Magda Lupescu a urmat sfaturile mamei și, la 18 ani, era o fată independentă și foarte îndrăzneată. Ea ieșea singură în oraș și se plimba pe străzile Iașului până seara târziu, lucru pe care nu-l făceau fetele onorabile pe timpul acela.

Singură frecventa teatre, restaurante și baruri, căutând cu disperare un bărbat bogat s-o ia de soție, ca "s-o ție" și așa să scape de sărăcia în care se zbătea.

Ea a găsit destui bărbați cu punga groasă, dar au ținut-o numai de la "5 la 7" după masă, n-au luat-o și de nevastă, astfel că, plimbările ei pe străzile Iașului au continuat.

Când a împlinit 20 de ani, Magda Lupescu devenise o femeie în adevăratul sens al cuvântului, semănând la trup cu mama ei.

Înaltă, cu un bust proeminent și șolduri mari, avea un trup robust așezat pe două picioare lungi, dar foarte groase, ce păreau inflamate de la gleznă în sus. Așa erau și antebrațele ei, având o carnație pufoasă de culoarea unui purcel de lapte și toată acoperită de pistriui.

Mergea țațoșă, mișcându-și șoldurile și bustul în mod tendențios, aruncându-și capul pe spate, foarte mândră de trupul ei, dar mai ales de părul ei roșu arămiu.

Se credea superbă, deși fața ei era mare și cărnoasă, cu maxilare proeminente, cu un nas cam coroiat, iar ochii verzi erau mari și ușor bulbucați, asemănători cu ai lui Papa.

Ca să-și ascundă defectele, învățase de la Mutter să se fardeze mult, să-și pună gene false peste care dădea cu rimel și își contura ochii cu creion negru, de arăta ca o actriță ce ieșea pe scenă.

Ce nu putea ascunde, era gura. O gură imensă, cu buze groase și lăbărțate, ce se răsfrâneau peste niște dinți de cal, proiectați în afară. Cu toate că avea acest defect, își încărca buzele cu ruj și râdea cu gura până la urechi, cu un râs zgomotos de Ho!... Ho!... Ho!..., făcând să-i tremure cărnurile de sub bărbia devenită gușă mai târziu.

Vorbea repezit, cu o voce de contralto de la tabacul ce-l fuma de la 16 ani și, de erai aproape de ea, trebuia să-și iei o umbrelă, să nu te stropească cu salivă...

Era vorbăreată și tare-i plăcea să spună bancuri deocheate. Dar față de necunoscuți, lua o poză arogantă, ca a unei domnișoare de "casă mare."

Dacă o supăra cineva, să ferească D-zeu! Se înroșea toată ca focul, țipa, gesticula și folosea cuvinte vulgare mergând până la violență. Trebuia să fugi, ca să scapi de gura ei, dar niciodată nu scăpai de ura ei.

Cu așa maniere, nu se poate spune că Magda Lupescu era o persoană bine educată și cu figura și trupul ei, nu se poate spune că era frumoasă. Ea era o combinație de grosolan cu vulgar, ce se făcea remarcată prin ținuta ei mare și multă și mai ales prin părul roșu arămiu, neobișnuit în România.

Era curățică, dar se parfuma așa de tare cu esențe din drogheria lui Papa, că lăsa o dâră de miresme în urma ei. Magda Lupescu era, cum se zice în românește: "De departe trandafir și de aproape borș cu știr..."

Disperată că până la 20 de ani nimeni n-o ceruse de nevastă, Magda Lupescu s-a refugiat în superstiții, nărav frecvent pe timpul acela la oamenii simpli.

Credea așa de profund în ghicit și farmece, că își cheltuia banii pe la chiromanciști și astrologi să-i prezică viitorul și pe la vrăjitori, în magie Neagră, să-i "facă și desfacă soarta."

Umbla și după ghiocul țigăncilor ce le găsea pe străzile Iașului strigând: "Vino acilea prințeso, să-și ghicesc ce prinț te iubește..."

O țigancă i-a spus în ghioce că se va juca cu coroana unui rege și va fi iubită, bogată și faimoasă. Ea a râs, zicând:

“Ar fi bine să fie așa...”

Sub influența acestor preziceri, Magda Lupescu se visa bogată și prințesă. Era așa de sigură că destinul ei îi rezerva ceva special, că aștepta să se întâmple un miracol ori de câte ori cunoștea un bărbat.

Și acel miracol s-a întâmplat într-o seară din noiembrie 1917. Cel trimis de destin în calea ei nu era nici rege, nici milionar, dar era un om onorabil, un ofițer numit Ion Tâmpăanu. El era originar din orașul Pitești, un bărbat înalt, slăbănog și brunet, dar om decent și fără vicii.

Cum țara se afla în război cu nemții, el cu regimentul său de artilerie era angajat în luptele de la Mărășești. La sfârșitul lui noiembrie 1917, Tâmpăanu este trimis într-o misiune la Statul Major al Armatei Române, refugiat la Iași. După ce și-a îndeplinit misiunea, l-a invitat pe camaradul său, lt. Rosetti, la o plimbare pe strada principală să vadă centrul orașului Iași.

Și hoinărind așa pe strada foarte aglomerată de lume, o siluetă de femeie trece pe lângă Tâmpăanu, îl depășește și merge țănoșă înainte. Era Magda Lupescu ce-și făcea obișnuita promenadă în căutarea unui bărbat cu bani, să petreacă seara cu ea.

Ca lovit de o săgeată a lui Cupidon, Tâmpăanu a adulmecat dăra de parfum din urma ei și îi spune lui Rosetti: “Uite ce fată frumoasă! Asta e femeia visurilor mele. Trebuie s-o cunosc și, pornește după ea.”¹

Mergând în urma ei, Tâmpăanu privea cu interes la mișcările soldurilor ei mari ce se conturau prin paltonașul de stofă foarte cambrat și la buclele de păr roșu ce cădeau peste un guler de blană. Cum el nu văzuse femeie de mult timp și niciodată una cu părul roșu ca cele din picturile lui Tizian, a fost fascinat și a mers în urma ei, până ea s-a oprit la o vitrină cu bijuterii.

S-a apropiat și el ca să-i vadă fața la lumina din vitrină. Și..., fața ei i s-a părut cea mai frumoasă din lume, așa cum se întâmplă cu toți acei care au intrat în “săptămâna chioarei”.

Magda Lupescu i-a aruncat o scurtă privire pe sub genele-i rimelate și apoi s-a făcut că privește la bijuterii. Simțind că ofițerul o privea insistent, brusc o pornește în direcția opusă, să se convingă că pe ea o urmărea. Tâmpăanu s-a dus după ea și a urmărit-o până ea s-a oprit în fața unei vitrine cu blănuri.

Tâmpăanu n-a mai putut răbda. S-a apropiat de ea și, cu mâna la chipiu, a salutat spunându-i: “Vă rog să mă scuzați D-ră că îndrăznesc să vă acostez, dar eu și camaradul meu suntem străini pe aceste meleaguri, arătând cu mâna către Rosetti, care se apropia.”²

Apoi adaugă: “După cum vedeți din ținuta noastră, noi venim de pe front. Cum nu cunoaștem orașul, ne uităm pe această stradă, să găsim un magazin spre a cumpăra niște cadouri pentru soția mea.”³

Magda Lupescu l-a privit cu un aer mirat dar binevoitor, ceea ce l-a încurajat pe Tâmpăanu să zică: “Politețea mă obligă d-ră să vă cer permisiunea de a vă prezenta pe camaradul meu, lt. Rosetti, cât și pe mine însumi. Sunt locotenent Ion Tâmpăanu din Regimentul Unu Artilerie.”⁴ Apoi i-a sărutat mâna.

Rosetti a făcut la fel iar ea, surâzând, le-a răspuns: “Sunt încântată să vă cunosc! Mă numesc Magda Lupescu.”⁵

Fericit că o cunoscuse, TâmpEANU arată cu mâna la vitrina cu haine de blană și o întreabă: "Veți fi așa de gentilă să-mi dați o părere, ce cadou aș putea să cumpăr din acest magazin pentru soția mea?"

Sigur că da, mai ales că sunt nepoata proprietarului.

Ce coincidență fericită că v-am întâlnit, d-ră Lupescu!..., zice TâmpEANU.

Nu este chiar o coincidență. Eu venisem special, să fac o vizită unchiului și soției sale. Acesta este motivul că m-ați găsit singură pe stradă, la ora asta.

Ooo! Noi am fost norocoși că v-am întâlnit, să ne dați un sfat prețios la cumpărăturile ce vrem să le facem." ⁶

Și TâmpEANU s-a repezit la ușa magazinului, a deschis-o larg pentru ea, apoi au intrat el și Rosetti.

Cum au intrat în magazin, un bărbat cu păr cărunt apare la teighea și, văzându-și nepoata, îi zice: "Bonsoir micuțo! Rachela te așteaptă. Dar spune-mi, cum se simte mamă-ta?"

Ceva mai bine, unchiule. Are încă gripă, dar sper că într-o zi sau două, o să-i treacă." ⁷

Văzându-i pe cei doi ofițeri stând tăcuți lângă ea, negustorul de haine vechi, care era un frate de-al lui Papa Lupescu, o întreabă: "Sunt acești domni cu tine?"

Da! Să ți-i prezint unchiule." ⁸

TâmpEANU și Rosetti s-au prezentat și, în timp ce dădeau mâna cu negustorul, Magda și-a scos paltonul și, mișcându-și tendențios formele-i planturoase, s-a apropiat de TâmpEANU și i-a zis: "Ca să vă dau un sfat ce să cumpărați pentru soția d-stră, întâi să-mi spuneți ce talie are."

Uitându-se ca năucit la ea, TâmpEANU îi spune: "D-ră, drept să vă spun, eu nu sunt căsătorit, dar noi facem un comision pentru un alt ofițer"

Negustorul, simțind că cei doi erau clienți serioși, îi întreabă: "Bine, dar ce ați dori să cumpărați?"

"O haină de blană, exact talia d-rei." ⁹, a zis TâmpEANU arătând către Magda.

Negustorul a trecut în dosul unei perdele și, după câteva minute, vine cu câteva haine de blană în brațe. Le-a întins pe teighea spunând: "Asta e astraghan; asta e lutru; asta e vulpe când, deodată, își dă cu palma peste frunte și zice: "Ah, dar uitasem! Am o blană splendidă, originară din Rusia. Am cumpărat-o de la o doamnă care a fost forțată s-o vândă, că soțul ei pierduse averea la Jockey-Club pe poker. Și prețul este modest pentru așa o blană..." ¹⁰

Negustorul fuge să aducă blana. În acest timp, nepoata lui se mira de privirea arzătoare cu care TâmpEANU o măsură. Negustorul revine cu o blană de nurci maron și, lingușindu-l pe TâmpEANU, zice: "Iată d-le căpitan, asta este cea mai frumoasă blană din colecția mea. Vă rog s-o atingeți cu mâna, să simțiți că este nură veritabilă. Absolut veritabilă..." ¹¹

TâmpEANU nu se pricepea la blănuri, dar a luat de bun ce i-a spus negustorul și îi zice Magdei Lupescu: "Domnișoară, vreți să probați blana?"

Sunt încântată să fac pe manechinul." ¹²

Și în timp ce ea se fandosea în fața oglinzii, TâmpEANU o privea fascinat, murmurând: "Parcă a fost făcută pe măsura d-stră domnișoară!" ¹³

Negustorul se învârtea pe lângă TâmpEANU, tot întrebând: "Vă place? O cumpărați? Vă fac un preț rezonabil..."

Da! O cumpăr. Dar așteptați o clipă,” a zis Tâmpceanu. S-a apropiat de Magda Lupescu și a întrebat-o încet: “Sunteți măritată?

Nu! Nu sunt măritată. Dar de ce mă întrebați?

Pentru că eu doresc să vă ofer cadou acest mantou de blană.

Mie?”, a zis Magda Lupescu uluită. “Vă înmulțesc, dar nu pot să primesc așa un cadou decât de la logodnicul meu.”

Ah! N-am știut că sunteți logodită!, a zis Tâmpceanu decepționat.

N-am spus că sunt logodită, ci că nu pot primi un astfel de cadou decât de la un bărbat care ar fi viitorul meu soț.

Ei bine, ce ar fi să fiu eu viitorul d-voastră soț? Ce ați zice?¹⁴

Magda Lupescu privea stupefiată la Tâmpceanu. El fără să-i lase timp să-i răspundă, i-a luat mâinile, le-a sărutat și, cu un ton grav, i-a declarat: “D-ră Lupescu, am onoarea să vă cer în căsătorie.

Crezând că făcea o glumă proastă, ea l-a repezit: “D-le locotenent, nu este frumos să vă bateți joc de mine.

Dragă domnișoară, nu pot să-mi permit a face așa ceva cu o tânără ca d-voastră. Dacă inima vă este liberă cum este a mea, totul este perfect. Repet, acceptați să vă căsătoriți cu mine?

Privindu-l cu neîncredere, Magda Lupescu i-a zis pe un ton supărat: “Vă rog să terminați cu această comedie! și a dezbrăcat blana, trântind-o pe teighea.

Au urmat câteva clipe de tăcere penibilă, apoi Rosetti s-a dus lângă ea și a pledat pentru Tâmpceanu: “D-ră, asta nu-i comedie. Eu îl cunosc pe camaradul meu și vă asigur că este un om serios și foarte bine intenționat față de d-estră.”

“Găsiți că asta-i serios? Să ceară în căsătorie o fată pe care a văzut-o prima dată pe stradă și nici n-o cunoaște cine este? Asta este o nebunie!”

“Despre ce vorbiți?”, a întrebat Tâmpceanu, care pierduse firul conversației, că plătise blana.

“Uite dragă Ion, zice Rosetti, d-ra Lupescu găsește că decizia ta de a te căsători cu o fată cunoscută pe stradă e un fel de nebunie!”

“O nebunie?...”, a repetat Tâmpceanu în timp ce își băga portofelul în buzunar. Și privind-o drept în ochi, îi zice: “Poate aveți dreptate, d-ră Lupescu. Dar nu este o nebunie pentru mine să doresc a mă căsători cu o fată așa frumoasă ca d-estră și sunt gata să traduc în fapt această nebunie, cu toată răspunderea ce mi-o implică. Ce ziceți de asta?”

Apoi Tâmpceanu ia blana și i-o pune în brațe zicându-i: “S-o purtați sănătoasă, domnișoară Lupescu!...”

Uitându-se când la el, când la blana ce-i căzuse ca din cer, Magda Lupescu îi spune:

“-Dacă sunteți într-adevăr serios în cele propuse, vă invit să repetați cererea în căsătorie și în fața părinților mei. Dacă aveți curaj, hai să mergem chiar acum acasă la mine.”

“Sigur că am curaj! Sunt fericit să aduc omagiile mele părinților d-voastrăstră.”

La auzul celor spuse de Tâmpceanu, negustorul cu nevasta se tot învârtuie după teighea și repetau: “Auzi ce fericire pentru copila noastră! Auzi ce fericire!...”⁴⁴

Tâmpeanu, care credea că aleasa lui era o nemțoaică catolică, le răspunde: "Da! Da!, copila d-voastră se va căsători într-o bisericuță, unde un venerabil preot o va lega de mine în fața lui D-zeu. Iar d-voastră și părinții ei, o să ne dați binecuvântarea."

Apoi Tâmpeanu a luat blana de nurci și i-a ținut-o Magdei Lupescu, s-o îmbrăce. Și în timp ce ea se înfășura în luxoasa blană ce era prima din viața ei, el îi șoptea:

"Iubito, să mergem cât mai repede la părinții noștri, să le aduc omagiul meu și să le dăm vestea că ne căsătorim!"¹⁵

Două săptămâni de la această întâmplare, Ministrul Apărării Naționale a aprobat căsătoria locotenentului Tâmpeanu cu Magda Lupescu, prin dispensă Regală.

Prin dispensă Regală, forurile militare au trecut cu vederea, că Magda Lupescu nu avea dota obligatorie; nu avea educația ce se cerea; și nu prezenta un certificat de bună moralitate de la Poliția orașului, trei condiții pe atunci, ca o fată să se poată căsători cu un ofițer.

Cât despre Tâmpeanu, i-a fost aprobată căsătoria cu Magda Lupescu, numai pentru că el era un ofițer activ pe front și putea muri în orice clipă. Datorită războiului s-a putut căsători o Magda Lupescu cu un ofițer român, ce în timpuri normale, nu ar fi fost posibil.

Căsătoria lui Tâmpeanu cu Magda Lupescu a șocat pe camarazii lui și ziceau: "Numai un tâmpit ca Tâmpeanu putea să facă tâmpenia asta, să se căsătorească cu o tâmpită ca această Magda Lupescu, care pe deasupra, e și jidancă..."

Pentru Tâmpeanu însă, soția lui era cea mai frumoasă și cea mai deșteaptă femeie din lume și el era fericit cu ea. Bietul de el, nu știa atunci, că rolul lui în viața ei era temporar și menirea lui era s-o ridice de la marginea trotuarului, spre a o pune pe drumul ce ducea la patul Prințului Carol...

Cuplul Tâmpeanu a avut o scurtă lună de miere, căci fericitul soț a trebuit să plece pe front. Madame Tâmpeanu a rămas să trăiască fără griji, sub protecția Statului Major, care-i trimitea solda soțului la ușă, cu alimente și medicamente.

Asta se întâmpla în acea cumplită iarnă din 1917-1918, când mii de refugiați mureau de foame și frig pe drumurile Moldovei și când Regina Maria formase Crucea Roșie și mobilizase toate femeile din țară, să lucreze pentru refugiați și răniți.

Deși soție de ofițer, Mme. Tâmpeanu nu s-a înrolat la Crucea Roșie, că ar fi trebuit să se scoale cu noaptea în cap și asta nu-i plăcea. Cum ea era o "nocturnă" și-a continuat plimbările pe străzi; făcea chefuri până-n zori; și "pansa" inimile ofițerilor ce se perindau prin Iași.

*

În vara anului 1918, Prințul Carol fuge cu Zizi Lambrino la Odesa, sunt aduși înapoi și apoi despărțiți prin forță. Cum acestea se întâmplau în Iași, Mme. Tâmpeanu a aflat toate detaliile despre aventura Regală, de la ofițerii din garda prințului, ce treceau prin patul ei.

Pentru Mme. Tâmpeanu, pasiunea lui Carol pentru Zizi, semăna grozav cu ce citise ea în fasciculele de "Femei Celebre", cum fete sărace au ajuns prințese prin

“talentele” lor în alcov. Asta a încurajat-o să viseze, că și ea putea deveni prințesă, dacă îl întâlnea pe Carol.

Obsedată de această idee, a dat fuga la țigănci, să-i dea “iarba fiarelor”, să deschidă lacătele ușilor ce duceau spre el și s-o ungă cu miraculoasa plantă “năvalnic”, ca Prințul să năvălească peste ea...

Ca să afle unde l-ar putea întâlni pe Carol, citea de zor orice ziar. Când găsea o fotografie de-a lui în ziar, o scotea cu foarfeca, o pune într-o ramă și o așeza pe noptiera ei.

Întrebată de mama ei: “Ce-o să zică Ion când o să vadă atâtea fotografii de-ale prințului Carol pe noptiera ta?”, i-a dat replica: “Ce să zică? Prințul Carol este Prințul lui suprem și cum eu sunt soția lui Ion, Prințul Carol e și Prințul meu.”⁴⁷

Când războiul s-a terminat, familia Regală, guvernul și ministerele s-au întors la București. Iașul a rămas trist și gol și Madame Tâmpceanu tare deprimată, că n-a avut norocul să-l întâlnească pe “Prințul ei.”

Între timp, Tâmpceanu s-a întors sănătos din război și avansat căpitan. Cum era un om blând și o iubea, nu l-au deranjat nici pozele lui Carol pe noptiera ei, nici interesul ei exagerat pentru Casa Regală, crezând că erau sentimente de admirație și patriotism...

În vara lui 1919, Tâmpceanu a fost mutat cu regimentul la București. La această veste, Madame Tâmpceanu fericită că i se pierdea urma, cine era și ce făcuse ea în Iași, a exclamat:

“Vai ce fericire, să scap de orașul ăsta împutit!”

Tâmpceanu a cărat la București întreaga familie Lupescu, întreținându-i din solda sa. Cum familia era de cinci persoane, el a închiriat un apartament mare și confortabil într-un bloc central.

La gradul său de căpitan, Tâmpceanu avea o soldă foarte bună și multe alte avantaje, cât și dreptul la o ordonanță. Dar așa cum se întâmpla în orice casă de ofițer pe timpul Hohenzollernilor, soldatul devenea sluga care spăla vasele, rufele și podelele casei, iar de exista un copil, devenea dădaca lui. Și în casa lui Tâmpceanu, s-a întâmplat la fel.

Ordonanța făcea toate treburile casei, la ordinele vienezei, numită Cucoana Mare, care gătea și conducea gospodăria.

Cuconița tânără, i-a impus ordonanței să i se adreseze cu “Duduie”, așa cum se spunea în Moldova la o femeie tânără și de o bună condiție socială.

Și cum “Duduia” sărise la un nivel de o bună condiție socială, așa i-au sărit și ifosele, cerându-i soțului: “Vreau să ieșim în lume, Mami, să cunosc și eu pe soțiile camarazilor tăi. Dă-mi bani, să-mi cumpăr o rochie de seară și o capă de vulpi argintii, să arăt și eu ca o soție de căpitan.”

Cuplul Tâmpceanu a început să apară la Cazinoul Militar din Calea Victoriei, renumit pentru lumea selectă ce forfotea acolo. Madame Tâmpceanu a încercat să-și facă prietene printre soțiile ofițerilor, dar toate i-au întors spatele cu un surâs elegant, pentru felul vulgar cum arăta, cum vorbea și cum se îmbrăca.

Rănită în amorul propriu, Mme. Tâmpceanu n-a putut suporta ofensa și când s-a întors acasă, a făcut o criză de isterie, așa cum o învățase Mutter. A plâns cu sughițuri și s-a trântit pe jos făcând pe leșinată, de bietul soț speriat să nu moară, i-a dat toți banii ce-i avea, a mai și împrumutat, numai ca ea să-și cumpere ce dorea pentru următoarea recepție.

Dar banii nu-i ajungeau, că ea voia să fie regina eleganței, ca să se răzbune pe lumea care-i crease acel complex de inferioritate. Și fiindcă de la soț nu putea cere mai mult, că el întreținea părinții și pe fratele ei și a reluat vechea meserie.

Și cum era soție de ofițer iar “piața de desfacere” era Bucureștiul, “prețul ei” era mai mare ca la Iași. TâmpEANU n-a simțit nimic despre viața ei dublă.

*

În primăvara lui 1920, TâmpEANU a fost mutat cu regimentul la Râmnicu Sărat, un orașel mic și plictisitor. Mare i-a fost supărarea, când soția a refuzat să-l urmeze, motivând: “Nu pot să trăiesc într-un sat ca Râmnicu Sărat!”

TâmpEANU n-a avut încotro și a plecat singur la Râmnicu Sărat, forțat să vină cu trenul săptămânal la București, să-și vadă soția adorată.

Datorită separării, TâmpEANU a devenit gelos, mai ales când a văzut că soția sa purta îmbrăcăminte nouă și mereu o schimba cu alta și a întrebat:

-Dar de unde ai tu bani să cumperi atâtea rochii, o blană nouă și lanțul de aur de la gât?

-Cum de unde? Din leafa ta. Am făcut economii, să mă fac frumoasă pentru tine.

Și cum tocmai îmbrăcase o rochie nouă, se maimuțărea în fața oglizii, întrebându-l:

-Nu-i așa că sunt frumoasă în rochia asta?

-Ooo, da! Dar în rochia asta și altele, nu te văd eu, că sunt la Râmnicu Sărat, ci alți bărbați, cu care cred că tu mă înșeli...

-Vai, Mami, cum poți să spui așa ceva! Și, ca la comandă, începea să plângă. Printre lacrimi și sughițuri, îi spunea:

-Îți jur Mami, tu ești singurul bărbat în viața mea și numai pe tine te iubesc...

Dacă cu asta nu-l calma pe soțul gelos, ea se făcea că leșină. După așa un teatru bun, soțul se lăsa convins și se împăcau.

Totuși, măcinat de gelozie, TâmpEANU a vrut să se convingă, dacă “acolo unde ieșea fum era un foc” și vine acasă într-o miercuri seara în loc de sâmbătă. Sună la ușă și îi deschide socrul Lupescu. Mirat, TâmpEANU întreabă:

-Dar unde-i soția mea?

-Să vezi..., s-a bălbăit socrul, Magda a plecat cu o prietenă la un spectacol dat la Fundația Carol I. Habar n-am de ce o fi întârziat!

Stând ca pe ghimpi, TâmpEANU și-a așteptat soția până la 2 noaptea. Văzând că nu vine, a fost convins că era cu un bărbat în pat. Și nu i-a fost greu să ghicească cu cine, căci la Fundația Principele Carol I din Institutul de Cinematografie, el cunoștea un “Don Juan” numit Posmantir, care era director financiar și la care el o dusesse pe soția sa, să-i dea lecții de figurație și so plaseze într-un film.

TâmpEANU care știa unde locuia Posmantir s-a dus la adresă și cu răbdare s-a plimbat în jurul casei până dimineața.

Pe la 8 dimineața, ușa casei lui Posmantir s-a deschis și, Mme. TâmpEANU a ieșit singură. Când TâmpEANU și-a văzut soția, a sărit în fața ei ca un tigru furios și a început s-o lovească cu pumnii în cap și peste față, până ea a căzut jos, țipând cât o ținea gura: “Ajutor!... Ajutor!... Nebunul mă omoară!”

Prin ploaia de pumni ce-i dădea, Tâmpceanu o înjura: "Tu căteă destrăbălată. Te-am ridicat din gunoi și tu javră, m-ai murdărit onoarea și sufletul meu cinstit."

Căzută jos, ea continua să țiepe după ajutor, dar Tâmpceanu în culmea furiei nu s-a oprit, ci și-a înfipt o mână în părul ei și cu cealaltă mână a palmuit-o peste față, până i-a dat sângele pe nas. Cu toate țipetele ei disperate, nimeni n-a intervenit, deși locatarii din jur priveau după perdele, așa cum a făcut și Posmantir.

Când Tâmpceanu a obosit de atâția pumni câți îi dăduse, a ridicat-o de jos și îmbrâncind-o din spate, a scos-o în stradă. Cum tocmai o trăsură trecea, el a oprit-o și cu ghionturi a împins-o întâi pe ea în trăsură, apoi a urcat și el și au dispărut de pe strada lui Posmantir.

Ajuns acasă, Tâmpceanu și-a strâns lucrurile personale în două valize și înainte de a ieși din casă, i-a spus soției prinsă în adulter: "Te las să fii liberă, ca să-ți trăiești viața prin așternuturile bărbaților..."

*

Cu primul tren, Tâmpceanu a plecat la regimentul său din Râmnicu Sărat. El a deschis imediat o acțiune de divorț, care s-a terminat în favoarea lui, la sfârșitul anului 1920.

Om decent și liniștit, căpitanul Tâmpceanu s-a cufundat în tăcere și nimeni n-a mai auzit de el.

NOTE

1. George de Berea în "Comment Epouser Un Roi?", publicată în 1983 de Editura La Pensee Universalle din Paris, p.11; "Asta e femeia visurilor mele..." D-l George de Berea a lucrat ca avocat la Ambasada României din Paris, pe timpul când Carol cu Magda Lupescu erau fugiți acolo în 1925, iar după ce Carol a abdicat și a rămas în exil cu amanta, Berea a fost în corespondență cu ei. După moartea lui Carol în 1953, George de Berea a fost avocatul lui Mircea-Carol Lambrino, într-un proces de moștenire asupra averii lui Carol rămasă Magdei Lupescu, căsătorită cu Carol în iunie 1947 în "extremis", fiind pe moarte. După căsătorie ea s-a refăcut, a venit cu Carol la Lisabona unde s-au stabilit și, s-a căsătorit cu Carol încă de două ori. Cu ocazia procesului de moștenire, Tribunalul din Lisabona a recunoscut dreptul lui Mircea-Carol Lambrino să poarte numele de, prinț de Hohenzollern. George de Berea a avut multe informații din viața cuplului Carol-Lupescu, motiv pentru care ne vom referi deseori la cartea sa, care este un document istoric.
2. Idem, p. 11; "...Să mă scuzați că vă acostez, dar..."
3. Idem, p. 11; "Să cumpărăm niște cadouri..."
4. Idem, p. 11: "Sunt lt. Ion Tâmpceanu din..."
5. Idem, p. 12; "Mă numesc Magda Lupescu".
6. Idem, p. 12; "ce cadou să cumpăr pentru soția mea".
7. Idem, p. 12: "Ceva mai bine, unchiule..."
8. Idem, p. 12: "Da!"
9. Idem, p. 13; "o haină de blană..."
10. Idem, p. 13; "...am o blană splendidă ..."
11. Idem, p. 13; "este nurea veritabilă".
12. Idem, p. 13: "Sunt încântată să fac pe manechinul".

13. Idem, p. 14; “parcă a fost făcută pe măsură...”
14. Idem. p. 14; “ce ar fi să fiu eu?”
15. Idem, p. 17; “Să mergem la părinți...”
16. Idem, p. 52; “...e și Prințul meu”.

CAPITOLUL 8

1921-1925

MAGDA LUPESCU COCOTĂ DE BUCUREȘTI

În anul 1921, Magda Lupescu avea 25 de ani, era proaspăt divorțată de Tâmpeanu și grasă, dichisită și fandosită, se lansase cocotă de lux în București.

Amantul de zile negre era Posmantir. Ea era încurcată cu el, de când venise în București cu soțul. Posmantir, om în vârstă și necăsătorit, îi dădea bani de câte ori îl "vizita" și îi promisese că o va lansa într-un film. Magda sperase, dar văzând că n-o face "stea de cinema" și cum nu mai avea din ce trăi după divorțul de Tâmpeanu, a sărit cu gura pe Posmantir: "În film nu m-ai lansat și din vina ta mi-am stricat și căminul. Acum, e obligația ta să mă întreții".

Posmantir îi dădea bani, dar oricâți i-ar fi dat, ei nu-i ajungeau, pentru că avea o casă grea. Mutter era casnică și fiindcă se îngrășase ca o balenă, se mișca greu și era mereu bolnavă, iar ea trebuia s-o ducă la doctori și să-i cumpere medicamente.

Papa nu mai făcea negoț cu zdrențe sau parfumuri, ci pe garderobierul la teatrul Vox Populi și aducea bani foarte puțini din bacșișuri. Iar frățiorul Costică era încă la școală, că făcea 7 ani în clasa I. Singura care ținea casa era ea și "lucra" foarte greu în fiecare noapte, să câștige banii necesari.

Majoritatea clienților, Magda Lupescu i-a cules din rândurile bărbaților ce i-a cunoscut prin fostul soț. Unul dintre aceștia era și comandorul Tăutu.

Pe Tăutu l-a cunoscut într-o croazieră pe Marea Neagră, făcută cu soțul ei pe vaporul ce-l comanda bătrânul marinăr. Tăutu i-a făcut curte și ea a primit-o sub nasul soțului. Ei au rămas amanți, între popasurile ce Tăutu le făcea la București, când se întorcea dintr-o cursă de pe Mediterana. Celibatar și cu bani, Tăutu era generos cu ea, motiv pentru care numele lui se afla în agenda ei și după divorțul de Tâmpeanu.

Un alt client stabil era austriacul Felix Wieder. Ea îl cunoscuse la o recepție la Hotelul Athéné Palace, unde a luat parte tot cu soțul ei. Wieder i-a plasat discret o carte de vizită, cerându-i o întâlnire. Ea s-a dus la întâlnire și de atunci, numele lui Wieder era în vârful agendei, ca un client bun și permanent, ce o răsfăța cu bani și cadouri. Felix Wieder venea des la București, fiindcă avea o firmă de Import-Export.

Ca să nu încurce clienții, Magda Lupescu își făcuse un program, vizitându-i la zile fixate dinainte. Pe Wieder și Tăutu, îi vizita când primea de la ei câte-o ilustrată, în care își anunțau sosirea. Ea având adresa și telefonul lor, îi căuta până îi găsea. Dacă se întâmpla să vină amândoi în același timp, ea "lucra la două războaie" în timpul săptămânii, iar sâmbăta seara se ducea la Posmantir și stătea cu el până Luni.

Între timp, mai erau clienții ce cădeau de pe la Cafeneaua Capșa, Coterbic și alte localuri selecte, unde hodorogii cu bani obișnuiau să stea cu orele la o cafea sau

o bere, lungindu-și ochii să vâneze o “Damă de Pică la așternut”. Și pica... Magda Lupescu.

Faimoasă în lumea “craidonilor”, când Magda Lupescu apărea într-un local, bărbații care n-o cunoșteau își dădeau coate cu vecinul, întrebând: “Cine o fi roșcata?” Și cum din trei bărbați, unul o cunoștea, acela răspundea: “Aaa!... E o mare artistă, domnule. Ai s-o chemi și a doua oară.”¹

Magda Lupescu avea reputația de o “mare artistă”, fiindcă își făcea meseria cu pasiune. Bea și fuma la cot cu bărbații. Când era de jucat cărți cu ei, juca cărți până în zori. Când era de dansat, dansa până apele curgeau pe ea. Noapte de noapte făcea asta, mândrindu-se că nu obosea. Și nu obosea, fiindcă avea o sănătate de fier, într-un trup de elefant.

Dar după aceste aventuri, ea se întorcea tot la Posmantir, fiindcă nu găsisese unul mai bun ca el. Asta era focul ei. De ce nu găsea un bărbat bogat s-o ia de soție, să-i dea apanajul de doamnă la care râvnea și să-i ofere o viață de lux, cum își dorea.

Chiar în timpul acela răsuflă știrea, că Prințul Carol își petrecea viața în chefuri și aventuri cu femei de toate soiurile, să uite de nefericita căsătorie cu prințesa Elena.

Cum Prințul Carol era o veche obsesie a Magdei Lupescu, ea a văzut în desfrâul lui o șansă pentru ea, să scape de grijile materiale. Și era justificabil să spere, căci dacă atâtea cocote ajungeau la Alteța Sa, de ce să nu ajungă și ea...

Conștientă de înalta ei calificare în arta seducției, Magda Lupescu era sigură că aventurierul prinț va cădea în mrejele ei, dar obstacolul era același ca la Iași, cum și unde să-l întâlnească.

Această problemă a rezolvat-o destinul ei, printr-o stranie coincidență, când într-o seară amantul Posmantir, i-a spus:

-Închipuiește-ți iubito, azi am avut onoarea să vorbesc cu Prințul Carol! A venit la Fundație și a donat o mare sumă de bani, să turnăm un film de folclor românesc. În vederea selecționării de artiști, se va da un concurs la Fundație, la care va asista și prințul.

-Când are loc concursul, să-mi dai și mie o invitație!, a zis Magda în timp ce se dezbrăca să intre în pat.

-Nu cred că pot, fiindcă toți invitații sunt verificați de garda prințului. Chiar noi, ca salariați la Fundație, nu putem intra la spectacol, decât cu aprobarea..., a apucat să zică Posmantir, că ea a sărit cu gura pe el:

-Cum? Nu se găsește o invitație pentru mine? Pentru mine, care sunt o doamnă onorabilă și am fost soția unui ofițer al Armatei Române..., să nu-mi procuri tu mie, o invitație? M-ai jignit teribil. Să știi că am terminat cu tine.

Furioasă a sărit din pat. S-a îmbrăcat în viteză și-a aruncat lucrurile ce le avea acolo într-o valiză și a dat să plece.

Posmantir a prins-o de mână și cu glas blând, i-a zis: “Te rog, nu pleca. Voi face orice efort, să-și aduc o invitație.”

În ziua spectacolului, Posmantir cu o invitație luată de la fotografii Fundației numit Tudor, a acompaniat-o pe amanta sa, la tribuna salariaților. După ce i-a oferit un loc alături de tribuna Regală, el a plecat să dirijeze filmarea spectacolului.

Magda Lupescu s-a fâfâit puțin pe scaun și când a constatat că nu-l putea vedea pe Prințul Carol din cauza ofițerilor ce-l înconjurau, s-a ridicat, s-a strecurat

printre scaunele ocupate de lume și a traversat ringul de dans, către rândul din fața tribunei, unde văzuse un scaun liber.

Mișcarea făcută de ea, a fost observată de toată lumea și i-a atras atenția și Prințului Carol, care s-a uitat direct la ea când a traversat ringul de dans. Cu un aer degajat, Magda Lupescu s-a așezat pe scaun și-a pus un picior peste picior și a schițat un zâmbet către prinț.

În timpul spectacolului, Magda Lupescu a văzut spatele artiștilor, dar a văzut din plin fața Prințului Carol, la care s-a uitat fix, timp de două ore.

Simțind privirea arzătoare a femeii cu părul roșu, ce se uita la el cu niște ochi verzui de lupoaică flămândă, Carol se uita din când în când la ea și privirile lor, s-au întâlnit pentru o clipă.

Magda Lupescu a tresărit de bucurie, că Prințul Carol o remarcase și a așteptat o invitație la "odaie", știind că așa proceda, când o femeie îl interesa.

Dar a avut ghinion, că în seara aceea, Prințul Carol era deja angajat să ia supeul cu trei actrițe din spectacol.

Când Posmantir a întrebat-o: "Dar spune-mi draga mea, de ce ai schimbat tu locul ăla bun, de unde vedeai artiștii din față, cu un loc din care i-ai văzut din spate?"

-Fiindcă era un mare curent în tribuna aia și îmi deranja părul abia coafat...

Din ziua când privirea Magdei Lupescu s-a încrucișat cu cea a Prințului Carol, ea a decis să-l caute cu lumânarea și să-l acosteze. Cum era ambițioasă și insistentă, a aflat de la clienții ei cu grade militare, că Prințul Carol locuia cu soția și copilul într-o vilă la Șosea; că el venea la biroul din Palatul Regal din Calea Victoriei la 10 dimineața și pleca la 4 după masă. Că el însuși conducea mașina Ford deschisă și nu avea gardă personală și că răspundea zâmbind la lumea care-l ovaționa pe străzi.

Restul a aflat din ziare, ce anunțau când Prințul Carol era plecat din București și când se întorcea.

Ca un general ce-și pregătește planul de atac asupra unei redute, așa și-a pregătit Magda Lupescu planul, cum să-l prindă în gheare pe Prințul Carol.

Locul unde a decis să-l atace, urma să fie o stradă aproape de Palatul Regal, iar arma cu care pornea să-l cucerească era "tehnica" câștigată prin așternutul bărbaților și "frumusețea ei."

Sigur că se credea frumoasă, când o pleiadă de bărbați dintr-o bună clasă socială îi solicitau "serviciile", motiv pentru care arborase un aer de siguranță, ce spunea cam așa: "Nu-i nimeni ca mine! Numai eu cunosc tainele amorului și știu să-l fac pe orice bărbat sclavul meu..."

Ca o lupoaică în goană după vânat, Magda Lupescu a început să se plimbe zilnic prin fața Palatului Regal din Calea Victoriei, de la prânz până la ora 4 după masă. Că era soare sau ploaie, îmbrăcată elegant și adecvat timpului, ea se plimba cu insistența dictonului: "Perseverare diabolicum."

Pornea cu pas agale de la Hotel Continental, traversa Piața Palatului și trăgea cu ochiul la intrările Palatului Regal străjuite de sentinele, să vadă mașina lui Carol cu fanion regal, trasă la scară.

Se oprea în fața Hotelului Athéné Palace și cerceta cu ochii pe sub borul pălăriei, ce mașini intrau și ieșeau din curtea palatului. Cum nu vedea mașina lui

Carol, se întorcea la Hotel Continental și cobora pe strada Câmpineanu, până la intrarea din spate a palatului, pe atunci înconjurat de un zid înalt, ce se întindea până la Strada Brezoianu și făcea colț cu Hotelul Athéné Palace.

Trecea de câteva ori prin fața porții de fier păzită de sentinele, trăgând cu ochiul la vila cu un etaj numită Casa nouă, (unde este azi Palatul Congreselor) o reședință a familiei regale ascunsă între niște copaci seculari, sperând că Prințul Carol ar putea să apară de acolo. Văzând că nu, se întorcea în Piața Palatului și se oprea în față la Atheneul Român, care fiind vis-a-vis de Palatul Regal, îi dădea perspectiva să vadă ce mașini intrau și ieșeau din curtea lui, despărțită printr-un gard de fier de Calea Victoriei.

Făcea asta până la ora 4 după masă, când tristă că “prințul ei” nu apăruse, pleca acasă, spre a reveni a doua zi.

În timpul acestor luni de neobosită cercetare, Magda Lupescu citea zilnic rubrica de știri despre Casa Regală. La începutul lunii mai 1925, îi rămân ochii pironiți pe anunțul: “Principesa Elena cu fiul ei Mihai, au plecat într-o vizită în Grecia.”²

Știind că Prințul era amator de chefuri și aventuri, Magda Lupescu a fost sigură că el va profita de absența soției, să se amuze cu alte femei. Și cu încredere în norocul ei că-l va întâlni pe Carol, ea a continuat să se plimbe zilnic prin fața Palatului Regal.

NOTE

1. Alice-Leone Moats în “Lupescu” Editura Henry Holt din New York 1955, p. 33; “era o mare artistă...” D-na Alice-Leone Moats a cunoscut personal pe Magda Lupescu și pe Carol în 1942, când trăiau în Mexic în exil. Apoi ea i-a vizitat în Portugalia unde erau stabiliți în Estoril și, a menținut prietenia cu ei până Carol a murit în 3 aprilie 1953. Alice-Leone Moats a deținut informații precise despre cei doi, motiv pentru care ne vom referi deseori la cartea sa.
2. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român” p. 11: “Principesa Elena plecat în Grecia”.

CAPITOLUL 9

1925

PASIUNEA PRINȚULUI CAROL PENTRU MAGDA LUPESCU

Într-o frumoasă zi de mai a anului 1925, visul Magdei Lupescu s-a realizat. Prințul Carol a apărut conducând mașina sa Ford deschisă și ieșind din curtea Palatului Regal, a făcut la stânga către strada Franklin, să meargă spre Șosea.

Era ora 4 după masă și Magda Lupescu făcea de strajă la colțul Ateneului Român cu strada Franklin. Era îmbrăcată într-un elegant taior alb, cu o bluză verde ca și ochii ei și pe cap purta o tocă albă cu o voaletă verde, sub care părul ei roșu strălucea ca arama sub razele soarelui.

Când a văzut mașina lui Carol, a început să-i trimită "bezele" cu mâna înmănușată. I s-a părut că Prințul n-o observase, că mașina trecuse de ea, depărtându-se încet pe strada Franklin. Disperată că îl scăpa din mână, a început să fugă după mașină, fluturând mâna și strigând: "Opriti!... Opriti!..." și ca la o comandă a destinului, Carol a oprit mașina.

Magda Lupescu s-a apropiat de mașină și cu răsuflarea întretăiată de fugă, i-a zis:

"-Să trăiți Alteța Voastră! Sunt fericită că v-am întâlnit. Vă iubesc că sunteți Prințul României, dar vreau să știți că sunteți și Prințul inimii mele.

Cu un aer surprins, Carol i-a zâmbit și cu voce moale i-a răspuns:

-Vă mulțumesc doamnă, pentru frumoasele cuvinte ce-mi adresați și care mă flatează.

Și uitându-se atent la ea, zice:

-Cred că v-am mai văzut undeva! Nu ați fost dv. la un spectacol la Institutul de Cinematografie? Nu ați stat în fața tribunei?

-Da, Alteța Voastră, eu am fost. Venisem special să vă văd. Iar azi sunt aici, așteptând să vă văd mai de aproape și să vă salut. Un miracol a făcut să opriti mașina și astfel să vă pot vorbi. Îmi doream asta, de mult...

-Sunt profund impresionat de cele ce îmi spuneți. Pot să știu numele d-stră?

-Sunt fosta soție a căpitanului TâmpEANU, de care abia am divorțat. Am reluat numele meu de fată, Lupescu.

Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Lupescu. Mă scuzați că trebuie să plec, dar nu pot vorbi cu d-voastră aici, în mijlocul străzii. Dacă doriți să mă vedeți mai de aproape, așa cum ați afirmat, vă invit astă seară la ora 8, la Pavilionul Flora colț cu șoseaua Kisselef. Voi veni să vă iau cu mașina.

Cu cea mai mare plăcere, Alteța Voastră. Voi fi la Flora la ora 8, a promis ea cu glasul vibrând de emoție."

Carol a salutat-o zâmbind și a dispărut cu mașina. Magda Lupescu a rămas uitându-se după el și în culmea fericirii că-l "agățase" pe "Prințul ei", s-a grăbit spre casă, să se dichisească în vederea întâlnirii de la Pavilionul Flora.

*

Magda Lupescu se afla cu mult înainte de ora 8 la locul întâlnirii, așteptându-l cu emoție pe Prințul Carol. El a sosit exact la ora 8 și a deschis portiera mașinii, salutând-o: "Bună seara!, doamnă Lupescu. Mă așteptați de mult?" și cu mâna i-a făcut semn să se așeze pe scaun lângă el.

"Ooo, nu! Aștept doar de un minut", a zis ea fandosindu-se și s-a așezat lângă el pe scaunul din față.

"Mă bucur că ați venit. Și acum, spuneți doamnă Lupescu, cum ați dori să petrecem această minunată seară de primavară?"

Privindu-l drept în ochi, Magda Lupescu i-a răspuns:

"Alteță, nu doresc nimic, decât să mă desfăt, privindu-vă. Trăiesc cel mai fericit moment din viața mea, la care am visat de copilă. Când Mutter mă ducea la Sinaia, ne plimbam prin fața Peleşului, iar eu mă uitam să-l zăresc pe micul prinț cu bucle blonde. Credeți-mă, de atunci sunteți Prințul inimii mele!..."

"Mă flatează această declarație. Nu ați vrea să discutăm acest subiect lângă două cupe de șampanie rece, la locuința mea? Sunt singur. Soția cu fiul meu sunt plecați în Grecia."

"Aș dori Alteță, dar știți, nu pot să stau mult, căci mama mea e bolnavă și mă așteaptă. Eu nu întârzii seara..."

"Bine, doamnă Lupescu! Vă voi ține companie atâta timp cât vă face plăcere."

Carol a pornit mașina, cotind către vila lui care era foarte aproape. În acel timp, ea îi spune: "Alteță, ca să mă simt mai degajată, vă rog să mă numiți Elena, că acesta e numele meu."

"Aș prefera să vă numesc altfel, căci Elena este și numele soției mele. Sper că mă înțelegeți..., a zis Carol jenat.

Apoi tot el a zis: "Dar dacă acesta vă este numele..., am să vă numesc Elena."

2

*

Magda Lupescu a pășit cu timiditate în locuința Prințului Carol, făcând mari eforturi să nu se vadă emoția din sufletul ei.

Carol foarte amabil, a luat-o de braț și a condus-o într-un mare și somptuos salon și oferindu-i un fotoliu, i-a zis: "Te rog să iei loc, Elena și să te simți ca la tine acasă... Între timp, eu am să pun o placă cu muzică primită de la Paris, cu care sper să te distrez. Este cel mai nou slagăr de dragoste, pe ritm de tango."

Și în timp ce punea placa, a întrebat-o:

"Nu-i așa Elena, că o să accepți a dansa cu mine?"

"Vă mulțumesc, Alteță, dar nu acum. Sunt copleșită de emoție, aflându-mă aici. Trebuie să recunosc, că Alteța Voastră mă intimidează."

"Ce spui Elena? Dar eu doresc să te distrez, nu să te intimidez. Hai să bem o cupă de șampanie rece, să prindem curaj!"

Carol a turnat șampanie în două cupe și ca un copil grăbit a venit lângă fotoliul în care ea stătea prăbușită și oferindu-i cupa, i-a zis: “Noroc, Elena! Să bem pentru miraculoasa noastră întâlnire, care mă încântă!”

“Noroc, Alteță!”, a răspuns ea și în timp ce sorbea șampania, îl privea stăruitor.

După câteva cupe de șampanie acompaniate de muzică pariziană, Magda Lupescu “s-a încălzit” și a zâmbit stângace către Carol. El foarte încântat de prezența ei, o întreabă: “Te simți fericită în compania mea?”

“Alături de Alteța Voastră, sunt așa de fericită, cum n-am fost în viața mea!”

“Dacă este așa cum spui, rămâi aici în noaptea asta...”

“Alteță, sunteți cel mai plăcut bărbat din lume, dar nu-mi cereți să rămân aici, în special în seara asta.”

Carol uitându-se mirat la ea, a întrebat-o: “Dar de ce Elena? Este această seară diferită de altele?”

“Da, Alteță. Pentru mine este, fiindcă am pentru Alteța Voastră un sentiment profund și doresc să-l păstrez imaculat în inima mea, cu imaginea pe care o am despre Prințul meu, de când eram copil...”

“Nu înțeleg Elena. Vrei să spui, că dorința ta ar fi să vii în altă seară să ții companie unui bărbat solitar ca mine, dar nu în seara asta?”

“Da, Alteță. Dacă îmi respectați dorința astă seară, voi fi capabilă să fac nebunii pentru Alteța Voastră, altădată!”

“Scuză-mă Elena, nu vreau să te plictisesc. Uite, noi vom face niște nebunii inocente, cu o altă sticlă de șampanie Veuve Cliquot, pe care o s-o bem. Apoi noi vom dansa un tango, care nu este periculos... și care, sper să-ți placă. Mie îmi place grozav să dansez tango.”

Carol s-a dus grăbit la gramofon și a pus o placă. Apoi a revenit în fața ei și reverențios a invitat-o la dans.

“Deși mie îmi place numai fox-trot, voi dansa tango, pentru plăcerea Alteței Voastre”, a zis Magda Lupescu în timp ce se ridica din fotoliu.

Carol i-a înconjurat mijlocul cu un braț și cu celălalt i-a prins mâna ei în a lui, apropiindu-și obrazul de fața ei. Ea și-a pus o mână pe umărul lui Carol și s-a lăsat lascivă în brațele lui. Trupurile lor s-au mișcat lent pe melodia celui tango, ce urma să-i înlănțuie, într-un “tango pe viață.”

După câțiva pași, Magda Lupescu s-a oprit din dans, spunând:

“Aș mai dori o cupă de șampanie. Este excelentă!”

Carol a dat fuga la bar, a umplut cupele cu șampanie și ca o bună gazdă a servit-o pe ea întâi, spunându-i: “Mă bucur că îți place șampania. Noroc!, Elena!”³⁰

“Noroc și fericire!, Alteță. Închin și pentru miracolul ce a făcut să ne întâlnim, în această zi de neuitat pentru mine.”

Carol dorind s-o distreze, a pus o placă cu fox-trot și i-a zis:

“Dragă Elena, aș dori să mă înveți acest dans. Te rog să fii indulgentă cu mine, că eu ezit, fiindcă nu știu decât pașii de tango și de vals?”

“Cu permisiunea Alteței Voastre, am să vă ajut în valsul ezitării!...”, a zis ea, arătându-i câțiva pași de fox-trot.

Apoi Carol a luat-o la dans, întrebând:

“Vrei să spui Elena, că eu în general, ezit?”

“Așa îmi spune intuiția mea, Alteță”

“Ei bine, iată pentru intuiția ta”, a zis Carol și a prins-o cu amândouă mâinile de mijloc, a strâns-o lipit de trupul lui și a condus-o foarte bine în acel dans pe ritm drăcesc. Deodată, ea s-a oprit din dans și făcând pe supărata, ia zis:

“Alteță, protestez!”

“De ce protestezi?”, a întrebat-o Carol râzând, continuând să-i țină trupul strâns lipit de al lui.

Magda Lupescu și-a dat capul pe spate să-i vadă fața și serioasă, i-a zis: “Nu-i așa Alteță, că noi am făcut un pact în seara asta?”

“Da!, dar știi cum sunt tratatele din zilele noastre, una zici și alta faci. În cazul de față, calc tratatul, fiindcă ai o manieră de a dansa, care mă înnebunește. Mă simt cuprins ca de o plantă agățătoare și îmi place teribil...”, a zis Carol și a continuat să danseze ținându-i trupul ei lipit de al lui. Ea simțind că Prințul “luase foc”, și voind să păstreze poza de o doamnă onorabilă, s-a oprit din dans și ia spus:

“Și acum Alteță, vă cer permisiunea de a mă retrage. Trebuie să plec, că mama mea e bolnavă și mă așteaptă.”

“Ah, regret profund că mama ta este bolnavă și că tu trebuie să pleci. Dar înainte de a pleca, tu care ești o artistă în dans, spunemi, eu cum dansez?”

“Alteța Voastră are stofă de dansator, dar... mai trebuie instruit!”

“Îți mulțumesc pentru sinceritate, cât și pentru prima lecție de dans. Eu sper că tu Elena ai să rămâi profesoara mea și îmi vei da și alte lecții de dans. Apropo, aș dori să achit această minunată lecție. Sunt la dispoziția ta, Elena!”

Mascându-și neplăcerea că era tratată ca o “animatoare”, i-a răspuns cu tact: “Vă puteți achita Alteță, oferindu-mi plăcerea de a vă revedea. Asta ar fi cea mai mare răsplată pentru mine.”

Carol a privit-o nedumerit, că după ce îi declarase că-l iubea de când era copilă, refuza să rămână cu el și refuza și banii, încât a dat din urmeri, zicând: “Cum vrei, draga mea.”

Și în timp ce ea își punea mânușile și lua poșeta să plece, Carol zice: “Dar să nu uit, să-ți dau telefonul meu secret. Mă poți chema, când dorești. Și acum, să chem șoferul să te ducă acasă.”

Carol a condus-o pe Magda Lupescu până la ieșire, unde mașina aștepta la scară. A dat mâna cu ea și i-a zis: “Vreau să te asigur Elena, că am rămas încântat că te-am cunoscut și impresionat de miracolul care a făcut să ne întâlnim. Sper să te revăd în curând. Noapte bună!. Elena.”

“Și eu abia aștept, să vă... Noapte bună!, Alteță, a zis Magda Lupescu, în timp ce intra în mașină.”³

Apoi mașina a plecat cu cocota Lupescu, pe care Prințul Carol urma “s-o plătească” cu Coroana României, pentru că o întâlnise în acea seară de mai a anului 1925.

*

Trecuse mai bine de o lună, de când Magda Lupescu îl căuta zilnic la telefon pe Prințul Carol, dar nu-l găsea. Pentru o femeie ca ea, care nu ratase niciodată o afacere “de așternut” cu un bărbat, eșecul cu Carol, o făcuse neagră de supărare. Dar cu toată supărarea, ea își continua meseria, că trebuia să trăiască. Așa cum îi spunea agenda ei, era timpul să se întoarcă din cursă cu vaporul, comandorul Tăutu.

Comandorul Tăutu provenea dintr-o veche și renumită familie de intelectuali români și foarte bogați moșieri din Moldova.

El era un bărbat de talie mijlocie, cu un trup solid și musculos. Avea o față cu trăsături regulate și pielea bronzată, de soarele mărilor pe care călătorea cu vaporul de zeci de ani. Părul argintiu pe la tâmpile, îi dădea un aer de distincție.

Era un celibatar convins, cu o iubită în fiecare port pe unde trecea și își purta cu mândrie aura de cuceritor de femei pe mare și pe uscat, pretinzând că niciuna nu i-a scăpat.

Mare chefliu și bun povestitor de snoave și brașoave, cu reputația lui de "specialist" la femei, Tăutu era preferat la chefuri și de Prințul Carol, fiindcă îl distra cu povești marinărești și îl aprovizionă și cu femei, pe care le împărțeau între ei.

La un chef ce avusese loc înainte ca Prințul Carol să fi fost acostat de Magda Lupescu, el s-a amuzat copios pe analizele făcute de Tăutu asupra femeilor, judecate după culoarea părului și a ochilor.

Bătrânul marinar pretindea că: "Brunetele sunt focoare, dar geloase. Blondele sunt reci și prea visătoare. Femeile cu părul și ochii negri, sunt pasionale, dar periculoase. Cele cu ochii albaștri sunt sentimentale, dar ușuratece, iar cele cu ochii verzi, sunt foarte înțelegătoare."

După un râs cu lacrimi, Prințul Carol l-a întrebat pe Tăutu: "Dar cum sunt cele cu părul roșu? Tare aș vrea să-ți știu părerea, că am văzut una planturoasă la un festival la Institutul de Cinematografie, ce m-ar interesa."

Atins ca de foc, Tăutu a ghicit din descrierea făcută, că era vorba de "animatoarea" lui, Magda Lupescu. Nu s-a arătat că o cunoștea, ci a dat prognoza: "Acestea sunt exemplare cam rare în țara noastră, dar am cunoscut ceva marfă roșie în străinătate. Femeile cu părul roșu, sunt rele cum sunt cățelele, ce te mușcă din răutate. Iar când sunt viciate, sunt rele și de muscă... Feriți-vă Alteță, de așa exemplare, că sunt foarte periculoase."

-Ba din contră. Vreau să cunosc una, să văd cum mușcă, a zis Carol râzând. Apoi a adăugat: "Am avut eu o roșcată la Potsdam, dar eram naiv pe timpul acela. Ia vezi, dragă Tăutu, poate poți afla cine este femeia cu părul roșu, pe care am văzut-o la acel spectacol. Dacă afli, invito aici la o petrecere, s-o cunosc."

-Voi încerca Alteță, a zis Tăutu rămas pe gânduri, dacă să-i spună prințului că el o cunoștea deja. Și nu i-a spus, fiindcă îl "anima" foarte bine pe el și din gelozie nu voia să împartă cu el talentele cocotei Lupescu.

Între timp, Magda Lupescu l-a agățat pe Prințul Carol și a fost la locuința lui. Când s-a întâmplat asta, ea nu știa că el îi ceruse lui Tăutu s-o caute cu lumânarea spre a o cunoaște. Iar Tăutu fiind plecat în cursă cu vaporul, n-a știut că ea l-a și vânat pe Prințul Carol în lipsa lui.

Magda Lupescu a sondat printr-un telefon dacă Tăutu sosise din cursă și spre marea ei bucurie, el i-a răspuns la telefon. Când s-a oferit să-l viziteze, Tăutu a refuzat-o motivând: "Nu ne putem vedea în săptămâna asta, fiindcă sunt foarte ocupat cu pregătirea unei recepții la mine acasă, pentru camarazii mei din Marină. Te voi vedea în săptămâna viitoare, scumpa mea."

Magda Lupescu care avea urgentă nevoie de bani, i-a replicat: "Cum? Tu renunți la mine de dragul unui chef cu prietenii? Tu mă excluzi din societatea ta, pe mine care sunt o doamnă, ca să te distrezi cu niște pipițe? Să știi că m-ai ofensat".

"Scumpa mea, tu ești geloasă și asta îmi place. Dar înțelege-mă, nu pot să te invit, că această recepție este foarte specială. Vine și Prințul Carol."

Când a auzit vestea și-a pus mâna la gură să-și oprească un chiot de bucurie, că destinul i-l scotea pe Carol din nou în cale. Și cu o voce mieroasă, i-a răspuns lui Tăutu: "Și ce dacă vine Prințul Carol. Știi bine că sunt o femeie cultă și fac față în orice societate. Dar nu Prințul Carol sau prietenii tăi mă interesează, ci tu. Doar e o lună de când nu ne-am văzut!... Dacă mă refuzi, atunci, adio..."

Ca să nu piardă "serviciile", Tăutu i-a zis: "Frumoasa mea, stai puțin, nu te supăra! Uite ce zic eu, să vii sâmbătă la recepție, dar cu o condiție".

"Ce condiție?", a întrebat ea, cu ton răstit.

"Să te porți ca o simplă cunoștință cu mine. Nu vreau ca Prințul Carol să afle că noi suntem amanți. Am eu motivele mele"

"Ooo! Nu-ți face griji. Nici mie nu-mi convine să se știe, de legătura noastră."

"Atunci, vino draga mea sâmbătă la ora 5 după masă, să avem puțin timp și pentru noi doi. Cămașa ta de noapte te așteaptă, s-o înveșelești în fața oglinzii... După aceea, ai timp să te aranjezi, că recepția începe la ora 8:30 seară!"

"Bine. Voi veni la ora 5 după masă, a promis Magda Lupescu." ⁴

În sâmbăta stabilită, Magda Lupescu gătită într-o rochie de satin crem fără mâneci, decoltată în față și spate, ce se mula pe formele ei pline, cu un pardesiu de aceeași culoare, tunsă scurt, mult machiată, înmănușată și tare parfumată, a sunat la ușa lui Tăutu la ora 10 seara.

Tăutu i-a deschis ușa și făcându-i un semn de reproș cu degetul, i-a șoptit: "De ce n-ai venit la ora 5?..."

Ea s-a făcut că nu-l aude, iar el forțat de împrejurări, a luat un aer de gazdă amabilă și a condus-o în salonul plin de ofițeri din Marina Regală, așezați la o masă în formă de potcoavă, fiecare ocupat cu câte-o femeie. Magda Lupescu a pășit cu timiditate, căutând cu privirea pe Prințul Carol.

"Era timidă, fiindcă se temea de un afront din partea prințului, care putea dezaproba inițiativa ei, să-l întâlnească în societate de prietenii!"

Tăutu a condus-o la masa unde Prințul Carol stătea între două blonde frumoase și i s-a adresat: "Cer Alteței Voastre permisiunea, de a vă prezenta pe buna mea prietenă, doamna Lupescu."

Mare i-a fost mirarea lui Tăutu, când l-a văzut pe Carol ridicându-se în picioare și în loc de un salut obișnuit, el i-a luat mâinile Magdei Lupescu în mâinile lui și cu căldură i-a spus: "Sunt încântat să te revăd, Elena! Tu arăți splendid!... Ia te rog loc, la masa mea. Sper că în seara asta, să avem destul timp să vorbim!"

Magda Lupescu a schițat un zâmbet și-a scos pardesiul, pălăria și mănușile, pe care Tăutu le-a dat unui servitor și s-a așezat la masă, vis-a-vis de Carol. Imediat și-a scos o țigară, Tăutu i-a aprins-o politicos, apoi i-a oferit o cupă de șampanie și s-a așezat și el la masă, câteva scaune mai departe de ea.

Magda Lupescu a ridicat cupa către Prințul Carol și cu reproș în glas, a zis:

"Pentru miracolul de a vă revedea, ce se pare că Alteța Voastră a uitat..."

Carol a ciocnit paharul cu ea zâmbind, dar s-a făcut că nu aude reproșul și a continuat să glumească cu cele două blonde de lângă el. Magda Lupescu n-a mai scos un cuvânt, ci l-a privit fix, în timp ce fuma țigară de la țigară.

Tăutu foarte intrigat de amicitia dintre ea și prinț, zice: “Dar n-am știut, doamnă Lupescu, că ați avut deja onoarea să cunoașteți pe Alteța Sa Regală?”

Magda Lupescu n-a apucat să-i răspundă, că a intervenit Carol:

“Dragă Tăutu, în seara asta, nu este nimeni aici prinț, nici Alteță. Toți suntem buni prieteni, împreună cu această fermecătoare doamnă Lupescu, care este binevenită în mijlocul nostru.”⁵

Apoi Carol a luat doi trandafiri albi din decorația mesei și i-a oferit ei, spunându-i: “Te rog Elena, să-i pui în păr. Îmi place să te văd în rolul de Frumoasa Andaluză.”⁶

Magda Lupescu și-a pus trandafirii în păr. După acel compliment, a fost sigură că lui Carol îi plăcea de ea și mai ales de părul ei roșu și a început să-i arunce priviri arogante lui Tăutu.

Tăutu n-a zis nimic, ci s-a ridicat de la masă scuzându-se, că pleca să supravegheze servirea desertului și a cafelelor.

Era nevoie de cafea, că toată lumea era cherchelită, inclusiv Carol. Numai Magda Lupescu avea o nutră gravă, de doamnă ce nu era obișnuită cu chefurile... Ea n-a mâncat nimic, ci a fumat, a băut numai șampanie și cafele și s-a uitat fix la Carol.

Foarte mirat de atitudinea ei, Carol s-a aplecat spre ea și a întrebat-o: “Dragă Elena, ce-i cu tine? Ești obosită, ori nu ești în bună dispoziție?”

“Nu sunt obosită niciodată, Alteță, mai ales în seara asta, atât de agreabilă.”

Și întorcând capul către Tăutu, adaugă:

“Oricum, datorz această frumoasă seară, d-lui Tăutu. De altfel, este prima oară când mă invită la o petrecere în casa sa, deși suntem vechi prieteni. Am așteptat să facă asta mai de mult, dar...”

Tăutu care se străduia să pară amabil cu “animatoarea” lui, îi zice:

“Dragă doamnă Lupescu, vă simțiți ofensată că v-am neglijat? Iată, v-am făcut plăcerea astă seară, să ne vedem.”

Magda Lupescu uitându-se de sus la el, i-a răspuns: “Află domnule Tăutu, că am venit aici astă seară, numai pentru că știam că voi reîntâlni pe Alteța Sa Prințul Carol și nu pentru alt motiv.”

Plăcuta ambianță se risipise căci masa la care stătea Carol devenise teren de confruntare între Magda Lupescu și Tăutu. Ea îi arunca priviri ironice, iar el abia stăpânindu-și furia, făcea aluzii înțepătoare. Carol jenat de situație, s-a ridicat în picioare și i-a spus ei: “Elena, te rog să-și iei mantoul. Te voi conduce cu mașina, la locuința ta.”

În timp ce Magda Lupescu s-a dus să-și ia pardesiul și pălăria, Carol îi spune lui Tăutu: “Dragul meu, îți mulțumesc pentru această seară minunată. Totul a fost, excelent!”

“Mă simt onorat de bunăvoința Alteței Voastre. Dar vă cer permisiunea, să spun câteva cuvinte doamnei Lupescu, înainte de a pleca.”

“Cum ți-e voia dragă Tăutu, a zis Carol în timp ce își lua rămas bun de la cele două blonde.”

Când Magda Lupescu a apărut cu pălăria pe cap și mantoul pe umeri, Tăutu i-a spus cu glas tare: “Nu uita doamnă Lupescu, să-ți iei și cămașa de noapte din dormitor.”

Cuvintele lui Tăutu au căzut ca un trăznet, dar ea l-a înfruntat cu curaj: “Ce cămașă? Cred că visezi, domnule Tăutu.”

“Nu visez, d-nă Lupescu! Cămașa d-tale de noapte, se află în garderoba din dormitor, la dreapta patului. Te rog să-ți iei zdreanța de acolo...”⁷

Magda Lupescu s-a uitat cu o privire răvășită la Carol, apoi la oaspeții stupefiați și a întâlnit privirea disprețuitoare a lui Tăutu, încât, pentru o clipă, n-a știut ce să facă.

Dar cum era obișnuită cu riscurile meseriei și-a revenit și a pornit ca o vijelie către dormitorul lui Tăutu, a intrat și a trântit ușa după ea. În timpul acela, Carol îi zice lui Tăutu: “De ce ai făcut asta?... Ai rănit-o teribil pe această ființă. Ea nu te va ierta niciodată.”

“Cer scuze Alteței Voastre, că am spus asta, deși aș avea multe altele de spus. Dar vreau să știți, că o cunosc de mult și acesta a fost motivul, pentru care am ezitat să o prezint Alteței Voastre. Ea este o creatură splendidă, dar foarte periculoasă...”

“Ooo!, dar acest fel de pericol, nouă bărbaților ne place, dragă Tăutu...”⁸, i-a răspuns Carol.

Magda Lupescu a ieșit din dormitorul lui Tăutu cu fața roșie de mânie și cu capul sus a traversat salonul, purtând pe umeri pardesiul, sub care acoperea cămașa ei de noapte înghesuită la subțioară. S-a oprit în fața lui Carol și fără să-i spună un cuvânt, l-a privit cu disperare, iar el a înțeles-o.

Ca un adevărat prinț ce era, i-a oferit brațul și cocota Lupescu s-a prins de el. Apoi cu un surâs pe buze, Carol a spus “Noapte bună!” - la toți și cu ea de braț a părăsit casa comandoului Tăutu, spre a intra în cea mai scandalooasă legătură amoroasă din viața lui, ce urma să scuture din temelii Casa Regală și Regatul României.

*

Din acea seară, Prințul Carol a fost cuprins de o nebunească pasiune pentru Magda Lupescu. Primul lucru ce-l făcea când se scula dimineata, era să fugă cu mașina la locuința iubitei lui, “Elena”, de care abia se despărțise la miezul nopții.

Magda îl aștepta cu micul dejun pregătit de mama ei în stil vienez și Carol mânca cu poftă alături de fosta dansatoare de cabaret și de negustorul de haine vechi.

După ce petrecea câteva ore în brațele iubitei, Carol dădea o fugă până la biroul din Palatul Regal. Stătea doar să facă act de prezență față de tatăl său și iar alerga în brațele amantei, stând cu ea până după miezul nopții.

La o astfel de pasiune, ce Carol i-a dovedit-o din plin cocotei, ea s-a autodeclarat curtezană regală și a aruncat la coș agenda cu clienții de așternut, fiindcă “Prințul ei” s-a oferit, să întrețină toată familia Lupescu.

Dar dispariția Magdei Lupescu de pe piața bucureșteană, a fost simțită de mulți și a șocat pe Posmantir, care mult timp n-a știut, ce s-a întâmplat cu țitoarea lui.

Nici comandorul Tăutu n-a aflat decât după câteva luni, că animatoarea lui reușise să-l cucerească pe Prințul Carol, nu pentru o noapte, ci pentru o viață...

Magda Lupescu a stat un timp ascunsă în casă, să țină secretă legătura ei cu Carol, dar și pentru a i se pierde urma adânc imprimată în trotuarele Bucureștiului. Pentru același motiv și-a renegat numele de Magda și origina evreiască, pretinzând că se numea Elena și era catolică...

Această minciună a produs confuzie, mulți crezând că amanta lui Carol era de fapt o creștină numită Elena Lupescu și care nu avea nici o legătură cu evreica cu părul roșu, numită Magda Lupescu.

*

Pasiunea Prințului Carol pentru Magda Lupescu dura de câteva luni, dar Serviciul Secret a lui Ionel Brătianu, habar nu avea. S-a aflat numai când prințesa Elena s-a plâns Reginei Maria, că soțul ei lipsea și noaptea de acasă.

Când Primul Ministru Brătianu a cercetat, a aflat cu stupeoare, că Prințul Carol își petrecea zilele și nopțile într-o vilă de la Șosea, pe Aleea Vulpache Nr.2, cumpărată de el pe numele unei proaspete amante, numită Magda Lupescu.

Era o vilă din cărămidă roșie cu etaj, având 12 camere spațioase, unde curtezana se instalase cu părinții și frățiorul Costică. Carol îi angajase o bucătăreasă să-i gătească; o jupâneasă s-o servească; o cameristă s-o dichisească; și un portar cu pistol s-o păzească. Cum vila era foarte aproape de locuința lui Carol, el ajungea foarte repede în brațele amantei.

*

Regina Maria și Regele Ferdinand, informați de Brătianu că scumpul lor fiu avea o legătură extraconjugală, l-au chemat să le dea explicații. Carol s-a prezentat în fața lor și le-a răspuns scurt:

“Da! Totul este adevărat.”

Regele Ferdinand, cu un ton părintesc, l-a întrebat:

“Dar cum poți tu, fiule, să faci așa ceva? Trebuie să avem o limită în greșelile noastre. Tu nu te gândești la gravele consecințe ce le aduci Casei Regale? Tu nu te gândești la efectul neplăcut ce-l au greșelile tale asupra poporului român? Acest popor te-a scuzat odată pentru greșala ta cu Zizi, dar azi, românii sunt supărați și dezaprobă actul Prințului lor moștenitor, de a-și instala amanta sub ferestrele reședinței regale.

Cât despre această licențioasă femeie, refuz să discut. Un lucru e clar, ea te împinge la dezastru, dar și dinastia noastră de Hohenzollern.”

Carol pe un scaun în fața lor privea în jos și își freca mâinile nervos, fără să scoată un cuvânt. Văzând că tace, Ferdinand îl întreabă iar: “Cum ai putut tu, fiule, să sacrifici onoarea ta, pe soția și copilul tău, onoarea părinților și a țării, pentru o femeie ca asta? Carol, tu ai rănit-o pe soția ta și ai umilit-o în rangul ei de principesă, arătând public această legătură extra-conjugală, cu o femeie care a îndrăznit să adopte chiar numele ei.

Ce vrea această femeie de o dubioasă moralitate? Să se confunde numele și prin asta să ridiculizeze pe soția ta? Și tu să admiți toate aceste insulte?... Dar este revoltător.”

“Papa, n-am știut că numele ei real nu era Elena. Și apoi mi-am zis că nu era nimic rău în faptul, că ei îi place să se numească Elena.”

“Nu accept nici o scuză. Aștept de la tine să-ți controlezi acțiunile și să te întorci lângă soția și copilul tău.”⁹

Regina Maria, care asistasese în tăcere la discuție, strigă către Carol gesticulând nervoasă: “Cum poți tu Carol, să comiți o nouă nebunie, după cea cu Zizi? În numele onoarei tale și a dinastiei, îți cer să rupi imediat legătura cu această femeie!”

Carol s-a ridicat de pe scaun și privindu-și pe rând părinții, le-a răspuns:

“Nu pot! Sunt legat de femeia asta, printr-o sălbatecă pasiune. Iar voi nu aveți dreptul să mă forțați pentru a doua oară, să renunț la femeia pe care o iubesc. M-ați despărțit de Zizi, dar nu veți reuși să mă despărțiți de Elena Lupescu, apoi Carol a părăsit camera.

*

Carol continua să lipsească de acasă. Soția sa a cerut Reginei Maria să-i salveze căminul, dar ea a dat din umeri, zicând:

-N-am nici o putere! Este vina ta, că ai lipsit prea mult timp de lângă Carol. Un soț, nu se lasă niciodată singur.

Disperată, prințesa Elena a chemat în ajutor pe mama ei. Regina Sophia a Greciei a venit în România să discute cu Carol, dar el a evitat să întâlnească.

El s-a ascuns în vila din Aleea Vulpache să scape de reproșurile soacrei, preferând să stea la taclale cu “noua soacră”, Frau Lupescu, care îi vorbea într-o germană amestecată cu idiș...

Au încercat părinții, au încercat surorile, prietenii și politicienii să-l convingă pe Carol, de a rupe legătura cu Magda Lupescu, dar el a refuzat. Toți acei care au îndrăznit să-i spună, că acea legătură îl compromitea pe el, Casa Regală și Statul Român, au fost apostrofați de el și, s-au ales cu ura lui pe viață.

Carol îi lua apărarea cocotei față de oricine, spunând:

-Doamna Lupescu este o persoană onorabilă, care a fost soția unui ofițer, de care a divorțat. Iar ca tovarășe a mea de companie, este fermecătoare!...

Carol era așa de fascinat de Magda și stăpânit de ea sexual în așa măsură, că el vedea, gândea, simțea și acționa, ca o marionetă la comanda ei.

Cu o măiestrie unică, această femeie s-a imprimat în simțurile și în mintea lui Carol, că el ajunsese s-o vadă ca pe cea mai frumoasă și cultă femeie din lume.

Cu fandoseli și leșinuri truate, cocota Lupescu a reușit să-l convingă pe Carol, că ea care era mare cât un cal și avea o sănătate de fier, era o ființă delicată ca o libelulă, ce nu putea fi atinsă nici cu o floare...

Cât despre trecutul ei, l-a convins că a fost o fată onorabilă ce avusese “ghinionul” să întâlnească pe un Tâmpeanu, un om gelos cu concepții primitive, ce n-a prețuit-o pentru calitățile ei de femeie emancipată și a trebuit să divorțeze. Dar după Tâmpeanu, n-a mai avut alt bărbat în viața ei, până la Carol...

Această imagine falsă despre amanta sa, Carol o va păstra în minte până va muri, uitând până și faptul că o luase din patul altui bărbat...

*

Regele Ferdinand și Regina Maria, au privit neputincioși la pasiunea nebunească a fiului lor pentru Magda Lupescu, iar guvernul condus de Ionel Brătianu, n-a făcut nimic să oprească nerușinatul adulter.

Carol aproape se instalase în vila din Aleea Vulpache. El a rupt orice legătură cu soția sa, l-a abandonat pe fiul său Mihai și fără să-i pese de nimic, a intrat în “troaca” familiei Lupescu.

Cu toată cenzura Casei Regale, poporul a aflat de pasiunea lui Carol pentru o jidancă cu părul roșu, numită Magda Lupescu.

Și când toată lumea știa de scandaloasa legătură a Prințului Carol, numai Serviciul de pașapoarte din București n-a știut cine era Magda Lupescu, când i-a eliberat un pașaport în 19 noiembrie 1925, cu care ea a plecat către Franța.

Plecarea ei din țară n-a părut suspectă Siguranței Statului, nici atunci când Carol a plecat și el la Londra, șase zile mai târziu.

Și ca o culme a ironiei, cel care i-a creat condiții lui Carol să fugă după amanta sa, a fost chiar tatăl său, Regele Ferdinand.

NOTE

1. George de Berea în “Comment Epouser Un Roi?” p. 49; “vibrând de emoție...”
2. Idem, p. 49-57; cuprinde dialogul dintre Prințul Carol și Magda Lupescu.
3. De la numărul de referință 2 la 49.
4. Idem, p. 67: “Voi veni...”
5. Idem, p. 68; “...cu această fermecătoare doamnă Lupescu.”
6. Idem, p. 70; “...trandafirii în păr ... ca o Andaluză.”
7. Idem, p. 71; “...să-și iei zdreanța...”
8. Idem, p. 71; “...dar acest pericol nouă ne place...”
9. Idem. p. 75-77; “Să te întorci lângă soția ta și...”

CAPITOLUL 10

8 DECEMBRIE 1925

PRINȚUL CAROL FUGE CU MAGDA LUPESCU ÎN ITALIA

Prințul Carol a fost delegat de Regele Ferdinand, să plece la Londra spre a reprezenta Casa Regală a României, la funeraliile Reginei Alexandra a Angliei, stabilite pentru ziua de 27 noiembrie 1925.

Înainte de plecare, Regele i-a spus lui Carol: "Fiule, după ce ți-ai terminat misiunea, ia-ți o vacanță, așa cum mi-ai spus că dorești, dar te rog, să revii în sânul familiei înainte de Crăciun."

-Papa, îți dau cuvântul de onoare, că de Crăciun voi fi acasă, a promis Carol.

Carol a luat parte la funeralii beat turtă, așa cum a notat presa străină, apoi a vizitat pe sora Ileana și fratele Nicolae, aflați la studii în Londra. A mai tras un chef strașnic și beat de șampanie și de fericire că își revedea amanta, s-a suit în Expresul de Paris și a sosit în Gara de Nord, la 2 decembrie 1925.

Carol era așteptat pe peron de un grup de persoane de la Ambasada română. Printre acei oficiali, se afla și un devotat serv, care primise de la el o scrisoare prin mâna curtezanei, în care Carol îi cerea: "Te rog protejează pe doamna Lupescu în Paris.

Domnul X, care era directorul unei organizații culturale românești, numită Fundația Fontenay-aux Roses, s-a conformat."

Domnul X a instalat-o pe curtezană într-un apartament din luxosul Hotel Chambord de pe Champs-Élysées. El a acompaniat-o în plimbări și a ținut-o la curent, când și unde urma să sosească Carol de la Londra.

În ziua anunțată, Magda Lupescu, înfășurată într-o scumpă blană de chinchilla, cu o pălărie cu borul tras pe ochi, a apărut pe peron, chiar când Carol se dădea jos din tren.

După ce au schimbat câteva cuvinte, ea a părăsit peronul și s-a suit într-un taxi, pe care l-a plasat chiar în spatele mașinii cu steagul României, ce-l aștepta pe prinț.

Carol rămas pe peron, i-a salutat din mers pe oficialii de la ambasadă și, foarte grăbit a mers către ieșire. Ajuns afară, în loc să intre în mașina ambasadei, el a urcat în taxi lângă curtezană, urmat de col. Nicu Condiescu și d-l X. Mașina a pornit cu viteză și s-a evaporat sub privirile stupefiate ale diplomaților și a agenților, ce erau acolo să-i păzească viața. Trișați de Carol, agenții rămași ridicoli, au raportat lui Brătianu: "L-am pierdut pe Prințul Carol în Paris."

Cei doi amănți, au locuit la Hotel Chambord împreună cu Condiescu. Acompaniați de el și de D-l X, ziua făceau cumpărături pentru curtezană de la casele de moda Patou și Chanel, iar noaptea chefuiau prin cabarete, unde Carol foarte fericit dansa fox-trot cu "profesoara" lui.

Amorezii erau așa de fericiți, că au decis să-și prelungească fericirea în Italia. Și fiindcă curtezana voia să vadă Veneția, Carol a ordonat lui Condiescu să cumpere trei bilete pentru Expresul Paris-Veneția și să rezerve două apartamente la cel mai bun hotel.

“În 8 Decembrie 1925, Carol cu Madga au fost conduși la gară de d-l X, care după ce a sărutat mâinile curtezanei, i-a oferit un buchet de violete de Parma. Carol i-a mulțumit pentru devotamentul arătat și l-a rugat să păstreze secret locul unde se afla el, dar să-l țină la curent cu orice știre venea din România, scriindu-i la Hotelul Danielli din Veneția.”²

*

Disparația Prințului Carol a produs stupeoare și panică în România și a creat o mulțime de versiuni.

Una spunea că, înainte de plecarea lui Carol în Anglia, Regina Maria l-ar fi trimis pe Știrbei la el, să-i ceară a renunța la amantă și Știrbei i-ar fi spus: “Alteța Voastră a depășit limita prin această legătură extra-conjugală, cu o femeie de teapa acestei Magda Lupescu. Alegeți, țara sau ea!”

Că n-ar fi terminat bine vorba Știrbei și Carol l-ar fi palmuit, țipând la el: “Cum îți permiți să te atingi de onoarea acestei doamne? Sigur că renunț la țară și Tron și nu la ea.”

*

O altă versiune spunea, că Ionel Brătianu ar fi avut o violentă discuție cu Carol și că asta l-ar fi determinat pe aventurier să fugă din țară, când severul ministru i-a spus răspicat: “În aventura din 1918 de la Odesa v-am sprijinit, dar nu vă pot sprijini în anul 1925, când sunteți un om matur, un bărbat căsătorit cu un copil.

Vă informez că, nu puteți fi tolerat în România cu această Madame Lupescu, nici o clipă mai mult. Ori vă separați de ea, ori plecați cu ea din țară!”

*

Se mai zvonise că, Știrbei cu Brătianu ar fi plănuit să scape România de aventurierul Carol, făcând apel chiar la cocota Lupescu, căreia i-ar fi propus următoarele: “În interesul d-voastră, vă sugerăm să părăsiți țara. Noi știm că Prințul Carol o să vă urmeze, ceea ce noi dorim. Vă cerem să-l țineți lângă inima d-stră și cât mai departe de România. Pentru acest serviciu, veți primi lunar o mare sumă de bani.”

*

Această versiune a fost exploatată magistral de Iuliu Maniu și Nicolae Iorga. Ei și-au clădit pe ea planul lor politic și au format “conspirația carlistă”, prin care l-au readus pe Carol pe tron și pe amanta lui în vila din Vulpache, ca ei să devină miniștri.

Dacă ar fi existat un astfel de târg făcut de Brătianu cu cocota Lupescu, ea ar fi țipat în gura mare la Paris. Dar ea n-a pretins asta niciodată, iar din documentele scrise de mâna lui Carol, rezultă că a fost dorința lui febrilă să scape de răspunderea monarhică, ce-l ținea încătușat de prințesa Elena, pe care n-o iubea. Și fiindcă el o iubea pe Magda Lupescu, a fugit cu ea în lumea largă.

*

A fost o altă versiune, că cei din Casa de Hohenzollern din Germania, ar fi pregătit capcana pentru Carol, să se compromită cu o femeie de teapa Magdei Lupescu, spre a distruge dinastia din România. Asta ca răzbunare pe Ferdinand, care, condus de Maria, a declarat război în 1916, țării sale natale.

*

O altă versiune a circulat, că afacerea amoroasă dintre Carol și cocota Lupescu era o "afacere" a comunității evreiești din România.

Că rabinii i-ar fi aruncat-o în brațe lui Carol, ca prin ea să obțină privilegii, așa cum au obținut și în Persia, după ce au aruncat-o pe Esthera în brațele Regelui Xerxes I, care s-a și căsătorit cu ea. Prin Esthera, evreii au obținut puterea politică și economică a Persiei, unde ei erau niște bieți refugiați de furia Regelui Nabucodnosor ce ocupase Iudeea.

Când rabinii au văzut că "nada" a prins așa de tare, că Prințul Carol și-a părăsit soția și copilul, au sfătuit-o pe Esthera lor, să părăsească România, prevăzând că Prințul o va urma.

Magda Lupescu, avându-l pe Carol sub papucul ei, urma să-l preseze a divorța și să se însoare cu ea. Odată măritată cu el, toți bancherii evrei urmau să pună "umărul" să-l readucă pe Carol în România, apoi să-l declare rege și pe ea Regină și astfel evreii să devină conducători peste români, cum au devenit și peste perși.

Această versiune s-a adevărit în mare parte, cu diferența că, românii n-au fost chiar așa de proști..., să o facă și Regină pe cocota Magda Lupescu.

*

Până și Partidul Comunist din Uniunea Sovietică era bănuț de a fi amestecat în legătura amoroasă Carol-Lupescu, urmărind ca prin ea, să distrugă monarhia din România.

Cum Carol era cunoscut ca filo-rus și adept al marxismului, iar ea ca o biată proletară evreică cu rădăcini rusești, făceau cel mai potrivit cuplu să conducă o Românie bolșevică, sub controlul Moscovei.

*

Pe lângă aceste versiuni, era una care circula în lungul și latul țării, că Prințul Carol fugise cu Magda Lupescu fiindcă era un om bolnav mental, cu mari complexe de inferioritate, ce numai ea știa să i le risipească.

Că pe lângă asta, suferea de "priapism", boală care-i dădea un interminabil apetit sexual, ce numai ea știa să i-l potolească, fiindcă avea experiență "în materie" și era și pe calapodul lui de Turn Eiffel, rezistând la tăvăleală...

*

De altfel, Carol a recunoscut dependența lui sexuală de Magda Lupescu, față de bunul său prieten, profesorul Iorga, căruia i-a mărturisit: "Nu pot trăi fără femeia asta! Ea este jumătatea ființei mele și jumătate din trupul meu..."

*

O altă versiune spunea, că Magda Lupescu l-ar fi "legat" pe Carol prin farmece. Cei care o cunoșteau din Iași, susțineau că ea mergea la o țigancă care îi făcea farmece.

Cei care o cunoșteau din București, spuneau că ea își găsisese o țigancă din mahalaua "Groapa lui Oatu", care îi făcea farmece. Și de aici versiunea, că numai datorită farmecelor, Prințul Carol și-a pierdut mințile și s-a putut îndrăgosti de o femeie simplă și vulgară ca ea.

Și în timp ce aceste versiuni străbăteau România și agitația politică era la culme de dispariția prințului moștenitor, el se distra cu Magda Lupescu în Italia.

Instalați într-un superb apartament din Hotelul Danielli, fostul palat al unui doge de Veneția, săraca fată de la Herța se pipăia să se convingă, că ea era cu adevărat acolo...

Carol o ducea zilnic la plimbare, să-i arate frumusețile seculare ale Veneției. Ei plecau după prânz, escortați de Condiescu și se întorceau seara. Luau cina în restaurantul hotelului, încheind masa cu multe sticle de șampanie, iar a doua zi, o luau de la început.

Când într-o seară s-au întors de la plimbare, portarul hotelului i-a dat lui Carol o telegramă. Ajunși în cameră, curtezana s-a dus să-și schimbe toaleta pentru cină, iar Carol a citit telegrama. Când ea a revenit gata dichisită, l-a găsit pe Carol în halat și l-a întrebat: "Prințul meu, de ce nu ești îmbrăcat?"

"Te rog să mă scuzi, Elena, dar nu pot merge cu tine. Am primit o telegramă de la D-l X, care mă informează, că familia mea mă caută cu disperare la Londra și Paris, întrebând de adresa mea. Nici nu știu ce să fac?"

"Telegrafiază părinților, că vrei să petreci Crăciunul la Veneția!"

"-Nu! Vreau să scriu lui papa. Într-o scrisoare pot să-i explic totul. El va avea scrisoarea mea, înainte de Crăciun. Mergi cu Condiescu la bar și așteaptă-mă până termin de scris." ⁴

Curtezana a plecat cu Condiescu, iar el s-a așezat la birou și a scris tatălui său, următoarele:

"Sire,

Vă rog, ca prin această scrisoare, să primiți hotărârea mea, că eu renunț la toate drepturile mele de Principe moștenitor la Tronul României.

Totodată, spre a nu produce vreun neajuns în viitor, rog să dați Înalțului Majestății Voastre ordin, ca să fiu șters dintre membrii Familiei Domnitoare a României și să mi se acorde un nume, sub care îmi voi alcătui o nouă identitate de stare civilă.

Prin aceasta, declar că nu voi avea nici o pretenție asupra drepturilor mele la care am renunțat de bunăvoie și promit pentru liniștea tuturor, să nu mă întorc în țară timp de 10 ani, fără să fiu chemat și fără autorizația Suveranului.

Carol Principe al României.

Azi, 12 Decembrie 1925, Veneția." ⁵

*

Dacă punem această declarație din anul 1925, lângă declarația de renunțare la tron scrisă de Carol în anul 1919, se poate vedea că sunt la fel. Ce-i diferit, este numai femeia pentru care le-a scris. În 1919 era obsedat de Zizi Lambrino și în 1925 de Magda Lupescu.

Carol a pus scrisoarea în plic, dar nu l-a lipit, s-o arate amantei. S-a îmbrăcat în mare grabă și a coborât în holul hotelului, unde multe femei s-au uitat după el, că era un bărbat foarte frumos la cei 32 de ani cei avea.

Dar el n-a văzut pe nimeni, ci a mers glonț la bar, unde-l aștepta voluptoasa lui grăsană păzită de Condiescu, căruia Carol i-a spus: "Nicule, te rog rezervă o masă pentru noi și așteaptă-ne, până beau un coniac cu duduia."

Acolo, la tejgheaua barului din Hotelul Danielli, Carol a schimbat destinul lui de prinț, pentru un muritor de rând, spre a fi împreună cu Magda Lupescu.

După ce a dat peste cap câteva coniacuri, Carol a întrebat-o pe amantă: "Tu mă iubești cu adevărat?"

Curtezana l-a privit mirată, zicând: "De ce mă întrebi cu această privire disperată? Doar știi că te iubesc."

Carol a scos scrisoarea din buzunar și i-a dat-o, spunându-i: "Citește-o! Ea îți dovedește cât de mult te iubesc. Măcar de m-ai iubi și tu, pe un sfert.."

După ce curtezana a citit renunțarea la tron scrisă de Carol, l-a întrebat mios:

-Prințul meu, faci acest sacrificiu pentru mine?

-Da! Deoarece nu putem fi împreună în România și fără tine nu pot trăi, renunț la țară, tron, soție și copil. Nu știu dacă tu mă vei iubi în astfel de situație, căci după ce trimit scrisoarea, sunt un muritor de rând, un om fără bani, un exilat.

-Sunt lângă tine, Prințul meu și voi fi alături de tine toată viața, indiferent de situație, l-a asigurat amanta.

-Mă faci fericit!, a zis Carol și i-a sărutat mâinile amândouă.

Apoi a luat-o de braț și a condus-o la masa rezervată pentru cină, unde Condiescu îi aștepta în picioare. Carol a lipit plicul și i l-a întins, zicând: "Nicule, pune această scrisoare la cutie. Este ceva foarte urgent."

Când Regele Ferdinand cu Regina Maria au primit scrisoarea de la Carol, i-au chemat pe Știrbei și Brătianu să se sfătuiască.

Regina insistă, ca Știrbei să plece în Italia, spre a-l convinge pe fiul ei dezertor a treia oară, să revină acasă. Brătianu s-a opus, zicând: "Majestate, nu mai este nimic de făcut. Noi nu ne putem permite, ca un psihopat să fie următorul rege al României, oricât de intelectual ar fi el!"⁹

Regina Maria nu s-a lăsat. I-a scris lui Carol, făcând apel la onoarea lui care știa bine că n-o avea și l-a implorat să revină acasă de dragul familiei și al dinastiei, de care știa că lui nu-i păsa. Ea a silit-o și pe Elena să-i scrie lui Carol. Deși rănită c-o părăsise pentru o cocotă, Elena i-a scris soțului, rugându-l să revină acasă. Scrisorile au fost predate Generalului Angelescu, cu ordin de la Rege, să-l aducă pe Carol înapoi cu orice preț.

Când Angelescu s-a prezentat în fața lui Carol, i-a dat scrisorile, spunându-i că, din ordinul Regelui venise, să-l conducă acasă. Carol i-a răspuns: "Niciodată n-am să mă întorc în România!"

Indignat, Angelescu îi zice: "Trebuie să amintesc Alteței Voastre Regale, că aveți un post de răspundere în Armata română, unde eu vă sunt superior în grad. Vă ordon, să mă urmați!"

"Am demisionat din toate funcțiile la 12 decembrie 1925, când am trimis declarația mea Regelui, a țipat Carol și l-a concediat pe Angelescu."⁷

După eșecul cu Angelescu, Ferdinand a trimis la Veneția pe Șambelanul Curtii Regale, Ministrul Hiott, ordonându-i: "Misiunea d-tale este să-l aduci înapoi pe Prințul Carol. Dacă iar refuză, îți ordon să-mi aduci semnătura lui de renunțare definitivă la tron."⁸

Pe cât a fost de categoric Ferdinand, pe atât a fost de moale Maria, care l-a încărcat pe Hiott cu cadouri de Crăciun și felicitări pentru fugitiv. A mai pus și un plic cu o scrisoare plângărească, în care îl implora să revină acasă și a umplut plicul cu câteva mii de dolari, să aibă de cheltuială cu amanta...

Hiott l-a căutat pe Carol la adresa din Veneția, dar nu l-a găsit, că el plecase cu amanta s-o distreze la Milano, timp în care au locuit la Hotel de Ville.

Hiott a trebuit să aștepte câteva zile și când amorezii au revenit la Veneția, el s-a prezentat la Carol, spunând: "Am adus Alteței Voastre Regale scrisori și cadouri de la Majestățile Sale, care așteaptă să reveniți acasă."

"Mulțumesc, Ministru Hiott. Aș dori să citesc întâi scrisorile și apoi să discutăm. Vă rog să reveniți mâine la ora 4 după masă, a zis Carol."⁹

După plecarea lui Hiott, Carol cu amanta s-au tolănit în pat și el i-a citit scrisorile. Apoi s-au amuzat copios, de câtă îngrijorare provocase familiei regale, prin fuga lor.

A doua zi, Ministrul Hiott s-a prezentat la ora fixată. Carol l-a invitat să stea de vorbă, într-un elegant salon cu draperii de brocart la ferestre, după care era ascunsă curtezana, care ceruse acordul amantului să asculte discuția, ca să știe cum să-l "sfătuiască".

-Sigur, iubita mea!, a zis Carol. Părerea ta este și va fi întotdeauna decisivă pentru mine.

Curtezana s-a așezat într-un fotoliu după draperii și a tras cu urechea la tot ce a discutat Carol cu Hiott timp de două ore.

Când Carol a înțeles, că nu era nici o șansă de întoarcere în țară cu amanta de braț, îi spune lui Hiott: "Vă rog să comunicați Majestăților lor, că irevocabila mea decizie este să fiu eliberat de povara titlurilor și a răspunderilor ca moștenitor de tron. Vreau să fiu un om liber, să-mi clădesc o viață de om simplu, deoarece ca prinț am fost nefericit."

"Față de această declarație, Ministrul Hiott a propus un text de renunțare la tron în favoarea fiului său Mihai, cu care Carol a fost de acord. S-au înțeles, ca Hiott să pregătească documentul și să revină peste câteva zile, ca el să-l semneze."¹⁰

Scăpat de belelele tronului, Carol și-a luat amanta și gardați de Condiescu, au plecat la Milano să se distreze în continuare, locuind tot la Hotel de Ville.

A doua zi, Carol primește un telefon de la un vechi prieten, numit Mugur, care îi cerea permisiunea să-l viziteze. Carol l-a invitat să vină imediat.

D-l D. Mugur era directorul Fundației Carol I și fusese trimis în Italia de Regele Ferdinand, să-l convingă pe fugar a reveni acasă. Cum Mugur fusese coleg de școală cu Carol și un colaborator intim la Institutul de Cinematografie patronat de Casa Regală, Regele pusese mari speranțe în intervenția lui.

Mugur l-a salutat pe Carol, începând cu minciuna: "Ce plăcută coincidență Alteță!, să vă întâlnesc în țara muzicii și a iubirii, unde am venit cu un grup de băieți, să filmăm slujba de Crăciun la Vatican"

-Îmi pare bine să te revăd prietene, a zis Carol.

-Frumoasă țară și frumoase femei sunt pe aici!, a zis Mugur. Eu care știu ce succese are Alteța Voastră la femei, îmi închipui ce de italiene ați cucerit...

-Dragă prietene, am învățat de curând, că nu cantitatea, ci calitatea contează. De calitatea femeii, depinde și calitatea amorului, a zis Carol pe un ton filozofic.

-Sper că Alteța Voastră nu ia ca etalon de calitate pe această Magda Lupescu fostă Tâmpăanu, cu care am auzit că vă petreceți timpul. Eu o cunosc personal, că ea a fost amanta lui Posmantir, care îmi este prieten și colaborator la Fundație. Nu are nimic această femeie, să fascineze un bărbat. Nu pot să cred, că Alteța Voastră ar accepta o femeie ca asta, care a bătut străzile Iașului de la 16 ani și a sărit în brațele oricărui bărbat pentru bani...

Carol a sărit ca ars de pe scaun, a deschis ușa larg și a țipat la Mugur: "Ieși afară!..." ¹¹

Două zile mai târziu, Hiott s-a prezentat la Carol și el a semnat a doua renunțare la tron, cu textul următor: "Declar prin aceasta, că renunț în mod irevocabil la toate drepturile, titlurile și prerogativele de care în virtutea Constituției și a Statutului Familiei Regale m-am bucurat până azi, ca Principe moștenitor al României și ca membru al Familiei Domnitoare.

Renunț totodată, la drepturile ce mi-ar reveni prin legile țării asupra fiului meu Mihai și a averii sale.

Carol. Milano, 28 decembrie 1925." ¹²

*

Apoi Carol i-a înmănat lui Hiott o scrisoare pentru mama sa, în care îi spunea:

"Dragă Maman,

Decizia care am luat-o este irevocabilă și nimeni nu m-a influențat. Este numai dorința mea și pot jura pe Biblie în fața lui Dumnezeu, că este așa.

M-am gândit mult la cele ce mi-ai spus și ce mi-ai scris înainte de a pleca. Dar eu nu pot îndura o astfel de viață nefericită.

Sunt trist pentru necazurile ce-ți fac, dar asta nu schimbă decizia mea. Găsește soluția pentru a evita un scandal și spune că am murit într-un accident de automobil, ori că m-am înecat în Lacul Maggiore. Cum eu voi fi mort pentru mulți ani, lasă-mă să fiu mort pentru toată lumea. Eu voi ști să dispar fără urmă.

Acestea sunt ultimele mele cuvinte,

Carol. 28 decembrie 1925, Milano." ¹³

*

Această brutală scrisoare, cât și cea de a doua renunțare la tron i-a forțat pe Rege și Regină, să spună poporului român ce făcuse odrasla lor și, au convocat un Consiliul de coroană pentru ziua de 31 decembrie 1925, la Palatul Peleş din Sinaia.

Au fost invitați să ia parte toți șefii de partide politice și ziariști din toată țara. În trenul ce ducea acest puhoi de lume la Sinaia, se afla și ziaristul Pamfil Șeicaru, proprietarul ziarului Curentul, într-un compartiment cu Iuliu Maniu, șeful Partidului Național Țărănesc și cu profesorul Iorga, vicepreședinte al PNȚ-ului. Toți discutau, de fuga lui Carol cu cocota Lupescu, când Iorga, foarte pornit, zice:

“Totul a fost pus la cale de Ministrul Ionel Brătianu, care vedea în Prințul Carol un adversar al atot-puternicului Partid Liberal.

“Ce vrea Brătianu? Vrea o Regență, care după vârsta copilului Mihai, ar dura ani de zile dacă Regele Ferdinand, cu o sănătate așa de șubredă, ar muri. Toate regențele au fost fatale instituției monarhice și eu voi apăra cu toată energia, acest punct de vedere. Îl cunosc pe Prințul Carol și eu nu mă las înșelat de ștrengăriile lui sentimentale. Eu prețuiesc calitățile lui intelectuale.”¹⁴

Iuliu Maniu asculta tăcut. Era vizibil, că nu împărtășea punctul de vedere al colegului său la șefia partidului. El căuta o formulă care să potolească pe impetuosul apărător al Prințului Carol. Realist, Iuliu Maniu i-a spus lui Iorga, că din punct de vedere tactic, ar fi o greșală ca PNȚ-ul să se angajeze față de partea prințului, când Consiliul de coroană și Parlamentul sigur că va vota pentru Regență. Asta ar duce la propria excludere de la succesiunea PNȚ-ului în aprilie 1926, când guvernul Brătianu ajungea la termenul de alegeri. Nicolae Iorga l-a fulgerat cu privirea zicându-i:

Și ce vrei să facem? Să fim complici prin tăcere la o infamie? D-ta faci uz de tactica prin duplicitate, cu savanta calitate ce o ai în calcule. Poți face orice declarație vei vrea. Eu voi spune ce gândesc și nu mă preocup ce se va întâmpla. Dacă vrei, îmi dau și demisia din PNȚ, ca să nu te mai încurc în savanta d-tale tactică.”¹⁵

Dezbaterile din Consiliul de coroană de la Sinaia au durat până în 4 ianuarie 1926, cu scopul să declare Regența și Mihai să fie recunoscut ca moștenitor de tron după moartea lui Ferdinand. Iorga a fost singurul care a pledat pentru menținerea lui Carol ca moștenitor la tron.

Iorga, care considera dezertările din armată ale lui Carol și fuga cu cocota Lupescu, niște “ștrengării sentimentale”, iar inconștiența cu care a abandonat țara, tronul și familia, niște “calități intelectuale”, va susține pe Carol să revină în țară în 1930.

În ziua de 4 ianuarie 1926, Regele Ferdinand ros de cancer și cu inima plină de amărăciune de ce-i făcuse fiul său, a deschis Adunarea Constituantă, cu cuvintele:

“Alteța Sa Regală Principele Carol, moștenitorul Tronului, mi-a trimis două declarații de renunțare la tron și Regele a citit declarația lui Carol din 12 decembrie 1925 trimisă de la Veneția și pe cea din 28 decembrie 1925, trimisă de la Milan.”

Apoi Regele Ferdinand a continuat: “Cu adâncă durere am constatat, că pentru a doua oară de când se află la vârsta bărbătească, Principele nu voește să-și îndeplinească marile îndatoriri ce-i incumbă ca Principe moștenitor și, cu hotărâre irevocabilă, cere să fie descătușat de această sarcină.

În fața acestei hotărâri, cu grijă pentru viitorul țării și a intereselor Coroanei, Mă simt nevoit să iau act de această hotărâre și cer ca Adunările naționale să ia cunoștință de asta și să recunoască, că Principele Carol a renunțat la toate drepturile și prerogativele sale de Principe moștenitor, cât și de membru al Casei Regale Române, precum și la orice drepturi asupra fiului său și patrimoniul acestuia.

Iar în consecință, conform Constituției și Statutului Casei Regale, cer ca Adunările naționale să recunoască ca Principe moștenitor al României, pe Alteța Sa Principele Mihai.”¹⁶

În aceeași zi, s-a votat următoarea lege:

“Articol Unic:

Adunările Naționale Constituante, primesc renunțarea Alteței Sale Principele Carol la succesiunea Tronului și renunțarea sa la toate drepturile, titlurile și prerogativele, de care în virtutea Constituției și a Statutului Familiei Regale, s-a bucurat până azi.

Pe temeiul art.77 din Constituție, Reprezentațiunea națională constată că, succesiunea Tronului României devine de drept a A.S.Principele Mihai, coborâtorul direct și legitim în ordinea de primogenitură bărbătească a Regelui Domnitor”.¹⁷

Cum Mihai era în vârstă de numai 5 ani, s-a declarat Regența, prin următoarea lege:

“Articol Unic:

Adunările Constituante întrunite conform art.79 din Constituție, primesc Regența instituită de M.S. Regele Ferdinand, pe temeiul art.83 din Constituție pentru a exercita puterile Regale și de tutelă asupra A.S.R. moștenitorul Tronului, în cazul când acesta ar fi chemat să domnească în timpul minorității sale.

Reprezentațiunea națională primește numirea celor 3 persoane cari compun această Regență: A.S.R. Principele Nicolae, I.P.S.S. Dr. Miron Cristea, Patriarhul României, D-l George Buzdugan, actualul Prim Președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție a României.”¹⁸

*

Și cu aceasta, numele Prințului Carol a fost șters din catastifele țării, cât și din inima poporului român, dornic să uite c-au avut ca urmaș la Tronul României, un dezertor și un aventurier.

În același timp, Prințul Carol de Hohenzollern devenit din pasiune pentru cocota Lupescu un om de rând numit CARAIMAN, a început să rătăcească prin lume, alături de o fiică a rătăcitorilor...

Colonelul Nicu Condiescu a fost rechemat în țară și Carol s-a trezit pentru prima oară în viața lui fără păzitor și cu banii numărați în pungă. Dar nu-i păsa, că era fericit. Și-a luat amanta de braț și s-au suit într-un tren cu destinația Coasta de Azur a Franței, unde s-au instalat în regescul Hotel Negresco.

Hotelul Negresco de la Nisa, aflat la Nr. 37 pe Promenade des Anglais, este un palat ultra-elegant cu 4 etaje, unde totul este marmură, cristal, lambriuri brodate cu aur, tablouri celebre pe pereți și covoare de Buhara pe jos, construit în anul 1913, la comanda unui român, numit Henri Negrescu.

Cum Negrescu era chelner de meserie, a lucrat mulți ani prin cele mai luxoase restaurante din Franța și când a făcut bani, a dorit să construiască cel mai elegant hotel cu restaurant și cazino, unde să aibă clienți numai împărați, regi și milionari. Și a reușit, hotelul său fiind și azi cel mai elegant și cel mai scump din Franța, deși Negrescu a murit de mult.

*

Carol cu amanta au locuit 4 luni la Hotel Negresco. Ei își petreceau timpul dormind până la prânz și nopțile în chefuri, ce le încheiau la cazino, unde amanta îi arunca banii ce Banca Națională a României îi trimitea lui Carol, pe ruletă și poker, să-și facă o “viață nouă”.

În mai 1926, cei doi amănți s-au mutat la Paris și s-au instalat tot în faimosul Hotel Chambord de pe Champs-Élysées.

Când presa franceză a aflat cine era în realitate D-I Caraiman și cine era femeia cu părul roșu de la brațul lui, un puhoi de ziarști și fotografi l-au asaltat pe Carol cu întrebări: "Ați fost victimă unei conspirații? Cine v-a forțat să renunțați la tron?"

-Nimeni nu m-a forțat, domnilor, le răspundea Carol. Am avut motive foarte personale, să doresc a fi descătușat de obligațiile monarhice.

Și cum se uita cu pasiune la amanta agățată de brațul său, reporterii au înțeles, că era vorba de un mare amor. Ei au început să scrie zilnic despre Carol, cum din pasiune pentru o evreică cu părul roșu, a renunțat la coroană și au publicat fotografia lui cu ea de braț.

Francezii, curioși s-o cunoască pe curtezana regală, se înghesuiau la ușa hotelului s-o vadă. Când au văzut-o, toți au cârnit din nas și au luat-o la fugă. Iar fostele curtezane ale Franței, ca Madame Du Barry, Madame De Pompadour și Ducesa de La Valliere, s-au răsucit în mormântul lor, că una ca Magda Lupescu devenise curtezană regală și urma să intre în galeria lor...

Carol făcea pe omul de rând "Caraiman", dar trăia tot ca un prinț. Cheltuind nebunește, s-a trezit într-o zi, că nu putea plăti chiria la hotel. Disperat, i-a scris lui Maman.

Regina Maria i-a trimis bani și un vagon cu mobilier, cu sfatul să-și închiriere o casă particulară, amenințându-l că, dacă continua să stea la hotel, nu-i mai trimitea bani.

Neavând încotro, amănții au închiriat o vilă cu două etaje pe Bulevardul Bineau à Neuilly la numărul 126. Cum aveau nevoie de servitori și de "suită regală", Ambasada română de la Paris a primit ordin de la Regina Maria, să rezolve această problemă.

Amănții au fost aprovizionați cu un valet, o bucătăreasă și o cameristă. Ca secretar pentru Carol, i l-au trimis pe Puiu Dumitrescu, un tânăr ofițer ce tocmai terminase Dreptul la Paris.

Puiu Dumitrescu era un bărbat cu o față anostă, înalt, manierat și spilcuit, fiul unui distins general român. El fusese educat pentru "servicii speciale", să tragă sfori politice prin ambasade și saloane, unde se vorbea numai bine franțuzește.

Cum Dumitrescu era proaspăt căsătorit cu o româncă ce studiasse și ea Dreptul la Paris, s-au dus amândoi la vila din Bineau à Neuilly, să-și ofere serviciile.

Carol cu amanta, i-au primit cu brațele deschise. Puiu Dumitrescu a fost angajat ca secretar al d-lui Caraiman, care pretindea să i se spună tot Alteță, iar soția lui, a fost angajată "doamnă de companie" a curtezeanei Lupescu, care pretindea să i se spună "duduia" și s-o învețe a vorbi franțuzește.

Puiu Dumitrescu cu soția, au devenit cei mai devotați servanți ai celor doi fugari și căutând să-i scoată din izolare, i-au pus în contact cu lumea din Paris, unde ei aveau multe relații.

În scurt timp, vila din Neuilly a devenit cunoscută ca o curte Regală, tot felul de vizitatori înghesuindu-se să fie în compania unui cuplu celebru, prin scandaloasa lor legătură amoroasă.

Printre vizitatori, au apărut oameni de teatru și artă, politicieni, ziariști, bancheri străini și afaceriști români ce trăiau în străinătate, toți interesați să "pescuiască" în apele din România tulburate de Carol.

Și încet, încet, afaceriștii s-au adus unii pe alții la recepțiile de la Neuilly, ce se terminau cu jocuri de cărți la poturi fabuloase, conduse de curtezana Lupescu, devenită specialistă în poker.

Printre invitați, se afla și rusul Ivan Mojoukin, un faimos actor de film, pe care Carol l-a plătit cu bani grei să-i cizeleze amanta prin lecții de scenă, să pară cât mai prințesă ... Printre oaspeții preferați de fugari, erau două familii. Milionarul Marquet, de origine franceză, cu soția rusoaica Tamara și milionarul englez Barbu Ionescu, un evreu din România cu numele schimbat, cu soția Yvonne, de origine belgiană, care a devenit cea mai bună prietenă a curtezei.

Și așa ca între prietene, curteza s-a plâns Yvonnei: "Nu știu ce să fac, draga mea! Prințul meu e deprimat, că nu putem să ne plătim cheltuielile. Și asta, fiindcă părinții lui nu-i trimit suficienți bani"

-Nu-ți face griji Duduia!, a zis Yvonne. Este o onoare pentru mine și Barbu, să vă ajutăm în aceste momente grele. Noi vom plăti toate cheltuielile voastre.

Ioneștii s-au ținut de cuvânt. Pe lângă asta, Carol a primit cadou un automobil și un iaht, iar pentru Duduia, plăteau notele ce curgeau ca ploaia de la casele de modă, magazine de bijuterii și saloane de înfrumusețare. Ei au plătit și operațiile ei la nas și maxilare, să-și facă un nas în vânt din cel coroiat și niște dinți ca perlele din cei mari de cal cei avea.

Yvonne și Barbu Ionescu îi plimbă pe cei doi amanți pe cheltuiala lor, prin Belgia, Anglia și Spania. Îi duceau des și la Cannes și Nisa, unde voiajul se încheia cu un chef la Hotelul Negresco.

Carol, care nu muncise un minut în viața lui, că fusese "ales de Dumnezeu" să-l întrețină poporul român, a acceptat cu indolență sa princiară, să fie întreținut de familia Ionescu.

*

În același timp, Iuliu Maniu cu Nicolae Iorga, aflând că Regele Ferdinand avea cancer și deci zile numărate de trăit, s-au pus pe lucru să-l aducă pe Carol înapoi. Iorga instiga masele intelectuale și Maniu pe cele țărănești, că: "Prințul Carol a fost forțat de Brătianu să fugă la Paris, fiindcă el era contra politicei Partidului Liberal, ce conduce țara cum vrea de 60 de ani. Dar Partidul Național țărănesc sprijină pe Prințul Carol să revină în țară, să-și restaureze dreptul la tron".

Când Carol a citit în ziare, că Maniu îl făcea victima lui Brătianu și pleda ca el să revină în țară, a fost șocat. Ca să împrăști acest zvon, el a trimis o scrisoare Patriarhului Miron Cristea, care era membru în Regență, cu textul următor:

"Paris, 2 februarie 1926,

Mulți cred că am fost victima unui complot și că am fost silit să fac pasul cunoscut. Pot asigura pe I.P.S. Ta, că am acționat după singura mea voință și complet conștient de fapta mea.

Am avut un crez neștirbit, care aș dori să știu că va fi veșnic în orice suflet de român; credința în Rege, ca chiag al unității naționale.

Într-o țară unde luptele politice sunt așa de aprige ca la noi, dacă toți nu se alipesc cu dragoste de acel Simbol ce este Regele și Coroana, atunci cu drept cuvânt trebuie să desnădăjduim de viitorul Patriei.

În zilele de grea cumpănă, pe cine a avut țara mai buni apărători și călăuzitori, decât pe Suverani? Numai Regele și Regina au știut întodeauna să bată într-o inimă cu a întregului popor. Mai mare dragoste pentru Neam și țară, nu veți găsi la nimeni în cuprinsul României, ca la Rege și Regină.

Uniți-vă cu toții, uitați de grijile și certurile de o zi și gândiți-vă la România de mâine. Ea are nevoie azi mai mult ca oricând de unirea tuturor sufletelor și de strângerea tuturor mâinilor, spre a întări temelia ei.

În această chemare pe care o trimit din depărtare, doresc ca unirea împrejurul Regelui să cuprindă pe fiul meu și mama lui, împrejurul cărora să bată inimile calde ale unui neam întreg. Carol.”¹⁹

Așa cum declară el însuși în primul paragraf: “AM ACȚIONAT după SINGURA MEA VOINȚĂ”, recunoaște că nu a fost nici o conspirație împotriva lui. Și când precizează: “CONȘTIENT DE FAPTA MEA”, spune indirect, că era “CONȘTIENT”, că nu putea trăi cu cocota Lupescu în România, în timp ce era căsătorit și moștenitor de tron și atunci a “ACȚIONAT” fugind cu ea în străinătate. Restul scrisorii sunt vorbe în vânt.

*

În culmea fericirii cu amanta Lupescu în brațe, Carol își trăia viața liniștit în vila din Bineau à Neuilly, când o fantomă a trecutului a apărut să-i tulbure fericirea. Era Zizi Lambrino, care aflând că el o părăsise pe Elena pentru o femeie cu care locuia la trei străzi de casa ei, a luat pe băiețelul ei de mână și s-a dus la vila din Neuilly, să vorbească cu omul pentru care se sacrificase în zadar.

“Zizi Lambrino a sunat la ușa casei lui Carol, dar nimeni nu i-a răspuns. A revenit și în alte zile, dar s-a întâmplat la fel. Într-o zi, l-a lăsat pe copil să se joace în fața vilei, învățându-l să privească la balconul casei și când va vedea un bărbat cu părul blond că apare, să strige către el, tăticule. Băiețelul de 5 ani a dat din cap, în semn că a înțeles, iar Zizi s-a ascuns după un copac și a pândit.

Spre seara acelei zile, Carol a apărut în balcon. Copilul a strigat: tăticule! tăticule!, dar Carol s-a retras brusc și a trântit ușa de la balcon.”²⁰

Zizi a înțeles, că omul care-i zdrobise viața și pentru care ea trăia exilată la Paris, zbătându-se în greutatea materiale cu copilul lui în brațe, era o canalie ce stătea supus sub papucul amantei Lupescu, ce-l oprea să vorbească cu ea și copilul lui.

“Revoltată de lașitatea lui Carol, Zizi a deschis un proces la Tribunalul de Sena, cerând să-l forțeze pe Carol a recunoaște paternitatea copilului Mircea-Carol și să-i dea o pensie alimentară.

În iunie 1926, a fost termenul de judecată. Zizi Lambrino a prezentat toate scrisorile de la Carol și certificatul de căsătorie de la Odesa, cu care a dovedit că fusese soția lui și Mircea-Carol era fiul lui natural.”²¹

“Carol a fost reprezentat de Puui Dumitrescu. El a informat Tribunalul, că D-l de Hohenzollern refuză să recunoască pe copilul Mircea-Carol ca pe fiul său și refuză să-i dea o pensie alimentară.

Cu toate probele zdrobitoare aduse de Zizi, Tribunalul de Sena a respins cazul, prin declinare de competență. Era rezultatul sforilor trase de Puiu, care prin niște oameni politici, a reușit să-l scape pe Carol de obligații morale și materiale.²²

Dar adevăratul motiv pentru care Carol n-a vrut să-l recunoască pe Mircea ca fiu, era situația fiul său Mihai, care pierdea dreptul "de primogenitură Regală" și devenea un impostor pe tronul României, dreptul legal revenind lui Mircea Lambrino.

*

Apariția lui Zizi cu copilul o făcuse nervoasă pe curtezană și voia să se mute afară din Paris. Cum nu aveau bani de o mutare, ea țipa la Carol: "Mișcă-te și fă rost de bani! Vreau o casă a mea, unde să numi bată la ușă damele tale din trecut"

Carol a scris la mămică Regina Maria și ea i-a trimis bani, dar nu destui să cumpere un castel, cum voia amanta. Curtezana a apelat la Yvonne și Barbu Ionescu. Ei i-au dat banii, zicând: -Sigur, Dudaia! Cumpără un castel, căci e singura casă demnă de tine.

Apoi Barbu i-a spus în chip de sfat:

-În loc să te chiniești așa, de ce nu-l convingi pe prinț, să reclame dreptul său la tron? Dacă ai putea să-l convingi, eu cu Yvonne am fi fericiți să-l vedem rege și pe tine regină.

-Sigur că pot să-l conving, că Prințul face numai ce spun eu, le-a răspuns ea înfierbântată.

-Dacă îl convingi pe prinț, noi vom plăti toate cheltuielile de restaurare, i-au promis Yvonne și Barbu Ionescu.

Carol a cumpărat castelul Bellême din provincia Normandy, pe numele amantei. Era o clădire veche cu multe camere, înconjurată de un parc cu copaci seculari. Amantei i-a plăcut grozav să facă pe castelana și a mai angajat un majordom pentru interior și un grădinar pentru parc, având în total 7 servitori.

Ca să fie și păzită, i-a ordonat lui Puiu să cumpere 4 dobermani, niște dulăi mari și feroși dresați să ucidă, pe care i-a lăsat în parc s-o apere de intruși și mai ales de Zizi Lambrino, dacă îndrăznea să vina la ușa ei.

Și cu un prinț sub papuc; cu un castel și suită regală; și cu milioanele de la familia Ionescu, curtezana Lupescu a început să "lucreze sub plapumă" la restaurarea lui Carol pe tronul României.

Cum Carol ezita, ea făcea crize de plâns și se văita:

-Dar nu mai pot îndura sărăcia asta! Până când crezi tu, că putem trăi din pomenile Ioneștilor? Trebuie să reclami dreptul tău la tron, ca să avem tot ce rangul nostru ne dă dreptul să avem!...

Ca s-o liniștească, Carol a scris lui Maniu și Iorga, cât și la alți politicieni ce-l simpatizau, că ar dori să-și revendice dreptul la tron.

Sute de scrisori au sosit la Bellême de la membrii Partidului Național Țărănesc, ce l-au asigurat pe fugar de sprijinul lor, iar Maniu și Iorga i-au scris, că ei pregătesc totul, ca el să fie gata în orice moment pentru a reveni în țară. Ei nu i-au spus însă, că venirea lui în țară depindea de moartea tatălui său bolnav de cancer, boală ținută secret.

În același timp, Regele Ferdinand foarte slăbit după o grea operație, află că fiul său rățăcitor conspira să revină în țară, spre a răsturna Regenta. Foarte necăjit de asta, îi scrie primului ministru, generalul Averescu, următoarele:

“Azi 28 noiembrie 1926,

Scumpul Meu Președinte al Consiliului,

Sunt adânc mișcat de grija și dragostea ce Mi se arată din partea tuturor cu privire la sănătatea Mea, dar în același timp, cu adevărată mâhnire văd, că unii s-au folosit de această împrejurare, pentru a pune în discuție principiile care alcătuiesc însuș temeiul dinastic al monarhiilor constituționale și care nu îngăduie ca soarta Coroanei să fie lăsată la voia schimbătoare a nimănui.

Din fericire, în timpul din urmă simt că puterile îmi revin și cred că cu ajutorul lui Dumnezeu Îmi voi putea îndeplini ca și până acum, sarcinile către iubita noastră țară și scumpul Meu popor.

Prin dovezile date de Mine în împrejurările grele prin care a trecut țara, am arătat că știu a lua hotărâri învingându-Mă pe Mine însumi. Fie că era vorba de a jertfi în interesul Patriei legături personale, fie că trebuia ca Rege să pun capăt urmărilor nenorocite ale rățăcirilor și șovăirilor unui copil iubit.

Sunt deci în drept să cred, că nimeni nu se poate îndoi despre grija statornică de a-Mi îndeplini întreaga datorie până la ultimele clipe, cum se impune unui Rege care ține mai mult la trăinicia operei lui, decât la oricăi mai scump în viață.

Această operă întemeiată de neuitatul Meu unchiu, primul Rege al României și pe care Dumnezeu Mi-a hărăzit s-o întăresc și s-o dezvolt, voi apăra-o cu hotărâre, căutând ca prin toate măsurile să-i asigur un viitor temeinic spre gloria dinastiei și a Statului Român.

Sunt sigur că, în această direcție voi fi ajutat de toți bunii români în frunte cu toți sftnicii credincioși și încercați, cari de la urcarea mea pe Tron Mi-au dat sprijinul lor necondiționat.

Ei vor ști să strângă puterile Naționale ca să facă zid în jurul Tronului, pentru a impune și înfăptui conform legilor, interesele supreme și exclusive ale Monarhiei și Statului.

Primiți Vă rog, scumpul Meu Președinte al Consiliului, expresiunea sentimentelor Mele afectuoase, Ferdinand.”²³

*

După cum se vede din această scrisoare, Regele Ferdinand se credea înconjurat de sftnici credincioși. El nu bănuia, că generalul Averescu căruia i-a trimis scrisoarea de mai sus, făcea parte din conspirația carlistă.

Bietul Rege nu știa, că dragul său fiu Nicolae, care era și Prim Regent, era băgat în conspirație și că el ținea legătura cu o mulțime de conspiratori din Marele Stat Major, printre care erau: generalul Prezan, col. Manolescu, col. Teodorescu, col. Marinescu și maiorul Precup.

Lângă aceștia, o mulțime de intelectuali de seamă și membri în PNT-ul lui Maniu, ca Cezar Petrescu, Victor Eftimiu, Nicolae Gatoski și Pamfil Șeicaru, doreau ca dezertorul Carol să vină înapoi, după ce murea Regele Ferdinand.

Și în timp ce conspiratorii așteptau ca Regele Ferdinand să-și dea duhul, Regina Maria pornea să facă un voiaj de plăcere în America, luând cu ea pe fiul Nicolae și pe fiica sa Ileana.

Călătoria era făcută sub pretextul, de a deschide cu mâna ei regească un muzeu în orașul New York, făcut de Samuel Hill, amantul dansatoarei Loie Fuller, o intimă prietenă de-a ei.

Regina Maria a pregătit un cadou regesc pentru Muzeul Samuel Hill, compus din 20 de cufere cu obiecte de artă din bronz și argint. Iar pentru ea și copiii ei, au fost încărcate 109 valize cu haine și 15 cutii cu pălării, cărate de 17 servitori, ce numai pentru asta au însoțit-o în călătoria peste ocean. Lângă aceștia, Regina Maria a avut o suită de 60 de persoane, printre care, 3 cameriste și 3 doamne de companie s-o servească și 3 generali și un maior aghiotant, so păzească.

Regina Maria s-a oprit la Paris pentru câteva zile și a locuit la Hotel Ritz. Apariția ei a produs senzație și reporterii au scris despre ea în ziare. Așa a aflat Carol, că mama lui era la Paris.

Carol a luat un buchet de flori și s-a dus la Hotel Ritz. Regina Maria și-a îmbrățișat fiul și printre lacrimi l-a întrebat: "De ce ești slab și trist?"

-O duc foarte greu, Maman, că nu-mi ajung banii...

Mamă și fiu au stat de vorbă două ore și la urmă, ea l-a întrebat: "Oare ești tu în stare Carol, să conspiri împotriva noastră? Se aude în țară, că această femeie te împinge să ridici pretenții la tron, după ce datorită ei ai renunțat la el!"

"Nu-i adevărat! Doamna Lupescu niciodată nu s-a amestecat în treburile politice. Ea nu mi-a cerut așa ceva. Iar eu, niciodată nu aş putea să conspir împotriva Voastră." ²⁴

Întâlnirea dintre Carol și mama sa a fost comentată în ziarele pariziene, ce au menționat și faptul, că Regina Maria pleca într-o călătorie în America, "în timp ce soțul ei era pe moarte".

Regina Maria a plecat spre America, iar Papa Lupescu a sosit în Franța, să-și vadă fiica și pe "ginerelul" Carol Caraiman.

Cu această ocazie, s-a făcut o fotografie în parc, ce l-a immortalizat pe vânzătorul de zdrențe lângă fiica sa celebră, ce se ținea de mână cu Alțeta Sa Prințul Carol, care râdea fericit către obiectivul fotografic, că-l avea pe "tata socru" lângă el. La spatele lui, apare "cumnatul" Costică, iar la spatele amantei, Puiu Dumitrescu cu soția.

*

De când vorbea frantuzește, curtezana se fandosea mai mult și-l alinta pe Carol cu diminutive ca: "Mon Amour", "L'amour de ma vie", "Mon Prince", "Mon Chou" și "Chou-chou."

Îi zicea și pe românește: "Mami dragă", "Prințul meu" și rareori "Carol". Față de străini, îi zicea Alțetă.

Carol o alinta și el, zicându-i: "Iubita mea Elena", "Femeia mea", "Jumătatea mea" și "Chere Bibi", iar față de străini, o numea "Duduia". Diminutivul "Bibi" se pare că avea o intimă semnificație pentru el...

Când "Chou-chou" însă o supăra pe "Bibi", ea țipa la el de se cutremura castelul Bellême. După ce-l improșa cu cuvinte învățate pe maidanele Iașului, la care Carol nu riposta, ea se făcea că leșină de supărare, căzând pe jos oriunde se găsea. Atunci să-l fi văzut pe Carol de Hohenzollern! Îngenunchia lângă ea și plângând îi cerea iertare, promițându-i câte-n lună și în stele, numai să-și revină din

leșin. Cum ea continua să facă pe leșinată, Carol o ridica de jos cu mare greutate de mare și grasă ce era și o căra până la o canapea. Apoi îngenunchea lângă ea și o implora: "Iartă-mă Bibișor! Niciodată n-am să te mai supăr. Am să fac numai cum zici tu..."

Dacă greșala lui Carol era minoră, ea se "trezea" din leșin și se împăca cu el. Dacă o supăraseră refuzându-i o plăcere, sau îi făcuse o observație, după ce-și revenea din leșinul simulat, nu vorbea cu el o săptămână și îl pedepsea, să doarmă singur. Cum Carol avea o mare slăbiciune carnală pentru ea, nu putea să îndure așa o pedeapsă și ca s-o împăce, ceda ca o cârpă la tot ce-i cerea ea.

Curtezana Lupescu îl domina pe Carol în așa un grad, că el de frică să n-o supere, n-o contrazicea nici când debita cele mai mari prostii, sau făcea glume obscene față de oaspeți. El stătea cu bărbia sprijinită în palmă și asculta tăcut la minciunile ce ea le înșira despre familia și trecutul ei:

"Tatăl meu a studiat la Facultatea de Chimie din Heidelberg. El mi-a povestit, că la primirea diplomei de farmacist, a făcut un mare chef cu colegii și a băut el singur câțiva litri de bere. Știți..., așa erau studenții la Heidelberg."

Și trăgând din țigară, îi dădea înainte cu minciunile: "Papa era un om foarte capabil!... Pe lângă afacerea de farmacist, era proprietarul a sute de hectare de pământ în Bucovina. Îmi amintesc, când eram mică, stăteam cu Papa pe terasa conacului nostru de la țară și el privea cu mândrie la moșia ce se întindea pe sute de hectare. Deși avea sute de țărani ce lucrau pentru el, îi cunoștea după nume pe fiecare și era tare bun cu ei. Țăranii îl adorați pe Papa pentru bunătatea lui. Iar când mă vedeau pe mine, îmi ziceau cu respect: -Sărut mâna, Dudaie!"²⁵

Când curtezana vorbea de mama ei ce fusese o biată dansatoare prin baruri, începea cu minciuna: "Strămoșii mei din Austria erau catolici și de o viță nobilă. Mutter este catolică, dar eu am fost botezată după religia ortodoxă a tatălui meu!"²⁶

Când vorbea despre studiile ei, curtezana care făcuse câteva clase la Pitar Moș, spunea: "Mi-am terminat studiile la Notre Dame de Sion și am fost educată de maici catolice!"²⁷

Carol care știa foarte bine cine era ea și ce studii avea, n-o contrazicea de frică să n-o supere și iar să-l pedepsească a dormi singur...

Tot ca să n-o supere, Carol n-o dezaproba pe amantă că era superstițioasă și credea în palavrele ghicitorilor. El știa că ea răscolea Parisul să le găsească.

"Într-o zi, ea s-a întors foarte veselă de la o ghicitoare și ia spus lui Carol:

- Chou-chou, azi am consultat pe Madame Fraya și m-a spus că vei fi rege."

- Cine este această Madame Fraya?"

- ,Este cea mai mare specialistă în clair-voyance din Franța. Mi-a spus, că te vede pe tron. A văzut și că ai o mulțime de inamici, dar m-a asigurat, că tu îi vei doborâ pe toți și vei purta coroană pe cap."

-Nu cred că voi reuși să recâștig tronul, cu tot ce a spus această Madame Fraya.

-Dar ca să recâștigi tronul, trebuie să reclami dreptul tău la el. Dacă mă asculți și faci asta, vei fi rege Chou-chou. Numai așa vom scăpa de nesiguranța în care trăim în acest exil.

-Dar am făcut asta! I-am scris lui Maniu și lui Iorga. Ei m-au asigurat că mă susțin în țară. Dar aici, am nevoie de o mulțime de bani ca să pot ajunge în țară. Cine să plătească aceste milioane pentru mine?

-Cum cine? Yvonne și Barbu Ionescu. Ei au legături cu alți milionari interesați ca tu să devii rege. Toți vor plăti, că toți au interesul să obțină prin tine o afacere de exploatare în România.

-Eu nu cred că Yvonne și Barbu și-ar pune averea în joc, să mă ajute pe mine, a zis Carol.

-Ba da! Ei mi-au spus, că sunt dispuși să cheltuiască oricât, numai să te vadă rege. Eu sunt sigură că ai să reușești, că am văzut asta și în visele mele. Și tu știi doar, că ce visez eu..., se adevărește.

-Bine. Am să vorbesc cu Barbu și Yvonne despre asta, ia promis Carol. ”²⁸

NOTE

1. George de Berea în “Comment Epouser Un Roi?” p. 82; “D-l X de la Fundația Fontenay-aux-Roses.”
2. Idem, p. 88; “...să-mi scrii la Veneția...”
3. Alice-Leone Moats în “Lupescu” p. 61; “este jumătatea ființei mele...”
4. George de Berea în “Comment Epouser Un Roi?” p. 94; “Așteaptă-mă până termin de scris...”
5. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român”: declarația lui Carol de renunțare la Tron din 12 decembrie 1925.
6. Terence Elsberry în “Marie of Romania” p.190: “Un psihopat să fie regele României”.
7. Idem, p. 190; p. 191 “Am demisionat...”.
8. George de Berea în “Comment Epouser Un Roi?” p. 101: “Ferdinand trimite pe Hiott la Veneția”.
9. Idem, p. 101-102; “...vom discuta mâine...”
10. Idem, p. 103: “Vreau să fiu un om liber...”
11. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român”: “Ieși afară!”
12. Idem, textul renunțării la tron scris de Carol la Milano.
13. Terence Elsberry în “Marie of Romania” p.190-91: “Spune că m-am înecat...”
14. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român”: Iorga cu Maniu în tren către Sinaia... “eu prețuiesc calitățile lui...”
15. Idem, “Să fim complici la o infamie?”
16. Idem, “Ferdinand deschide Adunarea Constituantă zicând...”
17. Idem, “...aprobă succesiunea de drept a Principelui Mihai...”
18. Idem, “Cei trei care compun Regența”.
19. Idem, “Mulți cred că am fost victima unui complot...”
20. George de Berea în “Comment Epouser Un Roi?” p.105: “Zizi Lambrino a sunat la ușa lui Carol...”
21. Idem, p.108; “...Zizi a deschis un proces...”
22. Idem, p. 108: “Carol a refuzat să recunoască copilul...”
23. Pamfil Șeicaru în “Secretele Palatului Regal Român”: “Regele Ferdinand scrie lui Averescu”.
24. Terence Elsberry în “Marie of Romania” p.215; “D-na Lupescu nu s-a amestecat...”
25. Alice-Leone Moats în “Lupescu” p.87; “Papa era un om foarte capabil...”
26. Idem, p. 21-22: “Mutter este catolică, dar eu...”
27. Idem, p. 21-25; “...am studiat la Notre Dame de Sion...”

28. George de Berea în “Comment Epouser Un Roi?” p.111; “Am să vorbesc cu Barbu...”

CAPITOLUL 11

NOIEMBRIE 1926 - 8 MAI 1930 CONSPIRAȚIA CARLISTĂ

Barbu Ionescu s-a obligat față de Carol, să plătească toate cheltuelile pentru restaurarea lui pe tronul României.

În acest scop, el s-a adresat magnatului Rothermere, care era proprietarul mai multor ziare engleze și l-a plătit cu bani grei, să-i facă propagandă lui Carol, prin ziarele londoneze.

Lord Rothermere a luat "Cazul Carol" și l-a dat spre rezolvare în mâna a trei jurnaliști ce lucrau pentru el. Aceștia erau trei experți în diversiune și șantaj, numiți John Le Mesurier, Dudley Heathcote și Neville Davis.

Jurnaliștii s-au pus pe lucru să-l lanseze de la Londra pe fugitivul Carol, drept pe tronul României. Ei au luat legătura cu Iuliu Maniu și pe baza celor spuse de el, au pregătit manifeste, discursuri și planul strategic, cum, unde și când să sosească Carol în România.

În legătură cu "generozitatea" lui Barbu Ionescu, unii spun că ar fi avut o inimă de aur și și-a cheltuit averea pe Carol, numai pentru că a fost impresionat de "mizeria" în care se zbătea în exil un prinț ca el.

Acestea erau motivările unor idealști, pe când motivele lui Ionescu, erau de altă natură. Erau rasiale, pentru că curtezana era evreică precum el. Erau politice, ca s-o vadă regină și să-și ajute neamul aflat în România. Și erau motive materiale, pentru că visa să-și tripleze averea exploatarea României.

Acest Barbu Ionescu, era născut în anul 1888, fiul unor evrei săraci dintr-o comună din Gorj. Unii spun că era din Bacău...

Fire de aventurier, el a plecat în lume când avea 16 ani. După ce a spălat vasele prin restaurante și a fost bucătar pe un vapor, deschide un lanț de cafenele la Londra, cu cafea turcească făcută în nisip, pe care o boteaza "cafea à la Ionesco" și așa devine milionar.

Fiind isteț și bărbat frumos, Barbu s-a căsătorit cu Yvonne, fiica fabricantului de automobile Minerva din Belgia, prin care el și-a dublat averea și a intrat în societatea magnatilor. Când a început războiul din 1914, fabrica armament și averea i-a crescut fabulos, iar el și-a arogat titlul de "armator".

Locuia într-un palat pe domeniile sale de la Godstone of Surrey lângă Londra și avea o reședință și în Belgia, casa soției sale din Bruxelles, castelul D'Ardennes.

Strania viață a lui Barbu Ionescu și succesele sale materiale au făcut subiectul unui reportaj senzațional în gazetele lui Rothermere, imediat după război. Jurnalistul care scormonește în trecutul lui Barbu, a scris că: "Acest emigrant venit din România este un personaj misterios și fabuloasa sa avere este de proveniență dubioasă, iar numele de Ionescu este fals, spre a ascunde că este evreu."

Ionescu l-a dat în judecată pe reporter. Cazul a rămas neclarificat, că certificatele de naștere și de botez creștinesc, prezentate de el, n-au fost recunoscute de instanță, ca valabile.

“Acele acte i-au fost trimise de un politician din Gorj, numit Arjoceanu, care la rândul său a avut necazuri, că-i furnizase documente dubioase.”²

Cu o astfel de obârșie, se explică de ce Barbu Ionescu a rămas extaziat când l-a cunoscut pe Carol în Hotelul Negresco de la Nisa, unde sosise cu amanta Lupescu în ianuarie 1926 și au închiriat un apartament pe numele de: “D-na și D-l Caraiman.”

El cu prietenul său Marquet, care era noul proprietar al faimosului hotel, i-au înconjurat cu multă atenție pe fugitivi și așa s-a legat o strânsă prietenie între ei.

Barbu era așa de fericit, că el care fusese un sărăntoc în România și o slugă prin cârciumi în străinătate, ajunsese să stea la masă cu Prințul României, încât din exaltare și megalomanie și-a pus averea la picioarele fugarului, să-și recâștige tronul pierdut.

Dar generozitatea lui Barbu Ionescu față de Carol n-a fost pornită numai din exaltare și inimă de aur, ci și din ordinul ce-l avea de la Loja Masonică a Angliei, la cererea Lojei Masonice a Franței, la care Carol aderase cum a ajuns la Paris.

Despre rolul lui Carol în “Loja Masonică de Orient” ce controla și România și care era și este o organizație mondială condusă de evrei, s-a aflat după abdicarea lui.

Mii de români și eu personal am văzut robele roșii cu glugă ce acopereau fața masonilor, având doar găuri pentru ochi, nas și gură.

Îmbrăcat într-o astfel de robă, șeful Lojei Masonice care era evreul Jean Pangal, făcea ceremonia de deschidere, după care, Regele Carol al II-lea al României, îmbrăcat în robă roșie, cu rangul de Mason Superior de Gradul 33, conducea ședința în “Camera Obscură.”

Atunci au înțeles românii pentru cine a jefuit Carol țara lor; pentru cine a ucis oameni nevinovați; și pe cine a protejat el în 1940, când a rupt România Mare în trei bucăți.

*

Poporul Român era în panică de agravarea bolii Regelui Ferdinand și de discursurile atâțătoare ale lui Iuliu Maniu, care spunea:

“Partidul Liberal sprijină numai clasa cultă și bogată și nu-i pasă de noi țărani, care suntem majoritatea în această țară. Numai Prințul Carol ne poate salva... să vină înapoi prințul!”

Cum țărani erau majoritatea analfabeți, că fuseseră robi sub austro-ungari și ruși, iar sub Hohenzollerni au fost ținuti în întuneric ca să fie supuși, bieții de ei au crezut în vorbele lui Maniu și strigau din toată inima: “Jos Regența! Să vină înapoi salvatorul nostru, Prințul Carol!”

Dacă țărănimea cerea să vină Carol înapoi, mai avea scuza că era formată din oameni naivi. Dar cereau asta și oameni cu minți luminate, după cum rezultă din acest reportaj: “Guvernul Liberal a lăsat liberă dezbaterea cazului Carol în presă. La redacția ziarului Cuvântul, se găseau ca ziariști Nichifor Crainic și Cezar Petrescu, care prin faptul că lucraseră la Fundația Principele Carol I, au avut legături cu

Prințul Carol și suflătește erau foarte atașați de el, printr-o camaraderie ce Prințul a știut să le-o inspire.

Victime ale imaginației, noi atribuiam Prințului Carol calități indispensabile unui viitor rege. Nu am dat atenția care se cuvenea lipsei lui de onoare, de răspundere, a celui “puțin îmi pasă”, ce reieșea din toate acțiunile lui. Și am refuzat să credem, că Prințul moștenitor se înhăitase cu fosta țitoare a lui Posmantir. În dorința noastră de a susține instituția monarhică, am respins chiar realitatea în toată respingătoarea ei semnificație.”³

“Camaraderia” de care se vorbește în articol, se făcea prin chefuri și orgii cu femei, pe care Carol le împărțea cu domnii ziariști. Din punct de vedere “bărbătesc”, un Cezar Petrescu, Nichifor Crainic și Pamfil Șeicaru considerau dezmățul lui Carol o virtute și nu un viciu, motiv pentru care au continuat să-i facă o presă bună.

Abia după abdicarea lui Carol în 1940, acești ziariști au recunoscut că au greșit susținând un aventurier și declară asta într-un articol ce-l redau: “Evenimentele de mai târziu, au dat pe deplin dreptate lui Ionel Brătianu și au pus într-o umilitoare lumină teza susținută de noi, prin articolele scrise în ziarele Cuvântul și Curentul.

Am apărat ceea ce nu era de apărat. Am atacat cu violență pe Ionel I.C. Brătianu, care judeca în calitate de om de stat și care era pe deplin convins, că Prințul Carol atunci când va deveni rege, va fi o pacoste pentru țară și fatal pentru instituția monarhică.”⁴

Iată dar, cum a reușit Iuliu Maniu să-l prezinte pe fugitivul Carol drept “victimă” a lui Ionel Brătianu, folosindu-se de condeiul unor oameni inteligenți!

Șiret ca o vulpe, Maniu a lansat Partidul țărănesc în “carlism”, ca aducându-l pe Carol înapoi, să ajungă Prim Ministru. Dorea asta pentru gloria sa personală; pentru a-și umple cu bani buzunarele goale; dar și ca o dulce răzbunare pe “regășanul” Ionel Brătianu, ce era prim-ministru de 16 ani și “tune dracu în burta lui”, nimeni nu-l putea da jos... Dacă în anul 1926 Maniu era mânat de ambiții politice și materiale, în tinerețea sa fusese un om modest și bun român și își crease un nume de revoluționar în Transilvania ocupată de unguri.

Maniu era student în anul 1892, când s-a declarat împotriva imperiului Austro-Ungar ce stăpânea prin forță Transilvania și asupra cu brutalitate pe români.

În anul 1894, Maniu este ales ca Președinte al Societății Studențești “Petrul Maior” și atunci organizează apariția ziarului românesc, Tribuna.

El și-a câștigat respectul și dragostea românilor din Transilvania, motiv pentru care în anul 1906, a fost ales deputat la Vințul de Jos. În această calitate, Maniu mergea la Budapesta și pleda în Camera Deputaților unguri, pentru drepturile fraților săi asupriți în propria lor țară. Deși cererile lui au fost respinse de unguri, el a continuat să lupte pentru ei și a rămas foarte legat de clasa țărănească, deoarece o altă clasă nu exista sub ocupația ungară. Doar aici, colo, era un intelectual român.

După ce Transilvania a fost recucerită în iulie 1918 din gheara ungarilor de către trupele române, Iuliu Maniu a fost ales ca Președinte al Consiliului Dirigent din Alba Iulia, să reprezinte dorința transilvănenilor, de a se uni cu Patria Mamă.

În decembrie 1918, Iuliu Maniu a venit la București cu acest mesaj și atunci l-a cunoscut pe Ionel Brătianu, care fiind prim ministru, urma să discute cu el alipirea Transilvaniei la Regatul România.

Au urmat discuții, despre ce fel de legislație să fie introdusă în Transilvania. Brătianu propunea, să fie aceleași legi ca în restul țării, dar Maniu nu voia. El voia un fel de autonomie a Transilvaniei. Pe acest motiv s-a spus, că Maniu ar fi fost "omul" Contelui Tiza, care îi promisese să-l facă guvernator, dacă ținea Transilvania legată de Ungaria prin autonomie.

Din cauza unor concepții diferite, cei doi oameni politici s-au contrazis și Maniu supărat de argumentele pur românești ale lui Brătianu, i-a zis: "Noi vrem alipirea la Vechiul Regat, dar fără regăteni!..."

Din acel moment, s-a săpat o prăpastie între cei doi, urându-se reciproc. Maniu îl ura pe Brătianu, că era un "regățan" putred de bogat și el cu familia sa erau preferați de Casa Regală, iar el, care fusese revoluționar și își riscase viața pentru libertatea fraților săi, nu mai avea nici o șansă să ajungă prim ministru, dacă Transilvania se alipea la Regatul România.

Brătianu care era un om cult și un diplomat de înaltă clasă, îl detesta pe Maniu, fiindcă era "un țărănist" și la propriu și la figurat, care voia să "împace și varza românească și capra ungurească", prin maniera lui de târgoveț, devenit politician datorită circumstanțelor.

Iuliu Maniu era născut la 8 ianuarie 1873, fiul doctorului Ion Maniu și al Clarei Coroian, din târgul Șimleul Silvaniei din Ardeal.

El a făcut liceul la Colegiul Calvin și a studiat "ceva" la Facultatea de Drept din Cluj și "ceva" pe la o facultate din Viena, dar nu și-a terminat studiile și n-a posedat titlul de doctor în Drept, așa cum pretind unii. Vorbea însă fluent în germană și maghiară.

Maniu n-a fost căsătorit și nimeni n-a auzit vreodată, că el ar fi avut călcăiele aprinse după o femeie, motiv ce l-a consacrat un celibatar convins.

El și-a petrecut viața în căsuța sa din satul Bădăcin din Ardeal, în mijlocul țăranilor români, pe care îi iubea și ajuta cu tot ce putea.

Iar pentru țăranii din Ardeal, Domnul Iulică zis "Giulucă", era un boier cumsecade care avea grijă de ei și credeau cu sfințenie în vorbele lui, când le spunea: "O să vie și pentru voi, o zi cu soare!..."

Maniu era un bărbat de statură mijlocie, bine legat la trup, cu o față rotundă ca o lună plină și tristă ca o zi de noiembrie ploioasă.

Avea părul șaten, ce-l purta cu cărare pe stânga, lăsând să se vadă fruntea sa mare și înaltă. Nu știai dacă avea ochi albaștri sau verzi, că erau spălăciți și fără nici o expresie, ceea ce îl făcea să pară veșnic trist. Un semn de bărbăție îi dădea mustața, sub care gura lui cu buze foarte subtiri, știa să tacă.

La Adunările Partidului Țărănesc, se îmbrăca în straie țărănești ca-n Ardeal, dar în general, Maniu purta haine de orășean cu croială clasică, aducând cu el izul unui domn demodat ce trăia la țară.

El locuia la Bădăcin, dar când treburile PNT-ului au început să meargă mai bine, venea cu valiza la București și locuia pe la prieteni.

Iuliu Maniu vorbea rar și nu se grăbea să dea un răspuns, ceea ce l-a ajutat să pară un mare diplomat. Avea o voce caldă și prietenoasă și spunea oricui, "dragul meu", ori "dragule". Poza în om drept și bun, dar era un mare viclean.

Ce l-a ajutat să ducă în eroare lumea, făcându-l să pară un mare diplomat, era calmul și instabilitatea lui în decizii. Mereu analiza o situație și niciodată nu știa, la ce te puteai aștepta de la el.

Oscilațiile sale și acel fel de a "fi bine cu toți", nu l-au lăsat să aibă o fermă opinie și o viziune a faptelor sale în viitor, cauză pentru care unele acțiuni ale sale, s-au întors ca un bumerang în capul său.

Din păcate, Iuliu Maniu confunda prostia cu cumsecădenia și viclenia cu inteligența, motiv pentru care a comis greșeli politice impardonabile, ce au adus un lanț de nenorociri pe capul poporului român.

*

Regele Ferdinand află de sforile ce le trăgea Maniu și legătura lui cu Rothermere și Ionescu de la Londra, să-l readucă în țară pe răătăcitorul său fiu. Fiind foarte bolnav, Regele a chemat un general din garda personală și i-a dictat un ordin, cu care l-a trimis la Paris, să i-l comunice verbal lui Carol. Ordinul avea textul următor:

"3 iulie 1927,

Misiunea d-voastră are ca scop să demonstreze cât mai limpede cu putință, că nu există pentru prinț decât o singură alternativă; să fie consecvent cu el însuși în viața pe care împotriva dorinței tuturor a vrut să și-o creeze și să respecte în mod loial și fără reticențe consecințele inexorabile ale renunțării sale la tron.

Orice agitație făcută în numele lui, cu sau fără consimțământul lui, tinde să compromită, sau în orice caz să păgubească interesele dinastiei. Respectul pe care Principele îl datorează operei părinților săi, cât și solitudinea pe care o datorează fiului său Mihai, nu-i arată decât un singur drum, dacă el ascultă cece are mai sigur și mai bun în el; inima lui. Dar mai presus de orice, judecata lui ar trebui să-i impună aceasta, căci ea este singura care corespunde interesului lui, pentru că singură ea îi poate asigura din partea părinților și din partea guvernului, tot concursul care să-i înlesnească organizarea noiei sale vieți.

În a doua ipoteză, Principele trebuie să-și dea seama, că ceea ce ar socoti un câștig pentru dânsul, ar mări greutățile cu care are de luptat Statul Român.

Dar oricât ar fi aceste dificultăți de mari, el trebuie să știe că România este hotărâtă să le învingă și că acei cari pentru a pescui în ape tulburi îl vor fi încurajat, nu vor avea nimic de câștigat. În fața echivocului pe care l-au creat în jurul Prințului oameni rău intenționați sau prieteni inconștienți și în fața declarației că ei așteaptă doar momentul succesiunii la tron, pentru ca Principele să revină asupra unui act CARE NU ESTE REVOCABIL, este necesar ca Principele să facă fără nici o întârziere o Declarație PUBLICĂ, declarație care să nu mai lase nici o îndoială și care să taie scurt agitațiile celor cari, într-un scop criminal, vor să se servească de persoana lui.

Refuzul de a face această declarație, va determina atitudinea părinților lui, cât și a guvernului, care ar fi foarte dornic de a contribui cu tot ce se va putea, pentru ca să-i fie ușurată și înfrumusețată noua viață pe care Prințul și-a ales-o. De asemenea, legăturile cu părinții săi ar putea să fie cu mult mai intime. Ferdinand! ⁵

Carol a ignorat scrisoarea de la tatăl său și a mers înainte cu planul lui. Îl încuraja și Maniu prin scrisorile trimise cu mesageri, în care îi spunea: "Poporul Vă

cheamă! Guvernul Brătianu este slab și nu se poate opune vrierii poporului. Și timpul să reveniți în țară, se apropie...”

Când în iunie 1927 boala l-a ținut în pat pe Regele Ferdinand, Maniu era sigur că va muri curând și i-a trimis o scrisoare lui Carol, cu următoarele condiții: “Ca să reveniți în țară, Alteța Voastră trebuie să rupă relațiile cu doamna Lupescu.

Alteța Voastră Regală trebuie să accepte pentru un scurt timp poziția de Prim Regent și să reconcilieze cu Principesa Elena, spre a fi încoronați amândoi.

Numai pe baza acestor condiții, eu și Partidul Național țărănesc înțelegem să sprijinim pe Alteța Voastră Regală, să revină pe tron.”⁶

Carol a fost furios că Maniu îndrăznește să-i pună lui condiții și era gata să renunțe la tot. Amanta l-a calmat, iar Puiu i-a sugerat: “Soluția este, să-l înșelăm pe Maniu, că v-ați separat de Duduia. A doua condiție o veți rezolva cum vreți, când ajungeți acasă.”

Barbu Ionescu i-a pus la dispoziție lui Carol castelul d’Ardennes și el l-a anunțat pe Maniu de noua adresă, ceea ce însemna, că se despărțise de amantă.

Așa de bine și-a jucat Carol rolul de prinț solitar, că toți mesagerii lui Maniu plecau convinși că era “singur și amărât”. Habar nu aveau, că după ce ieșeau pe ușă, curtezana Lupescu apărea de după draperii și râzând de-i tremurau gușile, sărea în brațele lui Carol, spunând:

-Dar proști mai sunt ăștia din PNT!... Bine ai făcut Chou-chou, că le-ai promis ce ți-au cerut, că după ce vei fi tu rege, ei vor dansa cum le cântăm noi...

Apoi se întorceau la Bellême și viața continua în chefuri și jocuri de cărți, până alt vizitator din țară se anunța. Cum se anunța, săreau amândoi în mașina condusă de Puiu și plecau la castelul d’Ardennes. Ea se ascundea după draperii și Carol îl primea pe vizitator cu o mutră tristă, de om părăsit de amantă...

Așa s-a scris “istoria” cu întoarcerea lui Carol pe tronul României, un subiect demn de-o operetă a lui Lehar.

În “Opereta carlistă” din 1927, Prințul se întâmplă să fie un prinț adevărat, dar înamorat până la obsesie de o cocotă, care i-a jucat pe degete pe toți politicienii din Partidul Național Țărănesc.

*

În dimineața zilei de 17 iulie 1927, Regele Ferdinand trăgea să moară. Ionel Brătianu se afla în anticameră și a fost chemat de Regina Maria să-l salute pe suveran. Brătianu a intrat în dormitor și a îngenunchiat lângă patul muribundului. A luat mâna Regelui, i-a sărutat-o și cu emoție în glas, i-a spus: “Iertare Majestate, că Vă tulbur, dar pentru binele României, Vă rog să destituiți guvernul Generalului Averescu, căci este mână în mână cu Maniu, să-l aducă înapoi pe Prințul Carol. Măria Ta știe, că vor fi numai nenorociri pe capul românilor, dacă se întâmplă asta. Dați-mi ordin, să preiau puterea de Stat și să declar Regența.

După ce-mi voi fi îndeplinit misiunea, Vă voi urma Majestate, că sunt și eu foarte bolnav...” și lacrimi au curs din ochii lui Brătianu pe mâna Regelui.

Cu un ultim efort, Ferdinand i-a spus:

“Aveți ordinul meu să declarați Regența după moartea mea și să deschideți testamentul meu. Vreau să fie respectat, precum am scris...” și i-a dat duhul.

Printre suspine, Brătianu a spus: “Jur în fața Majestății Voastre, că îmi voi face datoria față de țară și Tron!”

Guvernul Averescu a fost destituit și Ionel Brătianu a format un guvern cu fratele său Vintilă, căruia i-a predat șefia Partidului Liberal, deoarece el era bolnav.

Apoi Ionel Brătianu a declarat oficial Regența pentru fiul lui Carol în vârsta de 6 ani și i-a declarat rege sub numele de Mihai I, iar pe mama lui, Regina mamă Elena.

Când Carol a aflat de moartea tatălui său a cerut o viză de intrare în țară. Brătianu i-a răspuns prin Ambasada Română de la Paris:

“Se refuză viza Domnului Caraiman.”

Regele Ferdinand a fost înmormântat la Curtea de Argeș. El a fost plâns de întregul popor, ce din respect și dragoste pentru el că făcuse România Mare, a purtat doliu la mână 30 de zile.

*

Ionel Brătianu și-a ținut jurământul față de Ferdinand. A deschis testamentul lui și l-a citit în fața familiei regale și a demnitarilor adunați într-un Consiliu de Coroană, ce avea textul următor:

“CODICIL,

A vroit Dumnezeu să încerce țara, pe Mine și Regină, cu o mare durere, prin renunțarea la Tron a Principelui Carol.

Până la Sfârșitul vieții nu se va șterge din inima Mea jalea care M’a cuprins, când M’am văzut silit să iau act de această hotărâre a primului meu născut, constatând că, această măsură se impunea în interesul Statului și a Coroanei, care în orice împrejurări am înțeles să Mă stăpânească.

Schimbarea făcută la moștenirea Tronului și în Familia Regală prin noua situație a fiului Meu Carol, Mă obligă să aduc următoarele modificări și adaus la testamentul Meu mai jos scris.

Anulez dispozițiunea cuprinsă în acest testament, prin care lăsam fiului Meu Carol toată cuotitatea disponibilă în hotărârea de a cuprinde în partea sa de moștenire întreaga moșie Sinaia-Predeal, împreună cu castelul Peleş și celelalte castele, clădiri și stabilimente, cu sarcinile prevăzute în acel testament pentru castelul Pelișor, precum anulez și legatul caselor și clădirilor din București.

Hotărâsc ca, toată cuotitatea disponibilă a imobilelor de pe Valea Prahovei cu anexele prevăzute, ca și cele din București ce îi sunt absolut necesare viitorului Rege, să revină urmașului Meu la Tronul României din familia Mea, iar în timpul minorității sale, să se bucure de folosirea și veniturile lor, iubita Mea soție Regina Maria.

Voesc ca partea rezervată ce se cuvine fiului Meu Carol să o primească în bani și efecte.

Luând aceste noi dispoziții, POTRIVIT dorinței CE ÎNTOTDEAUNA AM AVUT DE A SPORI MIJLOACELE NOULUI REGE AL ROMÂNIEI, rog Cerul să-l ajute pe iubitul meu fiu Carol în noua viață ce singur și-a ales-o împotriva voinței Noastre și să facă ca urmările acestei alegeri să fie cât mai ușoară pentru el și pentru țară.

Făcut la București în 11 ianuarie 1926, scris și iscălit cu propria Mea mână.

“Ferdinand.”⁷

Foarte curios, Ferdinand nu spune nimic în testamentul său despre moșiile Siria din Ardeal, Mănăstirea din Vlașca, Gherghița din Prahova, Bicăz, Borca, Sabașa și Fărcaș din județul Suceava, de moșia Dobrovăț din Vaslui, Mălinii din Neamț; Cocioac și Periș din Ilfov, Sadova și Segarcea din Dolj, Rușetu și Broșteni din Brăila și Slobozia-Zorleni din Ilfov, plus vilele de pe litoral, la Mamaia și Carmen Sylva, de minele de aur și sondele de petrol, și de imensele păduri și lacuri ce au fost moștenite de la Carol I și "sporite" de el în cei 13 ani de domnie, precum declară în ultimul paragraf: "POTRIVIT dorinței CE ÎNTODEAUNA AM AVUT DE A SPORI MIJLOACELE NOULUI REGE AL ROMÂNIEI", ce dovedește că îmbogățirea era singura preocupare a Hohenzollernilor.

După cum rezultă din testament, el lăsase și fugarului Carol ceva moștenire, ce urma să-i fie dată în "bani și efecte" de Banca Națională a României, adică din punga poporului român.

Carol află că se făcea un parastas pentru tatăl său, la biserica românească de pe strada Jean de Beauvais din Paris și se duce să asiste.

Deși a apărut în haine negre și nebarbierit, românii l-au recunoscut și într-un glas au strigat: "Trăiască Regele Carol al II-lea al României!"

Grav, cu un aer de martir, Carol le-a povestit cum Brătianu îl oprise să-și vadă tatăl mort, refuzându-i viza de intrare în țară. Și cum românii sunt miloși din fire, l-au compătimit, fiindcă nu știau, că el nu avea dreptul să intre în România timp de 10 ani, așa cum stipulase el însuși în actul de renunțare la tron, act legiferat de Adunarea națională din 4 ianuarie 1926.

Încurajat însă de primirea românilor la biserică, Carol scrie o declarație plină de minciuni și o trimite la ziarul *Petite Journal*, care i-o publică în 31 iulie 1927, cu textul următor:

"Ostilitatea din guvernul român s-a făcut simțită și în acel moment grav când mi s-a interzis să vin la căpătâiul tatălui meu mort. Aceleași persoane m-au forțat să plec din țară. Să nu credeți nimic din povestea spusă despre mine, că am plecat din motive de ordin sentimental. Nu! Asta nu are nici o legătură cu decizia mea.

Sunt un bun și loial patriot și am fost întodeauna. Am o ferbinte dorință să fiu folositor țării mele și nu mă voi liniști până nu voi face asta. Eu niciodată nu refuz să ascult dorințele poporului și mă supun chemării lui.

Carol Principe al României!"⁸

*

Poporul Român nu-l chemase, dar după această declarație, în care pentru prima oară îl acuza pe Ionel Brătianu că-l forțase să plece din țară, o mulțime de carliști au bătut la ușa castelului d'Ardenne, să-i ofere sprijinul. Printre ei erau: Davila, Ciolan, Leucuză, Precup și Grigore Filipescu, trimiși de Maniu să-l informeze, că totul era pregătit să ia tronul, dar toți îi cereau unul și același lucru, să rupă legătura cu amanta Lupescu.

Carol le tăia vorba: "Dar noi discutăm o problemă de Stat, nu o problemă particulară. De ce amestecați numele doamnei Lupescu? Nu vedeți că eu trăiesc singur aici?..."

Răspunsurile evazive date de Carol, cât și informațiile culese de mesageri, că el tot cu amanta Lupescu era, l-a făcut pe Maniu să-l trimită la Paris pe Virgil Madgearu, să discute cu Carol despre asta.

Ca și alți mesageri, Madgearu nu știa că după o draperie de la ferestrele biroului în care fusese primit, se afla ascunsă amanta, să audă discuția.

Om energic și bine pregătit în Drept și Filozofie, Madgearu care era și Secretarul General al PNT-ului, i-a spus lui Carol cu ton ferm: "Alteță, vorbesc în numele D-lui Maniu și al Partidului Național Țărănesc.

Revenirea pe tron și anularea actului de abdicare legiferat la 4 ianuarie 1926, sunt condiționate de un singur fapt; ruperea definitivă a relațiilor cu Dna Lupescu.

Alteța Voastră trebuie să revină singur în țară și să reconcilieze cu Principesa Elena, ceea ce poporul așteaptă.

"Cât despre această damă, niciodată nu va mai pune piciorul în România!"⁹

Pe fața lui Carol n-a tresărit nici un mușchi și calm l-a întrebat: "De ce vă legați de d-na Lupescu? Ea n-a influențat cu nimic decizia mea din decembrie 1925. Și nu văd de ce legați reînstalarea mea ca moștenitor la tron, de numele acestei persoane? Asta este o chestiune din viața mea particulară și vă rog, să n-o confundați cu una de Stat..."¹⁰

Răducirea adevărului l-a supărat așa de tare pe Madgearu, că nu s-a mai putut stăpâni și i-a dat replica: "Dar noi toți știm că pentru această femeie ați părăsit țara, tronul și familia. Și dacă azi, noi dorim să reveniți pe tron, nu puteți să vă prezentați în fața poporului, cu un steag făcut din fusta acestei creaturi decăzute!"¹¹

Apoi Madgearu a început să scotocească în servieta sa. A scos o foaie de hârtie și în timp ce i-o pune sub nas lui Carol, i-a zis: "Uitați-vă Alteță! Acesta este un raport al Serviciului Secret, care arată viața destrăbălată a acestei Magda Lupescu."¹²

Carol n-a coborât privirea să citească raportul, ci privindu-l fix pe Madgearu, i-a zis cu ton de reproș: "Nu-i treaba nimănui să răscolească în viața acestei persoane, care îmi ține mie companie."

După așa un răspuns, Madgearu l-a salutat rece pe Carol și a ieșit pe ușă. Cum a ieșit, curtezana a apărut de după draperii și plângând cu sughituri, i-a zis lui Carol:

-Ah, Chou-chou, de ce mă urăsc acești oameni și vor să ne despartă?

-Nu te necăji, Bibi! Nimeni nu va reuși să ne despartă. Noi îi vom înșela pe toți că ne-am separat. Vom juca acest teatru până iau tronul, că pe urmă, mă răfuiesc eu cu ei...

În acest scop, Carol i-a dat ordin lui Puiu să caute un ziarist, care să scrie un articol semnat de curtezană, prin care să-l convingă pe Maniu, că se despărțise de ea.

Puiu a găsit un jurnalist american, care pentru bani a scris articolul și l-a publicat în ziarul The New York American din 29 septembrie 1927, cu titlul: "VIITORUL MEU CU CAROL ESTE NEGRU și PLIN DE ÎNDOIELI", SPUNE MME. LUPESCU.

"Amândoi, Principesa Elena și Prințul meu vor să divorțeze, dar inamicii din România au oprit realizarea acestui fapt.

Eu mă dau în lături din drumul lui în acest moment și îi dau toată libertatea să se întoarcă la soția sa, Principesa Elena, dacă drumul lui este netezit pentru asta. Dar asta nu-i chiar așa de simplu...

Nenumărate eforturi au fost făcute să convingă lumea, că mama lui Carol n-ar fi o conspiratoare, ce spera să devină împărăteasa Balcanilor. Nici soția sa Elena, nu-i în afara acestui complot. Ea dorește de mult să divorțeze, așa cum vrea și Carol, dar inamicii lui o influențează să nu-i dea libertatea. Toate acestea sunt făcute de așa ziși prieteni, ce umplu capul publicului cu povești fanteziste, ca să-l distragă de la adevăratul pericol ce-l pândește de la agitatorii străini, ce vor să provoace o răzmeriță, să răstoarne dinastia și să facă din România o republică sovietică.”¹³

Maniu a crezut în palavrele curtezanei, “că se dă în lături din drumul lui Carol” și în scopul de a-l aduce în țară, a întins firele conspirației până în Ambasada română din Paris.

Ionel Brătianu află că ambasada era un cuib carlist și îi destituie pe toți, înlocuindu-i cu oameni devotați lui. Tot atunci, a trimis și un grup de agenți să supravegheze casa lui Carol și alt grup, să-i urmărească pe Rothermere și Barbu Ionescu în Anglia.

În acel timp, curtezana Lupescu lucra de zor cu ziaristul american, să-și publice memoriile de cocotă, la cererea unei case de filme din Canada, ce voia să facă un film despre viața ei și amorul cu Carol.

În luna octombrie 1927, ea îi dă mână liberă ziaristului să-i publice “memoriile” în același ziar, The New York American. El le-a publicat cu următorul titlu: “UN DOCUMENT UMAN CE DĂ EMOȚII DE NEUITAT, SCRIS DE MME. LUPESCU-WOLFF.”

Și ea începe așa: “NU PUTEM SCĂPA DE GRIJI...”

...Lumea s-ar putea întreba, de ce nu-l părăsesc pe Carol și prin asta să smulg armele din mâna dușmanilor ce le folosesc împotriva lui.

În primul rând, fiindcă îl iubesc. Îl iubesc așa de mult, că aş putea sacrifica propria mea fericire pentru el și aş pleca departe. Dar asta tot n-ar fi o soluție pentru problemele lui.

Dacă îl părăsesc, se va declanșa cel mai înspăimântător scandal și inamicii lui vor căuta alte căi de atac, mergând până la a spune că am fost o spioană de-a lor.

Dacă el m-ar părăsi, se va spune că el a făcut asta pentru o altă femeie, ori că eu l-aș fi amenințat cu moartea dacă mă părăsește.

Și chiar dacă el s-ar duce înapoi în România fără mine, cum aş putea fi sigură că inamicii lui politici nu se vor răzbuna pe el? Nu, locul meu este aici, cu dânsul.”¹⁴

Citind cele declarate de Magda Lupescu în octombrie 1927, poate să mai spună cineva că Maniu n-a știut că ea va reveni cu Carol în țară? Pot să mai spună țărăniștii că Maniu a fost înșelat în “promisiunile” făcute de Carol?

Dar care promisiuni? Carol n-a promis nimănui nici verbal și nici în scris, că se va despărți de amantă, ci a evitat orice discuție în legătură cu ea.

Dacă Maniu ar fi fost așa de deștept, să-i fi cerut în scris lui Carol condiția restaurării pe tron, el ar fi renunțat să vină. Dar Maniu nu putea face asta, că el era așa de interesat să promoveze partidul lui la cârma țării prin Carol, încât era dispus s-o accepte și pe amanta lui, ca apoi să zică cum a zis: “Prințul Carol nu și-a ținut promisiunea...”

Și cum zice proverbul: “Prost să fii, noroc să ai”, așa a fost cu Magda Lupescu. Ea a fost o femeie norocoasă, căci tot ce a stat în calea fericirii ei a fost

înlăturat de carliști și când n-au putut ei, au ajutat-o forțele naturii. Acele forțe l-au înlăturat pe Ionel Brătianu, care a decedat în 24 noiembrie 1927, la ora 6 seara.

Carol a fost informat de un conspirator, prin următoarea telegramă: "Azi a decedat președintele Consiliului de miniștri, Ionel Brătianu. Astfel a căzut ultimul obstacol ce stătea în calea Alteței Voastre Regale către Tronul României. Nicolae Gatoski."¹⁵

*

Carol cu amanta au sărbătorit moartea inamicului Brătianu cu o sticlă de șampanie și apoi au plecat la Nisa, unde au stat toată iarna la Hotelul Negresco.

Întreținuți de Barbu Ionescu și bazați pe promisiunile lui Maniu, ei așteptau doar ceasul să plece spre România. Fiindcă totul era așa de sigur, Barbu Ionescu a dat o recepție în onoarea lor, chef la care Carol a fost fotografiat cu amanta Lupescu la aceeași masă, ea fumând degajată de importanța ce i se dădea, iar el cu ochii sticlind de șampanie și fericire. Invitații au cântat: "Trăiască Regele" și Barbu Ionescu a ridicat paharul, închinând cu glas tare: "Vive le Roi et vive la Reine!" (Trăiască Regele și Regina!)"¹⁶

Această fotografie a fost publicată în toate ziarele din Franța, ca o dovadă clară, că cei doi erau tot împreună. Dar Maniu s-a făcut că nu știe, că el tocmai primise o telegramă de la Lordul Rothermere, cu întrebarea: "Când poate veni Prințul Carol?"

Maniu i-a răspuns: "Îl așteptăm pe prinț pe câmpia Libertății din Alba-Iulia, în 8 mai 1928."¹⁷

*

Atacul lui Carol spre a lua tronul României, a început la 28 aprilie 1928, când el cu amanta și Puiu Dumitrescu s-au dus în Anglia. Barbu Ionescu i-a găzduit în palatul său din Godstone of Surrey, unde Carol a luat legătura cu conspiratorii străini. A fost sfătuit să scrie un manifest adresat Poporului Român și Carol a scris: "Români, Bunul nostru Rege e mort! De aceea, eu consider că este datoria mea să mă întorc în România și să așez statul nostru în locul cel merită în lume.

Eu văd asta ca un drept moștenit de mine de la doi regi mari, ca să continui opera lor de o viață făcută cu sacrificii, talent și calcul gospodăresc.

Eu voi face totul să îmbunătățesc condițiile agriculturii în România și să ridic prețul pentru munca grea a țăranilor.

Nimeni nu mă poate blama pentru arzătoarea dorință ce am în suflet, să mă întorc lângă fiul meu, spre a-l crește și educa ca pe un demn urmaș al strămoșilor săi.

Dumnezeu să binecuvânteze România și so apere de vărsări de sânge!

Carol."¹⁸

Acest manifest a fost trimis la Editura Rothermere și tipărit în mii de exemplare. A doua zi au fost făcute pachete și aduse înapoi la casa lui Ionescu, tocmai când era în toi un banchet în onoarea lui Carol și a amantei sale.

Carol a citit manifestul la oaspeți și a încheiat cu: "Sunt fericit să vă anunț, că poporul român mă cheamă pe tron. Vă mulțumesc la toți, pentru sprijinul dat la realizarea acestui ideal."

Audiența a explodat: Ura!... Ura!... Trăiască Regele și Regina României!

Carol a mulțumit și apoi s-a așezat pe scaun lângă amanta mult fardată și împopoțonată cu bijuterii, ce-l privea cu admirație. El i-a luat mâinile și le-a sărutat cu respect, ca un omagiu pentru viitoarea Regină a României...

Manifestele au fost încărcate într-un avion și agenții lui Rothermere, Heathcote Davis și Le Mesurier au urcat la bord, decolând în ziua de 5 mai 1928 de pe aeroportul Croydon din Londra, cu direcția Budapesta.

Ei trebuiau să rămână în Ungaria până în 8 mai, ca să ajungă repede cu avionul în spațiul aerian al României, (cu avizul carliștilor din Statul Major) și apoi deasupra Câmpiei Libertății din Alba Iulia, spre a arunca manifestele peste miile de țărani adunați acolo de Maniu. Așa aflau că Prințul Carol va descinde din ceruri ca un “înger salvator”, ce-i va scăpa de sărăcie și de Brătienii...

După ce se termina cu aruncarea manifestelor, urma să apară avionul cu Carol și să aterizeze în fața lor. Apoi cu surle și trâmbițe sunate de miile de țărani “țărăniști”, Maniu urma să-l conducă pe Carol la Palatul Regal din București.

Planul era perfect și Carol aștepta cu emoție ziua să plece spre România. El habar nu avea că ochiul lui Vintilă Brătianu îl pândea prin agentul Harold Burst de la Scotland Yard, ce-i raportase toate mișcările lui din Anglia. Burst reușise să sustragă un manifest proaspăt tipărit și l-a trimis lui Vintilă Brătianu. Pe baza acelui act conspirativ, Brătianu a cerut Angliei să-l aresteze pe Carol, că punea în pericol securitatea Statului Român.

*

În dimineața zilei de 8 mai 1928, Carol îmbrăcat într-un costum sport, cu un pașaport fals pe numele de “Ionaș”, însoțit de curtezana ce se ținea de brațul lui și cu o mână de brațul lui Puiu, au apărut pe aeroportul Croydon, mergând către avionul ce-i aștepta. Când să urce în avion, au fost înconjurați de polițiști și unul i-a spus lui Carol: “Domnule Caraiman, sunteți o persona non grata pe teritoriul Angliei și trebuie să-l părăsiți imediat!”¹⁹

Înconjurați de polițiștii englezi, ei au fost duși în port, suiți pe vaporul Prințul de Wales și transportați în Franța, unde au ajuns în seara zilei de 8 mai, exact când ei ar fi trebuit să ajungă pe Câmpia Libertății din Alba Iulia.

Curtezana scâncea, Puiu era dus pe gânduri, iar Carol negru de supărare se lamenta: “Am pierdut așa o șansă!... Asta mi-au făcut-o porcii din guvernul liberal. Dar și Barbu e vinovat. El cu relațiile lui, trebuia să prevină o astfel de situație!”

Amanta i-a ținut isonul: “Sigur că Barbu e vinovat. Să-i întorci spatele, Chou-chou!”

-Nu pot acum, că am nevoie de banii lui. Dar când voi fi rege, îl pedepsesc eu pentru ce am pățit azi, a zis Carol.

*

Eșecul de la aeroportul Croydon a fost comunicat lui Rothermere și el imediat a telefonat la Budapesta, oprindu-i pe cei doi agenți să mai plece spre România. Dar Maniu care nu știa ce se întâmplase, i-a ținut pe țărani încă o zi la “iarbă verde”, tot spunându-le: “Musai Prințul să apară...”

Dacă ajungea Carol pe Câmpia Libertății, lângă el ar fi pășit tanțoșă și amanta Lupescu prin fața țăranilor “țărăniști”. Iar Maniu s-ar fi scuzat prin ipocrizii,

spunând cum a spus: “Am fost întotdeauna contra acestei lupoaice cu părul roșu să intre în țară!”

Supărați foc de eșec, Carol cu amanta și Puiu se agitau să găsească altă cale de a se întoarce în România. La sfatul lui Puiu, că numai cu sprijinul armatei putea să ia tronul și fără Maniu, Carol trimite mesaj fratelui Nicolae să vină la Paris.

Cum Prințul Nicolae era tare nemulțumit de răspunderea ce avea ca Prim Regent, voia să vină Carol pe tron, să scape de griji.

Nicolae avea atunci 25 de ani și dorea să fie liber pentru a hoinări cu femei, de preferință cele de la “coada vacii”, cu care făcea chefuri ce se terminau cu scandaluri și bătaii, acestea fiind manierele “alese” a celui de al doilea fiu al Reginei Maria.

Prințul Nicolae sosește la Bellême în 5 iunie 1928, însoțit de aghiotantul său, colonelul Alexandru Manoilescu, un mare admirator a lui Carol. După ce i-a înmănat bani și cadouri de la Maman, Nicolae i-a promis lui Carol că va căuta ofițeri devotați, ce-l vor aduce pe tron printr-o lovitură de Stat militară. Carol a rămas așteptând un semnal de la Nicolae.

Semnalul a venit la 15 iunie 1928, când Nicolae l-a trimis pe generalul Prezan să ia legătura cu el. Cum a aflat că vine Ministrul Apărării Naționale, Carol a dat fuga la castelul d’Ardenes să-l primească. Curtezana s-a ascuns după draperii să asculte discuția, iar Puiu l-a dădăcit pe Carol: “Jucați teatru că sunteți singur. Promiteți orice, să-l câștigați pe Prezan de partea Alteței Voastre și în mai puțin de un an, veți fi pe Tronul României”

Ministrul Prezan venise să-i ceară semnătura pe acțiunea de divorț deschisă de soția sa, la care Carol l-a întrebat: “De ce vrea Principesa Elena să divorțeze chiar acum, când eu doresc să revin lângă ea și fiul nostru? Cred că asta e o nouă strategie a dușmanilor mei, să-mi taie orice cale de întoarcere...”

Impresionat de cele auzite, Prezan îi zice: “Dacă Alteța Voastră vrea să revină lângă familie, armata va sprijini cu tot entuziasmul această acțiune”.

“Sigur că vreau să mă întorc! Sunt singur și sunt tare nefericit departe de țară și de familie, a zis Carol cu un glas ce tremura de emoție”

Prezan l-a crezut și cu înflăcărare s-a angajat, zicând: “Este o onoare pentru mine să pregătesc întoarcerea în țară a Alteței Voastre Regale. La momentul oportun, legătura dintre noi o va face maiorul Precup și inginerul Mihail Manoilescu.”

Carol fericit că-l prinsese pe Prezan în plasă, a discutat cu el pe larg planul de restaurare a sa pe tron. Apoi a semnat hârtiile de divorț și la plecare i-a strâns mâna prietenește. Prezan a plecat, ducând cu el secretul unei misiuni, ce urma s-o execute în ziua de 7 iunie 1930 printr-o lovitură de Stat.

Cât despre divorț, a fost dorința expresă a Principesei Elena să curme o căsătorie cu un bărbat ce-o nefericise. Dar ea mai avea un motiv. Era îndrăgostită de un italian, Ducele d’Aosta, cu care voia să se căsătorească. Nu s-a putut căsători cu el, fiindcă Vaticanul n-a aprobat ca un catolic să ia o ortodoxă de soție, și o femeie divorțată.

Sentința de desfacere a căsătoriei dintre ea și Carol a fost dată de Curtea de Casații în 21 iunie 1928, dar ținută secret. Și cum nici cei mai deștepți români nu știau ce se întâmpla în țara lor condusă de Hohenzollerni, nici țărani nu știau că

Elena divorțase de Carol, când Maniu le împuia capul cu minciuni că: "Prințul Carol n-a putut reveni lângă iubita sa soție, fiindcă liberalii l-au oprit. Dar noi, țărâniștii, tot îl vom aduce pe tron."

În acest scop, Maniu se pregătea de zor să câștige alegerile din noiembrie 1928. El și-a instruit țărânii cum să voteze, spunându-le: "Dragule, când meri la centrul de votare, să ai o bâta în mână și o toporișcă sub suman. Să cați nod în papură și să-i iei la ciomăgeală pe liberali, până or fi pe jos, sau or da bir cu fugiții. Că dară numai așa om câștiga noi alegerile!"

Țărâniștii au provocat teribile bătăi la centrele de votare din toată țara. Mii de oameni au avut capul spart, mâinile și picioarele rupte, iar unii au și murit din cauza rănilor. Așa a câștigat Maniu alegerile și a devenit prim ministru fără să fie doctor în Drept, ori doctor în Economie, studii ce se cereau atunci pentru un post de ministru. Doar cu experiența lui de mare revoluționar, Maniu a format primul guvern țărânist și pentru asta, ortacii lui l-au slăvit atunci și alții încă îl mai slăvesc ce mare politician a fost...

Maniu l-a informat pe Carol că era șef de guvern și îi pregătea carpeta roșie să revină în țară. "La așa o veste bună, Puiu Dumitrescu a întins firele conspirației și în Paris. El l-a atras în complot pe Prefectul Parisului, D-l Jean Chiappe, care a promis un total sprijin Prințului Carol."²⁰

Apoi cu strategia lui "săvantă", cum zicea Iorga, Maniu l-a numit Regent pe amicul Constantin Sărățeanu, în locul lui Buzdugan care murise. Sărățeanu a refuzat întâi, motivând: "Fârtate Giulucă, eu nu mi-s pregătit la așa o mare cinste."

-No, dară nu-i musai să faci mare lucru în Regență, numa să ocupi un scaun pân ce vine prințul. Atunci tu meri afară și el o să ia locul. Dară până vine, tu musai să te afli acolo, să vezi ce mișcă și să-mi spui mie, a zis Maniu, și Sărățeanu a acceptat.

Regina Maria ar fi dorit să intre în Regență, dar Maniu s-a opus: "No, dară asta nu se poate, o muiere să conducă țara..."

După ce a umplut posturile din guvern cu țărâniști, a făcut schimbări și în străinătate. L-a numit pe amicul Caius Brediceanu ministru plenipotențiar la Rio de Janeiro, că era un om deștept, dar și pentru că-l lăsase să stea pe gratis în casa lui de pe Clopotarii Vechi, Maniu locuind de regulă pe la prieteni.

După câteva luni, l-a mutat pe Caius la Ambasada României din Viena, să pândească sosirea lui Carol, fiindcă el nu știa exact pe unde va intra în țară, că ofițerii din noua conspirație n-au vrut să-i spună. Maniu bănuia că Prințul va veni pe la Viena cu un vapor pe Dunăre, așa cum venise și Carol I și el voia să-l întâmpine.

În primavara lui 1929, totul era pus la punct pentru sosirea lui Carol, dar subit, Maniu începe să oscileze, dacă să-l aducă înapoi pe aventurier, ori nu.

Și decide să nu-l mai aducă, că luase puterea de Stat fără el, ortacii lui țărâniști erau toți mari și tari și el își făcuse pofta, răsturnând de la putere clanul Brătianu. Maniu nu mai avea nevoie de Carol ca sperietoare pentru liberali, astfel că, a început să tragă de timp.

Carol foarte neliniștit, îi trimitea zeci de mesageri cu întrebarea: "Când pot veni?", iar Maniu îi răspundea: "Încă nu-i momentul."²¹

Această tergiversare a durat mai bine de un an și Carol a simțit că Maniu îl trișa. El i-a alertat pe conspiratorii militari și când ei i-au comunicat că poate veni

oricând și că se va afla sub protecția Marelui Stat Major, Carol a trimis vorbă lui Maniu prin Grigore Filipescu: "Indiferent de ce va decide Partidul Național Țărănesc, eu voi sosi în țară, la 7 iunie 1930." ²²

Maniu a mustăcit de necaz, că aventurierul venea fără avizul lui, dar viclean cum era, nu și-a arătat supărarea. Dându-și seama, că nu-l mai putea opri pe Carol, fiindcă în conspirația creată de el se dezvoltase complotul Armatei, ca să fie "bine cu toți", a închis ochii și s-a făcut că nu știe nimic.

Această atitudine plină de duplicitate l-a ajutat pe Maniu să se "spele pe mâini," când a fost acuzat că el l-a adus pe Carol înapoi și să spună cu o mustră inocentă: "Armata l-a adus, nu eu!"

Totuși, pentru cazul că rățăcitorul se întorcea în țară, ca să fie "bine" și cu el, Maniu a prelungit sesiunea Parlamentului cu o lună, căci acel forum urma să-l declare rege pe Carol.

*

În zorii zilei de 5 iunie 1930, păsărelele încă dormeau în copacii din parcul de la Bellême, dar în castel era o mare agitație. Carol se pregătea să plece la aeroport și Bibi plângea. Plângea și soția lui Puiu, speriată de riscanta călătorie. Dar Puiu a potolit-o, zicând: "Merită dragă să risc, că voi deveni secretarul unui rege!"

Și în timp ce Puiu pregătea automobilul de plecare, Carol își calma amanta:

- "Nu mai plânge iubita vieții mele! E o despărțire temporară și spre binele nostru. Cum mă instalez pe tron, te aduc lângă mine."

-Da, dar cine stălez cât de lungă poate fi această despărțire! Noi n-am fost despărțiți niciodată în cinci ani și acum să mă lași aici singură pradă dușmanilor? Nu știu ce-o să fac, Chou-chou!

-Joacă teatru că te-am părăsit. Te rog să te afișezi cu bărbați. Ziarele vor comenta și asta va fi spre binele nostru. Eu am nevoie de două luni să-mi solidific poziția, că după asta, trimit Armata română să te aducă lângă mine.

Apoi Carol și-a sărutat amanta și în mare grabă a ieșit pe ușă. "Carol s-a suit în mașină și Puiu a gonit către aeroportul Le Bourget. Ei erau așteptați de Prefectul Jean Chiappe, care le-a înmănat două pașapoarte false. Unul pentru Carol, pe numele de Victor Pop și unul pentru Puiu, pe numele de Cristescu" ²³

Cei doi s-au suit într-un mic avion, model Farman 190 Titan, proprietatea unei evreice bogate din America, D-na Elsie Mendel, care în dorința de a o vedea pe "surioara" Lupescu regina României, a pus avionul la dispoziția lui Carol. Avionul era nesigur, dar avea ca pilot pe Marcel Lalouette, un campion în acrobații aeriene.

Carol a tremurat ca un șoricel de frică și a închis ochii când Lalouette a decolat, făcând tot felul de viraje să ia înălțime. Și a tremurat tot timpul cât a zburat de-a latul Europei în acea coajă de nucă, să recâștige o coroană, pe care tot el, o aruncase.

După 10 ore de zbor, au făcut escală la München, unde un carlist îi aștepta. Ghidul i-a dus la un hotel discret, unde s-au odihnit până a doua zi.

În ziua de 6 iunie după masă, cu forțe noi și combustibil la bord, avionul a decolat cu direcția România. Carol era calm, că de la München se afla sub protecția Statului Major al Aparării Naționale a României.

Cele întâmplate în hangar în noaptea de 7 iunie 1930 era o repetare a ceea ce făcuse și strămoșul său, Carol I, în dimineața de 10 mai 1866 în satul Ciocănași, unde a îmbrăcat o uniformă de căpătat, cu care a apărut la Mitropolie, unde a fost uns rege.

Așadar, a intra clandestin în România și a schimba hainele cu uniforme de împrumut, era o veche metodă a domnilor de Hohenzollern...

Generalul Cantacuzino-Pășcanu l-a transportat pe Carol cu mașina sa la Palatul Cotroceni. El era așteptat de Regimentul de gardă Regală aliniat în curte, având în față pe maiorul Precup și colonelul Marinescu ce l-au salutat cu onoruri regale.

La ușa palatului, a fost întâmpinat de frățiorul Nicolae, care în timp ce-l îmbrățișa, i-a zis: "Bine ai venit!"

Datorită zgomotului din curtea palatului, Regina mamă Elena și fiul ei Mihai, au fost treziți din somn. Când Elena a privit pe geam și l-a văzut pe Carol mergând pe alee în uralele soldaților, a izbucnit în plâns. Văzându-și mama plângând, Mihai în vârstă de 9 ani, a început și el să plângă. Dacă pentru micul rege era greu să înțeleagă gravitatea acelui moment, pentru Elena a fost clar că fiul ei era detronat și pe ea o aștepta exilul.

NOTE

1. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român"; "...numele de Ionescu e fals... este evreu"
2. Idem, "...Arjoceanu furnizase documente dubioase..."
3. Idem, "Victime ale imaginației... noi susținem pe Carol".
4. Idem, "Am apărut ce nu era de apărut..."
5. Idem, Ferdinand scrie lui Carol.
6. Terence Elsberry în "Marie of România" p.227; "...Să rupeți relațiile cu d-na Lupescu și..."
7. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român": Brătianu deschide testamentul lui Ferdinand.
8. Alice-Leone Moats în "Lupescu" p.90; "...m-au forțat să plec, dar eu sunt un loial patriot..."
9. Idem, p. 104; "Această damă nu va mai pune piciorul..."
10. Idem, p. 104; "...ea n-a influențat cu nimic decizia mea..."
11. Idem, p. 105; "...cu un steag din fusta..."
12. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal": Madgearu arată lui Carol documente privind trecutul Magdei Lupescu.
13. Alice-Leone Moats în "Lupescu" p.91-92; și George de Barea în "Comment Epouser Un Roi" p.125: "Viitorul meu este negru..."
14. Idem, p. 92 și 125: "Nu, locul meu e aici cu dânsul..."
15. George de Barea în "Comment Epouser Un Roi" p.112; "...a căzut ultimul obstacol..."
16. Idem, p. 117: "Trăiască Regele și Regina!"
17. Pamfil Șeicaru în "Secretele Palatului Regal Român"; "...îl așteptăm în 8 Mai 1928 pe Câmpia Libertății".

18. Alice-Leone Moats în "Lupescu" p.97-98: Manifestul scris de Carol, "...datoria mea e să mă întorc..."
19. Idem, p. 102; "...Sunteți o persona non grata pe..."
20. George de Berea în "Comment Epouser Un Roi" p.119: Prefectul Parisului Jean Chiappe ajută pe Carol.
21. Pamfil Șeicaru "În Umbra Tronurilor" publicat în gazeta Universul Nr.31 din 1986 în New York, redactor Aristide Buhoiu, p. 22-23: "Încă nu-i momentul".
22. Idem, p.23; "...eu voi sosi în țară la 7 Iunie 1930."
23. George de Berea în "Comment Epouser Un Roi?" p.128: Carol cu Puiu la aeroportul Le Bourget... "pașapoarte false".
24. Idem, p.120: Maiorul Precup conduce avionul prin radio.
25. Idem, p.121; "...uniformă spre a o îmbrăca..."
26. Idem, p.122; "...Alteța Sa a sosit?..."
27. Idem, p.122: "Bine ati venit!"
28. Idem, p.122; "...cum ajung la Cotroceni?"

CAPITOLUL 12

8 Iunie 1930 - DECEMBRIE 1931 DOMNESC ÎN ROMÂNIA REGELE CAROL AL II-LEA și "REGINA DUDUIA"

În dimineața de 8 iunie 1930 la ora 10, Maniu a convocat Parlamentul în sesiune extraordinară. Toți demnitarii s-au prezentat, în frunte cu președintele de cameră, Ciceo Pop. Maniu le-a spus că Prințul Carol s-a întors și apoi a zburat cu o mașină la Palatul Cotroceni, să-l salute.

Maniu aștepta zâmbete și mulțumiri de la Carol, dar în loc de asta, el a apărut grav și cu un ton arogant, i-a spus:

"Domnule Maniu, sunt șocat să aud, că mi-ați rezervat un loc în Regență. Eu cer dreptul meu legitim la tron și ca atare, să fiu declarat rege al României!"¹

-Dar Alteța Voastră a acceptat această poziție temporară. Adică, până reconciliați cu Principesa Elena. Așa a fost înțelegerea noastră. Eu nu pot face nici o schimbare în plan, a zis Maniu.

-Voi încerca să reconcilies cu Principesa, dar vreau să fiu declarat rege, imediat.

-Imediat?... a bâlbâit Maniu. Dar asta nu se poate Alteța Voastră, că ar provoca tulburări în Parlament.

-Da, acum! Vă cer să informați Parlamentul și Carol ia întors un spate regal.

Maniu s-a dus fuga la Parlament și într-un scurt discurs le-a spus demnitarilor ce voia Carol, încheind: "Eu mă opun la răsturnarea Regenței și insist ca Prințul Carol să fie numit Regent, conform înțelegerii noastre. Noi ne respectăm cuvântul, chiar dacă Prințul Carol și-l reneagă."

Au urmat dezbateri furtunoase în Senat, între țărâniștii care dețineau majoritatea locurilor de deputați și partidele de opoziție. Rezultatul a fost, Partidul Liberal condus de Vintilă Brătianu, a votat împotriva lui Carol.

Partidul Liga Apărării Național-Creștină, condus de A.C. Cuza, a votat împotriva lui Carol.

Partidul Poporului, condus de generalul Averescu, a votat pentru Carol. Era același Averescu, care declarase în noiembrie 1918: "Este cu neputință ca, după dezertarea la Odesa, să mai discutăm de dreptul Prințului Carol la tron. Prințul nu are nici o calitate de a domni în România."

O fracțiune a PNT-ului, condusă de Doctor N. Lupu, a votat pentru Carol.

Partidul Naționalist-Democrat, condus de Nicolae Iorga, a votat pentru Carol.

Partidul Socialist-Democrat, în care se aflau incluși minoritarii ruși, unguri, germani și evrei, au votat pentru Carol.

Spre miezul nopții de 8 iunie 1930, Senatul a votat cu 485 de voturi pentru Carol de a fi declarat rege, iar contra au fost doi, Brătianu și Cuza.

Președintele Camerei, Ciceo Pop, a ținut o cuvântare, spunând cu vocea sa de tunet:

Și după atâtea minciuni și acte falsificate, Carol a pretins să fie sărbătorit că s-a întors în țară. Parlamentul a declarat ziua de 8 iunie sărbătoare națională și în mare grabă s-a organizat o paradă militară în București.

Majestatea Sa Regele Carol II a apărut călare pe un cal alb, îmbrăcat într-o uniformă scoasă de la naftalină, purtând pe piept decorații strălucitoare pentru care nu luptase nicăieri. Avea pe cap un chipiu cu un pompon de pene albe și stând semeț pe cal cu sceptrul în mână, a primit defilarea trupelor române.

La spatele lui, era tribuna oficială, în care stăteau demnitarii, toți îmbrăcați în fracuri, cu jobene pe cap și mănuși albe în mâini, iar în mijlocul lor, era Iuliu Maniu.

Avea o mutră tristă și își mușca buzele sub mustață, de evenimentele ce-l depășiseră. El care se visase ministru, a înțeles că stătea pe o barcă ce se scufunda rapid, pentru că făcuse greșeala să-l considere pe Carol, un om de onoare.

Privind la mulțimea care îl aclama pe aventurierul făcut rege cu acte falsificate, Maniu a înțeles, că poporul căzuse în capcana întinsă de el. Chiar dacă îi părea rău de ce făcuse, nu mai putea schimba nimic, decât să se scufunde odată cu poporul, în marea de corupție și crimă a Regelui Carol al II-lea, care pentru asta revenise în țară, nu să-i facă fericiți pe țărani, cum sperase el.

*

La 13 iunie 1930, Iuliu Maniu împreună cu demnitarii din guvern au depus jurământul de credință în fața Regelui Carol al II-lea și o recepție a avut loc în sala Tronului din Palatul Regal.

Cum s-a terminat această ceremonie, Carol a mers la Palatul Cotroceni, l-a luat pe Mihai cu forța din brațele mamei lui și l-a dus la Casa nouă, vila din curtea Palatului Regal, să locuiască cu el. Pe Elena a dat-o afară din Cotroceni și a trimis-o să locuiască în vila de la Șosea, acolo unde el o adusese pe Magda Lupescu în 1925.

Mihai plângea după mama lui și îl respingea pe tatăl său, ca pe un străin. Carol a încercat cu blândețe să-l atragă pe Mihai lângă el, dar copilul continua să plângă după mama lui. Văzând că nu-l putea separa de mamă, Carol a admis-o pe Elena să-l viziteze pe Mihai.

Curând însă, între cei doi părinți au avut loc violente certuri, fiecare disputându-și dreptul asupra copilului. Carol a rezolvat problema, exilând-o pe Elena.

La această brutală măsură, Maniu n-a zis un cuvânt și Elena a fost forțată să plece în Italia și să locuiască într-o vilă ce Carol a cumpărat pentru ea la Florența.

După ce a pedepsit-o pe Elena, Carol a trecut la pedepsirea celor care au fost împotriva lui și a amantei Lupescu.

I-a destituit pe toți liberalii ce dețineau posturi la Stat de zeci de ani și l-a forțat pe Vintilă Brătianu, să se retragă la moșia Florica.

L-a destituit pe Barbu Știrbei din postul ce-l deținea de 23 ani în Casa Regală, l-a exilat cu întreaga familie și i-a confiscat toate averile din România. Știrbei s-a refugiat în Elveția cu familia, dar ura lui Carol a mers după el, încercând să-i blocheze și conturile din băncile străine.

I-a destituit pe toți demnitarii din camarila Reginei Maria, pe unii i-a băgat la închisoare și i-a înlocuit cu oameni preferați de el.

I-a înscenat comandorului Tăutu o vină și l-a destituit din Marină fără pensie, că o făcuse de răs pe cocota Lupescu, față de oaspeții din casa lui.

L-a dat afară din Fundația Carol I pe Posmantir, că se lăudase la lume, că Magda Lupescu fusese țitoarea lui înainte de a deveni amantă regală.

L-a dat afară de la Institutul de Cinematografie și pe Mugur, că îndrăznise să-i spună la Milano, că amanta lui fusese o femeie de stradă.

S-a opus la cererea lui Maniu, să-i dea o funcție în guvern lui Virgil Madgearu, pentru că acesta îndrăznise să-i arate aventurile cocotei Lupescu, înregistrate de poliție.

După ce a terminat cu pedepsirea inamicilor, Carol a trecut la recompensarea amicilor, care l-au sprijinit să ia tronul.

Pe capii conspirației carliste, g-ralul Averescu și g-ralul Prezan, i-a făcut mareșali.

Pe col. Paul Teodorescu și col. Gabriel Marinescu, i-a avansat generali. Pentru anumite servicii aduse de Marinescu, l-a numit și Prefect al orașului București.

Pe maiorul Precup l-a avansat colonel și comandant al Regimentului de gardă Regală, să-i păzească viața zi și noapte.

Pe col. Ulea, l-a avansat general și i-a dat și funcția de Maestru de Ceremonii a Palatului Regal.

Pe g-ralul Ilasievici, l-a numit Șambelan al Curții Regale.

Pe col. Nicu Condiescu, amicul care-l însoțise în toate aventurile, l-a numit șef al Bibliotecii Palatului Regal.

Pe Mihai Manoilescu, inginer și fost secretar la Tezaur, l-a numit ministrul Comunicațiilor, fiindcă a știut cum să comunice cu el din partea carliștilor, motiv pentru care fusese arestat de Brătianu.

Pe Puiu Dumitrescu, l-a menținut secretar personal, fără să-i dea alt titlu. I-a ușurat munca însă, dându-i ca ajutor pe un "creștin de sâmbătă", numit Buchman, recomandat de curtezana Lupescu, care l-a plasat la ușa lui, să-i comunice ce făcea el în lipsa ei.

Pe frățiorul Nicolae, rămas fără "post" prin răsturnarea Regenței, l-a numit Inspector General al Armatei Române. Era un post onorific, pentru care Nicolae era plătit să nu facă nimic, căci Carol se autodeclarase șeful suprem al Armatei.

De altfel, Nicolae nici nu avea timp să se ocupe de Armata română, că era permanent în brațele Ioanei Doleti, o tânără din satul Tohan, de care se îndrăgostise "lulea" și voia să se însoare cu ea.

Într-un timp record și cu o mână de fier, Carol a reușit să-și solidifice poziția de rege. Având în jur o camarilă devotată, el a trimis vorbă amantei Lupescu, să vină în țară.

La Paris, curtezana Lupescu își juca rolul de femeie abandonată. Umbla prin parcul casei îmbrăcată în rochii cernite și ținea batista la ochi, să-și șteargă lacrimile cu rimel ce veneau la comandă, dacă apărea cineva.

Asaltată de ziariști, ea a făcut următoarea declarație:

"Inamicii mei sunt destul de josnici să spună că sunt o femeie demnă numai de dispreț. Vreau să știe, că totul a depins de mine.

Eu l-am convins pe Carol să plece în România și am renunțat de bunăvoie la bărbatul perfect pentru mine, care este iubirea vieții mele. Mi-am dat inima pe mâna călăilor, s-o tortureze așa cum au dorit.

Am făcut acest sacrificiu pentru binele României și ceea ce trebuie să facă dușmanii mei, este să-mi fie recunoscători pentru sacrificiul ce l-am făcut.”²

*

Prin luna iulie, curtezana a dispărut de la Bellême și ziariștii au semnalat-o în Elveția. Sâcâind-o cu întrebări, ea le-a răspuns: “Lăsați-mă în pace! Sunt nefericită, că Prințul meu m-a părăsit. Am nevoie de liniște, pentru inima mea rănită..”

Curtezana nu avea nevoie de liniște, ci să i se piardă urma. Din Elveția, a tras o fugă la Viena, unde s-a sfătuit cu verișoarele, Gertie Schwartz și Sophia Lorentz, cum să intre clandestin în România.

Cum cele două evreice semănau leit cu ea și aveau părul tot roșu, Sophia i-a dat pașaportul ei. Cu acel pașaport, curtezana Lupescu s-a întors la Bellême, așteptând un semnal de la Carol.

Semnalul a venit, când Carol a ordonat consulului de la Ambasada română din Paris, să pregătească în secret pentru amantă, un pașaport cu viză de intrare în România.

Consulul Tătăreanu s-a dus personal la Bellême. Ea i-a dat pașaportul pe numele de Lorentz, el l-a vizat și l-a adus înapoi, spunându-i: “D-nă Lupescu, vă asigur că puteți călători fără teamă cu acest pașaport. Aici aveți un bilet pentru trenul Orient-Expres până la Sinaia. Când ajungeți acolo, mergeți în Strada Codrului Nr.2, unde este rezervat un apartament pentru d-stră. Apoi, cu mijloace locale, să-l informați pe Puiu Dumitrescu că ați sosit. Vă doresc o călătorie plăcută!”

În timp ce curtezana Lupescu se pregătea să plece spre România, Carol își petrecea timpul mai mult la Sinaia, în splendidul Castel Peleş înconjurat de păduri de brazi, ce făceau aerul proaspăt și rece în acea vară fierbinte, când la București se muia asfaltul pe străzi de căldură.

Îi ținea companie frățiorul Nicolae, care îl stimula la chefuri și aventuri. Carol își omora timpul în brațele unor femei, dar el o dorea pe Bibi, că nici una nu era ca ea...

I-a mărturisit lui Nicolae, că aștepta să vină lângă el, dar nu știa când, că nu putea comunica cu ea direct, de frică să nu afle Maniu. Nicolae l-a întrebat: “Și ce faci, dacă Maniu află?”

-Am să-i spun că Duduia a venit în țară fără știrea mea. Ea o să-i trimită un bilet lui Puiu când sosește, din care să reiasă că eu n-am știut nimic, i-a răspuns Carol.

În noaptea de 12 august 1930, în Orient-Expresul de la Paris, a sosit la granița României o doamnă singură, îmbrăcată simplu, cu un turban de mătase pe cap și cu ochii ascunși de niște ochelari fumurii.

A prezentat un pașaport austriac pe numele de Sophia Lorentz, pe care grănicerii l-au găsit bun, iar doamna și-a continuat liniștită călătoria până la Sinaia, unde a ajuns în zorii zilei. S-a dat jos din tren și s-a dus la adresa indicată de

consulul Tătăreanu. Vila din strada Codrului Nr.2, nu era alta, decât casa profesorului Iorga.

Avocatul George de Berea, care a lucrat la Ambasada Română din Paris în timpul acela și a fost amic cu Carol și amanta lui, susține în cartea sa "Comment épouser un Roi?", că ea s-a dus la Pensiunea Kübler și a ocupat camera Nr. 4. Dar alte surse de încredere spun că, ea s-a instalat în vila din strada Codrului Nr.2.

O supoziție ar fi, ea o fi scris Pensiunea Kübler, că era un loc arhicunoscut în Sinaia, ca să acopere adevărata adresă, în cazul că scrisoarea cădea în alte mâini.

După ce s-a instalat comod, a scris un bilet lui Puiu Dumitrescu și l-a trimis cu un șofer de taxi la Castelul Peleş.

Dacă poate să creadă cineva că o oarecare austriacă, numită Sophia Lorentz, putea trimite o scrisoare la secretarul Regelui României cu un șofer luat de pe piață și că șoferul ar fi putut să comunice cu el, peste zecile de sentinele ce păzeau castelul, minunea asta s-a întâmplat, ceea ce dovedește că totul era aranjat dinainte.

Curtezana spunea în scrisoare:

"Dragă Puiu,

Am sosit de la Paris azi dimineață la ora patru cu trenul Orient-Expres. N-am închis ochii de două nopți.

Voi mi-ați jurat într-o manieră solemnă înainte de a pleca din Paris, că nu mă veți lăsa singură, înconjurată de dușmani. Acei dușmani m-au forțat să revin cât mai repede lângă voi.

Cum eu n-am primit vești de la voi, am decis să vin singură și să vă reamintesc de acel "pact de onoare" făcut între noi.

Eu mă aflu la Pensiuna Kübler în camera Nr.4. Sper că vii să mă iei. Te rog, să transmiți această scrisoare lui Carol.

Așteptând, vă îmbrățișează Duduia" ³

Puiu imediat s-a dus la adresă și Duduia i-a sărit în brațe, lamentându-se: "Vai cât am putut să sufăr, de când ați plecat!... Vai ce frică am avut să călătoresc cu acest pașaport fals! Slavă Domnului, sunt aici și te rog să mă duci la Prințul meu."

Cu mult tact, Puiu i-a explicat curtezanei că nu putea s-o ducă imediat la Peleş, ci numai după ce totul era aranjat, so introducea în castel în mare taină.

Când a auzit asta, s-a infuriat și a țipat: "Ce?... Am venit aici să fiu lăsată pe drumuri? Să mă duci la Carol, imediat!"

Puiu a refuzat, explicându-i: "Duduia, nu se poate acum. Castelul Peleş nu-i un hotel unde intră cine vrea. Noi trebuie să găsim o cale secretă să te băgăm în Peleş, fără ca cineva să te vadă. Sosirea ta ar putea provoca o criză de guvern și mari necazuri Majestății Sale. Și odată intrată în Peleş, tu trebuie să stai ascunsă, să nu te vadă nici servitorii."

Țâfnosă cum era, a ripostat: "Cum?... Am venit aici să fiu prizonieră? De ce să stau ascunsă?"

-Pentru că tu nu mai ești amanta unui exilat numit Caraiman, ci a Regelui României. Peleşul este rezidența familiei regale și tu nu ai dreptul să intri acolo, mai ales când guvernul și poporul sunt contra ta, a zis Puiu.

-De ce să fie contra mea? Am făcut din Carol un bărbat serios, care nu se mai uită la alte femei. Este mai serios decât era tatăl său, care-și alegea amantele din

suita soției, iar soția își culca amantii în acest Peleş. Află te rog, că moralitatea mea e prea bună pentru acest Peleş..., a zis Duduia dând cu pumnul în masă.

După câteva ore de discuții, Puiu a lămurit-o pe curtezana, că nu era posibil cum voia ea, ci trebuia să aștepte.

Câteva zile mai târziu, într-o noapte când țipenie de om nu se afla pe șoseaua ce ducea la Peleş, Puiu a venit cu mașina, a luat-o pe Duduia și a transportat-o la Pelișor, unde a lăsat-o în brațele fericitului Carol.

Abia la 2 septembrie 1930, un ziar din străinătate a anunțat că Mme. Lupescu nu mai era la Paris, ci în brațele Regelui Carol al României.

Știrea a avut efectul unei bombe aruncate în Ministerul de Interne, unde Ion Mihalache, ca ministru, habar nu avea de intrarea clandestină în țară a curtezanei.

Maniu a cerut o investigație. Când i s-a raportat că amanta Regală era în țară, dar nu se știa unde era ascunsă, el a convocat Consiliul de miniștri și a vociferat: "Dacă vrăjitoarea Lupescu este în țară, asta ar fi o mare nenorocire pe capul nostru. Noi trebuie s-o lichidăm pe lupoanca asta, ca să-l scăpăm pe bunul nostru Rege, de așa o pacoste."

Așa gândea Maniu cu mintea lui de celibatar, că amanta Lupescu era o pacoste pe capul "bunului rege" și el voia să-l salveze din ghiarele ei...

Către sfârșitul lunii septembrie, Maniu află că Magda Lupescu era ascunsă în castelul Pelișor de la Sinaia. Supărat foc, s-a dus la Carol și i-a reproșat, că și-a călcat cuvântul, aducând-o în țară.

Carol foarte calm, scoate scrisoarea ce curtezana o trimisese lui Puiu și îi spune: "Uite D-le Maniu dovada că doamna Lupescu s-a întors în țară, fără știrea mea. Ce pot să fac?"

-S-o exilați imediat, Majestate! Este o rușine pentru țară și Tron, să țineți lângă Majestatea Voastră pe această femeie.

Carol s-a opus și atunci Maniu și-a prezentat demisia, iar el i-a primit-o bucuros că scăpa de el.

După 4 luni de guvernare cu cel pe care luptase să-l aducă pe tron, la 10 octombrie 1930, Maniu a predat Președinția amicului G. Mironescu, iar el s-a retras la Bădăcin, să-și plăngă prostia.

Demisionând, Maniu a comis cea mai mare greșeală politică din viața sa. În loc să facă cunoscut Parlamentului că acea Magda Lupescu, pentru care Carol fugise din țară în 1925, intrase în țară cu acte false și s-o fi expluzat, Maniu a ales tăcerea și a demisionat.

În loc să-l fi acuzat pe Carol în fața Parlamentului că o ținea ascunsă pe amantă în Pelișor, el a tăcut. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l mai apere pe Carol, față de acel act abuziv și imoral. Carol ar fi fost compromis și imediat expluzat cu amantă cu tot. Dar Maniu a tăcut. De ce? Secretul a murit odată cu el, fiindcă Maniu care nu era prieten cu scrisul, n-a lăsat nimic notat despre aceasta.

Dar greșala lui Maniu i-a creiat condiții lui Carol să-și impună amanta poporului român, ca pe o regină neincoronată. La acest act abuziv și imoral, mulți demnitari l-au susținut, căci slugarnici și corupți cum erau, le convenea un rege imoral, că așa erau și ei.

Ziaristul Pamfil Șeicaru a lansat public părerea sa, zicând:

"Bietul Rege s-a trezit cu ea la ușă. Păi ce era să facă?"

Iar Nicolae Iorga, zis “Apostolul Neamului”, l-a încurajat pe Carol cu cuvintele: “Sire, numai cine nu-i în stare să păcătuiască nu-i un păcătos! Eu Vă sfătuiesc să nu mai ascundeți legătura cu doamna Lupescu, ci s-o impuneți poporului, căci cu timpul se va obișnui cu prezența ei. Eu sunt primul care voi merge să-i sărut mâinile în semn de omagiu.”⁴

Regele Carol și-a condus amanta la București, la vila cu 12 camere din Aleea Vulpache Nr.2, unde părinții și fratele ei au primit-o cu brațele deschise.

Ca să-i păzească viața amantei de furia poporului, Carol a ordonat ca semnale de alarmă să fie instalate în jurul vilei și agenți înarmați s-o păzească zi și noapte. Răspundea de paza “Reginei Duduia”, chiar Prefectul Marinescu. El o vizita des și o chema zilnic la telefon, s-o întrebe dacă se simțea în siguranță.

Duduia trăia ca o Regină, dar trăia cu frica în sân să nu fie omorâtă de anonimia care îi trimiteau scrisori de amenințare, în care îi promiteau un glonț în cap.

Nemulțumită că trebuia să stea închisă în casă, s-a plâns amantului: “Chou-chou, trăiesc ca o prizonieră. Nu pot ieși în lume, să nu mă omoare cineva. Tu nu te poți afișa cu mine și nimeni nu vine în casa mea. Nu mai pot trăi așa!”

Ca s-o distreze, Carol a invitat lume în casa ei. L-a însărcinat pe generalul Ilasievici să conducă protocolul casei și s-o învețe pe amantă, cum să se comporte în modul cel mai regal, când era și el gazdă lângă ea.

Duduia și-a luat rolul în serios de Regină neîncoronată a României și a deschis porțile casei sale pentru recepții.

Oaspeți de seamă s-au îmbulzit să-i aducă omagii. Primul care a venit și i-a sărutat mâinile respectuos, a fost “Apostolul Neamului”, Nicolae Iorga.

A urmat o serie de scriitori celebri, ca Victor Eftimiu și Cezar Petrescu, cu soțiile lor.

Din Armata română, au onorat-o cu prezența lor, mareșalul Averescu, mareșalul Argetoianu și generalul Prezan, cu soțiile lor. Până și prințesa Martha Bibescu a vizitat-o pe curtezana Lupescu. Iar “binecuvântarea” casei ei celebre a fost făcută de Sfinția Sa Patriarhul României, Miron Cristea.

Bărbosul patriarh, care era un politician mascat în haine preoțești cu o cruce mare agățată de gât, venea des în casa curtezanului, unde înfuleca icre negre și bea șampanie până se cherchelea și apoi, îi luceau ochii după femeile din jur...

Văzându-se atât de solicitată și admirată, Duduia și-a împărțit musafirii în două grupuri. Pe politicienii români și diplomații străini îi primea în zile anumite, iar pe oamenii de afaceri, când avea timp. Cu primii era gravă ca o Regină, iar cu ceilalți, comunicativă ca o precupeată.

Printre cei mai preferați de “Regina Duduia” era evreul Max Ausschnit, care acaparase Uzinele Reșița și care i-a devenit partenerul permanent la poker. L-a admis în casa ei și pe “goimul” Nicolae Malaxa, că industriașul îi aducea de fiecare dată o bijuterie de la Casa Cartier, să-i câștige simpatia.

Și când Duduia s-a văzut așa de puternică și răsfățată, a “decretat”, că oricine avea onoarea s-o vadă, să-i aducă o bijuterie cadou. Ausschnit a transmis ordinul ei, celor care îi cerșeau favoarea. Prin această metodă, curtezana a împământenit șperțul în Casa Regală și a acumulat valize pline cu bijuterii.

Ausschnit și Malaxa erau zilnic chemați de Duduia, să joace poker cu ea până-n zori. Obosiți de atâta poker și cadouri ce trebuiau să-i ofere, ei au adus alți

oameni de afaceri să joace cărți cu ea. Cum acești afaceriști urmăreau să obțină aprobarea Regelui Carol, spre a exploata ceva din bogățiile României, o flatau pe curtezană cât era de frumoasă, o copleșeau cu cadouri în bijuterii și o lăsau să câștige la cărți, fiindcă știau că Regele era sub papucul ei și făcea numai ce zicea ea.

Erau seri, când Duduia câștiga la poker un milion de lei și asta când leul era cât roata carului, iar un biet muncitor câștiga 3000 de lei pe lună. Lacomă ca orice parvenit, ea făcuse din jocul de cărți, un sistem de a primi mită indirect.

Și s-a dus vestea în lume că acela care accepta să piardă câteva milioane la poker cu Duduia, care îi oferea bijuterii și o trata ca pe o Regină neîncoronată, ea îl recomanda Regelui Carol și el semna orice contract de exploatare a României.

După asta, fabricantul X sau Y trebuia să aducă Duduiei, drept mulțumire, un pachet de acțiuni pe numele ei, ce însemna un venit minim de câteva zeci de milioane anual.

Așa a ajuns calica de la Hertza cea mai bogată femeie din România, vânzând la afaceriștii străini și sufletul românilor. Și la așa un chilipir, un puhoi de evrei au năvălit iar în România.

Evreii săraci au fost ajutați de Comunitatea evreiască condusă de rabinul Willi Filderman, să deschidă câte-o dughiană prin târguri și sate, cu gaz, chibrite, sare și rachiuri făcute cu alcool metilic.

Cum țărani trăiau prin sate îndepărtate de oraș, deveneau clienți la evreul ce se aciuase în satul lor, decât să meargă 50 de kilometri cu căruța, ca să cumpere un pic de gaz și ceva sare. Evreul prospera și când nea Ion nu avea bani, îi dădea marfă și pe datorie.

Când țăranul venea să-i plătească evreului cu câte-o găină grasă, cu lapte, ouă și grâu, el îi făcea socoteala cât datora, că țăranul era de regulă analfabet, că așa îl voia Casa de Hohenzollern. Apoi țăranul îi mulțumea pentru "omenie", fără să știe că evreul îl înșelase și la bani și la cântar. Iar evreul, în urma lui, își freca mâinile, zicând: "Oii-vei! Ce bun client e goimul ăsta!"

Că era așa, o confirmă istoricul Iorga, care spunea în anul 1913: "Evreii cumpără țăranului dinainte puiul în ou, mierea în floare și mielul din pânțele mamei, pe un preț de nimic. Prin această camătă, el sugă cu totul pe locuitori și îi aduce la sărăcie, că țăranii împovărați de datorii și pentru viitor, nu află altă mântuire decât să fugă ei din țara lor."⁵

Prin venirea lui Carol pe tron, evreii cu bani au luat cu asalt toate fabricile de producție și piețele de desfacere. Au monopolizat toate ziarele și băncile. Au luat în exploatare pădurile, minele de fier și aur, lacurile și Dunărea, industria ușoară și grea, unde în acel timp s-a înfipt și Max Ausschnit.

Au apărut firme de exploatarea petrolului la Câmpina și Ploiești, conduse de evrei ce pozau în englezi și americani. Oriunde te întorceai, vedeai o firmă cu numele de Goldenberg; Leib; Friedman și Ițic Strul și auzai o românească stălcită cu accent idiș sau rusec. Unii români au râs de vorbirea lor, iar alții supărați, ziceau: "Ce cauți tu mă jidane, în țara mea? Pleacă în Palestina ta!"

Dar nu era de glumit cu frații "Reginei Duduia", că ei se plângeau la autorități și românii erau arestați și bătuți.

*

“Regina Dudaia” și-a adus toate rudele sărmâne din Austria și i-a înproprietărit în “țara Chilipirului” devenită moșia ei. Neamurile lui Muter au ajuns în cele mai înalte poziții de Stat, deși nu aveau studii și nu vorbeau limba română.

Ea a avut grijă și de Papa și frații lui. Cum toți trei erau “specialiști” în cârpit și vândut zdrențe, i-a numit furnizori guvernamentali. Ei au fost împuterniciți de Regele Carol să cumpere pentru Armata română totul, de la săpun până la uniforme.

După ce profesorul Gusti s-a căsătorit cu fata lui Milițeanu, un unchi al Dudaiei, a fost numit ministru al Educației Naționale.

Astfel că, de când domnea în România “Regina Dudaia”, sărăcia se cuibărise în casele românilor, iar evreii se îmbogățeau și numărul lor creștea de la 750 de mii, la 2 milioane și ceva... Zic ceva, că niciodată nu se știa exact numărul lor. Trebuia ținut secret, că mulți erau intrați ilegal în România, dând șperț curtezanei.

Avea grijă de asta, evreul Leon Coler zis Colescu, numit de Dudaia, Director al Statisticii din Ministerul de Finanțe.

Și după ce Dudaia a terminat cu ordinea internă a României, a trecut să facă ordine în politica externă.

La o șoaptă a ei, Carol i-a numit miniștri la Afacerile Externe, pe Tătărăscu și Titulescu, nu pentru că erau geniali, ci pentru că erau umili față de el și respectuoși față de amantă.

Tătărăscu la Ambasada României din Londra și Titulescu la cea din Paris au devenit oamenii lor de încredere, care au cărat în străinătate milioanele făcute de ei în mod ilicit și le-au depus în bănci cu cifru secret.

Titulescu a avut “onoarea” să fie chemat într-o audiență de “Regina Dudaia”, cu care ocazie i-a ordonat să schimbe politica rigidă a României față de Uniunea Sovietică, susținând că rușii erau oameni buni și pașnici, cum era tatăl ei, care se născuse undeva, pe un maidan rusesc.

Titulescu imediat a început o campanie pentru “relații frățesti” cu sovieticii și acest oltean cu mutră de mongol și simpatii pentru bolșevici, va fi lăudat pentru asta, că a fost cel mai inteligent diplomat.

Datorită lui, România a recunoscut regimul comunist de la Moscova în anul 1933 și Titulescu va lupta pentru “frăția” cu rușii până va muri în februarie 1941.

După această “frăție cu rușii”, Titulescu a încercat să recupereze Tezaurul României rămas la ei din 1917, dar tatucul Stalin a refuzat să-l restituie.

*

Regele Carol era tare mândru de talentul ancestral al amantei sale, de a face bani. El se considera un rege sărac cu cei 500 de mii lei salariu anual, față de puhoiul de bani ce curgea în punga lui, din afacerile veroase făcute de amantă.

Fiindcă nu mai avea loc unde să-i pună, Carol a ordonat să se construiască o casă de bani cât o cameră de 4x4 metri, lângă biroul lui din Casa nouă. Acolo și-a depozitat el sacii cu bani românești; lingourile de aur și platină; monedele de aur; bijuteriile Coroanei; valuta forte; colecția de timbre și numismatică; și documentele secrete. Se aflau acolo, 60 de milioane dolari, “bani albi pentru zile negre”, separat de banii depuși în băncile străine.

Când Carol a fugit în exil, a luat cu el totul. Iar în anul 1944, când g-ralul Antonescu a fost arestat de odrasla lui Carol devenit Regele Mihai, a fost închis în acel seif de oțel, până au venit comuniștii și l-au ridicat.

Lăcomia de bani a curtezanei Lupescu a explorat orice domeniu, inclusiv prostituția, în care era expertă.

Cum Prefectul Gabriel Marinescu o vizita des, ea îl primea amical și lângă o cafea cu un coniac, stăteau la palavre. O amuzau anecdotele obscene spuse de Marinescu și ea râdea cu lacrimi, zicându-i: "Ești grozav, domnule General!"

Și tot povestindu-i de cazuri interesante descoperite de poliție, i-a spus și de Brigada de Control a Prostituției, care a găsit în bordeluri femei măritate și studente, ce au fost condamnate la închisoare pentru prostituție.

Foarte impresionată de cele auzite, Duduia, i-a zis: "Eu cred că ești prea aspru cu aceste femei. Cine știe ce dramă din viața lor, le-a împins să-și câștige pâinea în acest fel! În fond, prostituția este o meserie ca oricare alta și noi având democrație în România, fiecare face ce vrea. Te rog, să lași în pace pe bieteile femei, să-și facă meseria!"

Prefectul Marinescu s-a supus ordinului Duduiei și a schimbat legile. Nu-i mai aresta pe proxeneți și prostituate, ci i-a obligat să plătească o taxă lunară, chiar la biroul lui din Prefectura Capitalei.

Datorită acestui sistem, prostituția s-a întins în așa un grad în București, că pe străzi centrale ca Regală, Academiei, Câmpineanu și Brezoiu, prostituatele stăteau despuiate în fața bordelului și trăgeau de mânecă pe bărbați.

O femeie onorabilă nu putea merge singură pe aceste străzi după ora 5 după masă, că risca o păruială de la prostituatele ce țipau în gura mare: "Ce cauți tu în teritoriul meu aprobat de Prefectură?"

Tot în acea perioadă, proxeneții evrei deschid bordelul "Crucea de Piatră" din mahalaua evreiască Dudești-Văcărești. Era un bordel de mărimea unui cartier, unde mii de femei creștine venite din toate colțurile țării să cunoască "mirajul" Bucureștiului, cădeau în gheara lor și deveneau prostituate.

De la această mare depravare, Capitala a căpătat numele de "Orașul Prăbușirilor" și "Regina Duduia" a beneficiat din plin, primind bani lunar de la Marinescu, iar Carol pe de altă parte, avea unde să se aventureze, fără să știe amanta.

Ca să mai scape de iubirea și gelozia feroce a amantei, Carol îi spunea că pleacă într-o inspecție inopinată în timpul nopții. Apoi îl lua pe Marinescu lângă el și ieșea cu mașina pe poarta ce dădea în strada Câmpineanu și o lua pe Calea Victoriei către Piața Senatului, dispărând prin blocurile înșesate cu case de rendez-vous. Cât Carol stătea în bordel, Marinescu îl păzea, stând în mașină la ușa blocului.

Când Carol a abdicat și Marinescu a fost arestat pentru crimele comise, el a declarat la anchetă: "Am avut ordin de la doamna Lupescu să colectez taxe de la bordeluri. Sumele strânse le-am împărțit cu ea."

În cei doi ani cât Iuliu Maniu fusese prim ministru, a făcut două lucruri ce par bune la prima vedere. A obținut un împrumut de 53 milioane de la bancherii din Liga Națiunilor, să-i ajute pe țărani a-și cumpăra unelte moderne, pentru a mări

producția agricolă și a comandat arme moderne la Fabrica Skoda, să înzestreze Armata română.

Cele 53 de milioane au intrat în Banca Agricolă a Partidului Național Țărănesc, condusă de Virgil Madgearu.

Madgearu așa de bine i-a ajutat pe țărani, că după ce le-a gajat pământul pentru banii împrumutați, le-a pus niște dobânzi așa de mari, că țăranii nu le-au putut plăti. Madgearu le-a confiscat pământul și l-a vândut la evrei, iar țăranii au rămas pe drumuri.

Pentru înzestrarea Armatei cu arme noi, Maniu l-a delegat pe avocatul Romulus Boilă să trateze cu Fabrica Skoda din Cehoslovacia. Boilă devenise avocatul PNT-ului numit de Maniu, pentru că îi era nepot de la o soră și avea mare încredere în el.

Boilă, care era un tip îndrăzneț și fără scrupule, pe baza "unchiului" își făcuse o carieră politică, nu să-și servească țara, ci să se îmbogățească. Și imputernicit de "Nenea Giulucă", Boilă a plecat în Cehoslovacia cu un grup de ofițeri specialiști în armament și au comandat armele.

Toate ar fi mers bine și nimeni n-ar fi aflat niciodată dacă Maniu nu demisiona, că armele au fost comandate la cehi și nu la Reșița (unde ar fi costat mai puțin și românii ar fi avut de lucru), pentru că cehii îi dădeau un șperț de 64 milioane lei.

Când armele au fost livrate, specialiștii care au recepționat armele și au verificat documentele, nu mai erau oamenii lui Maniu, să cocoloșească afacerea, ci oamenii Regelui Carol.

La raportul lor, că armele de la Fabrica Skoda erau un gunoi, cu puști fără cocoș, altele cu patul rupt și țevice strâmbe și multe tunuri cu țevice crăpate, Carol a ordonat Procuraturii Militare să facă o anchetă. Procurorul a stabilit că pe lângă calitatea inferioară a armelor, acolo era și o mare fraudă.

Când Carol a auzit că Maniu era cel care comandase armele, s-a repezit ca un vultur să-l nimicească, urmărind să-l bage la pușcărie nu atât pentru Skoda, ci pentru zilele negre ce-i făcuse lui și amantei, când erau în exil.

Cel care manevrase fraudă din partea Fabricii Skoda era delegatul Seletski. El a fost arestat și casa de bani din biroul lui sigilată de procurorul militar.

La intervenția ambasadei Cehoslovaciei, că Seletski aparținea corpului diplomatic și nu erau suficiente probe de a-l acuza de fraudă, procurorul l-a eliberat până la judecarea cazului.

Odată eliberat, Seletski a dat fuga la biroul lui, a rupt sigiliul casei de bani, a scos documentele compromițătoare și le-a ars. Când procurorul a venit să scoată documentele din seif, a văzut că sigiliul era rupt și actele nu mai existau. L-a arestat din nou pe Seletski și l-a acuzat de fraudă. Adus în fața instanței, Seletski a declarat cu candoare: "Am rupt sigiliul din greșeală!"

În fraudă Skoda alături de Seletski, au fost implicați Maniu, Romulus Boilă, Vaida Voevod, generalul Condeescu, generalul Sică Popescu, căsătorit cu o vară a lui Madgearu și care, în timpul procesului, s-a sinucis.

La proces, Iuliu Maniu a fost întrebat de avocatul acuzării, Eduard Mirto: "Ia spune, dumneata din ce trăiești?"⁶

În loc ca Maniu să spună că trăia din cotizațiile PNT-ului, că alte venituri nu avea, el a tăcut. Abia la sfârșitul rechizitorului, când Mirto l-a făcut hoț, Maniu i-a

răspuns din boxa acuzațiilor: “Dacă eu mă las distrus de un om ca dumneata, domnule Mirto, apoi eu îmi merit soarta!”⁷

Iuliu Maniu a scăpat ca prin urechile acului de pușcărie, dar Boilă, Seletski și alți ofițeri au fost condamnați la mulți ani de închisoare.

Frauda Skoda a dovedit poporului că țărăniștii, cu Maniu în frunte, erau niște corupți și furau mai tare decât liberalii.

*

Maniu retras la Bădăcin și țărăniștii lui în guvern se schimbau între ei ca la masa de poker. Amicul Vaida Voevod, scăpat și el basma curată din fraudă Skoda, ajunge prim ministru.

Și el, ca și ceilalți politicieni, promitea țăranilor că va ridica prețul produselor agricole și va mări salariul muncitorilor din fabrici și al funcționarilor de Stat. Nu a dat nimănui nimic și poporul se zbătea într-o sărăcie și o mizerie, cum fusese numai pe timpul ocupației otomane.

La asta, a contribuit și criza mondială declanșată în 1929 la bursa din America, ce adusese inflația în toate țările. Dar în România era mai greu, că nu erau încă vindecate rănila războiului din 1916.

Cum România nu primise despăgubiri de război, satele și orașele erau în ruină și oamenii nu aveau unde să locuiască.

Sute de mii de văduve de război nu-și puteau hrăni copiii rămași orfani de tată, fiindcă pensia ce-o primeau de la Stat, era o sumă mizeră.

Mii de invalizi de război își târau pe străzi trupul ciopârțit în lupte, întinzând mâna să cerșească, fiindcă nu puteau trăi din pensia ceo primeau de la Stat.

Bătrânii nu aveau nici un fel de ajutor de la Stat. Copiii și nepoții lor nu puteau studia la liceu sau facultăți, că nu aveau bani pentru taxele școlare.

Drumurile erau în paragină și transporturile erau foarte grele din cauza asta.

Nu se construise nimic timp de 12 ani și ruinele războiului se vedeau peste tot, iar fabricile erau la pământ, cauză pentru care șomajul era mare.

Ce se producea, românii nu puteau cumpăra că n-aveau bani, iar proprietarii evrei exportau totul, decât să scadă prețul, încât, exportul și inflația adusese foamea în casele românilor.

Singurul care producea din plin, era țăranul, dar ara pământul tot cu carul cu boi și secera cu coasa, iar produsele lui erau așa de prost plătite, că nu-și putea întreține familia.

Și în această teribilă criză economică, Regele Carol avea o singură preocupare, să-și satisfacă megalomania regală în lux și recepții. Atunci a ordonat el, ca Palatul Regal din Calea Victoriei să fie lărgit și renovat.

În acest scop, l-a adus pe arhitectul Lorentz din Austria, care D-zeu știe dacă era arhitect sau simplu zidar, dar se știe că era unchiul “Reginei Dudaia”.

La finisare, Carol i-a cerut să pună la fiecare cremon de fereastră și mâner de ușă monograma numelui său. Lorentz a făcut din aur doi “C” încârligați și i-a pus pe uși, geamuri și alte colțuri din palat, fapt ce i-a făcut pe români să spună: “Carol și Cocota”.

Sala Tronului a fost spoită în aur, iar sala de ceremonii mărită, acoperită cu covoare noi, furnizate de “omul” Dudaiei, evreul Berger Safianu.

Acest Safianu, având acces la Palat, s-a prezentat ca agent comunist Regelui Mihai în timpul când el pregătea lovitura de la 23 august 1944 și i-a oferit serviciile sale. Mihai a fost încântat și Safianu a ascuns în locuința sa de pe Strada Moșilor 103, pe comuniștii Lucrețiu Pătrășcanu și Emil Bodnăraș, cu care Mihai pregătea arestarea generalului Antonescu. După ce Safianu și-a văzut misiunea îndeplinită prin instaurarea comunismului în România și-a luat valiza și a emigrat în America. țipa la Radio Vocea Americii, că antisemiții de români nu i-au dat nici o pensie pentru “marile servicii” aduse țării lor...

Sala de ceremonii a Palatului a fost înzestrată cu veselă de porțelan aurit și pahare de cristal cu piciorul de aur. Tacâmurile pentru cele 120 de persoane au fost comandate de “Regina Duduia” evreului Weiss. El a încasat pentru asta, 40 de mii dolari de la Banca României, ce era o sumă fabuloasă în bani românești și, fiindcă curtezana a fost mulțumită de el, la și numit furnizor permanent al Casei Regale.

Carol a cerut apoi lui Lorentz, să construiască un cuib al iubirii pentru el și amantă, în pădurea Băneasa, departe de zgomotul capitalei și ochii publicului.

Trebuia să rezolve această problemă, că amanta era tare nefericită, că el nu putea să doarmă cu ea în vila din Vulpache. Erau acolo părinții ei, dar asta nu conta, ci faptul că vila era arhicunoscută și el ca Regele României, nu voia să fie văzut dimineața, când pleca de la ea.

Ca să se vadă cu amanta, Puiu o aducea cu mașina la ora 7 seara, la Casa nouă. Ei petreceau noaptea împreună, dar dimineața, curtezana trebuia să se scoale cu noaptea în cap și să plece din pătucul cald, să n-o vadă Mihai, fiul lui Carol, care locuia tot acolo.

Somnoroasă, Duduia sărea în mașină și Puiu o ducea la vila din Vulpache, iar seara el revenea cu mașina și o aducea iar la Carol. Drumurile acestea o deranjau grozav, motiv pentru care i-a cerut amantului să construiască o casă în pădurea Băneasa.

Nu multă lume știa, că la 2 Km. de la aeroportul Băneasa, pe stânga șoselei și cam vis-a-vis de drumul ce ducea la Parcul Privighetorilor, se afla o clădire cu două etaje ascunsă în păduricea deasă și care era “Palatul Lupeștii”, unde Carol locuia cu ea.

Pentru protecția vieții lor și păstrarea secretă a locuinței, se tăiaseră prin pădure mai multe drumuri, ce au fost pavate pentru circulația mașinilor și care toate duceau la șoseaua București-Ploiești. Nimeni nu putea să intre pe aceste drumuri, căci erau păzite de soldați înarmați.

Din cauza acestei restricții, o familie numită Săndulescu-Eftimiu și care îmi erau prieteni, au fost forțați să renunțe a termina clădirea unui hotel aproape de șosea. Temelia și subsolul clădirii deja turnat a fost asanat cu pământ și acoperit cu verdeț de servitorii regali, să nu deranjeze privirea lui Carol și a amantei Lupescu, când treceau pe acolo.

După abdicarea lui Carol, palatul curtezanei Lupescu a fost vizitat de public și atunci au văzut românii în ce lux și fast au întreținut-o ei, pe amanta Regală.

Actualmente, cred că se află acolo un institut de cercetări.

*

Cum Partidul Liberal fusese dizolvat de Carol, prin punerea în domiciliul forțat a lui Brătianu la moșia Florica și exilarea lui Știrbei, numai țărâniștii se roteau

la cârma țării. Carol nu se acomoda cu nici unul și, la sfârșitul anului 1931, îl face prim ministru pe Nicolae Iorga. Prin asta, românii au câștigat un asupritor în plus, căci Iorga disprețuia oamenii de rând și prefera numai clasa celor culti și bogați. Îi crescuseră aceste ifose, de când fusese profesor de istorie lui Carol și Casa Regală îl trata cu mult respect. Devenit prim ministru, el și-a arătat acest dispreț față de popor, prin cruzimea cu care i-a impus "Curba de sacrificiu."

"Curba de sacrificiu" a fost o metodă criminală să refacă bugetul Statului golit de cheltuelile nebunești ale familiei regale și mai ales ale lui Carol, prin care Iorga a înfometat poporul român.

Iorga a blocat pe 4 luni salariile celor ce lucrau la Stat, trimițându-i la lucru cu burta goală, prin ordin de concentrare.

Îmi amintesc, eram copil când tatăl meu mergea la regiment fără să primească solda și mama mea plângea, că nu erau bani pentru pâinea zilnică. Așa au suferit toți militarii din Armata română, dar nimeni n-a crâcnit, de frica Curții Marțiale.

Civilii, însă, au început să manifeste pe străzi, strigând: "Murim de foame cu copiii noștri! Dați-ne banii pentru munca ce am depus!"

Un grup de învățători s-au dus la președinție să vorbească cu Iorga. El a refuzat să-i primească și învățătorii furioși, au năvălit cu forța în clădire. S-au dus la biroul lui Iorga, dar el nu era acolo, ci ascuns în alt birou. Învățătorii nu s-au lăsat intimidați de polițiștii ce încercau să-i oprească cu bastoanele de cauciuc și în final, l-au găsit pe Iorga și au strigat la el: "Să ne dai pâinea pentru care am muncit!"

Iorga i-a privit rece și cu un ton ridicat le-a spus cu acel antipatic hârâit de "rrr": "Regret, nu vă pot ajuta cu nimic."

Învățătorii l-au întrebat: "Dar Domnule Prim Ministru, la cine să cerem ajutor?"

"Nu știu. Mai bine aruncați-vă în Marea Neagră ." ⁸

NOTE

1. Terence Elsberry în "Marie of România" p.228; "...Să fiu declarat rege imediat".
2. Alice-Leone Moats în "Lupescu" p.107-108: "Inamicii mei..."
3. George de Berea în "Comment Epouser Un Roi?" p.125: "Am sosit azi la Sinaia..."
4. Revista Cosmopolitan Nr.5 din noiembrie 1978 din USA, p.278-281: "Numai cine nu-i în stare să păcătuiască..."
5. Nicolae Iorga în "Evreii în țările Noastre" publicat de Corneliu Codreanu în "Pentru Legionari" p. 89: "Evreul cumpără puiul din ou și..."
6. Ziarul Dreptatea din New York Oct-Nov. 1983, redactor Dean
7. Idem, p. 8; "...Dacă eu mă las distrus de om ca dumneata..."
8. Horia Sima în "Cazul Iorga-Madgearu" publicat în 1961 de Editura Carpații din Madrid, p.10; "aruncați-vă în Marea Neagră"

CAPITOLUL 13

(1932 - 1933)

GARDA DE FIER DEMASCĂ CORUPȚIA DIN CASA REGALĂ

Românii au îndurat umiliința și foamea sub mulți invadatori, dar să îndure foamea în țara care cu sângele lor au făcut-o România Mare și care era "grânarul Europei", asta era din cale afară.

Și revoltați că țărâniștii și Regele îi mințise și, în loc de belșugul promis, îi făcuse muritori de foame, vociferau peste tot: "Noi flămânzim în țara noastră bogată, că Regele Carol împins de jidanca lui, a vândut țara și pe noi jidanilor să ne jefuiască."

Cum poporul se lămurise că liberalii și țărâniștii erau două grupuri de politicieni mincinosi și hoți, s-a apropiat de Garda de Fier, să le apere interesele.

Garda de Fier era o mișcare naționalistă, formată de avocatul Corneliu Zelea Codreanu la 24 iunie 1927, inițial numită Legiunea Arhanghelul Mihail.

Codreanu era născut la 13 septembrie 1899, fiul profesorului Ion Zelea Codreanu și al Elenei Braunner, români din Bucovina.

În 1912, Codreanu intră la școala militară mănăstirea Dealu. Când începe războiul din 1916, se duce voluntar pe front alături de tatăl său.

În 1917 este trimis la vatră cu tatăl său grav rănit. El intră la școala militară de Infanterie din Botoșani, pe care o termină în iulie 1918, cu gradul de sergent major.

În martie 1919, Codreanu formează un batalion cu studenți în pădurea Dobrina și păzesc cu armele drumurile de pe Prut, pe care se strecurau comuniștii evrei și ruși, să facă o revoluție în România.

În septembrie 1919, Codreanu intră ca student la Facultatea de Drept din Iași. Se afiliază mișcării anticomuniste Garda Conștiinței Naționale, condusă de muncitorul Constantin Pancu de la Atelierele Nicolina.

La 11 februarie 1920, 5000 de muncitori ațâțați de evreii comuniști, declară grevă la Atelierele CFR din Iași, strigând: "Jos Regele și Armata!" Cu tablourile lui Marx, Engels și Lenin în mâini, cântau pe străzi imnul bolșevic și strigau: "Trăiască Uniunea Sovietică!"

Pancu cu Codreanu și 300 de studenți intră cu forța în birourile agitatorilor comuniști de la Nicolina și le dau o bătaie "soră cu moartea". Apoi distrug tablourile bolșevicilor agățate pe pereți și pun la loc tabloul Regelui Ferdinand. Codreanu telefonează la Comandamentul Militar și cere să vină armata la ateliere, să aresteze pe comuniști. Între timp, el se suie pe acoperișul clădirii, aruncă jos steagul bolșevic cu secera și ciocanul, pune în loc steagul românesc și strigă: "Trăiască Regele și România!" Cocoțat pe acoperiș, Codreanu începe să cânte "Deșteptă-te Române" și cei de jos cântă cu el. S-a dat jos de pe acoperiș în aplauzele camarazilor ce strigau: "Moarte comunismului!"

În toamna lui 1920, Codreanu, susținut de Vladimir Frimu și 300 studenți, protestează în fața universității, că serviciul religios la deschiderea cursurilor fusese suspendat. Rectorul a fost forțat să aducă un preot și slujba a fost făcută pentru deschiderea anului universitar.

Codreanu este ales președinte al organizației studențești Ștefan Vodă, din cadrul universității de Drept din Iași. Cum toți studenții evrei erau comuniști, conduși de evreul Spiegler, ei declară o grevă împotriva cursurilor de cultură românească.

“Studenții creștini, conduși de Codreanu, îi scot de guler din cantină unde se adunaseră cu pancarde bolșevice, îi duc în pumni în curtea universității, le smulg șepcile model Lenin și le dau foc.”¹ (Dau foc șepcilor - n.e.)

Ziarele evreiești, Opinia, Lumea, Adevărul și Dimineata țipau că studenții români erau antisemiți și violaseră dreptul studenților evrei de a avea o “liberă opinie”.

Aceleași ziare scriau în noiembrie 1919, că: “Regele Ferdinand este mult mai inteligent decât un câine, un cal, sau un măgar. E cert. Dar pe când aceste animale nu ar călca pe marginea unei prăpastii, regele creațiunii săvârșește în fiecare zi greșeli de neiertat.”²

Evreul Honigmann, zis Emil Fagure, scria în ziarul Adevărul că: “Ura trebuie să fie veșnic călăuza contra partidului de ucigași condus de Ion Brătianu. Coroana și Partidul Liberal, iar ca executor al acestor două voinți guvernul de generali, ne interzice prin decrete atacurile contra Coroanei.

“Dacă am ști că incitarea la revoltă în contra ordinii așa zise legale ar avea un efect, n-am ezita să o facem, căci contra unui regim dictatorial și de teroare nu există alt mijloc de luptă.”³

Că Iașul era atunci un nucleu evreo-comunist, rezultă din documentele istorice ce confirmă că, la ordinul lui Lenin, evreii din România formează Partidul Comunist în anul 1919 și îl aleg ca șef pe evreul Marcel Pauker, un avocat din București.

Acesta se căsătorește cu evreica Ana Robinshon, fiica unui rabin din Polonia. Ea devine o aprigă comunistă, luptând să dărâme monarhia din țara care o primise să trăiască bine ca să uite mizeria din ghetoul Galiției unde se născuse.

“Agitatorii comuniști din Iași erau evreii de proveniență rusească, numiți: Doctor Ghelerter; Gheler; Spiegler; Schreiber; Ilie Moscovici șeful sindicatelor Galbene; Vitali Holostenko; ziaristii Honigmann și Hefter, cu bancherul Blank și toți rabinii.

În anul 1921, aderă la partid următorii evrei, unii din Ungaria: David Fabian; Saul Ozias; Lichtblau; Nelu Gloter; Ida Jaruga; H. Gekstein; Krebs; Andrei și Ileana Bernarth; Ghizela Vass: A. Rado; P. Donath; Bellu Zilber; S. Dobroceaev: Mikloș Oros; Gelber Moscovici; Elek Koblos; Boris Ștefanov; Lotar Wurzer; Lazăr Grumberg; Tina Orenștein; Ariel Leibovici; A. Rosinger; Matei Socor; Lucien Goldmann; Eugen Iacobovici; Vanda Nikolski; Elena Filipovici; Vasile Luka; Bela Breiner; Goldberger; Moscu Cohn; Emil Halitki; Dora Rotman; David Fabian, Alexandru Sencovici; Imre Aladar; Ieno Roz Vany și alții.”⁴

“În anul 1922, intră în Partidul Comunist și românii: Lucrețiu Pătrășcanu; I. C. Frimu; Șerban Voinea; Al. Constantinescu; Dobrogeanu Gherea; Tudor Ionescu;

Ion Flueraș; Ștefan Voitec; Eugen Rozovan; Bădulescu; Ghe. Cristescu; C. Popovici; Balcalbașa; Titel Petrescu; Ștefan Gheorghiu și Panait Istrati.⁵

Șeful lor, "marele Lenin" cunoscut pe numele de Vladimir Ilici Ulianov, purta acest nume fals cu sunet rusesc, să-și ascundă originea evreiască, pentru că: "Lenin era un evreu secret. În legătură cu originea lui Lenin care se credea că era creștin, noi documente găsite în arhiva secretă a KGB-ului rusesc după prăbușirea regimului, dovedesc că el era evreu."⁶

"Lenin de copil a fost abandonat de tatăl său, evreul Ilko Sroul Goldman, când a fost arestat și deportat în Siberia. Atunci a fost luat Lenin de familia Ulianoff și adoptat."

"Lenin era născut în 10 aprilie 1870, în vecinătatea Odesei, fiul lui Ilko Sroul Goldman și al Sofiei Goldman, amândoi evrei de origine germană. Lenin a fost circumcis sub numele de Haim Goldman."⁷

Primul Comitet Central al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică format de Lenin, cuprindea 44 evrei, plus Leon Trotsky, cu numele real de Leiba Bronștein. Creștini erau 9 ruși cu Stalin. De curând s-a aflat că și Stalin era evreu după mamă, iar soția lui era tot evreică.

Deci, când Codreanu afirma că iudeii comuniști au făcut revoluția bolșevică din Rusia să ajungă conducători peste creștinii ruși și conspirau să facă o revoluție și în România, el nu exagera de loc.

S-au dovedit exacte spusele lui în anul 1944, când toți acei pe care i-am enumerat mai sus au format un guvern comunist sub paza puștilor sovietice, condus de Ana Pauker. După ce ea a murit în 1960, frații ei i-au stăpânit pe români prin teroare și muncă forțată timp de 45 de ani, până la revoluția din decembrie 1989.

*

"Codreanu furios de insultele aduse Regelui și studenților români de ziariștii evrei, însoțit de un grup de colegi, intră pe rând în redacțiile lor din Iași, le sfărâmă tipărițele și mașinile de scris și îi dă o bătaie bună lui Hefter, proprietarul ziarului Lumea."⁸

Evreii se plâng la senatul universitar și Codreanu este eliminat. Dar Consiliul Facultății de Drept, compus din profesorii A. C. Cuza, Matei Cantacuzino și Dimitrie Alexandrescu se opune la eliminarea lui Codreanu și el își continuă studiile.

În anul 1922, colegii îl aleg pe Codreanu Președinte al Societății studenților la Drept. El propune ca studenții să studieze următoarele: "Identificarea acelui spirit și mentalități iudaice infiltrate în felul de a cugeta și simți al multor români.

Eliminarea iudaismului introdus în cugetarea noastră prin cărți de școală, cărți de literatură, prin profesori și conferințe, teatru și cinematograf.

Înțelegerea și demascarea planurilor jidănești mascate sub multe forme. Căci avem partide politice conduse de români, prin care vorbește iudaismul; ziare românești ce sunt scrise de români, prin care vorbește jidanul cu interesele lui; conferințieri și autori români, gândind, scriind și vorbind jidănește în limba română."⁹

În același an, Codreanu înființează la Cernăuți Societatea studenților la Drept și apoi pleacă în Germania să-și continue studiile în Economie Politică.

Revine în țară în decembrie 1922, deoarece studenții din întreaga țară declaraseră o grevă în semn de protest pentru mizeria din cămine; lipsa de laboratoare; taxe școlare prea mari; și un număr prea mare de evrei în universități, care le luau locurile.

“În fruntea a 30 de mii studenți adunați la București, Codreanu cere ministrului Ionel Brătianu “Numerus Clausus” privind numărul de evrei din universități. Brătianu refuză și greva continuă încă două luni.”¹⁰

Codreanu intuiește că acea masă de tineret cult trebuia canalizată într-o organizație, spre a deveni o forță politică prin care să oblige guvernul a le asculta doleanțele. Îi spune profesorului Cuza planul său și el este de acord.

“La 4 martie 1923, în aula Universității din Iași, profesorul A. C. Cuza declară înființarea Ligii Apărării Naționale Creștine și îl numește organizator pe Codreanu.”¹¹

Câteva zile mai târziu, Parlamentul dă drepturi evreilor egale cu românii. Cu lacrimi în ochi, Codreanu zice: “Partidul Liberal și ticăloasa adunare din 1923, au pus și pecetluit piatra de mormânt peste viitorul acestui neam.”¹²

“În octombrie 1923, Codreanu cu șase colegi, decid să-i împuște pe demnitarii care au dat drepturi evreilor, “o răzbunare care să servească drept pildă veacurilor viitoare”. Pe listă erau, Ministrul Justiției Mărzescu, rabinul Filderman, patru ziariști evrei și bancherii evrei Aristide și Maurițiu Blank.

Pleacă cu toții la București să-și pună planul în aplicare. Sunt trădați de colegul Vernichescu, arestați din casa unde erau ascunși și depuși la închisoarea Văcărești pentru conspirație împotriva Statului.”¹³

În timpul detenției, Codreanu mergea zilnic la bisericuța din curtea închisorii și se ruga. El a fost așa de impresionat de icoana Arhanghelului Mihail ce străpunge hidra cu sulița, că a văzut în acea icoană un ghid spiritual, de a învinge răul moral și social din țara sa, cu ajutorul lui. Asta l-a inspirat să-l aleagă pe Arhanghelul Mihail patron al Legiunii.

“Ion Moța primește un pistol adus de un coleg la vorbitor și îl împușcă pe cel care îi trădase, dar nu mortal.”¹⁴

Când sunt duși la Tribunal, judecătorul îi întreabă: “Pe cine ați vrut să împușcați cu aceste revolve?”¹⁵

“Cu ele am vrut să-i împușcăm pe miniștrii, pe rabini și pe bancherii jidani, a răspuns Codreanu.”¹⁶

“Dar pentru ce Domnule să-i omorâți, întreabă judecătorul.”¹⁷

“Pe cei dintâi pentru că și-au vândut țara. Pe cei de ai doilea, că sunt dușmani și corupători”¹⁸, a declarat Codreanu.

Curtea cu Juri i-a achitat și au fost eliberați, afară de Moța.

*

La 8 mai 1924, Codreanu înființează tabăra de muncă de la Ungheni, pentru ca prin muncă și disciplină să educe tineretul intelectual în spirit naționalist, spre a-și apăra țara și credința creștină.

Cum studenții români erau majoritatea copii de țărani săraci și locuiau în Iași prin poduri și pivnițe închiriate, unde își făceau lecțiile la un opaiț, că la domniile de Hohenzollern nu le păsa de ei, Codreanu decide să construiască un cămin de locuit, cu un centru cultural.

Cu 26 de studenți și câțiva cărămidari de meserie, începe munca grea de a face cărămizi. Sute de studenți se prezintă la muncă voluntară și cântând marșuri naționale, frământau lutul cu picioarele și făceau 3 mii de cărămizi pe zi.

La venire și plecare, studenții se opreau în fața unui mic altar înjghebat de Codreanu și se închinau la icoana Arhanghelului Mihail pusă într-un colț, înconjurată de lumânări și flori. Studenții făceau cu schimbul de gardă la colțul numit, "La Icoană."

Pentru a-i hrăni pe studenți, Codreanu cere de la D-na Ghica un hectar de pământ cu împrumut și face pe el o grădină de zarzavaturi. Cincizeci de studenți, cu el în frunte, lucrau zilnic la grădină și cumpărând ceva carne alături de legumele cultivate, făceau mâncare pentru toți.

Tabăra de la Ungheni i-a supărat pe evreii din regiune și au alertat autoritățile, că studenții români adunați acolo reprezentau un pericol pentru ei.

"În ziua de 31 mai 1924, grădina de zarzavaturi este înconjurată de 200 jandarmi cu puștile în poziție de tragere, în timp ce 40 de polițiști conduși de Prefectul Manciului năvălesc în grădină cu pistoalele în mâini și îl înconjoară pe Codreanu. Trei polițiști îi pun pistoalele la frunte și Manciul le ordonă să-i pună cătușe.

Doi polițiști îl lovesc cu pumnii, în timp ce altul îi pune cătușele. Comisarul Voinea îi dă un picior și rânjind îi spune lui Codreanu: "Nu mai ajungi tu să dai jidanii afară din țară, că până diseară te omorăm în bătaie!"¹⁹

Cei 50 de studenți au fost perchezitionați și loviți cu pumnii de polițiști. Apoi cei 200 jandarmi i-au înconjurat și mânat spre șosea. În fața lor a fost împins sub pumni Codreanu, cu mâinile legate la spate și fața plină de scuipatul polițiștilor.

Încadrat de jandarmii cu baioneta la armă, Codreanu cu colegii săi au fost duși pe jos până la Iași și apoi plimbați pe străzile principale. Manciul cu polițiștii mergeau pe trotuar, iar jidanii ieșiți în ușile prăvăliilor își frecau mâinile de mulțumire, salutându-i cu respect."²⁰

Prefectul Manciul și-a început ancheta cu pumni și lovituri de picioare, întrebând pe fiecare student ce-i învăța Codreanu. Cum ei răspundeau: "Nu ne-a spus nimic", îl bătea în timp ce doi polițiști îl țineau imobilizat cu capul în jos. Când victima leșina, comisarul Vasiliu îl băga cu capul într-o găleată cu apă rece.

Tocmai când Manciul se pregătea să-l ia la torturi pe Codreanu, se aude pe sală vocea profesorului Cuza. Manciul iese pe coridor și dând cu ochii de Cuza însoțit de profesorul Șumuleanu și încă opt persoane, strigă: "Ce căutați aici? Vă poftesc să ieșiți afară!"²¹

"Pe cine dai D-ta afară? Noi am venit cu procurorul și medicul legist ca reclamanți împotriva d-tale" ²², a zis Cuza.

Prins în fapt, Manciul e forțat de procurorul adus de Cuza să deschidă ușa la camera unde zăceau pe jos plini de sânge, șase studenți bătuți de el. Medicul legist Bogdan îi consultă și eliberează certificate medicale. Printre cei bătuți erau fiul maiorului Ambrozie, al procurorului Dimitriu și al colonelului Nădejde.

Părinții copiilor schingiuiți îl dau în judecată pe Manciul. "La 25 octombrie 1924, era termenul de judecată. Codreanu merge la Tribunal, însoțind pe studentul schingiuit Comârzan, reprezentat de avocatul Dumbravă.

Manciu s-a prezentat cu 20 polițiști înarmați și, în plină ședință, în fața avocaților și a judecătorului Spiridoneanu care prezida, s-a năpustit asupra lui Codreanu care stătea liniștit pe o bancă. Văzându-se strivit de cei douăzeci de polițiști înarmați, Codreanu scoate revolverul și trage. Manciu cade mort peste el. Îl atacă comisarii Clos și Huțanu. Trage și în ei și îi rănește grav. Ceilalți fug. Codreanu a fost arestat și închis într-o celulă la Galați.²³

În timp ce Codreanu aștepta să fie judecat, presa universitară din Iași cere eliberarea lui, arătând că Manciu teroriza de ani de zile pe studenți. Iar profesorii și studenții din toată țara trimit guvernului mii de scrisori, în care se solidarizau cu Codreanu.

Guvernul, îngrijorat de o răzmeriță a studenților în Iașul plin de evrei, mută procesul la Focșani, cu termen de judecată la 14 martie 1925. Studențimea află și vin cu miile în ziua procesului, manifestând în fața Tribunalului pentru eliberarea lui Codreanu.

Cum și orașul Focșani gema de evrei, guvernul suspendă judecarea lui Codreanu și trimite cazul la Tribunalul Turnu Severin, să fie judecat în 20 mai 1925.

Pentru apărarea lui Codreanu s-au oferit 19.300 de avocați. El alege pe profesorii: Cuza, Șumuleanu și Găvănescu. Când dezbaterile au început, sala era plină de studenți și afară alții 10 mii scandau: "Libertate pentru Codreanu!"

Pe baza martorilor, a documentelor din presa universitară și a certificatelor medicale, Tribunalul cu Jurați a tras concluzia că: "Manciu suprima întruniri. Manciu împiedica studenții să intre în Mitropolie. Manciu bătea pe stradă, la poliție și în piețe. Manciu lovea cu bestialitate de posedat, la adăpostul cordoanelor de polițiști și jandarmi, pe studenții legați de mâini și de picioare. Presa jidănească îi aducea zilnic laude, slăvind-l ca pe un salvator al ordinii publice. Iar Ministrul de Justiție Mârzescu n-a luat nici o măsură la plângerile făcute contra lui, ci a condamnat pe victimele lui. Răspunderea pentru cele întâmplate o are presa jidănească și toți acei cari l-au îndemnat pe Manciu să-și aplice sistemul fatal".²⁴

Codreanu a fost achitat, pentru că îl împușcase pe Manciu în legitimă apărare. Apoi în uralele studenților, el a fost dus la un tren rezervat, împodobit cu steaguri, flori și lozinci ale Ligii ANC și, în compania lui Cuza, s-a întors la Iași.

"La 14 iulie 1925, Codreanu se căsătorește cu Elena Ilinoiu și face nunta la Focșani, în pădurea Crâng. A fost o nuntă ca-n povești, cu 100 de mii de invitați, toți îmbrăcați în straie naționale. Nași au fost Cuza, generalul Macridesco, moșierul Hristache Solomon, colonelul Blezu, colonelul Cambureanu și maiorul Băgulescu. Nunta a fost filmată și prezentată la cinematografe, dar din ordinul ministrului de Interne, filmul a fost confiscat".²⁵

La 13 septembrie 1925, Codreanu și-a serbat ziua de naștere, deschizând Casa Culturală Studențească din Iași, zidită cu cărămizile făcute de studenții bătuți de Prefectul Manciu. Apoi și-a luat soția și a plecat la Grenoble în Franța, să-și ia doctoratul în Economie Politică.

Când în 1927 Codreanu s-a întors în țară, are o divergență de păreri cu A. C. Cuza în legătură cu organizarea Ligii și se separă politic. Cuza formează Liga Cuzistă și ia ca emblemă zvastica, iar Codreanu înființează Legiunea Arhanghelul Mihail, cu statutul următor:

“Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână afară cel ce are îndoeli. Legionarii trebuie să fie o generație superioară, o generație de eroi. Normele de etică obligatorie sunt:

1. Curățenia spirituală,
2. Curajul în luptă,
3. Morală și etică,
4. Comportare decentă,
5. Libertate de opinie,
6. Abandonul personal,
7. Trădarea se pedepsește cu moartea,
8. A accepta moartea ca o datorie de onoare,
9. Acțiune, nu vorbe.”²⁶

Se înscriu în Legiune puzderie de intelectuali creștini, urmați de ofițeri, elevi de liceu, studenți, muncitori și țărani, cărora Codreanu le spunea înainte de confirmarea lor ca legionari:

“Cine sunt vinovați de starea de nenorocire în care se zbate țara noastră? Sunt oamenii crescuți de politicianism și infectați de influența iudaică. Noi nu programe politice trebuie să creiem, ci oameni noi. Reforma omului, nu reforma programului politic. Legiunea Arhanghelul Mihail va fi mai MULT O ȘCOALĂ și O OASTE, DECÂT UN PARTID POLITIC.

Din această școală legionară va trebui să iasă un om nou, un om cu calități de erou. Un uriaș în mijlocul istoriei noastre care să lupte și să biruiască dușmanii Patriei și să ducă lupta și dincolo, asupra inamicilor nevăzuți și a puterilor răului.

Tot ce-și poate imagina mintea noastră ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înțelept, mai drept, mai curat, mai puternic și mai viteaz, iată ce trebuie să ne dea școala legionară! Un om, în care să fie dezvoltate la maximum toate posibilitățile de mărire omenească, ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru.

Acest erou ieșit din școala legionară va ști să facă programe, va ști să rezolve problema jidănească, va ști să dea o bună organizare statului, va ști să convingă și pe alți români, iar dacă nu, va ști să învingă, căci pentru asta este erou.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptății, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile mării lui!”²⁷

Admiterea în Legiune se făcea într-un cadru solemn. Un preot și Căpitanul Codreanu cu 13 legionari îmbrăcați în cămăși verzi, stăteau în fața icoanei Arhanghelului Mihail, iar noul venit cu brațul întins precum romanii, jura că va iubi pe Dumnezeu, țara și Legiunea.

Iar legionarul care se distingea prin acțiuni eroice, primea un săculeț din piele umplut cu țărână adunată de pe mormântul lui Mihai Vitezul, de la Războeni unde Ștefan cel Mare s-a luptat cu turcii și țărână din toate locurile unde strămoșii au luptat și murit și sângele lor s-a amestecat cu pământul. Săculețul cu șnur era purtat la piept ca un talisman.

Foarte religios, dar și foarte superstițios, Codreanu credea în destinul său, că era chemat de Forțe Divine să-și ajute neamul oropsit și jefuit de străini.

Cum el era născut într-o zi de 13, considera acest număr ca pe cel mai norocos. Și în timp ce alții ziceau că 13 era un număr fatal, Codreanu face din el

simbolul Legiunii, organizată ca o armată premilitară. "Cuibul" era compus din 13 legionari. Statul Major al Legiunii avea 13 legionari. Filialele Legiunii din alte județe aveau 13 legionari comandanți.

Și cu încredere în Dumnezeu, Arhanghelul Mihail și în numărul 13, Codreanu pornește la luptă să-și scape țara de jefuitoari.

*

În campania electorală din toamna anului 1930, Codreanu spunea poporului: "Nimeni din cei ce au ochi să vadă, n-ar putea să nu vadă, că țara asta bogată a devenit o ruină.

Casele țăranilor, satele și ogoarele, aparțin unor oameni amărâți, ce-și plâng țara cu munții dezgoliți de păduri, cu regiuni întregi necultivate, ce nu mai produc nimic pentru nefericitul țăran român. Totul este o ruină.

Cât despre Bugetul Statului făcut să-l ajute pe țăran, nui decât un teatru fals.

Și deasupra ruinilor împrăștiate în toată țara românească, o bandă de oameni fără onoare, niște imbecili nerușinați și-au construit palate, disprețuind poporul care geme în durere, ridiculizând suferințele tale, tu sărac și nefericit țăran român!...

Cu atât mai revoltător este să vezi atâtea scene indecente, ce nicăieri în lume nu s-au mai întâmplat, decât la noi.

Cât despre milioanele de gospodării distruse, nimeni n-a făcut nimic, să fie salvați creștinii care s-au prăbușit sub ele, plângând de disperare.

Și, deasupra tuturor nerușinărilor, palatele pungașilor care au jefuit țara și au golit Tezaurul, se ridică ca o sfidare, ca o supremă ironie..."²⁸

Cuvintele lui Codreanu au mers la inima fiecărui român, văzând în el pe apărătorul lor, pe omul curajos să-l infrunte pe regele ce ținea în Casa Regală o cocotă cu care îi jefuia, construindu-și palate în timp ce ei mureau de foame.

Dar pe Regele Carol I-a înfuriat la culme critica lui Codreanu. Amanta, ofensată și ea, i-a zis: "Ia închide gura la antisemitul ăsta, care atâță poporul împotriva noastră!"

Carol a luat notă de dorința amantei și a decis să-l anihileze pe Codreanu. Cum n-o putea face pe motiv că-l criticase, că libertatea cuvântului era garantată de Constituție, i-a inventat o vină. Apoi amanta Lupescu a cerut celor din Sărindar (o stradă numai cu ziare evreiești) să-l încondeieze pe Codreanu în presă, că era un dușman al Statului.

Ziarul Dimineața publică o circulară "dată" de Codreanu în 7 octombrie 1930 la Iași, în care ar fi spus camarazilor săi:

"Luând în considerație, că autoritățile civile și militare au slăbit vigilența lor, prin faptul că noi am intervenit la unele personalități din Ministerul de Interne, trebuie să ne dublăm forțele de propagandă și instigație, abuzând de această ocazie, de care nu suntem siguri însă, că nu se va întoarce în contra noastră.

De acum se va lucra prin conspirații secrete și veți lua contact mutual cu alți legionari, punându-le în vedere, să mențină aceeași stare de revoltă între țăranime. Lovitura decisivă se va da în toamna aceasta, cu ocazia schimbării guvernului Mironescu.

Acest ordin îl veți arde imediat după primire. Fiți prudenți, o armată de spioni jidani s-au pus în urmărirea acțiunii noastre. Nu stați de vorbă și nu primiți pe nimenea care nu are semnătura mea.

Corneliu Z. Codreanu.”²⁹

Ziarul Dimineata comentează scrisoarea de mai sus, zicând:

“Reese clar din această circulară, că Legiunea Arhanghelul Mihail a pregătit acțiuni criminale, apropiindu-se pentru asta de unii dintre funcționarii publici. Deși tardiv, cerem să se aplice sancțiunile cele mai severe.”³⁰

“Pe baza acestui articol, Carol ordonă arestarea lui Codreanu și dizolvarea Gărzii de Fier, pentru faptul că a încercat a întreprinde o acțiune împotriva formei de guvernământ, cu scopul de întronarea unui regim dictatorial la un moment voit de el, prin mijloace violente, în care sens partizanii săi erau pregătiți.”³¹

Ministrul de Interne Ion Mihalache îl arestează pe Codreanu și îi confiscă documentele din birou. “Codreanu a fost închis la Văcărești împreună cu alți camarazi, acuzați de conspirație contra Statului. După 87 zile de închisoare, au fost achitați de Curtea de Apel Secția II și eliberați, pe baza probelor făcute de Codreanu, că nu el scrisese acea circulară. El a declarat că totul era o infamă înscenare a presei jidănești.”³²

Această confruntare dintre Regele Carol al II-lea și Garda de Fier este unică în istoria partidelor din România. Nu s-a pomenit până atunci, ca un conducător de partid să fie arestat pentru ce spunea în campania sa electorală. Nu s-a pomenit ca un partid să fie dizolvat, pentru că șeful lui a criticat guvernul, ori pe rege. Carol I și Ferdinand au fost criticați în ziare. Se spuneau cuplete satirice despre ei pe scenele teatrelor, dar nimeni n-a fost arestat pentru asta.

Urmărit de ura lui Carol și a curtezanei, Codreanu nu s-a speriat și cu avânt a intrat în alegerile din iunie 1931, în care Legiunea Arhanghelul Mihail, devenită Garda de Fier, câștigă alegerile cu 11.300 de voturi, față de liberalii care au avut 7.000 de voturi și țărâniști 6 mii. Codreanu a fost ales deputat în Parlament, motiv de spaimă pentru inamicii lui.

Intrarea lui Codreanu în Parlament, a fost așa după cum o descrie chiar el: “Într-o seară târziu, când ședința era pe sfârșite și băncile aproape goale, mi s-a dat cuvântul. Eram singur față de ceilalți și izolat de viața de acolo.”³³

Codreanu își începe perorația:

“Domnilor Deputați, țara este cotropită de jidani. Acolo unde cotropirea este mai mare, acolo este și cea mai înspăimântătoare mizerie omenească, așa cum este în Maramureș.”³⁴ După ce a arătat că mizeria ce o îndurau ardelenii după 13 ani de la alipirea Ardealului la Patria Mamă se datora evreilor împământeniți acolo de unguri și că evreii dețineau toate bogățiile și îi exploatau la sânge pe români, Codreanu cere ca această nedreptate să fie curmată.

Apoi Codreanu atacă corupția, spunând:

“Conducătorii nației românești, oamenii veacului democrației și a partidelor, în această luptă și-au trădat neamul lor, punându-se în slujba Marelui Finanțe naționale și internaționale jidănești.”³⁵

Apoi Codreanu înșiră numele politicianilor care au primit mită sub formă de împrumut, de la banca evreului Marmorosch Blank, începând cu:

“Dl. Brandsch, subsecretar de Stat, suma de 110.000 lei,

Banca țărănească a d-lui Davila, suma de 4.677.000 lei,

Dl. Iunian, suma de 407.000 lei,

Dl. Madgearu, suma de 401.000 lei,

Dl. Filipescu, suma de 1.265.000 lei,
Dl. Răducanu, suma de 3.450.000 lei,
Banca Răducanu, suma de 10.000.000 lei,
Dl. Pangal, șeful masoneriei de rit scoțian, suma de 3.800.000 lei,
Dl. Titulescu, suma de 19.000.000 lei.

Toți aceștia sunt fruntași ai vieții publice românești. În afară de ei, mai sunt și alții. Sunt mulți. Sunt toți, dar n-am putut pune mâna pe listă.”³⁶

O voce îi răspunde: “Sunt bani împrumutați. O să-i plătească.”³⁷

Codreanu continuă a spune: “țara noastră a fost defraudată cu circa 50 miliarde lei sub conducerea democrației, a prea cinstitelor și prea perfecte forme de guvernare a “poporului” prin el însuși.

Conducerea “democrației” având la bază ideea “controlului” permanent al poporului, marele controlor este prădat în timp de 15 ani de guvernare, cu fabuloasa sumă de 50 miliarde lei.

Spre a opri acest jaf, propun următoarele șapte puncte:

1. Cerem introducerea pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloși ai banului public.

2. Cerem revizuirea și confiscarea averilor celor cari șaia furat țara.

3. Cerem tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici cari se vor dovedi că au lucrat în contra intereselor țării, fie sprijinind afaceri frauduloase, fie în alt mod.

4. Cerem împiedicarea în viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consilii de administrație la diferite bănci și întreprinderi.

5. Cerem alungarea cetelor de exploatatori nemiloși, cari au venit pe pământul acesta să exploateze solul și munca brațelor noastre.

6. Cerem declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă și imprescriptibilă a neamului românesc.

7. Cerem trimiterea la muncă a tuturor agenților electorali și stabilirea unui singur comandament, căruia să i se supună într-un singur gând, toată suflarea românească.”³⁸

După o astfel de pledoarie, toți deputații au rămas perplexi și pe loc au devenit dușmanii lui Codreanu, căci cererile lui îi vizau pe ei, pe Regele Carol, ale cărui instrumente erau, și pe evreii care îi mituiau să le facă favoruri.

*

Deși Codreanu știa că lupta împotriva unui rege despot și a unor demnitari puternici și corupți, el a continuat să demaște abuzurile lor. În frământările sale de a-și salva nația din ghearele jefuitoarelor, Codreanu a spus: “Toate popoarele din jurul nostru au venit de undeva și s-au așezat pe pământul care trăiesc. Istoria ne dă date precise despre venirea bulgarilor, a turcilor, a maghiarilor, etc...”

Un singur neam n-a venit de nicăieri. Acela suntem noi românii. Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ, odată cu stejarii și cu brazii. De el suntem legați nu numai prin pâinea și existența ce ne-o dă muncindu-l din greu, dar și prin toate oasele strămoșilor noștri care dorm în țărâna lui. Toți părinții noștri sunt aici. Toate amintirile noastre, toată gloria noastră războinică, întreaga noastră istorie e aici, în acest pământ stă îngropată.

Întreb și aștept răspuns: Pe ce drept voesc jidanii să ne ia acest pământ? Pe ce urmă istorică își întemeiază ei pretențiile și mai ales îndrăzneala cu care ne înfruntă pe noi românii, acasă la noi?

Dar și legile țării opresc invazia jidănească. Articolul 3 din Constituție spune: "Teritoriul României nu se poate coloniza cu populație de o gintă străină".

Ce însemnează, dacă nu colonizare, faptul instalării a două milioane de jidani pe teritoriul românesc? Dar acest teritoriu este proprietatea inalienabilă și imprescriptibilă a poporului românesc. Problema jidănească, ca și aiurea, constă în încălcarea de către jidani a acestei legi naturale a teritoriului. Ei ne-au încălcat teritoriul nostru. Ei sunt infractorii și nu eu, popor român. Deci "problema" jidănească nu se naște din "ură de rasă". Ea se naște dintr-un delict săvârșit de jidani față de legile și orânduirea naturală în care trăiesc toate popoarele lumii.

La 1848, comerțanții și industriașii moldoveni încep a se plânge Domnului Mihail Sturza, cerând să ia măsuri împotriva comerțanților jidani și a concurenței neloiale ce practicau. De atunci năvala crește mereu. Infiltrarea iudaică este termenul cel mai potrivit, pentru că cuprinde ideea de strecurare pe nesimțite, strecurare lașă și perfidă. Așa au acaparat încetul cu încetul comerțul mic și industria românească, apoi au atacat prin aceleași manopere frauduloase comerțul și industria grea și astfel au pus stăpânire pe orașele din țară.

În Iași, parcurgi străzi și cartiere întregi și nu mai întâlnești nici un român, nici o casă românească, nici un magazin românesc. Biserica Sfântul Nicolae cel sărac, a vechii boerimi moldovenești s-a dărâmat până în temelii, iar peste mormintele din jurul ei, bodegile jidănești aruncă și astăzi lăturile și gunoaiile peste ele.

Pe strada Lăpușneanu geme de durere palatul domnesc al lui Cuza-Vodă, transformat în bancă jidovească. Iar în fosta lui grădină se ridică teatrul jidănesc în stil palestinian. Străinul ne calcă în picioare tot ce avem mai sfânt.

Geme inima în noi de durere. Ne întrebăm noi, copiii acestui neam sfâșiați sufletește, cum de s-au găsit români cari să se poarte cu atâta vrăjmășie față de neamul lor? Cum de s-au găsit așa de mulți trădători?

Să ne fie nouă românilor indiferent cine sunt stăpânii bogăției naționale? Noi sau jidanii? Dar trecerea bogățiilor din mâinile românilor în mâinile jidanilor însemnează nu numai aservire economică, dar și aservire politică. Asta aduce pierderea Libertății noastre, ceea ce este o mare primejdie națională. Jidanii deveniți stăpânii orașelor și satelor românești, vor numi ei prefecți, primari, polițai, jandarmi și miniștri, care numai de formă conduc, căci nu sunt altceva decât executorii umili ai planurilor jidănești.

Cine stăpânește orașele, are direct și indirect conducerea politică a țării în mână. Iar românii rămân o gloată de milioane fără libertate și copiii lor fără țară și fără viitor."³⁹

EVREII ȘI ISTORIA NEAMULUI ROMÂNESC

Codreanu nu era primul român care s-a opus la colonizarea țării sale cu evrei și la felul cum făceau ei negoț.

S-a opus Domnitorul Vlad Țepeș, care îi trăgea în țeapă pe negustorii evrei, care furau la cântar, iar pe cămătari, i-a închis într-o clădire și le-a dat foc, pentru că

îi prinsese cum înșelau la dobânzi. Această întâmplare e descrisă și de Eminescu în Scrisoarea a III-a.

La 1579, Domnitorul Petru Șchiopul îi gonește pe evrei din Moldova, la cererea negustorilor români, deoarece le acaparaseră negoțul.

La 1640, Domnul Moldovei Aron Vodă rugat de români să-i scape de hoțiile negustorilor evrei veniți din Turcia, îi îngrădește prin legi. Evreii se plâng la Poarta Otomană că Aron le-a stricat afacerile și Sultanul îl destituie. “Dar Aron înainte de a fi înlocuit cu Ieremia Movilă, ordonă ca toți evreii turcești să fie uciși.”⁴⁰

Și Mihai Viteazul i-a detestat pe evrei pentru hoțiile lor și i-a pedepsit cumplit pe cămătari, după cum rezultă din vechile hrisoave: “Munteanul îi cheamă la Divanul public pe toți creditorii săi, sub cuvânt că voește a înapoia fiecăruia partea plății datoriei sale, așa cum se obișnuia în acea țară. Aceștia veniră în număr mare, turci, greci, evrei și alții. După ce a făcut pe fiecare să scoată polițele, apoi după un semn dat i-au trecut prin ascuțișul sabiei vre-o patru mii de oameni înarmați care împrejmuiau divanul...”⁴¹

La 1640, Biserica Ortodoxă interzice enoriașilor săi să aibă legături cu evreii, considerați eretici. Ei se plâng la Sultan și el dă ordin românilor aflați sub ocupație turcească, să-i accepte pe evrei. Tot de frica porții, Domnitorul Vasile Lupu îl ia ca doctor personal pe evreul Cohen, “care în afara obligațiilor de a se îngriji de sănătatea Domnului țării, îndeplinea pentru acesta diferite misiuni cu caracter diplomatic pe lângă Sultanul de la Constantinopol, sau pe lângă alți diplomați acreditați la Curtea Sultanului.”⁴²

La 1648, evreii infiltrați în Polonia împotriva voinței băștinașilor, sunt atacați de armatele de cazaci conduse de Bogdan Hmelnitschy și măcelăriți în număr 250 de mii. Cei care au scăpat cu viață s-au refugiat în Moldova, să-i “fericească” pe români cu prezența lor.

“La 1793, Domnitorul Moruzzi este sesizat de tulburări în cartierul Răzvan din București, unde locuitorii au cerut să-i evacueze pe evrei din cartierul lor. Acuma ei cereau să se dărâme și sinagoga pe care evreii și-au construit-o. Pentru a potoli spiritele, Domnitorul ordonă ca sinagoga să fie închisă și nu dărâmată, dar a refuzat categoric să-i evacueze pe evrei din cartierul respectiv.”⁴³

“Domnitorul Alexandru Moruzzi dă un decret la 16 ianuarie 1794, prin care interzicea atitudinile discriminatorii și pune pedepsă pe cei care batjocoreau pe evrei și copiii lor, atunci când aceștia circulau pe străzile orașului, zicând: să aibă liniște Ovreii a petrece în orașul Domniei mele și nesupărați a se hrăni în pace, ca niște primiți ce-și plătesc dările lor la Visteria Domniei mele.”⁴⁴

Decretul dat de Moruzzi este comentat de istoricul Vasile Ureche, care zice: “E posibil ca favoarea acordată evreilor să se explice nu numai prin niscăi mituiri de bani a boerilor din Divan ori a Domnitorului, ci și pentru a spiona mersul afacerile din alte țări.”⁴⁵

Cu toate decretale, românii îi respingeau pe evrei sub toate formele. “În 1797 la Galați, un număr de copii evrei au fost prinși și botezați cu forța, iar mulțimea îndârjită a distrus întregul cartier evreiesc. Mulți dintre evrei au fost înecați în Dunăre, iar cei care au căutat refugiu în sinagogile orașului, au fost uciși când acestea au fost incendiate. Un număr mic din evreii orașului au scăpat; că un preot le-a dat protecție, ascunzându-i în biserica în care slujea pe Dumnezeu.”⁴⁶

Că domnitorii fanarioți i-au ajutat pe evrei să invadeze Moldova și Valachia, o spun rândurile următoare: "Aceste stări de lucruri dăinuiau de multă vreme, atunci când cei ce se aflau pe tronul țării, urmăreau scopuri de îmbogățire. Astfel, Domnul Ștefan Cantacuzino găsea orice prilej de a aplica evreilor amenzi grele, pe care trebuiau să le plătească lui personal. Această stare de lucruri s-a schimbat când pe tronul Valahiei s-a urcat Nicolae Mavrocordat (1716-1730) și care a avut o atitudine deosebit de binevoitoare față de evrei. El a invitat comercianții și meșteșugarii evrei să se stabilească în țară și să-și desfășoare nestingheriți îndeletnicirile".⁴⁷

Evreilor le mergea așa de bine în țările românești, că toți aveau slugi. "La 1813, Domnitorul Ion Caragea interzice evreilor de a angaja slujnice fete sau copii creștini." ⁴⁸ Asta, pentru că erau bănuți că omorau creștini, să le ia sângele pentru a face pască de Paști.

Iar în 1864, Domnitorul Cuza constatând că evreii și grecii făcuseră averi jecmânind poporul român, le-a confiscat totul și i-a împrăștiat pe români.

Când Regele Carol I pregătea noua Constituție, a apărut la ușa lui, în 1867, evreul cămătar Moses Haim, ajuns "Sir Montefiore" în Anglia și a pretins să le dea drepturi la evrei egale cu românii. Carol I le-a dat, deși poporul s-a opus prin reprezentatii lor în Parlament, care erau: Alecsandri, Vasile Conta, Kogălniceanu, Hajdeu, Xenopol, iar prin presă s-a opus și poetul Eminescu.

Pentru asta, evreii comuniști care au stăpânit România cu ajutorul puștilor sovietice, între anii 1944-1989, au oprit publicarea lucrărilor lui Eminescu, pe motiv că erau antisemite. Și încă în 1992 rabinul Rosen țipa împotriva lui Eminescu...

Erau contra evreilor Nicolae Iorga și A. C. Cuza, care pentru a trezi neamul românesc de pericolul ce-l pândea de la ei, au fondat la 23 aprilie 1910 Partidul Național Democrat, sub lozinca: "România românilor numai a românilor și tuturor românilor".

În Programul Politic la Art. 45, cei doi spuneau: "Soluția problemei jidănești din România, stă în eliminarea lor din comerț, dezvoltând forțele productive ale românilor și proteguind întreprinderile lor.

Aceast program îl vom păstra, răspândi cu toată puterea și statornicia noastră, aceasta fiind datoria noastră de cinste.

A. C. Cuza și Nicolae Iorga." ⁴⁹

*

Mentorii lui Codreanu au fost profesorii Nicolae Iorga și A. C. Cuza. Sub îndrumarea lui Cuza, Codreanu formează Liga Apărării Naționale creștine la 4 martie 1923 și mobilizează toți studenții din țară să adere la lupta pentru renașterea românească prin eliminarea pașnică a evreilor din toate domeniile.

De la mentorul Iorga, Codreanu a învățat că invazia evreilor a crescut după 1899, deci în timpul domniei lui Carol I. Era un motiv pentru el să urască monarhia de Hohenzollern, dar Codreanu o susținea cu înflăcărare, zicând: "În fruntea neamului, deasupra elitei se află monarhia. Resping republica!" ⁵⁰

Și când a avut un mentor ca Iorga, care era un mare istoric și un mare naționalist, Codreanu sigur că a urmat vorbele lui, așa cum le-au urmat mulți alți români.

Iorga a ținut o conferință, despre acest subiect, în 13 septembrie 1913 la Academia Română, bazându-se pe cercetările sale istorice, arătând când și cum s-au infiltrat evreii în România:

“La Neamț, câțiva evrei se aseză unul lângă altul pe pământurile mănăstirii între anii 1764 și 1766.

La Botoșani, un act domnesc ca cel din 1757, nici nu pomenește de evrei între locuitorii orașului.

Câte un evreu apare la Suceava ca orândar pe locul Mitropoliei și alți mici negustori la Ocna, Hârlău, Sirețiu, Galați și Bârlad. Era vremea când despre bârlădenii creștini se putea scrie că se îndeletniceau cu negoțul, mai mult decât cu orice altă muncă.

La Târgu Frumos în 1755, se pomeneau două cârciumi în orândă jidovească ce sunt acolo în târg. Iar la Roman în 1741, nu se știa decât de moldoveni și armeni.”⁵¹

Da, dar sub domnia “Reginei Duduia”, orașul Roman a devenit o Palestină. Evreii aveau în mână toate fabricile și toate magazinele și farmaciile de pe Strada Mare. Numai ei erau doctori și avocați. Erau așa de mulți, că într-un orașel ca Romanul erau 16 sinagogi și o baie rituală.

“Când în 1775 Bucovina a fost anexată la România, nu erau decât 206 familii jidovești în acele ținuturi. După 1775, prin scurgerea lor din Galiția, ajunseseră la 780-800 de familii. Dar după 1899, numărul jidanilor sare la 206.015 și după 1918, sare la 500 de mii.

Cel dintâi guvernator al țării, generalul Enzenberg, constată că ei se îndeletniceau în rândul întâi cu cârciumăritul, cu vin, holercă (rachiu) și bere...

Sunt, spunea generalul, neamul cel mai de-a dreptul stricat, dedat trândăviei, se hrănește fără a fi prea mult supărat, din sudoarea creștinilor muncitori.”⁵²

Raportul unei comisii din anul 1781, arată că: “Vedem pe Divanul Moldovei pe domni și mai ales pe Constantin Moruzi apărându-se cu disperare împotriva evreilor. Cum i se oferiseră lui Enzenberg, de către cahaluri, 5.000 de galbeni pe an pentru a tolera vechea stare de lucruri, se încearcă și coruperea Domnului, dar el respinse banii, decât să expuie țara pieirii totale.”⁵³

Fanariotul Moruzi a “expus țara pieirii”, căci era corupt de evrei. O confirmă istoricul Vasile Ureche la punctul 45 redat mai sus, după spusele unui evreu din România.

Profesorul A. C. Cuza, care era un mare patriot și îi detesta pe evrei, spunea într-un discurs din 18 iulie 1918: “Am evaluat statistica după care jidanii sunt acum până la 500 de mii în țară. Mă opun cu înverșunare să li se acorde drepturi, pentru că au fost trădători, proști luptători și au dezertat la inamic în timpul războiului.”⁵⁴

*

Acești doi erudiți, Iorga și Cuza, au ținut aprinsă făclia națională până în anul 1923, când subit, Iorga trece de partea evreilor. “În Marea Adunare națională din 23 martie 1923, în care 34 deputați au votat contra deciziei Regelui Ferdinand de a da dreptul la cetățenie oricărui evreu, Iorga a votat pentru. Prin acel vot, Iorga a ajutat ca art.7 din Constituție să fie modificat cu art.133, prin care evreii căpătau drepturi egale cu românii.”⁵⁵

Tot atunci, rabinii au cerut să fie numiți evrei și nu jidani. Legislatorii români le-au făcut plăcerea și, din 1923, ei nu mai sunt jidani, ci evrei.

Cuza l-a considerat pe Iorga un trădător de neam și a rupt relațiile cu el. Și alți români l-au socotit pe Iorga un trădător și circula zvonul că evreii l-au plătit cu bani grei să le dea votul.

Se spunea despre călătoria lui în America din 1922-23 a fost plătită de evrei și că i-au făcut cadou un ceas de aur și un stilou de aur bătut cu diamante...

Deci, când Carol l-a făcut prim ministru pe Iorga, l-a făcut să aibă în el un suport moral și politic, ca prin personalitatea lui cunoscută ca naționalist și antisemit, să potolească furia poporului împotriva cocotei Lupescu și a neamului ei, căci nu toți românii știau că Iorga devenise sluga evreilor din 1923.

Carol, foarte nervos că Garda de Fier câștiga teren politic și Codreanu putea să ajungă la guvern, îi cere lui Iorga să-l împiedice. El i-a răspuns: "O voi face cu plăcere, Majestate, că și eu îl detest pe iliteratul ăsta de Codreanu, care împinge la dezastru pe intelectualii acestei țări."⁵⁶

La ordinul lui Iorga, ministrul de interne Argetoianu dizolvă Garda de Fier în martie 1932. Poliția ocupă sediile Legiunii din toată țara și confiscă documentele. Tipografia Legiunii din Iași a fost sigilată și ziarul suspendat. Legionarii au fost arestați și bătuți.

Legionarii din provincie, veniți la București în campanie electorală, au fost arestați și duși în pumni la gară de polițiști și jandarmi, să plece de unde veniseră.

În orașele Tutova și Bârlad, legionarii au fost atacați de jandarmi, la comanda colonelului Ignat și bătuți cu patul armei până la mutilare. Între ei era și tatăl lui Codreanu, cu capul spart.

Codreanu află că tatăl său era arestat și bătut la sânge și că legionarul Popescu Lascăr din Băcani fusese omorât în bătaie. Se duce la Parlament și cere explicații, dar deputații nu-l lasă să vorbească și îi întorc spatele.

Legionarii își continuă campania, stând calmi sub pumnii și loviturile de armă ale jandarmilor, până Iorga și-a dat seama că nu putea opri candidatura lui Codreanu. Cum el fusese acuzat de presa naționalistă, că impusese măsuri abuzive unui partid legal, Legiunea este repusă în drepturi și alegerile amânate pentru 17 aprilie 1932.

La 17 aprilie, Garda de Fier intră din nou în alegeri pentru locurile de deputați pe județe și le câștigă cu 5600 voturi. Guvernul Iorga cade și vine Vaida Voevod ca prim ministru, "că țărăniștii plecau și țărăniștii veneau..."

Codreanu se pregătește pentru alegerile pe țară stabilite pentru iulie 1932 și îi trimite pe legionari în campanie electorală prin țară. La ordinul lui Carol, legionarii sunt atacați de jandarmi în orașul Tighina și legionarii Savin cu Popescu sunt bătuți până la sânge.

La Bârlad, zeci de învățători și preoți ce asistau la discursul unui legionar, sunt arestați și târați în beciul poliției, unde au fost bătuți de jandarmul Georgescu.

La Vaslui, legionarii au fost atacați de jandarmi și bătuți cumplit, încât datorită rănilor și-au întrerupt campania.

La Podul Iloaiei și Iași, legionarii au fost opriți de jandarmi să vorbească publicului adunat într-o piață, crunt bătuti și goniți.

În comuna Vulturul din Focșani, legionarii au fost atacați de polițiști, dar și de țărâniștii lui Maniu, care i-au lovit cu ciomege și cuțite. "Legionarul Hristache Solomon cade răpus în mijlocul drumului, de aceste fiare care făceau neconținut caz, pe atunci ca și acum, de legalitate, mijloace civilizate, libertate etc." ⁵⁷

Cu toată teroarea dezlănțuită de polițiști și jandarmi, Garda de Fier câștigă alegerile cu 70 de mii voturi. Corneliu Codreanu e reales deputat și câștigă încă 5 locuri în Parlament. El le distribuie, unul tatălui său, unul studentului Mihail Stelescu și restul la trei legionari de nădejde.

După acest succes politic, mii de români aderă la Garda de Fier. Evreii nemulțumiți scriau în gazetele lor: "Legionarii sunt o bandă de mișei ce calcă legile țării și trebuiesc extirpați. Antisemitismul lor este generat din sălbăcie și nebunia unor minți degenerate." ⁵⁸

Și dacă legionarii erau o bandă de mișei și niște degenerați mentali, se pune întrebarea, de ce atâtea alte popoare i-au detestat și gonit pe evrei din țările lor?

EVREII DE-A LUNGUL ISTORIEI

Iată ce spune istoria: după anul 73 d.I.H. romanii ce ocupau Iudeea devin creștini și îiucid în masă pe evrei, ca pedeapsă că-l omorâseră pe Isus prin mărturii false. Evreii au încercat să-l îmbuneze pe Cezar, aruncându-i în brațe pe frumoasa Berenice, dar ea nu i-a putut salva și au fost nevoiți să-și părăsească propria țară, fugind până la Marea Caspică.

Evreii își fac acolo un stat autonom în pusturile din Biro-Bidjan și trăiesc liniștiți până se formează Statul Rus la 1100. Când rușii și-au întins stăpânirea până la Caspică, ei au fost absorbiți și așa au devenit cetățeni ruși. De-a lungul secolelor, evreii s-au înmulțit în jur de 12 milioane. O parte emigrează spre Europa și invadează țările creștine, căutând să impună religia lor, declarată de Talmud ca singura religie pe care o recunoaște Dumnezeu și pe ei ca "poporul ales", creștinii fiind pentru ei niște animale spurcate, numite "cretini" și "goimi."

Apropo de Biro-Bidjan: "După prăbușirea regimului comunist din Uniunea Sovietică în 1991, noul Stat Israel a cerut guvernului rus să-i vândă regiunea Biro-Bidjan, spre a face acolo o anexă a Israelului. Târguiala continuă." ⁵⁹

Pentru că evreii îi defăimau pe creștini, la 896 d.I.H., francezii îi atacă pe evrei și îi forțează să se boteze creștini, sau să plece din țară. Evreii au refuzat și, cum nu aveau unde să plece, s-au sinucis în masă.

La 1215, Papa Grigore al IX-lea dă un edict, prin care îi obliga pe evrei a purta o tichie galbenă, spre a fi deosebiți de creștini. În același an, Curtea din Paris ordonă ca Talmudul să fie ars în Piața publică și evreii aruncați peste graniță, că-i defăimau pe creștini.

După 274 de ani de la această întâmplare, evreii strecurați din nou în Franța sunt iar în pericol de a fi expluzați de francezi în anul 1489. Disperați, ei trimit o scrisoare la rabinul lor șef, instalat la Constantinopol, în care îi spuneau:

"Onorabili Evrei, salut și grație,

Trebuie să știți că Regele Franței invadează din nou țara Provenței și a făcut o strigare publică să ne facem creștini. Dacă nu, să părăsim teritoriile sale din Arles,

din Aix și Marseille, voind să ne ia bunurile noastre, amenințându-ne viața, ruinând sinagogile noastre și făcându-ne o mulțime de necazuri.

Fiind nelămuriți ce ar trebui să facem după legea lui Moise, vă rugăm a binevoi a ne transmite cu înțelepciune ce trebuie să facem.

Chamorre, Rabin al Iudeilor,
13 de Sabath 1489.”⁶⁰

*

La această epistolă, rabinul lor devenit “prinț” în inima imperiului otoman ce invadase țările creștine, le trimite următorul răspuns:

“Iubiți frați întru Moise,

Am primit scrisoarea domniilor voastre, prin care ne faceți cunoscute nenorocirile pe care le suferiți, fapt ce ne-a afectat la fel ca și pe voi acolo. Sfatul celor mai mari Rabini și Satrapi ai legii noastre, e următorul:

Spuneți că Regele Franței vrea să vă facă creștini? Faceți-vă, din moment ce altfel nu se poate, dar păstrați tot timpul legea lui Moise în inima voastră.

Spuneți că vor să vă ia bunurile? Faceți-vă copiii negustori, ca prin schimburile comerciale să obțină încet, încet, tot ce este al lor.

Vă plângeți că vă amenință viața? Faceți-vă **COPIII DOCTORI și FARMACIȘTI. EI VOR FACE CA ACEIA să-și piardă viața fără TEAMĂ DE PEDEAPSĂ.**

În ce privește distrugerea sinagogilor voastre, căutați ca fiii voștri să devină demnitari ai bisericii și clerici, ca ei să poată ruina bisericile lor.

În ce privește spusele voastre că suferiți mari vexațiuni, faceți-vă copiii avocați și notari și oameni care să se ocupe de treburi publice. În felul acesta, veți stăpâni pe creștini, veți câștiga pământurile lor și așa vă veți răzbuna pe ei.

Nu vă îndepărtați cu nici un preț de ordinul pe care vi-l dăm, căci veți vedea prin experiență, că din umiliți și înjosiți ce sunteți, veți fi mult înălțați.

V.S.S.V.S.F.F. prinț al Iudeilor din Constantinopol, azi 28 decembrie 1489.”⁶¹

*

Evreii au urmat sfatul rabinului și s-au pus pe învățat. În scurt timp, din târgoveți și cârpaci au devenit doctori și farmaciști, ca “**FĂRĂ TEAMĂ DE PEDEAPSĂ**”, să-i poată elimina pe cei ce stăteau în drumul lor. Iată o probă istorică în acest sens: “La 1593, evreul Roderigo Lopez era doctorul Reginei Elisabeth I a Angliei. El a încercat s-o otrăvească pe Regină la ordinul Regelui Spaniei, dar a fost prins și spânzurat.”⁶²

Și iată o altă probă din secolul al XX-lea. În anul 1952, doctorii evrei care tratau pe Stalin și pe ștabii comuniști sunt prinși că au omorât prin injecții cu otravă câțiva din veterani bolșevici. Stalin ordonă arestarea lor. “Medicii Kremlinului arestați se numeau: Lozavski, Abacumar, Kuznetov, Rodianov, Popea, Miron Vovsi, Rapoport și alții. Ei au recunoscut că CIA-ul american îi plasase să-l lichideze pe Stalin și pe ștabii comuniști, prin injecții cu otravă. Așa au fost uciși Beria și Jdanov.”⁶³

“Doctorii Kremlinului activau în această conspirație criminală, cu scopul să anihileze fizic pe ștăbii sovietici. Stalin i-a arestat, i-a supus la torturi și, cum toți au recunoscut vina, au fost împușcați. Stalin furios pe toți evreii din URSS, dă ordin să fie eliminați din posturi și relocați în Siberia. Cum Stalin moare subit în 5 martie 1953, planul său de pedepsire a populației evreiești nu mai avut loc.”⁶⁴

Doctorul Rapoport scapă de execuție prin moartea lui Stalin și scrie în 1973 cartea “Complotul Doctorilor din 1953”, pe care o publică în America. “El susține că era nevinovat, dar că Stalin a înscenat acel proces, fiindcă era un șarlatan și un mare antisemit.”⁶⁵ Deci, mortul e vinovat... nu evreii.

*

La 1596, Shakespeare a scris piesa de teatru “Negustorul de la Veneția”, inspirat de un evreu cămătar numit Shyloc. Personajul este un evreu bătrân și urât, atât de mârșav în avariția sa după bani, că lua și pielea omului prin dobânzi. Dacă debitorul nu putea plăti la timp, Shyloc îl ataca cu cuțitul.

Pentru că Hitler s-a folosit de această piesă, zicând că așa mârșavi ca Shyloc erau toți evreii, în prezent, în Anglia, piesa nu se mai joacă, pentru că îi supără pe evrei. Shakespeare nu poate protesta..., că azi în Camera Lorzilor din Anglia sunt o mulțime de cămătari evrei cu titlul de “Sir”. Au ajuns și în familia Regală a Angliei, cum a fost cazul cu Edwina Ashley, nepoata evreului cămătar Ernest Cassel, căsătorită cu Prințul Louis de Mountbatten, un nepot al Reginei Victoria și văr cu Regina Elisabeth a II-a. Louis și Edwina au fost regii neîncoronați ai Indiei până în anul 1947, când au fost goniți de Mohandas Gandhi.

*

În 1492, 400 de mii evreii sunt expluzați din Spania prin decretul de la Alhambra, dat de Regele Ferdinand și Regina Isabela, la cererea Marelui Inchizitor Torequemada.

Torequemada ceruse expluzarea lor, după ce s-a convins prin torturile inchiziției aplicate evreilor botezați creștini sub numele de Maranos, că ei își păstrau în secret religia de la Moise.

Evreii nu se lasă și insistând a trăi în lumea creștină merg și spre Lumea nouă. George Washington, care lupta împotriva englezilor spre a forma Statul American independent, spunea: “Evreii lucrează împotriva noastră mult mai eficient decât armatele inamice.”⁶⁶

Petru cel Mare al Rusiei, a spus: “Prefer să văd în țara mea mahomedani decât evrei. Sunt excroci, pungăși și mincinoși. Ei încearcă să mituiască pe oficialii mei spre a fi admiși în Rusia.”⁶⁷

Iar Napoleon Bonaparte a spus în martie 1808: “Evreii sunt un popor capabil de cele mai oribile crime.”⁶⁸

Rezultă că, nu numai Codreanu îi considera pe evrei periculoși, ci întreaga omenire creștină i-a detestat pentru urâtenia lor morală.

Rezultă că toate conflictele din lume au fost provocate de evrei, pentru că ei au năvălit peste popoarele creștine, voind să fie admiși cu forța de cei pe care ei îi scuipau. Evreii din Biro-Bidjanul rusesc, au agravat acest conflict prin mentalitatea lor primitivă de a practica omorul ritual prescris de Talmud și confirmat de Vechiul

Testament, de a înjunghia un animal pe scările templului. Și cum ei îi considerau pe creștini niște animale, încep să-i ucidă în numele religiei lor.

“La 5 aprilie 1710, evreii din orașul Piatra Neamț au fost acuzați că au ucis un copil creștin, pentru a folosi sângele lui la prepararea azimei pascale. Cadavrul copilului a fost găsit în curtea sinagogii. Mulțimea incitată a ucis câțiva evrei, le-a jefuit casele și i-au torturat pe reprezentanții comunității evreiești.”⁶⁹

“În anul 1726, evreii din satul Onișcani au fost acuzați de către locuitorii creștini, că ar fi omorât un copil creștin, al cărui sânge ar fi fost folosit la prepararea azimei de paști. Reclamația ajunge la Domnitorul Mihail Vodă Racoviță, care poruncește înființarea unui tribunal compus din creștini, musulmani și talmudiști. Cei acuzați au fost supuși interogatoriului și israeliții au pronunțat verdictul zicând lui Vodă Racoviță: “Cum au făcut, așa să-și ia plata.”⁷⁰

“O nouă învinuire de omor ritual este făcută la Roman în anul 1714. În acel oraș, o fată creștină, care muncea în casa unor evrei, a fost găsită moartă. Drept urmare, fiecare casă de evreu a fost jefuită și incendiată. Doi membri de seamă ai comunității au fost spânzurați și mulți evrei ar fi avut aceeași soartă, dacă adevărații criminali n-ar fi fost prinși, niște călugări catolici din localitate.”⁷¹

Evreul care a scris aceste rânduri, nu ne spune ce au căutat călugării în casa unui evreu și de ce au omorât-o pe fata creștină. Dar ne spune că: “Aceste acuzații de omor ritual au apărut în această regiune, conectate cu evenimente similare petrecute în alte țări ale Europei. Răspândirea acestor știri o făceau călugării călători, care, străbătând lumea, deveneau agenți de incitare la ură împotriva evreilor.”⁷²

“Omorul ritual este semnalat și în alte țări, în 1144 la Norwich și la Blois în anul 1171, unde 31 evrei au fost arși pe rug pentru că au folosit sânge uman de creștin la azima de Paști.”⁷³

“La 1285, evreii din orașul München din Germania sunt acuzați de omor ritual.

La 1292, alt omor ritual are loc la Colmar în Germania și populația îi atacă pe evrei.”⁷⁴

“La 1321, cinci mii de evrei sunt omorâți în Franța pentru că au otrăvit fântânile din orașul Dauphine, iar restul expluzați.”⁷⁵

În 1346, din nou omor ritual la München. Populația ucide câțiva evrei.”⁷⁶

“La 1410, evreul Meir Alguades profanează obiecte sfinte creștine. Este prins și omorât.

La 1420, un grup de evrei din Austria profanează locuri și obiecte creștine. Sunt uciși, iar restul de evrei expluzați.”⁷⁷

“La 1468, evreii din Sepulveda comit un omor ritual. Sunt prinși și uciși, iar restul aruncați peste hotare.

În 1475, evreii din Italia sunt acuzați că l-au ucis pe Simon de Trent să-i ia sângele pentru ritualul azimei. Italienii ucid pe toți evreii din Padua și Sicilia.

La 1475 un omor ritual în Regensburg. Un alt omor ritual semnalat la 1494 în orașul Turnau din Italia.

La 1505, evreii ucid ritual un copil din Budweis. Populația îi omoară pe toți evreii și gonește pe cei din Orange.”⁷⁸

“La 1510, Talmudul este ars în Frankfurt, 38 de evrei sunt arși pe rug la Berlin, ca pedeapsă că profanaseră biserici și omorâseră ritual un copil creștin.

În 21 mai 1529 la Posen în Germania, 30 de evrei sunt arși pe rug pentru omor ritual, să ia sângele de creștin.

La 1756, evreii sunt acuzați de omor ritual în localitatea Jampol din Polonia”⁷⁹ și lista continuă...

*

Începând cu anul 1811, rabinii decid să elimine din Talmud profanarea, defăimarea și omorul ritual al creștinilor, iar evreii să se “emancipeze”. Mulți din acei fanatici ortodocși și-au tăiat barba și perciunii, au aruncat tichia și pălăriile negre, antireul slinos și cizmele rusești și s-au îmbrăcat ca europenii, declarându-se reformați și conservatori. Apoi cu un aer că ar fi fost oameni civilizați de la Facerea Lumii, au șters cu buretele crimele comise împotriva “goimilor” timp de 1811 ani.

Cei care îndrăznesc să amintească de ele, sunt cotați antisemiți, cuvânt inventat la 1887 de Lippe, (un doctor evreu din Galiția pripășit la Iași), cu scopul să facă un paravan evreilor, după care ei să pozeze în victimele... victimelor lor.

În legătură cu evreii pripășiți în Estul Europei, ei erau considerați de toată lumea ca urmașii lui Abraham. Dar din 1974, scriitorul Arthur Koestler le contestă origina semită, în cartea scrisă de el cu titlul: “Al treisprezecelea trib”

Koestler susține că, după vaste cercetări a descoperit că: “Iudeii din Estul Europei sunt khazari și japhestic ca origine și nu semiți. Când tribul Sephardim s-a așezat în Khazaria, iudeii s-au amestecat cu khazarii care au adoptat iudaismul la 740 A.D. și așa împărăția khazarilor a devenit împărăția iudeilor.

“Acești iudei sunt mai aproape de huni, de uiguri și mongoli, decât de sămânța lui Abraham, Iacob și Isac.”⁸⁰

În legătură cu omorul ritual, Koestler spune că, iudeii din Estul Europei omorau nu numai pentru izbăvirea de păcate, ci pe oricine îl considerau periculos pentru ei.

“Parte din ei erau adepții lui Falus și în omorul ritual omorau pe oricine era prea inteligent, oferind viața victimei ca ofrandă dumnezeului lor.”⁸¹

Ce spune Koestler se coroborează cu ce a spus RASI, un vestit comentator al Talmudului din veacul trecut, că rabinii au scris ca lege pentru iudei următoarele: “Pe cel mai bun dintre goimi (creștini) omoară-l, iar RASONI a zis “Cel mai bun dintre creștini trebuie să fie ștrangulat.”⁸²

Koestler divulgă secretul următor: “Când iudeii au luat conducerea în Rusia, au cenzurat toate cărțile ce scriau despre omorul ritual. Rușii comuniști au încercat să ascundă adevărul despre legătura iudeilor cu khazarii.”⁸³

Cele spuse de Arthur Koestler în cartea “Al treisprezecelea trib” ridică multe întrebări. Prima ar fi: De ce un evreu ca el născut în Ungaria, făcând și el parte din acest de al 13-lea trib, își repudiază neamul?

A doua întrebare ar fi: De ce smulge aureola neamului său de a fi “poporul ales de Dumnezeu” și “cel mai inteligent popor de pe pământ?”

A treia întrebare ar fi: De ce un comunist înfocat ca el, care a fost reporter pentru comuniști în războiul civil din Spania și a văzut cu ochii cum frații lui au spânzurat de copaci 7000 de preoți și au furat tezaurul Spaniei de 600 tone aur și

l-au dus lui Stalin, spune că: “evreii comuniști din Rusia au încercat să ascundă adevărul despre amestecul lor cu khazarii?”

Și în final, de ce Koestler confirmă că evreii ortodocși practicau omorul ritual, ceea ce toți evreii din lume îl contestă!!!

Răspunsul logic ar fi: Koestler a scris cartea “Al Treisprezecelea Trib”, ca să inventeze o scuză științifică bazată pe antropologie, pentru ca evreii comuniști să nu fie acuzați de crimele comise asupra popoarelor creștine și, totodată să-i prostească pe goimi, sugerându-le: “Nu evreii au făcut revoluția bolșevică din 1917 omorând milioane de creștini ruși, ci khazarii din Asia.

Nu evreii comuniști au invadat România cu tancurile sovietice în 1944, ci uigurii au răsturnat monarhia, au instaurat regimul comunist și au interzis religia creștină, arestând pe preoți și sigilând bisericile.

Nu evreii comuniști i-au pauperizat pe români, arestat, bătut până la mutilare și ținut nevinovați în temniță 25 de ani, ci asiaticii din tribul Magog al Khazariei.

Nu evreii comuniști i-au deportat pe români la Canalul Dunăre-Marea Neagră ori în Siberia ca să le ia averile și posturile, ci barbarii din tribul MAGOG, HUN și JAPHETH.

Nu evreii comuniști au furat bogățiile României și le-au dus lui Stalin, ci niște barbari din tribul Japhetic.

Acești barbari din Tribul 13 nu erau urmașii lui Abraham, deci, nu aveți motiv să fiți antisemiți!...”

NOTE

1. Corneliu Codreanu “Pentru Legionari” p.44; “...le ardem șepcile model Lenin”.
2. Idem, p.34-35; “regele săvârșește greșeli de neiertat”.
3. Idem, p.33; “Să incităm la revoltă...”
4. Vladimir Tismăneanu în “Tragicomedia Comunismului Românesc” publicat de ziarul Lumea liberă din New York în martie 1990; “agitatorii comuniști din România”.
5. Idem, “În anul 1922 intră în Partidul Comunist și românii...”
6. Jesse Zel Lurie în “Broward Jewish Journal” 2/25/92, republicat în revista “New Right” Nr.58 de Constantin Burlacu; “Lenin era un evreu secret...”
7. Apion în “Judaism In Action” Editura Sons of Liberty din Metairie, LA, 70004 USA; publicație din 1962 la 1992; p.1: “Lenin era un evreu secret”.
8. Corneliu Codreanu în “Pentru Legionari” p.44-45; “sfărâmă tiparnițele și bate pe Hefter”.
9. Idem, p.48: “Identificarea mentalității iudaice în...”
10. Idem, p.6; “cere Numerus Clausus”.
11. Idem, p.120: “Înființează Liga A.N.C.”
12. Idem, p.127; “...piatra de mormânt peste acest neam”.
13. Idem, p.173; “să-i împușcăm pe demnitarii care...”
14. Idem, p.190-191: “Moța împușcă pe Vernichescu”.
15. Idem, p.173: “Pe cine ați vrut să împușcați?...”
16. Idem, p.173: “Pe miniștri și bancherii jidani”.
17. Idem, p.173: “Dar pentru ce?...”
18. Idem, p.173; “...Și-au vândut țara și pe corupătorii”.

19. Idem, p.204; "...Până diseară te omorâm..."
20. Idem, p.204-205; "...plimbați pe străzi iar jidanii..."
21. Idem, p.207: "Ieșiți afară!"
22. Idem, p.207: "Noi am venit cu procurorul..."
23. Idem, p.225: "Codreanu împușcă pe Manciu și..."
24. Idem, p.230-232-234-235: "Manciu suprima, bătea și..."
25. Idem, p.255-256: "Nunta lui Codreanu în Crâng la..."
26. Idem, p.302-304-319-338: Legile Legiunei Arhanghelul Mihail.
27. Idem, p.306-307: "Un om nou... un erou..."
28. Ziarul "National Vanguard" Nr.80 din mai 1978, Washington DC USA, p.14-15-16: "Codreanu & Iron Guard" "...tu nefericit țaran român".
29. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p.392-394; "Ziarul Dimineața publică circulara lui Codreanu".
30. Idem, p.394-396; "...a pregătit acțiuni criminale..."
31. Idem, p.396: Codreanu arestat și Garda dizolvată.
32. Idem, p.401-402: "După 87 zile au fost achitați și..."
33. Idem, p.409: Codreanu în Parlament.
34. Idem, p.410: "țara e cotropită de jidani..."
35. Idem, p.410: "Conducătorii și-au trădat neamul..."
36. Idem, p.410: "Politicienii au primit mită sub formă de..."
37. Idem, p.410; "o să-i plătească..."
38. Idem, p.410-411; "...propun șapte puncte"
39. Idem, p.92 la 97: "Noi și pământul nostru".
40. I.C. Butnaru în "Holocaustul Uitat", publicat de Asociația Culturală mondială a Evreilor din România (A.C.M.E.O.R.) în 1985 la Boston, p.31; "...evreii turcești să fie uciși".
41. Idem, p.30; "...i-a trecut prin ascuțișul sabiei".
42. Idem, p.31; "doctorul Cohen la Curtea lui Vasile Lupu".
43. Idem, p.35-36: "Morruzzi a refuzat să-i evacueze pe evrei..."
44. Idem, p.35: "Să aibă pace Ovreei în orașul Domniei mele..."
45. Idem, p.35; "...favoarea prin niscai mituiri de bani..."
46. Idem, p.37; "...evrei botezați cu forța, alții înecați".
47. Idem, p.36: "Cantacuzino aplica amenzi, Mavrocordat a invitat evreii să se stabilească în țară și..."
48. Idem, p.45: "Caragea interzice evreilor slugi creștini".
49. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p.120-121: "Soluția problemei jidănești de Iorga și Cuza".
50. Idem, p.426: "Monarhia în fruntea neamului".
51. Idem, p.88; "...nu se știa decât de moldoveni și armeni..."
52. Idem, p.88-89; "evreii se hrănesc din sudoarea creștinilor".
53. Idem, p.89: "Morruzzi respinse banii..."
54. I.C. Butnaru în "Holocaustul Uitat" p.131-132: "Mă opun să li acorde drepturi evreilor... au fost trădători și..."
55. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou", 1953 Salzburg: "Parlamentul României dă drepturi evreilor".
56. Horia Sima în "Cazul Iorga-Madgearu" p.8-9; "iliteratul ăsta împinge la dezastru pe intelectualii acestei țări".

57. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p.433: "Hristache Solomon răpus de cuțite și ciomege ale țărâniștilor..."
58. Idem, p.55: "Antisemitismul e nebunia unor minți degenerate".
59. James Warner "THE CDL REPORT" Nr.163, aug.1993; "Biro-Bidjan"
60. Pierre-Joseph de Haintze în "Testamentul lui Michel de Nostradam", apărut în 1879 la Paris, publicat în ziarul Libertatea din New York în 1988 de redactorul Ovidiu Vasilescu: "Ce trebuie să facem după legea lui Moise?..."
61. Idem, "...Că din umiliți veți fi mult înălțați."
62. Louis Simpson comentează cartea "Shylock" de John Gross, în Book Review din New York Times 4 aprilie 1993, p.7: "Lopez a încercat s-o otrăvească pe Regina Elisabeth I a Angliei".
63. Revista Slovo Nr.5 din 1990 New York: "Medicii diversioniști din Kremlin ucideau prin injecții cu otravă pe ștabii..."
64. Vladimir Tismăneanu în "Reinventing Politics" publicată în 1992 de Editura McMillan din Philadelphia, Statele Unite, p.45-46; "Doctorii Kremlinului în conspirație criminală..."
65. Yokov Rapoport în "The Doctor's Plot of 1953", publicată de Haward University Press în 1993: "Stalin era un șarlatan și un antisemit..."
66. Apion în "Judaism În Action" p.4: "Evreii lucrează împotriva noastră..."
67. Idem, p.8: "Prefer mahomedani decât evrei."
68. Idem, p.9: "Evreii sunt capabili de crime..."
69. I.C. Butnaru în "Holocaustul Uitat" p.32: "La Piatra Neamț evreii au ucis un copil creștin".
70. Idem, p.33-34: "Cum au făcut, așa să-și ia plata."
71. Idem, p.33-34: "O învinuire de omor ritual la Roman."
72. Idem, p.32; "o făceau călugării pentru incitare la ură..."
73. Apion în "Judaism În Action" p.178: "Omorul ritual la Norwich și Blois".
74. Idem, p.181: "Omor ritual la München și Colmar".
75. Idem, p.182: "Evreii au otrăvit fântânile".
76. Idem, p.182: "Omor ritual la München".
77. Idem, p.183: "Evreii profanează obiecte creștine și..."
78. Idem, p.184-185: "Omoruri rituale în diferite țări".
79. Idem, p.185-186-189: "Evreii profanează și omoară ritual".
80. Arthur Koestler în "Al Treisprezecelea Trib" Random House din New York, 1976, p. 16-167-171; "Iudeii din Estul Europei nu sunt din sămânța lui Abraham".
81. Idem, p.37-38; "erau adeptii lui Falus..."
82. Apion în "Judaism În Action" p.199; "goimul să fie strangulat"
83. Arthur Koestler în "Al Treisprezecelea Trib" p.93: "Iudeii din conducerea Rusiei au cenzurat cărțile despre omorul ritual".

CAPITOLUL 14

ANUL 1933 CURTEZANA LUPESCU VOIA SĂ FIE REGINA ROMÂNIEI

Circula zvonul că Regele Carol voia s-o facă pe Magda Lupescu soția lui și regina României, dar aștepta momentul potrivit să facă o lege specială pentru asta.

Zvonul părea adevărat, căci Carol începuse să apară cu amanta de braț la diverse recepții, pe la cursele de cai și pe la cluburile milionarilor Aero-Club și Jockey Club, unde Prințul Bibescu ca președinte, se ploconează până la pământ când îi săruta mâna țitoarei regale.

Când Carol era ocupat și amanta voia să se distreze de una singură, îi spunea să-i dea o gardă s-o însoțească la Ateneu.

Imediat se prezenta la ușa ei, în poziție de drepti, generalul Ilasievici sau generalul Flondor și, oferindu-i brațul curtezanei regale, o conducea la mașina cu fanion regal ce-o aștepta. Mașina încadrată între două mașini cu agenți înarmați o transportau la Ateneu. Generalul o conducea la o lojă oficială, iar câțiva agenți rămâneau de pază la ușa lojei de pe coridor. La terminarea concertului, aceeași suită o conducea pe curtezana Lupescu la micul ei palat din pădurea Băneasa.

Uneori, curtezana apărea prin magazinele Capitalei, să facă cumpărături inutile. În jurul ei foiau zeci de agenți civili făcând pe cumpărătorii, toți cu pistolul ascuns la piept, gata să tragă în oricine ar fi încercat s-o atingă pe curtezană. Era așa de bine păzită amanta regală, că și prefectul Marinescu stătea de gardă într-o mașină la colțul străzii, gata să intervină dacă i se întâmpla ceva rău, "Domniței".

Următorul pas spre glorie al curtezanei Lupescu a fost când Carol i-a permis să asiste la festivitățile din Sala Tronului. Ea apărea îmbrăcată într-o rochie cu trenă din mătase lucioasă crem sau neagră, decoltată și foarte strânsă pe corp, ca să-i scoată în relief formele-i pline de care se mândrea. Purta o diademă cu safire înfiptă în părul ei roșcat, un colier cu 12 safire la gât și cercei la fel, bijuterii de o rară frumusețe, ce aparținuseră Reginei Elisabeth și care valorau 4 milioane de lei.

O primea generalul Ulea în calitate de Maestru de Ceremonii al Palatului Regal și o conducea la locul rezervat în Sala Tronului. Ea pășea țănoasă lângă el cu capul sus și nasul în vânt, balansându-și trupul gras ce lăsa în urmă o dâră de parfum sufocant. Ulea îi oferea un scaun cu spătarul înalt și aurit, lângă soțiile demnitarilor. Toate doamnele o salutau reverențios și îi zâmbeau, dar nu de plăcere, ci de teamă, ca nu cumva soții lor să fie destituiți de Carol la cererea ei, că nu i-au arătat destul respect. Curtezana numită de lume Duduia, le răspundea cu un aer grav, apoi își fixa privirea languroasă pe Chou-chou, care își făcea "meseria de rege" ¹ în mijlocul demnitarilor români și străini.

După terminarea afacerilor de Stat, toată lumea trecea în sala de recepții, unde se serveau aperitive și șampanie. Duduia își lua o poziție studiată într-un fotoliu, își aprindea o țigară și sorbea repede câteva cupe de șampanie. Fumând tot

timpul, făcea pe savanta în discuții cu doamnele din jur și își oferea grațios mâna să fie sărutată de demnitari. Cel care îi săruta mâna, imediat trebuia să fugă la baie să se spele de parfumul Arpège rămas imprimat pe mâna și buzele lui. Căci mirosul parfumului folosit de amanta regală era așa de penetrant, încât rămânea imprimat pe fotoliul pe care stătuse, pe cupa din care băuse și plutea în tot Palatul Regal și după ce ea pleca.

Era de pomină năravul ei de a se parfuma cât zece drogherii, încât ofițerii din garda Palatului Peleş ştiau după mirosul de parfum de pe coridoare, că Dudaia trecuse de la un apartament la altul, sau intrase în biroul lui Carol.

*

Dacă cei doi amanți s-au “potrivit” așa de bine în multe, ei s-au potrivit și în aroganță, avariție și răutate. Călcând peste cadavre, ei și-au urmărit numai interesele lor, răspunzând cu răutate și celor care i-au ajutat la nevoie, cum a fost cazul cu Barbu Ionescu, care și-a cheltuit averea să-i suie pe Tronul României.

Când Barbu Ionescu cu soția și cei doi copii au venit în țară și apoi s-au dus la Palat să-i ceară ajutor lui Carol spre a-și reface averea, secretarul Puiu Dumitrescu a intrat în biroul lui Carol și l-a informat că Barbu și Yvonne Ionescu îi cereau o audiență, Carol l-a răspuns furios:

-Dă-i afară! Ai uitat că din cauza lor am fost expluzat din Anglia?

Barbu și Yvonne n-au vrut să creadă, că omul pe care-l ajutaseră refuza să vorbească cu ei și, s-au dus la ușa Dudaiei. Când majordomul care le-a deschis ușa s-a dus să-i spună curtezanei cine o căuta, ea a dat în umeri, zicând:

-Nu-mi amintesc să fi cunoscut o familie Ionescu...

Barbu Ionescu a găsit niște prieteni din copilărie care i-au dat adăpost. El s-a pus și a scris o carte despre viața lui Carol fugit cu Dudaia la Paris, arătând tot ce a făcut el pentru ei să poată reveni în România. Când era gata să publice cartea, a fost confiscată din tipografie de agenții Serviciul Secret, iar el cu familia aruncați peste graniță.

*

O altă întâmplare care arată ce caracter josnic avea Carol și cât de ușor îl manevra amanta rezultă din brutalul exil impus fratelui său Nicolae, la cererea ei.

La 28 octombrie 1931, Prințul Nicolae se căsătorise cu Ioana Doleti, o româncă frumoasă din Tohan și divorțată de fotbalistul Dumitrescu. Nicolae a avut aprobarea lui Carol pentru căsătoria sa morganatică, fiindcă l-a lăsat pe aceleași poziții de Inspector General al Armatei Române și Comandant Suprem al Marinei. Căsătoria a fost ținută secret numai față de poporul român.

Nicolae cu soția au locuit la Peleş, au petrecut Anul Nou 1932 cu Carol și Dudaia, iar după asta, i-au îmbrățișat cu drag și au plecat în voiaj de nuntă pe câteva luni.

Dudaia geloasă pe frumusețea Ioanei și roasă de invidie că ajunsese prințesă, începe să-i facă zile negre lui Carol, spre a-l forța s-o ia de soție. Cădea pe jos în leșinuri simulate; făcea pe bolnava și refuza să doarmă cu el, văitându-se mereu:

-Vreau să mor că tu nu mă iubești. Dacă m-ai iubi, ai vedea că de șapte ani eu îndur umilinta de a fi concubina ta. De șapte ani mă bârfește toată lumea și tu nu faci nimic să mă scapi de rușinea asta. Și ca o palmă peste onoarea mea, vine

căsătoria lui Nicolae cu țărancă asta din Tohan pe care tu ai aprobat-o. Ea a ajuns prințesă, iar eu am rămas de râsul lumii!...

Când Nicolae cu soția s-au întors în țară în aprilie 1932, Carol l-a destituit din toate funcțiile, i-a tăiat veniturile ca membru al Familiei Regale și l-a gonit în exil, pe motiv că făcuse o căsătorie împotriva Constituției.

Forțați să plece în exil cu cât era pe ei, Nicolae cu Ioana s-au dus în Elveția la Știrbei, care trăia acolo gonit de Carol și i-au cerut ajutor. Cu banii primiți de la Știrbei ei s-au dus la Veneția, unde și-au aranjat o locuință.

Exilarea lui Nicolae a supărat pe mulți demnitari și mai ales pe Regina Maria. Timp de un an ea s-a rugat de Carol, să-l lase pe fratele său a reveni în țară. Carol n-a vrut să audă, dar a cedat la intervenția lui Iorga împins din umbră de Regina Maria.

Nicolae cu soția s-au întors în țară în 1933 și s-au instalat în vila Primăverii de la Snagov. Carol nu l-a repus pe Nicolae în funcțiile avute, dar l-a numit de ochii lumii "Consilier personal al Regelui".

*

Ura împotriva curtezanei Lupescu crescuse la așa un nivel, că mulți demnitari și ofițeri superiori și-au exprimat dezaprobarea pe față, că Regele și-a impus concubina ca pe o persoană oficială la recepțiile din Palatul Regal și cele ale Armatei.

Carol a notat numele celor ce-l criticau și a ordonat să se instaleze aparate de ascultat în birourile și casele lor, cu recepția la Palatul Regal, unde secretarul său Puiu Dumitrescu coordona acest serviciu de spionaj intern.

Așa a aflat Carol că un complot fierbea în sânul Armatei, s-o ucidă pe iubita lui Bibi. Printre cei suspecti se număra și generalul Antonescu, care își arătase disprețul față de amanta sa, la un dineu în casa generalului Ilasievici.

Când Antonescu s-a așezat la masă, a dat cu ochii de curtezana Lupescu stând vis-a-vis de el. A privit-o încruntat, s-a ridicat brusc de la masă și a părăsit camera cu pas grăbit, reproșându-i lui Ilasievici care venea în urma lui:

-Cum ai putut să mă inviți a sta la masă cu concubina Regelui?...

Carol furios că Antonescu ofensase pe amanta sa, ordonă generalului Moruzov, șeful Serviciului Secret al Armatei, să-i găsească o chichiță și să-l compromită pe arogantul oltean, ca să-l lichideze ca ofițer.

Carol voia să-l înlăture pe Antonescu și pentru că îl enerva întotdeauna cu gura lui mare, criticând cu vehemență toate măsurile luate de el, până și planul lui de a cumpăra arme moderne pentru Armata română.

Într-adevăr, Antonescu nu și-a dat avizul să se cumpere acele arme, fiindcă "furnizorii" erau cei doi unchi ai amantei regale. Voind să evite o repetare a fraudei Skoda, Antonescu ca șef al Statului Major al Apărării Naționale s-a opus ca un croitor și un ceaprazar să cumpere arme pentru Armată.

Moruzov i-a înscenat un proces de bigamie lui Antonescu, pe motiv că se însurase cu o femeie ce nu fusese divorțată de primul ei soț, un negustor din Constanța. Cum a început procesul, Carol l-a scos din funcție pe Antonescu și l-a trecut în "cadrele disponibile" ale Armatei, cu solda blocată.

Procesul de bigamie a durat 2 ani. L-a apărat un avocat necunoscut numit Mihai zis Ică Antonescu, care a reușit să-l scoată achitat din cauză. Pentru asta, ursuzul general care nu știa să rădă și nu avea nici un prieten, i-a rămas recunoscător pe viață avocatului. Ca recompensă, l-a făcut pe Ică ministrul Justiției după abdicarea lui Carol.

După terminarea procesului de bigamie, Carol nu l-a repus pe Antonescu în vechea lui funcție, ci l-a numit comandant la o Divizie din Pitești. Antonescu a refuzat și i-a trimis demisia lui Carol. Apoi mândrul general s-a retras tot la Pitești, căci era orașul lui natal.

*

Un complot împotriva curtezanei Lupescu plutea în aer și Carol era în panică, neputând afla pe cei ce atentau la viața ei și, poate a lui. De teamă, Carol a dublat paza la Palat și nu mai pleca la Băneasa să stea cu ea. Casa amantei a fost împânzită de agenți și soldați înarmați. Ea nu ieșea din casă, ci se plimba în lung și lat ca o leoaică în cușcă, vorbind toată ziua la telefon cu Carol. El o liniștea, promițându-i că îi va prinde pe cei care voiau so omoare și îi va împușca.

Tocmai în timpul acela, apare un articol în ziarul Calendarul din 20 noembrie 1933, în care profesorul Dragoș Protopopescu care era legionar, spunea:

“În țara REGELUI RĂTĂCITOR și A REGINEI DUDUIA,

Sunt înmărmurit! Mă uit cu mirare la deplorabilul gust al Regelui Carol al II-lea al României și lipsa lui de talent în materie de a alege o femeie...

Ce dracu, noi toți suntem bărbați fini și rafinați. Noi știm să apreciem și să alegem o frumusețe feminină, dar el nu știe.

În ce mă privește, nu m-aș atinge niciodată de o madame Lupescu, care e pe drum să-și piardă tinerețea și prospețimea, singurele calități ce le-a avut vreodată. Cât despre cămurile ei căzute și gușa aspră ca pielea de găină bătrână, vă spun sincer că nu m-ar tenta niciodată.

Într-un cuvânt, eu am un gust excelent și știu să-mi aleg pe cea mai frumoasă femeie, în loc să mă las atacat de o urâtă pe motiv că mă iubește...

Dragos Protopopescu.”²

Acest articol a dus-o la o criză de nebunie pe curtezană, amenințându-l pe Carol că se sinucide dacă nu-l împușcă pe ziarist.

Carol n-a putut să-l împuște pe Dragos Protopopescu, dar l-a băgat la închisoare pentru 12 zile, că insultase o persoană din “suita sa” și a suspendat ziarul tot pentru 12 zile.

Datorită acestui articol, Duduia a decis să plece la Paris să-și opereze gușa. Ea se mai operase estetic prin 1926, pe timpul când era fugită cu Carol la Paris. Atunci i-au făcut doctorii un nas obraznic din cel coroiat; i-au subțiat buzele care-i atârnav; și i-au pus dinți albi și drepti în locul celor de cal. Cum Carol nu putea să plece cu ea, i-a spus să-l ia pe Puiu cu soția lui ca însoțitori. Duduia l-a chemat pe Puiu la casa din Băneasa, să fixeze data plecării la Paris.

Puiu s-a prezentat la Băneasa, dar cum nu era dispus să facă iar pe valetul, i-a spus curtezanei Lupescu:

-Duduia, nu-i bine să pleci chiar acum la Paris, când știi că există un complot să te ucidă. Acolo poți fi oriunde o țintă, dar aici ești pazărită.

-Trebuie să plec, Puiu. Nu mai pot trăi ca o prizonieră, fiindcă voi nu sunteți în stare să-i prindeți pe criminali. Până îi prindeți, eu am timp să mă operez.

-Regret Dudaia, dar nu te pot însoți la Paris din două motive: divorțez de soție și vreau să mă căsătoresc cu Ella Manu pe care o iubesc și, n-o pot lăsa singură acum.

-Cum? Te-ai despărțit de soția ta devotată, care a fost cea mai bună doamnă de companie a mea? Nu pot să cred, Puiu..!

-Să crezi, că este adevărat. Sunt îndrăgostit de o femeie superbă și foarte inteligentă. Și ea mă iubește, așa că divorțez să mă căsătoresc cu ea.

-Dar tu nu poți să faci una ca asta, că tu ești secretarul lui Chou-chou, i-a zis Dudaia supărată. Femeia asta poate fi periculoasă pentru noi. Cine știe ce motive au împins-o în brațele tale?

Puiu Dumitrescu care era un bărbat înalt, uscățiv și cu o față anostă, a simțit aluzia la urătenia lui și i-a răspuns Dudaiei:

-Ella mă iubește așa cum sunt, exact cum Majestatea Sa te iubește pe tine, așa cum ești...

-Tu nu poți compara iubirea noastră cu o aventură a ta. Iubirea dintre mine și Chou-chou e unică în lume. Eu voi pleca la Paris și fără tine, i-a zis curtezana oferindu-i mâna să i-o sărute, ca semn că îl concedia.

N-a ieșit bine Puiu pe ușă, că Dudaia l-a chemat pe Carol la telefon și i-a spus:

-Să-l dai afară pe impertinentul ăsta de Puiu! A refuzat să mă însoțească la Paris pe motiv că-i îndrăgostit de una Ella Manu. Și auzi Chou-chou, vrea să divorțeze ca s-o ia de nevastă pe Ella asta. Eu nu permit ca una care sparge casele oamenilor să intre în Palatul Regal. Să-l dai afară!...

Carol a și început să-și caute un alt secretar, ca să-l poată concedia pe Puiu, care habar nu avea ce-l aștepta de la cei pe care îi ajutase să revină pe tron.

În acest timp, Puiu a primit știrea că fusese arestat colonelul Precup, ca fiind capul complotului din inima Armatei. A intrat în biroul lui Carol și i-a raportat:

-Au fost prinși cei care complotau s-o ucidă pe Dudaia. Capul grupului este colonelul Precup, din Garda Regală Cotroceni.

-Nu pot să cred, că omul meu cel mai devotat a plănuit asta!, a zis Carol mirat.

-Este adevărat, Majestate. Precup este în anchetă la Curtea Marțială.

-Să-mi aduci declarația lui Precup, i-a ordonat Carol.

Câteva zile mai târziu, Carol a primit în scris interogatoriul luat colonelului Vladimir Precup, cu prima întrebare a procurorului: "De ce ai vrut să asasinezi pe Majestatea Sa Regele?"³

"Niciodată n-am intenționat asta. Eu sunt devotat Regelui și îi voi fi fidel până la moarte. Dar nu pot să accept faptul că, după ce eu și alți ofițeri ne-am riscat viața să facem acea restaurare din 1930, să avem în capul țării pe târfa Lupescu. Ca să salvez onoarea țării și a noastră, am decis să ucid, a declarat Precup."⁴

Precup a recunoscut că avea două grenade în buzunar pregătite să le arunce în brațele curtezei când venea la Cotroceni, sau o întâlnea în altă parte.

Apoi judecătorul l-a întrebat: "Nu vrei să-și retragi amenințarea cu moartea adresată doamnei Lupescu? Asta țiar ușura pedeapsa."⁵

“Niciodată n-am să retractez! Pe ea am vrut s-o ucid, nu pe Regele Carol, pe care îl venerez. Dacă ea vrea să trăiască, să plece din țară. Afară din România cu cățeaua asta roșie!, a declarat Precup.”⁶

Procurorul Militar a încheiat rechizitoriul: “Deoarece colonelul Precup n-a atentat la viața Regelui, ci la viața unei persoane particulare care se afla în suita Regelui, iar crima de omor n-a fost comisă, el nu poate fi condamnat la moarte. El poate fi pedepsit pe linie administrativă conform Codului Militar și poate fi iertat numai de șeful Suprem al Armatei, Majestatea Sa Regele Carol II.”⁷

Cățiva juriști militari au intervenit la Carol să-l ierte pe Precup, chiar și Puiu, dar el dădea din cap în mod negativ zicând:

“Nu pot să-l iert pe acest trădător, care a intenționat să omoare pe femeia căruia eu i-am dat sincera mea afecțiune. Ea merită și trebuie să fie respectată în numele meu!”⁸

Și ca înțoarcerea regală să fie respectată de frică, Curtea Marțială a dat următoarea sentință:

“Colonelul Vladimir Precup este condamnat la 8 ani închisoare și degradare militară, fără drept de apel.”⁹

“În ziua următoare, Precup a fost dus în curtea închisorii militare Malmaison, unde erau adunați o mulțime de ofițeri și soldați. Un ofițer a citit formula clasică a degradării militare, apoi i-a smuls epoleții de pe umerii uniformei și decorațiile de pe piept pentru care Precup luptase în primul război mondial, aruncându-le pe jos. Precup stătea calm. Când ofițerul a vrut să-i ia chipiul, el repede și l-a scos singur și aruncându-l în sus, a strigat de s-a cutremurat văzduhul: -Trăiască Regele și moarte târfei Lupescu!-

Deși tobele fanfarei militare răpăiau, strigătul lui a fost auzit de toți. Apoi un furgon tras de doi cai a intrat în curte și Precup a fost împins să urce în el, alături de alți ofițeri care erau complici lui, dar care fuseseră degradați înainte. Caii au pornit furgonul către închisoarea Jilava. În urmă, o tânără plângând a cules de pe jos epoleții și decorațiile lui Precup. Era fiica lui.”¹⁰

Scurt timp de la drama lui Precup, un alt ofițer a fost eliminat din armată de către Carol, tot pe motivul că nu i-a respectat concubina. Acesta era generalul Morruzi, Inspectorul General al Cavaleriei și superiorul în grad al Reginei Maria.

Prințul Morruzi a pățit la fel ca generalul Antonescu. El a fost invitat la masă de un demnitar. Acolo, a apărut și Duduia, pe care gazda i-a prezentat-o. El i-a sărutat mâna foarte politicos, dar apoi într-un mod discret a mutat cartea de vizită de pe locul lui rezervat lângă ea, tocmai la capătul mesei. Când Duduia s-a așezat la masă, a observat că Morruzi fugise de ea și asta l-a costat pe Morruzi cariera sa militară.”¹¹

Carol i-a găsit “nod în papură” și l-a forțat să iasă la pensie. Generalul Morruzi care luptase în războiul din 1916, care era decorat de Ferdinand pentru fapte vitejești și declarat erou, care era de viță princiară și bun prieten cu Regina Maria, a fost eliminat din armată de către Carol, pentru că ia ofensat concubina...

Pentru același motiv, au fost destituiți mulți alți ofițeri, printre care și generalul Prodan. Aceste nedreptăți au ieșit la iveală după abdicarea lui Carol.

*

De la complotul lui Precup, Carol nu mai avea încredere în nimeni. Se temea să nu-l asasineze cineva, dar cel mai mult se temea să nu-i omoare amanta. Ca s-o apere, o lua cu el când pleca dimineața din Băneasa și o ținea toată ziua în biroul lui din Palatul Regal. Când avea întruniri cu demnitari, amanta trecea în biblioteca Palatului și își omora timpul discutând cu Nicu Condiescu, pe care îl cunoștea din 1926, când era fugită cu Carol la Venetia.

Dacă i se făcea foame, suna și cerea valetului un platou cu sandwiciuri. După ce înfuleca până se sătura, bea câteva cupe de șampanie, încheind cu cafele turcești și multe țigări.

Când Carol avea timp, mânca și el cu ea. Îi plăcea grozav "naturaletă" cu care amanta sa mușca dintr-un picior de curcan sau de fazan, ținut în mână. Lua și el un picior de fazan în mână și mânca cu poftă, privind la ea cu drag, cum își lingea degetele. Cu gura plină, ea îl întreba ce acte importante mai semnase, iar el îi împărtășea toate secretele de Stat, cerându-i părerea.

Așa s-a întâmplat, că într-o zi Regina Maria venind la Palat pe neașteptate, a zărit-o pe curtezană în bibliotecă. Ea tocmai terminase de mâncat și își ștergea degetele de grăsime cu un șervețel. Regina mirată, s-a apropiat de ea și a întrebat-o: "Copila mea, cine ești dumneata în acest loc foarte personal al Regelui?"¹²

Curtezana Lupescu, foarte emoționată, i-a răspuns cu glas tremurător: "Sunt o prietenă a suveranului meu, care este amorul vieții mele!"¹³

Privind-o încruntată, Maria a zis: "Aaa, Da! Știu cine ești... D-ta vrei să iei locul Reginei Elena. Ai acaparat inima sârmanului meu fiu, așa cum a acaparat-o și acea Zizi Lambrino!"¹⁴

Și fără alt cuvânt, Regina Maria s-a întors și s-a îndreptat către biroul lui Carol, a deschis ușa brusc și a intrat.

La apariția neașteptată a mamei sale, Carol a căzut de pe scaun voind să-i vorbească, dar ea l-a oprit cu un gest al mâinii, zicând: "Carol, este inutil să-mi vorbești, când văd ce ai făcut din moștenirea lăsată de tatăl tău și de mine. Numele nostru, țara și Tronul, totul este în prăbușire pentru femeia aceia din bibliotecă, care este nenorocirea vieții tale.

-Maman, înțelege-mă, o iubesc și mă iubește. Am adus-o aici fiindcă viața ei este în pericol...

-Nu-mi spune mamă!, a țipat mânioasă Maria. Eu nu pot fi mama unui netrebnic ca tine. Eu sunt Regina României și te trag la răspundere pentru ce faci tu aici, cu creatura asta care te-a subjugat în așa măsură, că i-ai permis să facă bucătăria ei în biblioteca Palatului Regal.

-Te trag la răspundere și pentru că l-ai destituit în mod nedrept pe generalul Morruzi, numai ca să-i dai satisfacție acestei femei detestată de toată lumea. Ai lovit în mod nedrept și în alți ofițeri de valoare. Cum îndrăznești să faci astfel de fapte? Nu-ți dai seama că prin astfel de măsuri distrugi dinastia de Hohenollern?

-Nu-mi pasă, a răspuns Carol. Eu fac ce vreau, că eu sunt regele acestei țări. Și ca să nu mai vii aici să mă insulti, am să te țin sechestrată la Balcic până la sfârșitul vieții. Și acum, pleacă de aici!"¹⁵

Regina Maria a părăsit Palatul lăcrimând, ducându-se la Cotroceni. Nu bine a intrat în casă, că a venit Puui Dumitrescu să-i comunice următoarele: "Din ordinul

Majestății Sale Regele, trebuie să părăsiți Bucureștiul imediat și să Vă retrageți la Balcic, unde aveți domiciliu forțat.”¹⁶

Câteva zile mai târziu, Puiu Dumitrescu a fost concediat de Carol, că nu fusese respectuos față de amanta sa. Poate îl băga și la închisoare, dacă Puiu nu pleca repede la Paris cu Ella Manu, căci între timp, Carol aflase de la fosta soție a lui Puiu, cum îi insulta amanta în fiecare dimineață, zicând:

-Iar trebuie să dau ochii cu Duduia. Nu mai pot s-o sufăr pe jidanca asta grasă și puturoasă pe care trebuie s-o servesc ca un sclav!

Puiu Dumitrescu a dispărut ca o umbră, iar locul lui la Palat l-a luat un Căpitan de cavalerie, numit Ernest Urdăreanu.

El era fiul unui ofițer român căsătorit cu o franțuzoaică, de la care învățase perfect limba franceză și primise și o educație foarte bună la Academia militară, unde, pe timpul monarhiei, scoteau ofițeri de înaltă clasă.

Urdăreanu însă, avea ifose de aristocrat, pe motiv că mama lui purta un nume cu “de”, așa cum sunt majoritatea numelor nobiliare franțuzești. Dar de acel impresionant “de”, nu atârna nici un domeniu sau ceva armuri princiere, ci numai o căsuță modestă a tatălui său la Craiova.

Ernest Urdăreanu a fost împins în Palatul Regal de Nicolae Titulescu, care îi era unchi. Acesta intervenise la Duduia să-i dea un post nepoțelului Ernest, garantându-i că el va fi tot așa un devotat serv pentru ea și Carol, cum era și el. Imediat, Ernest a fost numit secretar al Regelui Carol și adjutant al “Reginei Duduia”.

Nu se putea găsi un loc mai bun pentru înfumuratul Ernest decât Palatul Regal, unde putea să-și dea aere de un “grand monsieur”, în spatele unui rege bețiv și obsedat sexual de o cocotă. Nefiind căsătorit, Urdăreanu și-a oferit tot timpul din viață celor doi amanți, care mulțumiți de el l-au numit ministru, cu titlul răsunător de “Mare Șambelan al Palatului Regal”.

Urdăreanu era un bărbat înalt, frumușel, dichisit și întotdeauna parfumat. Avea o manieră exagerat de elegantă, cu o gestică afectată, gata oricând să-și ofere serviciile altora. Asta ca fațadă, căci în realitate el era un egoist până la narcisism, un bețiv, un afemeiat și un pasionat jucător de cărți. Fiindcă pierdea banii la cărți, își sfârșea nopțile în brațele unor femei bătrâne dar bogate, care dimineața îi umpleau cu bani buzunarele goale.

Scurt timp după ce a pășit în Palatul Regal, Urdăreanu a devenit așa de bogat, că nu mai știa câți bani avea. Era rezultatul sforilor trase de el la jefuirea României. Carol cu Duduia au apreciat serviciile lui și l-au numit “consilier personal” în afacerile lor ilicite. Ca să poată jefui mai bine, l-au numit Președinte al Consiliului de administrație al Fabricii Reșița, de unde storcea lunar milioane de lei mită, pentru el și pentru ei. Acele sume de bani au fost depuse în bănci străine pe numele lui Urdăreanu, așa de mare încredere aveau în el Carol și Duduia.

Carol află că un grup de politicieni liberali cu câțiva ofițeri superiori plănuiau să-l răstoarne de pe tron, ca să-l declare rege pe Prințul Nicolae. Imediat l-a arestat pe Nicolae și voia să-l trimită în fața Curții Marțiale, să-l împuște ca trădător. Iorga l-a oprit pe Carol să comită această crimă, dar Carol tot s-a răzbunat pe Nicolae, exilându-l împreună cu soția, fără drept de întoarcere în România.

Când asta s-a întâmplat, Regina Maria se afla în vizită la fiica ei Mignon, căsătorită cu Regele Alexandru al Serbiei. Carol i-a trimis această telegramă: “Știu

că împreună cu Nicolae ați conspirat să Mă răsturnați de pe tron, dar nu veți reuși.”¹⁷

Nu sunt probe că Regina Maria ar fi făcut parte dintr-un complot împotriva lui Carol, dar sunt probe că atunci când ea s-a întors în țară, el i-a interzis să mai ia parte la viața politică și cea festivă a țării. I-a luat titlul de Regina României, dându-i numele de Regina mamă. I-a blocat veniturile lăsate prin testament de soțul ei Ferdinand și, i-a limitat cheltuielile. I-a permis să locuiască numai în vila din Balcic de pe malul Mării Negre și i-a interzis să vină la București sau la Sinaia. I-a interzis să aibă contacte cu persoane din partidele de opoziție, sau să călătorească în străinătate fără voia lui.

Când Maria a ripostat, Carol i-a spus: “Dacă o primești pe doamna Lupescu să-i dai binecuvântarea în vederea căsătoriei cu mine, îți dau înapoi toate drepturile.”

Regina Maria a refuzat, iar Carol de furie n-a mai vorbit cu ea și nu i-a răspuns la această scrisoare: “Fiule, Mă urăști că poporul Mă iubește. Am fost regina acestei țări și un stâlp la zidirea ei, iar tu nu ai dreptul să-mi iei ceea ce țara și tatăl tău mi-au dat. Este dreptul meu să port titlul de Regina Maria. Am înghițit tot felul de insulte de la tine, dar nu voi tolera să faci din mine o sclavă. Pretind să-mi dai dreptul ce mi se cuvine și independența ce am avut-o înainte ca Regina României.”¹⁸

Regina Maria ca orice mamă, l-a iertat pe Carol și a încercat să-l împace cu Nicolae, care i se plângea în scrisori de viața grea ce-o ducea în exil. Ea l-a rugat pe Iorga, să-l convingă pe Carol a reconcilia cu fratele său. Carol care respecta cuvântul lui Iorga a acceptat și Nicolae cu soția au revenit în țară în martie 1937. Carol s-a dus la Palatul Cotroceni să-l întâlnească pe Nicolae în prezența mamei lor.

Discuțiile dintre cei doi frați au degenerat în ceartă, iar Nicolae furios de cele ce-i făcuse Carol, a sărit la el cu pumnii. Carol a scos pistolul și a tras în Nicolae. Cum chiar în clipa aceea Regina Maria sărise între ei să-i despartă, glonțul a lovit-o pe ea în ficat.

Nu se știe exact ce s-a întâmplat acolo, căci cenzura a ținut secret acest incident, dar se zvonise că Regina Maria fusese împușcată de Carol. Acest zvon a fost întărit de faptul că ea a căzut subit bolnavă, iar doctorii Palatului declarau: “Regina Maria are o hemoragie internă care nu poate fi oprită, căci nu se știe de unde vine.”¹⁹

Regina Maria n-a mai avut încredere în doctorul Mamulea s-o trateze și i-a cerut lui Carol să-l aducă pe Dr. Eppineger de la Viena, dar el a refuzat. Surorile l-au acuzat pe Carol, “că nu vrea ca mama lui să mai trăiască” și după o mare ceartă cu el, au transportat-o pe Maria în Italia, la un sanatoriu din orașul Merano.

Ca să se răzbune pe fratele său, Carol convoacă un Consiliu de coroană în 11 aprilie 1937, în care l-a depozat pe Nicolae de toate drepturile, așa cum o confirmă documentul emis de Casa de Hohenzollern din Germania: “În Consiliul de coroană din 11 aprilie 1937 prezidat de Ministrul Gheorghe Tătărăscu, se ia decizia arbitrară de a-l depozeda de toate drepturile și titlurile inclusiv numele, pe Prințul Nicolae, pe motiv că făcuse o căsătorie morganatică pe care Regele Carol II n-o admitea, impunându-i numele de “Nicolae Brana”, nume pe care Prințul Nicolae l-a refuzat.”²⁰

Boala Reginei Maria s-a agravat. Fiicele ei au dus-o la un sanatoriu din Dresda, cu speranța că doctorul Stoermer o va salva, dar n-a fost posibil. Ea, simțind că moare, a cerut să fie adusă acasă. Doctorul a recomandat să fie transportată cu un avion, deoarece trenul o scutura și îi agrava hemoragia, dar Carol a zis că avionul costă prea mult și să vină cu trenul.

Pe targă și însoțită de Stoermer, Regina Maria a fost suită într-un tren ce așa de tare a sgâlțâit-o, că i s-a redeschis hemoragia internă. Doctorul a fost nevoit să oprească trenul în gara Cernăuți pentru câteva zile, ca hemoragia să înceteze. Nici atunci Carol n-a vrut să-i dea un avion. Regina Maria, foarte slăbită și sufocată de căldura din tren a celui cuptor de iulie, a fost forțată să călătorească în aceste condiții până la Gara Sinaia, de unde pe o targă a fost dusă la Palatul Pelișor.

Înainte de moarte, Carol i-a refuzat și ultima dorință a mamei sale, de a vedea pe Știrbei, Nicolae și Ileana, care trăiau în străinătate. Regina Maria a murit în ziua de 18 iulie 1938 la ora 5 după masă, uitându-se la ușă să-i vadă pe cei dragi venind.

Testamentul scris de Regina Maria în anul 1933 a fost publicat în ziare și începea cu cuvintele: "Poporul meu iubit, când vei citi aceste rânduri eu voi fi trecut deja în eterna tăcere..."

Ea a lăsat cu limbă de moarte, ca inima ei să fie scoasă din trup, pusă într-o urnă și depusă în capela Stela Maris din grădina casei ei de la Balcic, să simtă în continuare briza Mării Negre care o mângâiasă...

Maria a mai cerut, ca pe lespedea mormântului ei să nu fie scris numele ei, ci numai o cruce de marmură albă să marcheze locul ei de odihnă veșnică. Dorința i-a fost respectată. Ea zace la Curtea de Argeș sub o lespede fără nume, alături de mormântul soțului ei, Regele Ferdinand.

Carol i-a permis lui Nicolae să vină la funeraliile mamei sale, dar cu condiția să se îmbrace civil; să stea 3 zile; să evite orice publicitate și să se prezinte Nicolae Brana. Nicolae s-a supus la ordinul fiorosului său frate, iar după funeralii a dispărut ca o umbră.

Regina Maria a cerut prin testament poporului să nu plângă după ea și să nu poarte dolii, ci eșarfe și banderole mov să salute drumul ei spre eternitate. Dar poporul român a plâns-o cumplit. Au plâns-o munții Carpați, din Transilvania unită de ea cu Patria Mamă în 1918. A plâns-o Nistrul, ce datorită ei curgea pe vadul românesc al Basarabiei. A plâns-o Marea Neagră, care i-a ținut de urât în anii grei de ostracizare când fiul ei devenise rege. Au plâns-o și pietrele... Numai fiul ei Carol n-a vărsat o lacrimă la moartea ei.

După abdicarea lui Carol al II-lea, Regele Mihai a reparat răul făcut de tatăl său unchiului Nicolae, așa cum rezultă din documentul de mai jos:

"Prin decizia dată de Regele Mihai I în ziua de 8 iulie 1942 și publicată în Monitorul Oficial cu Nr.156, se declară nulă și neavenită decizia Regelui Carol al II-lea din 11 aprilie 1937 împotriva fratelui său Nicolae, recunoscându-i-se numele legitim de Nicolae prinț de Hohenzollern." ²¹

În anul 1948, Nicolae a făcut demersuri la șeful Suprem al Casei de Hohenzollern din Germania, să-i restabilească drepturile lui și ale soției anulate de Carol și obține decizia următoare: "Noi, prinț Wilhelm moștenitorul Coroanei Prusiei și al Imperiului German, în calitate de șef Suprem al tuturor Caselor de Hohenzollern, recunoaștem prin Decretul din 6 februarie 1948, Dreptul prințesei

Ioana de Hohenzollern de a purta calificativul de Alteță Regală, pe baza căsătoriei sale cu Alteța sa Regală Prințul Nicolae de Hohenzollern și prinț de România.²²

Deci, având un rege psihopat care și-a torturat mama, fratele și surorile și a lovit în prieteni cu cruzime, nici poporul român nu putea să aștepte a fi tratat mai bine. De aceea foștii muncitori din fabrici erau șomeri, funcționarii de Stat nu-și primeau salariile, țăranii flămânzeau și erau în zdrențe și dacă protesta cineva, era băgat la închisoare.

De atâta mizerie, muncitorii de la Atelierele C.F.R. Grivița din București au declarat grevă în 16 februarie 1933, afâțați de comuniștii, Ana Pauker și Ilie Moscowitz. Directorul Căilor Ferate Române a încercat să trateze cu muncitorii, rugându-i să renunțe la grevă, dar ei au refuzat și s-au baricadat în ateliere, manifestând cu steaguri roșii, strigând lozinci bolșevice și cântând marșuri rusești învățate de la Ana Pauker. Când muncitorul Vasile Roaită s-a suit pe acoperișul atelierelor și a înfipt steagul roșu, cu secera și ciocanul în vârful clădirii, prefectul Marinescu l-a informat pe Carol, iar el furios a ordonat:

-Dați-le un ultimatum! Ori se întorc la lucru, ori să părăsească atelierele. Dacă refuză, trageți în ei. Consider greva de la Grivița un complot comunist împotriva Statului Român.

Polițiștii și jandarmii au înconjurat atelierele. În fața intrării stătea ministrul de Interne cu un megafon, prin care le cerea muncitorilor să evacueze atelierele. Ei au refuzat. Atunci jandarmii și polițiștii au rupt porțile, au spart ușile atelierelor și au intrat peste ei, încercând să-i evacueze cu forța. Muncitorii s-au opus și, în acea busculadă au omorât câțiva polițiști. Față de această violență, jandarmii au primit ordin să tragă în muncitori. Și au tras.

Au fost mulți muncitori omorâți, mulți răniți iar restul arestați, printre care și comuniștii: C. Pârvolescu, Gh. Gheorghiu, Chivu Stoica, Constantin Doncea și alții. Pe Ana Pauker n-au prins-o, că fugise cu două zile înainte la Paris, s-o protejeze amantul ei Moritz Thorez, care era șeful Partidului Comunist din Franța.

Greviștii au fost judecați de Tribunalul Militar și condamnați la mulți ani de muncă silnică, pentru conspirație comunistă împotriva Statului Român și închisi la Dofțana.

Împușcarea greviștilor a făcut o teribilă impresie asupra poporului român. Acesta a dezaprobat conspirația lor comunistă, dar l-a acuzat pe Rege și guvernul țărănist de mizeria clasei muncitoare care a dus la acea grevă, vociferând pe străzi: "În loc să le dea o bucată de pâine, Regele le-a dat gloanțe!"

Când în Parlament s-a făcut bilanțul morților și al răniților de la Grivița, țărăniștii lui Maniu au aplaudat. Numai legionarul Corneliu Codreanu a vorbit în favoarea greviștilor, spunând: "E rău că nenorociții de muncitori au ieșit să manifesteze astfel, dar ar fi mai rău de ei și de neamul nostru dacă n-ar ieși și și-ar pleca capul resemnați în jug, lăsând țara pe mâna politicianilor exploatare!"²³

În anul 1934, Ana Pauker s-a întors în România clandestin și a înființat Frontul Anti-Fascist. Deși Poliția o căuta de zor, a reușit s-o aresteze abia în anul 1935. Ea a fost judecată și condamnată la 10 ani închisoare pentru incitare la greva Grivița și activitate comunistă și apoi zăvorâtă în temnița Dofțana.

Kominternul de la Moscova a mobilizat pe toți agenții din România, s-o elibereze pe Ana Pauker, printre care și pe rabinul Wili Filderman care era șeful

comunității Evreiești din România. El a bătut la ușa “Reginei Dudaia”, așa cum făcea întotdeauna când voia să obțină favoruri pentru evrei și, ea l-a primit cu brațele deschise. Și rabinul i-a povestit următoarele:

“Sora noastră Ana Pauker, este condamnată la 10 ani temniță grea pentru că le-a luminat mintea celor de la Grivița să-și ceară drepturile. Ea crede în umanismul marxist și luptă pentru ca noi evreii să avem o nouă identitate, care să ne facă cetățeni ai unei patrii universale. Ana luptă să instaureze comunismul în țara asta bogată, ca noi să avem un Israel. Cu ajutorul Moscovei ea poate face asta și, poate anihila naționalismul acestui popor rău și antisemit. Dar Ana suferă cumplit, căci copiii ei, Vladimir și Tania au rămas pe drumuri, fiindcă și soțul ei Marcel este refugiat la Praga, din cauza ministrul Brătianu care a scos Partidul Comunist în afara legii. Marcel trăiește acolo sub numele de Luximin și Popescu, ca să-și poată duce activitatea de șef al Kominternului pentru țările din estul Europei, iar bieții lor copii sunt fără sprijin. Vă rog să-i ajutați.”²⁴

La cererea curtezanei, Carol a dat ordin ca Ana Pauker să fie eliberată. Ea a fost scoasă din temniță în mare taină și dusă la granița Rusiei, unde a fost predată șefilor ei. Ziarele au scris că ea a evadat...

În Rusia, Ana Pauker a fost instruită de sovietici și ridicată la gradul de general al Armatei Roșii. În fruntea acestei armate a intrat ea triumfală în București în septembrie 1944. Imediat a format un guvern cu frații ei evrei comuniști și iliterati, ce vindeau nasturi și agrafe pe la Obor și pe Lipscani. A pus ca secretar al Partidului Comunist un român cu numele de Gheorghe Gheorghiu Dej, un cazangiu la Atelierele Grivița care luase și el parte la greva din 1933, să creadă proletarii că un român îi conducea. Apoi l-a gonit pe Regele Mihai de pe tron, a declarat România, Republică Populară, s-a auto-declarat ministru de Externe și, cu toate forțele s-a apucat să distrugă poporul român.

Ana Pauker a pauperizat poporul român în 5 ani prin două stabilizări monetare și colectivizarea forțată a pământurilor. A înfometat 20 milioane de români trimițând la sovietici toate alimentele, vitele și grânele. A trimis lui Stalin tezaurul României de 697 tone de aur, găsit la Sinaia, Tismana și în Banca Națională. A arestat sute de mii de români pe motiv că erau de origine nobilă, ori bogați și intelectuali, sau erau membri ai partidelor Țărănesc, Liberal ori ai Gărzii de Fier.

A arestat pe toți polițiștii și jandarmii vechiului regim și pe toți ofițerii care luptaseră pe frontul rusesc. A arestat pe toți nemții din Ardeal și, cu copii cu tot, i-a trimis în Rusia să moară săpând la minele de cărbuni Donbas.

A confiscat casele și moșiile celor bogați și, cu toată familia i-a trimis să fie uciși în Rusia. Casele lor cu tot ce era în ele au fost date cadou la evreii comuniști, ce se numeau “ilegaliști”.

Românii mâncau pâine pe cartelă în 1952 în țara lor numită “Grânarul Europei” și erau îmbrăcați în zdrențe cumpărate pe “puncte”, (o cartelă specială) strigând de frică: “Trăiască serenismul Stalin!”, fiindcă îi păzea o șefă de cadre care, de regulă, era o evreică cu părul slinos, care lăsase vasele nespălate și devenise agitatoare comunistă, forțându-i pe români să-l slăvească pe călăul lor. Și eu am strigat de frică.

Când Ana a văzut că iadul ce-l făcuse ea în România n-a distrus neamul românesc în cei 5 ani planificați de ea, a aplicat alte legi criminale, care i-a

însăpământat chiar pe acoliții ei, care au arestat-o pentru “deviere de la linia Partidului Comunist și activitate sionistă”.

Odată cu ea, a fost arestat evreul Burah Tescovici zis Teohari Georgescu devenit ministru de Interne, cât și ungurul Lukas zis Vasile Luca, devenit ministru de Finanțe cu 4 clase primare și care nu știa românește. Ana a fost pusă în domiciliu forțat, iar ceilalți doi au fost închiși la Văcărești.

Când Ana Pauker a fost verificată de KGB-iștii români și sovietici, s-a constatat că ea furase multe milioane de lei și bijuterii de la românii uciși în bătai, averi depuse de ea în Elveția, pe numele tatăicului ei aflat în Palestina.

Tristă că nu reușise să facă un Israel din România și că Tătucul Stalin n-o scotea din necaz, Ana Pauker s-a îmbolnăvit de supărare. Securiștii au dus-o la spitalul din închisoarea Văcărești, unde a trăit până în anul 1960, când și-a dat duhul lui satan, iar hoitul ei a fost îngropat în cimitirul evreiesc din București.

După moartea lui Gheorghiu Dej în 1964, cismarul Ceaușescu venit la putere, a ordonat ca hoitul Anei Pauker să fie deshumat, incinerat și cenușa ei depusă în mausoleul comuniștilor din Parcul Carol I, alături de stârvurile îmbălsămate ale călăilor neamului românesc: Gheorghiu Dej, Athanase Joja, Leontin Sălăjan, Iosif Ranghetz, Lucrețiu Pătrășcanu, Chivu Stoica, Solomon Katz zis Dobrogeanu Gherea ucis de Stalin în 1937, Ștefan Gheorghiu, I. C. Frimu, Vasile Roaită și Ion Pas.

Dar Ana Paker n-a avut pace nici în mormânt, căci după revoluția din decembrie 1989, când clanul Ceaușescu a căzut de la putere, Armata română a cerut Parlamentului să restaureze mormântul Eroului Necunoscut profanat de comuniști în 1957 și mutat la Mărășești, ca să construiască pe acel loc un mausoleu pentru comuniști din marmură roșie de Rapakivi, dotat cu instalații de răcire a cadavrelor, având o sală de tratamente chimice de a mumifica hoiturile comuniștilor. Parlamentul a aprobat cererea Armatei și, toate cadavrele și urnele cu cenușă au fost mutate la diferite cimitire.

“Monumentul Eroului Necunoscut este din nou la București. Sâmbătă 26 octombrie 1991 după o călătorie de două zile de la Mărășești până la București, acestea au fost reasezate în cripta eroilor neamului românesc după 34 de ani, unde au fost puse prima oară în 17 mai 1923, în memoria eroilor din primul război mondial. Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol este străjuit de o flacără veșnică.”²⁵

NOTE

1. John Phillips în Revista Life din USA, Februarie 1940, p.74: “Îmi place meseria de rege”.
2. George de Berea în “Comment Epouser Un Roi?” p.153-154: “În țara unde domnește Regina Duduia...”
3. Idem, p.154: “De ce ai vrut să omori pe Rege?”
4. Idem, p.154-155: “Pe Lupescu am vrut s-o omor, nu pe Rege”.

5. Idem, p. 155: "Să retractezi".
6. Idem, p. 156: "Nu retractez".
7. Idem, p. 156: "Nu poate fi condamnat la moarte".
8. Idem, p. 157; "...ea trebuie să fie respectată..."
9. Idem, p. 157: Condamnarea lui Precup.
10. Idem, p. 157: Degradarea lui Precup.
11. Idem, p. 158-159: Pedepsirea lui Morruzi.
12. Idem, p. 164: "Cine ești d-ta?..."
13. Idem, p. 165; "este iubirea vieții mele..."
14. Idem, p. 165; "...vrei să iei locul Principesei Elena..."
15. Idem, p. 165: discuția dintre Maria și Carol.
16. Alice-Leone Moats în "Lupescu" p.129-130: "Regina Maria în domiciliu forțat".
17. Hannah Pakula în "The Last Romantic" p.390: "știu că ai conspirat cu Nicolae să Mă răsturnați..."
18. Idem, p.409: "Nu-ți permit să-mi iei dreptul dat de țară și..."
19. Idem, p.412: "Regina Maria are o hemoragie internă..."
20. Casa Regală de Hohenzollern din Germania p.1-3: Deposdarea de drepturi a Prințului Nicolae.
21. Idem, p.4,5,6,7,8, repune în drepturi pe Prințul Nicolae și pe soția sa Ioana.
22. Idem, p.7: "Regele Mihai al României anulează decizia Regelui Carol al II-lea, privind anularea drepturilor Prințului Nicolae".
23. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p.434; "Dacă muncitorii n-ar ieși, ci și-ar pleca capul resemnați în jug..."
24. Vladimir Tismăneanu în "Tragicomedia Comunismului Românesc" publicat în gazeta Lumea liberă din New York în 7 Aprilie 1990: "Umanismul marxist și o patrie universală pentru evrei".
25. Gazeta Micro Magazin din New York 1 noiembrie 1991; rubrica corespondență din țară: "Eroul Necunoscut repus în locul mausoleului comunist".

CAPITOLUL 15

ANUL 1933 CRIMELE COMISE DE REGELE CAROL AL II-LEA CU MÂNA LUI I. G. DUCA

Pentru morții de la Grivița, guvernul țărănist al lui Vaida-Argetoianu a fost forțat să demisioneze. Carol, speriat că Garda de Fier ar putea să vină la putere, decide să facă pace cu Partidul Liberal și îi întinde mâna lui George Brătianu, care era fiul lui Ionel C. Brătianu. Acesta acceptă și rupe Partidul Liberal în două, formând o fracțiune numită "Georgiștii" care vin la guvern, sprijinind pe Carol și amanta lui. Prin această acțiune, George Brătianu a deschis calea spre putere la o pleiadă de liberali rămași în opoziție de pe timpul lui Vintilă Brătianu. Așa au ajuns la guvern Istrate Micescu, Gheorghe Tătărăscu, Atta Constantinescu și I. G. Duca.

Carol l-a ales ca prim ministru pe Duca, un om cult și bogat, căsătorit cu prințesa Morruzi. Când i-a dat portofoliul de ministru, i-a spus:

-Vreau să distrugi Garda de Fier. Ne supără grozav pe mine și Duduia criticile lor la adresa noastră și a evreilor. Trebuie să fii mână de fier, căci numai așa putem obține bani împrumut de la bancherii evrei din Franța, unde vreau să plec imediat.

Duca a plecat la Paris să cerșească bani în numele lui Carol, pentru a acoperi dezastrul economic din țară. Titulescu, care era acolo ministru de Externe al României, l-a introdus la politicienii și bancherii francezi. Când aceștia l-au întrebat ce fel de politică va duce el, Duca a declarat:

"Voi semna cu mâna mea dizolvarea Partidului Garda de Fier și voi pune în afara legii această organizație teroristă."¹

Bravo! Bravo! Au strigat socialiștii și comuniștii din Parlamentul francez, unde evreii Leon Blum și Moritz Thorez erau cei mai puternici, iar Titulescu l-a felicitat pe Duca pentru declarația făcută, spunându-i:

-Hai! Dă ordin de aici ministrului de Interne să lichideze Garda de Fier.

"Duca a șovăit, dar nu l-a lăsat în pace Leon Blum, care a avut o zgomotoasă irupție în consiliul de miniștri francez din care, deși nu făcea parte la acea vreme, a cerut guvernului să exercite toată presiunea posibilă asupra lui Duca, pentru a-l sili să se conformeze promisiunii date."²

Cum Duca trăgea de timp, Titulescu a venit la el și furios i-a spus: "Dacă nu te ții de cuvânt să distrugi Garda de Fier, se va prăbuși tot eșafodajul politic construit de mine în Franța, Anglia și Rusia, iar noi vom rămâne fără aliați!"³

Întors în țară, I. G. Duca și-a ținut cuvântul dat lui Carol, lui Titulescu și bancherilor francezi și a ordonat prigonirea și asasinarea legionarilor.

Toate partidele își făceau campania electorală pentru alegerile din decembrie 1933. Și Corneliu Codreanu își trimisese oamenii prin sate și orașe cu lozinca: "Votați Garda de Fier!" Totul era legal. Codreanu era în Parlament; avea dreptul să

țină adunări și să vorbească publicului despre programul politic al partidului său. Cu tot dreptul ce-l avea, legionarii au fost atacați de jandarmi și polițiști la ordinul lui Duca.

“Un atac are loc la Târgu Jiu, altul la Turnu Severin și în satul Bazovici, unde legionarii sunt atacați de polițiști și jandarmi înarmați. Ei și mulțimea care îi asculta, sunt puși în genunchi sub amenințarea puștilor, dar ei toți și-au descoperit piepturile în fața puștilor.

La Oravița legionarii sunt așteptați cu mitraliere la marginea orașului și arestați. După o zi, procurorul Popovici le-a dat drumul la toți, negăsindu-le nici o vină.

La Reșița s-a dus Corneliu Codreanu, dar când s-a văzut înconjurat de armată, a contramandat întrunirea publică și sa retras pentru a evita o cursă.

La Teiuș, s-a dus profesorul Ion Codreanu să țină o conferință.

Când Corneliu Codreanu s-a dus acolo, și-a găsit tatăl cu capul spart și plin de sânge, lovit de jandarmi cu patul de pușcă.”⁴

“La Vișani, veniseră 200 de studenți legionari să lucreze voluntar la dig. Ei au fost înconjurați de jandarmi și loviți cu patul de pușcă. Au fost grav răniți: Bruma, Stelian Teodorescu, Doru Belimace, Preotul Ion Dumitru, Stoenescu, Păvăluță, iar Nicolae Constantinescu a fost rănit pentru a patra oară în două luni de campanie electorală.”⁵

Corneliu Codreanu i-a adresat o plângere primului ministru printr-o scrisoare deschisă publicată în ziarul Calendarul, în care îi spunea: “Suntem loviți și insultați la fiecare pas. Aceasta nu este o întâmplare izolată, ci ordinul guvernului întins în toate părțile.

Vă atrag atenția în modul cel mai cuviincios, că eu le-am făcut acestor tineri școala demnității umane: școala onoarei. Noi moartea o primim, dar umilința, nu!”⁶

Aceste atacuri erau conduse de noul ministru de Interne, Armand Călinescu, un om fără scrupule și tare urât fizic.

Scund și îndesat, cu o față osoasă și gălbejită, ornată de un nas mare și o gură lăbărțată, el vorbea cu un ton arogant și gesticula cu mâinile, să pară superior în nimicnicia lui. Deși nu făcuse armata, că-i lipsea un ochi ce-l purta acoperit de un monoclu negru, (îi intrase un creion în ochi când era copil), a devenit ministru să comande peste ofițerii români, la dorința curtezanei Lupescu, care era intimă prietenă cu soția lui, fiica bancherului evreu Oscar Kaufman.

Când Armand Călinescu a fost numit ministru de Interne, el a declarat presei: “Am ordin de oprimarea și schingiuirea legionarilor, pentru că sunt tulburători ai Ordinei Publice.”⁷

Carol, foarte mulțumit de Duca pentru că îi adusese milioane de la bancherii evrei, iar Călinescu îi aresta și mutila pe români, are curajul să introducă un amendament în Constituție, prin care iudaismul era recunoscut în România. Parlamentul a votat în mod favorabil și rabinul Niemirower a apărut în Parlament, luându-și locul ca senator lângă alți 5 deputați evrei. Asta a înfuriat pe români și în special pe legionari, care vociferau:

“Afară cu jidanii din Parlamentul României!”

Duca ordonă jandarmilor și polițiștilor să aducă la tăcere pe oricine protesta. Și cum legionarii erau pe toate străzile în campanie electorală, ei au fost atacați.

“În ziua de 22 noiembrie 1933, studentul Virgil Teodorescu din Hârșova lipea pe un perete din Constanța un afiș electoral al Gărzii de Fier. Polițiștii l-au atacat și dus în pumni la poliție, unde l-au bătut până l-au omorât. Acest legionar este prima victimă asasinată de Regele Carol al II-lea, prin mâna călăului Ducă.”⁸

“La 28 noiembrie 1933, o altă victimă a fost șoferul Niță Constantin, ucis la Iași. A fost schingiuit de polițiști și omorât pe motiv că transporta cu mașina sa, manifeste electorale ale Gărzii de Fier.”⁹

În 9 decembrie 1933, ministrul Duca scoate o lege prin care decreta: “Garda de Fier este oficial dizolvată pe baza unei legi speciale, iar în secret a ordonat arestarea legionarilor din întreaga țară.”¹⁰

În aceeași noapte, jandarmii și polițiștii au năvălit în casele legionarilor și i-au arestat din pat. Douăzeci de mii de oameni au fost loviți cu patul de pușcă și cu picioarele, înjurați, scuipați și aruncați în închisori, pentru singura vină, că erau membri în Garda de Fier.

“Unii legionari au murit din cauza schingiuirilor, cum a fost cazul cu Bălșianu Nicolae, plugar din Vlașca și Toader Toma, un croitor din Tecuci, amândoi asinați de jandarmi prin bătaie la 9 decembrie 1933.”¹¹

Corneliu Codreanu a scăpat de arestare, că nu l-au găsit, dar camarazii lui cei mai apropiați, Ion Moța, Vasile Marin și Sterie Ciumeti, au fost arestați și zăvorâți în Fortul 13 din închisoarea Jilava.

Cu Garda de Fier dizolvată, cu 20 de mii de legionari aruncați în închisori și restul ascunși; și cu țărăniștii urâți de popor, Duca n-a avut nici un adversar în alegeri, astfel că, el cu Partidul Liberal au câștigat alegerile din 20 decembrie 1933.

Fericit de succes, Duca l-a informat telefonic pe Carol care se afla la Sinaia. La această veste bună, Carol l-a felicitat pe Duca și i-a zis:

-Veniți la Peleș, să petreceți Anul Nou cu mine și Duduia, care dorește să vă felicite personal...

Foarte bucuros de onoarea ce i se făcea, Duca a promis că va veni la Sinaia în seara zilei de 29 decembrie.

În zilele următoare, diplomații străini s-au prezentat la Duca să-l felicite pentru succesul în alegeri și felul cum îi imobilizase pe legionari, printre care erau și domnii Miroslav Arczicievski, ministrul Poloniei la București cu Baronul Guillaume, ministrul Belgiei. Duca le-a răspuns: “Vă mulțumesc, dar nu-mi place ceea ce am fost silit să fac. Am grele presimțiri.”¹²

“Ambii miniștri străini l-au întrebat de ce luase atunci această atât de provocatoare măsură. Duca le-a răspuns cu oarecare violență: -Este Titulescu! El m-a amenințat cu demisia lui dacă nu lichidez Garda și că se va prăbuși întreaga construcție a politiceii noastre externe. M-am gândit, că nu putem să rămânem fără aliați.”¹³

În 28 decembrie 1933, cu o zi înainte de a pleca la Sinaia, Duca dă ordin ca legionarii arestați să fie eliberați. Cei 20 de mii legionari au fost eliberați, după ce au petrecut Crăciunul flămânzi, după ce 19 zile au stat în celule întunecoase cu pereții umezi unde forfoteau șobolani, după ce au fost bătuți și insultați, pentru ca Duca să câștige alegerile și Carol cu Duduia să fie liniștiți.

În seara zilei de 29 decembrie 1933, Duca a sosit la Sinaia. S-a dat jos din tren și pășea mândru către grupul de ofițeri și polițiști ce-l așteptau pe peron, în timp

ce un pluton de soldați îi dădeau onorurile de rigoare. Subit, din întunericul acelei nopți de iarnă au tășnit trei umbre și trei pistoale au fost descărcate în pieptul lui Duca, prăbușindu-se mort în fața audienței înmărmurită.

“Echipa Morții”, formată din trei legionari care au tras în Duca, puteau să fugă în acel haos de pe peron, dar ei au rămas pe loc, au ridicat brațele în sus, așteptând să fie arestați. Soldații și polițiștii au sărit pe ei cu pumnii și picioarele, însă ei nu gemeau, ci strigau cu disperare: “Trădătorul a fost pedepsit!... Moarte, numai moarte pentru trădători!”¹⁴

Cei trei bărbați care l-au ucis pe Duca erau macedoneni de origine, oameni mândri, curajoși și dreți, la care popor de secole trădarea se pedepsește cu moartea. Cum ei erau trecuți și prin “Școala demnității și Onoarei Umane” din Legiunea Garda de Fier, în numele onoarei lor ultragiutate de Duca l-au pedepsit cu moartea. Ei se numeau: “Constantinescu Nicolae Niki, licențiat, Caranica Ion Iancu, student la Drept și Belimace Doru, licențiat.”¹⁵

Pentru sacrificarea vieții lor, camarazii legionari i-au ridicat la rangul de eroi și le-au dat numele simbolic de “Nicadorii”, format din primele silabe a fiecărui nume.

În aceeași noapte, Carol declară țara în Stare de Urgență, decretează Legea Marțială, suspendă ziarele, interzice adunările publice și ordonă arestarea tuturor legionarilor, cerând în mod expres capul Căpitanului Codreanu.

Jandarmii și polițiștii au năvălit iar în casele legionarilor și i-au arestat cu zecile de mii. Pe Codreanu nu l-au găsit, dar au arestat pe toți cei cu grad de comandant în Legiune, cât și pe președintele Legiunii, generalul la pensie Zizi Cantacuzino Grănicerul, același “Zizi” care fusese implicat în scandalul amoros cu Regina Maria în anul 1897, pe redactorul gazetei Porunca Vremii, Nichifor Crainic, pe profesorul de Filozofie și Istorie Nae Ionescu și pe avocatul Sterie Ciumeti, secretarul Căpitanului. Toți au fost închiși în Fortul 13 din temnița Jilava.

Avocatul Sterie Ciumeti, care abia fusese eliberat din închisoare cu o zi în urmă, a fost anchetat și bătut de polițiști tot întrebându-l: “Mă, unde s-a ascuns șeful tău? Spune mă, cum ai complotat cu Codreanu să-l asasinați pe ministrul Duca?”

Cum Ciumeti susținea că el nu știe nimic, Comisarul Panova l-a torturat ore întregi cu așa o cruzime, că în zorii zilei de 30 decembrie, Ciumeti a murit. Panova i-a târât trupul însângerat la o dubă, l-a dus la lacul Fundeni-București și, l-a aruncat în lac să i se piardă urma.”¹⁶

“Nicadorii” au fost aduși în fața Tribunalului Militar să fie judecați pentru asasinarea lui Duca. La acuzația, că ei ar fi făcut parte dintr-un complot din cadrul Legiunii, Nicadorii au declarat: “Nimeni n-a știut de planul nostru. Numai noi trei am hotărât să-l pedepsim pe Duca pentru încălcarea Constituției țării și pentru trădarea comisă față de români. Pentru asta noi suntem aci, să plătim!”¹⁷

Cu toate că Nicadorii și-au luat răspunderea pentru împușcarea lui Duca, regele Carol nu s-a declarat mulțumit și a ordonat alte arestări. Alți 52 legionari au fost arestați și torturați sălbatec, să spună cum au făcut complotul și unde era ascuns șeful lor. Deși ei negau totul, tortura a continuat. Codreanu informat de schingiuirea atâtor oameni nevinovați, s-a predat voluntar poliției și, a fost implicat în cazul Nicadorii, ca autor moral.

A fost un proces greu, care a durat câteva luni. În final, Codreanu a fost achitat împreună cu cei 52 legionari și eliberați din Jilava la 5 aprilie 1934.

Nicadorii au fost condamnați pe viață la muncă silnică, ceea ce în justiția carlistă era o temniță subterană cu lanțuri la mâini și picioare.

*

Regele Carol a arătat o mare durere pentru pierderea lui Duca și personal l-a condus la locul de veci cu funeralii naționale. În onoarea lui, Carol a ordonat să i se ridice o statuie de bronz, ce stă și azi în colțul de la Calea Griviței cu Gara de Nord București. De asemenea, o stradă a primit numele de Bulevardul Duca, începând de la locul unde este statuia, să amintească celor ce știu și celor ce nu știu, că Duca a fost un serv fidel lui Carol și curtezanei Lupescu, pentru care a torturat și ucis pe frații săi români.

NOTE

1. Mihail Sturdza fost ministru de Externe în guvernul legionar din 1940 în "România și sfârșitul Europei", publicat de Editura Dacia din Madrid și Rio de Janeiro în 1966, republicat în 1992 de Revista New Right Nr.58 din New York de redactorul Constantin Burlacu: "Voi dizolva Garda de Fier..."
2. Idem, Cap.IV și Cap.V: "Duca a șovăit, dar..."
3. Idem, Cap.V: "Dacă nu distrugi Garda de Fier..."
4. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p.458, 459: "Legionarii sunt atacați de jandarmi în diferite orașe și sate".
5. Idem, p. 465,466: "Legionarii atacați la Vișani".
6. Idem, p. 471-477: "Noi moartea o primim, dar umilința, nu."
7. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Am ordin de oprirea legionarilor..."
8. Faust Brădescu în "Cronologie legionară" aparută în Revista Totalite din Franța în 1984: "Prima victimă a lui Duca".
9. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Niță C-tin ucis la Iași că transporta manifeste ale Gărzii de Fier".
10. Faust Brădescu în "Cronologie legionară" din Totalite: "Duca dizolvă Garda de Fier și arestează 20 de mii legionari".
11. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Legionari uciși în 9 dec. 1933 la ordinul lui Duca"
12. Mihail Sturdza în "România și Sfârșitul Europei" Cap.V: "Nu-mi place ce am fost silit să fac..."
13. Idem, "...Titulescu m-a amenințat..."
14. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Duca este pedepsit cu moartea de Nicadorii".
15. Idem, numele celor trei legionari care au tras în Duca.
16. Traian Popescu "Memorial", Editura Dacia din Madrid 1986: Cum a fost ucis Ciumeti de comisarul Panova.
17. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Noi suntem aci să plătim..."

CAPITOLUL 16

1934-1937

CRIMELE COMISE DE REGELE CAROL AL II-LEA CU MÂNA LUI GH. TĂTĂRĂSCU

În locul lui Duca, Carol l-a numit prim-ministru pe Gheorghe Tătărăscu. El obținuse postul prin slugărnicie față de Carol și ploconeli față de amanta lui, nu prin calități deosebite, că nu avea niciuna.

Tătărăscu era un intelectual de mână a doua, om fără personalitate, fără sentimente naționale, servil și supus, gata să comită orice crimă pentru glorie și bani. Cu așa un prim-ministru, camarila era liniștită pentru următorii trei ani și totul mergea ca înainte. "Regele Chou-chou" stătea fericit sub papucul "Reginei Dudaia", iar ea vindea și sufletul românilor la evreii aduși în țară cu avizul ei, de prin Galiția Poloniei și pustiurile Rusiei. Urdăreanu, transmitea ordinele regale lui Tătărăscu, iar el ca un robot, le aplica poporului. În acest fel, Tătărăscu a facilitat jefuirea României la un nivel așa de mare, că ia întrecut pe toți predecesorii săi.

Toate bogățiile României au fost date în exploatare evreilor, până și pădurile de pe munții Carpați. Moții din Ardeal, care de secole trăiau din negustoria cu ciubere, deveniseră muritori de foame, nemai având acces la pădurile cumpărate de evrei, unde făcuseră fabrici de cherestea. Disperați, moții au cerut ajutor lui Codreanu. El a înființat un program Național numit "Omul și Pogonul", prin care îi putea apăra în mod legal pe moți, de cumplita exploatare a evreilor.

Pentru a cunoaște exact situația moților, Codreanu trimitea echipe de legionari prin satele din Transilvania. Într-o astfel de echipă se afla Emil Șiancu. El s-a prezentat la proprietarul unei fabrici de cherestea numit Mauriciu Fischer și i-a expus doleanțele moților. Evreul s-a simțit ofensat și, după ce l-a dat afară din birou pe Șiancu, l-a dat și în judecată pentru "insulte și antisemitism".

Spre sfârșitul procesului, Șiancu a văzut că evreul va câștiga și a decis să-și facă singur dreptate. "În ziua de 29 iunie 1933, căpitanul Șiancu aflat în instanță, scoate pistolul și îl împușcă pe jefuitorul moților Mauriciu Fischer, omorându-l pe loc. El s-a predat autorităților de față. Apoi a fost judecat și condamnat la închisoare pe viață."

Că evreii din Transilvania aveau în mână toate bogățiile ei, o confirmă un evreu din România, care spune: "Deținând o forță economică majoră în Transilvania, evreii nu puteau accepta atitudinea autorităților românești antisemite în formele lor de manifestare și profund corupte."²

Păi dacă erau corupte autoritățile, nu puteau fi antisemite! Fiindcă nu erau antisemite și erau corupte de evrei, îi lăsa pe aceștia să exploateze la sânge pe moți și să fie o "forță economică majoră" în Transilvania, unde românii mureau de foame la ei acasă.

Spre a avea o fotografie clară a mizeriei în care trăiau țăranii din Transilvania sub domnia lui Carol al II-lea, redau cele povestite de Codreanu, după o vizită

incognito în acea regiune: “Într-o gară, mă apropiu de un țăran. Un moț. Pe hainele lui erau cel puțin 20 de petice cusute, expresia unei sărăcii neasemuite. Avea de vânzare cercuri de lemn pentru vase făcute de el. Le vindea pe preț de nimic. Avea ochii afundați în cap și obrajii supti. O figură blajină. Citeai în acei ochi durerea ce descoperă pe omul flămând. Omul chinuit de foame...”

Și asta, după ce moții au așteptat o mie de ani să scape de stăpânirea străină. O mie de ani de răbdare, că va veni odată România Mare, care-i va scăpa de mizerie și soarta lor și a copiilor lor va fi mai bună.

Și nu numai că au fost uitați, dar au fost lăsați pradă samsarilor jidani, cari în fugă după câștig s-au infiltrat în munții lor și le-au luat singura posibilitate de viață. Evreii și-au ridicat ferăstraiele până în creierii munților, dărâmându-le pădurea și lăsând numai stânca goală. Și asta sub stăpânirea din România Mare, în zilele mult așteptate izbânzi a neamului...”³

*

Este o zicală românească: “Dacă ai neamuri la Ierusalim, poți obține totul”. Cum evreii aveau “neamuri” în Casa Regală a României pe “Regina Duduia”, au obținut tot ce au vrut prin ea, inclusiv mărirea taxelor școlare la sume fantastice, ca românii să nu mai aibă acces la universități. Gusti, care era ministrul Educației numit de țiitoarea Lupescu, s-a conformat ordinului ei.

Prin acea mărire, românii care de regulă erau funcționari la Stat și aveau salarii mici, iar muncitorii din fabrici prost plătiți și țăranii săraci lipiți, n-au mai fost în stare să-și țină copiii în școli, forțați fiind să-i trimită a învăța o meserie, ori să păzească vacile. Locurile lor au fost ocupate de evrei, singurii care puteau plăti taxele la licee și universități. Așa au ajuns evreii să fie numai ei farmaciști, avocați, doctori și ziariști între anii 1933-40, după o statistică făcută la cererea generalului Antonescu, pentru a aplica “romanizarea”, prin care îi obliga pe evrei să angajeze 10% români. La așa o statistică, nu este de mirare că toți studenții români se înscriau în Garda de Fier.

Carol, speriat de numărul crescând al celor din Gardă, decide s-o combată prin a o imita și, înființează “Straja țării” pentru tineretul din școli. Toți elevii din țară au fost obligați să se înscrie în Strajă, să poarte o uniformă bleumarin, o beretă pe-o ureche, o eșarfă roșie la gât și să plătească o cotizație lunară.

Ca să-i țină ocupați pe elevi, Carol le-a făcut programe de muncă voluntară, de excursii și de competiții sportive. Imitând pe legionari, profesorii îi obligau pe elevi să stea în rând ca soldații și să meargă cu pas cadentat, cântând imnuri ce-l slăveau pe Rege și Monarhia. În acest fel, tineretul era ținut sub control, spre a nu se înscrie în Garda de Fier, iar Carol își crease o nouă sursă de scos bani pentru el și servii lui. L-a numit comandant pe maiorul Teofil Sidorovici, a cărui soție, Alexandra, era intimă prietenă cu amanta sa, iar el s-a auto-declarat “Marele Străjer”.

Straja țării a fost o mare afacere, care a băgat multe milioane de lei în punga furnizorilor de uniforme, care erau fratele, tăticul și unchiul curtezanei regale, de la elevii obligați să cumpere acele uniforme timp de 8 ani, până terminau liceul.

Carol se temea de legionari, dar se temea și de ofițerimea pe care o umilise prin ordinele lui despotice. Ca să-i împace, a mărit soldele tuturor ofițerilor și subofițerilor, a ridicat în grad o promoție de ofițeri, a decorat pe comandanți și, ca

să fie mândri că erau ostași Monarhiei de Hohenzollern, i-a îmbrăcat în uniforme elegante și strălucitoare.

Carol însuși a desenat modelele de uniforme și a ordonat ca fiecare ofițer să posede: O uniformă reglementară a armeei din care făcea parte, una pentru ceremonii cu nasturi aurii, fireturi și pompoane la chipiu, una pentru recepții cu pantalon de gheață și veston cu epoleți aurii, una albă pentru vară, plus mantale, pelerine și dolmane căptușite cu mătase la culoarea petlițelor. Militarii au plătit cu bani grei acele uniforme furnizorilor, care erau neamurile curtezanei Lupescu. Și cum Carol mereu schimba uniformele militare, clanul Lupescu mereu câștiga milioane de lei.

Dar dincolo de acest lux ce dădea impresia că totul era perfect în Armata română, armamentul era vechi și stricat, cărat cu căruța cu cai, iar viața soldaților era mizerabilă.

Soldații erau tunși "chilug", îmbrăcați în uniforme peticite, încălțați cu bocanci cu talpa găurită și, în loc de ciorapi, purtau "obiile", niște cârpe în care își înfășurau laba piciorului. Iarna tremurau de frig în dormitoare fără căldură, că aveau numai o pătură, ziua tremurau de frig pe câmpurile de instrucție, că nu aveau mantale groase. Ei erau îmbrăcați în uniforme bune și cu bocanci noi, numai când se anunța o inspecție. Cum se termina inspecția, își reluau hainele vechi și peticite.

Mâncarea soldatului român în timpul monarhiei era o bucată de pâine neagră cu un ceai dimineața, la prânz, o ciorbă lungă de cartofi sau de fasole în care pluteau câteva oase goale, iar seara, o bucată de pâine cu o conservă, sau o bucată de brânză. Soldatul mânca asta în fiecare zi, timp de 3 ani cât dura stagiul militar. Și la această mizerabilă viață, se adăuga bătaia ca metodă de "educație militară".

Soldatul român era bătut pentru orice greșală și înjurat cu cele mai triviale cuvinte de superiorii lui. Prin această metodă barbară impusă de Casa Regală de Hohenzollern, au fost crescute generații de oameni umili și revoltați launtric. Când aceștia avansau în grad și ei băteau pe alții cu aceeași furie, să-și răzbune umilințele îndurate. Aici stă explicația sălbăticiiei jandarmilor și polițiștilor crescuți de monarhie, deveniți instrumente de teroare în timpul domniei lui Carol al II-lea. Ei atacau și insultau, băteau și ucideau pe orice cetățean, indiferent că era vinovat de ceva, ori nu. Forța Publică nu era în serviciul cetățeanului român, ci cetățeanul era la discreția Forței Publice.

*

Carol cu amanta, îngrijorați de popularitatea Gărzii de Fier și faima lui Codreanu de om corect și patriot, decid să-l corupă cu orice preț, pentru a-l atrage de partea lor. Urdăreanu a încercat, dar Căpitanul a fost intangibil. Văzând că nu-l poate corupe pe Codreanu, Urdăreanu a găsit trei legionari cu ajutorul prefectului Marinescu și, pentru bani, au acceptat să trădeze Legiunea. Ei se numeau: Mihail Stelescu, un vechi camarad și om de încredere al Căpitanului, Cotea și Gheorghiade.

Mihail Stelescu a încercat să-l otrăvească pe Codreanu. A fost prins și judecat de Consiliul de Onoare al Legiunii, compus din 25 de legionari și, exclus din Legiune la 25 septembrie 1934 pentru trădare.

Dar Stelescu nu s-a lăsat. Ca să-l poată ataca pe Codreanu mai bine, a lansat pe piață gazeta "Cruciada Românismului" cu bani primiți de la Urdăreanu, în care a

început să defăimeze sistematic Legiunea și pe șeful ei. În 4 aprilie 1935, Stelescu publică în gazeta respectivă o scrisoare adresată lui Codreanu, cu textul următor:

“Nu-ți scriu d-le Codreanu, această scrisoare ca un particular și nici ca un dizident, sau ca un om ce are de răfuit o nemulțumire cu dumneata.

Îți scriu în numele unui tineret care te-a crezut mai mare decât ești și de care ți-ai bătut joc, deși el te ridicase pe umerii și mormintele lor. Îți scriu ca un om care am crezut zece ani în vorbele-ți mincinoase, dar n-am înțeles să mă înham la carul d-tale de sânge, pentru a promova un criminal. Am stat alături atâta timp cât ai reușit să-ți ascunzi micimea sufletului d-tale.

Când te-am văzut de aproape, m-am îngrozit și azi iată-mă iar pe linia inițială a curățeniei absolute, a atitudinii dârze și demne pe care ai murdărit-o o clipă. D-ta. Numai dumneata ai murdărit-o.

Cei care au rămas în jurul d-tale te cred încă sincer, căci ei au sufletul curat și de aceea te mai urmează. Dar câți dintre ei nu stau zdrobiți sufletește de deziluzia ce le-a dat-o idolul lor? Și de acest lucru sunt și eu vinovat. Te-am ridicat în ochii lor, am mințit ca să creez un mit de paie. Te-am lăudat, înșelat de fătărnicia cuvintelor d-tale. Le-am dat exemplul, nebunia mea în lupte. Azi au dreptul să vină să-mi ceară socoteală, de ce i-am dus pe un drum greșit.

Ai mințit de la început. Când te-ai separat de Profesorul Cuza, ai spus lumii că te separe pe chestiuni de principii. Realitatea era că nu ai reușit să te alegi deputat la Putna cu ocazia primelor alegeri în care a participat L.A.N.C. Mai mult, anumite certuri familiare dintre familia d-tale și a Profesorului Cuza, au adus schisma dogmatică. Și în plus, ambiția d-tale deșartă înregimentată în Ligă, căci formaseși -Legiunea-. Iată realitatea, nu minciunile pe care leai debitat.

În -Cărtica șefului de Cuib- care este o plagiatură după -Călăuza Legionarului- făcută de un prieten al meu, ai pus pe același plan de dușmănie pe cuziști și pe comuniști. Se vede că era o ură ceva mai mare decât teoretică.

Dar relativ la Cărtica șefului de Cuib, e bine să ne oprim puțin. Toată cărticula e în afară de cele plagate, o educație special făcută, ce se repetă la tot pasul, că -legionarul- să nu creadă nici mort, că -marele Căpitan- ar putea greși vreodată. Tot ce va auzi, e taxat cu ani înainte drept calomnie. Ba mai mult, ai căutat să infiltrezi în sufletul tinerilor ce te-au urmat fraze ca acestea:-Legionarii vor trebui să meargă uniți chiar pe un drum rău. Strașnică educație pentru folosu-ți personal. Cine nu crede, să controleze. Să citească atent și va vedea adevărul.

Și apoi cum ai debutat! Primul județ organizat în care s-au adunat băieți ce-au ridicat apoi mișcarea, a fost Covurlui, județ organizat de mine, când nici nu ne cunoșteam încă. Primele cântece au înflorit acolo pe malul Dunării, ca și primele cuiburi de băieți. Așa au făcut și alții în alte părți. Numele tău, popularizat cu mare meșteșug cu ocazia procesului Manciu, se răspândise cu reclamă mare. După cum mai toate femeile încălță azi ciorapul -Adesgo- căruia i se face atâta reclamă, așa voiau și oamenii conducători pe -Codreanu- căruia tot atâta reclamă i se făcuse. Și s-a filmat și nunta; botezai copii cu sutele; și câte altele... Iată deci, secretul unei ascensiuni rapide. Iar noi cei tineri, văzându-te pe un cal alb sau negru, cu crucea în mână (ca la Cahul), vedeam realizându-se basmele și poveștile din cărți și te urmam din romantism.

Dar visul a trecut ca orice vis. Au venit realitățile. Vaida Voevod îți compunea primul manifest al Gărzii de Fier și-ți dădea bani să faci divertismente

politice. A declarat-o chiar Domnia-sa la procesul din anul trecut. Iar legionarii călătoreau pe căile ferate cu foi gratuite de la Ministerul de Interne. Știi?, din acelea ce-mi dădeai ca să aduc pe gălățeni la Iași.

Și în timpul acela, tunai și fulgerai în contra celor ce mâncau banii Statului. Iar noi tâmpiții, credeam că așa e bine, că așa ne spuneai. Și astfel, cu permise libere pe căile ferate colindam țara -la luptă-. Și se lupta într-adevăr, și cu jandarmii, dar și cu băutura.

Sistemul de educație al d-tale și al tatălui d-tale a viciat atâtea suflete curate. Toți eram târâți în mocirla imoralității. Unii ne-am salvat la timp, alții... îi plâng, dar nu ei sunt vinovați.

Și fiindcă îți scriu deschis, îți voi vorbi tot deschis. Din această scrisoare, tineretul are de învățat ce se ascunde sub pulpanele cămășilor naționale de paradă și surtucul nemțesc pe care îl porți astăzi.

La Agapia, la Sfânta mănăstire Agapia am primit în suflet prima lovitură de zdruncinare a încrederii mele în virtutea d-tale și a celor propovăduite de d-ta. V-am văzut desfrânați în ultimul hal. Atâta decădere din partea d-tale, care te închinai fățarnic și cu atâta evlavie, e o crimă. Maicile erau pentru -mușchetari-, după cum mi se predica, să fiu și eu... desfătarea lor.

De ce n-am plecat atunci? Pentru că eram cu toții amețiți de mirajul -mușchetăriei și al victoriei de mâine. Doar cărțile de căpătâi ale tineretului recomandate de d-ta, erau, -Cei Trei Mușchetari- și altele de același soi. Și era normal să caute toți a pune în practică lectura!...

Și tot astfel ai început munca -constructivă-. Nu pentru construcție, ci pentru reclamă. Când s-a pornit la făcut digul de la Vișani, se știa bine că nu va fi permis și totuși s-au trimis tineri acolo, ca să fie stâlciți în bătaie pentru reclama dumitale. D-ta așteptai în gara Buzău și când ai fost informat că au început bătaile, ai șters-o la București. Strașnic -Căpitan!-.

Începusem să te cunoasc. Te priveam mai atent. Ți-aduci aminte, că atunci când eu am vrut să depun -Crucea de la Eroul Necunoscut- peste capul d-tale, în ziua depunerii crucii ai fugit la Iași?

Peste tot s-au bătut și murit legionarii pentru d-ta. D-ta veneai în urmă să te ovaționeze lumea la procese, sau să-i îngropi.

La Teiuș cădeau băieți, la Mihalți, iar eu treceam prin gloanțe și d-ta stătea după perdea într-o casă din oraș. La fel ai făcut la Reșița și peste tot. Unde e curajul de -Căpitan?- Unde e comanda d-tale? Dacă ești o stea predestinată, poți înfrunta și moartea. Numai lași fug de ea.

Știu că-mi vei spune, că în 1925 ai făcut un act de vitejie. Nu e cazul să-l discutăm. Ne lovim de autoritatea lucrului judecat, deși acolo n-a fost vitejie, ci ură personală și dorința de afirmare.

Dar așa cum ai fost mut pe terenul faptelor, tot așa și în Parlament. dacă ești așa de mare -Căpitan-, de ce n-ai zdrobit prin discursurile d-tale Camera? Cine te-a auzit? Iar eu care vorbeam, îți devenisem pai în ochi. Ți-aduci aminte de ziua când tatăl d-tale mi-a spus, că de aceea vorbesc, că intenționez să iau șefia Gărzii de Fier? Se vede că și tatăl d-tale își dădea seama, de ce calitate trebuie să dispună un conducător. Invidia încolțise în sufletul d-tale, iar eu ți-am oferit demisia mea. N-ai primit-o, pe motivul că -ce va zice lumea-. Iată ce te interesa! De atunci ai căutat

mereu să scapi de mine. Te incomodam. Nu mai eram entuziastul orb de altădată. Vedeam și ceream lămuriri. Leam căpătat indirect.

Ai început să-ți apropii oameni deochiați și ariviști. L-ai adus pe Virgil Ionescu, care nu știu dacă în vinele sale se găsește măcar o picătură de sânge românesc. Acest om a devenit mâna d-tale dreaptă. L-ai făcut șeful Dobrogei. Iar el drept mulțumire, ți-a adus fonduri de la Malaxa et Compania. Ai mai luat bani și de la alții. Opreai și din diurnele parlamentarilor bani. Din totalul de 120.000 mii lunar, opreai 80.000 de lei și achitai din ei datoriile familiei d-tale. Cred că nu e cazul să specificăm și nume. Chiar unul din aghiotanții d-tale existenți, Nicolae Totu, era foarte contrariat de ce faci cu banii. Lucruri mici, murdare, dar de aici se desprinde omul care ești în mare. Ai dus un tineret la groapă și pe altul la răpă.

Înainte de dizolvare ți-ai trimis ciracii să trateze cu Victor Iamandi, ca apoi după 3 zile să fii totuși dizolvat.

Trec peste epoca acelor frământări de tristă amintire. Dar un fapt e de reținut. În timp ce toți stăteam la Jilava, d-ta te adăposteai la o doamnă. Era o persoană dușmană acțiunii d-tale. Cum de v-ați împăcat așa de bine? Ce poveste ești gata să mai inventezi și asupra acestui fapt? Eu știu o lozincă, la dușmani nu se doarme când camarazii suferă afară.

Și apoi la proces! Ești singurul care din toți ai spus un categoric -Nu!- Ești singurul care nu știa ce să mai jertfească pentru ca să se apere de perspective puțin surâzătoare. De curând m-ai făcut -trădător-. Dar la proces, care din noi doi era? Ai fost așa de mic! Și mai speri că conduci o țară? Află că România nu e o țară de nebuni.

Atunci te-am descoperit complet și d-ta ai simțit-o. Voiam să țin pe față, dar intervenai prin alții să tac. Totuși am început să țin, că vroiam primenire de aer. Ori revenire la linia normală, sau trebuia să te părăsesc. Ai simțit, ți-ai dat seama că mulți vor fi aceia care te vor părăsi. Și cu vechea-ți artă de a taxa orice adevăr ce te supăra drept calomnie, iar pe cel ce te atacă un vândut, când în fond d-ta erai acela, ai început atmosfera de defăimare a mea. Nereușind, l-ai pus pe Generalul Cantacuzino să mă trimită la R. Vâlcea și știe Generalul ce vorbe mi-a spus el atunci! Am fost arestat și condamnat la 1 an închisoare, iar d-ta ai aranjat în așa fel, să se descopere un complot pus la cale de mine în contra d-tale. Astfel legitimai, că afirmațiile mele erau tendințe de distrugerea persoanei d-tale.

Dar pentru prima dată în viața d-tale, acel complot l-ai montat prost, poate ființă era contra d-tale. Așa albă cu care a fost cusut s-a văzut de la distanță. Toată mascarada de la proces și declarațiile ordonate te-au făcut de răs. N-ai reușit atunci să asmuți ura vreunui legionar în contra mea, căci asta urmăreai.

Atunci, ai început educația legionarilor în acest sens. Posed toate ordinele d-tale și instrucțiunile de ură date în contra mea. Pregătești după sistemul d-tale o crimă prin sugestia maselor. Dar iată că se mai găsește și câte un suflet, care deșvăluie deodată planul.

Ca o verificare, că urmărești cu orice preț să mă cumperi sau să mă distrugi, este venirea unuia din frații d-tale la mine. Ce căuta un frate al d-tale în casa mea dacă sunt ceea ce spui? Eu i-am spus trimesului care căuta să fie diplomat, că mă voi împăca cu d-ta: -Dacă arzi ce iubești și vei iubi ce ai ars-.

Azi, după ce vezi că mediațiunile nu ți-au reușit, încerci asasinarea mea. O știu. Mi-o spun cei ce asistă la ședințele duminicale, mi-o spun cele trei scrisori semnate de intimii d-tale, o știe toată lumea care îți cunoaște mentalitatea.

Iată de ce îți scriu. Vrei să mă omori fizic? Nu mi-e teamă de glonțul de oțel, deși știu, că numai cu el mă poți omori. Eu însă am gloanțe care te omoară moralmente și află că nu le-am tras încă pe toate.

E o luptă inegală, o recunosc, dar e tare frumoasă, pentru că se dă între întuneric și lumină. Vino de ai curajul și mă împușcă singur, nu mai trimite la ocnă pe alții...

Mihail Stelescu.”⁴

Cincisprezece luni de la publicarea acestei scrisori, Mihail Stelescu era mort. Cei care l-au executat, erau zece intelectuali legionari și buni creștini, care s-au oferit voluntar să-l pedepsească pentru că defăimase Legiunea și pe Căpitan. Ei au fost numiți simbolic “Decemvirii”, iar numele lor erau:

“1. Carătănase Ion din Hârșova, comandant legionar și decorat cu Crucea albă pentru merite deosebite,

2. Bozântan Iosif, avocat,

3. Curcă Ștefan, licențiat al Academiei Comerciale din Cluj,

4. Pele Ion, student,

5. State Grigore Ion, student,

6. Atanasiu Ion, student,

7. Bogdan Gavrilă, student la Teologie,

8. Vlad Ion Radu, student,

9. Georgescu Ștefan-Fane,

10. Trandafir Ion, student.”⁵

“În ziua de 16 iulie 1936, acești zece legionari intră în spitalul Brâncovenesc, merg la camera unde era internat Stelescu operat de apendicită, îi înconjoară patul și trag 120 de gloanțe în același timp. După asta, toți s-au predat autorităților.”⁶

Aduși în fața Tribunalului, cei zece bărbați au recunoscut fapta. Opt au fost condamnați pe viață la temniță grea în lanțuri, iar Trandafir și Georgescu la 10 ani închisoare fiecare.

Fapta lor a uluit pe multă lume. Unii ziceau că Garda de Fier era o organizație fanatic de religioasă, nu un partid politic, deîndată ce aveau așa o disciplină severă.

Alții se întrebau, de ce a fost necesar ca zece bărbați să-l împuște pe Stelescu, când putea s-o facă unul singur cu un cartuș, nu cu 120 și, apoi să fugă.

Nu multă lume știa, că în Codul de Onoare al Legiunii era scris că: “Pedepsirea unui trădător trebuie făcută de minimum trei legionari, spre a se justifica că nu este o crimă din interese personale, ci o datorie de onoare, iar executanții trebuie imediat să se predea autorităților.”⁷

La o astfel de misiune, legionarii jurau față de Consiliul de Onoare al Legiunii, zicând: “Jurăm cu prețul sângelui nostru că ne vom apăra onoarea și vom pedepsi cu moartea pe trădători și canalii. Nu este forță în lumea asta care să ne dea îndărăt. Cămașa verde, cămașa morții, o îmbrăcăm cu toții și ieșim în furtună, căci cel mai frumos aspect al vieții legionare este moartea. Acea înfrățire cu lutul, acea dăruire totală, necondiționată de timp, ori de frământări lumești. Prin moarte,

legionarul se logodește cu eternitatea și trece în legendă. Să mori pentru Legiune, este o cinste.”⁸

În acest context, Nicadorii și Decemvirii apar ca niște “Cavaleri ai dreptății”, care s-au înfrățit cu moartea, spre a stârpi corupția și trădarea din România.

Curajul legionarilor emana și din învățătura primită de la avocatul Ion Moța, un ardelean cu un spirit ultra-naționalist, care le spunea: “Când vei spune cumplitilor tăi dușmani: -Nu-mi pasă dacă mă veți zdrobi, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră-

Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele. Asta este, propria noastră cenușă. Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea ei, când se menține pe cenușa unor luptători vitezi, căzuți pentru Dreptate și Dumnezeu!”⁹

Pentru a înțelege mai bine mentalitatea legionarului, redau o sinteză făcută de Mihail Moldovanu în articolul intitulat: “De la Echipa Morții la Echipa de Sacrificiu.

“Când un ins din sânul acestui Neam, pentru vana satisfacție de a fi prim-ministru în țara românească, s-a legat de a ucide Legiunea și a deschide larg porțile țării fiilor lui Iuda, a tășnit ca un fulger înfricoșător din sânul feciorelnic al Legiunii -Echipa Morții-, care a jurat să-l pedepsească, punând zălog ființa pământească pentru a pedepsi vânzătorul și ucigătorul de Neam. (Se referă la Duca)

După îndeplinirea eroice fapte, bezna neagră și rece a închisorilor i-a așteptat, unde aveau să-și petreacă restul zilelor. Acei care au alcătuit această echipă, nu se mai salutau prin salutul obișnuit, ci prin aceste vorbe: -Trăiască Moartea!-

Să încercăm să pătrundem, cât de puțin, în sufletul acestor neînfricați flăcăi ai gliei românești. În momentul când au pus la cale -pedepsirea-, ei și-au dat perfect de bine seama că-i aștepta întunericul ocnei, sau moartea. Totuși, nu s-au înfricoșat și nici n-au șovăit. Credeau, credeau puternic că fac un serviciu Neamului și Legiunii.

Această fantastică credință i-a dezlegat de netrebnicia umană, i-a dezlegat de materie și ridicându-se sus, sus de tot..., acolo unde noi netrebnicii nu ne vom ridica niciodată, unde aproape că nici nu îndrăznim să ne uităm.”¹⁰

Și în timp ce Nicadorii și Decemvirii zăceau în temniță pentru că stârpiseră doi corupți, un nou corupt s-a adăugat la camarila Carol-Duduia, numit Virgil Madgearu.

Virgil Madgearu era profesor, dar optase pentru politică, fiindcă îi aducea mai mulți bani și glorie.

El era “mâna dreaptă” a lui Maniu, care, căzut în dizgrație regală din anul 1930, trăia retras în satul Bădăcin și îl numise pe Madgearu ca secretar personal, secretar al Partidului Țărănesc și director al Băncii Creditul Agricol.

La banca respectivă, Madgearu rula banii strânși din cotizații și o parte din banii împrumutați de Duca de la Liga Națiunilor, cu scopul de a-i ajuta pe țăranii agricultori să-și cumpere unelte moderne și astfel să îmbunătățească recolta lor.

Madgearu și-a permis să cheltuiască fonduri din Banca Creditul Agricol spre a face cadouri curtezanei Lupescu, să-l ierte că o insultase în 1930, când a dus mesajul de la Maniu lui Carol să revină pe tron. În acest scop, el i-a oferit curtezanei un cadou de 1.350.000 lei prin Urdăreanu, bani cu care ea și-a cumpărat luxosul iaht Nahlin, ce aparținuse lui Edward al VIII-lea al Angliei, fugit de pe tron pentru

o femeie urâtă ca și ea. Prin acel cadou, ușile Palatului Regal s-au deschis pentru Madgearu, devenind amicul Dudaiei și spionul lui Carol.

Ca să-i dea un post în guvern, Madgearu îl incita pe Carol împotriva Gărzii de Fier cu tot felul de minciuni, sugerându-i să-i extermine. Aceste discuții au fost transmise lui Codreanu de unii ofițeri din garda Palatului, care erau legionari în secret.

Că Madgearu era ostil Gărzii de Fier, o confirmă faptul că, în toamna lui 1936 când Maniu a vrut să colaboreze cu Garda în alegerile electorale, el l-a oprit s-o facă.

Tot în 1936, un complot menit să o ucidă pe curtezana Lupescu, a fost descoperit. Madgearu a dat fuga la Palat și i-a șoptit lui Carol, că legionarii erau autorii. Legionarii informați de ce vorbise Madgearu, se așteptau la represalii din partea lui Carol. Un grup de studenți s-au dus la Madgearu și i-au spus: "Știm ce mare influență ai la Palat. Dacă ceva rău ți se va întâmpla Căpitanului, te vom omorî. Nu uita, noi ne respectăm cuvântul!"¹¹

Legionarii n-au avut nici un fel de necazuri, ceea ce le-a confirmat, că Madgearu o calmase pe curtezana Lupescu.

În vara lui 1936, amanta regală se desfăta sub razele soarelui pe plaja Carmen Sylva de la Marea Neagră. Ea locuia în vila ce aparținuse Reginei Elisabeth, unde, înconjurată de servitori, era dădăcită ca o Regină.

Carol venea săptămânal s-o vadă, iar luni de dimineață pleca la București să-și vadă de "meseria lui de rege". Această navetă a durat toată vara, fiindcă curtezana poza unui pictor să-i facă un portret în ulei.

Carol îl angajase pe pictorul Lazslo, care pictase numai figuri faimoase, să-i facă portretul iubitei sale, ce urma să fie expus în galeria familiei regale, spre gloria dinastiei de Hohenzollern...

Îmbrăcată într-o rochie cu umerii decolțiți și împodobită la gât cu două șiraguri de perle, între care își înfipsese degajat un deget, lăsând să i se vadă și inelul cu perle din alt deget, curtezana Lupescu a schițat un zâmbet către eternitate.

Lazslo a conturat fața curtezanei Lupescu cu grația ce n-o avea și din zâmbetul ei zdrobit de buzele-i lăbărlate, i-a făcut un zâmbet de Giocondă. I-a făcut niște ochi melancolici cu o privire de nimfă, dar i-a redat exact forma ochilor ei semitici, ceea ce confirmă că pictorul Lazslo avea întradevăr o pensulă măiastră.

Așa a imortalizat-o Lazslo pe curtezana Lupescu, să-și amintească neamul românesc cât de puternică a fost ea la cârma țării lor, pe timpul lui Carol al II-lea de Hohenzollern.

După abdicarea Regelui Mihai, comuniștii la putere au expus acest tablou în Palatul Regal, deschis pentru public.

La un kilometru de unde se lăfăia curtezana Lupescu, se afla și Tabara legionară, condusă de inginerul Gheorghe Clime. Plaja fusese amenajată pentru studenții legionari, să poată avea o vacanță la Marea Neagră, atunci când acele locuri erau rezervate numai pentru milionari și demnitari. Într-un colț retras al taberii, Corneliu Codreanu își făcuse o bordei, în care își petrecea tot timpul, scriind de zor la cartea sa, "Pentru Legionari".

Anul 1936 adusese mari evenimente politice în Europa. Adolf Hitler, care dintr-un personaj insignifiant ajunsese conducătorul Germaniei, intrase în zona

Rinului cu armata germană pusă de el pe picior de război și i-a gonit pe afaceriștii francezi, englezi și belgieni, care din 1918 ocupaseră regiunile industriale Rhur și Saar, exploatându-le să-și scoată despăgubirile de război impuse de ei poporului german, "în sumă de 56.500.000.000 dolari, ce adusesse foamea și mizeria în casele germanilor." ¹²

După ce Hitler a gonit "Forțele Aliate", ce erau în majoritate afaceriști evrei, i-a aruncat peste graniță și pe comuniști, care erau tot evrei din Rusia și Polonia, ce au răsturnat monarhia și au dat foc la Reichstag. A scos pe toți evreii din funcțiile de Stat, a impus un boicot la toate întreprinderile evreiești și i-a poftit să părăsească Germania. Apoi a impus o disciplină de fier poporului și a refăcut economia țării. După asta, Hitler a format "Axa Roma-Berlin-Tokyo".

În același timp, monarhia din Anglia se clătina, fiindcă Regele Edward al VIII-lea voia să se căsătorească cu o americană, numită Wallis Simpson. După ce a divorțat-o rapid de soțul ei Ernest, care îi era amic, Edward a declarat la radio: "Abdic, pentru că fiind rege, nu pot fi împreună cu femeia pe care o iubesc." ¹³

După ce Edward s-a căsătorit cu Wallis, a luat numele de Ducele de Windsor și, împreună cu ea l-au vizitat pe Hitler. Se pare că, fostul rege îl admira foarte mult pe Hitler și programul lui politic. Dacă nu abdica, poate nu avea loc războiul dintre Anglia și Germania în anii 1939-1945, ce a ucis 44 milioane de oameni.

Cine știe..., poate Edward a fost forțat să abdice pentru că îl simpatiza pe Hitler, nu pentru că voia să se însoare cu o americană! Sau, poate americana i-a fost aruncată în brațe de "forțe secrete", tocmai să-l forțeze a abdica, spre a nu face o Alianță cu Hitler, care declarase sus și tare, că va goni pe toți evreii din Europa...

Dar cel mai grav eveniment din anul 1936, era războiul civil din Spania, început de poporul spaniol împotriva comuniștilor care stăpâneau țara lor din 1931, cu sprijinul lui Stalin.

Revoluția comunistă din Spania a fost pusă la cale de doi agenți sovietici: Vladimir Ovseyenko Antonov, șef al Consulatului Sovietic din Madrid, fost ofițer în garda țarului Nicolae I. El a deschis ușile Palatului de Iarnă bolșevicilor în 1917, să-l aresteze pe țar și familia lui și un evreu cu numele schimbat în Alexander Orlov, șef al Serviciului Secret la Consatul Sovietic din Madrid. Aceștia doi l-au ales pe spaniolul Jose Diaz ca șef al Partidului Comunist Spaniol și l-au instruit cum să facă o revoluție comunistă, care a reușit.

Comuniștii l-au gonit de pe tron pe Regele Alfonso al XIII-lea și au format un guvern proletar numit Frontul Popular. Diaz a devenit Președinte al Republicii Spania, secondat de Buenaventura Durruti ca adjunct și de Dolores Ibarruri ca propagandistă, numită "La Passionaria", fiindcă cu pasiune îi atâța pe muncitori și țărani la jaf și crimă, împotriva claselor culte și bogate.

Acești spanioli erau ajutați de doi specialiști în comunism: evreul Palmiro Togliatti, șeful Partidului Comunist din Italia, de unde, gonit de Mussolini, se refugiasse în Spania și evreul Maurice Thorez, șef al Partidului Comunist din Franța, ajuns în guvenul țării alături de evreul Leon Blum, devenit prim ministru. Acest buchet de comuniști evrei au decis distrugerea Spaniei.

Conform doctrinei marxiste, comuniștii au pauperizat întregul popor în numele "egalității sociale", confiscând averile, arestând pe aristocrați și burghezi cu familii cu tot și asasinându-i în mod bestial.

Au arestat pe capii Bisericii Catolice împreună cu mii de prelați, au sigilat bisericile, au interzis religia creștină și s-au răzbunat barbaric pe preoți, omorându-i în bățai și spânzurându-i de copaci.

În numele Frontului Popular, au fost arestați și ofițerii superiori din armata fostei monarhii, printre care și generalul Francisco Franco. Fiind considerați periculoși regimului, ei au fost închiși într-o temniță izolată, tocmai în insulele Canare.

Acolo se afla închis și avocatul Jose Antonio de Rivera, care formase Falanga Spaniolă în 1934, încercând să salveze Spania din gheara comuniștilor. I s-a înscenat un proces în care a fost acuzat de trădare și împușcat în noiembrie 1936.

Față de jaful și crima care domneau în Spania, generalul Franco, cu un grup de ofițeri, fac un plan de atac asupra comuniștilor. Ei au fost ajutați să evadeze și, în mare secret ajung într-un orașel din munți, numit Burgos. Acolo, Franco formează armata de eliberare numită Falanga națională și îi atacă pe comuniști în iulie 1936, începând astfel războiul civil din Spania.

Comuniștii din armata guvernului numiți "loialiști", confruntă pe falangiștii lui Franco cu arme primite de la Stalin, având loc între ei "lupte în valuri de sânge" așa cum a scris în ziare reporterul de război, Arturo Barea.

Deși Stalin a trimis arme și trupe sovietice în sprijinul comuniștilor, frontul lor a fost spart de falanga lui Franco.

Stalin, supărat de această înfrângere, ordonă agentului KGB Iosif Broz Tito, care activa la Paris, să facă acolo un centru de recrutare de voluntari, cu care să formeze o armată a Cominternului și so numească "Brigada Roșie Internațională."

Zisul Tito, care era un cismar evreu din Polonia numit Walter Weiss, dar ascuns sub numele unui sergent jugoslav ce murise în primele lupte din Spania, a făcut centrul de recrutare la Paris. Zeci de mii de comuniști din toate țările s-au înscris voluntar să lupte în Spania.

"S-au înscris francezii, formând Brigada Roșie, condusă de Marty André, un om rău și brutal ca o fiară.

S-au înscris americanii, formând Batalionul Abraham Lincoln, compus din 2800 de bărbați numai negri și evrei, conduși de un negru numit Oliver Law".¹⁴

"S-au înscris și 300 de români comuniști să lupte în Spania, în majoritate evrei, în frunte cu Ernest Neulander zis Walter Roman, devenit comandantul lor.

Ei au fost recrutați de Leibus Oigenstern zis Leonte Răutu, agent KGB ce activa nestingherit în timpul lui Carol al II-lea, ajutat de Maier Iacobi zis Mihail Florescu."¹⁵

Și 10 mii de români din Garda de Fier s-au înscris să plece în Spania, spre a lupta lângă Franco, dar autoritățile carliste nu i-au permis lui Codreanu să trimită decât șapte voluntari. Aceștia erau: "Ion Moța, avocat, căsătorit cu sora lui Codreanu, Vasile Marin, avocat, Bănica Dobre, avocat, Nicolae Totu, avocat, Gheorghe Clime, inginer, Prințul Alexandru Cantacuzino, doctor în Drept și diplomat și Dumitrescu Borșa, preot."¹⁶

Înainte de a pleca în Spania, legionarii s-au adunat la sediul lor, Casa Verde, unde în prezența Căpitanului și a generalului Cantacuzino Grănicerul, Președinte de Onoare al Legiunii, s-a făcut o slujbă religioasă. După asta, Ion Moța a ținut un discurs, încheind: "Se trace cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clatină așezarea

lumii! Putem noi să stăm nepăsători? Nu e oare o binefacere sufletească pentru viața viitoare să cădem în apărarea lui Christos? Nu există posibilitate de conviețuire cu fiara roșie. Iubesc pe Christos și merg fericit la moarte pentru el.¹⁷

Grupul de legionari conduși de generalul Cantacuzino au plecat spre Spania în 24 noiembrie 1936, iar în 5 decembrie luptau pe câmpia de la Majadahonda, alături de trupele lui Franco.

“Comuniștii au primit ajutor masiv din Franța, prin Leon Blum devenit prim-ministru. Blum care era socialist și mason, i-a sprijinit pe comuniștii din Spania cu alimente, arme și chiar cu avioane. Avioanele au fost livrate în mare secret, chiar de Ministrul aviației al Franței, Dl Cot.”¹⁸

Și Franco a primit ajutor de la Hitler și Mussolini, în arme, trupe și mâncare. Dar restul popoarelor din Europa au stat indiferente la tragedia spaniolilor, fiindcă nu știau încă ce era comunismul.

Evreii comuniști care luptau în Spania nu luptau pentru a păstra puterea, ci pentru a se răzbuna pe clerici și distrage tradiția creștină și asta o confirmă “asasinarea în masă a 7000 de preoți catolici, spânzurați de copaci.”¹⁹

Numai ura și răzbunarea pentru Edictul de la Alhambra, dat de preoții catolici în 1492, i-a mânat pe evrei să lupte în războiul civil din Spania în anul 1936, fiindcă strămoșii lor, numiți marranos, au fost expluzați din Spania de către preoți. Din această cauză, evreii au răătăcit mulți ani prin Europa cu tribul numit Sephardim, fiindcă nu-i primea nici o țară și, asta ei n-au uitat nici după 444 de ani... O parte i-au primit românii și îi numeau “maramoi, de la marranos.”

Că evreii erau foarte adânc amestecați în războiul civil din Spania, o confirmă și faptul că toți reporterii de război ai armatei comuniste, erau evrei. Era Arthur Koestler, același care a scris 40 de ani mai târziu “Al Treisprezecelea Trib.” Era Eric Blair zis Orwell George din Anglia, care a și luptat în miliția comunistă. Era Ernst Hemingway din America, agent în Komintern.

Hemingway a fost așa de “impresionat” de un soldat sovietic care spinteca copii cu baioneta, strangula preoți și arunca poduri în aer, că l-a “inspirat” să scrie cartea “For Whom the Bell Tolls”, (Pentru cine bate clopotul). După cartea lui, s-a turnat și un film cu Gary Cooper și Ingrid Bergman, proslăvind vitejia comuniștilor din Spania, care a plăcut grozav americanilor.

Pe timpul acela, America era cuibarul comuniștilor. Ei l-au ales Președinte pe Roosevelt în 1933. Ei au împins America să intre în război cu Germania și au aliat-o cu Rusia. Ei au furat secretul bombei atomice și l-au dat lui Stalin, ce a dus la 44 ani de ocupație sovietică a 10 țări din Europa. Așa de bine erau infiltrați comuniștii în aparatul Statului american, că au fost descoperiți abia în 1953.

Când spionii sovietici Julius și Ethel Rosenberg au fost judecați și condamnați la moarte de americani, ei au declarat în fața instanței : “Da, am dat secretul bombei atomice la sovietici, că ei meritau să-l aibă. Ei au dus tot greul războiului. Ei l-au înfrânt pe Hitler care a ucis 6 milioane din frații noștri evrei. Pentru asta, noi le-am fost recunoscători. Așa am simțit atunci și așa simțim și azi.”²⁰

Până și “Tatăl Bombei Atomice”, evreul Robert Oppenheimer era agentul Moscovei. Americanii l-au bănuț din 1953, dar nu l-au arestat, de rușine față de lumea întreagă, că el era șeful Laboratorului de Energie Atomică Los Alamos, unde s-a construit bomba atomică. Nu l-au implicat nici în procesul spionilor Rosenberg,

ci l-au destituit din funcție lăsându-l liber, dar fără dreptul de a părăsi teritoriul american. Oppenheimer a luat o poză de victimă a "goimilor antisemiți", făcând pe inocentul până a murit în 16 februarie 1967.

Dar iată că, după 49 de ani de la furtul secretului atomic, vine ofițerul rus Pavel Sudoplatov să mărturisească în mai 1994, că savantul Robert Oppenheimer a dat secretul bombeii atomice la sovietici. Rusul a scris o carte despre asta, numită "Special Tasks", în care spune: "Eu am organizat și trimis grupul de ilegaliști care au convins pe Robert Oppenheimer, Enrico Fermi, Leo Zilard, Bruno Pontecorvo, Alan Nunn May și Klaus Fuchs din America și alți savanți din Anglia, să ne dea secretul atomic."²¹

Mai era cineva care îi iubea pe comuniști și lucrase pentru ei, trădând România din 1933. Acesta era Nicolae Titulescu, care a făcut corespondență cu KGB-istul Neulander zis Walter Roman, care iese scris în 1936 din Spania:

"Excelenței Sale,

Divizionul de artilerie român din armata republicană spaniolă, care luptă pe sol străin pentru cauza justiției sociale, a libertății și păcii mondiale, vă trimite d-voastră, marele om de stat, salutul și expresiunea recunoștinței sale sincere.

În spiritul păcii indivizibile și al securității colective, reprezentate cu atâta tărie și autoritatea de d-voastră, am venit noi fiii autentici ai poporului român în Spania Frontului Popular, să apărăm cu arma în mână bunul nostru național și viitorul poporului nostru.

Rezistența de fier a tinerei armate populare pe frontul Jaramei și contraatacul victorios din Guadalajara, la care am avut onoarea să participăm și noi, au fost două victorii în favoarea securității noastre și independenței românești. Osteneala Dv. și sângele românesc vărsat pe țărâna spaniolă pentru menținerea păcii mondiale trebuie să devină cheazășia victoriei poporului român în lupta pentru libertate și pace. Comandant Walter Roman."²²

Titulescu care "s-a ostenit" pentru comuniști, i-a răspuns "autenticului român" Walter Roman, cu scrisoarea următoare:

"Domnului Walter Roman, comandantul de artilerie al Brigăzii XI Internaționale,

Sincere mulțumiri pentru atenția dumneata plină de căldură.

Când pacte nu sunt respectate și oamenii de stat devin falimentari, îmi face o deosebită plăcere să pot felicita ostași români care, acționând în spiritul echității și dreptății, reinvie departe de patrie virtuțile strămoșești. N. Titulescu."²³

Că Titulescu a fost un agent al Moscovei, nu mai este nici o îndoială. De aceea nu s-a întors în țară când s-a îmbolnăvit, știind că va fi arestat de Antonescu și Garda de Fier la guvern în 1940. Asta este cauza că moartea l-a găsit în Franța în februarie 1941 și a fost îngropat la Cannes.

Dar iată că, după 51 ani de la moartea lui, mai vine o probă că Titulescu a fost agent al comuniștilor, deoarece în iulie 1992, rămășițele lui pământești au fost aduse în țară și îngropate cu mare pompă la Brașov. De ce le-au adus? Și de ce le-au îngropat la Brașov?, s-ar întreba orice român, când el era din Craiova și fusese diplomat al monarhiei!...

*

Armata comunistă din Spania pierdea teren zilnic. Stalin îi dă ordin lui Orlov, să scoată din Spania tot ce era de valoare și să aducă la Moscova.

Orlov a încărcat într-un tren tezaurul Spaniei în valoare de 600 milioane dolari aur și l-a dus lui Stalin. Când acesta a văzut tezaurul, și-a mângâiat mustața și i-a zis: "O să-și vadă spaniolii aurul..., când și-or vedea ceafa..."²⁴

În 13 ianuarie 1937, comuniștii din Spania avansează pe câmpia Majadahonda, unde cei șapte legionari luptau în tranșee. Văzând tancurile venind spre ei, Moța strigă către camarazi: "Dacă ne înconjoară, nici unul să nu se predea. Nu vom fi prizonieri, ci vom muri împreună!"²⁵

N-a terminat bine vorba, că un proiectil a lovit tranșeul și explozia l-a omorât pe el și pe Marin. Alexandru Cantacuzino a tras cu mitraliera în tanc până l-a pus pe fugă, dar era prea târziu pentru Moța și Marin. Ei au fost declarați eroi ai Spaniei și decorați post-mortem de către Franco, cu Crucea Roșie de război. Ceilalți cinci legionari au fost decorați cu Ordinul Crucea Roșie a Spaniei.

Codreanu a fost imediat informat și l-a delegat pe generalul Cantacuzino să-i aducă acasă pe eroii morți. Până a sosit generalul la Ierun, trupurile lui Moța și Marin au fost duse la spital și îmbălsămate, puse în sicrie și apoi suite într-un tren special amenajat de spanioli, împodobit cu steaguri românești și spaniole și pe locomotivă cu inițialele eroilor "M.M."

Înainte ca trenul mortuar să plece din gara Ierun, eroii morți și cei vii au fost salutați de un escadron al Falangei Naționale în numele lui Franco. După asta, trenul a plecat către România.

În urma lor, poporul spaniol s-a luptat cu comuniștii până la 1 aprilie 1939, când a reușit să-i lichideze. Franco a devenit conducătorul Spaniei. El a impus o dictatură militară naționalistă și a declarat: "Tragedia Spaniei este opera bancherilor evrei din Masoneria Internațională, care au conceput invazia bolșevico- marxistă a Spaniei, prin dezastru și crimă..."²⁶

Un număr de 340 de mii comuniști s-au refugiat la Moscova, printre care și "autenticul român" Walter Roman, care a luat cu el o simpatizantă comunistă spaniolă numită Hortensia, cu care s-a căsătorit acolo. El cu ea au revenit în România pe tancurile sovietice la 23 august 1944 și apoi au luptat cu râvnă la distrugerea poporului român. Între timp, Walter cu Hortensia au dat României o progenitură comunistă, pe "frumosul" Petrică Roman care face pe creștinul și, care a reușit să ajungă prim-ministru în zăpăceala revoluției din 1989. După un an însă, minerii l-au dat jos. Tatăl lui, Ernest Neulander zis Walter Roman, s-a dus în iad în 1983, să-l întâlnească pe Stalin.

*

În dimineața de 9 februarie 1937, trenul cu eroii din Spania a intrat în România pe la granița Ghica Vodă, unde aștepta Codreanu cu soțiile lui Moța și Marin, împreună cu sute de legionari. Generalul Cantacuzino s-a dat jos din tren și luând o poziție de drepti i-a raportat lui Codreanu: "Căpitane, îți aduc grupul expediționar din Spania. Doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sănătoși. Trăiască Legiunea!"²⁷

Apoi s-au suit cu toții în tren, plecând spre București. Dar în loc de 8 ore până la București, au ajuns după 3 zile, că trenul a trebuit să oprească în fiecare gară, la cererea miilor de oameni ce așteptau prin gări să-i salute pe eroii legionari.

Mii de țărani plâneau și îngenunchiau în zăpadă, în timp ce zeci de preoți veniți cu ei, binecuvântau pe eroii morți pentru Christos.

Când trenul a ajuns la București, sicriile lui Moța și Marin au fost duse pe umeri de legionari, până la carul funerar tras de 120 de legionari îmbrăcați în cămăși verzi. Urmați de cinci sute de mii de oameni și de 100 de preoți slujind pe parcurs, Moța și Marin au fost duși la Biserica Sfântul Ilie Gorgani și așezați pe două catafalcuri, străjuite de o gardă de legionari. Timp de 48 de ore a fost un pelerinaj de zeci de mii de oameni prin fața sicriilor, plângând și depunând flori.

La 13 februarie, Moța și Marin au fost duși la mausoleul din Casa Verde, urmați de familia lor, de Codreanu cu mii de legionari și de reprezentanții Spaniei, Germaniei și Italiei. Înainte de a-i îngropa, Codreanu a ținut acest discurs: "Iată, ne-a adus D-zeu aici în fața celei mai mari jertfe pe care putea s-o facă mișcarea legionară.

Să punem inima, fruntea și trupul lui Moța și Marin la temelia națiunii române. Să fie fundament peste veacuri, pentru viitorul măririi românești.

De aceea, veți jura acum, că ați înțeles că o elită legionară în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și învinge, ci înseamnă permanenta jertfire de sine în slujba neamului. Că ideea de elită legionară este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăirea aspră și severă a vieții. Căci unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară.

Noi știm acum, că un legionar de elită este acela care luptă să învingă și știe să moară pentru gloria neamului românesc." ²⁸

Un uragan de voci a răspuns lui Codreanu strigând: "Jurăm pe trupurile lui Moța și Marin să fim o elită legionară!" ²⁹

Prin sacrificul făcut de Moța și Marin în Spania însângerată de comuniști, românii au înțeles că era în pericol entitatea lor de popor creștin, amenințat de comunismul ce bătea la ușa lor, dinspre Nistru.

Speriați de exemplele istorice, că la carul comunist au fost înhămați de obicei evreii, ca Marx în Franța, Lenin și Trotsky în Rusia, Bella Khun în Ungaria, Rosa Luxemburg, Liebknecht și Kurt Eisner în Germania, Togliatti în Italia și Thorez în Franța, românii s-au uitat mai atent la evreii din țara lor, unde o aveau pe sora lor în alcovul regal, trăgând sfori pentru ei.

Și fiindcă răul se afla în Casa Regală a României și trebuia extirpat, "Și fiindcă fascismul s-a născut dintr-un copil urât al comunismului" ³⁰, românii cu miile s-au înrolat în Garda de Fier, să-l aleagă pe Codreanu prim ministru, ca să-i apere de comunism.

Când legionarii și-au început campania electorală în toamna lui 1937 odată cu țărăniștii și liberalii, numai ei au fost atacați de jandarmi și polițiști, omorându-i în băști, cum s-a întâmplat cu următorii:

"1. Negrea Gheorghe, țăran din Fărdeni-Severin, ucis în băști de către jandarmi,

2. Vasile Vlad din Sibiu, moare în urma schingiuirilor suferite la poliție,

3. Culeți Ahile, macedonean, omorât într-o bătaie sălbatecă de către polițiști,

4. Dumitru Soroceanu din Sulta-Hotin, omorât în bătaie de jandarmi,

5. Mihail Țurcanu, student din Siret-Bucovina, omorât prin lovituri de jandarmi,

6. Nicolae Țurcanu, frate cu Mihail, împușcat de jandarmi la Rădăuți,
7. Constantin Brumar, țăran din Constanța, omorât în bătaie de jandarmi.”³¹

Așa erau asasinați românii din ordinul Regelui Carol al II-lea, care pretindea că el conduce țara printr-un regim monarhic “civilizat și democratic”, ce garanta libertatea cuvântului.

Da, dar libertatea cuvântului o avea numai presa din Sărindar, să defăimeze Garda de Fier și să-l slăvească pe Carol. Cei din Sărindar niciodată nu scriau despre ce bătaii îndurau legionarii, sau câți dintre ei au fost uciși. Sărindarul avea “libertatea” să scrie orice minciună despre legionari: că erau în solda lui Hitler, ba că erau în solda lui Mussolini, sau a lui Franco.

Iar în 1937, când Carol s-a supărat pe evreul Ausschnit, că furase câteva milioane de la Reșița fără știrea lui, l-a băgat la închisoare și a dat ordin Sărindarului să scrie că: “Garda de Fier este o organizație comunistă finanțată de Max Ausschnit.”³²

Această afirmație întrecea orice măsură, să-i acuze pe legionari că erau comuniști, când de fapt, cei care îi acuzau erau comuniști, așa cum s-a dovedit după ce Carol cu amanta lui au fost goniti din România.

Cum au pierdut sprijinul regal, evreii au căutat sprijinul lui Stalin, deși toți erau oameni bogați și aveau toate drepturile în România, “căci evreul s-ar asocia cu orișicine împotriva poporului român”.³³

Cu zecile de mii au fost prinși de guvernul militar Antonescu-Sima, că erau agenții lui Stalin și conspirau împotriva Statului Român, motiv pentru care au fost închiși în lagăre. Ei însă țipau, că au fost închiși fiindcă românii erau răi și antisemiți...

Iar când trupele sovietice au invadat România la 23 august 1944, evreii se gudureau pe lângă sovietici cu un steguleț roșu în mână, strigând cât îi ținea gura: “Trăiască eliberatorii noștri sovietici!”

Apoi cu tot elanul, evreii s-au asociat cu invadatorii sovietici și au jefuit și ucis pe români, exact cum au făcut în Spania. L-au gonit pe Rege și au distrus România Mare, chiar în anul în care se clădea pe ruinele altora, Statul Israel. După ce și-au terminat misiunea distructivă, evreii și-au luat valiza și au plecat în Israel, ori în America, făcând pe victimele comunismului...

NOTE

1. Traian Golea în Cronologie legionară “Colecția Omul Nou” 1953 Salzburg: “Căpitanul Siancu împușcă pe Mauriciu Fischer”.
2. I.C. Butnaru în “Holocaustul Uitat” p.178: “Deținând o forță economică majoră în Transilvania...”
3. Corneliu Codreanu în “Pentru Legionari” p.357 la 359: “Moții au așteptat o mie de ani să vină România Mare...”
4. Președinția Consiliului de miniștri sub generalul Antonescu publica în 1941 cartea “Pe marginea prăpastiei” Vol.II p.27 la 34: “Scrisoarea lui Mihail Stelescu către C. Codreanu”.
5. Idem, p.35: “Numele celor zece legionari care l-au ucis pe Stelescu”.
6. Idem, p.35; “...trag 120 de cartușe și apoi s-au predat...”
7. Idem, p.107,108: Legea Onoarei din Legiune: “Trădarea se pedepsește cu moartea”.

8. Idem, p.107,53-54,21-23: "Jurământul și Moartea legionară".
9. Ion Moța în discursul ținut la Craiova în 17 aprilie 1935 și publicat în gazeta Cuvântul Studentesc: "Când vei spune cumplitilor tăi dușmani..."
10. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.II p.54-55: "De la Echipa Morții la Echipa de Sacrificiu".
11. Horia Sima în "Cazul Iorga și Madgearu", Editura Carpații din Madrid 1961, p.16: "Dacă ceva rău se întâmplă Căpitanului..."
12. Smith-Muzzey-Lloyd în "World History", Editura Ginn & Company 1946 New York, p.639: "Despăgubiri de război impuse Germaniei învinsă în războiul din 1918".
13. Michael Bloch în "Wallis and Edward Letters", Editura Summit Books, New York 1986, p.265; "...femeia pe care o iubesc".
14. Hugh Purcell în "The Spanish Civil War" publicată în 1973 de Editura Wayland Ltd. din Londra, p.75 și p.119: "Brigada Roșie și Brigada Abraham Lincoln".
15. Vladimir Tismăneanu în "Tragicomedia Comunismului Românesc" apărut în gazeta Lumea liberă din New York în aprilie 1990, "S-au înscris și 300 români comuniști să lupte în Spania".
16. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "O echipă de 7 legionari pleacă în Spania să lupte"
17. Idem, "Iubesc pe Christos și merg la moarte pentru el".
18. Winston S. Churchill în "The Second World War" Vol.I Editura Houghton Mifflin din Boston 1948, p.192: "Franța livra comuniștilor din Spania și avioane..."
19. Hugh Purcell în "The Spanish War" p.39; "7000 de preoți executați de comuniști..."
20. Robert și Michael Meeropol în "We Are Your Sons"; (sunt fiii spionilor Ethel și Julius Rosenberg) Editura Houghton Mifflin din Boston 1972 p.159; "...sovieticii meritau să aibă bomba".
21. Pavel Sudoplatov în "Special Tasks" tradusă de Jerold și Leona Schecter, Editura Little Brown Comp. din Boston, mai 1994: "Eu am recrutat spionii să ne dea secretul atomic..."
22. N. Govora în "Relațiile Româno Ruse" p.6 din Revista Carpații din Madrid 1985, dă fragmente din cartea "Voluntari români în Spania", publicată la București în 1971: Walter Roman scrie lui Titulescu.
23. Idem, "Să pot felicita ostașii români..."
24. Hugh Purcell în "The Spanish Civil War" p.70; "când și-or vedea ceafa..."
25. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg; "...ci vom muri împreună".
26. Hugh Purcell în "The Spanish Civil War" p.115: "Tragedia Spaniei este opera evreilor din Masoneria Internațională".
27. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg; "...îți aduc grupul expediționar din Spania..."
28. Idem, p.115: "Un legionar știe să moară pentru neamul său".
29. Idem, p.115: "Jurăm să fim o elită legionară!"
30. Winston S. Churchill în "The Second World War" Vol.I p.13: "Fascismul este un copil urât al comunismului".
31. Traian Popescu în "Memorial" Editura Dacia din Madrid 1986, "Legionarii uciși în campanie electorală".

32. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p.445: "Evreul Ausschnit finanța Garda de Fier..."
33. Mihail Eminescu în "Scrieri Politice și Literare": "Evreul s-ar asocia cu oricine împotriva poporului românesc".

CAPITOLUL 17

1937

SAMAVOLNICIILE ȘI CRIMELE REGELUI CAROL AL II-LEA ȘI ALE AMÂNTEI SALE MAGDA LUPESCU

De mulți ani, Corneliu Codreanu îi instruia pe legionari să devină oameni de afaceri și comercianți, voind prin aceasta, să ia înapoi comerțul monopolizat de evrei, care ziceau: “Eh! românii sunt proști pentru comerț! Ei sunt buni de popi, soldați și muncitori cu sapa. dacă nu veneam noi aci..., țara asta rămânea înapoiată!...”

Codreanu face un program de revitalizare a comerțului românesc, bazat pe sfaturile lui Iorga și Cuza, care au spus cu ani în urmă: “Românii făcând comerț îi vor duce pe evrei la faliment și vor dispărea din România.”¹

Astfel că șeful Gărzii de Fier inaugurează la 1 septembrie 1937 “Comerțul Legionar Românesc”, printr-o circulară publicată în ziarul Buna Vestire, în care spunea:

“Dragi Camarazi,

Pretutindeni comerțul este comerț. La noi, comerțul este război. Războiul unei națiuni, care în 100 de ani și-a pierdut toate pozițiile economice în favoarea unui neam străin, năvălitor.

În războiul acesta, pas cu pas vei cuceri tu legionar, toate pozițiile românești pierdute, dând peste cap orice rezistență.

În curând, bătălii noi vă așteaptă. Ele vor urma una după alta. Vă așteaptă biruințe și glorii ce nu le vor putea întuneca nici o uneltire.

La toți vă strâng mâna cu drag,

Corneliu Zelea Codreanu.

Carmen Sylva, 1 septembrie 1937.”²

Comerțul legionar era în plină expansiune. S-au înrolat în comerț, avocați, ingineri, profesori și studenți, iar clienții se arătau foarte încântați să fie serviți de un intelectual, în loc de un chelner sau un vânzător obișnuit. Acest fapt unic, plus cinstea lor și buna calitate a produselor oferite clienților, le-a adus legionarilor imediat un mare succes moral și material.

În munții Carpați pe care Codreanu îi iubea așa de mult, a inaugurat Pensiunea Turistică Predeal, spunând: “Într-o omenire înălțată, omul nu numai că poate, dar are datoria să fie propriul său judecător. Omul în negoț, trebuie să fie loial și să dea fiecăruia ce este al său, adică de a fi drept și cinstiți cu cel care a plătit.”³

Din dorința să-și ajute neamul sărăcit și istovit de exploatarea străinilor, Codreanu deschide alte unități comerciale în Capitală. “La 3 noiembrie 1937, face inaugurarea restaurantului din Bulevardul Basarab, la 10 noiembrie 1937, se deschide un restaurant al muncitorilor din Cartierul Grivița-București, la 22 noiembrie 1937, se deschide un elegant restaurant pe Bulevardul Elisabeta, la 3

decembrie 1937, studentul Viorel Trifa deschide la Bacău o cooperativă pentru muncitori și țărani, la 10 decembrie 1937, Corneliu Codreanu inaugurează un mare magazin de manufactură în localul Casa Verde.”⁴

Într-un timp record, au apărut peste tot în București magazine și restaurante conduse de legionari, având un mare succes la public, ca restaurantele: Berbec, Liceul Lazăr și Obor-Colentina. În același timp, au apărut zeci de cofetării, brutării și ateliere de reparații de tot felul.

Negoțul legionar s-a extins și în Moldova. Cu această ocazie, profesorul și ziaristul Nichifor Crainic a scris acest articol în gazeta Buna Vestire din 4 decembrie 1937: “Comerțul Legionar își începe bătălia și în Moldova cotropită de jidani, stând față în față cu dușmanul.”⁵

Codreanu demonstra prin fapte că românii știau să facă comerț și încă foarte bine. Da, dar asta i-a infuriat pe evrei. Și ca să poată menține monopolul comerțului din țară, au plănit distrugerea lui Codreanu și a Gărzii de Fier. Și cum aveau cine să-i ajute, au bătut la ușa “Reginei Duduia”.

Duduia a lăcrimat puțin în fața lui Carol, zicând:

“Chou-chou, sunt foarte supărată pe tine, că nu oprești antisemitismul ăsta agresiv al legionarilor. Tu nu vezi cum lovesc ei în frații mei prin această invazie în comerțul lor?”

Carol imediat i-a dat ordin lui Călinescu să pună jandarmii și polițiștii pe legionari, folosind trucul cu “Ordinea Publică”.

Negustorii legionari au început a fi săcăiți prin diferite forme. Nu mai primeau autorizație să deschidă un local. Nu li se aproba să vândă băuturi, sau produse C.A.M. Polițiștii făceau raiduri prin localurile lor, legitimând pe clienți și uneori arestându-i. Negustorii erau amendați la orice pas: că trotuarul nu era măturat, că în bucătărie nu era curat, că salariații nu erau vaccinați și le găseau mereu alte motive.

Ca să deruteze lumea de adevăratul motiv pentru care legionarii erau prizonieri, Carol dă ordin să țipe “Sărindarul”, că Legiunea era un pericol pentru țară și Tron, iar lui Titulescu care tocmai sosise la București, i-a cerut să declare că: “Garda de Fier trebuie distrusă, fiindcă ne împiedică a desvolta relații frățești cu Uniunea Sovietică.”⁶

“La această declarație, studentul Viorel Trifa, care era Președinte al studenților de la Universitatea București, scrie un manifest, în care îl acuza pe Titulescu că era un trădător al neamului românesc, fiind un agent al rușilor. Manifestul a fost semnat de sute de studenți și publicat în presa legionară din noiembrie 1937.”⁷

În această atmosferă de ură și prigoană, Codreanu își continua campania electorală. Și fiindcă era sigur de victoria în alegeri, face următoarea declarație în 29 noiembrie 1937:

“Cerem Majestății Sale să pretindă tuturor celor ce conduc sau își manifestă păreri cu privire la politica externă a României, să declare că, răspund cu capul pentru directivele pe care le dau.

Așteptăm, de asemenea, același gest de mare curaj și cavalerism și din partea Majestății Voastre, în ceea ce privește linia regală de politică externă a României. În acest mod, în momentul unei eventuale catastrofe, țara ar cunoaște cui îi aparțin răspunderile și natura sancțiunilor.

Nu există Mica Înțelegere, nici Înțelegerea Balcanică și nici Liga Națiunilor. Cine crede în acestea, dovedește că nu a înțeles nimic.

Față în față stau două lumi. Sub presiunea lor în clipa războiului, toate combinațiile diplomatice se vor năruia ca niște castele de carton.

Țara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalțe și să-i înfrunte pe cei care îi pregătesc moartea. Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului și a istoriei naționale, au datoria să ceară și să impună scoaterea politicii românești de sub influența și comanda Masoneriei, Comunismului și Iudaismului. Aceasta este singura măsură salvatoare pentru viitorul Neamului Românesc.

Corneliu Zelea Codreanu.”⁸

După această declarație care l-a speriat pe Carol și a produs panică prin sinagogi, vine a doua declarație a lui Codreanu în 30 noiembrie 1937, spunând în fața ziariștilor:

“Eu sunt contra marilor democrații ale Occidentului, eu sunt contra Micei Înțelegeri, eu sunt contra înțelegerii Balcanice și nu am nici un atașament pentru Liga Națiunilor Unite, în care nu cred.

Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma-Berlin, alături de toate statele revoluționare și naționale în contra bolșevismului.

În 48 de ore după biruința mișcării Legionare, România va avea o Alianță cu Roma și Berlin, intrând astfel în linia misiunii istorice din lume: apărarea Crucii și a civilizației creștine.”⁹

Declarația asta a cutremurat biroul rabinului Willi Filderman de la Centrala Sinagogilor din România. Și cum rabinul era un înțelept talmudist, comunist din 1919 pe o parte, sionist și capitalist pe altă parte și regalist de circumstanță, s-a gândit că singura cale să nu se întâmple ceea ce Codreanu făcuse imprudența să spună dinainte, era să-l oprească prin orice mijloc de a câștiga alegerile. Și dacă le câștiga, să fie ucis. Cu acest plan în minte, rabinul Filderman s-a dus la “Regina Dudaia” și i-a spus ce are de făcut.

În pragul alegerilor, Codreanu a luat legătura cu Iuliu Maniu care revenise pe arena politică, cerându-i să formeze împreună gărzii de pază la centrele de votare, spre a împiedica pe scandalagii să provoace bătăi și să fure voturi. Ei au căzut de acord și alegerile s-au desfășurat în liniște, iar jandarmii și polițiștii n-au mai avut motiv să-i atace pe legionari.

Rezultatul alegerilor din decembrie 1937 a fost: Garda de Fier a câștigat 475,378 de voturi, obținând 66 de locuri în Parlament, dar Partidul Liberal a fost mai tare, obținând 35,9% din voturi și 152 locuri de deputați, depășind chiar partidul lui Maniu, care obținuse numai 86 locuri de deputați.

Faptul că Tătărașcu rămânea prim-ministru i-a convenit lui Carol, dar el nu putea să conducă guvernul singur, astfel că, i-a invitat pe Maniu și Brătianu să colaboreze cu omul său, dar ei au refuzat. Datorită acestui refuz, Carol era forțat să-l cheme la guvern pe Codreanu, căci el avea voturile cele mai multe după Maniu și Brătianu.

Când Carol i-a spus amantei, că trebuie să-l ia pe Codreanu în guvern, ea a făcut o criză de isterie, văitându-se: “Cum crezi tu că pot eu să îndur a vedea pe acest diavol distrugând poporul din care fac și eu parte?”¹⁰

Curtezana Lupescu învățase aceste cuvinte de la surioara ei Esther, care le-a rostit față de Regele Xerxes I al Persiei, numit Ahasuerus în Vechiul Testament din Biblie, care o luase de soție fără să știe că era evreică.

Xerxes, care era un afemeiat și bețiv ca și Carol al României, o alesese pe Esther din sute de fete virgine aflate în haremul lui, așteptânduși rândul la patul lui.

Ea fusese plasată în harem de șmecherul ei văr Mordeciai, ca o momeală pentru Xerxes și, instruită de el, să nu spună că era din neamul lui Abraham. Dacă Xerxes o plăcea, ea trebuia să obțină drepturi pentru frații ei, aduși ca sclavi în Babylon de Regele Nabuccodonosor, care le ocupase țara Iudeea și dărâmasese Ierusalimul în anul 586 I.C.

Esther a reușit să devină soția Regelui Xerxes I și le-a dat evreilor drepturi cetățenești egale cu perșii, numindu-l pe Mordeciai sfetnicul regelui. Acesta mândru de poziția sa, devenise așa de arrogant, că nu-i mai saluta pe demnitari, fapt care l-a supărat grozav pe primul ministru Haman.

Haman aflând că Mordeciai era evreu, cere Regelui Xerxes aprobarea să-l extermine pe el și tot neamul lui, zicând: "Avem în țară niște oameni care sunt diferiți de noi, care nu respectă legile noastre și nu sunt de nici un folos pentru țară. Vă rog să-mi dați aprobarea să-i extermin. Voi plăti zece mii talanți de argint pentru fiecare evreu ucis, ce vor intra în tezaurul Majestății Tale!"¹¹

Xerxes a fost de acord și a semnat ordinul de exterminare a evreilor, cu sigilul de la inelul său. Mordeciai află și, fuga, o informează pe Esther. Ea se duce în sala tronului unde nu avea voie să intre, cade în genunchi în fața lui Xerxes care discuta cu demnitarii și îi cere să anuleze ordinul de exterminare a evreilor, recunoscând că și ea era evreică. Xerxes o întreabă: "Și care este dorința ta Regină Esther?"¹²

"Să fie Haman spânzurat împreună cu fiii săi, iar evreii să capete dreptul de a se răzbuna pe inamicii lor."¹³

Haman a fost spânzurat cu cei zece fii ai săi, iar averea lui a luat-o Mordeciai. Cum Mordeciai fusese numit comandantul trupelor regale, el a măcelărit 75 de mii de perși și averile lor le-a dat la evrei, "care i-au ras pe inamicii lor cu sabia și i-au măcelărit și distrus cum au vrut, pe cei care îi urau pe ei."¹⁴

"Evreii au dansat și chiuit de bucurie, în fiecare provincie și oraș al țării. Mulți perși au trecut la iudaism, de frică să nu fie omorâți de către evrei!"¹⁵

Acele 3 zile de masacru au fost numite de Esther "Purim", iar evreii sărbătoresc acele sângeroase zile în fiecare an în luna martie, ca marea lor izbândă asupra inamicilor...

Regele Xerxes n-a avut prea mult timp să serbeze Purimul, fiindcă a fost ucis de un căpitan din garda sa, numit Artabanus.

Am redat pe scurt aceste fapte istorice, pentru că se aseamănă exact cu ce a făcut evreica Lupescu în România. Ea a cerut capul lui Codreanu, iar Carol i l-a dat, oferindu-i și un "Purim", ce a ținut din anul 1938 până în 1940, prin asasinarea a sute de români.

*

Carol a nesocotit dreptul lui Codreanu câștigat prin vot și l-a numit ca prim-ministru pe Octavian Goga, din Partidul Național Creștin, care obținuse numai 9,15% din voturi și 39 de locuri în Parlament.

Goga era un mare patriot și un mare poet, dar nu era un mare politician. El l-a chemat în ajutor pe profesorul A. C. Cuza din Partidul Cuzist, care era spaima evreilor.

În același timp, Regele Carol al II-lea l-a chemat la Palat pe generalul Ion Antonescu, același pe care îl eliminase din armată că-i ofensase amanta și cu glas mios i-a zis: "Regele României uită tot ce a fost între El și Generalul Antonescu și îl roagă să uite și el." ¹⁶

"În fața ordinului Majestății Voastre, mă supun, a răspuns Antonescu." ¹⁷

Apoi Carol l-a întrebat: "Cunoști situația politică din țară. Dacă ai fi în locul meu, ce ai face?" ¹⁸

"Una din două, Majestate. Sau trebuie să Te menții pe linia constituțională și în acest caz este necesar să Te sfătuiești cu acei care au dat jos guvernul Tătăărăscu, D-l Maniu și Codreanu, sau dai o lovitură de Stat, alegându-ți un om, cu care faci ce vrei." ¹⁹

Carol, înțelegând că nu-l mai putea exclude pe Codreanu din guvern, a optat pentru prima soluție, iar Antonescu a zis: "În acest caz, Majestate, cred că ar fi bine să faceți un guvern naționalist, cu baze largite: Goga-Vaida-Codreanu." ²⁰

Carol i-a dat mâna lui Antonescu în semn de împăcare și, l-a numit pe loc Ministrul Apărării Naționale în guvernul Goga-Cuza. Apoi l-a însărcinat să-i determine pe Maniu și Codreanu să-i ceară audiență, ca să-i numească în guvern.

"Antonescu s-a folosit de Nicolae Măreș în ceea ce privea pe Codreanu. Se aflau la Predeal. Întâlnirea cu Codreanu s-a făcut în vila sa proprie, de față fiind și d-l Măreș. După ce i-a crătat scopul, l-a sfătuit să ceară audiență la Rege." ²¹

Codreanu dând negativ din cap i-a răspuns:

"Nu cer acum această audiență, fiindcă nu vreau să se spună că am fost influențat de Majestatea Sa în atitudinea mea față de guvernul Goga-Cuza." ²²

Măreș sare nervos și spune: "Rău faci, d-le Codreanu. Nu vezi cum Generalul Antonescu îți deschide drumul?" ²³

"Domnule Măreș, drumul mi-l deschid eu cu sabia, a răspuns Codreanu, schițând cu brațul întins câteva mișcări ca și când ar fi mânuit realmente o sabie." ²⁴

"Generalul a asistat la acest dureros și penibil dialog și a sfârșit replicând următoarele: -Domnule Codreanu, nu uita cuvântul sfintei scripturi, cine trage sabia, de sabie va muri." ²⁵

De ce a refuzat Codreanu să intre în acel guvern nu rezultă din documentele Legiunii, dar se poate presupune că, nu voia să fie "a șaptea spiță la roată" într-un guvern ce nu putea face reformele dorite de el, că nu l-ar fi lăsat Carol.

Asta rezultă și din caracterizarea făcută de Antonescu, care mai vorbise cu Codreanu în anul 1934: "Codreanu era un om încrezut. În cele mai multe cazuri era rigid și vedea greșit în multe privințe. Era totuși un om de acțiune. Știa ce vrea și mergea către scopul propus cu orice risc. Ca organizator și realizator, avea idei excelente. Pe plan intern, nu avea nici un program. Pe plan extern, era categoric pentru Axă. Cunoștea perfect stările de lucruri din Germania și pregătirile formidabile care se făceau în vederea războiului." ²⁶

Guvernul Goga-Cuza și-a început activitatea la 30 decembrie 1937, dizolvând corpurile legislative. Prin asta, Goga și Cuza i-au pedepsit pe cei care

aprobaseră intrarea ilegală în România a 200 mii de evrei, la cererea "Reginei Dudaia".

După ce i-a identificat, Goga a dat o decizie de expluzare a celor 200 mii evrei, fapt ce a provocat furia ziariștilor din "Sărindar", acuzându-l pe Goga că era antisemit și fascist, deci naționalist. Ca să-i învețe minte, Goga a suspendat ziarele Dimineța, Adevărul și Lupta.

Dar Goga nu-i cunoștea pe evrei!..., căci deîndată ce au văzut că "regina lor" nu-i putea ajuta, au cerut ajutor la neamurile din străinătate, lui Blum din Franța și lui Rothschild din Anglia. Cele două țări au și trimis un protest prin ambasadorul Hoare, spunând: "Dacă România îi tratează rău pe minoritarii evrei, vom rupe relațiile diplomatice."

După cum se vede, evreii și în situație ilegală aveau gura mare, reclamându-i pe români la "Nenea Sam". Că ordinul lui Goga i-a supărat grozav pe evrei, o confirmă un evreu din România, care spune: "Pregătirea noilor alegeri din primăvara 1938, datorită marilor și ireconciliabilelor puncte de vedere dintre cele două partide de dreapta, a dus țara în pragul războiului civil. În acel timp, peste 200.000 de evrei și-au pierdut cetățenia română, iar fiecare își puna întrebarea, unde anume să plece și ce anume e de făcut."²⁷

Nu este adevărat că țara era în "pragul războiului civil"! Că or fi vrut evreii să provoace un război civil dacă venea Codreanu la guvern, asta e posibil.

În legătură cu invadarea României de către evrei, Corneliu Codreanu a făcut o analiză în anul 1936, spunând: "Nu ne aflăm în fața unor bieți indivizi care vin din întâmplare pe capul nostru, după adăpost, aici la noi. Ne aflăm în fața unui stat iudaic, a unei armate care vine la noi cu planuri de cucerire.

"Probabil că, marele sfat iudaic urmărește crearea unei noi Palestine, pe porțiunea din Polonia, Cehoslovacia și jumătate din România, până la Marea Neagră, de unde ușor ar putea avea legături pe apă cu cealaltă Palestină."²⁸

Când Corneliu Codreanu a scris aceste rânduri, evreii fundamentaliști, cu perciuni și vorbind idiș, erau în număr de 10 milioane în țările enumerate de el, plus 12 milioane în Rusia și alte milioane prin vestul Europei. Statul Israel nu se formase, că evreii nu aveau nevoie de o țară în deșertul Africii, când ei dețineau o Palestină ce se întindea peste cele mai bogate și frumoase țări europene...

Statul Israel s-a format la 14 mai 1948, în urma prigoanei deslănțuită de Hitler împotriva lor, ce a dus la războiul mondial din 1939 până în 1945. După această dată, evreii au început să emigreze în Palestina, intrând cu forța peste băștinașii palestinieni și arabi, țară pe care strămoșii lor au părăsit-o în anul 500 d.I.H.

Deîndată ce evreii au avut țara lor, au început terorismul, gonind și exterminând pe toți oamenii de altă religie, ceea ce nu a făcut Codreanu, numit de ei "terorist".

Aceiași evrei, care pretindeau drepturi în țara românilor, le-au contestat dreptul la viață celor aflați în Palestina de mii de ani. Legionarii nu aveau dreptul să fie naționaliști în propria lor țară și să lupte pentru păstrarea identității lor creștine, dar evreii și-au luat dreptul să fie naționaliști și să expluzeze din Israel pe toți cei de altă religie, mergând până la asasinarea lor.

Că așa fac evreii în Israel, o confirmă rabinul Meir Kahane, care a declarat: "Democrația nu este un concept evreiesc. Cum să dăm drepturi egale și drepturi politice la toți cetățenii fără deosebire de religie? Asta este o absurditate!

Cum să-și păstreze Israelul caracterul pur evreiesc, dacă îi încorporăm aici pe toți care nu sunt evrei? Soluția noastră este, să-i dăm afară din Israel pe arabi și ceilalți care fac o majoritate numerică." ²⁹

Acest Kahane era cetățean american, dar trăia în Israel. Bun de gură și așa un "bun slujitor a lui Iehova", că umbla cu o mitralieră agățată de gât, țipând și amenințând cu moartea pe arabi dacă nu plecau din Israel. Și cum băștinașii refuzau să plece, le dăruia casele cu tancul și îi expulza cu forța, sau îi masacra, spunând cu candoare: "Ăștia erau un pericol pentru securitatea Israelului.."

Kahane recrutase mult tineret într-o organizație înființată de el în New York, numită "The Jewish Defense League", sau "Anti - Defamation League" (Liga Apărării Evreilor), al cărei scop era și este să cerceteze cine-i antisemit în America și să-i lichideze.

Printr-un sistem de spionaj intern, cei din JDL culeg informații despre persoanele care simpatizează pe arabi și palestinieni, care sunt naționaliști din țări ocupate de comuniști și s-au salvat venind în America, ori care sunt antisemiți prin politica lor, care au colaborat cu hitleriștii, fasciștii și legionarii, cât și orice persoană care îi critică pe evrei în orice domeniu. De menționat, JDL nu se leagă de comuniști, ci îi aduc în America.

"Evreii din JDL au pus o bombă sub mașina unui diplomat sovietic și l-au aruncat în aer." ³⁰

"Tscherim Soobzokov, fost membru în SS-ul german, a fost ucis de o bombă fixată pe ușa locuinței sale din Paterson New Jersey, când a deschis-o să iasă afară, trezit din somn de cineva care i-a spus prin telefon, că automobilul lui luase foc." ³¹

"În septembrie 5, 1985, Elmar Sprogis din Brentwood, New York, un om de 69 ani, fost polițist în Lituania, care fusese achitat de tribunal pentru învinuirea că i-ar fi ajutat pe naziști să-i omoare pe evrei în timpul celui de al doilea război mondial, a fost ușor rănit de explozia unei bombe pusă pe ușa de intrare în casa lui. Dar explozia a rupt picioarele unui tânăr toboșar, care a încercat să stingă focul din balconul lui Sprogis, foc pus special, să-l facă pe Sprogis a deschide ușa să iasă afară." ³²

"Alex Odeh, director al asociației Americane Arab Anti-Discrimination Committee, a fost rupt în două de o bombă fixată pe ușa de la biroul său." ³³

Și tot așa, sute de asasinate au loc în America, iar FBI-ul dă din umeri, zicând:

"New Yorkul a devenit un adevărat rai pentru teroriștii evrei, mulți dintre ei instruiți în Israel." ³⁴

Marele maestru al crimei, rabinul Kahane, n-a avut timp să-i omoare pe toți arabii și creștinii, "că a fost împușcat mortal în 5 noiembrie 1990, în timp ce vorbea unei audiențe în hotelul Marriott. El a fost ucis de membrii asociației Jewish Defense League, ori de alții, din motive politice, ori pentru că lipseau bani din fondul strâns de el pentru Yeshiva." ³⁵

*

Deși Codreanu nu era în guvern, campania de calomnii împotriva lui continua în presa din "Sărindar". La asta s-au asociat și o mulțime de românași, toți interesați să fie bine cu camarila regală, ca Nolică Tătăreanu, frate cu fostul prim-ministru, care a spus: "Garda de Fier este în serviciul unei puteri străine și este periculoasă neamului nostru."³⁶

Nicolae Iorga care era sfătuitorul lui Carol, a scris în gazeta sa, Neamul Românesc că: "Legionarii sunt o grupare de provocatori, niște criminali ce trebuie să fie extirpați."³⁷

Argetoianu care fusese făcut Mareșal de către Carol, a spus următoarele: "Acești legionari abjecți trebuie să fie distruși și sămânța lor să dispară."³⁸

Iar Pamfil Șeicaru, proprietarul ziarului Curentul și al blocului cu 6 etaje unde avea redacția, despre care se spunea că se îmbogățise prin șantajuri, "și cu fiecare șantaj mai ridică un etaj", a scris un articol zicând: "Ar fi cel mai bine, ca legionarii să fie închiși într-un lagăr pe Insula Șerpilor din Marea Neagră."³⁹

Cu toată această campanie de ură, unică în istoria partidelor din România, Codreanu își continua campania electorală pentru Senat și Cameră, iar numărul voturilor pentru el creștea vertiginos. Carol speriat de succesul lui Codreanu, inventează povestea că, el ar intenționa să ia puterea cu forța. Făcând pe regele fricos, îl cheamă pe Antonescu la Palat și îi cere să-i spună lui Codreanu să nu încerce a lua puterea cu "sabia".

Antonescu l-a chemat pe Codreanu și, i-a spus cu ton amenințător: "Să nu sângerezi țara, d-le Codreanu. Dacă se întâmplă asta, să știi că pun tunurile pe legionari."⁴⁰

Codreanu a negat o astfel de intenție și, ca să-l convingă pe Antonescu și pe Carol de cinstea lui, dă o circulară șefilor de regiuni, spunând:

"Niciodată mișcarea legionară pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau lovitură de Stat.

Mișcarea legionară nu poate birui decât odată cu desăvârșirea unui proces interior de conștiință a națiunii române. Biruința pe care noi o așteptăm, este așa de mare, așa de luminoasă, încât niciodată nu vom admite să fie înlocuită cu o biruință ieftină și trecătoare, născută din complot sau lovitură de Stat.

Corneliu Z. Codreanu."⁴¹

Și, în timp ce Codreanu sincer și de bună credință, ceruse oamenilor săi să fie pașnici în campania electorală și să se supună autorităților, Carol ordonă lui Armand Călinescu să pună jandarmii și polițiștii pe legionari și să-i bată așa de bine, ca să ajungă cu toții la spital, în loc de Senatul României.

În 6 februarie 1938, jandarmii și polițiștii s-au năpustit asupra legionarilor. Cu miile au fost bătuți și mutilați, iar alții au fost uciși, așa cum s-a întâmplat cu legionarii:

"1. Ulărașu Gheorghe, funcționar la CAPS, ucis în schingiuri de polițiștii din București,

2. Mănaru N., a fost ucis în împrejurări necunoscute,

3. Vârjac N., a fost ucis în beciurile poliției Ploiești,

4. Vucu Dumitru, student la Facultatea de Medicină Iași, ucis în bătaie la Siguranța București,

5. Florian Popescu, student, a fost împușcat de jandarmi în comuna Maia,

6. Mija Dumitru, muncitor, a fost ucis de jandarmi tot în comuna Maia,

7. Gheorghe Cuma din Ploiești, arestat pentru că distribuia manifeste electorale ale Gărzii de Fier. A fost dus la Brașov să i se piardă urma, aruncat în închisoare și ținut acolo fără judecată până la 11 octombrie 1938. După 9 luni, câțiva polițiști vin cu o dubă, îl ridică din închisoare și în timp ce-l transportau la București, îl sugrumă în dubă. I-au dus trupul la crematoriu unde a fost ars în mare secret.”⁴²

Carol și-a ajuns scopul. Codreanu a fost silit să se retragă din alegerile pentru Senat și Cameră din cauza brutalităților asupra legionarilor. În 8 februarie 1938, el face următoarea declarație: “Nu poate să omoare nimeni atâția dintre noi, câți suntem în stare să murim pentru credința noastră.

Noi nu voim să împiedicăm guvernul în opera lui de guvernare. Iată că noi ne dăm în lături. Calea vă este liberă. Guvernați în pace! Nimeni nu o să vă facă nici un rău.

Să știți însă, că nu vă uităm niciodată; că mâna noastră zadarnic o veți căuta; că ochii noștri vă vor privi așa cum trebuie.

Puterile vrăjmase dinlăuntrul și din afara hotarelor, care își închipuie că legionarii le pot face jocul printr-o răzmeriță, le răspund că se înșeală.

Corneliu Zelea Codreanu.”⁴³

În aceeași zi, Codreanu este informat de prefectul județului Neamț, V. Emilian, că se uneltea asasinarea lui. Și era adevărat.

Carol dăduse ordin lui Istrate Miclescu, pe care îl numise ministru de Externe în guvernul Goga-Cuza, să găsească pe cineva de încredere, care să-l împuște pe Codreanu. Miclescu l-a ales pe Emilian, dar el în loc să-l împuște pe Codreanu, l-a informat.

Corneliu Codreanu dă o circulară în cadrul Legiunii în 11 februarie 1938, spunând:

Camarazi,

Rog să nu interpretați greșit această circulară, să nu se creadă că mi-e teamă de moarte. Șeful Legiunii râde de moarte și nu se păzește de ea.

Scriu această circulară, pentru că vreau să fiu răzbunat, așa cum v-a învățat și organizat Moța. Asta nu dintr-o poftă personală de răzbunare, ci pentru că am convingerea că prin asta veți face un mare bine nației românești. Corneliu Zelea Codreanu.”⁴⁴

În noaptea de 12 februarie 1938, Carol dă o lovitură de Stat militară. Demite guvernul Goga-Cuza, țipând la ei că i-au făcut numai necazuri. Goga de supărare ajunge la spital, unde a fost otrăvit și apoi a murit, iar Cuza pe străzi, dat afară din învățământul superior după 30 de ani de activitate, fiindcă fusese “prea naționalist” și îi jignise pe evrei.

Carol dizolvă Parlamentul, anulează Constituția din 1923, desființează toate partidele, impune cenzura, formează partidul său personal numit Frontul Renașterii Naționale și se auto-declară dictatorul României. Și cu asta, Carol a adus în genunchi poporul român în fața lui și a amantei sale.

În partidul Frontul Renașterii Naționale, Carol adună un grup de militari, formând un guvern de marionete cu mareșalii: Prezan, Averescu și Argetoianu, adăugând și pe generalii: Argeșanu, Mihail, Ilcuș și Dragu.

Numeste "Consilieri Regali" pe Nicolae Iorga și Vaida Voevod din Partidul Țărănesc și pe Tătărăscu din Partidul Liberal, să demonstreze că voința poporului era cu el.

Ca să arate poporului că și Dumnezeu era cu el, Carol îl numeste prim-ministru pe Patriarhul României, Miron Cristea, care a intrat bucuros într-un guvern despotice, să binecuvânteze cu crucea, imoralitatea, corupția și crima.

Păstrează în guvern pe generalul Antonescu la Apărarea Națională, pe Călinescu la Interne și pe generalul Marinescu la Ordinea Publică și Prefect de București.

Și cum Frontul Renașterii era "afacerea" personală a lui Carol, îl roagă pe "socrul Lupescu" să confecționeze uniforme pentru membrii noului partid.

Clanul Lupescu a produs o uniformă de culoare bleumarin, cu o pelerină căptușită cu satin alb, prinsă la gât cu un lanț de aur, cu care Carol însuși s-a îmbrăcat.

Și așa blindat cu militari și slugi prea plecate înfășurate în pelerine, Carol dă României o nouă Constituție, în care introduce un amendament cerut de amanta sa, prin care îi încetățenează pe cei 200 mii de evrei ilegali, ordonând: "Pentru a promova armonie în țară, se acordă drepturi egale cu românii tuturor minorităților, indiferent de rasă, religie și naționalitate."⁴⁵

Deși această lege a înfuriat poporul, nimeni n-a protestat de frica jandarmilor ce patrulau pe străzi în toate orașele țării. Numai Corneliu Codreanu nu s-a temut de teroarea carlistă și a trimis o scrisoare de protest consilierilor regali, cu următorul text: "În legătură cu lovitura de Stat din noaptea de 12 februarie 1938 și noua Constituție, întreaga noastră luptă de 20 de ani se termină printr-o Constituție care, nu numai că nu rezolvă nimic din problemele vitale ale națiunii noastre, dar vine să pecetluiească pentru todeauna drepturile și pozițiile furate de la români de năvălitorii jidani, împotriva cărora noua Constituție nu ne mai dă nici o posibilitate de apărare. Actuala Constituție este o piatră de mormânt peste viața nației românești.

Corneliu Zelea Codreanu."⁴⁶

Carol, supărat de acest protest, trimite pe Antonescu să-l amenințe iar pe Codreanu și, acesta îi spune: "Dacă legionarii dumitale continuă să protesteze împotriva Constituției, te anunț că am ordin să trag în ei."

Codreanu a înțeles că lupta lui politică nu putea continua sub un regim despotice și desființează Garda de Fier adică partidul Totul Pentru țară, dând o circulară în 13 februarie 1938, în care spunea camarazilor:

"Suntem aruncați din raportul de drept în raportul de forță. Ne supunem acestei decizii prin autodizolvare a partidului Totul Pentru țară.

Toți membrii acestui partid își recapătă libertatea de acțiune pe care o vor.

Corneliu Zelea Codreanu."⁴⁷

Românii plâneau și-l blestemau pe Carol pentru ce făcuse, dar evreii jubilau și îl slăveau pe Carol că lichidase Garda de Fier și făcuse o Constituție bună pentru ei.

Și ca fericirea evreilor să fie deplină, Carol, împins de amanta Lupescu, decide să distrugă comerțul legionarilor și să-l extermine pe Corneliu Codreanu. La discutarea acestui plan, au luat parte Dudaia, Urdăreanu, Călinescu și Iorga, care l-a încurajat pe Carol să-l ucidă pe Codreanu, dându-i un exemplu de vânatoare:

“Majestate, când vrei să distrugi o haită de lupi, trebuie să împuști întâi pe lupul conducător.

-Da, domnule profesor, dar opinia publică trebuie pregătită dinainte, a zis Carol.

-Lasă Chou-chou, a sărit cu gura amanta Lupescu, că Domnul Iorga va face asta cu condeiul lui savant. Când va spune Profesorul Nicolae Iorga că Garda de Fier e un pericol pentru țară și Tron, toată lumea îl va crede...

Nicolae Iorga a început o campanie de denigrare a Gărzii de Fier și a lui Codreanu, scriind în gazeta Neamul Românesc: “Garda de Fier este o organizație teroristă condusă de un ignorant și un criminal, care duce la dezastru pe intelectualii țării.”⁴⁸

În martie 1938, Iorga scrie alt articol veninos la adresa comercianților legionari, spunând: “Comerțul Legionar nu este decât o mască a unei organizații teroriste. Acolo, printre blide cu mâncare și pahare cu vin, se pun la cale comploturi sângeroase. Sunt suflete de asasini, oameni cu revolvere în mâini și buzunare, ce trebuie stârpiți.”⁴⁹

Prin acest articol, Iorga i-a inventat lui Carol o justificare față de popor, că făcea bine să-i distrugă pe negustorii legionari.

“Nu încapă nici o îndoială, aceasta era pe primul plan; să distrugă comerțul legionar, fiindcă amenința piața dominată de evrei, care erau nemulțumiți de succesul legionarilor. Carol s-a supus dorinței amantei Lupescu, care la rândul ei primise ordin de la Centrala Sinagogilor Evreiești, să-i distrugă pe creștinii care aveau îndrăzneala să concureze cu ei în comerț.”⁵⁰

Executarea ordinului de distrugere a comerțului românesc era în sarcina ministrului de Interne, Armand Călinescu. El devenise și prim-ministru în martie 1938, în locul Patriarhului Cristea, care fusese “chemat” de Dumnezeu să dea socoteală, de ce îi mistificase numele pentru gloria pământească...

Călinescu transmite în țară ordinul lui Carol cu următorul text: “Azi 23 februarie 1938, Prefectura și Chestura poliției, direcția Siguranței, către orașele București, Bacău, Piatra Neamț și Arad.

Ca urmare a ordinului Ministerului de Interne Nr.745/25 și Siguranța generală Nr. 1488/25, luați măsuri și executați închiderea și sigilarea localurilor de consum și debit cunoscute și specificate prin anexa ord. 1821/17 din 2 curent.

Raportați de executare; 25.687.00213, 86. 091. 22.001.”⁵¹

Lichidarea forțată a unităților comerciale deținute de legionari în București a început în 26 martie 1938, la 9 dimineața. Comisarii Mălămuceanu și Furduescu, urmați de o armată de polițiști și jandarmi, au invadat biroul lui Corneliu Codreanu. După ce l-au perchezitionat, l-au sigilat împreună cu tipografia Legiunii, deși acele spații nu erau localuri de consum.

În aceeași zi, la aceeași oră și în toată țara, polițiștii și jandarmii au năvălit în localurile deținute de legionari, au arestat pe proprietar, au gonit pe salariați, au sigilat localul și, în pumni l-au dus pe negustor la poliție. Și în timp ce un polițist îl interoga pe negustor, altul îi lua cheile de la casă și pleca să-i facă percheziție. Scurt timp după asta, negustorul își vedea soția și copiii arestați lângă el.

După un interogatoriu de ore cu pumni și injurături, polițistul zicea negustorului român: “Ai vrut tu, mă, să fii mai deștept decât jidanii? Ia spune mă

banditul, ce conspirai tu acolo printre blide cu mâncare și pahare cu vin?” Și pumnii cădeau ca ploaia fără motiv, fără probe de conspirație, doar cu un singur scop, să-l dispare pe român să se lase păgubaș de a mai face negoț în țara lui, ca să facă evreii...

Revoltat de atâta nedreptate și barbarie, Corneliu Codreanu care știa de la cine venea nenorocirea, scrie lui Iorga o scrisoare pe care i-o trimite la redacția ziarului Neamul Românesc, cu textul:

“Pentru Profesorul Iorga,

Astăzi sâmbătă, 26 martie 1938, orele 9 dimineața, cele două restaurante de la Obor și Liceul Lazăr au fost închise de autorități. Când D-l Popescu le-a cerut să arate un ordin scris, au răspuns: «Avem ordin verbal». Personalul s-a retras, lăsând totul în mâinile autorităților.

Când acum 15 ani tineretul manifesta zgomotos împotriva cuceririi iudaice, (nu mai zgomotos decât D-l Iorga în 1906), domnii de astăzi, acești domni din guvernul de astăzi, ne spuneau: «Numai așa veți rezolva problema evreiască. Apucați-vă de comerț. Faceți comerț ca ei».

Iată că ne-am apucat. Cu sufletul plin de speranțe, cu dor de muncă. Când ați văzut însă că pornim, că suntem capabili, că munca noastră e binecuvântată de Dumnezeu, veniți tot voi și distrugeți acest început de comerț serios din vremea noastră. Veniți și fără milă înăbușiți aceste încercări, tot avântul nostru și atâtea speranțe.

Și pe deasupra, răsul și satisfacția comercianților iudei, care priveau cum se dărâmă sub loviturile stăpânirii lor și acest început de comerț românesc. Ce epitete pot să vă dau? Ce cuvinte din limba română vi s-ar potrivi?

Ne acuzați că am greșit în trecut? Dar cine n-a greșit dintre voi? Spuneți-ne însă cu ce am greșit acum? Ne scoateți o crimă din ceea ce chiar voi ne îndemnați ieri să facem?

De câțva timp, plouă cu articole de otravă peste noi. «Între bliduri (adică la restaurantele noastre) facem comploturi, punem la cale revoluții îngrozitoare și vrem să ucidem oameni. Suntem suflete de asasini, oameni cu revolvere în mâini și buzunare».

Ei bine, nu mai pot. Din marginile puterilor mele omenești, eu care te-am respectat îți strig: ești un incorect, un necinstit sufletește.

Eu nu mă pot bate cu D-ta. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeii și nici situația D-tale. N-am nimic. D-ta ai totul. Dar din adâncul unui suflet lovit și nedreptățit îți strig și îți voi striga din adâncul gropii, ești un necinstit sufletește, care și-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate.

Voi care ne acuzați de violențe, după ce ați întrebuințat contra noastră cele mai mari violențe, împingându-ne la disperare și păcat; voi, cărora dacă cineva v-ar fi dat o palmă numai, ați fi reacționat la fel ca mine, fără să fi trecut prin chinurile fizice și umilințele prin care am trecut eu, voi necinstiților sufletește, vă vom dovedi acum, că nu vom reacționa în nici un fel la provocările voastre.

Nu că ne închideți comerțul nostru; că ne înăbușiți avântul; ci să ne bateți la tălpi; să ne trimiteți în Insula Șerpilor; să ne uciideți cu pietre; să ne spânzurați cu picioarele în sus și să ni le bateți în cuie; să ne supuneți la cele mai mari torturi și umilințe; vă asigur că nu veți întâmpina nici d-voastră domnule Iorga și nici ceilalți

cari v-ați asumat răspunderea unei sângeroase și nedrepte opresiuni, nu numai nici o violență din partea noastră, ci nici măcar o opunere.

Dar de acum și până voi închide ochii, domnule Iorga și după aceea, te voi privi așa cum meriți.

Corneliu Zelea Codreanu.”⁵³

Această dramatică scrisoare, care l-a costat viața pe Corneliu Codreanu, este un act de acuzare veșnică împotriva lui Iorga, care deși avea glorie și bani, era înhămat la “carul crimei” Carol-Lupescu, pentru că îi satisfăcea înfumurarea și grandomania, că el era pionul principal din Casa Regală.

Pe cât a fost de mare profesor de istorie, pe atât a fost de mare criminal, Iorga fiind autorul moral la distrugerea comerțului românesc, la asasinarea lui Codreanu și a sutelor de oameni politici, care culmea, nu lui nu-i plăceau, (doar el îi inspirase) ci curtezanei Lupescu.

Iorga i-a răspuns lui Codreanu printr-o scrisoare publicată în gazeta Neamul Românesc. Cum ziarul Legiunii fusese suspendat, Codreanu nu avea cum să-i răspundă tot prin presă, astfel că, i-a trimis lui Iorga această scrisoare la redacție:

“29 martie 1938,

Este o lipsă de cavalierism a Profesorului Iorga, să-și publice rândurile sale ca răspuns la scrisoarea mea, dar nu și scrisoarea mea. Aștept să apară scrisoarea mea din martie 26, cât și această epistolă în acel ziar. Corneliu Zelea Codreanu?”⁵⁴

Iorga nu i-a mai răspuns lui Codreanu, ci s-a sfătuit cu Carol, cum să-l distrugă pe “ignorantul” care avusese îndrăzneala să-l acuze de distrugerea comerțului Legionar.

Carol care abia aștepta o ocazie să lovească în Codreanu, i-a sugerat lui Iorga:

-Să-l dați în judecată pentru că v-a ultragiat ca demnitar. Odată arestat, am eu grijă să nu mai iasă din închisoare...

Consilierul Regal Nicolae Iorga a făcut o plângere la Tribunalul Militar împotriva lui Codreanu, că l-a ultragiat prin scrisoarea din 26 martie 1938.

“Când procesul a început, Corneliu Codreanu nu s-a neliștit și n-a primit sfatul unor camarazi să se ascundă. Ar fi fost bine să evite procesul și să fugă. Mașina era în fața casei. Țara întreagă era gata să-l ascundă și să-l protejeze, dar el a refuzat, spunând: -Mi-am așezat viața și viitorul în mâinile Domnului. Cum e împletit cu viitorul țării, tot Domnul va ști mai bine ce trebuie făcut. Nu pot lua înapoi, ceea ce am dat de bună voie odată; să mă dăruiesc țării și Neamului!”⁵⁴

Codreanu a fost arestat la Predeal, în noaptea de 16-17 aprilie 1938. Transportat la București, el a fost închis la Jilava în Fortul 13, ceea ce arăta că, în planul de nimicire a lui, inamicii săi au ținut cont de numărul “13” care era simbolul Legiunii și ziua lui de naștere.

Consiliul de război al Corpului II din Tribunalul Militar, aflat în Cazarma Malmaison București, l-a judecat pe Codreanu în două zile și, la 19 aprilie 1938, l-a condamnat la 6 luni închisoare corecțională, fără circumstanțe atenuante, pentru “Ultragiul” împotriva Consilierului Regal Iorga.

Din clipa arestării, Codreanu n-a avut voie să vorbească cu familia sa, sau cu un avocat. Sentința i-a fost comunicată în celula în care era ținut în condiții barbare, temnița Jilava fiind una din cele mai grele închisori din România.

Codreanu era ținut "la secret", o celulă subterană fără aer sau lumină, pe ai cărei pereți se prelingea apa, așa de mică, încât trebuia să stea cu genunchii la gură pe cimentul rece și umed. Ca mâncare, primea o coajă de pâine și trei câni cu apă pe zi. El care era avocat, știa că tortura la care era supus era un abuz al autorităților, dar nu putea face nimic.

Și în timp ce Codreanu număra câte zile mai avea de suferit din cele 6 luni pedeapsă, procurorul militar Gheorghe Atanasiu îi deschide un proces politic în 23 mai 1938, pentru "Crimă de trădare".

Cum Carol dirija din umbră, totul mergea rapid. Rechizitoriul contra lui Codreanu a fost scris într-o noapte de Istrate Micescu și înmănat procurorului militar Atanasiu.

Carol numise pe colonelul magistrat Constantin Dumitru, președinte al completului de judecată, secondat de cinci ofițeri care nu erau juriști, ci ofițeri combatanți. Dar ce conta, când așa ordonase Majestatea Sa Regele României! Ei erau acolo nu să facă dreptate, ci să-l condamne pe Codreanu cu orice preț.

Că totul era o odioasă înscenare prin care Carol urmărea să-l ucidă pe Codreanu, o spune decretul din 24 mai 1938, prin care a introdus pedeapsa cu moartea, ca să înceapă cu capul lui Codreanu.

Când Codreanu a fost adus la Tribunal, avocatul Rănetescu care-l apăra, s-a speriat în ce hal slăbise. Cele 46 de zile "la secret" zdrobiseră rezistența fizică a voinicului moldovean, care și-a scos zeghea (uniforma de pușcăriaș cu dungi) și i-a spus lui Rănetescu:

"Iată ce umăr am! Și cum eram înainte... M-au chinuit ca pe hoții de cai!"⁵⁵

Incriminarea lui Codreanu era cuprinsă în 22 de volume a 20 de pagini fiecare. Un total de 440 pagini pe care el n-a avut timp să le citească, deoarece Tribunalul l-a judecat în 5 zile.

Acuizarea împotriva lui Codreanu era țesută pe baza unor documente vechi din arhivele poliției și jandarmeriilor, când legionarii au fost arestați în campaniile electorale; după acte din dosarele Nicadorii și Decemvirii deja judecate; și acte confiscate din arhiva Legiunii când au sigilat-o și lichidat comerțul Legionar. Din acele acte, Tribunalul Militar a tras concluzia impusă de Carol, că șeful Gărzii de Fier, Corneliu Codreanu, deținea "secrete de Stat".

Codreanu a respins acuzația, spunând: "Erau niște șicane politice și electorale îndreptate contra organizației mele, ce era normal să le știu!"⁵⁶

Cea mai grea acuzație din dosar era o așa zisă scrisoare a lui Codreanu trimisă lui Hitler în anul 1935, în care îi spunea, că el va face o revoluție socială în România, cum făcuse el în Germania. Întrebat de Tribunal dacă recunoaște că scrisoarea era a lui, Codreanu a răspuns: "Eu nu știu de unde s-a putut găsi la mine o atare scrisoare. N-am văzut-o în viața mea."⁵⁷

Între timp, un legionar descoperă pe cel care a scris misterioasa scrisoare. Era un scrib care lucra la gazeta lui Iorga, numit Rădulescu Thanir și care cu 5 ani în urmă scrisese cartea "Neocooperăția", în care se găsea textul scrisorii cu pricina.

Rădulescu a venit la Tribunal, să declare că scrisoarea era a lui, dar judecătorul l-a respins ca martor și a respins și cererea lui Codreanu pentru o expertiză grafică.

S-au înscris 300 de avocați să-l apere pe Codreanu, dar Tribunalul i-a aprobat 5. Din 117 martori propuși de Codreanu, i-a admis 27, căci restul erau arestați și

închiși în lagărul Miercurea Ciuc, ceea ce el nu știa încă. Despre aceste arestări, vorbesc în capitolul următor.

La dezbateri, a fost admisă soția lui Codreanu, mama lui și un frate, cât și reprezentanții presei străine și române, dar publicul a fost exclus.

În timpul procesului, Iorga scrie un articol în ziarul Neamul Românesc, care arată câtă ură nutrea el pentru Codreanu, spunând cu sarcasm: "Să asiste lume multă, să vină să cunoască dezbaterile de la proces. Să se deschidă ușile, spre a se constata nu nevinovăția lui Codreanu, ci nulitatea lui!"⁵⁸

Era așa o grabă să-l condamne pe Codreanu, că procesul s-a judecat și noaptea. După ce au vorbit avocații lui, a primit și el cuvântul. "Corneliu Codreanu a vorbit 7 ore încontinuu, într-o formă impecabilă, spulberând toate acuzațiile!"⁵⁹

Tribunalul Militar a intrat în deliberare la ora 2 noaptea, iar Codreanu a fost scos din sală și dus cu duba la Jilava. La ora 4 dimineața, a fost trezit din somn de gardieni și, procurorul Radu Ionescu a intrat în celula lui și i-a comunicat sentința Tribunalului: "Condamnat la 10 ani muncă silnică pentru crima de trădare; 6 luni degradare civică; 5000 lei amendă și 2000 lei cheltuieli de judecată!"⁶⁰

A doua zi, toată presa românească jidănită scria cu satisfacție despre condamnarea lui Codreanu, unii susținând că trebuia împușcat imediat. La așa o campanie de minciună și ură, ce putea zice poporul neinformați, decât că "marele" Iorga a avut dreptate și Tribunalul a făcut bine că l-a pedepsit...

Din însemnările rămase de la Codreanu pe care le redau mai jos, se poate vedea ce atmosferă de ură îl înconjură; că el își cunoștea dușmanii și că avea tăria să îndure nedreptatea care i se făcea. "Însemnări din Jilava, azi vineri 3 iunie 1938,

Nu știu dacă a existat vreodată în viața publică a României, un om care să fi fost atacat cu atâta înverșunare, patimă și rea credință de întreaga presă și de toate cluburile iudeo-politicianiste, așa cum am fost eu de la arestarea mea și în timpul instrucției, în scopul de a pregăti condamnarea mea în fața opiniei publice.

N-a fost nimeni în tot trecutul politic românesc, asupra nimănui nu s-a concentrat atâta ură. Nimeni n-a fost lovit ca mine, fără a avea posibilitatea să mă apăr, fără ca cineva să mă poată apăra. Ziarele Buna Vestire și Cuvântul au fost lovite la primul ceas, suspendându-se apariția lor. Nae Ionescu e și el în lagăr. Celelalte ziare mă atacă cu înverșunare, unele din tactică, altele din ordin. Atacurile erau comunicate la Ministerul de Interne. Cine ar fi refuzat să le publice, sau ar fi îndrăznit să le discute, necum să le contrazică, era suspendat.

S-au distins în atacuri pline de mișelie, ziarele: CURENTUL, NEAMUL ROMÂNESC și CAPITALA, cu domnii Iorga, Șeicaru și Titeanu.

Corneliu Zelea Codreanu."⁶¹

Codreanu declară recurs în 13 iunie 1938 la Curtea militară de Casație. Cazul său se judecă după două zile, iar vineri 17 iunie 1938, Curtea îi respinge recursul. Codreanu spune: "Sunt condamnat pe simple afirmații. Asta e ceva unic în analele proceselor, juridic și procedural!"⁶²

Readus la celula din Jilava, Codreanu a notat următoarele: "Jilava, azi vineri 17 iunie ora 5 după masă. În fața marei nedreptăți ce mă lovește, sunt liniștit, cu conștiința împăcată."⁶⁴

NOTE

1. Corneliu Codreanu în "Pentru Legionari" p.120-121: "Soluția problemei jidănești de Iorga și Cuza".
2. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: Circulara publicată de Codreanu în septembrie 1937.
3. Idem, "Omul în negoț trebuie să fie loial..."
4. Idem, "Unități comerciale deschise de Codreanu".
5. Idem, "...bătălia și în Moldova cotropită de jidani..."
6. Idem, "Garda de Fier trebuie distrusă că..."
7. Idem, "Trifa acuză pe Titulescu că era agent al rușilor".
8. Horia Sima în "Sfârșitul Unei Domnii Sângeroase" Editura Dacia din Madrid, 1977, p. 406: "Cerem Majestății Sale să..."
9. Idem, p. 407; "...o Alianță Roma-Berlin".
10. Biblia; Cartea lui Esther din Vechiul Testament p.340: "Cum să îndur a vedea acest diavol distrugând neamul meu..."
11. Idem, p.338: "Voi plăti pentru fiecare evreu ucis..."
12. Idem, p.339-340: "Care este dorința ta?..."
13. Idem, p.340: "Haman să fie spânzurat cu fiii săi".
14. Idem, p.341; "...i-au măcelărit pe inamicii lor".
15. Idem, p.341; "persienii au trecut la iudaism de frică..."
16. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu "Pe Marginea Prăpastiei" Vol.I p.32: "Regele uită și cere să..."
17. Idem, p.32: "În fața ordinului mă supun".
18. Idem, p.33: "Ce ai face?"
19. Idem, p.33: "Linia constituțională, sau o lovitură de Stat".
20. Idem, p.34; "un guvern naționalist cu..."
21. Idem, p.34: "Antonescu s-a întâlnit cu Codreanu la Predeal".
22. Idem, p.34: "Nu cer Audiența acum".
23. Idem, p.34: "Rău faci D-le Codreanu".
24. Idem, p.34: "Drumul mi-l deschid eu cu sabia..."
25. Idem, p.34: "Cine trage sabia de sabie va muri..."
26. Idem, p.30-31: "Codreanu era un om încrezut..."
27. I.C. Butnaru în "Holocaustul Uitat" p.205: "Peste 200 de mii evrei și-au pierdut cetățenia română... unde să plece..."
28. Corneliu Codreanu "Pentru Legionari" p.153: "Un stat iudaic cu planuri de cucerire..."
29. Meir Kahane în ziarul New York Times din iulie 1983: "For a Jewish State, Annex and Expel: "Cum să dăm drepturi egale celor care nu sunt evrei?"
30. Robert Friedman în "Nice Jewish Boys with Bombs" din ziarul The Village Voice din 6 mai 1986, p.22; "au pus o bombă sub mașina unui diplomat sovietic și..."
31. Idem, p.24: "Tscherim Soobzokov ucis de o bombă pe ușa casei"
32. Idem, p.24: "O bombă pe ușa lui Elmar Sporgis".
33. Idem, p.24: "Alex Odeh rupt în două de o bombă pe ușă".
34. Idem, p.26; "...un rai pentru teroriști evrei".
35. Farber M.A. în ziarul New York Times din 5 noiembrie 1990: "Kahane a fost împușcat mortal de..."
36. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Garda de Fier este periculoasă neamului..."

37. Idem, "Legionarii trebuie să fie extirpați".
38. Idem, "...legionari abjecți... sămânța lor să dispară".
39. Idem, "...Să fie duși pe Insula Șerpilor".
40. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu "Pe Marginea Prăpastiei" Vol.I p.35: "Pun tunurile pe legionari".
41. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Niciodată mișcarea legionară nu va recurge la..."
42. Idem, "Legionari uciși de guvernul Goga-Cuza în..."
43. Idem, "Guvernați în pace!"
44. Idem, "Vreau să fiu răzbunat așa cum..."
45. Smith-Muzzey-Lloyd în "World History" 1946, p.621: "Carol dă drepturi minoritarilor din România egale cu românii".
46. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Constituția este o piatră de mormânt peste..."
47. Idem, Codreanu dizolvă Garda de Fier prin Circulara 148.
48. Alexandru Suga în Revista Carpații Nr.56/57 din mai 1987 publicată la Madrid: condusă de un ignorant ce duce la dezastru".
49. Idem: "Acolo printre blide se pun la cale comploturi..."
50. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I Editura Mișcării Legionare din Madrid 1982 p.302: "Să distrugă comerțul Legionar".
51. Idem, p.304: Ordinul lui Carol de sigilarea unităților comerciale deținute de legionari.
52. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.II Editura Mișcării Legionare, Madrid 1986; p.51,52,53,54; Scrisoarea lui Codreanu trimisă lui Iorga.
53. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: A doua scrisoare trimisă de Codreanu lui Iorga.
54. Ana Maria Marin (sotia lui Vasile Marin mort în luptele din Spania) în "Poveste De Dincolo..." Editura Autorului, Madrid 1979, p.130; "...Să mă dăruiesc țării și Neamului".
55. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.II p.66: "M-au chinuit..."
56. Idem, p.102: "Erau niște șicane politice..."
57. Idem, p.112: "O atare scrisoare n-am văzut-o în viața mea".
58. Idem, p. 84: "Să vină lumea spre a constata nulitatea lui..."
59. Idem, p.124: "Codreanu se apără vorbind 7 ore..."
60. Idem, p.125: "Condamnat la 10 ani pentru crimă de trădare".
61. Corneliu Codreanu "Însemnări de la Jilava 3 Junie 1938" publicate la Linz în 1951 de legionarii în exil, și în 1978 la Madrid de Traian Golea: "Nimeni n-a fost lovit ca mine..."
62. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.II p.125: "Sunt condamnat pe simple afirmații".
63. Idem,p.124: "În fața marei nedreptăți ce mă lovește..."

CAPITOLUL 18

APRILIE 1938 - SEPTEMBRIE 1939 CRIMELE COMISE DE REGELE CAROL AL II-LEA CU MÂNA LUI ARMAND CĂLINESCU

În noaptea când Codreanu a fost arestat, Armand Călinescu arestase și 700 de legionari, printre care se aflau vârful elitei legionare, ca membrii fondatori ai Legiunii și comandanții de Cuib, numit “Grupul 19” și care au fost închiși în lagărul Miercurea Ciuc, special pregătit pentru ei. Aceștia erau:

1. Profesorul Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului
2. Mihail Polihroniade, avocat
3. Alexandru Tell, avocat
4. Ion Dobre, profesor
5. Traian Cotigă, avocat
6. Ștefan Zăvoianu, colonel
7. Vasile Cristescu, profesor
8. Ion Banea, doctor în Drept
9. Nae Ionescu profesor și filozof
10. Sima Simulescu, profesor
11. Vasile Iasinschi, profesor
12. Ghe. Furdui, doctor în Teologie
13. Radu Gyr, profesor și poet
14. Dragoș Protopopescu, profesor, cel care scrisese articolul despre Duduia
15. Nicolae Totu, avocat
16. Ilie Gârneață
17. Grigore Cristescu, preot
18. Bănică Dobre, jurnalist
19. Eugen Ionică, inginer.”¹

“Într-un lagăr înființat la Tismana, au fost închiși acești comandanți legionari:
1. Inginer Gheorghe Clime, președinte al Partidului Totul pentru Țară, în
locul generalului Zizi Cantacuzino, care murise în oct. 1937,

2. Medic Paul Craja,
3. Avocat Noveanu,
4. Doctor Georgescu,
5. Avocat Bidianu,
6. Doctor Cincora.”²

“În lagărul de la Dragomirna, au fost închiși legionarii:

1. C. Diaconescu,
2. A. Ventocic,
3. Spiridon Poliacu,
4. Mile Lefter,
5. Simion Lefter.”³

Pe lângă aceștia, au fost arestați toți legionarii care dețineau posturi la Stat. După ce au fost bine bătuți de polițiști, unii au fost eliberați, dar destituiți din funcții, că așa dăduse ordin Regele Carol și "Regina Dudaia".

"Cu toată această teroare, legionarii din lagărul Tismana încă mai credeau că rațiunea va învinge și împreună cu inginerul Clime trimit un memoriu Regelui, cerând rejudecarea procesului lui Corneliu Codreanu. N-au primit nici un răspuns."⁴

"Preotul Dumitrescu-Borșa, care luptase în Spania, scrie Patriarhului Nicodem despre arestările ilegale și barbarele torturi la care erau supuși legionarii, dar Nicodem nu i-a răspuns."⁵

"Armand Călinescu continuă vânătoarea legionarilor și în iunie 1938, arestează pe următorii:

1. Constantin Papanace, doctor în Economie,
2. Avocat Ion Bologa,
3. Ion Antoniu,
4. Avocat Victor Silaghi.

În timp ce îi transporta cu trenul la lagărul din Miercurea Ciuc, Silaghi sare din tren și intră în lupta clandestină."⁶

Zi și noapte polițiștii și jandarmii făceau arestări. "La sfârșitul lui iunie, alt lot de intelectuali sunt arestați și încarcerați într-un lagăr din orașul Vaslui. Ei erau:

1. Avocat și diplomat Alexandru Cantacuzino, care luptase în Spania,
2. Doctor în drept Gheorghe Istrate,
3. Medic Paul Craja,
4. Jurnalist Virgil Ionescu, *
5. Doctor Șerban Milcoveanu,
6. Avocat Radu Budișteanu,
7. Comerciant Ghe. Apostolescu,
8. Inginer Serafim Aurel,
9. Preot Nicolae Georgescu Edineti!"⁷

"La ordinul lui Carol, Tribunalul Militar Secția I a Corpului II Armată îi declară pe toți acești arestați complicitii lui Corneliu Codreanu. Sunt judecați în 5 zile și la 1 iulie 1938, i-a condamnat la ani grei de închisoare, prin Sentința Nr.503 din Dosarele 895 și 900, pe următorii:

1. Avocat Alex. Cantacuzino, 9 ani închisoare,
2. Profesor Vasile Christescu, 9 ani închisoare (condamnat în lipsă),
3. Inginer Gh. Clime, 7 ani închisoare,
4. Avocat Alex. Tell, 7 ani închisoare,
5. Doctor Ghe. Istrate, 7 ani închisoare,
6. Avocat Polihroniade, 7 ani închisoare,
7. Medic Paul Craja, 7 ani închisoare,
8. Avocat Traian Cotigă, 7 ani închisoare,
9. Profesor Sima Simulescu, 7 ani închisoare,
10. Doctor Ghe. Furdui, 7 ani închisoare,
11. Doctor Milcoveanu, 7 ani închisoare,
12. Avocat Nicolae Totu 7 ani închisoare,
13. Inginer Eugen Ionică, 5 ani închisoare,
14. Inginer Serafim Aurel, 5 ani închisoare,

15. Avocat Radu Budișteanu, 7 ani închisoare,
16. Jurnalist Virgil Ionescu, 7 ani închisoare,
17. Jurnalist Bănică Dobre, 7 ani închisoare,
18. Comerciant Apostolescu, 5 ani închisoare,
19. Preot Georgescu Edinet, 1 an închisoare.”⁸

Era așa o teroare în țară, că oricine se aștepta să intre polițiștii sau jandarmii peste el în casă. Că așa făceau. Bubuiiau la ușă în mijlocul nopții, te luau din pat și în pumni te duceau la poliție sau la jandarmerie, unde te călcau în picioare, să le spui ce legături aveai cu legionarii. Chiar dacă nu erai legionar, era o crimă să ai o rudă sau un prieten legionar. Și s-au găsit destui evrei, care reclamau la poliție că X sau Z era legionar..., deși nu era.

Datorită acestei prigoane, legionarii s-au ascuns și au trecut în lupta clandestină ca: “Un grup de legionari din Sibiu, sub îndrumarea avocatului Biriș, fac o tipografie clandestină numită -Oastea Domnului-, unde tipăresc cartea, -Adevărul despre procesul Căpitanului-, în care explicau în mod juridic infamia din procesul înscenat. Sunt prinși în 26 august 1938, judecați și condamnați la câte 3 ani închisoare.”⁹

“Este arestat asistentul universitar Iordache Nicoară și muncitorul Dumitru Groza, în timp ce distribuiau la populație cartea -Adevărul despre procesul Căpitanului-. Au fost bătuți de polițiști timp de 5 zile.

Schingiuit de moarte, Iordache Nicoară cu picioarele rupte și într-un lac de sânge, este târât la o dubă și transportat la închisoarea Miercurea Ciuc, unde a fost aruncat într-o celulă fără să-i dea ajutor medical. Groza împreună cu Nicoară au zăcut pe ciment fără nici un ajutor medical, până sângele din trupurile lor torturate s-a uscat pe ei. Printr-un miracol, ei au supraviețuit și au fost judecați și condamnați la câte 3 ani închisoare fiecare.”¹⁰

“Preotul Dumitrescu-Borșa scrie iar Patriarhului Nicodem, despre barbarele schingiuiri suferite de Nicoară și Groza, rugându-l să intervină la Rege. Dar Sfinția Sa nu i-a răspuns.”¹¹

“În septembrie 1938, Corneliu Codreanu este mutat de la Jilava la închisoarea din Râmnicu Sărat, unde comanda evreul Scarlat Roșianu, bucurându-se să-i facă zilele cât mai grele. Când soția lui l-a vizitat, el i-a spus că, împunându-se pe profesorul Vasile Christescu și pe tânărul profesor Horia Sima, să formeze Comandamentul de Prigoană în clandestin, spre a rezista teroarei carliste.”¹²

“Horia Sima cu Augustin Micu și Vasile Christescu, înființează «Centrul Răzleții», pentru a continua lupta și a informa populația României prin manifeste, despre teroarea ce o îndurau legionarii.”¹³

În acele condiții de prigoană, cu amenințarea morții deasupra capului, legionarii au tipărit clandestin zeci de mii de manifeste și le-au împrăștiat în toată țara, în care-l acuzau pe Carol de condamnarea nedreaptă a lui Corneliu Codreanu și teroarea declanșată asupra legionarilor.

Cât despre întruniri, legionarii se adunau în mare secret prin pivnița unui prieten, unde totul se desfășura cu aceeași solemnitate ca în condiții normale.

Îmbrăcați în cămășile lor verzi cu diagonală pe piept, ei stăteau în poziție de drepti “La Icoană”, în fața unui altar improvizat și împodobit cu flori, pe care era așezată icoana Arhanghelului Mihail, luminată de o candelă și lumânări aprinse.

Comandantul de cuib făcea apelul, strigând: "Căpitanul", iar audiența răspundea într-un glas: "Prezent!"

Îi striga apoi la apel pe toți camarazii aflați în închisori, pe cei omorâți de jandarmi și polițiști, cât și pe eroii Moța și Marin morți în Spania, iar răspunsul era un solemn: "Prezent!"

Apoi într-un singur glas, legionarii spuneau Tatăl Nostru, se închinau și se rugau pentru sănătatea Căpitanului și a camarazilor aflați în închisori, încheind: "Așa să ne ajute Dumnezeu!"

Cu o credință fermă în cauza lor și cu o dragoste imensă pentru Căpitan, legionarii jurau în fața icoanei, că vor continua lupta până la victoria finală și vor ști să moară pentru țară și Legiune. Aceștia erau "Oamenii Noi" crescuți de Codreanu, despre care arogantul Iorga zicea, că era un iliterat și o nulitate...

Condamnat la 10 ani închisoare, Codreanu continua să-i inspire pe legionari, chiar din adâncul temniței.

*

Și în timp ce Armand Călinescu aresta și omora în băți pe naționaliștii români, mari evenimente aveau loc în Europa de Vest. Cancelarul Germaniei Adolf Hitler, tuna și fulgera la adresa Franței și Angliei, că după ce sărăcise poporul german storcându-l de miliarde de dolari despăgubiri de război, i-au furat și coloniile din Africa de Sud, cât și provinciile Moravia și Boemia, pe care le-au făcut cadou Cehoslovaciei în anul 1919.

Și cum adevărul istoric era, că aceste provincii aparțineau Germaniei din secolul XIII, Hitler a cerut restituirea lor, denunțând Tratatul de la Saint Germain făcut în 1919, declarând:

"Am datoria morală să-i salvez pe acești 3 milioane germani din Sudeți, care trăiesc ca minoritari în propria lor țară, despuiați de drepturi și umiliți de guvernul Beneș al Cehoslovaciei." ¹⁴

Temându-se de război, Franța și Anglia decid să-i restituie Sudeții lui Hitler și, trimit să trateze cu el, pe ministrul francez Daladier și pe Neville Chamberlain din partea Angliei, care atunci se numea "Marea Britanie", că stăpânea prin forță India, Australia, Canada și Sud Africa.

Cei doi miniștri au fost primiți de Hitler la reședința sa din Berchtesgaden, unde au semnat "Acordul de la München" în 29 septembrie 1938, prin care Sudeții erau restituiți Germaniei.

Fără să tragă un cartuș, Hitler a luat înapoi Sudeții așa cum luase și Austria în martie 1938, anexând-o la "Marele Reich", declarat de el o țară de "oameni superiori" față de celelalte popoare, care pentru el erau "de rasă inferioară", în care erau incluși și românii, numiți de el "țigani".

"De mutilarea Cehoslovaciei s-au bucurat și polonezii, care în acele momente tragice au dat un ultimatum cehilor, cerând teritoriul Teschen. Iar Ungaria condusă de Amiralul Micloș Horthy, a cerut și el o bucată din trupul sângerând al Cehoslovaciei ce aparținuse Austro-Ungariei până în 1918." ¹⁵

Văzând ce a făcut Hitler, românii au intrat în panică, pentru că el voia să refacă Marele Imperiu Catolic German, așa cum fusese înainte de 1918 și să le răpească Transilvania și Banatul, redate României prin Tratatul de la Versailles.

Cum Regele Carol al II-lea nu s-a impacientat de acțiunile lui Hitler și nu a informat poporul, legionarii care erau hăituiți de el au tras semnalul de alarmă.

“Pentru acest motiv, Legiunea scoate publicația clandestină a ziarului «Curierul», prin care informează populația despre politica greșită dusă de Regele Carol al II-lea, dând ca exemplu Tratatul de la München. Semnalează pericolul de a se pierde Transilvania, Banatul și Basarabia, situație agravată de politica externă a regimului dictatorial și de teroarea internă dusă de Călinescu.”¹⁶

“Cu toată cenzura și oprirea, un manifest semnat de toți studenții din București este lipit pe pereți și garduri, prin care criticau politica externă dusă de Regele Carol al II-lea.”¹⁷

“Profesorul Vasile Christescu, fugit de sub escortă, condamnat în lipsă la 9 ani închisoare și în luptă clandestină, trimite un memoriu Regelui Carol, prin care cerea eliberarea din temniță a Căpitanului. Cere încetarea prigoanei legionarilor și pune răspunderea pe umerii guvernului în cazul în care neînțelegerile se vor adânci între el și popor. Memoriul a fost predat la Palat de către Generalul Morruzi.”¹⁸

“Un grup de ofițeri în rezervă trimit un memoriu la consilierii regali, imputându-le că nu intervin față de nelegiuirile comise de Regele Carol al II-lea și le cere să-și dea demisia.”¹⁹

“În același timp, studenții de la Universitatea Cernăuți, manifestează și cer eliberarea din închisoare a Căpitanului, cât și încetarea prigoanei legionarilor. Ministrul de Justiție Victor Iamandi ordonă arestarea celor 70 de studenți și matrașarea lor de către jandarmi, la care a asistat personal. Pentru schingiuirea studenților, l-a avansat în grad pe colonelul Cristescu.”²⁰

Neîndurător, Carol continua prigoana și torturarea legionarilor prin mâna călăului Armand Călinescu. Populația habar nu avea, căci ziarele nu scriau despre aceste crime, astfel că legionarii au început să distribuie manifeste în toată țara. Pentru Basarabia, era însărcinat de Legiune studentul Ion Roth Jelescu să distribuie manifeste și cartea “Adevărul în procesul Căpitanului”.

Jelescu era ajutat de Mihail Heidenreich, un om ieșit la pensie ce trăia în Tighina, de studentul Boris Țucan și elevii de liceu, Alistar și Coșciug. Ei distribuiau în mare secret cărțile și manifestele Legiunii în orașele Tighina, Chișinău și Cetatea Albă, iar la sate, făcea distribuția Parfenie Serafim, un țăran din satul Copanca.

“Garnizoana Tighina avea o mulțime de ofițeri care erau simpatizanții mișcării Legionare și care citeau presa ei, împreună cu intelectualii din oraș ca, profesorul B. cu soția, administratorul financiar M., inclusiv Comandantul Reg. 7 Vânători, colonel F., maiorul B., Căpitanul P., locotenentii C. H. și R. și Căpitanul V.B...”²¹

În luna august 1938, Jelescu face două pachete cu cărți și pleacă cu trenul la Tighina, unde locuia și cumnatul său, căpitanul de Geniu V.B. la care se adăpostea.

Jelescu află de la cumnatul său, că ofițerii din Regimentul 7 Vânători Tighina făcuseră un complot să-l ucidă pe Carol când venea să facă o inspecție la acel regiment în ziua de 6 septembrie 1938. Jelescu fuge imediat la București și informează “Centrul Răzleții” despre complotul ofițerilor. El primește ordinul următor: “Să faci și imposibilul, să convingi grupul de ofițeri să renunțe la această

acțiune, timpul nefiind oportun, putând pune în pericol însăși viața Căpitanului. Legionarii să nu se amestece în acest complot.”²²

“Jelescu se întoarce la Tighina și îl informează pe cumnatul său de ordinul Legiunii, dar ofițerii nu renunță la planul lor și sub comanda lt. H., împreună cu căpitanul de Geniu V.B. (cumnatul lui Jelescu), au minat sala de festivități a Regimentului 7 Vânători Tighina, să fie aruncată în aer la un contact electric, în timp ce Regele urma să ia masa însoțit de Armand Călinescu, generalul Bengliu, generalul Marinescu și ministrul Iamandi. Toate pregătirile erau cunoscute și aprobate de Comandantul Regimentului, colonelul F., care după toate regulile trebuia să ia parte la masa oferită în onoarea Regelui și știa că însăși viața lui era pecetluită.”²³

Jelescu este trădat de un fost camarad, Ghenadie Bulat, că distribuia presa legionară și arestat în ziua de 26 august 1938, împreună cu Boris Țucan, Coșciug și Alistar și depuși la închisoarea militară Chișinău.

“Alistar și Coșciug au fost condamnați la 4 luni închisoare pentru posedare de manifeste ale unei organizații subversive desființată prin lege, iar Jelescu cu Țucan la 6 luni și o zi închisoare, cu 100 de mii lei amendă și 8 ani interdicție.”²⁴

În timp ce Jelescu cu camarazii săi zăceau flămânzi pe cimentul rece al unei celule întunecoase, cu lanțuri la mâini și la picioare, Regele Carol al II-lea își suspendă vizita la Tighina. Ofițerii din complot nu s-au neliniștit, ci și-au extins planul de a-l ucide la Alba Iulia, unde Carol urma să facă o vizită la 1 decembrie 1938.

La 3 noiembrie 1938, apare la Chișinău generalul Ion Antonescu la comanda Corpului III Armată, mutat disciplinar de Carol, că “nu salutase cu respectul cuvenit pe curtezana Lupescu.”

Generalul Antonescu, constatând că mii de români erau ținuti într-o cumplită mizerie în lagărul Sădăclia și de acolo aduși la închisoarea militară Chișinău, unde erau ținuti în lanțuri, în frig, fără apă și mâncare, cu un hârdău de fecale lângă ei, trimite un raport scris primului-ministru și ministru de Interne, Armand Călinescu, având textul următor:

“6 noiembrie 1938,

Tineri români și tineri studenți, închiși nu pentru fapte nedemne, se ofilesc într-o mizerie de nedescris. Acești tineri sunt siliți să doarmă pe cimentul gol, închisoarea neavând paturi și sunt ținuti într-un regim de subalimentare și anemie incompatibil cu ideea de civilizație și respect pentru ființa umană.

În neputința de a li se da un ceaiu dimineața, ei sunt hrăniți cu terci, un fel de mămligă diluată cu apă. Nu li se îngăduie nici o carte de studiu sau rugăciuni și nu au voie să respire un pic de aer curat, decât o oră pe zi, în incinta închisorii.

Atâta vreme cât un câine din serviciul jandarmeriei are o alocație de 8 lei pe zi, iar un tânăr deținut numai de 4,80 lei pe zi, situația lor va fi disperată și vor fi candidați sigur, la tuberculoză.

General Ion Antonescu.”²⁵

Călinescu îi raportează lui Carol, că Antonescu simpatizează pe legionari și Carol îi ia comanda lui Antonescu, trecându-l iar în cadrul disponibil al Armatei. Umilit a patra oară, Antonescu sa retras ca civil în orașul Pitești.

Între timp, polițiștii din Tighina ca să afle cine mai citea presa legionară, arestează pe informatorul lor Bulat, care fusese gestionar la un chioșc al Legiunii,

de unde cumpărau ziare și ofițerii. Bulat îi denunță pe toți, fără să știe că acei ofițeri erau amestecați în complotul de a-l ucide pe Carol. Dar Poliția, urmărindu-i pe ofițeri pentru cumpărare de cărți și ziare legionare, a descoperit că ei făceau parte din complot.

“Este arestat Mihail Hidenreich, Goian și Parfenie Serafim, cât și ofițerii care cumpărau ziare legionare și care se numeau:

1. Căpitan Virgil Borzea,
2. Locotenent H.,
3. Căpitan P.,
4. Locotenent R.,
5. Locotenent C.,
6. Inginer Nicolicescu din Chișinău.

Ei au fost anchetați de Procurorul Militar, maiorul Cristian Manea. Ofițerii H. și R., au luat asupra lor toată răspunderea pentru complot și pentru armele sustrase din regiment.”²⁶

Acești ofițeri, care nu erau legionari, au declarat: “Noi, ca ofițeri, am depus jurământ de credință Regelui Carol. Acum însă, ne considerăm dezlegați de acest jurământ, pentru că el, regele, e primul sperjur prin încălcarea jurământului făcut față de Poporul Român. În loc de a fi primul lui servitor, s-a făcut călăul neamului. Pretutindeni domnește corupția. Toți nechemații, toate lichelele și oamenii de nimic sunt ridicați în ranguri, răsplătiți pentru lingușire și crimă. Bogățiile țării au fost înstrăinate. Depravarea, minciuna și lovirea pe la spate sunt metodele de guvernare ale acestui rege, el însuși un depravat și un încorect.

Noi nu mai putem suporta aceste fapte. Suntem ostași ai neamului românesc și nu instrumente docile în mâinile amantei regelui, evreica Elena Lupescu Wolf.

Noi nu avem educația răbdării legionare, dar nici nu putem sta cu mâinile în buzunare, asistând indiferenți la crucificarea întregului tineret român!”²⁷

Ofițerii H. și R. au fost condamnați la ani grei de închisoare, iar Ion Jelescu cu Parfenie Serafim bănuieți că făceau parte și din complotul descoperit, au fost aduși la București pentru anchetă și interogați la Siguranța Statului Brigada II, de către comisarul Ionel Dumitrescu și agenții lui, Victor și Iulius Horvath.

Comisarul Dumitrescu cu cei doi Horvath, l-au luat la anchetă pe Serafim, strigând la el: “Spune mă ce știi, că de nu te omorâm!”²⁸

“Nu știu nimic, domnule, a zis Serafim. Puteți să-mi faceți ce vreți, că eu nu știu de nimeni nimic.”²⁹

Cei doi Horvath s-au repezit la Serafim, l-au trântit jos și au sărit cu picioarele pe el. Apoi l-au târât de păr și l-au lovit cu capul de perete până i-a țâșnit sângele pe nas și pe gură. Când Serafim a leșinat, l-au târât la o celulă și l-au aruncat pe cimentul gol.

A doua zi, tortura a reînceput, dar l-au adus și pe Jelescu să asiste la suferințele lui Serafim, pe care comisarul Dumitrescu l-a întrebat: “Ia spune Serafime, când ai văzut tu ultima oară pe Horia Sima, pe Papanace și pe Petrașcu?”

30
“Domnule comisar, eu nu i-am văzut niciodată. E prima dată când aud vorbindu-se de ei, a răspuns Serafim.”³¹

Agentii Horvath i-au spus lui Serafim să-și scoată hainele. "Complet gol, a fost întins pe o bancă și legat cu o frânghie peste tot corpul de bancă, așa ca să nu poată face nici o mișcare. Frații Horvath au luat în mână câte un bici ce se afla atârnat pe perete și au început să-l lovească peste față. Fața lui Serafim s-a înroșit de sângele ce țâșnise din pielea crăpată." ³²

Îngrozit de cele ce vedea, Jelescu și-a acoperit fața cu mâinile, dar Dumitrescu i-a zis ironic: "Ce mă, nu-ți place? Vezi că de tine depinde totul. Cum ne spui unde e toată banda lui Horia Sima, încetăm de a vă mai bate." ³³

Jelescu l-a privit drept în ochi pe Dumitrescu, replicând:

"Camaradul Serafim e fiu de țăran și nu s-a mișcat din satul lui decât până în orașul Tighina. E pentru prima oară că vede Bucureștiul. Cum îți închipui dumneata, că un Horia Sima, sau mai știu eu care legionar din conducerea Mișcării, s-ar deplasa tocmai la Tighina, pentru a sta de vorbă cu Serafim sau cu mine?" ³⁴

"La atinge-i câteva, Horvath, să nu-mi mai țină prelegeri, a zis Dumitrescu." ³⁵

Cei doi agenți l-au lovit cu bicele pe Jelescu peste față și piept, până s-au înroșit de sânge. Apoi l-au lăsat pe Jelescu și iar l-au luat la bătaie pe Serafim. Iuliu Horvath îl lovea cu biciul dealungul corpului, iar Victor Horvath deacumerzisul, până fața și trupul lui Serafim au devenit o masă Roșie de sânge. El nu scotea nici un geamăt, ci repeta: "Nu știu nimic. Nu am de spus nimic." ³⁶

În noaptea următoare, cei doi legionari sunt duși împreună la anchetă. Comisarul îi amenință, că dacă nu-i spune unde se află Horia Sima îi va omorâ în torturi. Jelescu se apără, spunând: "Oare dumneata nu vrei să înțelegi că nu am nimic de spus? Că eu nu cunosc pe niciunul din acești oameni și niciodată n-am fost în contact cu ei!" ³⁷

"Leagă-l Horvath și începe, a zis comisarul Dumitrescu." ³⁸

Redau torturile îndurate de Jelescu, povestite de el însuși:

"Am fost desbrăcat de haine și întins pe o bancă cu fața în jos. Apoi m-au legat deoparte și de alta a Băncii cu niște curele și frânghii. Mi-au trecut o curea și peste gât. La comanda lui Dumitrescu, agenții au început să mă lovească cu bicele. Câtă tristețe, câtă mizerie morală! Doi unguri mă băteau în casa mea, în țara mea, la ordinul unui român. Cât timp m-au bătut, nu știu, dar sângele îmi curgea din nas și gură. Fui cuprins de o moleșală, până când n-am mai văzut și simțit nimic...

Timp de trei zile, am fost ridicat din celulă în fiecare noapte pe la ora zece și bătut la tălpile picioarelor, înțepat peste tot corpul cu sulele și biciuit. După asta, îmi puneau piatră acră pe răni, pentru a opri sângele." ³⁹

"În seara următoare, a început torturarea lui Serafim în fața mea. L-au întins pe bancă și l-au legat strâns cu o frânghie de ea. I-au prins după aceea o frânghie de gât ce au legat-o de o verigă groasă din zidul camerei de tortură. O altă frânghie prinsă de o verigă din peretele opus îi ținea picioarele legate. Apoi cei doi agenți cu câte un bici în mână au început să-l lovească pe Serafim peste față și abdomen. Am numărat o sută de lovituri, dar Serafim n-a scos un geamăt.

Văzând că nu scoate nici o vorbă de la el, au lăsat bicele deoparte și Iuliu Horvath a luat o lamă de bărbierit cu care îi cresta pielea pe abdomen, în timp ce Victor Horvath cu o sulă de cismărie, îl înțepa în umeri până ajungea la os, răcâindu-l. Serafim a început să geamă și apoi să urle de durere.

În acel moment, Ionel Dumitrescu s-a apropiat, i-a luat testiculele în mâini, strângându-le cu toată forța. Serafim n-a mai putut îndura și a strigat: -Încetați, că vă spun tot!-

L-au dezlegat și i-au făcut semn să se așeze pe bancă în fața lui Dumitrescu, care i-a zis: «Hai, vorbește!»

Lăsați-mă să mă odihnesc, că vă spun tot, a zis Serafim. Buzele îi tremurau, iar fălcile i se mișcau într-o parte și alta, parcă mesteca ceva. După un timp, Serafim s-a ridicat de pe bancă și cu pași înceți s-a apropiat de masa la care stătea Dumitrescu. S-a aplecat mult deasupra mesei, apropiindu-și fața de el și l-a scuipat în față cu un scuipat gros și plin de sânge. Comisarul s-a ridicat și-a șters obrazul de sânge și cu o furie de fiară s-a repezit la Serafim, trântindu-l jos și lovindu-l cu picioarele, în timp ce frații Horvath făceau la fel.

Serafim se lupta cu cei trei și a reușit să scape din mâinile lor, retrăgându-se într-un colț al camerei de tortură.

Când cei trei sbiri au încercat să-l prindă, Serafim cu un zâmbet cinic a scos limba afară și le-a arătat-o cu degetul. Era numai o bucată de carne însângerată. Serafim își tăiasse limba cu dinții. Acea bucată de sânge pe care o scuipase în fața comisarului Dumitrescu, era propria lui limbă.

Dumitrescu cu ochii plini de ură că nu mai putea să-l facă a vorbi pe Serafim, că nu mai avea limbă, spune celor doi călăi Horvath: -Luați-l și terminați cu el. Duceți-l la crematoriu!- ”⁴⁰

Serafim l-a privit cu un surâs misterios pe Jelescu, crezând că a merge la crematoriu, însemna că mergea acasă. “S-a apropiat de Jelescu, i-a strâns mâna și l-a salutat legionărește, apoi a ieșit din camera de tortură cu fruntea sus, împins din spate cu brutalitate de cei doi agenți. Bietul Serafim, nici nu știa măcar ce este un crematoriu...”⁴¹

Țăranul Parfenie Serafim a sfârșit la crematoriu, aruncat de viu în flăcări, iar Jelescu a fost torturat în continuare de agenții Horvath și comisarul Dumitrescu. Redau acele torturi descrise de însuși Jelescu:

“M-au obligat să rămân gol, apoi m-au legat fedeleș pe aceeași bancă chinurilor noastre, imobilizându-mă complet. Dumitrescu s-a apropiat cu o sulă lungă și ascuțită și zâmbind feroce cu ochii bulbucăți, mi-a înfipt încet sula în carne, în dreptul claviculei drepte. Cu un rânjet diabolic, a apăsă-o până la os, apoi a răcâit încet, în toate sensurile. Victor Horvath făcea aceeași operație la clavicula stângă.

Până acum, fusesem bătut în toate chipurile; biciuit și zdrobit în picioare; bătut cu cravașa și pumnii; aruncat de pereți și bătut la tălpi, dar ca atunci n-am simțit așa o durere. Aveam impresia că cineva îmi smulgea creierii din cap și am început să urlu.

Încurajați de urletele mele, au început să îndesească întepăturile și răcâiturile pe tot corpul. Mă întepau în coaste, spate, picioare și în cap, iar unul mi-a înfipt sula cismărească în șira spinării. Am simțit că mă sufoc și mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit, eram singur în camera de tortură, întins pe cimentul rece.”⁴²

“După un timp, au apărut cei doi Horvath, călăii mei. Mi-au ordonat să stau liniștit, că mă spală de sânge. Și amândoi au turnat conținutul a două căldări, care

era ori sare ori piatră acră, peste rănilile mele. Am simțit o usturime și o arsură, ca și cum eram ars de viu și din nou s-a lăsat întunericul peste mine...

Când mi-am revenit, auzeam ca prin vis: -Unde e Sima și Panaitescu?- N-am vrut să răspund. Dumitrescu s-a repezit la mine ca un nebun, mi-a apucat testiculele în mâini și a început să strângă cu toată forța. În viața mea n-am simțit așa o durere. Simțeam că mă înăbuș și îmi pierd cunoștința. Am mai primit câteva lovituri în coaste și în stomac, apoi n-am mai simțit nimic..."⁴³

Așa se făcea o anchetă sub domnia Regelui Carol al II-lea în România.

Pe lângă astfel de torturi, legionarii închiși erau supuși la cel mai barbar regim, cum rezultă din declarația unui supraviețuitor din închisoarea Jilava: "Până acum de 15 zile, cred că n-am mâncat mai mult decât o pâine. Am dormit îmbrăcat. N-am fost scos afară la aer nici măcar 5 minute. M-au umplut purecii și păduchii și mă pișcă toată noaptea."⁴⁴

Un alt legionar, închis la Jilava, povestește ce a îndurat: "Chinuit fizicește ca un câine, iată acuși sunt 60 de zile de când dorm îmbrăcat pe scândura asta cu rogojină. 60 de zile și 60 de nopți, de când oasele mele sug ca o sugătoare umezeala care țâșnește din pereți. De 60 de zile nu schimb o vorbă cu nimeni, căci nimeni de aici nu are voie să vorbească cu mine."⁴⁵

Suferințele legionarilor din închisori se aud afară. Ziaristul Vasile Cârdu apelează la demnitarii: Vaida Voevod, Valer Pop și la generalul Coroamă, rugându-l să-l informeze pe Rege despre brutalitățile ordonate de Armand Călinescu. Toți l-au refuzat, fiindcă știau că prigoana și tortura erau ordonate chiar de Rege.

Ca să se facă auziți, legionarii din Grupul Răzleții lipesc un manifest pe pereții clădirilor din București, cu textul: "Noi știm acum, de ce Regele Carol al II-lea ne ucide. Comunitatea evreiască din România este vinovată de prigoana și condamnarea Căpitanului nevinovat. Evreii, prin influența ce o exercită doamna Lupescu asupra Regelui Carol al II-lea, au reușit să oprească revizuirea procesului și continuarea arestărilor și a condamnărilor celor din Garda de Fier. Noi îi facem răspunzători numai pe evrei, pentru toate suferințele legionarilor!"⁴⁶

La începutul lui noiembrie 1938, Codreanu este vizitat de soția sa, care îi șoptește de încercările ce se făceau să-l scoată din închisoare cu forța. El îi spune: "Le cer camarazilor să înceteze orice acțiune de a mă elibera din închisoare și orice violențe. Spune-le că, prin asta, îmi pun viața în pericol. De viața mea va avea grijă Dumnezeu. Ei să aibă grijă de viețile lor și de viitorul mișcării Legionare. Nu știu care va fi soarta mea, dar știu că inamicii mei m-au suit pe un pedestal mai înalt decât merit și acțiunile lor contra mea vor fi judecate de Dumnezeu și Istorie!"⁴⁷

Ca să pondereze avântul celor care luptau să-l scoată din închisoare, Codreanu scrie aceste rânduri: "Șeful Legiunii iese din luptă. Exclud de la conducerea mișcării pe membrii familiei Codreanu."⁴⁸

Iar la scrisoarea adusă de soția lui de la Horia Sima și Vasile Christescu, în care îl întreba ce să facă pentru a salva Transilvania din ghearele lui Hitler, Codreanu le răspunde pe un bilețel: "Plăcintă mare în Ardeal, dar fără violențe."⁴⁹

Doamna Elena Codreanu a luat cele două bilețele, l-a îmbrățișat pe soțul ei și a plecat plângând, fără să știe că îl vedea pentru ultima oară viu...

Prigoana legionarilor continua. Zilnic cădeau alții arestați. Sefii din "Centrul Răzleții" simt că era la mijloc o trădare, deoarece erau arestați oameni ce nimeni nu

știa că erau legionari. Deși până la acea dată, Legiunea nu avusese legătură cu nici o putere străină, ca să-și salveze viețile, hotărâsc să ceară ajutor Germaniei și trimit ca emisar pe Ion Victor Vojen.

Vojen trece granița clandestin în Polonia și de acolo în Germania. Merge la Mareșalul Keitel cu care era în relații amicale și îi cere ajutor, povestindu-i cum Regele Carol prigonea și ucidea pe legionari. Keitel îi spune: "Îmi pare rău de cele ce se întâmplă în România, dar Germania nu este interesată în politica ei internă. Ce pot să fac pentru d-stră este, să vă asigur de azil politic în Germania, unde pot veni cei în pericol să-și piardă libertatea și viața în propria lor țară."⁵⁰

În timpul acesta, la București se serba cu mare fast ziua de 8 noiembrie, onomastica Voevodului Mihai. O recepție a fost la Palatul Regal, dar una intimă a fost seara la palatul din Băneasa, unde Duduia cu Carol și Mihai între ei, i-au primit pe musafiri, printre care se afla și amicul casei, Armand Călinescu.

Când el l-a salutat pe Carol, i-a șoptit:

-Am un urgent raport de făcut Majestății Voastre.

Carol s-a scuzat față de amantă, l-a luat de umeri pe Călinescu și au intrat într-o cameră să discute. A rămas să facă pe amfitrionul curtezana Lupescu acompaniată de Mihai, care se obișnuise cu prezența ei în rolul de "mamă vitregă", deși știa că mama lui adevărată trăia în exil din cauza ei...

Mihai a încercat s-o respingă pe amanta tatălui său, dar Carol l-a pedepsit aspru, "că prin greșeli copilărești o rănea pe Duduia și l-a forțat s-o accepte pe concubina sa." Dar în sufletul lui, Mihai o ura de moarte pe Duduia și a încercat s-o ucidă, pe timpul când era elev intern la școala de ofițeri mănăstirea Dealului.

"Mihai venise într-o vacanță la Sinaia și găsisse Foișorul dominat de parfumul misterios și senzual al doamnei Lupescu. Parfumul plutea..., se insinua pe coridoarele acelea intime, circula prin sere ca un abur sufocant de orhidee, se plimba prin saloane și lumina într-un perfid cancan privirile nesincere ale politicianilor și așternea o liniște placidă pe chipul chinuit de poftă al tatălui său. Și a tras.

A tras trei gloanțe în silueta femeii care ridicase pe plan național obsesia sexuală a tatălui său. A tras cu sete, simțind cum vârsta adolescentină trezește-n el toate refulările unei copilării lipsită de dragoste, petrecută într-un protocol sec.

A tras, răzbunându-se pe faptul că, la șase ani fusese rege și la nouă ani fusese detronat. De atunci, s-a așternut o liniște rece în Foișor, punctată doar de chipurile inexpressive ale doamnelor de serviciu, care intrau și ieșeau tăcute din apartamentul amantei regale.

Carol a devenit rău și nu și-a mai purtat pe coridoare serenitatea de mascul satisfăcut; curtea nu a mai oficiat-o pe amantă, lacheii începând să ducă prânzurile în apartamentele intime. Iar profesorii lui Mihai au devenit spionii tatălui său. Îl suspectau; îi studiau reacțiile psihice și i le comunicau regelui. Înceau cu asentimentul acestuia, să-i aplice o pedagogie de înfrângere a personalității, a unei personalități care nici nu i se prea bănuia..."⁵¹

*

În timp ce Mihai stătea de vorbă cu mosafirii, Duduia a plecat să-l caute pe Chou-chou, să știe ce discuta el la secret cu Călinescu și a intrat în camera respectivă.

Când Călinescu a văzut-o pe curtezana, s-a oprit din vorbă, dar Carol i-a spus:

-Continuați, că Duduia trebuie să știe totul.

Și Călinescu și-a continuat raportul:

-Cu toate că am arestat pe toți legionarii cu poziții de răspundere în Legiune, sunt circa 1 milion liberi. Aceștia continuă să fie un pericol pentru țară și Tron, deoarece sunt sprijiniți de masele populare. Ei își continuă activitatea în mod clandestin și de curând au afișat un manifest, prin care insultă pe Majestatea Voastră și pe Duduia. Și îi înmânează lui Carol un manifest din cele lipite pe clădiri de legionari.

După ce Carol cu Duduia au citit manifestul, ea îi zice:

-Vezi Prințul meu, cu mine au ce au și cu evreii... Auzi, să mă facă pe mine răspunzătoare de arestările lor?

-Lasă, scumpa mea, nu te necăji. Să ascultăm ce ne spune domnul Călinescu.

-Majestate, a zis Călinescu, ieri am primit o informație, că legionarii sprijiniți de un grup de ofițeri, plănuiesc să atace închisoarea în care se află Codreanu și să-l elibereze. Cu Armata de partea lor, ei pot forța pe Majestatea Voastră să abdice și, să-l declare rege pe Alțeta Sa Voevodul Mihai, pe care îl simpatizează.

-Ce sursă demnă de încredere ți-a dat informația asta?, a întrebat Carol.

-Cea mai sigură, Majestate. De la un legionar numit Mihail Vârfureanu, pe care l-am arestat și a primit o bătaie bună. A preferat să ne spună tot ce știe, decât să i se rupă oasele și să sfârșească la crematoriu. L-am lăsat să-și continue activitatea clandestină, ca șef al studenților de la Facultatea de Medicină București, tocmai ca să mă informeze ce face grupul Răzleții condus de Horia Sima. Vârfureanu îmi va spune când și unde îl pot prinde pe Sima și banda lui.

"Într-adevăr, prin trădarea lui Vârfureanu Armand Călinescu arestase în octombrie 1938 pe studenții de la Medicină : Ion Busuioc, Necrelescu, Vasile Filipov și Marius Cioflec. După ce au fost schingiuiți în bătaie de polițiști, au fost depuși în lagărul Miercurea Ciuc." ⁵²

Călinescu a continuat să-l sperie pe Carol cu povestea că, dacă Codreanu ar scăpa din închisoare, viața lui și a Duduiei ar fi în pericol, la care Carol a spus:

-Întărește paza lui Codreanu și înăspreștei regimul!

-Asta nu ajută, Majestate. Codreanu e în lanțuri, nu are lumina zilei, nu-l scoate la aer și la baie, mâncarea lui e puțină și cea mai rea, dar el e liniștit. Cei de afară sunt periculoși, că nu am reușit să-i prind pe toți. Cel mai bun lucru ar fi să-l lichidăm pe Codreanu, așa cum a sugerat și domnul Iorga. Dacă Codreanu dispare, legionarii se vor potoli, a zis Călinescu, aruncând o privire de complicitate către Duduia, care dădea din cap afirmativ.

Carol tăcea și fuma. Văzându-l că ezită, amanta Lupescu îi zice:

-Prințul meu, domnul Călinescu are dreptate. Acest bandit trebuie omorât. Codreanu este dușmanul meu și al tuturor evreilor și prin asta este și dușmanul tău. Uite aici, o confirmă manifestul ăsta. Ce aștepti? Să ne omoare el pe noi?

Înțelegerea dintre Carol și Hitler s-a numit "Acordul Wohlthat" ⁵⁴ și a fost ratificat la 23 martie 1939, după care țara s-a umplut de nemți, care au cărat în Germania tot petrolul și mâncarea românilor.

Dacă Hitler ar fi spus numai un cuvânt despre Codreanu, viața lui ar fi fost salvată. Dar n-a spus și asta dovedește că el nu a fost marioneta lui Hitler, așa cum au pretins unii atunci și, cum mai susțin alții și azi. Căci dacă Codreanu ar fi fost omul lui Hitler, Carol n-ar fi îndrăznit să-l asasineze, după ce s-a întors în țară la 28 noiembrie 1938.

Cum a plecat Carol în străinătate, legionarii au intrat în panică. "Ei au aflat prin diverse canale, că se va profita de absența Regelui din țară și îl va lichida pe Căpitan. Alarmat, Comandamentul de Prigoană prin Centrul Răzleții dă un comunicat prin manifeste, anunțând planul lui Armand Călinescu și avertizând de consecințe asupra evreilor." ⁵⁵

Deși Corneliu Codreanu le ceruse să se abțină de la orice violențe, Horia Sima cu Vasile Christescu ordonă represalii asupra evreilor, convinși fiind că acestea vor spune autorităților: "Noi știm cine stă în spatele acestei prigoane. Dacă întindeți coarda, sau încercați să-l suprimați pe Corneliu Codreanu, trebuie să vă așteptați la răzbunare." ⁵⁶

"În sinagoga din Alba Iulia, cineva a aruncat două grenade, provocând pagube materiale, dar fără victime omenești. Pe o simplă bănuială, Poliția arestează pe elevul de liceu Victor Gruitș și pe ofițerul Zenovie Gorzea. Sunt bătuți sălbatec să recunoască, dar ei neagă acuzația. Ancheta și tortura lor continuă până la 13 februarie 1939." ⁵⁷

"În aceeași zi, o bombă explodează și provoacă un incendiu la fabrica de cherestea a unui evreu din Bucovina. Fabrica arde complet, dar fără victime omenești. Evreul se plânge autorităților și jandarmii conduși de colonelul Cristescu fac un raid asupra studenților, matrațând pe oricine, spre a găsi pe cei care au provocat incendiul." ⁵⁸

"Revoltați de brutalitatea colonelului Cristescu, un grup de studenți legionari încearcă să-l împuște, dar nu reușesc și sunt arestați. După o lună de bătai sălbatice, sunt trimiși în fața Tribunalului Militar și condamnați la 17 decembrie 1938 la ani grei de închisoare. Ei se numeau:

1. Leonida Lutovici, muncă silnică pe viață,
2. Mihai Stănescu, muncă silnică pe viață,
3. Alex. Rahmistriuc, 25 ani închisoare,
4. Danciu Alegenor, 15 ani închisoare,
5. Ion Cohutz, 3 ani închisoare,
6. Exner Friederich, 3 ani închisoare." ⁵⁹

"Tot în cursul lunii noiembrie 1938, la Teatrul Evreiesc din Timișoara avea loc o reprezentație, care a atras o mare audiență de evrei. În timpul reprezentației, se aruncă de la galerie o grenadă în mijlocul sălii, fără urmări serioase. Poliția, pe bănuială, arestează pe următorii legionari:

1. Petre Fleschin, student,
2. Hodrea Aurel, profesor,
3. Petre Stănescu, student,
4. Ion Popa, muncitor,
5. Dumitru Borzea, ofițer.

Ținuți în anchetă zi și noapte, toți au fost schingiuiți să recunoască faptul că au aruncat grenada. Șeful echipei, Fleschin, nu a recunoscut și pentru asta a fost bătut la tâlpi până i-au rupt carnea și picioarele i s-au umflat așa de tare, că nu putea merge, camarazii ducându-l pe brațe la anchetă. Ancheta și tortura lor au durat până la 13 februarie 1939, fără să-i trimită la Tribunal spre judecare.⁶⁰

“Un grup de 41 legionari, studenți la Facultatea de Drept din Cluj, sub conducerea lui Laurențiu Vereș, îl execută prin împușcare pe Rectorul Ștefănescu Goangă, apoi se predau poliției. După obișnuitele schingiuiuri, sunt judecați de Tribunalul Militar și condamnați:

Student Lăscăianu Aurel, la moarte,

Student Popa Aurel, la moarte,

Student Atofanei Gheorghe, la muncă silnică pe viață.

Restul de 38 legionari au fost condamnați între 12, 8 și 3 ani închisoare, sentință la care toți au declarat recurs.”⁶¹

Despre acest atentat, Horia Sima a declarat: “Este unicul caz, care nu ne aparține. A fost o inițiativă locală.”⁶²

Carol se afla încă în Germania când Armand Călinescu l-a informat despre aceste atentate, iar el imediat și-a contramandat alte treburi și s-a întors în țară. La chemat pe Călinescu și l-a ordonat:

–Execută-l pe Codreanu! Avem ca justificare actele de terorism ale legionarilor asupra evreilor. Sunt convins că ei au acționat la comanda lui Codreanu, transmisă de acolo din închisoare.

Armand Călinescu a dat ordin generalului Bengliu, Comandantul Jandarmeriei București și, generalului Gabriel Marinescu, Prefectul orașului București, să-l asasineze pe Corneliu Codreanu împreună cu 13 legionari, în noaptea de 29 noiembrie 1938.

NOTE

1. Traian Golea în Cronologie legionară “Colecția Omul Nou” 1953 Salzburg: “Arestarea Grupului 19” închiși la Miercurea Ciuc.
2. Idem, legionarii închiși în lagărul Tismana.
3. Idem, legionarii închiși în lagărul Dragomirna.
4. Idem, legionarii din Tismana trimit un memoriu Regelui.
5. Idem, Preotul Borșa scrie Patriarhului Nicodem cerând...
6. Idem, 4 legionari arestați, Silaghi sare din tren.
7. Idem, 9 legionari închiși într-un lagăr la Vaslui.
8. Idem, 19 legionari condamnați de Tribunalul Militar la...
9. Idem, Avocatul Biriș arestat cu un grup de legionari.
10. Idem, Iordache Nicoară și Dumitru Groza condamnați la...
11. Idem, Preotul Borșa scrie Patriarhului să intervină la...
12. Idem, se formează “Comandamentul de Prigoană”.
13. Idem, Horia Sima cu Micu și Christescu înființează “Centrul Răzleții” pentru a informa populația prin manifeste.
14. Winston S. Churchill “The Second World War” Editura
15. Idem, p. 297: “De mutilarea Cehoslovaciei s-au bucurat...”

16. Traian Golea în *Cronologie legionară* "Colecția Omul Nou 1953 Salzburg: "Ziarul clandestin Curierul informează populația".
17. Idem, "Studentii critică politica externă a Regelui Carol".
18. Idem: "Vasile Christescu trimite un memoriu Regelui".
19. Idem: "Un grup de ofițeri trimit un memoriu la consilierii".
20. Idem: "Studentii din Cernăuți cer eliberarea Căpitanului".
21. Ion Roth Jelescu în "Și Cerul Plângea" Editura Dacia din Madrid 1974, p.14: "Tighina avea simpatizanți ai Legiunei..."
22. Idem, p.17: "Legionarii să nu se amestece în complot".
23. Idem, p.16; "...au minat sala unde Regele urma să ia masa..."
24. Idem, p.22-41: "Jelescu cu cei trei camarazi condamnați..."
25. Nicolae Roșca în "Sindicatul Crimei" Revista Carpații Nr.33 din 1982, Madrid: "Raportul generalului Antonescu către..."
26. Ion Roth Jelescu în "Și Cerul Plângea" p.143,145,159: "Ofițerii arestați pentru complot și-au luat răspunderea".
27. Idem, p.18-19: "Declarația ofițerilor arestați".
28. Idem, p.193: "Spune mă ce știi, că de nu te omorâm!"
29. Idem, p.195: "Nu știu nimic..."
30. Idem, p.210: "Ia spune Serafime..."
31. Idem, p.210: "Eu nu i-am văzut niciodată..."
32. Idem, p.210: "Frații Horvath loveau pe Serafim cu biciul..."
33. Idem, p.210: "Ce mă, nu-ți place?"
34. Idem, p.211: "...Serafim nu s-a mișcat din satul lui..."
35. Idem, p.211: "Ia atinge-i câteva..."
36. Idem, p.212: "Nu știu nimic..."
37. Idem, p.212: "Eu nu cunosc pe niciunul și..."
38. Idem, p.212: "Leagă-l Horvath și începe..."
39. Idem, p.212, 225; "...bătut la tălpi, înțepat și biciuit..."
40. Idem, p.226, 227; "...torturarea lui Serafim".
41. Idem, p.229: "Serafim nu știa ce este un crematoriu".
42. Idem, p.243: "Mă înțepau în coaste și în șira spinării..."
43. Idem, p.244-245; "au turnat piatră acră peste rănilor mele".
44. Nicolae Roșca în "Sindicatul Crimei" Revista Carpații Nr.33 din 1982, Madrid: "De 15 zile n-am mâncat decât o pâine..."
45. Idem, p.33: "De 60 de zile dorm pe scândura asta..."
46. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" Editura Mișcării Legionare, Madrid 1977, p.188: "...prin influența d-nei Lupescu asupra Regelui..."
47. I. Pârvulescu "Corneliu Codreanu și Sensul Istoriei" articol publicat în gazeta Libertatea din New York 1989: "Să înceteze orice acțiune de a mă elibera din închisoare..."
47. Vasile Posteaucă în "Desgroparea Căpitanului" Editura mișcării Legionare, Madrid 1977, p.88: "Nu încercați să mă scoateți".
47. Președinția Consiliului de miniștri "Pe Marginea Prăpastiei" Vol.II p.130; "Codreanu recomanda liniște..."
48. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I Editura mișcării Legionare din Madrid 1982, p.592: "Șeful Legiunei iese din luptă".

CAPITOLUL 19

NOAPTEA DE 29 NOIEMBRIE 1938 ASASINAREA LUI CORNELIU CODREANU ÎMPREUNĂ CU NICADORII ȘI DECEMVIRII

Era în 29 noiembrie 1938 și ziua Sfântului Andrei. După o veche legendă a dacilor, această zi a fost numită “Ziua Lupilor”. Această tradiție a fost păstrată de veacuri în România, motiv pentru care țăranii nu circulă pe drumuri și se retrag la casele lor înainte de a se întuneca. Ei își închid vitele în grajd și oile în țarc, apoi ung cu usturoi ușile și ferestrele pe dinafară, să înșele mirosul fin al lupilor ca să nu atace casa lor.

Printr-o stranie coincidență, “Ziua Lupilor” se înrudește cu numele amantei regale Lupescu, făcând ca această zi să fie notată cu sânge în istoria neamului românesc, căci în acea zi a lupilor, patriotul român Corneliu Zelea Codreanu a fost ucis de o lupoaică, numită Lupescu...

Era trecut de miezul nopții, o noapte cu cerul plumburiu din care cădea o burniță deasă și rece, mișcată de un vânt tăios ce pătrundea în toate cotloanele.

Același vânt șuierător bătea și peste zidurile închisorii Râmnicu Sărat, unde Corneliu Codreanu zăcea într-o celulă întunecoasă cu pereții că ghiata. El stătea ghemuit pe o rogojină, încercând să adoarmă, dar somnul nu venea, fiindcă îi era frig.

Îmbrăcat în haine de pușcăriaș dintr-o stofă aspră cu dungi ce nu-l încălzea, el tremura din tot corpul și se mișca în toate direcțiile suspinând. Și cu cât se mișca, cu atât mai frig îi era de la lanțurile grele și reci ce-i strângeau încheiturile de la mâini și gleznele picioarelor. Gemea de durerile ce le avea în tot trupul, de pe urma torturilor, foamea și mizeria ce o îndura, nevinovat, de 8 luni de zile.

Când Codreanu a fost arestat în 17 aprilie 1938, el era îmbrăcat în preferatul său costum național, făcut din lână albă țesută în casă. Purta o cămașă din in albit brodată de mâna măicuței sale, peste care avea un ilic din blană albă de miel, cu marginile garnisite cu astrahan negru. Drept cravată, avea o mică eșarfă verde, ce simboliza culoarea Legiunii.

Purta pantalon alb, strâns pe mijoc cu un brâu lat, împodobit cu flori cusute de mână ca cele din poienile Bucovinei, de unde era măicuța lui. Peste umerii lui lați, purta un suman din lână moale de culoarea ierbii din octombrie, iar cizmele și căciula neagră de astrahan, completau eleganța națională a frumosului moldovean.

Înalt și bine legat la trup, Corneliu Codreanu avea o față cu trăsături armonioase, semănând cu frumoșii plăieși ai lui Ștefan cel Mare. Peste fruntea înaltă cu tumultoase gânduri, îi cădeau câteva șuvițe din părul negru și ușor ondulat, gânduri ce se reflectau în ochii lui albaștri și cercetători. Înzestrat de Dumnezeu cu așa multe calități fizice și spirituale, Codreanu era impozant și remarcabil fără să vrea. Își ducea aura cu modestia celui ales de destin să fie unic, mare, iubit de amici și temut de dușmani.

Intelligent, disciplinat, curajos și uman, Codreanu avea o personalitate ce fascina și domina pe oricine. Privirea ochilor lui albaștri pătrundea ca un fluid electric în sufletul celui cu care vorbea și când nu vorbea, ființa lui emana un fel de magnetism, calitate cu care a reușit să capteze o imensă pătură de intelectuali români în lupta lui naționalistă. Codreanu își iubea Țara și Neamul mai presus de orice și pentru ele era pregătit suferi să-și dea și viața.

Dar ca o tragică ironie a soartei, tocmai el care își dedicase viața neamului său și lupta să-i redea libertatea înăbușită de regimul carlist, să stârpească corupția și jaful, să oprească invazia lăcustelor evreiești, să redea românilor bogățiile țării înstrăinate de Rege și amanta lui, tocmai el era condamnat la 10 ani de închisoare pentru "Trădare de țară".

Și asta i s-a putut întâmpla lui Corneliu Codreanu în țara strămoșilor săi, în România Mare pentru care a luptat în războiul din 1916, de la un pretins român numit Carol al II-lea de Hohenzollern, care a dezertat în timpul aceluia război, al cărui tată era un german și mama o rusoaică, ce nu știau vorbi românește după 60 de ani de domnie în România și, care spre rușinea tuturor românilor, au tolerat progenitura lor patologică să stea pe Tronul României cu o cocotă evreică în brațe...

Așa ceva nu i-ar fi mers lui Carol să facă în Serbia, căci sârbii l-ar fi spintecat cu săbiile și l-ar fi aruncat prin fereastră în curtea palatului, așa cum l-au aruncat pe Regele Alexander Obrenovich cu tot cu soția sa Draga, pe motiv că ea nu era din neam domnesc și se căsătorise cu ea împotriva voinței poporului.

Iar în Austria, l-ar fi împușcat pe Carol așa cum l-au împușcat pe Arhiducele Rudolf împreună cu amanta sa, baronesa Maria Vetsera, pentru că Rudolf era căsătorit și prin legătura lui extra-conjugală a ofensat poporul și Biserica Catolică.

Cei doi au fost găsiți împușcați într-o casă de vânătoare din Mayerling, iar Casa Regală a Austriei a comunicat că ei sau "sinucis".

Iar în Anglia, oricât de mult țineau englezii la monarhie, l-au gonit de pe tron pe Edward al VIII-lea, când au văzut că el nu renunță la acea Madame Simpson.

Dar în România, cum să facă românii așa ceva? Ei erau hipnotizați de monarhie și obsedați de ideea, că fără monarhie erau pierduți... * (Românul este creștin, iertător, smerit și cu credință în Dumnezeu -nota editorului).

*

Deodată, în acea noapte a Sfântului Andrei, Codreanu a tresărit și a deschis ochii, că auzea voci și zgomot de cizme pe coridor, urmat de scrâșnetul unor lacăte ce se deschideau și de zăngănitul barelor de fier ce se mutau de la uși apropiate de celula lui. După scurt timp, vocile și pașii s-au oprit la ușa celei lui. Codreanu s-a ridicat în picioare, așteptând cu emoție să vadă, de ce veneau la el în miez de noapte.

Ușa s-a deschis. Un grup de jandarmi conduși de maiorul Dinulescu au năvălit în celulă și l-au luminat cu lanternele, iar ofițerul i-a spus:

-Ia-ți boarfele și ieși afară!

Codreanu și-a strâns ce avea într-o boccea și împins din spate de jandarmi, a pășit pe coridorul luminat cu lanțurile zornăind la picioare, ducându-l la depozitul de efecte. Când a văzut că îi dă valiza cu lucrurile sale, inima ce i se sbuciuma în piept s-a mai potolit, bănuind că îl mutau la o altă închisoare.

După ce Codreanu a semnat de primirea valizei, a fost împins în curtea închisorii, unde spre marea lui mirare, a dat cu ochii de Nicadorii și Decemvirii, stând aliniați în picioare. În sufletul lui s-a bucurat că i-a întâlnit, că nu-i văzuse de mulți ani. Pe Nicadorii din 1933, când l-au împușcat pe Duca și pe Decemvirii din 1936, când l-au împușcat pe Stelescu. I-a privit în fugă și a văzut că toți aveau lanțuri la mâini și picioare, iar lângă picioare valiza personală, ceea ce l-a convins, că toți erau mutați la o altă închisoare cu el odată.

Jandarmii l-au plasat pe Codreanu în capul coloanei și, toți 14 au stat mult timp în picioare în curtea închisorii Râmnicu Sărat, tremurând de frig sub o burniță rece, în acea noapte a Sfântului Andrei.

În acel timp, comandantul închisorii, maiorul Scarlat Roșianu discuta cu maiorii Dinulescu și Macoveanu veniți special de la București, cum să-i omoare pe cei 14 legionari. "Lasă că le arătăm noi cât e de ușor, a zis Macoveanu și Dinulescu și au chemat 14 jandarmi în birou. Punând în genunchi pe șoferul mașinii, i-a aruncat un streang după gât pe la spate, arătând cât de ușor se poate executa astfel!"

"Jandarmii au primit câte o frânghie făcută streang, apoi au ieșit în curtea închisorii și fiecare i s-a dat în seamă un legionar. -Mie mi-a dat pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu, că acesta era Căpitanul Corneliu Codreanu, a declarat plutonierul Sârbu, când a fost adus în fața Tribunalului." ²

Legionarii au fost suiți în două dube. În prima mașină Codreanu cu 9 legionari, sub supravegherea maiorului Dinulescu, iar alți 4 legionari în a doua mașină, sub comanda maiorului Macovescu.

Până arestații s-au așezat pe bănci, Codreanu a putut trece cu privirea peste fețele celor 9 camarazi și a citit în ochii lor aceeași teamă ce-l apăsa și pe el, de ce erau adunați în miez de noapte și duși într-o călătorie stranie, cu câte un jandarm la spate?...

Învingându-și temerile, Codreanu i-a încurajat cu privirea, dând ușor din cap și privind în sus, voind să le spună: "Curaj! Dumnezeu e cu noi. El nu va îngădui ca răul să învingă și dușmanii să ne zdrobească".

Era atât de credincios! Credea profund în Dumnezeu că îl va ajuta și în Arhanghelul Mihail că îl va proteja. Credea și în Sfântul Mucenic Corneliu Sutașul că-l va apăra, că se născuse în ziua lui de 13 septembrie, după care i s-a dat și numele de Corneliu.

De aceea, stând acolo pe bancă, nu-și putea imagina că va fi ucis, iar cei 13 camarazi urmau să-l însoțească într-o groapă comună, la cei 39 de ani ce abia îi împlinise în 13 septembrie 1938.

Reveria lui Codreanu a fost brusc întreruptă de jandarmul Sârbu, care din spatele lui s-a aplecat mult peste el și a început să-l lege cu o frânghie de bancă. "Legionarul era legat cu mâinile de bancă pe la spate, iar picioarele de partea de jos a băncii din față, în așa fel, să nu se poată mișca nici într-o parte nici în alta. Așa au fost legați 10 legionari într-o mașină și cei 4 în cealaltă mașină." ³

"Eu am fost în prima mașină, povesteste jandarmul Sârbu, în cea cu 10 legionari, în spatele Căpitanului și fiecare jandarm era așezat în spatele legionarului ce-i fusese încredințat. În mâini aveam ștreangurile." ⁴

Când s-a văzut așa legat, Codreanu a presimțit că va fi ucis. Se aștepta să fie împușcat în cap și a închis ochii, rugându-se în gând lui Dumnezeu.

Ce nu știa Codreanu era că îl aștepta o moarte specială. O moarte prin sugrumare aleasă de evreica Lupescu, prin care ființa lui să sufere cât mai cumplit și astfel să se officieze ritualul talmudic, oferind un "Purim" evreilor din România.

"Mașinile au pornit cu viteză către București. În mașina mea era maiorul Dinulescu, iar în cealaltă, maiorul Macoveanu. Era o tăcere de mormânt, căci n-aveam voie să vorbim între noi și nici legionarii între ei, spune jandarmul Sârbu."⁵

"Ajunși în dreptul pădurii Tâncăbești, maiorul Dinulescu care stabilise cu noi printr-un cod de semnale momentul execuției, a aprins lanterna, stingând-o și aprinzând-o de trei ori. Era momentul execuției, dar nu știu de ce, niciunul nu am executat ordinul.

Atunci maiorul Dinulescu a oprit mașina, s-a dat jos și s-a dus la mașina din spate. Acolo, maiorul Macoveanu fusese mai autoritar și legionarii erau executați!"⁶

În timpul cât Dinulescu a lipsit din mașină, Codreanu știind că va fi omorât și-a întors puțin capul către Sârbu și i-a șoptit: "Dă-mi voie să le vorbesc camarazilor mei..."⁷

"Dar în aceeași clipă, mai înainte ca el să fi terminat rugămintea, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara mașinii și pășind înăuntru cu revolverul în mână a rostit printre dinți: -Executarea!- Jandarmii au aruncat ștreangurile după gâtul celor 10 legionari."⁸

Codreanu a simțit ștreangul la gât. A încercat să respire adânc, dar jandarmul de la spatele lui trăgea cu putere de ștreang și funia i-a tăiat respirația. Cu un suprem efort, el s-a luptat cu moartea mișcându-și capul în toate direcțiile, gemând surd, în timp ce trupul i se zbătea între funiile ce îl imobilizaseră de banca morții. Și ștreangul a pătruns adânc în carnea gâtului său, mai adânc..., până n-a mai simțit nimic...

Călăul Sârbu a tras de ștreang cu scurte smucituri, până fața lui Codreanu a rămas nemișcată. Ochii lui albaștri au rămas larg deschiși, privind întrebători către infinit și lacrimi se rostogoleau din ei și după ce sufletul lui plecase...

"A fost un muget și un horcăit din adâncul ființei lor, apoi o liniște de mormânt. Cu perdelele trase, mașinile și-au continuat drumul până la Jilava."⁹

La ordinul lui Dinulescu, jandarmii i-au dezlegat pe legionari de funii, le-au scos lanțurile și i-au împins unul spre altul pe bănci, într-o tragică îmbrățișare a morții, fiecare cu ștreangul la gât.

"La ora 7 dimineața, ambele mașini au intrat în curtea închisorii Jilava. Erau așteptat e în curte de comandantul închisorii, colonelul Gherovici, împreună cu maiorul magistrat Dan Pascu, procurorul militar colonel Vasile Zeciu și medicul legist, lt. Colonel Ionescu.

O groapă mare era deja făcută. Trași din mașină, legionarii morți au fost așezați la marginea gropii cu fața în jos și împușcați în spate, pentru a se simula împușcarea în timpul evadării de sub escortă."¹⁰

Și ca oribila crimă să fie acoperită de acte legale, maiorul Dinulescu a luat o poziție de drept și a raportat ofițerilor ce-l așteptau: "Am onoarea să raportez că am avut ordinul să transport 14 condamnați de la închisoarea Râmnicu Sărat la închisoarea Jilava București. Deoarece la kilometrul 30 de pe șoseaua Ploiești-București, prizonierii i-au atacat pe jandarmi cu scopul să evadeze, ei au

fost împușcați. Bine voiți a semna procesul verbal de primire a cadavrelor, a următorilor condamnați:

1. Corneliu Zelea Codreanu,
2. Constantinescu Nicolae Niki,
3. Caranica Ion Iancu,
4. Belimace Doru,
5. Bozântan Iosif,
6. Caratănase Ion,
7. Curcă Ștefan,
8. Pele Ion,
9. State Grigore Ion,
10. Atanasiu Ion,
11. Bogdan Gavrilă,
12. Vlad Ion Radu,
13. Georgescu Ștefan Fane,
14. Trandafir Ion.”¹¹

“Procesul Verbal de constatare, că cei 14 legionari au murit prin împușcare, a fost semnat de medicul legist, lt. colonel Ionescu, de Procurorul Militar Vasile Zeciu, de maiorul magistrat Dan Pascu și de colonelul Gherovici, Comandantul închisorii Jilava.”¹²

Apoi, Gherovici a ordonat jandarmilor să arunce în groapă cadavrele legionarilor împreună cu valizele lor. Și în timp ce el asista, câte doi jandarmi luau un trup și îl aruncau în groapă cu valiză cu tot.

După asta, Gherovici le-a ordonat jandarmilor să acopere groapa cu pământ și să-l bătătorească bine, spre a nu se vedea că acolo fusese o groapă.

După ce jandarmii au terminat sinistrua lor misiune, Gherovici le-a spus “să uite tot” ce au făcut, căci era un secret de Stat.

A doua zi de dimineață, toate ziarele din România anunțau pe prima pagină: “Corneliu Codreanu a fost împușcat împreună cu 13 legionari, fiindcă au încercat să evadeze, în timp ce erau transportați de la Râmnicu Sărat la București!”¹³

Dacă pentru evrei moartea lui Codreanu a fost o bucurie de “Purim”, pentru românii care nu erau legionari a fost o veste tragică, iar pentru legionari a fost dramatică și de necrezut. Ei refuzau să creadă că era mort, spunând cu înflăcărare:

“Căpitanul nu poate fi mort! El este deasupra Morții... El întotdeauna a râs de moarte. O să vedeți, că va apare în curând între noi...”

Realitatea tristă a fost confirmată de Comandamentul de Prigoană al Legiunii în lupta clandestină, care a dat următoarea circulară legionarilor: “Șeful suprem este mort. Nu se știe cum a fost omorât și nici unde se află îngropat. S-a hotărât organizarea unei acțiuni de răsturnare prin forța a regimului totalitar. Toți legionarii să fie calmi și să păstreze liniște, pentru a câștiga timp să se facă pregătirile necesare acțiunii plănuită.”¹⁴

Nu toți legionarii s-au conformat acestui ordin, fiind prea îndurerați de moartea Căpitanului. Ei manifestau zi și noapte contra Regelui Carol, acuzându-l de mișelească asasinare a Căpitanului. Fiebere mare era la universitatea din Cluj, unde au avut loc ciocniri între studenți și polițiști, urmate de arestarea a sute de studenți.

“Armand Călinescu trimite la Cluj Brigada Mobilă condusă de Comisarul Vulpescu pentru represalii, care schingiuește în băți pe studenții arestați, apoi îi trimite la lagărul Miercurea Ciuc, fără o sentință legală.”¹⁵

“Ca represalii, comisarul Vulpescu scoate din temniță pe avocatul Nicolae Făgădău, închis pentru că fusese apărătorul legal al legionarilor din cazul rectorului Ștefănescu-Goangă, pe șoferul lui, Bică Anania și pe muncitorul Petre Andrei. Îi torturează barbaric, să spună cum au organizat din închisoare manifestațiile studențești împotriva Regelui Carol și, unde se afla ascuns Horia Sima și Vasile Christescu.

“Pe avocatul Făgădău l-au bătut și călcat în picioare polițiștii până i-au spart testiculele. Fără a obține răspunsul cerut, l-au suit într-o mașină cu ceilalți doi, toți într-un lac de sânge și i-au dus la marginea orașului Cluj, unde Vulpescu personal i-a împușcat pe toți trei, înnoaptea de 3 decembrie 1938.”¹⁶

“Fiindcă protestele continuau, Carol dă ordin ca jandarmii și polițiștii să împuște fără somație, pe oricine protesta împotriva lui.”¹⁷

Ca să potolească furia poporului, Armand Călinescu ticluiește un zvon, pe care polițiștii l-au lansat în mulțime, că: “În 29 noiembrie, a fost o ambuscadă între jandarmi și legionarii arestați, fiindcă un alt grup de legionari înarmați au atacat mașina pe șosea, în care era transportat Corneliu Codreanu de la Râmnicu Sărat la București, încercând să-l elibereze. Jandarmii au împușcat 13 legionari care îl însoțeau, dar Codreanu a reușit să evadeze și Poliția îl caută.”¹⁸

Mulți au crezut în această minciună și așa s-au născut zvonurile că șeful Gărzii de Fier evadase și fugise în Italia, să-i ceară sprijin lui Mussolini, iar alții ziceau că el fugise în Germania să-l ajute Hitler, și că se va întoarce cu tunete și fulgere asupra lui Carol...

Aceste versiuni se înmulțeau zilnic, iar numele lui Codreanu era pe buzele fiecărui român, devenind mai popular și mai iubit. O săptămână după moartea lui, Codreanu devenise un mit, un erou național, un apărător al creștinilor de urgia comunistă, un apărător al valorilor românești, o victimă a Regelui Carol și al evreilor.

Prin moarte, Corneliu Codreanu devenise mai periculos pentru Carol și amanta Lupescu, decât fusese în viață.

*

Între timp, asasinii lui Codreanu au fost felicitați și avansați în grad, iar unii au primit și premii. “Pentru că au servit așa de bine interesele Regelui Carol al II-lea și mai ales ale doamnei Lupescu, generalul Bengliu a primit un premiu de 4 milioane lei, colonelul Gherovici 1 milion lei, iar plutonierul Sârbu care-l sugurmase pe Codreanu, 20 de mii de lei și un concediu lung.”¹⁹

Legionarii, cercetând să afle ce se întâmplase cu Căpitanul, află că a fost împușcat în curtea închisorii Jilava și îngropat tot acolo, împreună cu Nicadorii și Decemvirii. Ei decid să ceară prin Tribunal trupurile celor 14, spre a fi înmormântate creștinește, iar în cazul că erau refuzați, să le scoată cu forța.

Armand Călinescu este informat de trădătorul Vârfureanu de cele ce plănuiau legionarii. El imediat i-a bănuț pe jandarmii călăi că trădaseră secretul și ordonă generalului Bengliu să-i împuște pe toți.

“Misiunea asta o primește tot maiorul Dinulescu. El îi convoacă pe cei 14 jandarmi în pădurea Tâncăbești, la locul unde se comisese crima, pe motiv că voia să facă o reconstituire.

Fiindcă nu toți jandarmii s-au prezentat la locul indicat, s-a renunțat la împușcarea lor. Deoarece nu-i putea ucide pe toți odată, ca secretul să moară cu ei, s-a trecut la tactica -cu harul blândeții-.

Cei 14 jandarmi călăi au fost aduși la Jilava și introduși în biroul colonelului Gherovici, unde procurorul Zeciu le-a cerut să dea o declarație, cum că cei 14 legionari au fugit de sub escorta lor și de aceea au fost împușcați. Jandarmii au semnat, iar Gherovici i-a lăudat zicând: -Voi v-ați făcut datoria! Voi nu sunteți asasini de rând, ci ostașii Armatei Regale-.”²⁰

Gherovici l-a oprit în birou pe jandarmul Sârbu, i-a oferit un scaun și cu ton amical i-a spus: “Tu ești un om voinic! Tu ai fi putut omorâ trei deodată ca ăla...”²¹

Sârbu își învârtea cascheta în mâini și dădea din cap afirmativ, iar Gherovici i-a zis: “Uite, pentru că ți-ai făcut datoria așa de bine, îți dau un concediu lung și ia și acești 20 de mii lei, drept ajutor de boală.”²²

Gherovici i-a întins banii și o hârtie să semneze de primire, dar Sârbu a refuzat zicând: “Vă mulțumesc, dar nu sunt bolnav.”²³

“Cum nu ești bolnav!... Mă Sârbule, nu vezi ce rău arăți? Ia banii și te îngrijește. Și să-ți păzești gura, căci altfel ți-o astup cu pământ, zise Gherovici, arătându-i un pistol Mauser de pe birou.”²⁴

Sârbu a luat banii și a plecat în concediu, ca și ceilalți jandarmi. Când ei s-au întors din concediu, Gherovici iar ăa adus la biroul său din Jilava și lea spus:

“Voi sunteți oamenii de nădejde ai Forței publice. Voi știți ce important este, să nu se afle ce am făcut noi cu cei 14 legionari. Trupurile lor trebuie să dispară rapid, așa că voi trebuie să deschideți groapa și să aruncați vitriol peste ei.”²⁵

Acest fapt îi confirmă plutonierul Sârbu, care a declarat față de procuror: “La câteva săptămâni, aceiași jandarmi, tot noi, am fost aduși din nou la Jilava și desfăcând groapa am aruncat peste ei o soluție dizolvantă de 15 damigene de vitriol.”²⁶

Dar Armand Călinescu tot se temea că legionarii îl vor deshuma pe Codreanu, astfel că dă ordin lui Gherovici să se toarne o placă de beton peste groapă.

Colonelul Gherovici a scos din temniță câțiva condamnați pe viață și le-a ordonat să toarne 30 tone de ciment peste locul unde zăceau cei 14 legionari asasinați și apoi să acopere betonul cu pământ. Ocnașii au făcut acest lucru așa de bine, că nu se putea bănuia că acolo era un mormânt.

După asasinarea lui Codreanu, Carol voia să-i omoare pe toți legionarii. Numai la bănuiala că cineva era legionar, polițiștii și jandarmii îl împușcau fără somație. Îi împușcau pe străzi, prin localuri, prin trenuri și chiar în locuințele lor. “În 3 decembrie 1938, polițiștii năvălesc noaptea în locuința familiei Cristescu și arestează pe frații Cristescu, Dinicu, Vasile și Gheorghe, în fața părinților lor uluiți. Preotul Dumitrescu-Borșa, care se afla întâmplător acolo, reușește să fugă.”²⁷

“În 16 decembrie 1938, Fănică Comij călătorea într-un tren de la București la Iași, mergând să-l ucidă pe Armand Călinescu la o festivitate din Iași, unde știa că

ministrul va asista. În acest scop, Comij căra o valiză cu câteva grenade, pe care voia să le arunce asupra lui Călinescu.

Foarte bine informați, câțiva polițiști conduși de Comisarul Mănășilă îl atacă pe Comij în compartiment și îl iau la bătaie. L-au bătut până l-au omorât, apoi l-au aruncat din trenul mergând. Trupul lui Comij n-a fost niciodată găsit.²⁸

“Studentul Marius Cioflec din Timișoara este arestat în casa colegului său, Marin Bărbulescu, la care venise în vizită. Poliția venise să-l aresteze pe Bărbulescu, dar găsimdu-l pe Cioflec acolo, l-a arestat și pe el, fiindcă era legionar. Amândoi sunt cumplit bătuți pentru că au găsit la ei cartea -Adevărul în Procesul Căpitanului-.

Așa răniți și fără a le da ajutor medical au fost transportați la Miercurea Ciuc și închiși în lagăr fără nici o sentință de condamnare.”²⁹

Comandamentul de Prigoană, condus de Horia Sima și Vasile Christescu, intră în panică după atâtea legionari arestați și mutilați în bătăi. Ei au simțit că cineva îi trăda, dar nu știau că trădătorul era Mihail Vârfureanu, care-i dădea toate informațiile lui Armand Călinescu și așa putea el să-i aresteze pe legionari la fix.

Din această cauză, Sima cu Christescu renunță temporar la planul lor de a-l răsturna pe Carol și ordonă retragerea în Germania a legionarilor cu posturi de comandă.

Și așa începe pribegia pentru legionari, forțați să-și părăsească țara din cauza tiranicului regim al Regelui Carol al II-lea condus de amanta Lupescu.

“Primul grup de legionari care trec granița clandestin în Polonia la 15 decembrie 1938, erau: preotul Dumitrescu-Borșa, inginer Horodniceanu și Stelian Stănicel. Ei au fost conduși peste graniță de avocatul Miti Dumitrescu, care apoi s-a întors în țară și a continuat a fi ghid pentru mulți alți legionari.”³⁰

NOTE

1. Traian Popescu în “Masacrul” Editura Carpații, Madrid 1982, “...le aratăm noi cum...”
2. Idem, “Jandarmii au primit câte o frânghie...”
3. Idem, “...legați cu frânghii de bancă să nu se miște...”
4. Idem, “eram în spatele Căpitanului cu ștreangul în mână...”
5. Idem, Nicolae Roșca în “Sindicatul Crimei” p.6: “Mașinile au pornit către București...”
6. Idem, p.6: “Ajunși în dreptul pădurii Tâncăbești...”
7. Idem, p.6: “Dă-mi voie să le vorbesc camarazilor”.
8. Idem, p.6: “Jandarmii au aruncat ștreangurile după gâtul...”
9. Idem, p.6: “A fost un muget...”
10. Idem, p.6: “...la Jilava legionarii morți împușcați în spate”
11. Idem, p.13: “Numele celor 14 legionari asasinati”.
12. Idem, p.88: “Procesul Verbal că cei 14 legionari au murit...”
13. Traian Golea în Cronologie legionară “Colecția Omul Nou” 1953 Salzburg: “Corneliu Codreanu a fost împușcat împreună cu...”
14. Idem: “Șeful suprem este mort”.
15. Traian Popescu în “Masacrul” p.87: “Brigada Mobilă la Cluj”.
16. Idem, p.87: “Vulpescu împușcă pe cei trei legionari”.
17. Nicolae Roșca în “Sindicatul Crimei” p.7: “Carol ordonă să împuște pe legionari fără somație”.

18. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.13: "Căpitanul a reușit să evadeze..."
19. Horia Sima în "Cazul Iorga-Madgearu" p.30: călăii premiați.
20. Traian Popescu în "Masacrul" p.86: "Cei 14 jandarmi călăi au fost aduși în biroul lui Gherovici să dea o declarație..."
21. Idem, p.86; "...ai fi putut omorâ trei deodată ca ăla..."
22. Idem, p.86; "...ia acești 20 de mii lei..."
23. Idem, p.86; "...dar nu sunt bolnav".
24. Idem, p.86; "...să-ți păzești gura că ți-o astup cu..."
25. Idem, p.85; "Să aruncați vitriol peste ei..."
26. Idem, p.85: "Noi am desfăcut groapa și aruncat vitriol..."
27. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Poliția arestează pe frații Cristescu..."
28. Idem: "Fănică Comij omorât în tren".
29. Idem: "Arestarea lui Ciofleac și Bărbulescu".
30. Idem: "Primul grup de legionari se refugiază în Germania".

CAPITOLUL 20

21 SEPTEMBRIE 1939 EXECUTAREA LUI ARMAND CĂLINESCU DE CĂTRE GRUPUL RĂZBUNĂTORII

Prigoana și arestarea legionarilor continua. Carol cu Duduia, mulțumiți de cele ce făcea Armand Călinescu, l-au felicitat și l-au numit "Omul de Oțel."

"Pentru a scăpa de moarte, al doilea grup de legionari se refugiază în Germania, la 8 ianuarie 1939. Ei se numeau:

1. Profesor N. Petrașcu,
2. Locotenent Maricari,
3. Locotenent Gârnicănu,
4. Student Viorel Trifa,
5. Student Titi Cristescu,
6. Locotenent Anghel.

Ei au fost conduși peste graniță de Gheorghe Proca." ¹

"Când Proca s-a întors în țară, jandarmii l-au prins pe granița cu Polonia. El a fost cumplit torturat, să spună pe cine a trecut peste graniță și unde se afla ascuns Horia Sima. După trei zile de bătaie, Proca n-a mai rezistat și a strigat: -Nu mă mai bateți, că vă spun-. Din acel moment, Proca a devenit informatorul numărul 2 a lui Armand Călinescu." ²

"Tot în ianuarie 1939, Călinescu arestează 12 intelectuali legionari, numit -Grupul Bănățean-. În aceeași zi, el a arestat și pe Comandantul Regiunii Prahova, legionarul Gheorghe Teodorescu." ³

"La 11 ianuarie 1939, este arestat inginerul Augustin Micu, comandantul grupului -Răzleții-. Este îngrozitor bătut și torturat în beciul Prefecturii Capitalei." ⁴

"Tot în 11 ianuarie, sunt arestați următorii legionari:

1. Studenta Elena Bagdad,
2. Avocat Ovidiu Biriș,
3. Student Virgil Borzea.

După ce polițiștii i-au torturat sălbatec, sunt trimiși la lagărul Miercurea Ciuc." ⁵

"În 13 ianuarie 1939, este din nou arestat profesorul Nae Ionescu, care fusese eliberat din lotul celor 19 condamnați. Deși era grav bolnav, este trimis la lagărul din Miercurea Ciuc." ⁶

"În 24 ianuarie 1939, dr. Emil Popa împreună cu 9 legionari, sunt condamnați de Tribunalul Militar Cluj, la ani grei de închisoare." ⁷

"În noaptea de 24-25 ianuarie 1939, Poliția descoperă atelierul de pe strada Oarcă, unde se fabricau aruncătoare de flăcări, o armă inventată de lt. doctor chimist Nicolae Dumitrescu. El este arestat împreună cu colaboratorii săi:

1. Doctor C-tin Zissu,
2. Profesor Ghe. Dumitriu,

3. Avocat Tudor Pârvulescu,
4. Avocat Dimitrie Dumitrescu,
5. Inginer Demetrescu Nicolae,
6. Inginer George Popescu,
7. Inginer Dumitru Coculescu,
8. Medicinist Teodor Constantinescu,
9. Inginer Mircea Robescu,
10. Inginer Ion Ștefănescu,
11. Inginer Ion Berechet,
12. Doctor Bușu,
13. Doctor Ghe. Gutzu,
14. Student Ion Cusătură,
15. Student Ion Mirea,
16. Student Nicolae Teoharie,
17. Student N. Chirilă,
18. Studenta Adelina Robescu,
19. Soldatul Constantin Conteș.

Toti cei 20 au fost duși la Poliția Capitalei și anchetați prin tortură și bătaie. Pe lt. Dumitrescu, Teodor Constantinescu și Dumitru Coculescu i-au schingiuit comisarii Stega și Bujor. Pe lt. Dumitrescu l-au asasinat prin strangulare în aceeași noapte, iar trupul lui l-au trimis la crematoriu unde a fost ars a doua zi.

Inginerul Coculescu, care transportase armele cu mașina sa, a fost cumplit torturat și a murit după câteva zile în beciul poliției. Iar Teodor Constantinescu a fost și el ucis în bătaie de comisarii Stega și Bujor. Ceilalți legionari au fost trimiși la Tribunalul Militar și au fost condamnați între 8, 6 și 4 ani închisoare!⁸

În 26 ianuarie 1939, polițiștii intră cu forța și cu pistoalele în mână în locuința profesorului de istorie Vasile Christescu și îi cer să se predea.

Vasile Christescu trăia ascuns de câteva luni în locuința sa. El evadase de sub escorta ce-l ducea la lagărul Miercurea Ciuc și fusese condamnat în lipsă la 9 ani închisoare. Conducea Legiunea în clandestin prin Comandamentul de Prigoană, numit fiind ca șef al mișcării Legionare de Corneliu Codreanu, prin testamentul trimis din închisoare prin soția sa.

Vasile Christescu nu s-a predat, ci s-a apărut cu pistolul în mână. În acea luptă, el a fost grav rănit și cade într-un lac de sânge pe scările din interiorul casei sale. Comisarul evreu Otto Reiner sare peste el și îl sugrumă. Apoi trimite trupul lui la crematoriu, unde a fost incinerat odată cu trupul lui Nicolae Dumitrescu, sugrumat de comisarul Stega.”⁹

Grozăviile acestea au fost descoperite după abdicarea lui Carol și sunt confirmate de mecanicul Cerchez, care lucra la Crematoriul Cenușa din București. El a declarat:

“În ziua de 26 ianuarie 1939, s-au adus de la Institutul Medico-Legal două cadavre cu auto-dricul institutului. Incinerarea s-a făcut în prezența comisarului de la Circumscripția 23, precum și a altor persoane pe care nu le cunosc”¹⁰

Armand Călinescu află că legionarii fugeau peste graniță, de la Proca. El îi spune lui Carol și despotul fabrică legea următoare, publicată în Monitorul Oficial din 1 februarie 1939: “Cei care se refugiază peste graniță pierd dreptul la naționalitatea română.”¹¹

Prin arestarea lui Augustin Micu și moartea lui Vasile Christescu, coducerea Legiunii a revenit de drept lui Horia Sima. Numele lui era cunoscut de Armand Călinescu și de polițiști, dar cum arăta ca persoană, nimeni nu-l cunoștea, fiindcă niciodată nu fusese arestat. Ca să-l prindă, prefectul Marinescu publică în presă, că se oferea un premiu de 3 milioane lei celui care îl denunță. Proca s-a oferit să-l tragă în cursă pe Sima și polițiștii au făcut cu el un plan de capturare.

“În ziua de 3 februarie 1939, Proca are o întâlnire cu Horia Sima pe strada Pieptănari, iar polițiștii s-au împrăștiat pe acea stradă în chip de trecători, șoferi și vânzători ambulanți. Proca trebuia să-l ducă pe Sima la un anumit loc. Acela era semnalul, ca polițiștii să-l atace pe Sima.

Horia Sima discutând cu Proca, schimbă drumul și îl duce pe Proca pe niște străzi întortocheate, trec printr-un cimitir și apoi ies pe strada Pieptănari, dar la celălalt capăt al străzii. Polițiștii îl văd pe Proca, dar derutați de faptul că el nu mergea către locul stabilit, cred că bărbatul ce-l însoțea nu era Horia Sima și nu îl atacă.

La despărțire, Proca i-a cerut adresa și Horia Sima i-a dat-o, rugându-l să-l țină la curent cu fuga peste graniță a camarazilor pe care el îi însoțea. Apoi Sima a plecat liniștit, fără să știe că scăpase ca prin urechile acului de arestare.¹²

“În aceeași zi de 3 februarie 1939, când s-a înnoptat, Horia Sima a trecut granița clandestin pe la Beba Veche Seghedin, însoțit de camarazii, Alexandru Popovici și Ilie Smultea, refugiindu-se în Germania.”¹³

În ziua de 8 februarie 1939, prin trădarea lui Proca sau a lui Vârfureanu, Armand Călinescu arestează 7 legionari, care transportau în valize arme din provincie la București, să-l împuște chiar pe el, “Omul de Oțel”.

“Grupul de legionari intitulat Echipa Morții au fost duși la Comandamentul Jandarmeriei Băneasa și anchetați de maiorul Dinulescu și maiorul Macoveanu, aceiași care conduseseră asasinarea lui Codreanu și a celor 13 legionari. Timp de 10 zile, zi și noapte, Dinulescu cu Macoveanu i-au bătut pe cei șapte legionari, iar când oboseau bătându-i, se schimbau cu alți jandarmi.

În ziua de 18 februarie 1939, Armand Călinescu pătrunde în beciul unde cei șapte legionari zăceau pe jos mutilați și le zice: -Ei, domnilor? Iată-mă! Eu sunt cel pe care ați vrut să-l asasinați. Am venit să vă cunosc, înainte de a fi trimiși la crematoriu, unde veți fi arși de vii.”¹⁴

Într-adevăr, după plecarea lui Călinescu, cei șapte legionari au fost târați la o dubă și duși la crematoriu. Fără să fi fost condamnați de o instanță judecătorească, ei au fost asasinați prin aruncarea în cuptor de vii. “Numele acestor victime erau:

1. Nadoleanu Enache, medic,
2. Popovici Dragoș, avocat,
3. Bălău Octavian, medic,
4. Vucu Marin, medic,
5. Iova Ion, medic,
6. Noaghea, avocat,
7. Gherman N., student la Teologie.”¹⁵

Că acești șapte legionari erau poate leșinați de torturi dar încă vii, rezultă din procedeul misterios al jandarmilor, pe care îl confirmă fochistul Cerchez în declarația dată în fața procurorului: “În 18 februarie 1939, pe la ora 11:30 noaptea,

s-au adus la crematoriu 7 cadavre, pe care nu am putut să le văd, întrucât nu mi s-a permis.

Cadavrele erau însoțite de mai mulți plutonieri jandarmi. Ei aranjau cadavrele în sicrie, bine acoperite, pentru a nu fi văzute. Această operațiune s-a făcut în prezența unui colonel, un procuror, un medic și a altor persoane pe care nu le cunosc. Despre identitatea celor 7 arși, nu am nici o cunoștință. Incinerarea a început la ora 24 și s-a terminat la ora 5 dimineața.”¹⁶

“În 8 februarie 1939, a fost arestată legionara Lucia Grecu, asistentă universitară și curier al Legiunii. A fost în mod barbar torturată să spună ce știa. Ca să nu spună, în următoarea zi când era dusă de doi agenți spre camera de tortură, Lucia Grecu s-a aruncat cu forță într-o fereastră închisă și a căzut de la etajul 3, murind în curtea Prefecturii București.”¹⁷

“O altă echipă care plănuise să-l ucidă pe Armand Călinescu, este prinsă prin trădarea lui Mihail Vârfureanu. Cei arestați se numeau:

1. Vasile Filipov, licențiat,
2. Mazilescu, student,
3. Eugen Necrelescu, student,
4. Constantin Busuioc, inginer agronom.

După arestare, nu se știe ce s-a întâmplat cu acești oameni?”¹⁸

La această vânătoare de oameni, ordonată de Carol și condusă de Armand Călinescu, curajul eroic cu care legionarii îndurau torturile fără să scoată un cuvânt, iar alții s-au sinucis când au simțit că nu mai pot rezista, nu i-au pus pe gânduri pe cei doi SATRAPI, că legionarii ar putea să-i omoare într-o zi. Ei habar nu aveau de curajul legionarilor. Ei nu știau că Armata română era plină de legionari, că un milion de români erau legionari și întregul popor îl ura de moarte pe Carol, (afară de evrei) toată lumea așteptând un semnal de la Legiune, să-l arunce de pe tron și să-l facă bucățele. Ei nu știau că cei fugiți în Germania nu s-au dus acolo să-și salveze viața, ci să pregătească moartea lor.

“La 27 februarie 1939, alt grup de 4 legionari, între care și Constantin Papanace, trec granița pe la Beba-Sighet și se refugiază în Germania.”¹⁹

“În martie 1939, profesorul Nae Ionescu fiind bolnav, este dus de la lagărul Miercurea Ciuc la un spital din Brașov. În loc de tratament, este asasinat prin otrăvire de cineva care n-a fost identificat.”²⁰

“În 15 martie 1939, Miti Dumitrescu și Alexandru Constant o însoțesc peste graniță pe doamna Codreanu, soția Căpitanului, să se refugieze în Germania cu nepoata Cătălina, adoptată de Corneliu Codreanu. Ajunși la Berlin, Miti Dumitrescu rămâne acolo, să pregătească planul de pedepsire cu moartea a lui Armand Călinescu.”²¹

În Germania, “Grupul Răzleți” format din elita legionară, având în frunte pe Horia Sima, au găsit destul de grea viața de refugiați. Se aflau într-o țară cu un popor de loc prietenos cu străinii, fără lucru și fără bani, un loc unde trebuia să-și dedice forțele și timpul să organizeze răsturnarea unui rege tiran și puternic. Dar, s-au descurcat.

Victor Vojen și Alexandru Constant devin amici cu generalul Gauthier, prin care au obținut posturi la Ministerul de propagandă al Germaniei.

Constantin Papanace a devenit prieten cu Herr Schikedanz, șeful Serviciului de Afaceri Economice Externe, prin care a intrat în cercul unor oameni bogați și puternici.

Constant, mai abil, a devenit prieten și cu Ministrul Propagandei, Herr Gobbles.

Vlad Sturdza devine prieten cu secretarul personal a lui Hitler, iar doctorul Biriș ajunge speaker la Radio Berlin.

Intellectualii Tolcea, Vasiu și Popa Ion s-au angajat ca muncitori la turnătoria fabricii Siemens din Spandau, iar Roșu, Boian, Borobaru și Vințan lucrau din greu la fabrica de cauciuc Veritas din Lichtenfelde.

Viorel Trifa a plecat în Italia, unde s-a apucat să studieze teologia. Restul de legionari munceau prin diferite orașe ale Germaniei, să trăiască de la o zi la alta.

În ce privește relațiile făcute de unii legionari cu figuri importante din guvernul german, nu i-au ajutat cu nimic politic, deoarece germanii nu erau interesați în conflictul dintre ei și Regele Carol al II-lea. Pe germani îi interesa petrolul și mâncarea din România, iar ei erau foarte mulțumiți de Regele Carol, care le dădea tot ce voiau din România prin Pactul Economic Wohlthat.

Horia Sima organizează Legiunea în exil, sub numele de “Grupul de la Berlin” și toți legionarii veneau odată pe lună la sedințe.

Sima, cu 17 legionari fac un legământ în fața icoanei Arhanghelul Mihail, să continue lupta împotriva despotului Carol. A jurat și Miti Dumitrescu, deși nu era legionar.

Miti Dumitrescu era un avocat cu o carieră strălucită. El îl cunoscuse pe Corneliu Codreanu în timpul procesului de trădare, la care s-a oferit să-l apere. A fost așa de impresionat de personalitatea Căpitanului, atât de revoltat de nedreptatea care i s-a făcut la proces și așa de îndurerat când Căpitanul a fost asasinat, că el și-a dedicat viața să-i ajute pe legionari.

Discutând cu Horia Sima, Miti i-a spus:

“Eu simt o adâncă durere în sufletul meu de pierderea Căpitanului. Ceva dinlăuntrul ființei mele, așa ca o voce divină, mă împinge și îmi spune că eu trebuie să pedepsesc fără milă nedreptatea făcută acestui inocent om.”²²

“Fă-o! a zis Sima. Dar tu știi, că după asta trebuie să te predai poliției, așa cum cere Codul de Onoare al Legiunii. Și știi că polițiștii și jandarmii te vor omori în bătaie.”²³

“Da, știu, a spus Miti Dumitrescu. Dar nu-mi pasă de viața mea. Eu vreau să dau un exemplu la toți românii, să-i fac să înțeleagă ceea ce a spus Căpitanul, «Că dacă noi nu protestăm împotriva abuzurilor guvernului, suntem o națiune de imbecili». Eu vreau să dovedesc că suntem o națiune de eroi și voi pedepsi cu moartea pe asasinul Căpitanului.”²⁴

Din acel moment, Miti Dumitrescu s-a antrenat zilnic să tragă cu pistolul și cu mitraliera, iar Horia Sima a organizat un centru de informații prin curieri curajoși, care riscându-și viața au făcut legătura cu legionarii din țară.

“În mai 1939, Horia Sima primește un curier trimis de Nicoleta Niculescu, care între altele, îl întreba ce credea despre Mihail Vârfureanu. Sima i-a răspuns că el nu-l cunoștea, dar că șefii lui ierarhici, Vojen și Dragomirescu îl garantau ca om corect sută la sută.”²⁵

Mihail Vârfureanu era fiul unui preot și student la Medicină. El a intrat în Legiune ca elev și a activat foarte bine, fiind avansat în Corpul Moța-Marin. În februarie 1939, Vârfureanu fusese însărcinat de Sima să atace cazarma Malmaison, dar atacul a fost anulat din cauza masivelor arestări, motiv pentru care Sima și alții au fugit peste graniță. Se știa că au fost trădați, dar nu l-au bănuț pe Vârfureanu. Sima s-a convins că Vârfureanu era un trădător, după moartea Nicoletei Niculescu.

“Vârfureanu o cheamă pe Nicoleta Niculescu la o întâlnire conspirativă, pe o stradă convenită. Ea merge la locul indicat în dimineața zilei de 10 iunie 1939. Este înconjurată de polițiști și arestată. Dusă apoi în beciul poliției București, Comisarul Davidescu începe ancheta prin a o viola, urmat de câțiva polițiști și apoi torturată să spună ce știa despre legionari.

De când au arestat-o, până noaptea târziu au torturat-o, apoi sadicii călăi au schingiuit-o, tăindu-i sânii de vie. Nicoleta Niculescu a murit în chinuri groaznice sub privirile indifferente ale polițiștilor. În aceeași noapte, Comisarul Davidescu s-a debarasat de corpul ei, trimițându-l cu o dubă la crematoriu.”²⁶

Incinerarea Nicoletei Niculescu a făcut-o mecanicul Cerchez, care a declarat: “În ziua de 10 iunie 1939, pe la ora 23, s-a adus la crematoriu o femeie transportată cu o mașină a Prefecturii poliției. Depunerea în sicriu a cadavrului a fost făcută de delegații Prefecturii poliției, după care eu l-am incinerat.”²⁷

“În 6 iunie 1939, Miti Dumitrescu împreună cu Ilie Smultea părăsesc Germania și intră clandestin în România, venind la București. În mare secret, Miti formează o echipă numită -Răzbunătorii-, compusă din 9 legionari care știau că în acea misiune, mergeau la moarte. Acești oameni curajoși se numeau:

1. Miti Dumitrescu, avocat,
2. Isaia Ovidiu, fotograf,
3. Ionescu Ion, student la Drept,
4. Moldoveanu Nelu Ion, student la Drept,
5. Paraschivescu Ghe, student la Drept,
6. Popescu Cezar, student la Drept,
7. Stanciulescu Marin, șofer mecanic,
8. Popescu Traian, student la Drept,
9. Vasiliu Ion Jean, desenator tehnic.”²⁸

“Răzbunătorii” au început să-l urmărească pe Armand Călinescu pe ruta care circula zilnic, de la casa lui din Cotroceni la Consiliul de miniștri de pe Calea Victoriei. Astfel au constatat, că “Omul de Oțel” circula în mașină numai cu șoferul, fără o gardă de polițiști și ușor puteau să-l împuște pe Podul Elefterie, unde nu era aglomerație.

Arogantul Călinescu circula fără pază, fiind sigur că nimeni nu-l va atinge, datorită teroarei exercitată de el asupra poporului. Era așa de mândru de brutalitatea cu care guverna, că i-a spus curtezanei Lupescu la o recepție:

-Domniță, acum puteți să mergeți fără frică în oraș, sau la Ateneu să auziți un concert, căci legionarii au fost nimiciți. Cei care mai sunt în viață, sunt cu oasele zdrobite în lagăre și închisori.

La 15 august 1939, Horia Sima intră clandestin în țară prin Iugoslavia și se ascunde într-o casă din București. El venise să pună la punct execuția lui Armand Călinescu și să antreneze masele la o revoltă contra Regelui Carol al II-lea, să-l răstoarne de pe tron, sau să-l asasineze, dacă era posibil. Momentul revoltei era

calculat de el să aibă loc după zarva produsă de împușcarea lui Călinescu, ce urma să producă o criză de guvern.

Între planul "Răzbunătorilor" și al lui Horia Sima se interferează un tragic eveniment politic. Hitler declară război Poloniei la 1 septembrie 1939 și, imediat, a atacat-o cu puternica sa armată mecanizată prin Coridorul Danzig, pe care l-a și ocupat.

Hitler se târguia cu polonezii pentru acel Danzig de prin 1935. El le-a cerut să lase drum liber germanilor prin Coridorul Danzig către Prusia de Est, separată de Germania în 1919, când polonezii au ocupat acel teritoriu în mod ilegal, iar germanii trebuiau să navigheze pe Marea Baltică ca să ajungă în țara lor, Prusia. Polonezii însă, au refuzat să dea Danzigul înapoi.

Polonezii se țineau bătoși, fiindcă contau să-i ajute Franța, Anglia și America, așa cum îi ajutaseră și în 1919 să ocupe teritorii ce aparțineau de veacuri Germaniei, ca Danzigul, Galiția de Est și o parte din Lituania cu orașul Vilna.

Și într-adevăr, Franța și Anglia au sărit în ajutorul polonezilor și în 1939, cerând Germaniei să-și retragă trupele din Danzig. Hitler nici nu i-a luat în seamă. Ofensate, Franța și Anglia declară război Germaniei și așa a început al doilea măcel mondial.

Mândrii polonezi au pornit la război contra germanilor, cărându-și trupele cu căruța cu cai și atacând modernele tancuri Panzer cu sabia și cavaleria. Germanii i-au nimicit pe polonezi în câteva săptămâni și au ocupat jumătate din Polonia de Vest, în loc de o fâșie de pământ numită Coridorul Danzig, ce de fapt ei au cerut. Căci dacă polonezii le dădeau înapoi Danzigul, al doilea război mondial nu ar fi avut loc.

Tragedia Poloniei ce urma să fie tragedia Europei a fost agravată de atacul rusesec din 17 septembrie 1939, când Stalin, încurajat de Hitler, a atacat Polonia și a ocupat jumătate din estul ei.

Hitler devenise subit "prieten" cu Stalin din 23 august 1939, când au făcut "Pactul de Neagresiune și Ajutor Mutual", prin care au decis să împartă Polonia între ei.

Hitler care se pretindea "arian superior" omora polonezi și în special evrei în Vest, iar Stalin care era un comunist fără nici un Dumnezeu, omora în Est pe oricine, fără deosebire de rasă și religie...

Polonezii atacați din două părți au fost învinși și toți făcuți prizonieri. Hitler i-a pus la muncă forțată, iar pe evrei i-a sechestrat în ghetouri, dar Stalin nu și-a pierdut timpul cu prizonierii, ci a ordonat să fie împușcați.

"Printre nenumărații prizonieri uciși de sovietici, au fost și 14 mii de ofițeri polonezi, împușcați în pădurea Katyn și aruncați într-un șanț lung, săpat înainte de către victime."²⁹

Regele Carol al II-lea declară neutralitatea României și deschise granițele pentru refugiații polonezi.

A fost un spectacol tragic, pe care l-am văzut cu ochii mei. Sute de mii de polonezi, în majoritate evrei, au intrat în Moldova cu căruța cu cai, alții în automobile, alții mergând pe jos și împingând un căruț cu avutul lor, iar în urma lor femeile cu copiii în brațe, mergeau plângând.

Unii polonezi au obținut aprobarea să rămână în România, alții au fost ajutați să emigreze în alte țări. Însuși președintele Poloniei, Ignacy Moscicky, s-a refugiat în România, aducând cu el tezaurul Național ce a fost păstrat până la terminarea războiului și apoi restituit Poloniei.

După terminarea războiului, sutele de mii de evrei polonezi salvați de omenia românească, n-au spus o vorbă bună despre români, ba din contră...

*

În ziua de 21 septembrie 1939 la prânz, "Răzbunătorii" înarmați, îl așteptau pe Armand Călinescu să treacă cu mașina pe Podul Elefterie.

"Omul de Oțel" plecase de la minister spre casa lui din Cotroceni. Mașina în care el stătea tolănit, a intrat pe Podul Elefterie, când deodată, drumul i-a fost blocat de un cărucior încărcat cu iarbă cosită și frunze uscate, lângă care doi măturători de stradă se străduiau să-i repare o roată ruptă. Șoferul a fost forțat să oprească mașina, iar Călinescu a deschis portiera și furios a țipat către cei doi măturători:

-Mă idioților! De ce încurcați cir... ?

O ploaie de gloanțe i-a curmat glasul, trase de cei doi măturători care erau, Miti Dumitrescu și Traian Popescu. Călinescu s-a prăbușit mort, căzând cu capul în jos pe asfaltul ce s-a înroșit de sângele lui, iar picioarele i-au rămas în mașină. Șoferul a fost și el ucis. Era exact ora 14.

"Răzbunătorii" s-au suit în camioneta care îi aștepta la colțul străzii și au gonit către Băneasa, să ajungă la Stația de Radio București, ca să-i informeze pe camarazii lor din țară și cei din Germania, că Armand Călinescu fusese "pedepsit".

Ajunși acolo, ei au somat pe păzitorii de la poartă să-i lase în clădire. Au intrat în sala de emisie fără să atace pe nimeni și Miti Dumitrescu a cerut microfonul. I l-au dat și cu o voce găfăitoare dar fermă, el a spus: "Asasinul Căpitanului a fost pedepsit. Armand Călinescu a fost executat de o echipă de prahoveni. Ne-am făcut datoria!"³⁰

Apoi "Răzbunătorii" au părăsit calmi clădirea Postului de Radio și s-au dus direct la Poliția Băneasa, unde au cerut să fie arestați, că-l-au ucis pe Călinescu.

Polițistul crezând că nu aude bine, l-a întrebat din nou pe Miti Dumitrescu:

-Vreți să vă arestez? Pentru ce?...

-Pentru că noi l-am împușcat pe ministrul Armand Călinescu.

Polițistul l-a informat telefonic pe prefectul Marinescu de arestarea legionarilor care asasinaseră pe Călinescu, iar el a fugit imediat la Palat, să-i comunice Regelui cele întâmplate. Cum Carol plecase la Băneasa să ia masa cu amanta, Marinescu a sărit în mașină și s-a dus acolo. Când a intrat în casă, l-a găsit pe Carol luând prânzul cu Duduia și, găfăind de emoție i-a spus:

-Majestate, ministrul Armand Călinescu a fost asasinat!

-Cum? Cine a putut face asta?, a întrebat Carol ridicându-se de la masă.

-Sunt nouă legionari, care s-au predat și sunt arestați la Poliția Băneasa.

-Da? Foarte bine dacă s-au predat! Să-i bateți până spun de ce au comis această crimă și să Mă informați imediat, a zis Carol nervos, aprinzându-și o țigară.

-Chou-chou, iar greșești, a zis amanta. Ce mai vrei să afli? Știi că sunt legionari și că l-au omorât pe bietul Armand. Împușcă-i imediat!

Carol se uita la amantă de parcă nu înțelegea, dar ea a repetat:

-Da! Da! Dă ordin să-i împuște chiar pe locul unde l-au ucis pe Armand, iar hoiturile lor să fie lăsate acolo trei zile, ca să-i lecuiești pe alții să mai încerce așa ceva. Pentru un om valoros ca Armand, nouă vieți de legionari nu plătesc moartea lui...

Carol, ca un robot s-a întors către Marinescu care stătea în picioare și i-a spus:

-General Marinescu, îți ordon să faci așa cum a spus Duduia. Prin asta, o să le treacă pofta altora să mai asasineze demnitari.

-Majestatea Voastră îmi ordonă să-i împușc pe cei nouă legionari imediat? Fără o sentință judecătorească și în public? Dar ce va zice poporul?...

-General Marinescu, asta nu e prima oară că d-ta omori pe cineva în interesul Tronului.

-Da!, Majestate, dar am făcut asta în beciul poliției, nu într-o piață publică, sub privirile a mii de martori...

-General Marinescu, știu că ești un soldat devotat Tronului. Așa a fost și Armand. Acum te am numai pe dumneata. Te numesc ministru de Interne și îți ordon să-i împuști pe cei nouă legionari imediat, iar cadavrele lor să fie expuse acolo 3 zile.

Generalul Marinescu a salutat și a plecat să execute ordinul lui Carol, iar el rămas cu amanta i-a spus întristat:

-Bandiții ăștia ne-au stricat ziua... Eu trebuie să Mă duc la Palat și să convoc un Consiliu Coroană, ca să numesc un prim-ministru. Nici nu știu pe cine, că nu mai am oameni de nădejde...

-Să-l numești pe generalul Argeșanu, i-a șoptit amanta. El a fost întotdeauna respectuos față de mine, iar soția lui este așa de supusă, că își îndoaie un genunchi când mă salută...

Și în timp ce Carol era în Consiliul de Coroană, Marinescu dă ordin să-i împuște pe "Răzbunătorii" pe Podul Elefterie.

Din clipa când cei nouă legionari s-au predat autorităților, au fost cumplit bătuți de către jandarmi și polițiști, care au sărit cu picioarele pe ei timp de 6 ore, așa cum le ordonase colonelul Anibal Panaitescu prezent la torturi.

Între timp, cadavrul lui Călinescu și al șoferului au fost ridicate, iar locul împrejmuț cu cordoane din frânghii groase și păzit de polițiști și jandarmi. După acele cordoane, mii de oameni s-au adunat să vadă căruțul răsturnat, mașina lui Călinescu cu ușa deschisă și balta de sânge rămasă pe asfalt. Atunci s-a născut zicala: "Fuse Armand de Oțel, dar tot întră plumbul în el".

Către seară, nu mai era loc să arunci un ac pe Podul Elefterie. Zeci de polițiști cu pistoale la brâu și un baston de cauciuc în mână, loveau în lumea care se îmulzea să vadă ce se mai întâmpla pe Podul Elefterie. Mulțimea nu știa că la ora 8 urma să vadă un spectacol unic, înfrorător și de neuitat. În acea mulțime, se afla și Horia Sima...

La 8 seara, o dubă a intrat după cordoane și din ea au coborât "Răzbunătorii". Abia ținându-se pe picioare, desfigurați de răni și plini de sânge, ei au fost împinși de jandarmi către balta de sânge de pe asfalt și puși să se țină de mână în linie. Cei 9 bărbați tineri și frumoși la ora 14, erau niște ruine umane la ora 8 seara. Apoi nouă jandarmi au pus arma la ochi și, un ofițer lea ordonat: Foc!

Cei nouă legionari au căzut secerați de gloanțe, sub privirile îngrozite ale spectatorilor. "Acest masacru a fost comis față de mii de oameni, ei neștiind că cei nouă bărbați uciși n-au fost judecați de vre-un tribunal și că nu exista o condamnare legală la moarte.

Cadavrele lor au fost lăsate așa pe jos timp de 3 zile, păzite de jandarmi. În cele patru colțuri ale Podului Elefterie, au fost afișate lozinci care spuneau: **ACEASTA VA FI DE AICI ÎNAINTE SOARTA ASASINILOR TRĂDĂTORI DE ȚARĂ.**"³¹

În timp ce aceste orori se întâmplau pe Podul Elefterie, Carol formase un nou guvern, numindu-l prim-ministru pe generalul Argeșanu. După plecarea celorlalți demnitari, Carol i-a reținut pe Argeșanu și Marinescu și le-a spus:

-Nu sunt mulțumit numai cu 9 legionari împușcați! Viața lui Armand Călinescu nu poate fi plătită nici cu o sută de legionari morți, așa cum a spus Dudaia. Vă ordon să împușcați câte 3 legionari în fiecare județ al României și apoi să fie spânzurați de stâlpii de telegraf în locuri publice și lăsați acolo să-i vadă poporul timp de 3 zile.

-Am înțeles, Majestate! Dar acum am putea să-i lichidăm pe toți legionarii, că avem motiv asasinarea ministrului Călinescu, iar poporul nu va zice nimic, i-a sugerat Argeșanu.

-Ai dreptate general Argeșanu! Ideea e grozavă! Execută-i în noaptea asta și pe legionarii care se află în anchetă, în curs de judecată, condamnați sau nu, pe cei din spitale și, mai ales pe cei din lagăre, că și-a sunt cei mai periculoși. Alege d-ta așa..., să fie câteva sute, a zis Carol, apoi grăbit și-a pus chipiul și, însoțit de cei doi a ieșit afară și s-a urcat în mașină. Înainte de a pleca, le-a mai spus:

-Să-mi raportați mâine, câți legionari au fost uciși. Poate așa o calmez pe Dudaia, care plânge tot timpul după bunul nostru prieten, Armand. Noapte bună!, domnilor...

Argeșanu și Marinescu au scris ordinul de asasinare a legionarilor, apoi l-au transmis telegrafic la toate prefecturile celor 55 de județe ale României.

Cum dictatorul Carol numise prefecti numai ofițeri, toți s-au supus ordinului, "că ordinul se execută, nu se discută".

Și totuși, din 71 de colonei, unul s-a opus. "Acesta era Colonelul Mociulschi, care l-a chemat pe Carol la telefon și i-a spus cu accentul lui moldovenesc: -Aiața nu se poate, Majestate!"³² Dar masacrul a avut loc.

NOTE

1. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Al doilea grup de legionari se refugiază în..."
2. Idem, "Proca este prins și devine informatorul lui Călinescu"
3. Idem: "Călinescu arestează Grupul Bănățean".
4. Idem: "Este arestat Augustin Micu și torturat".
5. Idem: "Sunt arestați Elena Bagdad cu Biriș și Borzea".
6. Idem: "Din nou este arestat Nae Ionescu și..."
7. Idem: "Emil Popa cu 9 legionari condamnați la închisoare".
8. Idem: "Poliția descoperă atelierul de pe strada Oarcă, arestează pe Lt. Dumitrescu împreună cu 19 legionari și..."

9. Idem: "Vasile Christescu sugrumat de Otto Reiner și..."
10. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I p.445: "Camarazii noștri Vasile Christescu și Lt. Dumitrescu arși la crematoriu".
11. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Pierd dreptul la naționalitatea română cei..."
12. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.186-187: "Proca atrage pe Sima pe strada Pieptănari..."
13. Idem, p.187: "Sima scapă și se refugiază în Germania".
14. Idem, p. 177: "Armand Călinescu vizitează pe cei 7 legionari înainte de a fi trimiși la crematoriu de vii".
15. Idem: Numele celor 7 legionari.
16. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I p.445: declarația lui Cerchez care i-a incinerat pe cei 7 legionari.
17. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Lucia Grecu sare prin geam și moare în curtea..."
18. Idem: "O altă echipă de 4 legionari arestați și dispăruți".
19. Idem: "C-tin Papanace cu alti 4 legionari se refugiază în..."
20. Idem: "Profesorul Nae Ionescu este otrăvit în spital..."
21. Idem: "Miti Dumitrescu cu Constant însoțesc pe d-na Codreanu să se refugieze în Germania. Miti rămâne acolo pentru..."
22. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.25: "O voce divină mă împinge să pedepsesc pe asasinul Căpitanului".
23. Idem, p.25; "...dar știi că te vor omorâ în bătaie..."
24. Idem, p.25: "Voi pedepsi cu moartea pe asasinul Căpitanului".
25. Idem, p.34: "Nicoleta întreabă pe Sima despre Vârfureanu".
26. Idem, p.34: "Nicoleta arestată, mutilată și dusă la..."
27. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I p.445: Cerchez confirmă incinerarea Nicoletei Niculescu.
28. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Numele și profesia celor din Echipa Răzbunătorii".
29. Jerzy Lojek în "Masacrul din pădurea Katyn" Editura Solidaritatea din Polonia: "14 mii prizonieri uciși de sovietici".
30. Traian Golea în Cronologie legionară "Colecția Omul Nou" 1953 Salzburg: "Asasinul Căpitanului a fost pedepsit".
31. Idem: "Cadavrele Răzbunătorilor lăsate acolo trei zile".
32. N.S. Govora în "Paiate", Revista Carpații, Editura Dacia din Madrid, p.11: "Aia nu se poate..."

CAPITOLUL 21

21-22 SEPTEMBRIE 1939 MASACRUL LEGIONARILOR SĂVÂRȘIT DE REGELE CAROL AL II-LEA

După miezul nopții de 21 septembrie 1939, jandarmii și polițiștii din toată țara au pornit la arestarea legionarilor. Ei aveau o listă în mână cu numele victimelor, făcută la repezeală de prefectul orașului respectiv, după care trebuia să-i aresteze pe legionari din pat. Și așa au făcut.

Agenții carliști au năvălit în casa omului și, sub privirile îngrozite ale soției, copiilor și părinților săi, îi cereau să se îmbrace fuga, pe motiv că era chemat la o anchetă. Îl scoteau afară, era suit într-o dubă, sau îl duceau pe jos la un loc stabilit cu alți agenți, care și ei arestaseră 1 sau 2 legionari.

Agenții apoi îi duceau într-o piață, sau în centrul orașului respectiv, legau mâinile legionarilor la spate, le aruncau un laț după gât, le trăgeau un cartuș în cap, și de pe o scară cărată cu ei, îi agățau de un stâlp de telegraf. Această macabră operațiune a fost terminată în zorii zilei de 22 septembrie 1939.

Când cetățenii au venit dimineața să facă cumpărături în piață, au dat cu ochii de trupurile spânzurate de stâlpi și firesc, au țipat îngroziți și au plâns, neștiind că asasinul era Regele lor.

Vestea s-a dus ca fulgerul, iar familiile celor arestați în cursul nopții, veneau fuga să vadă dacă spânzuratul era de al lor. Și cu durere constatau, că era fiul, soțul, ori tatăl sau fratele lor. Plângând îmbrățișau stâlpul, că nu ajungeau până la trupul plin de sânge spânzurat sus de tot, ce se mișca bătut de vânt...

Românii au privit îngroziți la aceste cadavre spânzurate, ce au fost forțați să le vadă timp de 3 zile și 3 nopți. Cu lacrimi în ochi și făcându-și cruce, aprindeau lumânări sub stâlpul de care erau spânzurați, dar jandarmii și polițiștii stingeau lumânările și îi goneau. Evreii, jubilau...

Conform ordinului dat de Carol, profesorii și învățătorii au adus la "plimbare" elevii din școlile primare și licee, să-i vadă pe cei spânzurați, spunându-le:

-Vedeți? Așa pătesc cei care sunt trădători de țară!

"Legionarii asasinați în noaptea de 21-22 septembrie 1939, au fost următorii:
ASASINAȚI LA ARAD:

1. Măduță Ion, avocat. Asasinat într-o pădurice lângă satul Sebeș-Alba, iar trupul adus și aruncat pe scările judecătoriei unde lucra și lăsat acolo 3 zile.

2. Bulboacă Ilie, șef de Plasă la Curtici, ucis pe calea ferată și trupul lăsat acolo.

3. Julan Ilie, soldat concentrat. Este luat din regiment de către jandarmi, dezbrăcat de uniformă, dus la marginea satului Șemlău-Arad și împușcat."

"ASASINAȚI LA ARGHEȘ:

1. Pielmuș Ion, ofițer

2. Olteanu Vasile, ofițer

3. Amzar Traian, ofițer.”²

“ASASINAȚI LA BACĂU:

1. Condopol Mircea, elev de liceu

2. Mandase Alexandru, elev de liceu

3. Antonovici Constantin, elev de liceu.

Împușcați în cap, au fost spânzurați de un stâlp electric pe strada principală din Bacău și expuși acolo 3 zile.”³

Eu personal i-am văzut pe acești tineri spânzurați, fiind la Bacău cu mama mea într-o vizită la niște prieteni.

“ASASINAȚI LA BĂLȚI:

1. Condratiuc Alexe

2. Ursache Victor

3. Gherman Ion.”⁴

“ASASINAȚI LA BIHOR:

1. Cozma Lazăr

2. Jude Dumitru.”⁵

“ASASINAȚI LA BOTOȘANI:

1. Iftimuță Vasile

2. Grigoriu Mihail

3. Mancos Gheorghe.”⁶

“ASASINAȚI LA BRĂILA:

1. Babata Ion Tudor, șef la CML Brăila

2. Udrea Ion.”⁷

“ASASINAȚI LA BRAȘOV:

1. Faur Ion, profesor la Liceul Șaguna

2. Bordeianu Ion

3. Papacioc Radu

4. Nicolici Nicolae.”⁸

“ASASINAT LA BUZĂU:

1. Voinea M. Constantin, singurul ucis în Buzău.”⁹

“ASASINAȚI LA CALIACRA:

1. Caranica Petre, student

2. Popescu M. Ghiță, agricultor

3. Cavachi Hristu, student.”¹⁰

“ASASINAȚI LA CÂMPULUNG:

1. Irimicescu Valerian

2. Țăranu Traian

3. Cozan Luchian, țăran, fiul lui Cozan Ilie care primea în casa lui pe profesorul Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, să-și facă vacanța de vară la Cozânești-Dorna. Pentru că avea relații cu legionarii, fiul său a fost asasinat.”¹¹

“ASASINAȚI LA CARAȘ:

1. Bârzac Lazăr, muncitor la Reșița UDR

2. Cerbu Iancu

3. Băleanu Ion, funcționar din Oravița. El este împușcat primul și aruncat într-o văgăună. Nu murise. Până ce jandarmii aduc pe ceilalți doi, el iese din groapă, se târăște în pădure și se ascunde. Reușește a doua zi să ajungă în oraș și

merge la medicul Dănicică Ion să-i dea ajutor medical. Acesta îl internează în spital, apoi telefonează jandarmilor. Aceștia vin, îl ridică din spital și îl duc la locul numit Ochiul Beiului. Îl dau jos din mașină și ofițerul de jandarmi se face că trage în el, dar îl lasă viu și pleacă. A doua zi, ofițerul vine să-l îngroape, fiindcă știa că era rănit de moarte, dar nu-l găsește. Îl caută și l-a găsit după dâra de sânge, stând pe un butuc. Vede că nu putea merge și l-a împușcat din nou, apoi i-a aruncat trupul în marginea râului Nera.”¹²

“ASASINAȚI LA CERNĂUȚI:

1. Pisarciuc Silvestru
2. Regwald Francisc
3. Molotiu V. Ion, croitor, instructor legionar.”¹³

“ASASINAȚI LA CETATEA-ALBĂ:

1. Vlădău Ion
2. Păucă V. Dumitru, revizor școlar
3. Cuzoglu Damian.”¹⁴

“ASASINAȚI LA CIUC:

1. Duma Iosif, profesor, șef legionar
2. Caranica Ion
3. Mirea A. Ilie.”¹⁵

“ASASINAȚI LA CLUJ:

1. Cuibuș Petre
2. Eremia Nicolae.”¹⁶

“ASASINAȚI LA CONSTANȚA:

1. Chivu Ion, preot în satul Viișoara, asasinat la margine de drum. Jandarmii obligă pe cei doi copii să stea în fața cadavrului tatălui lor.

2. Chiriaz Nicolae, funcționar în Constanța

3. Mocanu Ion Stoica, preot într-un sat

4. Secăreanu Ion, preot din satul Dulgheru Hârșova, asasinat în următoarele împrejurări: după o noapte de chin în arest, Plutonierul Ghiță Gheorghe îl desleagă pe preotul Secăreanu și îl scoate afară din temniță spunându-i că, îl duce la primărie să vorbească la telefon cu maiorul Popescu Marinăru, Comandantul Legiunii de Jandarmi Constanța. “Era în zorii zilei, iar soția preotului cu fiica lor Aurora în vârstă de 9 ani, plecaseră spre Postul de Jandarmi să-l găsească pe preotul Secăreanu. Soldatul de gardă le-a spus că preotul s-a dus la Primărie și s-au dus și ele. Îl văd pe părintele Secăreanu mergând escortat, cam la 50 de pași de ele. Era chiar în fața casei lui Mitruș, iar la gard stătea și privea Tincă, fata lui Mitruș. În fața ei, jandarmul Ghiță încetinează pasul și pregătește arma, lăsându-l pe preot să pășească înaintea lui. Acesta observă și îl întreabă: -Ce faci domnule șef de Post? Oare vrei să mă împuști?- “Nu părinte, îi răspunde jandarmul. Dar în clipa când Secăreanu și-a reluat mersul, el l-a împușcat prin spate. Preotul s-a prăbușit. Tincă de la gard care văzuse înfricoșătoarea scenă a căzut leșinată, iar soția preotului a leșinat în mijlocul drumului. Fetița Aurora s-a aruncat la pieptul tatălui ei în agonie. I-a luat capul în brațe și i-a acoperit fața plină de sânge cu sărutări, plângând amar. Preotul Secăreanu și-a dat sufletul în brațele copilei sale. Când Aurora s-a ridicat, pe pieptul și fața ei rămăsese sângele tatălui mort.”¹⁷

“ASASINAȚI LA COVURLUI:

1. Popa Costăchel
2. Croitoru Tudor
3. Potolea Spiru, ofițer, invalid de război din 1916, Senator legionar, purtător al săculețului cu pământ sacru.”¹⁸

“ASASINAȚI ÎN DÂMBOVIȚA:

1. Lungu Ion, învățător în satul Vârfuri
2. Gâlmeanu Ion, student
3. Nițescu Petre.”¹⁹

“ASASINAȚI LA DOLJ:

1. Horzălescu Ilie
2. Poenaru Ilie
3. Ștefănescu I. Ion.”²⁰

“ASASINAȚI LA DOROHOI:

1. Surugiu Ion
2. Barbu Gheorghe
3. Honceru Ion.”²¹

“ASASINAȚI LA DRUSTOR:

1. Nastu Nicolae, macedonean, Primar de Drustor, instructor legionar și decorat cu Crucea Albă
2. Măngăniță Costică, macedonean, țăran
3. Memu Nița din Plasa Macedonia, instructor legionar, decorat cu Crucea Albă.”²²

“ASASINAȚI LA FĂLCIU-HUȘI:

1. Codreanu I. Z. Ion, inginer, fratele Căpitanului. Este luat din pat și asasinat cu următorii:
2. Nicolae Emil
3. Croitoru Vasile.”²³

“ASASINAȚI LA GORJ:

1. Motomâncea Grigore, preot
2. Șerban Constantin
3. Munteanu Gheorghe.”²⁴

“ASASINAȚI LA HOTIN:

1. Dubovinschi Tudor, împușcat de jandarmi pe câmpul de instrucție al Reg.4 Vânători, împreună cu următorii doi:
2. Dobulescu Vasile
3. Soroceanu Dumitru.”²⁵

“ASASINAȚI LA HUNEDOARA:

1. Popa Petre, instructor legionar
2. Cornea Gheorghe
3. Sârbu Nicolae.”²⁶

“ASASINAȚI LA IALOMIȚA:

1. Manolescu Gheorghe
2. Badea Traian
3. Constantinescu Costel, elev de liceu în vârsta de 17 ani. Fusese închis în lagărul Vaslui și eliberat. Este iar arestat în 22 septembrie 1939 și închis în beciul jandarmeriei. Camarazii închiși cu el care au supraviețuit, povestesc ce i s-a întâmplat: -Vine jandarmul și îi spune: -Hai, Constantinescu! Ia-ți bagajul și hai cu

mine.- Costel și-a luat bagajul și ne-a zis: -Rămâneți sănătoși! Mă duce probabil la interogatoriu...- Jandarmul îl duce afară din orașel, iar când ajung la o răscruce de drumuri, strigă la el: -Stai!- și cu un pumn de fier îl îmbrânțește cât colo. Costel cade și se uită uluit la jandarm fără să priceapă de ce îl lovise. Jandarmul țintește cu pistolul către el și trage. Sângele îi gâlgâia din umărul drept și Costel întreabă: -De ce mă omori? Ce rău ți-am făcut eu, nene?- Alte împușcături urmează, în pânțele, umăr și în spate. Costel cade mort pe pământ, privind cu ochii nedumeriți la jandarm..."²⁷

"ASASINAȚI LA IAȘI:

1. Dănilă Nicolae, licențiat
2. Bagdad Elena, studentă
3. Miron Leonid, preot din Moreni-Bălți și instructor legionar. În noaptea de 22 septembrie 1939, se întorcea cu trăsura de la Ungheni împreună cu soția și copiii. Jandarmii îl opresc, îl dau jos din trăsură și îl împușcă în fața soției și a copiilor săi."²⁸

"ASASINAȚI LA LĂPUȘNA:

1. Diaconescu Vasile, mare mutilat de război, senator, decorat cu Crucea Albă. Fusese închis în lagărul Miercurea Ciuc și eliberat de câteva zile
2. Florescu Sergiu, ziarist, comandant legionar. Fusese închis în lagărul Vaslui și eliberat
3. Palamarcu Ion."²⁹

"ASASINAȚI LA MARAMUREȘ:

1. Butnaru Ion
2. Chiraliță Dumitru
3. Belidoan Nicolae, student."³⁰

"ASASINAȚI LA MEHEDINȚI:

1. Gheorghiu Victor, colonel, șef al Garnizoanei Turnu Severin. Este asasinat în județul unde se afla cu alți doi camarazi:
2. Geacu Hristu, macedonean
3. Gheorghievici N. macedonean."³¹

"ASASINAȚI LA MUREȘ:

1. Rusu Iacob
2. Francisc Palotaș
3. Păduleanu Nicolae."³²

"ASASINAȚI LA MUSCEL:

1. Nerăsan Ion, avocat
2. Stancu Ion."³³

"ASASINAȚI LA NĂSĂUD:

1. Tonea Simion
2. Girigan Cornel
3. Tolan Alexandru."³⁴

"ASASINAȚI LA PIATRA NEAMȚ:

1. Mălinici Nicolae
2. Avădanei Vasile
3. Vasile Puiu."³⁵

"ASASINAȚI LA OLT:

1. Găman N. Florea, elev din Slatina

2. Mânzu Dumitru

3. Preda Gheorghe.”³⁶

“ASASINAȚI LA ORHEI:

1. Zalupcescu Grigore

2. Mocanu Andrei

3. Răileanu Naumn.”³⁷

“ASASINAȚI LA PRAHOVA:

1. Cojocaru Alexandru, originar din Brașov și comandant legionar

2. Filip Dumitru.”³⁸

“ASASINAȚI LA PUTNA:

1. State Vasile

2. Voinea Nicolae

3. Marin Petre. Toți împușcați în cap și spânzurați de stâlpi în orasul Focșani.”³⁹

“ASASINAT LA ROMAN:

1. Creangă Vasile, elev de liceu. Asasinat singur în tot județul. A fost spânzurat în Piața Mare timp de 3 zile.”⁴⁰

“ASASINAȚI LA ROMANAȚI:

1. Niculescu Gheorghe

2. Oprovici Horia, elev în clasa 7 a Liceului Caracal. Fusese arestat cu alți colegi și închiși în beciul poliției. În ziua de 22 septembrie 1939, sergentul Ion P_ni__ îl scoate pe Horia Oprovici din beci și îl duce la cabinetul șefului de poliție. Camarazii lui care au supraviețuit, au povestit ce s-a întâmplat cu Horia: -După ce l-au dus acolo, timp de 20 de minute s-au auzit țipete îngrozitoare, apoi au devenit urlete înfricoșătoare. La un moment dat, țipetele au încetat brusc. Mai târziu, am aflat că fusese omorât în grădina publică a orașului, care era numai la 50 de metri de poliție și așa am auzit noi împușcăturile. Asasinul lui Horia Oprovici fusese Ion P_ni__.”⁴¹

“ASASINAT LA SĂLAJ:

1. Burca_Augustin, avocat, singurul asasinat în județ.”⁴²

“ASASINAȚI LA SATU MARE:

1. Bozântan Victor, frate cu decemvirul Iosif asasinat cu Căpitanul. Victor a fost singurul asasinat în Satu Mare.”⁴³

“ASASINAȚI LA SEVERIN-LUGOJ:

1. Galescu Nicolae, curelar din Domașnea

2. Ghindă Gheorghe, muncitor

3. Sârbu Damaschin, țaran agricultor

4. Matici V. Marin, croitor.”⁴⁴

“ASASINAȚI LA SOROCA:

1. Levinschi Ștefan, elev de liceu

2. Știucă Boris, elev de liceu,

3. Criclivoi Arzare, elev de liceu.”⁴⁵

“ASASINAȚI LA SUCEAVA:

1. Răuț Ion

2. Gemeniuc Ion

3. Jitaru Spiridon, student.”⁴⁶

“ASASINAȚI LA TÂRNAVA MICĂ:

1. Barză Gheorghe
2. Pruș Ion
3. Codrea Nicolae.”⁴⁷

“ASASINAȚI LA TECUCI:

1. Baci Vasile, student
2. Cășăneanu Gheorghe
3. Teodorescu Spirache.”⁴⁸

“ASASINAȚI LA TELEORMAN:

1. Abagiu Dumitru
2. Cristache Aristotel, student
3. Toader Dumitru, negustor.”⁴⁹

“ASASINAȚI LA TIGHINA:

1. Heidenreich Vladimir, pensionar, implicat în complotul contra lui Carol.

Scos din cauză, dar asasinat cu alți doi legionari:

2. Căldare Constantin
3. Caragamcev Ion.”⁵⁰

“ASASINAȚI LA TIMIȘ TORONTAL:

1. Udrea Toader
2. Dragomir Gheorghe, șofer
3. Cocora Alexandru.”⁵¹

“ASASINAȚI LA TREI SCAUNE:

1. Lascăr Gheorghe, inginer
2. Vrânceanu Gheorghe
3. Caranica Enache, licențiat.”⁵²

“ASASINAȚI LA TURDA:

1. Cucerzan Constantin, student
2. Nichita Augustin, măcelar din Bihor
3. Tecăciuc Ghiță Toceanu, student.”⁵³

“ASASINAȚI LA VÂLCEA:

1. Nicolăescu Aurel, preot,
2. Diaconescu Dumitru, preot
3. Vasilescu Nicolae, măcelar.”⁵⁴

“ASASINAȚI ÎN ILFOV-BUCUREȘTI:

1. Grupul Răzbunătorii din 9 bărbați

2. Victor Dragomirescu, scos din spitalul închisorii Văcărești, suit într-o dubă și în timp ce mașina mergea, poliștii îl sugrumă, apoi îl duc direct la crematoriu. “Dragomirescu fusese arestat pentru că împreună cu alți 50 de legionari au manifestat în fața Palatului Regal în mai 1938, amenințând pe Rege, că se vor sinucide în masă ca protest pentru procesul înscenat lui Corneliu Codreanu. Carol a trimis jandarmii și i-au arestat pe toți. Dragomirescu a fost cumplit torturat, motiv pentru care ajunsese în spital. A sfârșit în flăcările crematoriului fără să fi fost judecat sau condamnat de vreun tribunal.”⁵⁵

Și ca să fie un adevărat “Purim à la Wolf-Lupescu, cu sânge creștin stropit peste tot, încă doi legionari au fost asasinați în București. “La miezul nopții de 21 septembrie 1939, jandarmii scot din temniță pe studenții: Pop Ion și Lăscăianu

Aurel, condamnați la moarte pentru atentatul împotriva profesorului Goangă de la Cluj. Ei declaraseră recurs în 8 februarie 1939 și așteptau rejudecarea cazului. Sunt duși la mormântul lui Corneliu Codreanu din curtea închisorii Jilava și împușcați, iar trupurile lor au fost lăsate pe mormânt până în ziua de 27 septembrie, când au fost ridicate și duse la crematoriu.”⁵⁶

Arderea lor o confirmă fochistul Cerchez, care a declarat: “În ziua de 27 septembrie 1939, au fost aduse două cadavre de la închisoarea Jilava, cu mașina închisorii. Cadavrele au fost însoțite de un jandarm și un comisar civil, iar incinerarea s-a făcut în prezența lor.”⁵⁷

Încă doi legionari au fost uciși la repezeală în București, numiți Gheorghe Clement și Gheorghe Cuma. “Cuma și Clement fuseseră arestați pentru că difuzau cărți legionare. Cuma este sugrumat în mașina ce îl transporta de la Brașov la București și trupul lui dus la crematoriu. Clement a fost și el sugrumat în beciul poliției, apoi dus la crematoriu și ars odată cu Cuma.”⁵⁸

În timpul când acești 165 de români erau asasinați și agățați de stâlpi, sau aruncați prin diferite locuri, au fost uciși și 13 legionari din Lotul 19, care își făceau condamnarea între 9 și 7 ani în temnița de la Râmnicu Sărat, pentru că erau colaboratorii de frunte ai lui Corneliu Codreanu.

“Maiorul Scarlat Roșianu scoate din celule după bunul său plac iar 13 legionari, să facă gustul curtezanei Lupescu. Ei erau următorii:

1. Inginerul Clime Gheorghe, președinte al Partidului Totul pentru țară,
2. Cantacuzino Alexandru, avocat,
3. Totu Alexandru, avocat,
4. Tell Alexandru, avocat,
5. Furdui Gheorghe, doctor în Teologie,
6. Dobre Bănică, licențiat,
7. Polihroniade Mihail, avocat,
8. Craja Paul, medic,
9. Simulescu Sima, profesor,
10. Apostolescu Gheorghe, comerciant,
11. Istrate Gheorghe, licențiat,
12. Banea Ion, avocat și medic,
13. Serafim Aurel, inginer.

Scarlat i-a dus pe toți în biroul său, unde un grup de jandarmi i-au luat la cercetări, întrebându-i: «Cum ați organizat voi asasinarea ministrului Călinescu de aci din închisoare?»

Legionarii au negat cu desăvârșire acuzația și s-au declarat chiar mirați de vestea morții lui Călinescu, dar nu au fost crezuți. Jandarmii care știau că urma să-i împuște, au sărit pe ei și i-au bătut și schingiuit înfiorător. Cel mai cumplit chinuit a fost Clime, fiindcă era președintele Legiunii.

Clime era bătut de câțiva jandarmi odată. Căzut jos, era lovit cu picioarele peste tot și întrebat mereu, ce știe de complotul morții lui Călinescu. El nega și le spunea, că fiind închis nu putea să facă parte din acel complot, dar jandarmii îl loveau în continuare.

Jandarmii văzând că nu primesc răspunsul dorit, i-au străpuns mâinile cu baionetele, i-au tăiat bucăți de carne din trup, i-au înțepat fața și i-au crăpat capul cu patul puștii.

Clime era într-un lac de sânge și a suferit ca un mucenic, fără să țipe. Apoi jandarmii l-au târât pe el și pe ceilalți în curtea închisorii și le-au cerut să stea drepti lângă zid. Era aceeași curte în care Codreanu cu Nicadorii și Decemvirii fuseseră pregătiți pentru moarte.

Clime era pe moarte și abia se târa. Ajuns lângă zidul închisorii, s-a sprijinit de sârmele ghimpate, să nu se prăbușească. A ridicat ochii către cer și a zis cu voce tare: «Doamne, facă-se voia Ta!...»

Un sublocotenent care pregătise o mitralieră a început să tragă în legionari și toți s-au prăbușit la pământ. Când Clime s-a prăbușit, bestia de ofițer a zis: «Na, să mai strigi tu... Doamne!»

Cei 13 legionari erau morți, dar călăii i-au lăsat acolo până în dimineața următoare. Pe Gheorghe Apostolescu nu l-au atins gloanțele. El a stat pe pământ lângă camarazii morți într-un lac de sânge, iar când au venit călăii să ridice cadavrele, Apostolescu a început să strige cu disperare: -Ajutor!... Ajutor!..., dar câteva gloanțe în cap l-au ucis pe loc.”⁵⁹

O altă barbarie carlistă s-a petrecut cu șapte legionari internați la spitalul Militar Brașov, bolnavi în urma bătăliilor ce îi mutilase. Între aceștia se găsea și Căpitanul Emil Șiancu, condamnat pe viață, că îl împușcase pe evreul Mauriciu Fischer.

Ei se numeau:

“1. Cotigă Traian, avocat,

2. Ionică Eugen, inginer,

3. Șiancu Emil, ofițer,

4. Pihu Grigore, licențiat,

5. Susman Iuliu, funcționar,

6. Herghelegiu Ion, avocat,

7. Proca Gheorghe, funcționar. Cu toate că Proca era informatorul lui Călinescu, a fost arestat că nu-l putuse momi pe Horia Sima să-l prindă polițiștii. Din cauza torturilor ajunsese la spital.

În acea noapte de sălbatecă furie, jandarmii au intrat în camera acestor bolnavi, i-au trezit din somn și le-au ordonat să meargă afară. Cum ei nu erau în stare să se țină pe picioarele lor, au fost duși pe sus de jandarmi la o dubă.

După ce cu greu au fost așezați pe bănci, mai ales Pihu, un pluton de jandarmi conduși de un ofițer, i-au legat cu frânghii de bancă și mașina a pornit în direcția satului Râșnov.

Zdruncinăturile mașinii pe acele drumuri proaste de țară provocau dureri bolnavilor care gemeau și se văitau. Aproape de Râșnov, inginerul Ionică n-a mai putut răbda și a strigat: «Unde ne duceți, domnilor? Terminați odată cu noi, dar nu ne mai chinuiți atâta!»

Ofițerul dădu poruncă și mașina s-a oprit lângă o pădure. Jandarmii i-au târât pe bolnavi pe câmp, apoi trupurile lor istovite au fost legate cu frânghii unul de altul ca un snop. La o anumită distanță, plutonul se așezase în poziție de tragere, așteptând doar ordinul. Cei șapte bărbați fiind legați unul de altul, așteptau să fie omorâți... Și ordinul a venit cu un scurt: Foc! Ei s-au prăbușit toți odată într-o îmbrățișare a morții, cu trupurile scăldate în sânge.

Jandarmii s-au dus la mașină, să pregătească încărcarea cadavrelor. În acel timp, Herghelegiu care nu murise, reușeste să se desfacă de legătura comună și prin întunericul des se refugiază în pădure.

Când să încarce trupurile în mașină, jandarmii văd că unul lipsește. Vreme de o zi l-au căutat. Seara, la radio local, Poliția promitea recompensă celui care îl va preda viu sau mort pe Herghelegiu. L-au căutat în toată pădurea și în cele din urmă, l-au descoperit într-un copac. A fost împușcat și dus lângă ceilalți camarazi în Piața orașului Brașov, unde trupurile lor au fost expuse 3 zile.”⁶⁰

În aceeași noapte a crimei, un alt asasinat în masă a avut loc la Miercurea Ciuc, unde 500 de legionari se aflau închiși într-o veche clădire a unei școli, aflată la poalele munților Ciuc.

Erau bărbați din toate colțurile țării și din toate păturile sociale, arestați de Călinescu în ziua de Florii a anului 1938 și păziți de sentinele în posturi cu mitraliere și înconjuțați de sârmă ghimpată. Erau înjurați, bătuți și îmbrânțiți în orice ocazie de către jandarmi, că așa le ordonase maiorul Dobjanschi, șeful lor, un tip cu o față grasă și roșie de băutură, ce mirosea a țuică când vorbea.

Instruit de un regim monarhic-totalitar, Dobjanschi era un instrument de opresiune al carliștilor, o fiară cu chip de om, care pentru un grad mai mare și o leafă mai bună, ucidă pe oricine.

Dobjanschi a interzis familiilor să-i viziteze pe cei închiși, să le aducă medicamente, mâncare, sau haine. Când tatăl unui legionar l-a întrebat, de ce se poartă așa hain cu prizonierii, Dobjanschi i-a răspuns cu cinism: “Acești legionari nu sunt oameni ci criminali. Ori criminalii nu trebuie să trăiască, ci să moară.”⁶¹

Se aflau acolo, ofițeri, avocați, profesori, ingineri, studenți și muncitori, toți închiși fără o condamnare legală. Era acolo închis într-o cameră izolată și bătrânul Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului.

Printre aceștia, se afla și Ion Roth Jelescu, cel care fusese bătut de comisarul Dumitrescu și frații Horvath, pentru că distribuise presă legionară în Basarabia. El a supraviețuit masacrului și pentru că a fost un martor ocular al acelei nopți de groază, redau cele văzute de el: “În după masa zilei de 21 septembrie 1939, cei închiși au aflat că Armand Călinescu fusese împușcat de un grup de legionari, printr-un radio cu galenă, făcut de un camarad. La această veste, Virgil Rădulescu, licențiat în Filozofie și ziarist, ne-a spus: «Asta însemnează, moartea noastră. Carol se va răzbuna în modul cel mai crud».

S-a retras fiecare în cameră la ora când a sunat stingerea, dar nimeni nu putea dormi. Se întunecase de mult și era o noapte cețoasă, când un zgomot de motocicletă s-a auzit. Toți au sărit din pat și s-au uitat pe fereastră către poartă. Au văzut multe camioane încărcate cu jandarmi intrând în curtea lagărului, conduse de un jandarm pe motocicletă. Puțin după asta, am fost chemați cu toții în sala de mese.

Comandantul lagărului, lt. colonel Ion Bărnuțiu l-a împuternicit pe maiorul Dobjanschi să ne spună: «Domnilor, acest lagăr se desființează, urmând ca aici să vină ofițeri polonezi refugiați. O parte din voi veți fi transferați la Vaslui, iar restul la mânăstirea Dragomirna. Prima serie al căror nume le vom citi imediat, pleacă la ora 4 dimineța spre Vaslui. Restul, la 6 dimineța spre Dragomirna. Veți pleca pe jos până la gară sub escortă. Să nu vă pună dracul să încercați a evada, că tragem în voi fără milă...»

Apoi Dobjanschi i-a dat o listă ofițerului venit cu motocicletă și acesta a citit numele celor ce plecau în primul lot:

1. Beneș Constantin, student,
2. Biriș Octavian, avocat,
3. Borzea Titus, student,
4. Buhai Vasile, funcționar,
5. Cioflec Marius, student,
6. Comjic Ștefan, student,
7. Coman. C. Cozmin, student,
8. Constantin Ghiță, student,
9. Constantinescu Dumitru, medic,
10. Corbeanu Vasile, student,
11. Dobrin Liviu, student,
12. Dorca Afilon, student,
13. Ducaru Dumitru, funcționar,
14. Enescu Ion, funcționar,
15. Felecan Vasile, muncitor,
16. Filipov Vasile, student,
17. Gârnicianu Florin, ofițer,
18. Grama Iosif, student,
19. Iordache Nicoară, asistent universitar, mergea târându-se în două cârje, că avea ligamentele de la picioare rupte în bătăile suferite în anchetă,
20. Macoveschi Ion, student,
21. Micu Augustin, inginer,
22. Mincă Ilie, ofițer,
23. Miter Ion, student,
24. Noaghea Virgil, student,
25. Nuțiu Aurel, student,
26. Pavelescu Gheorghe, avocat,
27. Popa Tiberiu, student,
28. Popescu Marin, student,
29. Popescu B. Anton, funcționar,
30. Prodea Nicolae, muncitor,
31. Rădulescu Virgil, ziarist,
32. Raicu Constantin, licențiat,
33. Stamate Eugen, student,
34. Ștegărescu Constantin, licențiat,
35. Ștrugaru Nicolae, avocat,
36. Susai Vasile, licențiat,
37. Teodorescu Gheorghe, sculptor,
38. Tiponeș Gheorghe, elev de liceu,
39. Todan Coriolan, student,
40. Ungureanu Corneliu, licențiat,
41. Ursu Ion, student,
42. Vasiliu I.G. Galus, ofițer,
43. Vilmoș Adam, muncitor,

44. Zanche Petre, ziarist.

Apoi Dobjanschi le-a spus: «La ora 4, veți pleca spre gară. Faceți-vă bagajele, punând etichete cu numele respectiv, fiindcă bagajele vor fi aduse cu căruța.»»⁶²

N-a terminat vorba Dobjanschi, că vocea puternică a lui Virgil Rădulescu a răsunat în sală: «Domnule maior, fii odată sincer în viața dumitale. Spune adevărul, că ne veți executa! Ai curajul, că măcar în fața morții ce ne așteaptă, să te arăți odată a fi om și nu unealta nemernică a unui rege înconștient și criminal. Spune domnule maior că ne duci la moarte și încetează cu minciunile!»⁶³

Apoi întorcându-se către camarazi, le-a spus: «Pregătiți-vă de moarte. Cel puțin avem satisfacția, că unealta principală a regelui infam a fost doborâtă. Până la urmă vor cădea toți acești nemernici ce siluiesc și întunecă viitorul țării noastre.»⁶⁴

«La ora 4 dimineata, când cei 44 legionari au coborât în curte, au fost înconjurați de jandarmi și un ofițer a început să-i strige pe nume. Cum răspundea, era luat de jandarmi, legat de un coleg și puși în coloană doi câte doi. Apoi i-au legat cu o funie lungă de jur împrejurul coloanei, ca nimeni să nu poată ieși din rânduri. În față, în spate și pe părți, erau păziți de jandarmi cu arma în mână. În capul coloanei mergea un ofițer cu un felinar în mână, să facă lumină în acea noapte cețoasă, pretinzând că-i ducea la gară, iar jandarmii aveau și ei felinare.

Înainte de a porni convoiul, profesorul Iordache Nicoară a îngenunchiat și după el toți au îngenunchiat. Apoi cu o voce clară, Nicoară a zis Tatăl Nostru. Tăcuți, toți ceilalți ascultau și își făceau cruce. În acea tăcere, maiorul Dobjanschi strigă nervos: «Hai domnilor, încetați cu comedia asta!...»

Apoi porțile lagărului s-au deschis. M-am ridicat în picioare și am scos capul pe fereastră să văd mai bine. Coloana s-a pus în marș. Mulți și-au îndreptat privirea către noi care ne îngrămădisem la ferestre, luându-și rămas bun. «Cu bine Ioane!» mi-a strigat Virgil Rădulescu. I-am făcut semn cu mâna și mai spre fund și lui Ovidiu Biriș și Niculiță Strugaru legați cot la cot. I-am urmărit cu fluturări de mâini și lacrimi în ochi, până coloana a ieșit complet pe poarta lagărului.

Vedeam coloana după felinarele purtate de jandarmi, cum a cotit pe șosea unde începea o pădure. Era o viziune fantomatică ce se scurgea încet, ca o umbră abia descifrabilă în întunericul acestei nopți de coșmar. Un minut, nu știu cât o fi trecut și din nou s-a pierdut în bezna nopții...

În tăcere, așteptam apariția coloanei și a felinarelor, când s-a auzit un foc de armă. Inima îmi bătea puternic și respirația mi se tăia, când o altă puternică rafală de mitralieră a străpuns liniștea acestei nopți negre și cețoase. Au urmat altele și altele, tot mai dese, de se cutremurau văile. M-am uitat îngrozit la ceilalți camarazi. Toți erau tăcuți, auzind gemetele și strigătele celor măcelăriți la marginea pădurii, aflată la numai câteva sute de metri de unde eram noi.

Ici colo, s-a mai auzit câte-o împușcătură, trasă de călăul care-i împușca pe cei care mai mișcau... M-am aruncat cu capul în pernă plângând. Afară începuse să plouă, o ploaie deasă ce cădea peste lagăr, peste sârmele ghimpate, peste brazii de pe deal, peste sufletele noastre chinuite. Cerul însuși se scurgea cu lacrimi de ploaie, acoperind trupurile martirizate ale camarazilor noștri aruncate la margine de drum, spălându-le fețele murdărite de tină și amestecându-le sângele cu pământul pe care atât de mult îl iubiseră și pentru care atât de mult fuseseră chinuiți.

Plângem cu toții de distrugerea în floare a atâtor vârstare tinere; plângem clipele ce urmau să vină și pentru noi, poate peste o oră sau două... Plângem și cu noi plângea cerul românesc, în această rupere de viață a tot ceea ce generația noastră avusese mai pur, mai bun și mai înalt. Și cerul plângea!...”⁶⁵

“Trupurile acestor 44 bărbați au fost lăsate pe loc timp de 3 zile, ca lumea să vină să le privească. Apoi au fost ridicați și îngropați în satul apropiat, Topliță.”⁶⁶

Un alt asasinat în masă are loc în aceeași noapte de 22 septembrie 1939, la Vaslui, unde erau închiși 700 legionari cu așa zis “domiciliu forțat.”

“După miezul nopții, vin la lagăr maiorul Bencu, Comandantul Jandarmeriei Vaslui și sublocotenentul-jandarm Traian Ginghiță. Îi scoală din somn pe legionari, îi duce în sala de mese și Bencu le spune că, o parte din ei vor fi transferați la Miercurea Ciuc imediat și să-și facă bagajele. Apoi Ginghiță începe să strige de pe o listă numele celor ce urmau să plece:

1. Antoniu Ion, avocat,
2. Belgea Ion, avocat,
3. Boboc Constantin, student,
4. Borzea Virgil, ofițer,
5. Bujgoli Spiru, student,
6. Busuioc Ion, student,
7. Calapar Mihai, student,
8. Cârdu Valerian, preot,
9. Clime Traian, funcționar,
10. Comănescu Nicolae, student,
11. Danielescu Josin, student,
12. Dobre Ion Radu, STB-ist,
13. Dorin Constantin, student,
14. Gârniceanu Victor, avocat,
15. Goga Mircea, student,
16. Maricari Nicolae, ofițer,
17. Moraru Alex. Bubi, student,
18. Moțoc Mircea, student,
19. Nicolicescu Gheorghe, inginer,
20. Popescu Spiru, student,
21. Popescu Vasile, student,
22. Recman Gogu, student,
23. Roșianu Petre, inginer,
24. Spânu Iordache, student,
25. Stahu Teodor, student,
26. Sola Stavre, student,
27. Supilă Polisperhon, student,
28. Teohari Mircea, student,
29. Țucan Boris, student,
30. Tudose Tudor, avocat,
31. Volocar Gheorghe, funcționar,
32. Zus Radu, student.”⁶⁷

Acești 32 de bărbați și-au făcut repede bagajele și au ieșit în curte, crezând că merg la gară. Când au ajuns în fața corpului de gardă, jandarmii i-au legat de mâini doi câte doi, apoi i-au legat pe toți 32 și unul de altul și i-au încercuit cu o frânghie și împrejurul convoiului. Înconjuțați de jandarmi cu armele în poziție de tragere au fost scoși pe poarta lagărului și duși spre șoseaua națională. Când legionarii au pășit pe șosea, din spate au fost atacați de o mitralieră fixată dinainte acolo.

“Jandarmul Ginghiță care mânua mitraliera, începe să-i rostogolească unul peste altul. Lui Tudose Teodor gloanțele îi taie mâinile. Simțindu-se dezlegat de funia comună, mai are puterea să fugă, cu două cioturi din care țâșnea sângele... Dar unde să fugă? Din urmă îl ajung călăii. Îl împușcă din nou și îl aruncă peste ceilalți camarazi morți.

Vreme de două zile trupurile lor au fost lăsate în văzul lumii. Dascălii primiseră ordin să aducă școlile de copii, ca să vadă pe acești feciori transformați într-un morman de cadavre. Tinerele vlăstare plâneau și li se făcea rău văzând un astfel de spectacol. Așa voiau călăii să imprime teroarea în inimile elevilor.

După două zile, cadavrele au fost ridicate de furgoanele primăriei și îngropate în cimitirul de animale din Vaslui.”⁶⁸

Pentru asasinarea celor 32 de români la Vaslui, maiorul Bencu a fost avansat colonel. Când a sosit ceasul socotelilor, după abdicarea lui Carol în 1940, Bencu n-a venit la procuratură, ci și-a tras în glonț în cap, iar Ginghiță a fost împușcat de legionari într-o celulă la Jilava.

Bilanțul acestei nopți a crimelor regale, este:

- 151 români spânzurați de stâlpi,
- 14 uciși în București,
- 13 uciși la Râmnicu Sărat,
- 7 uciși la Brașov,
- 44 uciși la Miercurea Ciuc,
- 32 uciși la Vaslui, fac un total de 261 de victime.

Fiecare om din acești 261 a reprezentat o tragedie umană, ce a distrus 261 de familii și a cernit sufletul a 261 de mame, plus cei 14 asasinați cu un an în urmă, între care era și Codreanu.

Și în timp ce 261 de bărbați scăldați în sângele lor zăceau pe străzi, ori agățați de stâlpi, sau aruncați pe șosele, Armand Călinescu era înmormântat cu mare pompă, moartea lui fiind considerată de guvern, “o tragedie națională.”

Sicriul cu trupul lui a fost îmbrăcat în drapelul românesc și acoperit cu o tonă de flori. Onorat de prezența Regelui Carol al II-lea, de toți demnitarii îmbrăcați în negru și de o cohortă de preoți conduși de Patriarhul Nicodem ce îl blagoslovea tot timpul, Călinescu a fost transportat cu trenul la Curtea de Argeș și depus în cavoul familiei sale. Înainte de a-l băga în criptă, Patriarhul Nicodem a ținut o cuvântare în care l-a slăvit pe defunct că a murit la datorie, apărând țara și Tronul de trădători. “A încheiat justificând masacrul din 21-22 septembrie 1939 cu citate din Biblie și cu argumente teologice, binecuvântând crima Regelui Carol al II-lea.”⁶⁹

În noaptea de 24 septembrie 1939, trupurile celor 9 legionari uciși pe Podul Elefterie au fost ridicate și duse la Crematoriul Cenușa. Abia în anul 1940 s-a aflat ce s-a întâmplat cu “Răzbunătorii” de la mecanicul Cerchez, care a declarat: “În anul trecut cred, era în seara de 24 septembrie 1939, au fost aduse 9 cadavre cu mașina de la Morgă, spunându-ne că erau cei care l-au asasinat pe Armand

Călinescu. Incinerarea s-a făcut în prezența unui domn colonel și a multor civili. Cine au fost, nu știu nici azi. Cenușa am scos-o dimineată și am pus-o într-o lădiță. Mi s-a spus să arunc cenușa pe câmp, dar eu am îngropat-o în colțul crematoriului, dinspre locul numit Valea Plângerii.”⁷⁰

În aceeași noapte și în toată țara, cadavrele legionarilor spânzurate de stâlpi au fost date jos de jandarmi și polițiști, iar mamele victimelor care așteptau de 3 zile și-au luat fiecare fiul în brațe și plângând în hohote l-au dus la un cimitir și l-au îngropat creștinește. Pe locul unde au fost spânzurați legionarii, au ars lumânări ani de zile în șir...

În timpul masacrului, Horia Sima a urmărit neputincios asasinarea camarazilor săi, dintr-o ascunzătoare în București.

Fiindcă viața lui era în mare primejdie, având capul gajat pe un premiu de 3 milioane lei pentru cine îl prindea, el a stat ascuns până în 26 octombrie, când a reușit să părăsească Bucureștiul și apoi România, trecând clandestin granița în Iugoslavia și de acolo în Germania.

Ajun la Berlin în 9 decembrie 1939, Sima a convocat pe cei din “Grupul de la Berlin” și i-a informat de asasinarea celor 261 camarazi. Revoltat până la ceruri de barbariile comise de Carol, propune formarea unei echipe de sacrificiu, să-l pedepsească cu moartea pe călău. Toți au fost de acord și formează echipa “Gata pentru Moarte” jurând să se întoarcă în țară ca să răzbune asasinarea celor 261 de camarazi, omorându-l pe tiran.

NOTE

1. Traian Popescu în “Masacrul” Editura Carpații, Madrid 1982, p.96-97; “Legionari asasinați la Arad”.
2. -la 55. Idem, și “Memorial” publicat în 1986 la Madrid: “Legionarii uciși în cele 55 de județe ale României”.
56. Idem: “Lăscăianu și Pop împușcați pe mormântul lui Codreanu”
57. Idem: “Masacrul” p.98: “...apoi duși la crematoriu”.
58. Idem: “Memorial” Cumă cu Clement uciși și duși la crematoriu.
59. Idem: “Masacrul” p.91: “Clime cu 12 camarazi bătuți și uciși”
60. Idem: “Masacrul” p.92: “7 legionari uciși la Brașov și...”
61. Ion Roth Jelescu în “Și Cerul Plângea” Editura Dacia, Madrid 1974, p.326: “Legionarii nu sunt oameni, ci criminali...”
62. Idem, p.330-331: “44 legionari închiși la Miercurea Ciuc duși la moarte...”
63. Idem, p.331: “Spune că ne duci la moarte...”
64. Idem, p.331: “Pregătiți-vă de moarte...”
65. Idem, p.338-339-340: “Și Cerul Plângea...”
66. Traian Popescu în “Masacrul” p.94: “După 3 zile legionarii uciși au fost ridicați și îngropați în satul Toplița”.
67. Idem, p.95: “Numele celor 32 legionari închiși la Vaslui duși la moarte în noaptea de 22 septembrie 1939”.
68. Idem, p.95: “Jandarmul Ginghi__ îi împușcă pe cei 32 și...”
69. Horia Sima în “Sfârșitul unei domnii sângeroase” p.294: “Patriarhul Nicodem a binecuvântat crima Regelui Carol al II-lea”.

70. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I p.444: "Răzbunătorii au fost arși la crematoriu și cenușa îngropată de Cerchez".

CAPITOLUL 22

1939-1940

UNELTIRILE FĂCUTE DE REGELE CAROL AL II-LEA PENTRU A-ȘI SALVA TRONUL

Ziarele românești scriau despre “Răzbunătorii” că erau “Trădători de țară”, dar nu au scris că au fost împușcați fără să fi fost judecați și condamnați de un tribunal. Le-au pus fotografia în ziare, dar nu și a celor spânzurați de stâlpi, uciși de Carol, ca răzbunare personală pentru moartea lui Armand Călinescu.

Cât despre ziarele străine, scriau tot felul de basme, așa cum au scris englezii că: “Asasinarea ministrului Armand Călinescu a fost organizată de Gestapo la ordinul lui Hitler, pentru a cوتropi mai ușor România. O Românie zgduidă în interior, nu va putea rezista unui atac germanougar.”¹

Germanii au inventat altă poveste, comentată la Radio Berlin în 22 septembrie 1939, că: “Elemente din Garda de Fier, agenți ai Serviciului de Spionaj englez, au asasinat pe prietenul Germaniei, Armand Călinescu.”²

Legionarii, revoltați că erau acuzați de a fi când agenții Germaniei, când ai Angliei, trimit un protest ministrului Propagandei Goebbels în 25 septembrie 1939, cu textul:

“Cerem Germaniei să restabilească adevărul, deoarece Miti Dumitrescu n-a fost în serviciul nici unei puteri străine, ci și-a făcut datoria față de Neam și Legiune, pedepsind cu moartea pe asasinul lui Corneliu Codreanu.”³

În timp ce legionarii refugiați la Berlin erau confrunțați cu tot felul de greutăți, iar cei din țară gemeau sub tirania Regelui Carol al II-lea, situația internațională se agrava din zi în zi.

După prăpădul făcut de Hitler în Polonia pe o parte și de Stalin pe altă parte, rusnacul s-a năpustit asupra țărilor Baltice și, în 10 octombrie 1939 le-a anexat la Uniunea Sovietică. Ocupând Estonia, Letonia și Lituania, Stalin avea ieșire la Marea Baltică, ceea ce făcuse și țarul Petru Cel Mare în 1709, de când sovieticii mereu ridică pretenții asupra acestor țări.

Dar Stalin nu s-a declarat mulțumit numai cu aceste țări, ci a cerut și Finlandei să-i cedeze teritoriul Hango și toate insulele din Lacul Ladoga. Finlandezii au refuzat, și așa izbucnește războiul ruso-finlandez, în 30 noiembrie 1939.

În România umbla zvonul că Hitler îl încuraja pe Stalin să extindă granițele Rusiei în Estul Europei, în timp ce el își rezervase dreptul să ocupe țările din Vest.

Se auzise și de planul lui Hitler numit “Noua Ordine” care anula granițele stabilite de Tratatul de la Versailles. Românii au intrat în panică pentru Transilvania și Basarabia, privind cu groază la Hitler și la Stalin cum îi încojurau cu armatele lor.

La începutul anului 1940, Hitler a avut o întâlnire secretă cu Amiralul Horthy al Ungariei, când au stabilit să răpească Banatul și Transilvania României, spre a fi

anexate la Ungaria. Târgul făcut de cei doi a fost confirmat de masarea a 5 corpuri de armate ungurești la granița cu România.

Ungurii din Ardeal, care se considerau urmașii lui Atila țipau pe străzi: "Transilvania este a ungarilor de la Atila! Afară cu românii puturoși!"

Iar germanii, care erau alți venetici, aduși în Ardeal de Împărăteasa Maria Tereza prin 1763, strigau și ei: "Deutschland Über Alles!"

Era o situație îngrozitoare pentru români, să se vadă încolțiți în propria lor țară de niște venetici pe care i-au tolerat să trăiască în țara lor, iar regele lor nu făcea nimic, ci își continua viața de huzur cu amanta Lupescu în brațe, a cărei "frați" se străduiau de zor să-i facă pe români sclavi la sovietici.

"Grupul de la Berlin" află că Hitler voia să mute granițele României. Pentru că țara era mai presus decât răzburarea lor pe regele asasin și-au amânat planul, căutând să găsească o cale prin care să-l forțeze pe Carol a schimba politica sa externă, ca să-l îmbuneze pe Hitler. Și au găsit calea, printr-un truc genial.

Legionarii Octavian Roșu și Victor Biriș deveniseră buni prieteni cu atașatul militar la Consulatul României din Berlin, colonelul Vorobchievici și cu maiorul Proca, adjutantul său. Când aceștia i-au întrebat pe cei doi legionari, de ce s-au refugiat la Berlin, ei le-au povestit ce crime comisese Carol, cum arestatea mii de oameni și omorâse sute pe motiv că erau legionari, cum încălca Constituția din pasiune oarbă pentru amanta Lupescu și cum ea trasa politica internă și externă a țării, iar el ca un robot, făcea ce spunea ea.

Vorobchievici a fost așa de revoltat de cele auzite, că a trecut de partea legionarilor și a început să trimită rapoarte Serviciului Secret al Armatei, favorabile lor, scriind: "Germanii nu au încredere în formele politice artificiale din ultimul timp. Oamenii compromiși cu politica filo-engleză trebuie îndepărtați, pentru că nu se bucură de nici o simpatie la Berlin."⁴

Asta era adevărat, dar el adăuga: "Singura soluție este o reformă de structură, având la bază tineretul din mișcarea legionară, condus de Horia Sima!"⁵

Întrebat de București, cum văd germanii pe politicienii români, Vorobchievici a raportat: "Politicienii liberali și țărăniști nu sunt agreeți. Cei din Garda de Fier au mulți simpatizanți în Partidul Național-Socialist."⁶

Cum aceste rapoarte erau citite de Carol, el s-a speriat de moarte, că legionarii din Berlin erau ajutați de Hitler și vor veni peste el să-l măture de pe tron.

În panică mare, Carol trimite la Berlin pe dr. Valer Moldovan, să-i aducă știri precise, ce zicea Hitler despre revendicările ungurești asupra Transilvaniei, ce gândeau demnitarii germani despre politica lui și, mai ales, ce făceau acolo cei din Garda de Fier.

Valer Moldovan a bătut la ușile demnitarilor germani, dar nici o ușă nu i s-a deschis. Luând asta drept o atitudine ostilă României, Moldovan s-a consultat cu colonelul Vorobchievici de la Consulat. Acesta i-a confirmat că germanii susțineau revendicările ungarilor asupra Transilvaniei și, ca să-l sperie pe Carol, a adăugat: "Împușcarea lui Corneliu Codreanu a produs o negativă reacție aici!"⁷

Când Carol a aflat că Hitler era supărat pe el că îl împușcase pe Codreanu și susținea pe cei din Garda de Fier, s-a văzut nevoit să facă schimbări în guvernul lui totalitar. Cu durere în suflet l-a scos pe Gabriel Marinescu din funcția de ministru de Interne și l-a numit în loc pe Mihail Ghelmegeanu, care nu avea încă sânge legionar pe mâini...

L-a păstrat pe Marinescu ca Prefect de București, fiindcă avea mare încredere în el. El păzea viața prețioasă a amantei Lupescu, el strângea banii de la bordelurile Capitalei patronate de ea, el îl însoțea în escapade și îl motiva față de amanta geloasă, el era prietenul devotat care omora pe oricine la ordinul lui. Și în acele momente critice, Carol a apelat tot la Marinescu, spunându-i: "Am nevoie de oameni din Garda de Fier, să formez un guvern cu ei, ca să-i dau impresia lui Hitler că duc o politică naționalistă. Găsește în închisori legionari, care ar vrea să colaboreze cu mine."⁸

"Am un om care poate mobiliza pe toți legionarii, a zis Marinescu. Este dr. Vasile Noveanu și se află închis la Jilava. Îmi este îndatorat că e în viață, că eu l-am scăpat de schingiuri în timpul anchetei. L-am convins să spună ce fel de activități erau în Legiune și omul mi-a spus tot."⁹

"Scoate-l din închisoare și spune-i că va primi un post în guvern, dacă îi convinge și pe alți legionari, să se înroleze într-un partid condus de mine!"¹⁰

Marinescu l-a scos din temniță pe Noveanu și, după ce i-a comunicat că Majestatea Sa Regele voia să-i ofere o poziție în guvern, i-a cerut să facă o listă cu numele legionarilor de elită aflați în închisori.

Noveanu liber după 2 ani, a plecat acasă năucit de fericire, a făcut lista și i-a prezentat-o lui Marinescu în ziua 15 martie 1940. În aceeași zi, Marinescu a scos un grup de legionari din temnițele Jilava și Văcărești și a ordonat să fie aduși la București și unii din provincie.

Legionarii scoși din închisori se așteptau să fie duși la crematoriu să-i ardă de vii, sau să-i împuște prin păduri, când, spre uimirea lor, s-au văzut duși la Comandamentul Jandarmeriei București, introduși într-o sală și invitați să ia loc pe bănci.

După un timp, a intrat în sală ministrul de Interne Ghelmegeanu, urmat de Noveanu. Cu un ton blând, Ghelmegeanu le-a ținut un scurt discurs, amintind de greșelile lor politice și a scos în relief faptul că, se aflau acolo, "datorită marei generozități a Majestății Sale Regele Carol al II-lea, care îi ierta."¹¹

Stupefiați de cele auzite, legionarii se uitau înmărmuriți la Ghelmegeanu care a încheiat: "Domnilor, Majestatea Sa Regele vă cere să colaborați la formarea unui guvern și să faceți un front unit în jurul Tronului spre binele țării!"¹²

Vasile Noveanu care își asumase rolul de șef al Legiunii fără să-l fi ales cineva, le-a spus: "Camarazi, este unica șansă pentru noi, să trecem de partea Regelui, decât să putrezim în temnițe."¹³

Legionarii au strigat în cor că sunt gata să-l slujească pe Rege. Mulțumit de răspuns, Ghelmegeanu le-a spus: "Bun! Acum să scrieți cu toții un memoriu adresat Regelui, în care să cereți favoarea de a vă oferi serviciile Coroanei. Promiteți că veți fi loiali și devotați Regelui și țării. Eu voi prezenta acest memoriu Majestății Sale, după care veți fi primiți în audiență."¹⁴

Legionarii au scris memoriul pe loc. Apoi au fost bine hrăniți, îmbăiați, bărbierii, tunși și frezați, iar un doctor i-a consultat și le-a dat medicamente, să arate cât mai bine în fața călăului Carol, care îi ținuse nevinovați 2 ani în temniță.

După două zile de odihnă și mâncare bună, li s-au adus hainele personale bine călcate și pantofii lustruiți, au dezbrăcat Țoalele de puscăriași și au fost suiți într-un autobuz și duși la Palatul Regal.

I-a întâmpinat fandositul Ernest Urdăreanu pe post de Mareșal al Curții Regale, spunându-le cu emfază: "Domnilor, aveți onoarea să întâlniți pe Majestatea Sa Regele. Fiți deschiși și sinceri față de Rege. Promiteți că veți fi loiali și că toți legionarii îl vor urma pe Rege." ¹⁵

Și în timp ce sângele legionarilor încă nu se uscaseră pe trotuarele și pe stâlpii din România, iar Corneliu Codreanu se răsuca în mormânt cu lațul de gât de atâta ipocrizie carlistă, un camarad de al lui și membru fondator al Legiunii numit Radu Mironovici, îi spune lui Urdăreanu: "Domnule Mareșal, noi putem să luăm astfel de angajamente pentru noi personal, dar nu pentru alții. Legiunea are o ierarhie și ultimul comandant era Horia Sima. Legionarii ascultă ordinele de la el, nu de la noi." ¹⁶

"Mergeți în birou și faceți cum v-am spus! Mai târziu, am să informez pe Rege despre ierarhia Legiunii, a spus Urdăreanu și l-a împins în biroul regal." ¹⁷

Primul care a intrat a fost Vasile Noveanu. L-au urmat Radu Mironovici, Constantin Stoicănescu, Augustin Bidianu și întâlnirea victimelor cu călăul lor a avut loc...

Rezultatul întrevederii s-a văzut a doua zi, când Carol a dat o amnistie pentru ei și cei care i-au jurat credință, dar nu și pentru miile de legionari din temnițe.

Schimbarea de atitudine a Regelui Carol a uimit pe toți românii, dar pentru "Grupul de la Berlin" a fost o lovitură mortală, ce anihila planul lor de a-l forța pe tiran să schimbe politica externă și internă.

Horia Sima, dezamăgit de ușurința cu care unii camarazi s-au lăsat prinși în uneltirile Regelui, îi convoacă pe cei 17 legionari din echipa "Gata Pentru Moarte" și le spune că revine la planul lui de a intra în țară clandestin, să provoace o răzmeriță, să-l răstoarne pe tiran de pe tron și să-l ucidă dacă era posibil. Toți au fost de acord și Sima le-a citit textul unui jurământ pe care toți l-au repetat după el, stând în poziție de onor în fața icoanei Arhanghelului Mihail și zicând:

"LEGĂMÂNT:

În fața încercărilor de ademenire și a tuturor uneltirilor dușmane, care urmăresc nimicirea spiritului adevărat al mișcării Legionare reprezentat de Corneliu Zelea Codreanu și Ion Moța; în fața mișeliei unor legionari cari s-au pus în slujba trădării de Neam și Legiune, grupul de camarazi aflat astăzi împreună hotărăște să se împotrivească cu toată energia și să continue lupta cu cea mai mare înverșunare.

Ne legăm în fața mormintelor noastre scumpe, care ne luminează drumul ca niște făclii uriașe peste veacuri, să nu părăsim niciodată linia trasată de Corneliu Codreanu.

Credem fără șovăire în victoria deplină a Gărzii de Fier și pentru a câștiga, nu ne poate înfricoșa nici o primejdie și nici o greutate nu ne poate sta în cale.

Vom răzbuna fără cruțare și fără milă, pe toți cei ce au căzut, pe toți cei care au fost chinuiți, pe toți acei batjocoriți și întemnițați și vom pedepsi toate uneltele dușmane din mijlocul nostru, ca să rămână un exemplu de strășnicie în istorie.

Vrem să întemeiem o Românie legionară așa cum a fost înțeleasă în mintea lui Corneliu Codreanu și să ridicăm neamul românesc la conștiința misiunii sale pe pământ.

Acum când sufletele noastre sunt pregătite pentru noua luptă, Dumnezeu și Arhanghelul Mihail să binecuvânteze steagurile Legiunii Garda de Fier și să le poarte spre înălțimile biruinței și gloriei.

Berlin, 17 martie 1940, semnat de:

1. Horia Sima,	10. Alex Popovici,
2. Virgil Mihăilescu,	11. Tolcea Ion,
3. Ilie Rotea,	12. Traian Borobaru
4. Nicolae Petrașcu,	13. Gavănică Iosif,
5. Nicolae Șeitan,	14. Ilie Smultea,
6. Ion Boian,	15. Vasiu Iosif,
7. Petre Ponta,	16. Nicolae Crăcea,
8. Eugen Teodorescu,	17. Octavian Roșu,
9. Valeriu Vințan,	18. Popa Ion.” ¹⁸

În timp ce acești 18 bărbați se pregăteau să plece spre România, Carol se plimba nervos în biroul său, timorat de “Grupul de la Berlin” ca de sabia lui Damocles deasupra capului, cât și de furia lui Hitler pe care o simțea din rapoartele consulului Vorobchievici și subit, decide să facă pace cu legionarii. În acest scop, ordonă lui Urdăreanu în 25 martie 1940: “Trimite imediat la Berlin o delegație de împăcare cu Garda de Fier. Invită pe Horia Sima să revină în țară, pentru a colabora cu mine.”¹⁹

“Urdăreanu a ales ca delegați pe Radu Mironovici și Constantin Stoicănescu. El le-a adus pașapoartele, le-a dat banii de tren și de cheltueli personale și i-a suit într-o mașină a Palatului care i-a transportat la gară. Cei doi mesageri ai Regelui au sosit la Berlin în ziua de 28 martie 1940.”²⁰

Sima a fost anunțat de sosirea lor și s-a dus să-i întâlnească în casa legionarului Titi Cristescu. Când cei doi i-au spus că Regele îl invită să revină în țară cu toți camarazii, Sima le-a răspuns: “Ați venit ca delegați din țară. Nu putem face abstracție de voi, dar nu ne puteți face responsabili de faptul că sub amenințarea morții voi ați semnat actul de supunere față de Rege.

De asemenea, nici voi nu puteți fi făcuți răspunzători de atitudinea întransigentă a grupului de la Berlin. Ne mișcăm pe două traiectorii diferite. Voi ați pășit din lagăr spre libertate, iar noi fiind aici, ne bucurăm din plin de ea. Eu spun, nici o tranzacție cu asasinul Căpitanului și a sutelor de legionari.”²¹

Mesagerii l-au rugat pe Sima să accepte a colabora cu Regele, dar el a refuzat, zicând: “Spuneți Regelui, că noi am dat nenumărate dovezi că știm să luptăm, că nu ne este frică de moarte. Deci nimeni nu ne-ar putea acuza de oportunism dacă am subscrie politicii de destindere. Nu am face-o pentru grija Legiunii sau salvarea vieții legionarilor, ci pentru a salva integritatea teritorială a României. Salvarea frontariilor țării este posibilă prin alăturarea cât mai grabnică a României la Axă.

Regele și anturajul său sunt vinovați de dezastrul național care se apropie, datorită politicii plină de duplicitate care l-a supărat pe Hitler. Oricum, Hitler este cel mai puternic conducător în Europa acum și el este acela care desenează hotarele țărilor. El va trasa și granițele României.

Grupul de la Berlin refuză de a se întoarce în țară și de ce ar părăsi această poziție tocmai acum, când soarta României atârna mai mult ca oricând de Berlin. Grupul de la Berlin refuză orice declarație de lealitate față de Rege, atâta timp cât el nu-și precizează orientarea.

Dar dacă guvernul român își va alinia politica externă alături de Puterile Axei, preîntâmpinând astfel prăbușirea hotarelor și noi ne vom apropia de punctul de vedere al camarazilor din țară. Noi condiționăm acceptarea destinderii, în schimbarea alianțelor României, în sensul declarațiilor făcute de Căpitan în 1937.²²

Mironovici și Stoicănescu s-au întors în țară cu această veste, care l-a decepționat grozav pe Carol. Neavând încotro, el s-a apropiat de Noveanu, Bidianu, Mironovici și Stoicănescu și a mai scos din închisori pe câțiva legionari de elită, să formeze cu ei un partid legionar sub regala sa conducere, în care el să facă pe "Căpitanul".

Și în timp ce Carol credea că uneltirile lui îi vor aduce pe toți legionarii la picioarele lui, Horia Sima pornește la acțiune să-l răstoarne de pe tron.

Trimite în Iugoslavia la punctul de întâlnire Belgrad, pe Ion Boian, Vărlan Negru, Traian Borobaru, Petre Dumitriu și Nicolae Petrașcu. Aceștia au părăsit Berlinul în mare taină, să nu afle autoritățile germane, care îi obligau să vină la poliție săptămânal ca refugiați politic. Din această cauză, ei au plecat pe rând și pe rute diferite, urmând să se întâlnească cu toții în casa unui român din Belgrad. Horia Sima cu Eugen Teodorescu urmau să plece la începutul lunii mai.

Cu o zi înainte ca Horia Sima să plece din Berlin, sosește o altă delegație trimisă de Carol, compusă din Augustin Bidianu și Constantin Stoicănescu, cu aceeași ofertă de a colabora cu el. Sima iar respinge oferta și, ca să-i absolve de orice răspundere pe cei doi, le dă în scris următoarea declarație:

"Azi 2 mai 1940,

Mișcarea legionară rămâne pe poziția fixată de Corneliu Codreanu, adică crede și astăzi cu tărie că numai o Alianță grabnică cu Axa Roma-Berlin poate salva viitorul neamului românesc.

Acei oameni cari vorbesc mereu de primejdia germană și care ar exista numai în cazul când România împotriva intereselor ei firești ar lua o atitudine ostilă Reichului, acei oameni uită, sau vor să treacă cu vederea, că țara noastră e amenințată de alte primejdii mai grave, care pun în pericol însăși existența fizică a poporului român.

1. Primejdia iudaică: Prin numărul lor covârșitor de mare, prin acapararea bogățiilor naționale ale țării noastre și prin opera de disoluție a poporului în mijlocul căruia trăiesc, jidanii constituie cea mai gravă problemă pentru neamul nostru. Poporul român este amenințat să se stingă înăbușit de cotropirea iudaică. Nimeni nu poate tăgădui că nimicirea puterii jidovești în România este o chestiune de viață și moarte pentru neamul românesc și este legată de victoria Axei Roma-Berlin.

2. A doua primejdie este panslavismul. Poporul român este prins între slavii din Nord și cei din Sud. Se știe că Iugoslavia și Bulgaria sunt pentru o apropiere de Rusia și este un pericol ca aceste ramuri ale slavilor să se unească. Noi pentru a scăpa de această amenințare, trebuie să ne asociem cu puteri cari au interese identice cu ale noastre și opuse panslavismului, adică Axa Roma-Berlin.

3. Rămâne primejdia revizionismului maghiar și bulgar. Aceste două țări nu vor avea niciodată forța necesară să smulgă cu forța teritoriile revendicate de ei. Numai în ipoteza când Ungaria și Bulgaria se vor asocia unui bloc de state biruitoare într-un război și din care România să nu facă parte, sau să fie de partea învinșilor, aceste două state vor reuși să ne zdrobească. Dar dacă România trece de

partea Axei, Ungaria și Bulgaria cu revizionismul lor rămân fără sprijin și fără posibilitatea de realizare.

Pentru că se face apel la patriotismul nostru, la realizarea unității supreme în momentul actual de primejdie externă, răspundem că, exprimarea sentimentelor noastre de loialitate nu vor întârzia să se producă cu toată sinceritatea, în ziua când vom avea certitudinea că România a înțeles să-și realizeze destinul ei istoric, mergând alături de puterile biruitoare ale Axei.

Horia Sima.”²³

Mesagerii regali au plecat și, după ei au părăsit Berlinul și Horia Sima cu Eugen Teodorescu, trecând clandestin peste granițele a trei țări, ca să ajungă la Belgrad.

Dar în timp ce ei călătoreau, Hitler ordonă trupelor germane în 10 mai 1940, să atace Olanda și Belgia. Într-o joacă de-a războiul, aceste două țări au fost ocupate de germani în câteva zile, tot așa de repede cum ocupaseră Norvegia și Danemarca în 9 aprilie 1940.

În aceeași zi de 10 mai 1940, Hitler a ordonat și la alte 125 de divizii motorizate conduse de tancurile Panzer, să atace Franța prin Pas de Calais, cu care el avea o mare răfuială.

Francezii așteptau atacul german după fortificațiile Liniei Maginot, considerată de ei imbatabilă. Dar s-au înșelat, căci trupele germane au spart Linia Maginot în 25 mai 1940 și au pornit către Paris.

Englezii, deși dușmani de secole ai francezilor, le-au trimis în ajutor 150 de mii soldați, cu încurajări prietenești...

Dar bieții englezi n-au avut timp să tragă nici un foc, că au fost înconjurați de germani la Dunkirk și s-au salvat sărind în ocean, de unde i-a pescuit flota engleză.

America stătea calmă și privea indiferentă, așa cum privise și la drama Cehoslovaciei și a Poloniei, căci Roosevelt declarase neutralitatea Americii încă din 1937.

Când Hitler a luat Sudeții de la cehi și apoi a atacat Polonia, Roosevelt i-a trimis o scrisoare lui și una lui Mussolini, în care le spunea: “Vă cerem să ne dați garanții că nu veți comite alte agresiuni pentru următorii 10 sau 25 de ani!”²⁴

Hitler a refuzat s-o citească, iar Mussolini după ce a citit-o, a exclamat: “Uite cum gândește un paralytic!...”²⁵

Omenirea privea neputincioasă la “Blitz-Krieg-ul” lui Hitler, și asculta îngrozită la violentele lui discursuri, în care spunea: “Rasa inferioară a semișilor ce trăiesc în Europa trebuie să părăsească teritoriul ei.” -

Dacă evreii nu plecau, Hitler îi amenința cu “Soluția Finală”, pe motiv că ei erau un pericol pentru popoarele creștine, peste care au venit prin înșelăciune și corupție, ca să trăiască pe spinarea lor.

Ce spunea Hitler, era exact situația din România sub domnia “Reginei Duduia”, dar nici un român nu și-a imaginat atunci că “Soluția Finală” însemna exterminarea în masă a evreilor. Pentru un popor blând și religios ca românii, așa ceva nu putea să le treacă prin gând că ar fi o “soluție”.

Ca urmare a invaziilor germane, primul ministru al Angliei, Neville Chamberlain, zis “Domnul cu Umbrelă”, care se lăuda că făcuse “Pace cu Onoare” cu Hitler, dar îi forțase pe cehi să accepte mutilarea țării lor prin “Pactul de la

München”, ca să salveze interesele Angliei, a fost forțat de partidul său să demisioneze în 10 mai 1940. Winston Churchill i-a luat locul și, în aceeași zi, a ținut un discurs în Camera Lorzilor, spunând: “Nu am nimic să vă ofer, decât sânge, trudă și sudoare grea. Ne așteaptă o tragică luptă, una din cele mai costisitoare ca preț și suferințe umane...”

Dacă veți întreba, care este politica noastră? Eu vă voi răspunde, să câștigăm războiul pe mare, pe pământ și în aer, cu toată puterea și tăria care ne-o va da Dumnezeu.

Să câștigăm un război împotriva unei tiranii monstruoase, care întrece în întunecime lamentabilul catalog de crime umane.

Dacă întrebați, care este țelul nostru? Vă voi spune numai un cuvânt: Victorie!... Victorie la orice preț, victorie în loc de teroare, victorie oricât de greu și oricât de lung va fi drumul, pentru că fără victorie nu există supraviețuirea noastră.”
26

După acest discurs, Churchill a pornit la marea bătălie împotriva Germaniei. Pentru a obține “victoria la orice preț”, a mobilizat toate forțele Angliei, a reușit să-i atragă în război pe americani și, l-a convins pe Stalin să-l abandoneze pe Hitler și să treacă de partea lui, ceea ce Stalin a făcut 2 ani mai târziu.

Apoi Churchill a conspirat cu Stalin împotriva țărilor creștine din Estul Europei, pe care i le-a dat cadou la Yalta, ca mulțumire că îl ajutase să “supraviețuiască el și imperiul englez” și, după el, potopul...

Dar în mai 1940, românii încă nu știau ce va face Churchill, însă știau că Hitler le era dușman și că le va mutila țara. Și în acele periculoase momente pentru ei, Regele lor pro-sovietic trimite la Moscova pe Grigore Gafencu, numit ad-hoc ministru de Externe, să ceară sprijinul lui Stalin.

Gafencu s-a întâlnit cu Comisarul Vladimir Potemkin, căruia i-a declarat: “În cazul unui război, noi românii vom intra în sistemul de apărare ce leagă Moscova de puterile occidentale.”
27

Cum rușii erau atunci aliați cu germanii, Hitler a fost informat de mesajul lui Carol și asta l-a infuriat la culme, țipând în fața generalilor săi:

-Nu am să-l las pe acest porc nemțesc să-mi facă mie, ce a făcut tatăl lui Împăratului Wilhelm în 1916. Am să rad România de pe hartă și să vedem unde o să mai domnească el cu jidanca lui puturoasă?

Că Hitler îi ura pe evrei cu o ură patologică, o confirmă refuzul său de a discuta cu ministrul de Externe al URSS-ului Litvinov, pe motiv că era evreu, numele lui real fiind Meier Wallach, născut în Polonia.

“Când Stalin a fost informat de cauza eșecului în tratativele ce se duceau pentru Pactul de Neagresiune, imediat l-a destituit pe Litvinov și l-a numit în loc pe Molotov, iar pactul a fost semnat la 23 august 1939.”
28

Și dacă un Stalin l-a eliminat pe Litvinov ca să-l îmbuneze pe Hitler, un Litvinov care luptase în revoluția Roșie și era mâna lui dreaptă și Horia Sima a considerat că, dacă îl elimină pe Carol și forma un guvern naționalist, îi va intra în voie lui Hitler și nu va ataca România.

Horia Sima s-a întâlnit cu camarazii din grupul “Gata Pentru Moarte” la 8 mai 1940, în casa românului Ilie Barbu din Belgrad.

Barbu făcea parte din nefericiții români rămași sub stăpânirea sârbilor după 1919, când cei “Trei Mari” prin Tratatul de Pace de la Versailles, le-au dat lor acest

teritoriu românesc, ce se întinde de la Dunăre până aproape de Belgrad, numit de atunci, Banatul sârbesc.

Ascuns în casa lui Barbu, Horia Sima a făcut planul cum să intre în România clandestin. A trimis pe Boian cu Teodorescu la satul Cuvin, iar el cu Vârlan, Borobaru, Petrașcu și Dumitriu, au plecat la satul Ofcea, unde au tras la un țaran român numit Tomici, care avea o cârciumă cu han.

Sima cu Petrașcu și Dumitriu stăteau într-o odaie și nu ieșau afară de loc, iar Vârlan cu Borobaru locuiau în altă cameră și circulau peste tot, că ei mai fuseseră pe acolo și erau cunoscuți de vecinii lui Tomici, ca fiind prietenii lui.

Vârlan cu Borobaru au făcut minuni în câteva zile. Ei au aranjat trecerea clandestină a graniței pe la Marghita, au procurat pașapoarte și livrete militare românești false, au făcut rost de o uniformă militară românească și i-au fotografiat în ea pe toți camarazii la rând, apoi au dus filmul la un prieten sârb din Belgrad să facă pozele. Fixarea lor pe actele false, era treaba lui Borobaru, care adusesse cu el ștampile românești făcute la o fabrică de cauciuc din Berlin, exact ca cele originale.

Duminică 12 mai 1940 la prânz, Vârlan cu Borobaru s-au dus în camera lui Sima să-i raporteze ce au făcut. Apoi toți cinci au mâncat împreună, iar Sima le-a spus: "De-îndată ce avem pașapoartele și livretele militare gata, vom părăsi Ofcea. Totul depinde de fotografii." ²⁹

Vârlan cu Borobaru s-au retras în camera lor, iar Sima cu cei doi camarazi s-au întins pe pat să se odihnească. În timpul acela, câțiva jandarmi care-i luaseră la ochi pe Vârlan și Borobaru, vin la cârciuma lui Tomici și îl întreabă: "Cine sunt cei doi bărbați ce locuiesc la dumneata?" ³⁰

"Sunt doi tineri de treabă, care vin pe aici din când în când, dar au acte în regulă, i-a asigurat Tomici." ³¹

Cu toate că Tomici era bine văzut de autorități, jandarmii nu s-au mulțumit de data asta cu asigurările lui și au cerut să-i vadă pe cei doi oaspeți.

Tomici nu știa că jandarmii aveau un ordin special să-i caute pe legionarii refugiați, ca să-i predea grănicerilor români, la cererea Regelui Carol al II-lea făcută autorităților sârbești.

Tomici cheamă pe fiul său Pera și uitându-se în ochii lui cu tâlc, îi spune să-i cheme pe cei doi domni, că jandarmii vor să le vorbească. Copilul a înțeles și fuge întâi la camera lui Sima, anunțându-l: "Au venit jandarmii sârbi!" ³²

Apoi băiatul aleargă de-a lungul curții la camera lui Vârlan și Borobaru, spunându-le:

"Nene, jandarmii sunt în cârciumă și vor să vă vadă." ³³

În timp ce Sima cu Petrașcu și Dumitriu se agitau în cameră neștiind ce să facă, îi văd prin geam pe Vârlan și Borobaru mergând spre cârciumă. Au rămas așteptând.

Jandarmii au cerut legitimațiile lui Vârlan și Borobaru, iar ei calmi, au scos două pașapoarte sârbești. Când jandarmii le-au pus întrebări, ei n-au putut scoate nici o iotă sârbească și i-au arestat. Apoi jandarmii dând din cap bănuitori i-au spus lui Tomici: "Trebuie să facem o perchiziție în camera oaspețilorăștia..., care ziceai că sunt oameni de treabă." ³⁴

Tomici s-a albit la față, dar n-a zis nimic. A ieșit de după teighea să-i conducă pe jandarmi în curtea casei lui și mergând în urma lor, face un semn discret către

nevasta sa. Femeia a înțeles și iese din cârciumă, dă fuga la odaia unde era Sima cu cei doi camarazi, închide ușa și le șoptește că jandarmii vin să facă perchezitie în camera lui Vârlan și Borobaru.

Așteaptă cu toții până jandarmii intră în odaia cu pricina, apoi femeia le face semn s-o urmeze, ținând degetul pe buze. Sima cu cei doi o urmează pășind ca niște fantome și trec chiar prin fața camerei unde erau jandarmii ocupați cu scotocitul în valize.

Ei nu i-au simțit trecând și nici nu i-au văzut, fiindcă în pragul usii deschise stătea Vârlan, care văzându-și camarazii și-a întins trupul și brațele așa de mult, că a acoperit ușa și cei trei au putut ajunge la un șopron din fundul curții.

Femeia a deschis ușa șopronului încet și le-a făcut semn cu mâna să urce în pod. Cei trei au urcat în pod și s-au așezat pe paie lângă cuibarele de găini, care speriate au sbârlit penele și au cotcodăcit puțin.

Deși jandarmii n-au găsit nimic compromițător în camera lui Vârlan și Borobaru, că pașapoartele false și câteva pistoale se aflau în odaia lui Sima, le-au pus cătușe și i-au dus la Primăria Ofcea.

Cum au plecat jandarmii, Tomici a trimis sluga să înhame caii la căruță, iar nevasta lui s-a dus iar la șopron și le-a spus oaspeților: "Fugiți pe ușa din dos! Luati-o peste miriște până la marginea satului, că acolo vă așteaptă vizitiul cu căruța, să vă ducă la un loc sigur."³⁵

Sima cu Petrașcu și Dumitriu au luat-o la fugă pe câmp, până au dat de căruța care îi aștepta. Gâfâind de atâta fugă s-au suit în căruță, iar vizitiul i-a dus la 3 kilometri depărtare, unde le-a spus să se dea jos și să aștepte vești de la Tomici, lângă șoseaua ce ducea la satul Panciova.

Ei au așteptat până s-a întunecat, dar veste de la Tomici n-au primit. Cum începuse o ploaie deasă și rece, i-a udat până la piele, căci în zăpăceala în care fugiseră au uitat să-și ia pardesiile. Bâjbâind prin întuneric, au găsit niște grămezi de coceni sub care s-au adăpostit. Au stat acolo până aproape de miezul nopții, când au auzit o voce strigându-i. Era Pera, fiul lui Tomici, însoțit de un țăran.

Pera le-a spus că nu se puteau întoarce la casa tatălui său, fiindcă era anchetat și el de jandarmi, dar țăranul venit cu el era dispus să-i ascundă în casa lui.

Cei trei legionari l-au urmat pe țăran peste arături până la casa lui. țăranul i-a băgat într-o odaie fără să aprindă o lampă și pe întuneric le-a adus ceva de mâncare. După ce au mâncat, toți trei s-au culcat îmbrăcați în hainele ude.

Încă nu se luminase de ziuă, când țăranul vine și îi scoală din somn, zicând: "Domnilor, nu puteți sta peste zi în casă. Mă tem să nu vină vre-un vecin. Să vă suiți în podul casei, iar când s-o înnopta, să plecați de la mine."³⁶

Sima cu Petrașcu și Dumitriu s-au suit în pod, așteptând să se întunece, ca apoi să plece spre Cuvin, unde știau că pot găsi pe Boian și Teodorescu. Dar spre prânz, vine țăranul cu ochii holbați de spaimă și le spune: "Acu să fugiți din casa mea, că vin jandarmii!"³⁷

"Bădieu, lasă-ne să stăm aci până se întuneacă. Nu putem ieși în sat, că ne văd oamenii și ne pot prinde jandarmii, a insistat Sima."³⁸

"Nu se poate, că tocmai a venit nevasta lui Tomici și mi-a spus că jandarmii l-au arestat și pe el. E mare nenorocire pentru toți, că au găsit în camera dumneavoastră acte false și pistoale. Plecați!"³⁹

Neavând încotro, cei trei legionari ies din casă și fără să cunoască drumul, o pornesc peste arături, către malul Dunării pe care-l vedeau în față. Mai mult fugeau decât mergeau și se uitau mereu înapoi, dacă nu veneau jandarmii după ei.

Au fugit așa cam 5 kilometri peste pământul ud și cleios după ploaie, ce se lipise de ghetele lor. Sleși de oboseală și flămânzi, trăgându-și cu greu picioarele din noroiul lipicios, ajung la un pod, de pe care văd o gară. Se ascund într-o pădurice apropiată să se odihnească, apoi își curăță ghetele de noroi cu smocuri de iarbă, după care Sima îl trimite pe Dumitriu să cerceteze ce gară era acolo.

Dumitriu se întoarce și le spune: "Asta e gara Panciova. Sunt trenuri ce ne pot duce la Cuvin și Vladimirovăț. Hai să plecăm!"⁴⁰

Dar Sima temător că jandarmii ar putea fi în tren, zice: "Mai bine mergem pe jos până la Vladimirovăț și de acolo să luam un tren pentru Timișoară." ⁴¹

Deși erau morți de oboseală, că fugeau în necunoscut de 24 ore, au pornit la drum pe jos. Ca să nu se rătăcească, au mers pe calea ferată până au văzut o altă gară. S-au ascuns într-o grădină și l-au trimis iar pe Dumitriu să afle ce gară era.

El s-a întors repede cu știrea că acea gară era Novoselo și aveau un tren ce pleca imediat către Vladimirovăț. Dar Sima prudent zice: "Dar dacă trenul asta e controlat de jandarmi și suntem arestați? Mai bine să mergem pe jos, că-i mai sigur." ⁴²

Și așa au făcut. Au mers toată noaptea pe calea ferată, iar în zorii zilei de 14 mai au ajuns la marginea satului Vladimirovăț, de unde au văzut gara. S-au apropiat de gară, dar din prudență s-au pitit după niște tufe de pe un dâmb înalt și Sima l-a trimis tot pe Dumitriu să vadă când aveau tren.

Dumitriu s-a întors fuga, aducând în brațe o pâine mare albă și o sticlă cu apă minerală cumpărate pe peron, spunându-le că aveau tren din 3 în 3 ore.

După ce cu toții au înfulecat pâinea și și-au potolit setea, Sima îi spune lui Dumitriu să plece la Cuvin, să-i găsească pe Boian și Teodorescu și să-i aducă lângă ei.

Dumitriu a plecat cu trenul la Cuvin și i-a găsit pe cei doi camarazi la adresa indicată. Le-a spus că erau fugăriți de jandarmi și că erau ascunși după un dâmb lângă gara Vladimirovăț, unde să vină și ei, ca să plece mai departe cu toții.

Astfel înțelege, Dumitriu a mâncat bine, a umplut o sacoșă cu mâncare, a luat trenul și spre seară s-a întors la Vladimirovăț. I-a găsit pe Sima cu Petrașcu în același loc și le-a spus că cei doi camarazi vor sosi după miezul nopții, fiindcă veneau pe jos de frica jandarmilor.

Cum aveau de așteptat multe ore, au intrat în păduricea apropiată și s-au ascuns după tufele de verdeață, șezând pe iarbă. Dumitriu a scos mâncarea din traistă, iar Sima cu Petrașcu morți de foame, s-au repezit ca niște tigri la salamul de Sibiu și pâinea albă. Dar înghițeau cu noduri, că nu aveau apă. Dumitriu ia sticlă rămasă de la apa minerală și pleacă să aducă apă de pe peronul gării.

Sima cu Petrașcu rămân tolăniți pe iarbă, când deodată, aud un fășiit de ierburi. Petrașcu se ridică puțin și, iscodind în jur, vede la o sută de metri distanță un jandarm sârb cu pușca în mână pitit după o tufă. Îi face un sem disperat lui Sima, el ia sacoșa și fuge după Dumitriu în adâncul pădurii. Jandarmul care pe ei îi pândea, pune pușca la ochi să tragă, dar s-a oprit, că pe drumul care fugeau cei doi

ca niște năluci, apăruse un car cu boi mânat de un țăran. Asta i-a ajutat pe fugari să câștige ceva distanță, dar jandarmul a început să fugă după ei.

Deși Sima cu Petrașcu fugeau de mâncau pământul, jandarmul sprinten se apropia de ei tot mai mult și, mereu puneu pușca la ochi să tragă. Văzând asta, Sima cu Petrașcu au început să fugă în zig-zag, sărind ca niște gazele și privind cu groază cum se apropiau de un câmp deschis, unde deveneau o țintă sigură pentru jandarm.

Chiar în acel moment, apare Dumitriu în spatele jandarmului, care văzând pericolul în care se găsea Sima cu Petrașcu, ridică mâinile în sus, ținând în una sticla de apă și, începe să strige pe nemțeste cât îl țineau puterile: "Ich bin der Spion!"⁴³ (Eu sunt spionul).

Jandarmul s-a întors și, văzându-l pe Dumitriu cu mâinile în sus, s-a dus spre el și l-a arestat. Bucuros de captură, a abandonat urmărirea celor doi și a părăsit locul cu Dumitriu legat.

Scăpați de jandarm, Sima cu Petrașcu au fugit peste ogoare în văzul țăranilor care încă lucrau pe câmp, unii șuierând și amenințându-i cu pumnul. Ca să nu-i prindă țăranii, fug în direcția unui deal împădurit ce-l vedeau în față. Dar nu puteau avansa, că îi ținea în loc arătura udă și noroiul lipit de ghetetele lor. Cu mare efort și cu inima bătând să le spargă pieptul, ajung pe deal când se înnoptase. De acolo au privit în vale și spre groaza lor, au zărit prin ceața ce se lăsase două siluete călare. Erau doi jandarmi ce veneau după ei.

Ca să scape de urmăritori, s-au lăsat la vale pe partea cealaltă a colinei și au început să fugă în necunoscut. Au fugit toată noaptea, peste ogoare, sate și șosele. Când nu mai puteau de oboseală, se lungeau pe pământul umed, iar când setea îi ardea, beau apă din bălțile făcute de ploaie și, iar fugeau...

După ce au fugit 100 de kilometri, văd în noapte niște luminițe și merg într-acolo. Dau de o șosea și paralel de o cale ferată. Sima recunoaște drumul și îi spune lui Petrașcu: "Acolo e Vârșetul. Eu cunosc pe un hangiu numit țăranu, unde am stat cu Boian anul trecut. Locul e foarte sigur, numai să plătești. Dacă ajungem la el, suntem salvați."⁴⁴

Au pornit iar la drum, dar Vârșetul era mai departe decât credeau ei. Trecând pe la marginea unui sat, îi simt niște câini de la o stână și sar la ei. Speriați să nu-i sfășie dulăii, Sima cu Petrașcu fără să vadă din cauza întunericului, intră într-o mlaștină ce îi trăgea la fund. Luptându-se cu nămolul, reușesc să iasă, dar plini de noroi până la genunchi.

Ca să nu se rătăcească, urcă pe drumul de cale ferată și fug până în zorii zilei de miercuri 15 mai 1940, când ajung la marginea satului Vârșet, a treia zi de când fugeau pe drumuri.

Cum Sima cunoștea Vârșetul, o ia spre o costișă unde știa că era un platou înconjurat de stânci, un loc bun să se ascundă de privirile oamenilor, să se odihnească și să-și usuce hainele.

Au stat acolo până la prânz, timp în care hainele s-au uscat. Le-au luat la frecat cu mâinile până și-au jupuit pielea ca să dea jos noroiul uscat, iar ghetetele le-au curățat cu șomoioage de iarbă. Apoi s-au privit unul pe altul cât de jalnic arătau în costumele șifonate și pătate de noroi, cu ghetete albe de apă și scâlciate și cu niște bărbi nerase de trei zile. Ca să nu-i vadă lumea, au pornit-o pe ulițe dosnice și au ajuns cu bine la hanul lui Țăranu.

Hangiul Țăranu i-a primit bucuros și le-a oferit o cameră și mâncare. Apoi Sima cu Petrașcu s-au spălat, au mâncat și s-au aruncat în pat să doarmă. Au făcut asta două zile la rând. Abia în 17 mai s-au simțit refăcuți fizic și au început să tatoneze terenul, cum să intre în România clandestin fără a avea un ghid.

I-a ajutat hangiul, care a chemat pe doi contrabandiști să discute cu Sima, unul fiind o rudă de-a lui. Târgul a fost făcut pentru 1500 de lei, ca să-i ducă pe Sima și Petrașcu peste graniță și apoi la casa legionarului Neagu din Lățunaș, unde Sima voia să ajungă. Plecarea a fost stabilită pentru noaptea de vineri 18 mai 1940.

În noaptea stabilită, Sima cu Petrașcu au pornit la drum conduși de cei doi contrabandiști, care i-au dus peste coclauri întunecoase, luminate doar de o lună plină.

După câteva ore de mers, ajung la un tufăriș des și trec granița în satul românesc Jamul Mare, unde ploua cu găleata.

Au continuat să meargă paralel cu frontiera prin noroi și băltoace și ajung uzi learcă în satul Lățunaș și apoi la casa lui Neagu pe la 4 dimineața.

Sima s-a oprit la oarecare distanță, trimițând una din călăuze la Neagu, să-i spună parola legionară, că a venit "Ciocârlie."

Neagu a trimis pe fiul său să-i întâmpine pe oaspeți. Acesta, de frica jandarmilor, nu i-a băgat în casă, ci într-un grajd curat și luminat de o lampă cu petrol, unde era o masă și un pat cu dună de puf și perne albe. Neagu cu soția i-au primit cu mult respect pe Sima și Petrașcu pe care îi cunoșteau, dar nu știau ce grad aveau ei în Legiune.

După ce Neagu s-a scuzat că-i primea în grajd, i-a asigurat că acolo erau în siguranță, iar nevasta lui le-a pus mâncare pe masă. Sima i-a mulțumit de găzduire, apoi a scos 1500 de lei, a plătit călăuzelor și oamenii au plecat să treacă granița înapoi.

Cum contrabandiștii erau și ei flămânzi și obosiți, n-au trecut imediat granița în Iugoslavia, ci s-au oprit la o cârciumă din Jamul Mare, să mănânce și să se cîntească cu un pahar de vin.

Atâta s-au "cînstit" până s-au îmbătat. Au început să vorbească sârbește, scoteau câte un pumn de sute din buzunar și strigau la cârciumar să le dea vin. Asta a atras atenția jandarmilor români care mișunau în acel sat de graniță și vin la masa lor și îi ia la întrebări cu înjurături și pumni.

Cei doi contrabandiști au recunoscut că erau din Iugoslavia și că aveau bani de la doi domni români pe care i-au trecut granița și i-au dus la Neagu din Lățunaș. Jandarmii i-au arestat, i-au dus la Postul de Jandarmi, apoi ei s-au suit pe cai și au pornit-o către Lățunaș.

Cum drumul de la Jamul Mare la Lățunaș lua câteva ore, jandarmii au ajuns la Lățunaș pe la ora 5 după masă, chiar în timpul când Sima cu Petrașcu mâncați și odihniți, discutau cu Neagu, cum să ajungă la Timișoara.

Neagu se oferise să-i ducă spre seară cu căruța la satul Forotic, să locuiască în casa unor rude până luni 20 mai dimineața, când aveau un tren pentru Timișoara.

Ca să treacă neobservați în drum spre Forotic, Neagu le-a dat straie țărănești de-ale lui, în care Sima cu Petrașcu s-au îmbrăcat. Hainele lor "domnești" le-a curățat și călcat nevasta lui Neagu și le-a pus într-o traistă, cu ceva mâncare la fund.

După ce au răs cu poftă de cum arătau ca țărani, Sima cu Petrașcu au stat liniștiți în grajd, așteptând să se înnopteze ca să plece spre Forotic.

Pe la 5 după masă, aud o voce de bărbat strigând către nevasta lui Neagu: “Vecino, vezi că au intrat jandarmii călări în Lățunaș !...”⁴⁵

Femeia vine la grajd și le spune vestea, dar Sima cu Petrașcu nu s-au agitat, fiindcă nu și-au imaginat că îi trădaseră călăuzele și jandarmii îi căutau chiar pe ei...

Câteva minute mai târziu aud o poartă izbită și o voce tunătoare strigând la nevasta lui Neagu: “Unde-s oamenii care au venit astă noapte la voi? Pe cine aveți ascuns în grajd?”⁴⁶

La auzul acestor cuvinte, Petrașcu a sărit ca un arc și a proptit ușa cu o furcă, iar Sima a țâșnit ca o rachetă pe altă ușă ce dădea în grădină, fugind și sărind peste tot ce era în calea lui.

Petrașcu l-a urmat la o mică distanță, cu traista cu haine agățată de umăr, dar nu l-a putut ajunge pe Sima, că fugea de parcă avea aripi la picioare, gonind prin livada ce ducea spre o câmpie, să ajungă la o pădurice ceo vedea în fața lui.

Jandarmii care erau ascunși în jurul casei au rămas perplexi la apariția celor doi țărani care fugeau de mâncau pământul și nu au tras în ei, fiindcă ei așteptau să apară doi domni în haine de oraș...

Confuzia jandarmilor i-a dat timp lui Sima să treacă ca un fulger prin fața lor și să sară ca un cal de curse peste un șanț cu apă, lat de 2 metri, continuând să fugă spre câmpie, până a dispărut în pădurice.

Petrașcu când a ajuns la șanț și a vrut să sară peste el, s-a împiedicat și a căzut în el. Un jandarm pe marginea șanțului l-a somat cu pușca să se predea și Petrașcu a ridicat brațele în sus. Jandarmul i-a dat mâna și l-a tras afară, dar când a vrut să-i pună cătușele, Petrașcu l-a îmbrâncit și jandarmul a căzut cu tot cu pușcă în șanțul cu apă, iar el a fugit către grădină.

Căzut în apă, jandarmul striga către camarazii lui: “Trageți mă!... Împușcați banditul mă!”⁴⁷

Jandarmii n-au tras, că erau prea aproape unii de alții și s-ar fi împușcat între ei, timp în care Dumitriu a ajuns pe ulița satului. Era un drum opus de cel luat de Sima și asta i-a despărțit. În timp ce Sima se salvase intrând în pădure, Dumitriu a fost prins pe ulița din sat, legat burduf și dus la Jandarmeria Jamul Mare.

Horia Sima, scăpat de urmăritori, a fugit de unul singur peste câmpii și păduri, căutând toată noaptea drumul pe care venise la Jamul Mare, să treacă granița la sârbi, spre a merge înapoi la țaranu.

Când s-a luminat de ziua, s-a găsit la marginea unui sat, dar nu știa dacă era un sat românesc sau sârbesc. Ca să afle, s-a apropiat de prima casă și a iscodit. Zărind la fereastră un țaran, i-a făcut semn cu mâna să vină la poartă.

Țăranul a venit, iar Sima i-a zis: “Bună ziua! Fii bun omule și spune-mi, ce sat e ăsta ?”⁴⁸

Lățunaș, i-a răspuns țăranul român.

Crezând că nu aude bine, Sima întreabă iar: Cum ai spus? Lățunaș ?

Da, Lățunaș , a repetat țăranul.

Disperat că alergase 12 de ore ca fie tot în Lățunaș unde îl căutau jandarmii, Sima îi zice: “Ascultă bade, vezi în hal sunt. Ia această bancnotă de 500 lei și

lasă-mă să mă odihnesc în casa dumată până la noapte și dă-mi ceva de mâncare. Nu sunt om rău.”⁵¹

Țăranul l-a privit cu milă, dar dând din cap negativ, i-a spus:

Du-te în plata Domnului!... Nu vreau să am necazuri cu jandarmii.

Dacă vrei, măcar dă-mi ceva de mâncare și puțină apă să beau, a insistat Sima.”⁴⁸

Țăranul i-a adus o bucată de pâine albă și o cană cu apă de la fântână. Sima i-a mulțumit și a plecat.

A mers ore întregi peste câmpii sub un soare arzător ce i-a dat dureri de cap, că își pierduse pălăria când a sărit peste șanț. Călca cu greu peste pământul umed și cleios de la atâtea ploii, gemând la fiecare pas de durerile ce le avea în tălpile și călcăiele umflate de atâtea mers. Împleticindu-se, s-a târât către o pădure ce-o vedea pe o costișă, dar până a ajuns acolo, soarele asfințise. Asta i-a spus că era cam 8 seara în acea zi de duminică 19 mai.

Căutând un loc să se odihnească, s-a luptat cu bălăriile și spinii creșcuți printre copaci, ce i-au zgâriat fața și mâinile până la sânge. Ajuns în vârful dealului, a dat de un platou, pe care s-a lungit să doarmă.

Înconjurat de întuneric și o ceață deasă, a pipăit pământul și a simțit ceva răsaduri. A smuls o mână de verdețuri și le-a mirosit. Era ceapă verde, semn că pe aproape se aflau oameni. S-a ridicat în picioare și scrutând întunericul, a zărit o luminiță ce clipea în vale. Cu speranța că va găsi ceva oameni buni să-l adăpostească și să-i dea ceva de mâncare și apă, a început să coboare.

Când s-a apropiat de lumină, Sima a văzut că venea de la o cocioabă cu ușa deschisă, în pragul careia pălăvrăgeau niște oameni și a zis: “Bună seara!”

Îndată a fost înconjurat de o droaie de oameni și copii cu fețe tuciurii și Sima a înțeles că nimerise la niște țigani. O voce groasă a unui țigan bătrân ce părea a fi bulibașa, i-a zis:

Sara bună! Da de unde vii dumneata?

Luându-și un accent țărănesc să se potrivească cu hainele ce purta și halul în care era, Sima îi spune: Iacă vin de la Jamul Mare și mă duceam la Reșița să caut de lucru. M-am rătăcit, mi-am pierdut pălăria și m-am zgâriat rău prin blăstămata asta de pădure ce aveți pe deal, de credeam că nu mai ies din ea. Dacă puteți să-mi dați ceva de mâncare și să mă odihnesc aci în noaptea asta, vă dau bani și Sima îi arată țiganului o hârtie de 500 lei.

Da, cum să nu. Vom face și noi ce putem. Suntem cam mulți, dar ne-om strânge să încapi și d-ta în așternut, i-a răspuns țiganul.”⁴⁹

Sima a intrat în bojdeucă, s-a așezat la marginea patului și imediat și-a scos ghetetele, respirând ușurat de groaznicele dureri ale picioarelor umflate ca butucii.

O țigancă i-a adus o cană cu apă și o bucată de pâine pe care Sima a devorat-o ca pe cozonac. În timp ce mânca, a privit la patul ce ocupa toată cămăruța, în care se aflau o droaie de puradei și între ei, doi țigani cu femeilor lor. Aceștia se uitau la fața și mâinile lui zgâriate, la părul vâlvoi și la straietele lui țărănești pline de noroi și, șușoteau...

După ce a mâncat pâinea și a băut apa, Sima a întrebat: “Dar ce sat o fi ăsta?

Clopodia, i-a răspuns bulibașa din pat. Apoi Sima i-a zis: -Mulțum și noapte bună!- și s-a întins la marginea patului, adormind imediat.

Bulibașa a ieșit tiptil din bordei, i-a șoptit ceva unui țigănuș, care a început să fugă în noapte...

Sima s-a trezit zgâlțâit de o namilă de jandarm care striga la el: "Spune mă, cine ești?"

Sima s-a ridicat din pat, uitându-se buimăcit la jandarmul însoțit de alți doi și îi răspunde: Sunt Constantin Popescu.

Jandarmul îi băgă sub nas o fotografie pe care era tipărit cu litere mari: Premiu 3 milioane lei pentru cine îl prinde pe Horia Sima" și îl întreabă: Dar pe asta îl cunoști?

Nu știu cine e, a răspuns Sima. Eu sunt Constantin Popescu și mergeam la Reșița să caut de lucru, dar m-am rătăcit.

Nu știi? De doi ani te caut și aveam eu presimțirea că-mi vei cădea în mână. Nu mă prostești tu pe mine! Eu sunt plutonierul major Șerban, șef de Post la Clopodia. Recunoaște că ești Horia Sima, că acum nu mai scapi tu.

Când tocmai voia să-l lovească, Sima sare ca un arc și se aruncă peste cei doi jandarmi ce blocau ușa colibei, încercând să iasă afară. Șerban l-a prins din spate, iar ceilalți doi au sărit pe el și l-au trântit jos. "O ploaie de pumni au căzut peste fața și capul lui Sima, până l-a podidit sângele pe nas și pe gură și a leșinat." ⁵⁰

Jandarmii i-au legat mâinile la spate, apoi răsucindu-l ca pe un pachet l-au înfășurat în frânghii. Un jandarm i-a ridicat capul, altul i-a îndesat un sac până la gât și l-a legat strâns cu o funie în jurul gâtului. Șerban i-a șoptit: "Nu strânge așa tare mă, să nu se sufoce. Pentru 3 milioane premiu, trebuie să-l predau viu." ⁵¹

Cu lovituri de cizme l-au forțat să se ridice în picioare și i-au agățat un lanț de piciorul stâng. Un jandarm a luat capătul lanțului în mână, altul l-a prins de braț, iar Șerban cu pistolul la spatele lui, l-a îmbrâncit să pornească la drum desculț, ghetetele lui rămânând la șigani.

Legat ca un câine și cu sacul peste față, Sima a mers cu picioarele goale și umflate pe ulițele satului Clopodia, gemând la fiecare pas ce-l făcea prin noroiul și bălțile pline de pietre ascuțite, cei sfârtecau tălpile picioarelor.

După un drum lung, Sima s-a simțit împins într-o încăpere cu podele. I-au scos sacul de pe cap și, s-a văzut înconjurat de cei trei jandarmi și de doi bărbați îmbrăcați civil ce stăteau la un birou. Șerban s-a răstit la el: "Ei, acumă să ne spui cine ești." ⁵⁶

"Păi v-am spus! Sunt Constantin Popescu din Slatina, a răspuns Sima."

Uite, eu nu sunt așa rău cum îți închipui, zice Șerban. Știu că ești Horia Sima, dar trebuie să declari asta. Nu-ți doresc să ajungi pe mâinile d-lui notar Gritta, arătând cu mâna pe un tip gras ce stătea la birou.

V-am spus că mă cheamă Constantin Popescu. Dacă nu mă credeți, cercetați." ⁵²

Sima nu sfârși bine vorba, că notarul Gritta a sărit de pe scaun și s-a repezit cu mâinile în părul lui. L-a târât lângă perete și a început să-l izbească cu capul de zid până i-a tășnit sângele pe nas și gură, iar Sima a lunecat în jos, aproape leșinat.

Aude ca prin vis pe Șerban, zicând: Hai, nu mai tăgădui, că Petrașcu a fost și el prins. Și apoi hainele lăsate în șanț la Lățunaș v-au trădat. Recunoaște că ești Horia Sima!

Neavând încotro, Sima zice: Bine, dacă e așa, eu sunt Horia Sima.

Șerban a pus mâna pe telefon și i-a informat pe șefii lui de prețioasă captură. Apoi i-a zis lui Sima: "În noaptea asta vei dormi aci pe jos, iar mâine te ducem la Timișoara. Dacă vrei să mănânci, spune." ⁵³

Sima a cerut un pahar cu lapte, apoi s-a lăsat pe o pătură ce i-o aruncase pe jos și a adormit imediat, de oboseală.

A doua zi la 7 dimineața, Sima este luat în primire de maiorul Cartianu și căpitanul Popescu, care împreună cu jandarmul Șerban l-au suit într-o mașină și l-au transportat la cazarma Legiunii de Jandarmi Timișoara, unde l-au dat în primire unui ofițer.

Acesta îi dă ordin lui Șerban să-i scoate lanțurile lui Sima, apoi îl întreabă cu un ton blând: "Nu dorești să te speli și să te îmbraci cu hainele duminicale?"

Sima a făcut ochii mari și l-a întrebat:

Ce haine, domnule maior?

Ei..., hainele d-tale, pe care le-ai lăsat la Lățunaș.

Mirat de felul cum era tratat, Sima zice:

Da, doresc asta." ⁵⁴

La un semn al maiorului, Șerban îi dă sacoșa cu haine lui Sima, iar doi soldați i-au adus un ciubăraș cu apă caldă. Sima s-a spălat, apoi s-a îmbrăcat în costumul său și s-a pus ghetetele, care spre mirarea lui erau curate și lustruite. Apoi un soldat i-a adus o gamelă plină cu mâncare și o bucată de pâine neagră, pe care le-a înghițit pe nerăsuflăte.

Pe la ora 13, vine iar maiorul și îi spune lui Sima că a primit ordin să-l trimită la București cu primul tren. Apoi cu un ton politicoș, l-a întrebat: Cu cine ați dori să stați de vorbă la București?

Deși uluit de felul cum era tratat, Sima și-a luat un aer de diplomat în misiune și îi spune maiorului: "Fiindcă îmi puneți această întrebare, în primul rând aș vrea să văd pe superiorul d-voastră, Generalul Bengliu și în al doilea rând, pe Nicki Ștefănescu, Directorul Siguranței Statului!" ⁵⁵

Maiorul a dat din cap afirmativ și a plecat. Spre seară, Șerban i-a pus lanțuri la picioare lui Sima și cătușă la mâini, împingându-l să meargă. Cum nu putea pași din cauza lanțurilor foarte strânse, a fost luat pe sus de Șerban și alt jandarm, suit într-o mașină și, dus la gara Timișoara. Acolo, jandarmii l-au suit tot pe brațe într-un vagon, în care îl așteptau 30 de jandarmi înarmați până-n dinți și, așezat pe o bancă între Șerban și căpitanul Popescu. Apoi trenul a pornit și, în dimineața zilei de 21 mai 1940, a sosit în Gara de Nord București.

Sima a fost coborât din tren pe brațele jandamilor și dus la o dubă militară care l-a transportat la Inspectoratul General de Jandarmi de pe șoseaua Bonaparte.

Ajuns la Inspectorat, Sima a fost dus într-un hol mare și luat în primire de colonelul Cireș, care i-a făcut semn lui Șerban să-i scoată lanțurile. După ce i-a scos lanțurile, Cireș l-a împins pe Sima în biroul generalului Bengliu, spunându-i: "Ei, șefule, ai multe păcate. Acuma trebuie să le spovedești!..." ⁵⁶

Sima dă cu ochii de Bengliu, cel care organizase asasinarea lui Codreanu, stând după biroul său în picioare și cercetându-l cu privirea. Apoi îi zice cu un ton mirat:

“Dumneata ești teroristul pe care îl căutăm de doi ani? D-ta, cu acești ochi albaștri? D-ta ești făcut să fii filozof și nu revoluționar. Cum ai ajuns să săvârșești asemenea fapte?”

Domnule General, păi asta și sunt. Am fost profesor de filozofie la liceul din Lugoj. Deși nu am nici o înclinație spre violență, regimul m-a adus în această stare. D-voastră sunteți de vină.

Domnule Sima, să nu crezi că mie nu îmi pare rău de cele întâmplate. Dar am avut ordin. Eu sunt ostaș. Dar cât am putut, am ajutat pe legionari. Uite, eu l-am scăpat pe Radu Budișteanu și pe alții din provincie. Aici la mine, au venit delegații legionari din lagăre, în martie din acest an. Aici i-am găzduit și le-am oferit toate posibilitățile să ia contact cu camarazii liberi și cu autoritățile. Am contribuit cu tot ce am putut pentru eliberarea lor din lagăre, se lauda Bengliu.

Domnule General, dacă așa stau lucrurile, dacă ai fost unul din factorii destinderii, atunci pot să contez și eu pe bunăvoința d-voastră?”, a întrebat Sima, să afle dacă viața lui depindea de el.

Bengliu s-a retras câțiva pași și făcând cu mâinile un semn negativ, i-a spus: D-le Sima, eu nu pot face nimic. Eu primesc și execut ordine. Dar uite, în câteva minute vine aici D-l Ministru de Interne Ghelmegeanu. Vei sta de vorbă cu el. Numai el poate decide soarta dumatăle.”⁵⁷

Chiar în acel moment se deschise ușa și un ofițer anunță sosirea ministrului Ghelmegeanu. Bengliu iese pe hol, îl primește pe ministru și îl poartă în cabinet, apoi se retrage cu plecăciuni.

Ghelmegeanu trece după birou și stând în picioare îi face semn lui Sima să se apropie. Sima se apropie, așteptând să fie întrebat. În loc de asta, Ghelmegeanu îl privește arogant și cu o atitudine marțială îi spune: Pe mine nu mă poate intimida nimenea. De când am luat în primire acest post, am îmbrăcat cămașa morții, cum spunea Tudor Vladimirescu. Eu sunt din Oltenia, neam de panduri din satul Ghelmechioaia, de unde se trage și Domnul Tudor. Să nu crezi că îmi este frică de d-ta sau de echipele d-tale. Apoi tace și începe să se plimbe nervos prin fața biroului.

Sima, care fiind arestat nu avea voie să vorbească decât întrebat, îi răspunde: Dar Domnule Ministru, nu vă amenință nimenea și nici o echipă nu este pe urmele Dumneavoastră.

Ghelmegeanu se uită la el peste umăr și îi zice: Lasă că știu eu... Atunci pentru ce ai venit clandestin în țară?

Pentru a împiedica să se continue politica externă funestă de până acum. Consecințele vor fi tragice pentru țară, cât și pentru Rege.

Cum înțelegi d-ta să împiedici continuarea politicii externe de până acum?

Prin orice mijloace, zice Sima.

Chiar omorând pe Rege?

Am spus prin orice mijloace, revoluție, atentat, dacă acestea erau ultimele argumente. Dar vreau să precizez D-le Ministru, că scopul expediției noastre de acum nu a fost răzburarea, cum probabil credeți, ci un scop strict politic, de politică externă impus de interesele supreme ale țării.

Vedeam de la Berlin cu îngrijorare și durere, cum totul se prăbușește în jurul României. Vedeam că va veni rândul României să fie sacrificată și sfâșiată de vecinii ei dușmănoși. Am socotit că nu mai e nici un moment de pierdut și că

schimbarea alianțelor tradiționale se impune. Am venit în țară cum am putut, ca să precipităm încadrarea României în Axă. Vedeți ce se întâmplă pe frontul francez...

Bine, dar atunci ce a fost cu manifestul ce l-ați semnat în 24 martie 1940 și l-ați predat și guvernului german? Ați atacat regimul și pe Rege în termeni incalificabili.

Acest manifest a fost semnat de noi în ședința de comemorare a morții profesorului Nae Ionescu, despre care am auzit că fusese otrăvit în spital. Și apoi, la acea dată nu am avut legătură cu legionarii angajați în procesul de destindere. Delegația legionară a sosit la Berlin abia în 28 martie, după semnarea manifestului.

Aruncându-i o privire plină de ură, Ghelmegeanu strigă către Sima: Ai mâinile pătate de sânge! Ai comis atâtea crime!...

Apoi se așează pe scaun, respiră adânc și îl întreabă pe Sima: Ia spune-mi acum, ce legături aveți în Germania?

Eu nu cunosc decât funcționari mărunți, la care am apelat pentru actele mele. Unii din camarazii mei au legături cu demnitari germani și Sima a înșirat câteva nume.

Dar cu Hitler?

Nu știu nimic. Poate Domnul Sturdza, a zis Sima.

Apoi cu un ton mai potolit, Ghelmegeanu îi spune: Bine d-le Sima, ce fel de patrioți sunteți d-voastră? În timp ce ungurii țin mobilizate diviziile de-a lungul frontierei de vest, d-voastră conspirați contra țării de la Berlin. Căci nu mai e un secret pentru nimeni, că Berlinul susține revendicările maghiare.

Domnule Ministru, tocmai pentru asta am venit. Trebuie schimbată repede politica externă și să ne apropiem de Puterile Axei. Odată acest acord realizat, primejdia ce planează asupra Ardealului va scădea. Numai să nu fie prea târziu...

Vom vedea. Deocamdată, d-ta vei trece la Siguranță pentru anchetă, a zis Ghelmegeanu și a pus mâna pe telefon.

Sima știind că la Siguranță îl vor tortura, pune mâna peste mâna lui Ghelmegeanu, oprindu-l să ridice receptorul și îl roagă:

D-le Ministru, cu toate că m-ați tratat cu toată asprimea, am văzut că v-a interesat enorm partea politică a declarațiilor mele. Nu mă trimiteți la Siguranță, ca aceste discuții să poată continua.

Dar ce ai vrea, să te trimit la hotel?, a zis Ghelmegeanu ridicând telefonul. Rosti un consemn, apoi a părăsit biroul fără a se uita la Sima.

Imediat au apărut doi civili, care l-au luat pe Sima de subțiori și l-au suit într-o mașină, ducându-l la Siguranța Statului.

Când a ajuns acolo, l-au târât pe niște scări la un etaj și l-au îmbrâncit într-o celulă, unde îl aștepta comisarul Curelea, șeful Brigăzii Mobile București, cu doi agenți. Aceștia l-au trântit pe pat și i-au pus lanțuri la mâini și la picioare, ordonându-i să stea nemișcat pe pat. Apoi toți trei s-au așezat pe scaune în jurul lui să-l păzească, în timp ce la ușa celei era postat un jandarm cu baioneta la armă. Sima culcat pe pat privea la plafon, așteptând resemnat să-l ia la anchetă cu obișnuitele torturi carliste...

Pe la ora 14, agenții i-au scos lanțurile lui Sima și i-au dat un castron cu mâncare, o bucată de pâine și o cană cu apă. După ce a mâncat, agenții l-au dus la

biroul lui Nicki Ștefănescu, directorul Siguranței și spaima oricui avea de-aface cu el.

Sima dă cu ochii de un bărbat înalt și solid ce purta ochelari întunecați, care i-a oferit un scaun, apoi o țigară, spunându-i scurt: "Domnule Sima, te rog să răspunzi la întrebările mele fără ocolișuri și să-mi spui tot ce știi, căci alminteri punem ciomagul și știi că ciomagul e mai tare decât pielea dumatăle!"⁵⁹

Începând din 21 mai până la 1 iunie 1940, Sima a fost interogată zilnic de Nicki Ștefănescu, câte 8 ore pe zi.

Cum a știut Sima să mânuiască răspunsul la acele sute de întrebări periculoase pentru el, nu se știe, dar n-a fost bătut și nici insultat. Ba la urmă chiar, Ștefănescu l-a rugat să-i aducă pe legionari alături de Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, care le cerea să facă front unit în jurul Tronului.

"Eu fac asta, a zis Sima, dar pun două condiții: să fiu eliberat imediat. Să fie puși în libertate toți legionarii printr-o amnistie Regală!"⁶⁰

Când a doua zi Sima a fost dus la biroul lui Ștefănescu, acesta i-a spus că va fi eliberat, dar întâi să-i dezarmeze pe "pistolarii lui" și să-i oblige de a preda armele autorităților. Sima a fost de acord.

Pe timpul acela, toată lumea purta armă. Până și femeile aveau un pistol Browning în poșetă.

Ca Sima să poată lua legătura cu legionarii, Nicki Ștefănescu i-a oferit chiar locuința lui. Legionarii au venit acolo pe rând și Sima le-a ordonat, să predea armele și să înceteze lupta împotriva guvernului, asigurându-i că, în acest fel Legiunea intra în legalitate, să colaboreze cu Regele. Toți sau conformat.

La 1 iunie 1940, Carol îl destitue pe Gafencu din postul de ministru de Externe, pentru că îl supăraseră pe Hitler prin declarația făcută la Moscova și îl numește în loc pe Gigurtu.

Inginerul Ion Gigurtu era un mare industriaș și director la minele de aur Mica din Brad, un naționalist și pro-german, care avea mari relații în Germania, exact ce-i trebuia atunci lui Carol, să-i netezească drumul spre Hitler, care știa că îl detesta.

Pentru același motiv, Carol aștepta de la Sima o declarație de supunere, ca apoi să-l includă în guvern. Cum Carol nu avea încredere în Sima, îi ordonă generalului Moruzov să-l interogheze și să scoată de la el tot ce gândea.

Moruzov, ca șef al Serviciului Secret al Armatei, cel care îi înscenase procesul de bigamie lui Antonescu, îl aduce pe Sima în biroul său și îi spune: Ei, ai văzut d-le Sima că mergem spre Axă? Ai citit în ziare de schimbarea lui Gafencu cu Gigurtu? Ce zici ce asta?

Da, m-au lăsat agenții să mă uit prin ziare. Este un prim pas, care sper să ducă la integrarea României în Axă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Iminenta prăbușire a Franței va crea un gol în sud-estul european de care vor profita vecinii.

După cum vedeți, toate alianțele României pe care s-a sprijinit până acum politica noastră externă au sărit în aer, exact cum am prevăzut noi.

D-le Sima, nu este destul să ne orientăm spre Axă, ci trebuie să se știe la Berlin că toate forțele naționale fac bloc în jurul Regelui, a cerut Moruzov.

Așa cum am spus și d-lui Ștefănescu, eu nu accept să dau o declarație atâta vreme cât mă găsesc prizonier la Siguranță, așa cum s-a întâmplat cu alți camarazi. Prefer să mă împușcați. Mi-aș pierde orice credit politic și toată lumea ar zice că declarația mi-a fost smulsă sub teroarea morții.

În al doilea rând, trebuie ca înainte de a fi pus în libertate, să stabilim condițiile colaborării, sau cadrul politic al colaborării, pentru a nu fi acuzat mai târziu de nelealitate.

Fii liniștit, d-le Sima, că nu îți vom impune nici un act de capitulare care să te compromită în fața camarazilor d-tale. Vrem să cunoaștem concepția d-tale asu-ra problemelor actuale ale Statului Român. Cum vezi d-ta integrarea legionarilor în Stat, pentru a ne putea prezenta la Berlin ca un bloc în jurul Regelui.⁶¹

Timp de câteva ore Horia Sima și-a expus ideile cum vedea el o colaborare cu Regele. Moruzov mulțumit, i-a spus: "Te-aș ruga să faci o notă din ideile acestea, pentru a o oferi forurilor superioare."⁶²

Nota a ajuns la Carol. Lui i-au convenit cele scrise de Sima și voia să-l elibereze. Dar cum se temea că Sima era contra legăturii lui imorale cu Magda Lupescu, îl trimite pe generalul Coroamă să-l sondeze în această privință.

Generalul Coroamă, care era Comandantul Gărzii Regale a Palatului ce păzea viața lui Carol, ordonă lui Moruzov să aranjeze o întâlnire cu Horia Sima.

A doua zi, Sima este scos din lanțuri și dus cu mașina la casa lui Nicki Ștefănescu. Când a intrat în sufragerie, a dat cu ochii de Moruzov și de Coroamă, pe care deși îl cunoștea că era legionar în secret, s-a făcut că îl vede prima oară când l-a salutat. Apoi Sima a fost invitat să ia loc la o masă gata pregătită, fiind servit cu o cină copioasă stropită cu vin select.

După ce au stat de vorbă ore întregi, cum să înceapă colaborarea Gărzii de Fier cu Regele, Coroamă sare de la subiect și îl întreabă pe Sima: Cunoști relațiile Regelui cu doamna Lupescu? Cum privești această legătură?

Dacă doamna Lupescu nu se amestecă în afacerile Statului, e o chestiune particulară a Regelui⁶³, a răspuns Sima cu ipocrizia pe care o cerea momentul.

Coroamă cu Moruzov au plecat, iar Sima a fost readus în celula de la Siguranță, unde i-au pus imediat lanțurile și l-au suit în pat, fiind păzit cu aceeași strășnicie.

Datorită acestor schimbări de tratament, erau zile când Sima simțea că tot ce construise el cu atâta migală se dărâmasese. Se dărâmasese, fiindcă o mulțime de demnitari își datorau pozițiile curtezanei Lupescu și de aceea o susțineau pe ea și erau contra lui. Dar și Coroamă să fie de partea ei?... La asta nu se aștepta.

Erau zile când simțea că aureola ce și-o crease de a fi omul lui Hitler se va dărâma, căci în realitate Hitler nici nu auzise de numele lui. Dacă afla Carol de înscenarea lui Vorobchievici, îl aștepta moartea, că doar era în mâna lui...

Cu tot acest pericol ce-i plana deasupra capului, Sima spera că-l va învinge pe Carol prin dibăcia și tactul său.

De unde o fi avut atâta încredere în forța lui mentală, atâta energie și voință acest bărbat de talie mijlocie și subțirel ca o trestie, cu o față imobilă și niște ochi albaștri ca cerul înainte de furtună?

De unde o fi avut acea putere de convingere acest profesor în vârstă de 35 ani, care spunea: "Codreanu a fost un idealist. Eu sunt un realist?"

Era el un meșter în mânăitul vorbeii ca Cicero? Era el un adevărat filozof și psiholog ce cunoștea perfect caracterul uman și știa când și cum să-i exploateze slăbiciunile?

Era el înzestrat cu abilitatea țiparului ce scapă din mâini, așa cum scăpase neatins din ghearele brutelor ce-l înconjurau? Era el un geniu în strategie politică, ce a intuit că sabia lui Damocles nu-i putea tăia capul în acel moment?

Avea Sima o magică forță spirituală, prin care i-a făcut inofensivi pe inamici și a câștigat prietenia lor, chiar în acele momente când capul lui se afla sub ghilotina carlistă?

Împrejurările din iunie 1940, au dovedit că personalitatea lui Sima era înzestrată calități deosebite, dar era și un om norocos. Norocos, că în momentul arestării lui, situația internațională îl forța pe Carol să cedeze.

Norocos, fiindcă Horia Sima avea steaua lui care îl proteja, să-și îndeplinească jurământul luat față de Dumnezeu și Arhanghelul Mihail în ziua de 17 martie 1940, că va zidi o Românie legionară și va pedepsi cu moartea pe asasinii Căpitanului și a sutelor de legionari.

*

În ziua de 12 iunie 1940, Horia Sima stătea pe pat dus pe gânduri. Apar doi agenți, îi scot lanțurile, îl prind de brațe și îl urcă într-o mașină încadrat de ei. În fața unei vile elegante îl dau jos, îl introduc într-o bibliotecă și agenții se retrag.

Spre mirarea lui Sima, vede pe ministrul de interne, Ghelmegeanu venind spre el, cu un surâs forțat pe față. Apoi îi întinde mâna și îl invită să ia loc pe un scaun în fața biroului său, zicându-i: "D-le Sima, de la întâia noastră întrevedere, evenimentele s-au precipitat în așa măsură, încât este nevoie de o mare înțelepciune din partea tuturor, pentru a salva țara din primejdia actuală.

Majestatea Sa Regele este gata să vă întindă mâna, dar eu, ca ministru de Interne am o mare răspundere și aș vrea să știu încă odată de la d-ta, ce garanții ne dai că odată liber, vei colabora leal cu regimul și nu te vei întoarce în clan-destinitate și la terorism.

D-le Ministru, de la întâia noastră întâlnire, v-am spus pentru ce am venit. Să fac orice pentru a împiedica intrarea României în război contra puterilor Axei, cum voia Armand Călinescu. Ar fi un act de sinucidere. Trebuie să alegem între Germania și Rusia, că nu putem merge cu Rusia. Asta nu o poate concepe nimeni, a susținut Sima."⁶⁴

Ghelmegeanu îl aproba dând din cap, apoi i-a promis că îl va informa pe Rege de cele discutate. Sima l-a salutat, după care doi agenți l-au înșfăcat și l-au readus la celulă, unde i-au pus iar lanțurile.

A doua zi, în 13 iunie, agenții îl duc iar la locuința lui Ghelmegeanu. Sima foarte mirat de ce îl adusese acolo, aștepta în picioare, când îl vede pe ministru venind și cu un ton solemn îi spune: "D-le Sima, azi vei avea marea onoare să stai de vorbă cu Ministrul Palatului, D-I Urdăreanu. Apoi deschide ușa și îl introduce în cameră pe Urdăreanu, iar el se retrage."⁶⁵

Sima l-a privit cu admirație pe bărbatul zvelt și frumuseț, care era "instrumentul" cuplului Carol-Lupeasca, în aplicarea teroarei în România. Urdăreanu zâmbind, îi face semn cu mâna, să ia loc pe un scaun lângă el. Apoi cu o voce catifelată à la Machiavelli, îi spune: "Suntem în preajma unei decizii grave. Majestatea Sa este dispusă să ofere tineretului legionar oportunitatea de a se afirma în viața politică.

Majestatea Sa iubește tineretul și v-a apărat cât a putut. Dar când au intervenit anumite situații, nu s-a mai putut opune celor care reclamau măsuri energice.⁶⁶

Nici un mușchi n-a tremurat pe fața lui Sima la auzul acestei minciuni, el știind bine că “măsurile energice” le ceruse amanta Lupescu și nimeni altul. Cu o privire candidă s-a uitat la “instrumentul crimei” și i-a răspuns: “D-le Ministru, știu că sunteți arteficele principal al destinderii. Mi-au confirmat-o camarazii care au venit la Berlin. Știu, că și în chestiunea mea v-ați inspirat din același spirit larg și generos ce aveți.

Cred că înțelegerea s-ar fi putut realiza mai de mult, încă de pe timpul lui Corneliu Codreanu, dacă nu ne-ar fi fost tăiate contactele cu Palatul, de persoane interesate să le împiedice.

Dar acum, greaua situație a țării reclamă o strângere a rândurilor și vă rog să conați pe lealitatea mea în toate acțiunile ce le va întreprinde Majestatea Sa, pentru a redresa poziția internațională a României.

D-le Sima, legionarii pot aduce un mare aport în actualele împrejurări, pentru salvarea țării și a Tronului. Nu aş dori să regret vre-o dată eliberarea Țale....

D-le Ministru, nu veți regreta niciodată.

Eu îmi mențin angajamentele luate, a promis Sima.”⁶⁷

În aceeași zi de “13” iunie 1940, la ora 9 seara, Horia Sima a ieșit pe poarta Siguranței ca un om liber și, s-a dus direct la Biserica Catolică, să mulțumească Sfântului Anton.

Era ziua de 13, număr ce reprezenta simbolul Legiunii, numărul norocului și al tragediei legionare. Era magicul număr 13, care îl făcuse un om liber pe Horia Sima, ca să joace un rol decisiv în prăbușirea de pe tronul României a tiranului Carol al II-lea.

NOTE

1. Horia Sima în “Sfârșitul unei domnii sângeroase” p.24: “Asasinarea lui Călinescu organizată de Gestapo”.
2. Idem, p.24: “Legionarii agenți ai englezilor”.
3. Idem, p.26: “Cerem Germaniei să restabilească adevărul”.
4. Idem, p.394: “Cei compromiși cu politica filo-engleză să...”
5. Idem, p.393: “Numai mișcarea legionară cu Horia Sima...”
6. Idem, p.393: “Garda de Fier are mulți simpatizanți în...”
7. Idem, p.394: “Împușcarea lui Codreanu o reacție negativă...”
8. Idem, p.56: “Găsește legionari să colaboreze cu mine”.
9. Idem, p.56-57: “Am pe Vasile Noveanu care...”
10. Idem, p.57: “...va primi un post în guvern dacă...”
11. Idem, p.57: “Regele vă iartă...”
12. Idem, p.57: “Regele cere să faceti front în jurul Tronului”.
13. Idem, p.57: “...Să trecem de partea Regelui decât să...”
14. Idem, p.57: “Scrieți un memoriu adresat Regelui”.
15. Idem, p.62: “Promiteți că îl veți urma pe Rege”.

16. Idem, p.62: "Legionarii ascultă de Horia Sima nu de noi".
17. Idem, p. 62-63: "Urdăreanu i-a împins în biroul lui Carol".
18. Idem, p.50-51: "Legământul Echipei Gata Pentru Moarte".
19. Idem, p.65: "Trimite o delegație de împăcare cu Garda".
20. Idem, p.66: "Urdăreanu a ales ca delegați pe..."
21. Idem, p.67: "Nici o tranzacție cu asasinul..."
22. Idem, p.68-74: "Grupul de la Berlin refuză colaborarea cu"
23. Idem, p.79-80-81: "Mergând alături de puterile Axei".
24. Winston S. Churchill în "The Second World War" Vol.I p.317: "Să ne dati garanții că nu veți comite alte agresțiuni..."
25. Idem, p.317: "Uite cum gândește un paralytic!"
26. Idem, Vol.II p.25: "Victorie la orice preț..."
27. Lache și Țuțui în "România și Conferința de Pace de la Paris din 1946" p.32: declarația lui Gafencu față de Potemkin.
28. Winston S. Churchill în "The Second World War" Vol.I p.327 și 328: "Stalin destituie pe Litvinov".
29. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.103: "Vom părăsi Ofcea imediat ce..."
30. Idem, p.103: "Cine sunt cei doi ce locuiesc la dumneata?"
31. Idem, p.103: "Sunt doi tineri de treabă..."
32. Idem, p.103: "Au venit jandarmii sârbi..."
33. Idem, p.104: "Jandarmii vor să vă vadă..."
34. Idem, p.104: "Să facem o perchiziție în cameră..."
35. Idem, p.105: "Fugiți peste miriște..."
36. Idem, p.108: "Să vă suiți în podul casei..."
37. Idem, p.108: "Acu să fugiți că vin jandarmii..."
38. Idem, p.108: "Lasă-ne până se întunecă..."
39. Idem, p.108: "Plecați!"
40. Idem, p.111: "Asta e gara Panciova, hai să plecăm".
41. Idem, p.111: "Mai bine mergem pe jos..."
42. Idem, p.112: "Dar dacă trenul e controlat de jandarmi?"
43. Idem, p.116: "Eu sunt spionul..."
44. Idem, p.119: "Acolo e Vârșetul. Suntem salvați".
45. Idem, p.128: "Au intrat jandarmii în L__una__".
46. Idem, p.128: "Pe cine aveți ascuns în grajd?"
47. Idem, p.140: "Împușcați banditul mă!"
48. Idem, p.143: ceva de mâncare".
49. Idem, p.147: "Da, cum să nu."
50. Idem, p.147: "O ploaie de pumni peste fața lui Sima și..."
51. Idem, p.150; "...trebuie să-l predau viu".
52. Idem, p.155; "Dacă nu mă credeți, cercetați".
53. Idem, p.156: "Măine te ducem la Timișoara".
54. Idem, p.160: "Doresc asta..."
55. Idem, p.162: "Cu Generalul Bengliu și Nicki Ștefănescu".
56. Idem, p.169: "Ai multe păcate, trebuie să le spovedești".
57. Idem, p.170: "Eu nu pot face nimic..."
58. Idem, p.171: "Dar ce ai vrea, să te trimit la un hotel?"

59. Idem, p.178: "Să-mi spui tot că punem ciomagul..."
60. Idem, p.196: "...în libertate toți legionarii".
61. Idem, p.213, p.214: "Nu îți vom impune un act să te compromită..."
62. Idem, p.215: "Să faci o notă pentru forurile superioare..."
63. Idem, p.217: "Dacă d-na Lupescu nu se amestecă în..."
64. Idem, p.222: "Trebuie să alegem între Germania și Rusia..."
65. Idem, p.223: "Îl introduce în cameră pe Urdăreanu..."
66. Idem, p.223: "Majestatea Sa iubește tineretul..."
67. Idem, p.223-225: "...nu veți regreta niciodată".

CAPITOLUL 23

IUNIE-AUGUST 1940 REGELE CAROL AL II-LEA MUTILEAZĂ REGATUL ROMÂNIA MARE

În timp ce Carol făcea presiuni asupra lui Horia Sima să devină servul lui, armatele germane au intrat în Paris în ziua de 14 iunie 1940, prin Arcul de Triumf.

“Ușurința cu care Hitler a învins Franța, s-a datorat faptului că, majoritatea francezilor erau infectați de comunism și nu au luptat cu toată inima să-și apere țara. Thorez și Blum i-au convins pe muncitorii francezi, că războiul era o afacere capitalistă în care numai ei mureau.

Hitler, care știa că sistemul politic al Franței era putred până în măduva oaselor, din cauza comuniștilor ce dețineau funcții în guvernul francez, a mers la sigur că îi va birui.”¹

Că leagănul comunismului a fost în mândra Franță și nu în Rusia, o spune trecutul ei glorios în sângeroase revoluții proletare, ca Asaltul Bastiliei din 14 iulie 1789, cu cei 46 de mii de preoți uciși, războiul civil din 1792, care a adus Regimul Teroarei condus de Robespierre până în iulie 1794, când capul lui a căzut pe aceeași ghilotină unde omorâse sute de mii de oameni pentru că erau aristocrați și burghezi, revoluțiile din 1830 și 1848, apoi cea din 1871 numită Comuna din Paris, organizată de evreii Karl Marx, Claserets și bancherul M. Rothschild, care au atârnat gloata franceză să dea foc Parisului, să răstoarne monarhia care îi persecuta pe evrei și să facă Franța republică. Cu un astfel de trecut, nu-i de mirare că francezii erau comuniști în anul de grație 1940...

La 17 iunie 1940, Franța cere armistițiu Germaniei, prin Mareșalul Petain. Hitler a acceptat, dar a pretins să i se aducă același vagon de tren, în care cei 8 generali germani au fost forțați de generalul Foch să semneze capitularea fără condiții a Germaniei în 11 noiembrie 1918 și să fie pus în același loc din pădurea Compiègne de la Rethondes, unde el voia să semneze armistițiul cu același condei și la aceeași masă.

Mareșalul Petain n-a avut încotro și a pregătit totul cum a cerut “revanșardul”, nume care i-a rămas lui Hitler.

Hitler a sosit la Compiègne însoțit de o gardă de generali. S-a suit în faimosul vagon cu un zâmbet diabolic pe față, s-a așezat pe scaunul cerut, a luat tocul în mână și, cu o satisfacție ce arăta că savura răzbunarea, a semnat armistițiul cu Franța în 25 iunie 1940.

Apoi Hitler a făcut un tur prin Paris. S-a oprit în fața Turnului Eiffel care e simbolul Franței, a bătut din palme, a tropăit din cizme de bucurie și a râs sardonice că se afla acolo ca învingător, să le plătească francezilor pentru jaful făcut în Germania timp de 18 ani de ocupație. Aceste momente au fost filmate și pot fi văzute în documentarele timpului.

După asta, Hitler a vizitat mausoleul lui Napoleon I din Domul Invalizilor. Stând sus într-un balcon, a privit cu gravitate în jos la sicriul așezat pe un postament de marmură, adus acolo în 1840 din insula Sfânta Elena, unde Napoleon I a murit în 5 mai 1821 ca prizonier al englezilor.

După această vizită, Hitler a dispus ca să fie adus de la Viena sicriul cu trupul lui Napoleon II, numit și Regele Romei, lângă tatăl său Napoleon I, de care fusese despărțit prin fuga mamei sale Marie Louise la Viena și apoi sechestrat în Palatul Schönbrunn de bunicul său, Francis II de Hapsburg, care așa s-a răzbunat pe Napoleon I, că îl învinsese în bătăliile de la Austerlitz și Wagram și a luat-o de soție pe fiica lui, Marie Louise, împotriva dorinței lui. Napoleon II nu și-a mai văzut tatăl și a murit de tuberculoză în 1832, la vârsta de 21 ani. Datorită lui Hitler, fiul și tatăl sunt împreună pentru vecie.

*

În România, capitularea Franței a produs panică, iar în Anglia, Lordul Winston Churchill a mobilizat poporul prin acest discurs: “Bătălia Franței s-a terminat. Eu aștept ca bătălia Marii Britanii abia acum să înceapă. De bătălia asta depinde supraviețuirea civilizației creștine. De bătălia asta, depinde viața noastră de englezi și continuitatea Imperiului Britanic. Întreaga furie și putere a inamicului foarte curând se va revărsa asupra noastră.

“Dar Hitler știe că, dacă vrea să ne sfârșame, el trebuie să ia cu asalt această insulă, ori altfel pierde războiul. Deci, dacă noi putem să-i ținem piept, toată Europa va fi liberă și viața întregii lumi va merge mai departe. Dacă noi eșuăm, întreaga lume inclusiv Statele Unite ale Americii, se vor prăbuși într-un abis asemănător cu era neagră a Evului Mediu.”²

Sună impresionant această declarație a lui Churchill! Oricine o citește îl admiră ce mare patriot și umanist era, un om care se îngrijora de civilizația creștină...

Dar faptele lui au dovedit că a fost un ipocrit și un cinic. Căci în timp ce se referea la Hitler “Că va prăbuși lumea creștină într-un abis întunecos”, el nu face asta prin mâna lui Stalin, cu care s-a aliat în 28 noiembrie 1943, printr-un tratat secret făcut la Teheran.

Înainte de capitularea Germaniei, Churchill are o întrevedere cu Stalin la Yalta, unde l-a adus și pe președintele Americii, Roosevelt, care era bolnav de moarte, într-un căruț cu două roți.

Discuțiile dintre cei trei au avut loc la Palatul Livadia, între 3 și 11 februarie 1945, când Churchill i-a oferit lui Stalin drept cadou, popoarele creștine din Europa de Est, cu jumătate din Germania.

Stând la masă lângă Stalin, Churchill a întins mâna printre pahare cu vodcă, whisky și blide cu mâncare, a luat un șervețel de hârtie cu ceva pete de grăsime, l-a întins pe masă și a început să scrie, spunându-i rusului: “Să nu ne certăm Joe! Ca să fii mulțumit, iată ce primești tu din Europa:

Germania, cu tot ce ai ocupat tu până la Elba, iar alții 0%, România -Rusia 90%, alții 10%,

Grecia -Statele Unite 90%, alții 10%,

Ungaria -Rusia 50%, alții 50 %,

Bulgaria -Rusia 75%, alții 25% ”³

Stalin a luat șervețelul, a scos un creion albastru și, tacticos, a bifat fiecare poziție ce reprezenta circa 170 de milioane suflete de creștini intrați pe mâna lui, cu cel mai mare procentaj în România. A zis un "Harașo!", a împăturit șervețelul și l-a băgat în buzunarul de la piept.

Roosevelt, care abia răsufla, îl întreabă pe Stalin prin traducătorul său Alger Hiss, dacă era mulțumit de procentaje, iar Stalin a mai zis odată, "Harașo!".

Șervețelul de hârtie pe care Churchill a scris procentajele, se află expus într-un muzeu din Moscova. Iar când Churchill l-a acuzat pe Stalin că a "tras o cortină de fier între estul și vestul Europei", Stalin a publicat țidula cu procentajele...

Călăii lumii creștine, Churchill și Roosevelt, habar nu aveau că Alger Hiss era un agent KGB. El a fost descoperit abia în 1953. Ca Alger Hiss, erau alte zeci de mii de comuniști înfipti în cele mai înalte poziții ale Statului american, toți evrei de proveniență rusească, așa cum a stabilit o anchetă făcută de Senatorul Joe McCarthy.

În timpul acela, românii deja ocupați de trupele sovietice, ziceau: "Lasă dragă, că vin americanii și ne scapă de ei!..."

Trădarea României de către "Aliații ei tradiționali" n-a prevăzut-o nici un demnitar țărănist sau liberal, ci numai Corneliu Codreanu în 1937 și Horia Sima în 1940.

*

În dimineața zilei de 18 iunie 1940, Sima primește un telefon de la Nicki Ștefănescu, spunându-i să fie prezent la casa ministrului Ghelmegeanu la ora 10.

Cum a sosit Sima, Ghelmegeanu i-a spus să urce în mașina lui, că îl duce imediat la Palat, pentru că la ora 12, urma să fie primit în audiență de Majestatea Sa Regele.

Horia Sima a pășit în Palatul Regal cu emoție și foarte jenat, că era îmbrăcat în același costum c-1 tăvălise prin noroaiele de pe coclaurile pe care alergase 6 zile.

A fost luat în primire de colonelul Ruscescu, și introdus în cabinetul lui Urdăreanu. Acesta s-a ridicat de la birou și a venit spre Sima, spunându-i cu un ton grav:

Domnule Sima, a sosit momentul culminant din viața d-tale. Vei fi primit în audiență de Majestatea Sa Regele.

Sunt adânc emoționat, dar uitați-vă în ce hal sunt hainele mele pătate și șifonate.

Nu te preocupa de asta, a zis Urdăreanu. Majestatea Sa Regele, vrea să te cunoască și să-i expui programul pe care ni l-ai comunicat nouă în scris, pentru că vrea să pășească la acțiune.

Dar nu cunosc protocolul. Când voi intra la Majestatea Sa, cum să salut? ⁷

"Cu brațul în sus, așa cum aveți d-stră legionarii salutul, a zis Urdăreanu și a deschis ușa, anunțându-l pe Sima.

Sima a pășit în biroul regal cu brațul sus, zicând apăsător: Să trăiți Majestate!

Carol așezat pe scaun la biroul său, i-a zâmbit cuceritor și i-a făcut semn cu mâna să ia loc pe scaunul din fața lui. Sima s-a apropiat, s-a așezat pe scaun, a ridicat privirea către Carol și cei doi inamici sau privit în tăcere...

Cele câteva clipe cât s-au privit, au fost cât o veșnicie pentru Sima, în mintea căruia defilau imagini din anii prigoanei, de asasinarea Căpitanului, a Decemvirilor și Nicadorilor, a Răzbnătorilor, a celor de la Micurea Ciuc, Vaslui și Râmnicu Sărat și cei 151 legionari spânzurați de stâlpi.

Știa că bărbatul din fața lui era asasinul, dar Sima se mira în gând, cum era posibil, ca un bărbat frumos cum era Carol la cei 47 de ani, cu acei ochi albaștri senini, cu părul lui blond cârlionțat și cu acel zâmbet afabil pe față, să fie un așa fioros criminal?...

Carol a plecat privirea către port-țigaret și-a scos o țigară și a aprins-o tacticos cu bricheta. Apoi a tras un fum și a continuat să-l privească zâmbitor pe Sima. Sima a scos și el o țigară, a aprins-o și a continuat să-l privească drept în ochi pe Carol, așteptând ca el să înceapă discuția.

Carol rupe tăcerea și îl întrebă cu ton amical: "Ei, ce ai să-mi spui, domnule Sima? Ia lucrurile de la început." ¹⁰

Majestate, știți că am fost un mare dușman al Majestății Voastre. Astăzi, împrejurările reclamă să fim împreună, pentru a ne putea salva țara amenințată la hotare.

Carol a dat din cap afirmativ, iar Sima a continuat să vorbească timp de 2 ore, amintindu-i și de prigoana începută în 1938, la care Carol i-a răspuns: Eu v-am apărat, dar Codreanu a refuzat să colaboreze cu mine. Și apoi când ați început cu acte de teroare, nu v-am mai putut apăra...

Sima s-a făcut că nu aude minciuna regală și a continuat să-i explice lui Carol, cum vedea el o colaborare cu Garda de Fier, zicând: Necesitatea de a se forma un partid nou, cu cele mai bune elemente ale țării, necesitatea de a îmbunătăți viața muncitorilor și a țăranilor și, mai ales, necesitatea de a se îngredi puterea evreilor în România, prin eliminarea lor din toate funcțiile de Stat.

Când Sima a atins punctul cu evreii, Carol s-a mișcat nervos pe scaun, ripostând:

D-le Sima, nu trebuie să uitați, că între evrei sunt și elemente distinse, de care țara nu se poate lipsi. Avem medici faimoși și oameni de știință...

Bine înțeles, că se pot face anumite excepții. Esențialul este, să slăbească presiunea evreiască asupra populației, a precizat Sima.

Domnule Sima, nu am oameni..., te rog să mă crezi, a zis Carol. Aștept ca tineretul să vină lângă mine, căci vechea generație m-a decepționat. Dacă n-ar fi refuzat Codreanu...

Majestate, repet ceea ce v-am spus mai înainte. Dacă nu ar fi existat Armand Călinescu, altfel s-ar fi desfășurat evenimentele. Dar acum, eu voi aduce pe toți legionarii lângă Tron, a promis Sima.

Bine, d-le Sima. Mă bucur să aud că legionarii vor să colaboreze cu regimul. Voi proceda la desființarea Frontului Renașterii Naționale și voi înființa un nou partid numit Partidul Națiunii. Dar un lucru să știți, eu sunt șeful vostru.

Bine înțeles, Majestate. Nu poate fi altcineva șeful acestei țări decât Majestatea Voastră, a zis Sima.

Apoi Sima a întrebat: "Și acum, îmi îngăduiți și mie o rugămintă?"

Carol a dat din cap afirmativ, iar Sima i-a spus: Mai sunt legionari în închisori. Ar trebui grațiați. Apoi este cazul inginerului Virgil Ionescu, cât și al supraviețuitorilor de la Râmnicu Sărat. Vă rog să-i puneți în libertate pe toți.

Chiar în zilele acestea, am să fac un decret de grațiere, ca majoritatea legionarilor să fie eliberați. Dar nu pot să aplic acest decret, cel puțin acum, aceluia care au săvârșit crime. Am încă îndoieli asupra celor de la Râmnicu Sărat...

Majestate, e o chestiune de sensibilitate politică, a insistat Sima. Vă rog să grațiați și pe Virgil Ionescu, împreună cu ceilalți. În ce lumină apar eu în fața acestor oameni? Însăși acțiunea ce-o întreprind de a regrupă legionarii în noul partid, poate fi periclitată.

Carol a cedat la pledoaria lui Sima și la plecare i-a dat mâna. Când Sima a ieșit pe coridor, Urdăreanu l-a întrebat: Ei, ce spui d-le Sima? Ce impresie ți-a făcut Majestatea Sa Regală?

Domnule Ministru, sunt copleșit. Mai întâi, tinerețea lui, apoi judecata lui clară. Apoi, libertatea de care m-am bucurat pentru a-i expune toate problemele, inclusiv cele dificile. E un om de înțeles.

N-am să uit niciodată acest moment. Trebuie să facem totul și d-stră și noi, ca să salvăm situația Regelui, ca garant al unității și independenței naționale, a încheiat Sima.”⁶

În 22 iunie 1940, toate ziarele românești anunțau că Majestatea Sa Regele a desființat Frontul Renașterii și a format un nou partid, numit Frontul Națiunii, în care au fost incluse elemente naționaliste din Garda de Fier, Regele fiind șeful suprem.

S-a anunțat, de asemenea, că membrii Frontului Națiunii vor avea o nouă uniformă, dar nu s-a anunțat că asta însemna un ciubuc de câteva milioane de lei pentru clanul Lupescu, care procura uniforme...

Românii au manifestat pe străzi de bucurie că aveau un guvern naționalist cu Garda de Fier, fiecare sperând că sa terminat cu arestările și împușcările pe străzi.

Așa a crezut Horia Sima, așa a crezut și bătrânul Ion Codreanu, așa au crezut toți legionarii care au semnat adeziunea la Frontul Națiunii sub lozinca: “Pentru mântuirea Patriei, toate forțele se unesc!”⁷

După ce Carol a avut în mână adeziunile legionarilor, a modificat textul lozincii în felul următor: “Pentru mântuirea Patriei și a Regelui toate forțele se unesc!”⁸ Sub această formă a fost publicat textul în Monitorul Oficial din 23 iunie 1940, ceea ce a surprins pe toți legionarii.

Dar cea mai surprinsă a fost curtezana Lupescu, care a sărit cu gura pe Carol:

-Cum ai putut Chou-chou să faci așa o greșală, să-i pui în guvern pe acești teroriști? Vrei să ne omoare pe amândoi?

-Liniștește-te Bibi, legionarii nu vor avea timp să ne facă vreun rău, că urmează lovitura de trăznet de la Hitler și Stalin, să rupă România Mare în bucățele. De aceea m-am grăbit să-i am pe legionari în guvern, ca lovitura s-o primească ei. Să fie ei răspunzători în fața poporului de mutilarea granițelor, nu eu. Astfel vor fi forțați să calmeze poporul și nu să-l ațâțe împotriva mea...

-Aaa!... Acum înțeleg, Prințul meu. Știam eu ce tu ești cel mai mare diplomat din lume! Dar dacă Hitler ăsta îți cere Transilvania și Stalin Basarabia, dă-le dragă..., că nouă ne este destul ce avem în București și Peleşul de la Sinaia...

La 26 iunie 1940, Stalin dă un ultimatum României, cerând ca în 4 zile să-i fie cedată Basarabia și ținutul Hertza din Bucovina de Nord, drept “compensare” pentru cei 20 de ani cât românii “au ținut ocupat teritoriul rusesc Basarabiă”.

Carol a convocat Consiliul de coroană în 27 iunie 1940, unde a apărut marțial și făcând pe supăratul. Tătărăscu a citit ultimatumul față de consilierii regali și a încheiat cu candoare: "Majestatea Sa a făcut tot ce se putea face. Dar nu avem de la nimeni nici un sprijin și nu ne putem permite un război cu Rusia, astfel că trebuie să acceptăm ultimatumul."

Regele Carol al II-lea a semnat cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord la sovietici. În acel tragic moment, consilierul Iorga striga: "Trăiască Regele, că n-a voit să cedeze!..."⁹

Cum a putut "marele" Iorga să spună așa ceva, când Regele cedase totul?...

Despre lașitatea cu care Carol al II-lea a cedat pământul românesc rușilor, Tătărăscu a încercat să-l scuze în memoriile sale, scriind: "Pierderea Basarabiei și a Bucovinei de Nord în 1940, s-a datorat greșitei noastre orientări politice spre Anglia și Franța. Dar această politică externă a României au dus-o toți care au guvernat din 1919."¹⁰

Când Carol a ordonat trupelor românești să se retragă din Basarabia, trecuse deja a treia zi din ultimatum. Sovieticii care nu au cuvânt de onoare, au năvălit peste români înainte de a expira a patra zi, atacând pe militari și forțându-i să se predea cu tot armamentul. Cei care s-au opus au fost împușcați. La telegramele trimise de ofițeri, că erau atacați de sovietici și nu-i lăsați a se retrage, Carol a ordonat: "Să se evite orice conflict cu sovieticii. Nici în legitimă apărare, armatele românești nu au voie să tragă."¹¹

Ceea ce a făcut mai grea retragerea din Basarabia, a fost ostilitatea hoardelor evreiești împământenate acolo de Ferdinand după 1918 și apoi, de "Regina Dudaia", hoarde care i-au atacat pe români din toate părțile. Până și bătrânii evrei cu bărbi și perciuni trăgeau cu pușca din fereastra casei lor aflate la etaje, (Că ei locuiau numai în centrul orașului), în soldații ce se retrăgeau pe sub ferestrele lor. Cei care nu aveau arme aruncau cu pietre în români, dinainte adunate în casă, ori cu apă clocotită amestecată cu sodă caustică, dinainte pregătite. Când nu mai aveau ce arunca, trânteau în capul românilor oala cu urină și fecale strânse peste noapte.

Atâta ură au arătat evreii împotriva românilor, că cei tineri formaseră grupuri și înarmați până-n dinți de sovietici, îi atacau pe români oriunde, până și în casele lor. "Un grup de evrei cu perciuni și înarmați au năvălit într-un sătuleț de pe malul Nistrului și fără nici un act legal au arestat 70 de săteni. I-au dus în ograda unei victime, unde i-au bătut și schingiuit. Apoi i-au obligat să-și sape groapa. I-au îmbrâncit în groapă și au tras cu mitralierele în ei.

Când Basarabia a fost recucerită de români în 1941, cadavrele celor 70 de țărani au fost descoperite cu ajutorul unui martor care văzuse cum evreii i-au chinuit și ucis pe români."¹²

Evreii au arătat o specială preferință să batjocorească și să ucidă ofițeri. Un astfel de caz s-a întâmplat cu căpitanul Enescu, pe o stradă din Chișinău.

"Evreii l-au înconjurat, l-au dezarmat și scuipându-l i-au smuls epoleții. Apoi l-au luat la bătaie, aruncându-l în pumni de la unii la alții, ca pe o minge. Atâta au tras de el, că i-au sfâșiat hainele și ofițerul a rămas în pielea goală. Scuipându-l, l-au trântit la pământ și au sărit cu picioarele pe el până l-au umplut de sânge. Apoi toți au urinat peste el, spunându-i: «Te lăsăm în viață, ca să spui și altora ce ai pățit. Să știe că așa vor păți toți cei care mai pun piciorul aici. Și să ții minte mă, Basarabia e a rușilor, nu a românilor»."¹³

“O altă crimă comisă de evreii cu perciuni în Basarabia cedată rușilor, s-a întâmplat la 2 kilometri de Tighina, unde preotul Fotescu făcuse o bisericuță în cartierul numit Lagărul. Când rușii au ocupat teritoriul în 1940, evreii au fost primii care au scos drapelul roșu comunist. Evreii au pătruns în bisericuță chiar când părintele Fotescu se afla în rugăciune, cu dascălul și câțiva credincioși și i-au căsăpît în mod barbar pe toți.”¹⁴

“Dar cel mai criminal act comis de Regele Carol al II-lea față de poporul român a fost demobilizarea subită a soldaților născuți pe teritoriile cedate și trimiși la vatră în ghearele sovieticilor. Când cei 200 de mii de tineri români au sosit acasă, ei n-au știut că sovieticii cu evreii KGB îi așteptau să-i deporteze în Siberia. Nimeni n-a mai auzit de ei.”¹⁵

Despre ce au îndurat românii de la evreii perciunați și de la sovietici în retragerea lor din Basarabia cedată, ziarele nu au scris nimic, că așa ordonase Regele. El nu voia să știe poporul că el cedase rușilor nu numai teritoriile Basarabia și Bucovina de Nord, ci și populația românească de 3 milioane suflete, că așa îi ceruse Stalin.

De aceea, a ordonat cu întârziere retragerea armatelor, de aceea a interzis ostașilor să se apere, de aceea nu a protejat retragerea populației civile, și de aceea a trimis la vatră 200 de mii de tineri basarabeni, după ce semnase ultimatumul.

Aceste acte criminale ale Regelui Carol al II-lea au provocat furia cadrelor militare și mulți au protestat. Dar Carol ia arestat și trimis în fața Curții Marțiale.

Cu tot riscul de a-l aresta, generalul Ion Antonescu, îmbrăcat civil, (era scos în cadrele disponibile) s-a dus la Palatul Regal în dimineața zilei de 27 iunie 1940 și, a cerut o audiență la Rege.

L-a întâmpinat Urdăreanu cu aerul lui de atotputernic și, fără să-i arunce o privire l-a întrebat mașinal: “Domnule General, vă rog să spuneți subiectul audienței d-stră la Rege.

La ce-ți folosește d-tale aceasta?, a întrebat Antonescu încruntat.

Așa cere protocolul.

Dând din cap cu amărăciune, Antonescu îi zice: “Țara se prăbușește și d-stră vă țineți de protocol!... Apoi s-a întors brusc și a părăsit Palatul!”¹⁶

Când Carol a aflat cele întâmplate, imediat a trimis un ofițer la locuința lui Antonescu, să-i spună că îl va primi în audiență la ora 3 după masă.

Antonescu s-a prezentat la Palat la ora indicată. Carol l-a primit imediat și discuția a început în jurul cedării Basarabiei și Bucovinei de Nord la ruși.

Antonescu l-a acuzat pe Carol că a cedat cu prea mare ușurință pământul românesc la ruși. Carol supărat îi zice: “Aceasta fiind situația, ce vroiai să fac, domnule Antonescu?”

“Majestate, trebuia cel puțin să se pună o condiție, ca cedarea să se facă în termen mai lung, în 20 de zile de exemplu, în loc de patru. Adică, cu ordine, cu socoteală, în așa fel încât să nu sufere nici moralul armatei, nici pierderi mari de materiale să nu avem.”

Enervat de criticile primite, Carol îi zice lui Antonescu: “Domnule General, știu că ai limba tare. Spune la toți, că nu eu am consimțit la cedarea teritoriului, ci Consiliul de Coroană...”

La așa o scuză nerușinată, Antonescu s-a ridicat de pe scaun și cu un ton grav i-a spus lui Carol: "Sire, gândindu-mă la eventualitatea că nu voi putea ajunge până la Majestatea Voastră, am întocmit în privința celor discutate această scrisoare. V-o las, ca să rămână ca act în istorie."

Carol a luat scrisoarea, apoi s-a ridicat de la birou și l-a însoțit pe Antonescu până la ușă, spunându-i cu reproș: "Ai fost întotdeauna brutal cu mine!"

"Poate brutal, da Majestate, dar întotdeauna loial și sincer, a zis Antonescu."¹⁷

Plecând de la Palat, Antonescu s-a dus direct în strada Mântuleasa la numărul 38, unde locuia dr. Alexandru Popovici, care îi aranjase o întâlnire secretă cu Horia Sima.

Când Sima a intrat în salon, l-a găsit pe Antonescu stând pe un scaun și învărtindu-și pălăria în mâini de nervozitate. După ce s-au salutat, Antonescu stând în picioare i-a spus lui Sima: "Numai Regele cu camarila lui sunt vinovați de pierderea Basarabiei și a Bucovinei. Și dacă nimeni n-a avut curajul să i-o spună, eu i-am spus-o. Uite ce scrisoare i-am prezentat Regelui, chiar azi. Și îi întinde o copie lui Sima."¹⁸

Sima ia scrisoarea și citește următoarele:

"Majestate,

Țara se prăbușește. În Basarabia și Bucovina se petrec scene sfâșietoare. Mari și mici unități abandonate de șefi și surprinse fără ordine, se lasă dezarmate la prima amenințare.

Familiiile funcționarilor și ale ofițerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii.

Materialele imense și depozitele militare, acumulate acolo din ianuarie și menținute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâna inamicului.

Iată Majestate, schițat în fugă, numai un capitol al tragediei și calvarului unui neam, care tragedie este numai la început.

Poporul și armata au fost dezarmați fără luptă. Demoralizarea lor este fără limită. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor în contra tuturor vinovaților de ieri și de azi, crește.

Consiliul de coroană V-a hotărât să cedați. Deciziunea a dezlănțuit haosul. Consecința lui, anarhia și anarhizarea care sunt numai la începutul lor.

Țara care simte, țara care vede, țara care presimte, țara toată este consternată și în panică, fiindcă a auzit de repetate ori pe primii ei miniștri, declarând că: Suntem înarmați până în dinți. Nu vom ceda nici o brazdă, să avem încredere oarbă și fără control în șefi și mai ales în priceperea și înțelepciunea Regelui.

Nici o replică nu a fost tolerată. Orice strigăt public de alarmă a fost înăbușit, adesea sângeros.

Țara a mai avut încredere, fiindcă generalul pe care Majestatea Ta l-a acoperit cu cea mai mare încredere a declarat la un banchet, că sunteți cel mai puternic Rege din Europa, în neuitata și recenta declarație făcută la Chișinău. Fiind desigur indus în eroare..., a asigurat că ați încins țara cu un stăvilă de foc, de fier și de beton, peste care nimeni nu va putea trece. Realitatea însă s-a răzbunat. S-a răzbunat, fiindcă realitatea era alta, cu totul alta.

Dar, Majestate, toate acestea sunt fapte consumate, nu putem stăruia acum asupra lor, că nu ne îngăduie nici timpul și nici evenimentele. Și chiar dacă ne-ar

îngădui, nu am face-o. Am contribui conștient la precipitarea catastrofei. Acum trebuie să ne întrebăm, ce facem? Și avem datoria să strângem rândurile. Abandonăm totul și ne răfuim între noi?, ori încercăm chiar și imposibilul?

Aceasta trebuie să facem. Opera va fi grea, dar nu imposibilă. Trebuie să încercăm. Încercarea însă nu o pot face tot acei cari sunt vinovați de a fi pregătit și deslănțuit catastrofa. Ei ar spor-o. Trebuie schimbat imediat sistemul și oamenii.

Dacă Majestatea Ta nu va apleca nici în acest ceas urechile la durerile Neamului, prăbușirea iremediabilă cu tot cortegiul ei sinistru de crime și distrugeri va urma.

Am prevenit aceasta de ani de zile în scris și verbal, pe guvernele și pe șefii militari răspunzători, cât și pe Majestatea Ta, că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuintate în selecționarea de conducere trebuia să ne ducă fatal la această scadență. Am fost socotit că răzvrătit și lovit ca atare.

În fața catastrofei am uitat totul. Sunt gata să-mi dau concursul, dar la atitudinea cinstită trebuie să mi se răspundă cu atitudine cinstită.

Nu mă voiu răzbuna și nu voiu răzbuna pe nimeni. Voiu încerca numai să salvez ce mai este cu puțință de salvat din Coroană, din ordine și din granițe. Ascultă-mă cel puțin în acest ceas, Majestate!

Nu am fost un dușman al Majestății Tale, ci am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigă și calomnie de acei cari au dus țara unde este și de forțele oculte. Nu mai asculta de aceștia, Majestate. Ei Te-au dus unde ești și ne-au adus unde ne găsim cu toții. Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate

General Ion Antonescu,
București, iunie 1940.”¹⁹

Sima i-a restituit scrisoarea lui Antonescu, spunând: “Scrisoarea este foarte tare și poate avea consecințe foarte grave. Doar cunoașteți caracterul Regelui. Eu, în locul d-voastră, aș fi întrebuintat un ton mai moderat.

- Domnule Sima, dar cum puteam să las acest moment fără să protestez cu cea mai mare vehemență. Pierderea a două provincii nu este o bagatelă. Trebuie să rămână în istorie, că Generalul Antonescu n-a stat cu mâinile încrucișate.

- Protestul în sine este la înălțimea tragediei ce-o trăim, dar ca om politic, mă gândesc cum să îndreptăm situația. Ce folos are țara că mâine, ca urmare a tonului întrebuintat în scrisoare, veți fi ridicat și imobilizat. Cum puteți contribui la schimbarea regimului, dacă nu sunteți liber?

- Bine, domnule Sima, am înțeles că nu ajunge numai să protestăm, ci să acționăm la răsturnarea acestui regim nefast. Cum vezi etă această colaborare?

- D-le General, mai întâi vă recomand prudență în toate actele d-voastră, să nu provocați mânia Regelui. În al doilea rând, nu trebuie să știe nimeni de această întâlnire, căci suntem în pericol amândoi dacă se aude. Știți că acum, eu sunt în relații speciale cu Palatul

- Bine, dar ce putem face ca să împedim destrămarea totală a țării? D-voastră, legionarii, ce aveți de gând? Cum vedeți posibilitatea unei acțiuni?

- M-am gândit la asta, d-le General. Eu voi acționa pe plan politic, iar d-stră pe plan militar. La un moment dat, aceste două linii ar putea să se întâlnească, determinând schimbarea politică dorită de noi. În eventualitatea unui moment

decisiv, vă recomand să recurgeți la serviciile Generalului Coroamă, comandantul diviziei de gardă a Palatului. E un om care simpatizează cu mișcarea legionară.¹⁸

Așa s-a terminat discuția dintre Horia Sima și generalul Antonescu, care a plecat imediat spre Predeal, unde locuia cu soția, de când era civil.

Ajuns acasă, Antonescu a fost arestat și depus la închisoarea militară Bistrița, sub acuzația că insultase pe Rege în scrisoarea predată. Urma să-l judece Curtea Marțială.

Horia Sima s-a întristat când a auzit că Antonescu fusese arestat și se aștepta să-l aresteze și pe el, crezând că Regele aflase de întâlnirea lor. Dar, spre mirarea lui, Regele îl numise Subsecretar de Stat la educația națională în guvernul lui Tătărescu.

Horia Sima a depus jurământul în 28 iunie 1940 și a intrat în contact cu demnitarii vinovați de mutilarea României.

Atunci a avut ocazia Sima să-i vadă pe demnitarii carliști în toată nimicicia lor, toți slăvind-l pe Carol, că făcuse foarte bine cedând Basarabia și Bucovina la ruși.

Până și Mareșalul Argetoianu zicea: "Cedând aceste teritorii, am salvat Statul și Armata..."²⁰

Deceționat de indiferența ce o arătau toți demnitarii față de tragedia națională, Sima s-a angajat într-o luptă de lămurire a lor, cerându-le să-l convingă pe Rege, de a intra în Axă cât mai repede, aceasta fiind singura cale de a-i opri pe sovietici să nu invadeze toată România. Dar demnitarii n-au mișcat nici un deget, că nu voiau să-l contrazică pe Rege, ca să-i destituie.

În sprijinul tezei lui Sima vine o scrisoare de la Legația Germană din București, în care Baronul von Ritgen îi cerea urgent o întâlnire.

Întâlnirea a avut loc în 30 iunie 1940, când consulul german i-a spus: "D-le Sima, am o chestiune extrem de importantă și urgentă. Fiindcă știm că Garda de Fier este o forță politică și este pentru Axă, am socotit că numai d-stră puteți transmite Regelui acest mesaj secret.

Vă rog să informați pe Rege, că Germania este gata să protejeze România de o totală invazie sovietică. Noi dorim ca țara să reziste zguduirilor prin care trece, pentru că Germania are nevoie de economia ei în continuarea războiului. Protecția germană însă trebuie cerută de București.

Armata germană pe teritoriul României ar oferi protecția românilor și ar îmbunătăți relațiile noastre. Este imperios necesar ca Regele să știe urgent acest lucru, pentru a lua măsuri. Trebuie evitat să se ajungă în România la o situație ca în Polonia..."²¹

Sima, care sincer credea că România intrând în Axă, va fi apărată de o invazie sovietică și Transilvania va rămâne nevătămată, i-a răspuns: "D-le von Ritgen, declarația d-voastră este de o importanță capitală pentru viitorul poporului român și eu îmi asum răspunderea, să informez imediat pe Majestatea Sa Regele."²¹

Înainte de a pleca, Sima îl întreabă pe von Ritgen: "Cum vedeți guvernul Tătărescu și participarea mea în acest guvern?"

- Formula actuală nu mi se pare potrivită pentru a risipi neîncrederea noastră. Germania dorește un guvern nou, liber de tarele trecutului, în care mișcarea legionară să aibă o mai mare participare, a zis von Ritgen."²²

Sima a zburat la Palat, l-a informat pe Urdăreanu că are un mesaj de la Legația Germană și Carol l-a primit imediat în birou.

După ce i-a redat toată convorbirea avută cu von Ritgen, Sima a precizat: "Din partea Majestății Voastre trebuie să se producă un gest, un prim pas, care să permită Reichului să-și desfășoare dispozitivul de protecție al României. În concret, este vorba de o cerere pe care Majestatea Voastră să o adreseze Führerului Adolf Hitler, pentru ca acesta să aprobe trimiterea unei misiuni militare germane în România." ²³

Iar când Sima i-a spus că guvernul Tătărăscu nu era bine văzut de germani, Carol s-a făcut mic în scaun. A început să-i tremure mâna în care ținea țigara și cu o voce de om obosit i-a spus: "Domnule Sima, te rog să Mă crezi că am vrut să fac tot binele pentru țară, dar partidele mi-au întors spatele, iar d-voastră mi-ați devenit dușmani. Nu am avut oameni și nu știu cui să Mă adresez acum.

- Majestate, sunt gata să-mi asum răspunderea guvernării și să scot țara din impas, cu condiția să mă bucur de toată libertatea de acțiune. Trebuie să oferiți mișcării oportunitatea de a se înfrunta direct cu Berlinul în chestiunea revendicărilor maghiare. Dar, oamenii cari au guvernat până acum să se dea la o parte. E în interesele Coroanei și al țării, a spus Sima." ²⁴

Carol l-a ascultat pe Sima și părea că îl aprobă, dar audiența s-a încheiat fără să-i dea un răspuns concret.

În 2 iulie 1940, Carol face o schimbare în guvern. Îl destituie pe primul-ministru Tătărăscu și îl înlocuiește cu Ion Gigurtu de la Externe. Numește la Externe pe Mihail Manoilescu, un economist de faimă mondială, despre care nu știa că era legionar.

Fiindcă nu avea încredere în Manoilescu, l-a dublat cu generalul Gheorghe Mihail ca Vicepreședinte al Consiliului de miniștri.

Îl scoate de la Interne pe Mihail Ghelmegeanu și, în locul lui, îl numește pe generalul David Popescu.

Carol numise în guvern și trei legionari: pe Vasile Noveanu la Ministerul Inventarului, subsecretar de Stat la Finanțe pe Augustin Bidianu și la Culte și Arte pe Horia Sima. Cu trei legionari în posturi moarte, Carol voia să dea impresia că ducea o politică naționalistă, dar nimic nu se schimbase. El era tot dictatorul care executa ce-i "dicta" amanta Lupescu, sub papucul căreia stătea cuminte.

Numirea celor trei legionari în guvern a adus o mulțime de proteste, inclusiv al lui Iorga și al Patriarhului Nicodem.

În ziua când Sima a fost numit ministru, Nicodem a venit la Palat și, fălșându-și antireul larg, a intrat în biroul lui Carol strigând: "Majestate, ce ați făcut? Ați dat drumul acestui om periculos din închisoare și l-ați pus în guvern? Ați omorât pe Codreanu și acum s-a ridicat al doilea Codreanu?..."

La protestul lui Iorga, Carol i-a spus:

-Nu vă faceți griji, d-le Profesor. Să trec peste aceste critice momente politice, că apoi îi lichidez pe toți legionarii, că multe zile albastre m-au făcut..." ²⁵

Horia Sima își făcea datoria la minister, iar seara alergia pe la demnitari să mai afle ce se întâmpla în Frontul Națiunii, dar nimic nu se mișca. Era o liniște ca înaintea unei furtuni, ce venea dinspre Ungaria și Bulgaria, care sprijinite de Hitler și de Mussolini cereau teritorii românești, iar Regele Carol nu făcea nimic să

oprească catastrofa care venea. Sima decide să demisioneze din guvern, pentru a nu împărtăși cu el răspunderea noilor sfâșieri teritoriale.

Dar înainte de a demisiona, Sima s-a gândit să mai încerce o dată de a-l convinge pe Rege să schimbe politica sa distructivă. Se duce la Palat în 7 iulie 1940 și Carol îl primește în audiență.

După ce i-a vorbit timp de o oră de nenorocirea de a pierde Transilvania și Cadrilaterul, Sima a precizat: "Majestate, actualul guvern nu poate face față strâmtorării în care se găsește țara. Italia și Germania sprijină revendicările maghiare și trebuie să ne așteptăm dintr-un moment în altul la un nou ultimatum, de astă dată de la Berlin. Este prea târziu să presupunem că Hitler și Mussolini vor abandona pe unguri și bulgari pentru a câștiga o Alianță cu România.

"Numai un guvern legionar ar putea fi ascultat cu respect de Roma și Berlin, când va pleda cauza României față de revendicările maghiare și bulgare. Numai un guvern legionar va fi în stare să spună un hotărât -NU- la Berlin.

Carol l-a ascultat pe Sima fără să-și miște ochii de la el, fumând țigară după țigară. Apoi cu ton răstit i-a spus: "Când îți faci uniformă?"²⁶

Sima a rămas trăznit de felul cum Carol sărise de la subiect, la uniformă. L-a privit în tăcere și a citit în ochii lui o ură și o furie înăbușită. Fața lui Carol era crispată, iar Sima a priceput că insistența lui îl enervase. S-a ridicat de pe scaun și i-a spus: "Da, Majestate, mi-o voi face. Nu am avut timp. Sunt abia de trei zile în guvern."²⁷

În aceeași zi, Sima și-a dat demisia, motivând în scris către primul-ministru Gigurtu: "Demisionez, pentru că termenii colaborării dintre mișcare și regim au fost alterați. În politica internă nu s-a efectuat schimbarea așteptată, iar politica externă se continuă cu aceeași duplicitate față de Puterile Axei."²⁸

Carol nu și-a arătat supărarea la demisia lui Sima, ci l-a înlocuit cu legionarul Radu Budișteanu, un avocat de prestigiu și aparținând unei familii alese, pe care tot el îl arestase în 1938 și îl condamnase 7 ani închisoare în lotul celor "19".

La mijlocul lui iulie 1940, Carol trimite un mesager secret la Stalin, rugându-l să trimită trupe în România, ca să-l apere de Axă. Hitler află și, furios, ordonă Marelui Stat Major German: "România ne trădează. Noi trebuie să fim pe Carpați imediat și în apropiere de terenurile petrolifere."²⁹

Și ca să fie pe Carpați, Hitler a decis să dea Transilvania ungarilor imediat, căci îi erau aliați. În acest scop, i-a chemat pe Gigurtu și pe Manoilescu la Berchtesgaden în ziua de 26 iulie 1940.

Cu un ton aspru, Hitler le-a impus celor doi miniștri români să ducă tratative cu maghiarii în privința Transilvaniei și cu bulgarii pentru Cadrilater. A respins toate argumentele istorice prezentate de cei doi, zicând: "Aștept o rezolvare a tuturor disputelor existente dintre România, Ungaria și Bulgaria."³⁰

Și în timp ce se pregătea mutilarea României, Horia Sima este invitat să vină la Consulatul German, să discute cu Dr. Klaus Schichert, un diplomat de la Agenția DNB din București. Sima s-a dus.

Schickert l-a primit amical pe Sima și l-a întrebat: "D-le Sima, cum vezi d-ta reacția poporului român după ce guvernul va trebui să cedeze Ungariei o parte din Transilvania? Poporul și Garda de Fier vor reacționa contra Regelui Carol?"

- Da! Mișcarea va reacționa, pentru că ar fi monstruos să rămână pe tron acela care a ucis floarea românească, pentru atașamentul arătat Puterilor Axei și care azi mutilează România.

- Vă înțeleg sentimentele, dar cum vreți să reacționați? E o aventură..., Regele are armata, are jandarmii și poate sfărâma orice revoltă. D-voastră aveți o mare popularitate, dar fără arme, nu puteți face nimic. Nu aveți altă alternativă, decât să colaborați cu Regele, a zis Schickert.

- Regele nu se va mai putea baza pe Armată, după ce va fi mutilată și Transilvania. Armata a suportat și așa destul de greu retragerea din Basarabia. Cred că d-stră vă înșelați asupra acestui punct.

- Nu faceți asta, domnule Sima! Să nu vă răzvrătiți, deoarece raportul de forțe e în favoarea Regelui. Mai bine să căutați o cale de colaborare, a insistat Schickert.”

31

Sfatul lui Schickert nu i-a plăcut lui Sima. El a intuit că germanul a vrut să afle dacă el s-ar opune la cedarea Transilvaniei și dacă avea forțele necesare să-l răstoarne pe Carol. Ca să-l deruteze, Sima îi răspunde: “Aveți dreptate, noi suntem mult mai slabi ca Regele. Nu vom întreprinde nimic acum, că România se găsește într-o zonă periculoasă și ar putea interveni Rusia, profitând de tulburările interne.”³²

Schickert a fost mulțumit de răspunsul lui Sima și s-au despărțit în termeni cordiali. Dar pentru Sima a fost clar că germanii nu erau prietenii legionarilor, ci îl preferau pe Carol, fiindcă știau că laș cum era, va semna fără crâcnire cedarea Transilvaniei și a Cadrilaterului, pe când legionarii sar fi opus.

Câteva zile mai târziu, Sima a fost invitat să întâlnească pe doamna Edith von Coller, o expertă în Economie politică și delegată lui Hermann Göring, ministrul aviației din Germania.

În 10 august 1940, Sima s-a dus la întâlnire. A fost prezentat unei femei frumoase și foarte elegant îmbrăcată, care zâmbindu-i fermecător, l-a întrebat: “Cum vedeți d-voastră, d-le Sima, dezvoltarea agriculturii în România?”

- Noi n-am avut timp să ne ocupăm de studiul agriculturii pe plan economic, deoarece abia am ieșit din lagăre și închisori, iar acum suntem absorbiți de probleme teritoriale, i-a răspuns Sima sec.

Edith von Coller schimbă subiectul de la agricultură la politică și îl întreabă pe Sima: “Este puternică Garda de Fier? Poate guverna după pierderile suferite? Care este starea de spirit a poporului și ce gândește despre Rege?”

- Regele nu e contestat de noi ca Suveran al țării. Ceea ce nu ne convine, este politica sa. Eu am colaborat cu Regele, am fost ministru în două guverne, dar a trebuit să demisionez.

- Dar care au fost motivele pentru care ați părăsit guvernul, d-le Sima, a întrebat Edith von Coller, care ajunsese la subiectul ce o interesa.

- Din cauza statutului inferior ce ni l-a fixat Regele. Noi suntem cea dintâi forță politică a țării la ora actuală, dar Regele ne-a exclus de la tratativele cu Puterile Axei. Noi care am suferit atâta pentru atașamentul nostru la Axă, era logic ca să fim primii când se trata alăturarea României la aceste puteri.

- Dar Regele Carol este un om admirabil! Din discuția avută cu el, am constatat că vrea să colaboreze cu d-voastră. Era mândrit că tineretul nu-l înțelege.

Trebuie să vă comunic că este și dorința Germaniei să se ajungă la un acord între Rege și Garda de Fier.

- Mă îndoiesc, deoarece am fost de trei ori în audiență la Rege și de trei ori i-am expus cum vedem noi o colaborare cu el, dar fără rezultat.

- Vă înșelați, d-le Sima. Regele este dispus mai mult ca oricând să ajungă la o înțelegere cu d-stră. Dacă doriți, voi aranja eu o audiență, i-a promis Edith von Coller și s-a ținut de cuvânt.”³³

Sima a fost informat că avea audiență la Rege în ziua de 16 august 1940. A luat cu el trei intelectuali de vârf, pe Brăileanu, Corneliu Georgescu și Radu Mironovici și s-au dus cu toții la Palat.

Urdăreanu i-a introdus în biroul lui Carol, iar Sima i-a prezentat pe camarazii săi, spunând: “Majestate, suntem toți gata să intrăm în guvern, dacă ni se oferă o participare mare, ca să putem conduce destinele țării. Prin această poziție puternică în guvern, vrem ca Roma și Berlinul să vadă că nu poate trece peste noi. Pentru asta, noi cerem președinția, Ministerul de Interne și cel de Externe..

Domnilor, sunt fericit să am colaborarea d-voastră. Vă promit că toți veți primi poziții în guvernul Gigurtu, a zis Carol.

Înțelegând că Regele nu oferea nimic nou, ci tot niște poziții auxiliare, cei patru legionari au refuzat. Dar Carol insista: “Dar vă cer să colaborați în numele intereselor supreme ale țării...”

Georgescu îl întrerupe, spunându-i cu un ton revoltat: “Dar cum putem noi să colaborăm cu Majestatea Voastră, când acei ce au ucis pe legionari nu numai că sunt liberi, dar continuă să ocupe poziții de răspundere la Stat?”⁷⁸

Carol a primit afrontul calm și ca un mare artist ce era, i-a răspuns cu blândețe: “Da, e adevărat. Eu am dat ordin de represalii, dar totuși, unii subordonați au abuzat de aceste ordine. Vă promit că cei vinovați vor fi scoși din funcții și pedepsiți.

Cu toate aceste promisiuni, Sima cu camarazii săi au refuzat o colaborare în forma care dorea Carol. Dar Carol le cerea insistent: “Vă rog să faceți propagandă, pentru a se vedea la Berlin că Garda de Fier este cu mine. Vă pun la dispoziție toate organele de presă. Scrieți! Apărați țara și Coroana!

Legionarii l-au privit în tăcere, iar Sima s-a ridicat de pe scaun și i-a spus: “Majestate, Legiunea nu-și poate asuma riscul să fie asociată cu un guvern vinovat de pierderile teritoriale. Poate mai târziu, când această perioadă a trecut și viitorul contur al României e limpezit, tineretul legionar va fi gata să participe la refacerea țării.”³³

Legionarii l-au salutat pe Carol și l-au lăsat confuz și singur în tragedia națională creată de el, tragedie ce urma să se întoarcă ca un bumerang în capul lui.

Tratativele cu ungurii pentru cedarea Transilvaniei au început la 16 august 1940 la Turnu Severin, iar la 19 august cu bulgarii la Craiova, care cereau Cadrilaterul.

Ungurii au fost așa de agresivi și obraznici cu românii, că tratativele s-au întrerupt. Imediat a intervenit Hitler, chemând pe Manoilescu la Viena în 29 august 1940, unde servii lui, Ribbentrop și Ciano din partea Italiei, i-au spus scurt: “Puterile Axei prin Dictatul de la Viena forțează România să cedeze Transilvania Ungariei.

Apoi Ribbentrop a adăugat cu cinism: “Dacă vă supuneți arbitrajului nostru, Axa vă dă garanții pentru restul teritoriului ce rămâne României”.³⁴

Carol convoacă un Consiliu de coroană în noaptea de 29 august 1940, la care au fost aduși toți șefii de partide, cât și reprezentanții Bisericii Ortodoxe, să ia parte la sfârșirea țării dirijată de el.

“Numai Maniu și Brătianu s-au opus la cedarea Transilvaniei. Restul demnitarilor au semnat alături de Carol cedarea Transilvaniei la unguri, în zorii zilei de 30 august 1940.

Prin Dictatul de la Viena, ordonat de Hitler și susținut de Mussolini, România a pierdut un teritoriu de 43,500 Km² și o populație de 2 milioane și jumătate români, plus mari resurse naturale și poziții strategice.”³⁵

Și la așa o nenorocire provocată de Hitler poporului român, au fost multe limbi de viperă care au pretins atunci și mai susțin și azi, că românii îl simpatizau grozav pe Hitler...

Pe documentul de cedare a Transilvaniei la unguri, Horia Sima nu a semnat, fiindcă s-a ascuns și solii lui Carol nu l-au găsit să-l ducă cu forța la Consiliul de Coroană, așa cum l-au dus pe Protopopul Moța, tatăl eroului Ion Moța, mort în Spania.

Revoltat până la ceruri de cedarea Transilvaniei, Horia Sima hotărăște să-i înșele pe germani și, sub nasul lor să-l răstoarne de pe tron pe Regele Carol al II-lea.

Sima fixează ca lovitura de Stat să aibă loc între 1 și 3 septembrie 1940. În acest scop, el dă o circulară secretă legionarilor, cu textul: “Se cere cât mai urgent ca tiranul Carol al II-lea, asasinul românilor și trădătorul României să cadă de pe tron și să plătească prin asta mutilarea României. Fiți gata pentru luptă! “Horia Sima.”³⁶

NOTE

1. Winston S. Churchill în “The Second World War” Vol.I, p.426 -427 -492: “Francezii erau infectați de comunism...”
2. Idem, Vol II, p.225-226: “De bătlăia asta depinde supraviețuirea civilizației creștine...”
3. Idem, Vol.VI, p.235: “Procentajele scrise de Churchill”.
4. Horia Sima în “Sfârșitul unei domnii sângeroase” p.247
5. Idem, p.247: “Ce ai să-mi spui domnule Sima?”
6. Idem, p.248: p.250: “N-am să uit niciodată acest moment...”
7. Idem, p.255: “Pentru mântuirea Patriei toate forțele se...”
8. Idem, p.255: “Pentru mântuirea Patriei și a Regelui...”
9. Idem, p.273: “Trăiască Regele care n-a voit să cedeze”.
10. Idem, p.273-274: Gheorghe Tătărăscu în broșura “Evacuarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord”.
11. Idem, p.276: “Nici în apărare să nu se tragă în sovietici...”
12. Ion Roth Jelescu în “Și Cerul Plângea” p.275: “70 țărani au fost uciși de evrei în Basarabia cedată de Carol rușilor”.
13. N.S. Govora în “Relațiile Româno-Ruse” Revista Carpații Nr.53-54, Madrid 1987: “Căpitanul Enescu bătut de un grup de evrei, care apoi au urinat peste trupul lui...”

14. Ion Roth Jelescu în "Și Cerul Plângea" p.277: "Evreii ucid pe preotul Fotescu în biserică și pe cei aflați la rugăciune..."
15. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.277: "Carol trimite la vatră 200 de mii români în Basarabia cedată la..."
16. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe Marginea Prăpastiei" Vol.I p.41: "Țara se prăbușește și Dvs vă țineți de..."
17. Idem, p.41: "Poate brutal, dar sincer și loial".
18. Horia Sima în "Sfârșitul Unei Domnii Sângeroase" p.278: "Uite ce scrisoare i-am predat Regelui azi".
19. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.I p.64-65-66: "Majestate, țara se prăbușește..."
20. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.278: "Eu pe plan politic, d-voastră pe plan militar".
21. Idem, p.284: "Am salvat Statul și Armata..."
22. Idem, p.286: "Sima chemat de Baronul von Ritghen la..."
23. Idem, p.288: "Îmi asum răspunderea să informez pe Rege".
24. Idem, p.288: "Mișcarea legionară să aibă o mai mare..."
25. Idem, p.291: "Majestatea Voastră să ceară lui Adolf Hitler".
26. Idem, p.291: "Eu sunt gata să scot țara din impas dar..."
27. Idem, p.294: "Ați dat drumul acestui om periculos?"
28. Idem, p.299: "Când îți faci uniforma?"
29. Idem, p.300; "...mi-o voi face..."
30. Idem, p.308: "Continuă duplicitatea față de Axă".
31. Idem, p.412: "România ne trădează..."
32. Șt. Lache și Gh. Țuțui în "România și Conferința de Pace de la Paris din 1946 p.38: "Aștept o rezolvare a disputelor..."
33. Horia Sima în "Sfârșitul Unei Domnii Sângeroase" p.369: "Să nu vă răsvrățiți".
34. Idem, p.370: "Nu vom întreprinde nimic acum".
35. Idem, p.373: "Voi aranja eu o audiență la Rege".
36. Idem, p.375: "Legiunea nu merge cu un guvern vinovat de..."
37. Șt. Lache și Gh. Țuțui în "România și Conferința de Pace de la Paris din 1946" p.38-39: "Axa dă garanții pentru restul ce rămâne..."
38. Idem, p.39-40: "România a pierdut un teritoriu de..."
39. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.402-424: "Fiți gata pentru luptă!"

CAPITOLUL 24

6 SEPTEMBRIE 1940 REGELE CAROL II AL ROMÂNIEI FORȚAT SĂ ABDICE

Horia Sima lucra la planul de răsturnare a lui Carol de pe tron. Prin niște oameni de încredere aflați în Statul Major, președinție și Palat, Sima știa tot ce se întâmpla acolo. Astfel află de la Toader Ioraș, care era secretarul lui Vasile Noveanu ce lucra la președinție, că se pune la cale exterminarea tuturor legionarilor.

Aproape nu i-a venit să creadă când Ioraș i-a spus: "Vreau să-ți spun ceva, dar să rămână între noi. Mi-a spus Noveanu, că după ce se termină chestiunea cu Ardealul, se va termina și cu Horia Sima. Va fi arestat cu toți ai lui și vor dispărea."¹

Ca să afle ce plănuiau germanii, Sima a sondat cu perspicacitate pe un legionar care era prieten cu consulul Germaniei la București, de la care a aflat următoarele:

"Guvernul german organizase o acțiune în ipoteza că Regele Carol ar fi respins Dictatul de la Viena. În acel caz, trupele germane concentrate în jurul Vienei și Slovaciei sub comanda Colonelului Dietrich trebuiau să facă o rapidă incursiune în România, să-l răstoarne pe Carol de pe tron și să ocupe țara, pentru a preveni o intervenție a rușilor."²

Cele aflate i-au întărit bănuielile lui Sima, că germanii nu erau prietenii legionarilor, ci dușmanii lor, fiindcă, odată ce Regele Carol a acceptat Dictatul de la Viena, acțiunea de ocupație germană a fost anulată și un guvern cu Garda de Fier nu îi mai interesa, iar legionarii rămăneau iar la discreția tiranului Carol.

Aceste vești l-au făcut pe Sima să grăbească lovitura de stat. În mare taină, el s-a apucat să scrie un manifest, prin care să arate poporului pe cel vinovat de tragedia națională și să-l agite într-o revoluție, ca să-l răstoarne pe Carol de pe tron.

Pentru reușita revoluției, Sima făcuse și un plan de atac asupra închisorii militare Bistrița, să-l elibereze pe generalul Antonescu, ca el să ia comanda Armatei Române.

În timp ce Sima lucra la manifest, românii primesc a doua lovitură de la Hitler, forțându-i să cedeze bulgarilor, Cadrilaterul.

Cadrilaterul, provincie aflată la sudul Dobrogei, unde fiecare piatră vorbește de strămoșii românilor. Cadrilaterul, cu țărmul scăldat de Marea Neagră, pe care veneau corăbiile romane în Portul Tomis, Constanța de azi. Cadrilaterul, unde Ovidiu a trăit în exil și a scris splendidele lui poeme ce și azi pot fi citite încrustate în marmură. Cadrilaterul, care aparținut românilor de milenii, așa cum o confirmă o hartă din secolul I d.I.H. făcută de geograful Ptolemeu, timp în care bulgarii nici nu existau ca popor în Europa, Cadrilaterul a fost dat cadou bulgarilor de către Hitler. De ce? Pentru că bulgarii au permis trupelor germane să-și facă baze militare în Bulgaria din anul 1939.

Din 26 iunie 1940, până la 1 septembrie 1940, România a fost mutilată la Est, Vest, Nord și Sud și a pierdut 6 milioane de oameni și miliarde de lei în bogății terestre și subterane, ca rezultat al nefastei conduceri a Regelui Carol al II-lea.

Toți românii strigau pe străzi: "Moarte celor ce au mutilat România! Jos Axa! Jos Ungaria!, Jos Bulgaria!", dar nu arătau cu degetul către Carol care era vinovat de tragedia națională. Plângeau pe străzi și se văitau, dar nu ziceau nici un cuvânt rău contra Majestății Sale Regele, că așa fuseseră educați în școli, în biserici și în Armată, să fie supuși Regelui fără crâcnire, că Regele venea după Dum-nezeu...

Până și Maniu, care fusese aruncat de Carol din guvern după ce-l adusese pe tron, a zburat la Palat când Carol l-a chemat în 30 august 1940, să-l ajute ca să salveze monarhia.

Maniu imediat a mobilizat pe țărâniștii lui și i-a dus în fața ambasadelor Germaniei și Ungariei, unde au strigat ore întregi: "Jos Axa! Jos Ungaria!"

Asta au făcut bine, dar apoi Maniu i-a plimbat pe țărâniști prin centrul Bucureștiului, strigând cu patos: "Trăiască iubitul nostru Rege, Carol al II-lea!"

Iar țărâniștii strigau după el: "Trăiască Regele! Ura!... Ura!... Ura!..."

Horia Sima a redactat manifestul de revoluție legionară, ce urma să fie citit de profesorul Ion Codreanu la Radio Bod din Brașov, în 3 septembrie la ora 9 seara, după care urma declanșarea revoluției.

Manifestul avea ca introducere declarația lui Corneliu Codreanu din noiembrie 1936 și noiembrie 1937, prin care ceruse Regelui "Să scoată țara de sub influența masoneriei, comunismului și iudaismului, aceasta fiind măsura salvatoare pentru viitorul Neamului Românesc".

Apoi Sima spunea:

"Români, cine este vinovat?"

Regele a declarat în repetate rânduri că politica externă îi aparține exclusiv, iar Constituția din 1938 i-a acordat puteri depline de amestec în viața de Stat. Toate angajamentele de politică externă din ultimii ani s-au făcut la ordinul lui.

Mișcarea legionară a dus o luptă dramatică împotriva lui în ultimii doi ani, considerându-l vinovat de toate nenorocirile ce s-au abătut asupra țării, după ce mișcarea a încercat un lung interval de timp să-l convingă, să adopte o linie naționalistă în politica internă și externă.

După arestarea și eliberarea mea, în fața gravei amenințări din afară, am oferit Regelui o ultimă șansă de salvare, cerându-i ca printr-un act unic și total, să facă transferul de putere Gărzii de Fier. Mi-am luat angajamentul în schimb, să garantez tronul și dinastia. Am acceptat și anumite situații cari însemnau o scădere de prestigiu pentru mine și Mișcare, tot din dorința de a da Regelui posibilitatea să înțeleagă momentul politic și să se sprijine pe noi.

Dimpotrivă, s-a căutat cu mare vrăjmășie ca Garda de Fier să fie lovită în unitatea ei, iar politica externă s-a continuat cu aceeași linie de echivoc până în ultimele zile înaintea arbitrajului de la Viena, căutându-se un sprijin în afara Axei.

Astăzi când dezastrul țării este îngrozitor, când puterea Statului este fărâmițată când un întreg popor nevinovat este asvârlit în cea mai neagră deznădejde, lovit, umilit și batjocorit, când anarhia ne amenință, când foametea bate la ușă și când toată lumea indică pe vinovat, Garda de Fier trebuie să-i ceară Regelui singurul act patriotic ce îi mai rămas și singura lui datorie: să ABDICE!

E strigătul unanim al țării. Este voința totală a unui popor. Să ABDICE agentul masoneriei și al iudaismului, omul democrațiilor prăbușite, autorul dezastrului țării trebuie să plece de pe tronul României.

Mișcarea legionară este gata să-și asume răspunderea cu colaborarea și înțelegerea tuturor patrioților cinstiți.

Mișcarea legionară este hotărâtă să asigure continuitatea dinastiei și să accepte domnia Voevodului Mihai de Alba-Iulia.

Mișcarea legionară face apel la întreg aparatul de Stat să-și dovedească sentimentele naționaliste și să se asocieze Gărzii de Fier; să nu opună nici un fel de rezistență, pentru că nu are a se teme de nici un fel de resentiment.

Mișcarea legionară se adresează Armatei Române, adânc lovită în onoarea ei și o asigură de toată camaraderia legionarilor.

Mișcarea legionară își exprimă din nou atașamentul față de Puterile Axei și are încredere în spiritul de dreptate ce va prezida la alcătuirea Europei de mâine.

Mișcarea legionară cere sprijinul Puterilor Axei în aceste clipe de tragedie internă, care amenință să rupă echilibrul țării.

Cu gândul la Căpitanul nostru, la cei vii și la cei morți, mergem înainte pe singurul drum ce ne-a mai rămas.

CAMARAZI

Hotărârea s-a luat. Victoria e în piepturile noastre. Nici o putere din lume nu ne va putea împedica să dăm nației liniștea și dreptatea după care e însetată.

Horia Sima,

București, 1 septembrie 1940.”³

Acest manifest a fost tipărit în noaptea de 30 august, într-o tipografie la marginea Bucureștiului. Mii de exemplare au fost trimise în provincie prin curieri speciali, iar 2000 urmau să fie lipite pe clădirile din Capitală la momentul oportun.

Odată cu manifestele, Horia Sima a transmis și ordinul său legionarilor, să înceapă revoluția în toată țara în 3 septembrie 1940 la ora 9 seara, după ce manifestul era citit la Radio Bod din Brașov.

În ziua de 1 septembrie, deși era duminică, regele Carol a venit la birou și i-a cerut lui Urdăreanu să-i cheme la Palat pe Maniu și Brătianu, să facă un guvern cu ei.

După câteva ore, Urdăreanu îl informează pe Carol:

-Majestate, i-am căutat peste tot pe D-nii Maniu și Brătianu, dar nu sunt de găsit.

-Trebuie să-i găsești. Numai Maniu îi va putea calma pe țărani și Brătianu pe moșieri de cedarea teritoriilor. Mi-ar trebui și un general deștept, să țină Armata în frâu. Care general, crezi Ernest, că ar putea să facă asta?

-Majestate, nu văd nici un general să ia comanda în aceste clipe de haos național. Numai un Antonescu ar putea s-o facă, pentru că e un soldat curajos, un zbir, cu o puternică personalitate, a zis Urdăreanu.

-Crezi că Antonescu îmi este devotat după toate câte sau întâmplat?

-Da, Majestate. E bine să-l eliberați, ca să recâștigați simpatia Armatei.

-Scrie ordinul de eliberare a generalului Antonescu de la Bistrița, să-l semnez.

În timp ce Urdăreanu scria ordinul cerut, Carol se plimba nervos prin birou, fumând țigară după țigară, gândindu-se cu mâna cui ar putea să calmeze furia poporului de mutilarea României.

Când Urdăreanu i-a adus să semneze ordinul de eliberare a lui Antonescu, Carol l-a semnat și i-a spus:

“Am o idee, să-i las pe toți uluiți. Fac un guvern naționalist să placă poporului și Axei și îl numesc ca prim-ministru pe profesorul Ion Codreanu. Prin el câștig sprijinul legionarilor, căci este tatăl Căpitanului și nu mai am nevoie de Sima, care e un arogant. Cheamă pe profesorul Codreanu la Palat pentru mâine la prânz, 2 septembrie 1940.”⁴

În aceeași zi de 1 septembrie, spre seară, generalul Antonescu a fost eliberat din închisoare, suit într-o mașină și adus la locuința sa din București.

Sima a fost imediat informat de “serviciul secret” al Legiunii și tare bucuros i-a spus lui Alecu Ghica: “E o mare ușurare pentru acțiunea noastră. Tocmai pregătisem o echipă puternică cu Răzleții, să atace garda ce-l păzea la Bistrița, să-l ia pe General și să-l aducă la Centrul de comandă din Ardeal. Transmite-i salutul meu și bucuria de a-l vedea liber.”⁵

În acea duminică plină de evenimente, Sima pregătise o echipă să plece noaptea la Călimănești, să-l ia pe profesorul Codreanu aflat acolo la tratament și să-l conducă la Brașov, unde el trebuia să citească manifestul la radio.

Pe la 10 seara, Sima află că profesorul Codreanu sosise în București. Foarte contrariat, Sima trimite un curier să-l conducă pe profesor la casa unui legionar de pe strada Săgeții Nr.1, unde s-a dus deghizat să-l întâlnească, spre a nu fi depistat de agenții lui Carol.

După ce l-a salutat cu mult respect, Sima l-a întrebat: “D-le Profesor, ce s-a întâmplat de v-ați întors pe neașteptate la București? Doar trebuia să plecați în seara asta la Brașov, conform planului.

- M-am întors, pentru că mâine luni, 2 septembrie, am o audiență la Rege. Dat fiind situația grea a țării, m-am gândit că trebuie să răspund acestei chemări...”⁷

- Domnule profesor, cu Regele nu se mai poate face nimic. Am făcut o ultimă încercare în 16 august, când împreună cu alți camarazi ne-am convins că nu vrea să schimbe regimul, ci să ne utilizeze ca trupe auxiliare. Iar acum, totul este pregătit să intrăm în acțiune. Nu mai putem da înapoi. Legionarii sunt concentrați și vor trece la atac, marți la ora 9 seara.

- Bine, dar atunci eu ce să fac? Mâine am audiență la Rege!...

- Vă ascundeți și nu vă duceți, i-a cerut Sima. Dacă revoluția nu reușește, atunci puteți merge la Rege și să salvați ce se mai poate salva.”⁶

După câteva ore de argumentări, Sima l-a convins pe profesorul Codreanu să nu se ducă la audiență și, s-a ascuns.

Luni dimineată când Carol a sosit la birou, Urdăreanu i-a raportat, că n-a venit la audiență profesorul Codreanu, dar nici Maniu cu Brătianu.

-Cum se poate asta? Caută-i la telefon și spune-le că le cer să vină imediat la Palat pentru formarea unui guvern, a zis Carol.

-Am făcut asta, Majestate. Dar amândoi au refuzat, spunând că nu vor să ia parte la formarea unui guvern, în aceste momente de haos național.

Carol și-a aprins o țigară și uitându-se în ochii devotatului său serv, i-a spus:

-Ernest, sunt într-o situație teribilă! Nu m-am așteptat să fiu părăsit de demnitari și mai ales de Armată... Nu știu ce să fac!...

Urdăreanu tăcea și îl privea, când subit Carol îi spune;

-Cheamă mașina! Plec acasă, să mă sfătuiesc cu Duduia.

Măști dimineața, în 3 septembrie 1940, Sima a pus un legionar să răspundă la telefon: "D-l Sima poate fi găsit numai după ora 21, iar el a plecat cu o mașină spre Brașov." ⁷

Horia Sima îmbrăcat într-o uniformă de ofițer împrumutată de la un prieten și însoțit de colonelul Spătaru, au sosit la Brașov pe la prânz, unde erau așteptați de 500 legionari de elită, veniți din toată țara, să dea lovitura de grație Regelui Carol al II-lea.

Ascuns în casa unui legionar, Sima a dat ordine echipelor de asalt să atace obiectivele alese de el, altora să lipească manifestul pe clădirile din Brașov și altora să antreneze populația a manifesta pe străzi împotriva Regelui Carol.

Aceleași ordine, Sima le-a transmis comandanților legionari din București, Ploiești, Cluj, Timișoara, Deva, Alba-Iulia și Constanța, unde manifestul a fost afișat în după-masa zilei de 3 septembrie 1940, iar revoluția a început simultan la ora 9 seara.

În Brașov însă, revoluția a început la 4 după masă, ca să ocupe Postul de Radio Bod, obiectiv important pentru citirea manifestului. "Atacul a fost dat de o echipă compusă din 50 de legionari, conduși de avocatul Dragomir, care fiind concentrat ca ofițer purta uniformă. Legionarii s-au găsit sub o ploaie de gloanțe trase de jandarmii puși să păzească postul de unguri, astfel că, n-au putut face față și s-au retras. În acea confruntare, au fost uciși Lucian Caramalău și Gheorghe Ștefănescu. Răniți grav au fost Ovidiu Găină, Grigore Munteanu și Victor Enăchescu." ⁸

Legionarul Sultan Donat, avocat și ofițer în rezervă, primise ordin de la Sima să intre în Regimentul 41 Artilerie unde era cunoscut și să-l neutralizeze ca să nu scoată trupe pe străzi. Înainte de atac, Sima i-a spus: "Camarade Donat, ai o mare misiune. De acțiunea d-tale depinde soarta revoluției la Brașov.

Domnule Comandant, îmi dau și viața ca să izbutim, a zis chipeșul ofițer, care o oră mai târziu, era mort."

Când Donat cu alți 25 legionari au intrat pe poarta regimentului, au fost întâmpinați cu rafale de mitraliere. Donat și Sălceanu au fost loviți mortal. Când Donat a căzut, a făcut un ultim semn cu mâna la camarazii din spate să se retragă, semn că regimentul era în stare de alarmă." ⁹

"Un grup de legionari, format din studenți de la Politehnica București, au atacat Jandarmeria Brașov. Au eșuat, fiindcă jandarmii erau alertați și i-au primit cu focuri de mitraliere. A fost ucis Puiu Grigorescu și luați prizonieri, Ioana Cantacuzino și Eugen Necrelescu." ¹⁰

"Alt grup de 12 legionari sub comanda lui Nicolae Popa au ocupat Palatul Telefoanelor Brașov. Sentinelele au fost dezarmate și împreună cu personalul tehnic urcați la un etaj sub pază. O telefonistă, sora legionarului Șogoreanu, a reluat serviciul de la centrala telefonică și i-a învățat pe legionari cum să manevreze aparatele. Odată pusă în funcție centrala, ei răspundeau la chemările ce veneau de la

ministere: -Garda de Fier a ocupat instituțiile publice din Brașov și luptă pentru ca Regele Carol al II-lea să abdice-”¹¹

“Un grup de 40 legionari, sub comanda lui dr. Victor Apostolescu, au atacat Chestura de poliție Brașov și au ocupat-o. Sentinelele au fost dezarmate și făcuți prizonieri: colonelul de Jandarmi Iliescu, un maior și chestorul cu câțiva comisari, cât și toți gardienii. Doi comisari au scos pistoalele să tragă, dar au fost împușcați pe loc.

Legionarii descoperind magazia de arme și-au procurat tot ce le trebuia pentru o rezistență cât mai lungă.

Curând a apărut armata și a înconjurat clădirea. Un ofițer a somat pe legionari să se predea. Ei au refuzat și soldații au tras rafale de mitraliere, dar n-au lovit pe nimeni. Legionarii au tras și ei, strigând la soldați: «Dacă nu trageți voi, nu tragem nici noi. N-am venit să ne omorâm român pe român, ci să salvăm țara».

Prefectul județului a cerut prin telefon legionarilor să se predea, că alminteri dă ordin de atac. Amenințările prin telefon au continuat până la 4 dimineața, când Nicolae Crudu ia telefonul și răspunde Prefectului: «Nu ne predăm. Am venit aici să biruim ori să murim. Dar să știți, că totul e minat, chiar și cădirile dimprejur, încât vom sări în aer cu toții dacă suntem atacați».

Cele trei companii de soldați nu au mai tras, iar în liniștea nopții, Crudu a strigat de la geam: «Noi legionarii, știm să murim și vrem să rămână o pagină în istorie, că am murit ca ultimii daci.»

Iar Victor Apostolescu de la alt geam astrigat: «Să știți că se instaurează un guvern legionar și generalul Ion Antonescu va fi șeful Armatei».

Asediul Chesturii a durat până a venit la guvern generalul Antonescu. Luptele de la Brașov s-au soldat cu 5 legionari morți și 2 polițiști.¹²

În același timp, revoluția legionară a început și în orașul Constanța. “În orașul Constanța, Eugen Teodorescu, care era concentrat și purta uniformă de ofițer, a scos o companie de soldați înarmați din Reg. 34 Infanterie și 40 de marinari de la baza navală Mangalia și i-a dus în fața Cazinoului Militar, să-l aresteze pe colonelul Leonida și statul său major aflat acolo, ca să nu scoată trupe pe străzi.

Când Traian Puiu voia să ocupe corpul de gardă, apare colonelul Leonida și Puiu cu pistolul în mână îi spune: «Sunteți invitat să nu reacționați. Garda de Fier cu generalul Antonescu au luat conducerea Statului».

Colonelul Leonida nu se supune și ordonă soldaților să se întoarcă la regiment. Ei pleacă, iar revoluționarii rămân descoperiți. Leonida telefonează la Statul Major din București, care îi spune că acolo era liniște. Atunci arestează pe ofițerii Puiu Traian, Vasile Posteucă, Radu Constantin și Isbășescu și pe studenții Bob Munteanu, Mircea Mușetescu, Traian Boeriu, țucan și Socariciu, amenințându-i: «Fapta d-voastră e atât de gravă, încât în 24 de ore veți fi împușcați pentru înaltă trădare».”¹³

“Eșecul de la Comandamentul Militar Constanța a fost compensat de o stălică victorie a legionarilor asupra Legiunii Mobile de Jandarmi pe toată Dobrogea.

Atacul a fost condus de Atanasie Chircu împreună cu alți 25 de legionari. Ei au luat prizonieri 200 de jandarmi și au ocupat clădirea. Apoi Chircu a fixat posturi cu mitraliere pe străzi la toate colțurile clădirii ocupate. Cum vedeau că soldați înarmați se apropiau să-i încercuiască, legionarii trăgeau și soldații se retrăgeau.¹⁴

“În același timp, o echipă de legionari condusă de Macovei, a pus stăpânire pe Legiunea de Jandarmi Compania Rurală. Prin asta, ei au împiedicat pe jandarmi să intervină în luptele ce se dădeau în oraș. În final, Macovei a fost grav rănit.”¹⁵

“Alt atac a avut loc la Inspectoratul de Jandarmi Constanța. La ora 9 seara, un grup de legionari, conduși de Nelu Gheorghiu și Mihai Teodorescu, s-au apropiat în goană de Inspectorat. În văzul oamenilor care circulau pe stradă, i-au dezarmat pe polițistul și jandarmul ce păzeau intrarea, au pătruns în clădire, au dezarmat pe comisari și au baricadat ușile și ferestrele. Când au intrat într-un birou, un comisar și un plutonier au scos pistoalele să tragă, dar legionarii au tras mai repede și i-au rănit.

Armata a venit, a înconjurat clădirea și a tras toată noaptea. Legionarii nu trăgeau ci păzeau intrările să nu fie atacate. Dar Comisarul Nicolau s-a strecurat pe scări și a venit prin spatele lor cu pistolul în mână. Legionarii l-au surprins și au tras în el. Nicolau s-a prăbușit rănit pe scări.

După acest incident, armata a tras cu mitralierele din toate părțile și toată noaptea, lovind mortal pe Constantin Ardeleanu. La ora 7 dimineața în ziua de 4 septembrie, legionarii au fost forțați să se predea.”¹⁶

“La asaltul de la Poșta din Hârșova condus de Neață, legionarii au ținut asediul numai trei ore și apoi au abandonat fugind, deoarece au fost atacați de soldații aflați în clădire. În acel atac și-au pierdut viața legionarii Cavachi și Caporani.

Clădirea Telefoanelor Constanța a fost ocupată cu ușurință de către o echipă legionară condusă de slt. de rezervă Jorjoaia, dar tot așa de ușor s-a pierdut. Pe la ora 11 noaptea, s-a prezentat un căpitan de marină cu un grup de soldați, care l-a salutat pe Jorjoaia cu: -Trăiască Legiunea și Căpitanul! Am venit să te schimb-.

Jorjoaia, crezând că are în față o echipă de sprijin, a predat centrala, dar apoi căpitanul l-a arestat pe el și pe ceilalți legionari.

N-a reușit atacul asupra Chesturii Constanța, dat de Gogu Gheorghiu, Cola Chirani, Zeană, Fundă și Georgescu, care era fratele Decemvirului ucis. Când legionarii au pătruns la parter, au fost întâmpinați cu focuri de armă și siliți să se retragă.

Nici Gara Constanța n-a putut fi ocupată. Șeful echipei, Vasile Cucu, care întârziase la întâlnire cu camarazii, s-a dus singur să ocupe gara... A fost arestat și crâncen bătut la Comenduirea Pieții.

În luptele de la Constanța, au fost uciși 3 legionari și 7 jandarmi și polițiști.”¹⁷

În dimineața zilei de 4 septembrie 1940, toate ziarele românești anunțau pe prima pagină: “Elemente rebele izolate au ocupat câteva clădiri la Brașov și Constanța. Ordinea va fi restabilită și infractorii pedepsiți?”

Iar zierele germane scriau: “Considerăm răzvrătirea legionarilor drept o acțiune de protest împotriva Dictatului de la Viena. Prin aceasta, Garda de Fier își arată ostilitatea față de Puterile Axei.”¹⁸

Revoluția legionară a început și la București în 3 septembrie 1940, imediat după masă și simultan în mai multe locuri. “O echipă de legionari sub conducerea lui Ilie Niculescu a ocupat Postul de Radio Băneasa și l-au scos din funcțiune.

Un grup de legionari sub conducerea lui Ion Christu au atacat Palatul Telefoanelor și au pătruns în centrală. Au blocat linii și au distrus parte din aparatură.

O echipă din Corpul Muncitoresc Legionar, sub conducerea lui Dumitru Groza, deliberat a provocat panică la Palatul Regal. Aurel Călin a azvârlit o grenadă aproape de intrarea principală a Palatului, fără să rănească pe nimeni, a mai tras câteva focuri de revolver în direcția ferestrelor și apoi s-a retras.

Cum explozia s-a produs chiar sub fereastra biroului în care se afla Carol, el a sărit de pe scaun îngrozit și a alergat pe codrider, strigând la Urdăreanu, să cheme garda militară spre a-l proteja. Apoi a chemat-o la telefon pe amantă și i-a spus:

-Nu pot veni acasă, scumpa mea, fiindcă niște teroriști au atacat Palatul cu grenade. Mă tem de o lovitură de Stat, iar eu trebuie să fiu aici, ca să previn.

-Mă vor ataca și pe mine, Chou-chou... Te rog, trimite o companie de jandarmi să mă apere, că cei 10 polițiști sunt prea puțini.

-Uite, chiar acum îi ordon generalului David Popescu să vină personal la Băneasa cu o companie de jandarmi. Am să te țin la curent cu ce se întâmplă aici...

N-a terminat vorba Carol, ca o nouă rafală de împușcături și explozii s-au auzit în curtea Palatului. În spatele Palatului, unde se făceau reparații și erau ridicate câteva schele de lemn, un grup de legionari au pătruns în curte cu o mașină încărcată cu bidoane de benzină. Ei au sărit din mașina care a fost îndreptată spre lemnărie. Soldații au tras în ea, bidoanele au explodat, mașina a luat foc și de la mașină s-au aprins schelele de lemn arzând până sus. S-a încins o vâlvătaie care a speriat pe locatarii Palatului și pe toți vecinii. Imediat s-a dus vestea în tot Bucureștiul, că ardea Palatul Regal!¹⁹

Bucureștenii au alergat cu sutele să vadă cum ardea Regele Carol cu amanta Lupescu în Palatul Regal. Și cum manifestul lui Horia Sima era afișat pe toți pereții și distribuit de legionari pe străzi, toți veneau cu el în mână spre Palat, incitați de cele scrise. Deși focul fusese stins de mult, lumea înțelegând cine era vinovat de mutilarea țării lor, a fost cuprinsă de furia răzbunării pe Regele care-i trădase și s-a îngrămădit în fața Palatului.

Către ora 9 seara, un puhoi de 500 persoane se adunase în fața grilajului de fier al Palatului, toți cu manifestul în mână. Deodată, o voce din mulțime a strigat: "Să abdice Regele Carol!"

Scânteia a produs focul plănuț de Sima și spontan, sute de glasuri au strigat: "Să abdice Carol care ne-a mutilat țara! Abdicare!... Să plece tiranul de pe tron?"

Către ora 12 noaptea, Piața Palatului era ocupată de câteva mii de oameni care, furioși, scandau: "Să abdice Carol! Să plece trădătorul cu jidanca lui din Casa Regală!"

Subit, luminile din Palat au fost stinse și retrase sentinelele de la cele două porți de fier. Au apărut niște tanchete mici conduse de soldați înarmați, căutând să intre în mulțimea înghesuită și s-o împrăștie. Omenirea a capturat tanchetele, strigând către soldați: "Voi sunteți frați cu noi. Voi trebuie să țineți cu noi, că inamicul nostru e comun. Uite colo, în Palatul Regal e cel care ne-a mutilat țara. De aceea cerem să abdice Regele Carol al II-lea!"²⁰

Tanchetele s-au retras și în vuietul a mii de voci, răzbește glasul unui tânăr ofițer, care, suit pe postamentul gardului de fier al Palatului, se ținea agățat cu o mână de gard, spunând mulțimii: "Mă numesc Sandu Valeriu și sunt ofițer al

Armatei Române. Am fost oprit de Regele Carol să-mi apăr țara. M-a oprit să trag în ruși în Basarabia și m-a oprit să trag în ungurii din Transilvania. Regele Carol ne-a trădat, cedând pământul strămoșesc la dușmani. Să abdice? ²¹

După el, miile de glasuri au țipat: "Să abdice Carol! Abdicare!... Abdicare!..."

La ora 4 dimineța, manifestanții erau tot în Piața Palatului. Iar la ora 10 dimineța în ziua de 4 septembrie 1940, s-au adăugat alte mii de oameni, aduși acolo de către legionari, care îmbrăcați în cămășile lor verzi veneau în flanc și în valuri organizate, cântând imnuri patriotice. Legionarii au stimulat lumea să strige: "Să abdice Carol! Jos cu Carol și camarila jidovească care nea ruinat țara!"

Carol, zăvorât în Palat, făcea încercări disperate să-și salveze tronul. Deși îl detesta pe Iuliu Maniu, l-a chemat să formeze un guvern. Maniu, care avusese timp 9 ani să reflecteze la greșala ce făcuse când l-a adus înapoi pe fugitiv, i-a răspuns prin ofițerul trimis: "Având acum o viziune clară, că Regele Carol al II-lea nu mai are prestigiul și autoritatea necesară să domnească, nu voi da nici un sprijin unui guvern care s-ar forma sub Regele Carol." ³³

Nedormit, nervos și speriat de furia poporului, Carol a contactat prin telefon o mulțime de politicieni și ofițeri superiori cerându-le sprijinul, dar toți l-au refuzat. După fiecare eșec, o chema la telefon pe amanta Lupescu și i se plângea:

-Toată lumea m-a părăsit! Palatul e înconjurat de rebeli, iar eu sunt un fel de prizonier. 50 de mii de oameni strigă grave insulte la adresa mea și a ta și nu știu ce trebuie să fac!...

-Cum nu știi ce să faci? Ordonă armatei să tragă în manifestanți, i-a zis amanta.

-I-am ordonat asta lui David Popescu, dar mi-a motivat că asta ar putea provoca un război civil...

-Prostii! Doar știi că românii sunt niște blegi... Să trimiți imediat o escortă să mă aducă lângă tine, Chou-chou, că tu acum ai nevoie de sfatul meu, mai mult ca oricând.

-Nu pot trimite pe nimeni să te aducă la Palat. Este periculos și pentru tine, Bibi dragă. Dacă te prinde vulgul, te sfășie. Te rog să stai cuminte. Am să te informez prin telefon de cele ce se întâmplă aici...

Pe la prânz, o mulțime de demnitari au venit la Palat, chemați de Carol să-l ajute a ieși din criza politică. Printre ei, era și Valer Pop, care i-a dat următorul sfat: "Majestate, numai Generalul Ion Antonescu este capabil să facă ordine în această criză internă. Răspund cu onoarea mea în fața Majestății Voastre, că Antonescu este cinstit și devotat țării și Coroanei." ²³

Carol l-a trimis imediat pe ministrul de Interne David Popescu, să-l aducă la Palat pe Antonescu. Întrevederea lor a fost scurtă și finalizată prin următorul comunicat: "Azi 4 septembrie 1940 la ora 12, Majestatea Sa Regele a numit pe Generalul Ion Antonescu, ca Președinte al Consiliului de miniștri." ²⁴

O oră de la numirea sa ca ministru, Antonescu face următoarea declarație la radio:

"Români,

Înțelegerea și clemența Regală a înlesnit ca și ultimele frământări să se închidă fără sancțiuni, într-un suflu de libertate. Prigonirile au încetat.

Acum, tineretul, nădejdea curată a neamului trebuie să-și îndeplinească datoria. Fac apel la legionari să depună armele, să înceteze campania de ură și să se alăture Tronului, spre binele țării.”²⁵

Când Horia Sima a auzit declarația generalului Antonescu, a dezbrăcat uniforma de ofițer, și-a pus hainele civile și însoțit de Boian și Petrașcu, s-a dus în fața Restaurantului Transilvania să-i întâlnească pe revoluționari. Câteva sute de legionari l-au primit cu urale, apoi cu toții au cântat imnurile: “Deșteaptă-te Române”, “Imnul Legionarilor căzuți”, încheind cu lozinca: “Trăiască Legiunea și Generalul Antonescu!”

Apoi Sima le-a ținut o scurtă cuvântare, spunând:

“După doi ani de prigoană cruntă, mișcarea legionară se ridică azi biruitoare. Această zi de biruință nu ne-a făcut-o nimeni cadou. Ea este fructul a zeci de ani de închisori, a sutelor de morți din rândul acelor pe care neamul i-a avut mai buni, mai curați și mai viteji.

Biruința de azi este udată cu sângele Căpitanului, a lui Moța și Marin și a celor mulți alții, al căror pomelnic e nesfârșit de lung și dureros. Lângă aceștia, vin și cei căzuți în luptele din Brașov și cei ce vor fi căzuți la Constanța și în alte părți. În numele celor morți și celor vii, Trăiască Legiunea!”²⁶

Apoi Sima s-a retras, mergând în vizuina lui secretă, unde a analizat declarația lui Antonescu, spunându-le camarazilor Boian și Petrașcu: “Generalul Antonescu este de partea Legiunii, așa cum am convenit în 27 iunie, dar el merge pe jumătate cale. Este cu noi, dar vrea să-l salveze pe Carol ca să rămână pe tron. Ori noi vrem să-l răsturnăm și momentul este acum. Vă ordon, să organizați manifestații contra Regelui în toată țara și în special în București!”²⁷

Ordinul lui Horia Sima a străbătut România în lung și lat, iar în seara zilei de 4 septembrie 1940, manifestațiile contra lui Carol au reînceput cu mai multă furie.

Carol tocmai voia să se ducă la culcare mai devreme după o noapte nedormită, când aude iar vuietul a mii de glasuri strigând în fața Palatului: “Să abdice Carol!... Să plece tiranul de pe tron!...”

Înfrișat că manifestații puteau năvăli peste el, Carol dă ordin ca două regimente să înconjoare Palatul. Lumea nu s-a speriat la apariția soldaților înarmați și nu s-a mișcat de lângă grilajul de fier al Palatului, continuând să ceară abdicarea lui. Exasperat, la ora 9 seara, Carol îl cheamă la telefon pe Antonescu, cerându-i să vină la Palat.

Antonescu a venit, iar când a intrat în birou, l-a găsit pe Carol stând pe întuneric. Carol l-a luat de braț pe Antonescu și l-a dus la o fereastră ce dădea în Piața Palatului, întrebându-l:

-General Antonescu, de ce nu oprești aceste manifestații ostile mie? Când ți-am încredințat președinția, m-ai asigurat că vei face liniște în țară.

-Ce să fac Majestate, nu pot să arestez 100 de mii de oameni...

-De ce nu? Ca ofițer și ministru, trebuie să iei orice măsură să protejezi pe rege. Asta e datoria D-tale și merge până acolo, să tragi cu mitraliera în acești anarhiști care cer abdicarea mea.

-Majestate, aceste manifestații ostile au loc în toată țara. Dar acești oameni nu sunt anarhiști, ci români cărora le-a ajuns cuțitul la os. A trage în mulțime acum, ar duce la un război civil. Mai bine Vă prezint demisia...

-Mă decepționezi, general Antonescu! În loc să lupți pentru Coroană, fugi din fața greutăților?

-Nu pot face nimic singur, căci nimeni nu vrea să-și ia răspunderea în aceste momente de criză națională.

-Bine, Antonescu, dar m-ai asigurat că legionarii vor veni alături de Tron dacă sunt clement cu ei. Și uite colo, cum legionarii îmbrăcați în cămăși verzi, ațâță lumea să ceară abdicarea mea.

-Ce să fac Majestate? Sunt ministru doar de câteva ore, sunt singur, și puterile mele sunt limitate de Constituția din 1938...

-Ce vrei să spui, General Antonescu?

-Vreau să spun că nu pot lua decizii fără aprobarea Majestății Tale. Că eu l-aș lua imediat pe Horia Sima în guvern, ca ministru la Externe și așa ar fi forțat să oprească aceste manifestații ostile.

-Crezi că Sima ar opri aceste manifestații, dacă accept să-l iei în guvern?

-Vă asigur, Majestate. Dacă mă investiți cu puteri depline, voi aduce Garda de Fier lângă Tron și voi face liniște în țară. Măria Ta este capul țării, iar eu voi conduce un guvern militar. Dar pentru asta, am nevoie de puteri absolute...

-Asta înseamnă că, îmi ceri să renunț la dictatură și la puterea monarhică, care este un drept moștenit de la marii mei strămoși de Hohenzollern?... General Antonescu, fără dictatură nu se poate conduce în România. Și fără dictatură și cu Sima în guvern, Mă tem că tronul meu este în pericol și mai ales Mă tem pentru viața Dudaiei...

-Majestate, nimeni nu se va atinge de Tron și de Măria Ta și nici de un fir de păr al doamnei Lupescu. Generalul Antonescu garantează asta cu capul lui.

Se luminase de ziuă când Carol a decis să-l investească cu puteri absolute pe generalul Antonescu, prin următorul Decret:

"Carol al II-lea,

Prin grația lui Dumnezeu și voința Națională, Rege al României. La toți de față și viitori sănătate:

Având în vedere decretul-lege Nr. 3052 din 5 Septembrie 1940, Am decretat și decretăm:

Art. 1. Investim pe D-l General Ion Antonescu, Președinte al Consiliului de miniștri cu depline puteri pentru conducerea Statului Român.

Carol R."²⁸

Ca să ia legătura cu Sima, Antonescu l-a trimis la Brașov pe avocatul Mihai Antonescu, zis "Ică", pe care îl numise ad-hoc ministru de Justiție. Ică a luat cu el pe Dr. Alexandru Popovici, care știa unde putea fi găsit misteriosul Sima și au pornit către Brașov într-o mașină, unde au ajuns în seara zilei de 5 septembrie 1940.

Popovici a făcut legătura și Sima a venit la mașină, cerându-i lui Ică să discute în mașină, din motive de siguranță personală. Și în timp ce mașina i-a plimbat încet în lungul și latul Brașovului, urmați de o mașină plină cu agenți, avocatul Antonescu cu Horia Sima au stat de vorbă.

Ică Antonescu s-a adresat lui Sima: "Sunt împuternicit de Generalul Antonescu să vă comunic că este investit cu puteri absolute să conducă țara. El a eliberat pe legionari și va lucra numai cu Garda de Fier. Acum este rândul d-voastră să-i acordați încredere și el vă cere următoarele: să dați ordin ca legionarii

să evacueze clădirile ocupate. Să înceteze manifestațiile ostile și toți să se încadreze în viața normală a Statului. D-voastră să dați o declarație, că mișcarea legionară îl sprijină pe Generalul Antonescu în acțiunea de refacere a țării. Această declarație trebuie să fie difuzată mâine dimineată prin radio și presă.

- Bine, sunt de acord cu toate aceste puncte. Dar ce facem cu Regele?, a întrebat Sima. Noi am pornit revoluția pentru a constrânge pe Rege să abdice, iar poporul a răspuns la chemarea noastră, tocmai pentru că împărtășește aceleași sentimente, fiind sătul de domnia lui. Cum înțelege Generalul să rezolve această problemă?

- Chestiunea asta nu se poate rezolva acum. Vom vedea mai târziu. Acum trebuie consolidată poziția Generalului.

- Dacă Regele nu pleacă acum, nu mai pleacă niciodată. Generalul trebuie să facă pasul decisiv și să ceară abdicarea lui.

- Domnule Sima, înțelege, că în acest moment ceea ce vrei și ce vrem cu toții, este imposibil. Generalul și-a luat angajamentul față de Rege să nu se atingă de Tronul lui. Mai târziu, vom vedea... Acum problema capitală este, să aducem Legiunea și țara lângă General.

- Nu pot să accept această propunere. Dacă pierdem acest moment, pierdem ultima oportunitate. Regele trebuie să plece. Trebuie să dăm satisfacție poporului lovit, umilit și batjocorit. România Mare s-a făcut țândări în mâna Regelui Carol. Și nu trebuie uitat, că poporul prin manifestările lui l-a adus la putere pe General.

- D-le Sima, dacă nu răspunzi la apelul Generalul, își va da demisia și cine va veni după el, va trage iar în legionari. Nu ai avut destui morți?

Sima dădea din cap negativ, iar Ică Antonescu insistă: Rămânerea Generalului la putere, depinde de răspunsul d-tale. Trebuie să mă întorc la București cu o declarație de atașament a mișcării față de General și fără nici o condiție.

- D-le Antonescu, înțelege că nu pot. Aș trăda pe cei morți și speranțele poporului într-o înnoire a țării. Poporul e alături de Generalul Antonescu, dar nu mai suportă pe tiran pe Tron.

- D-le Sima, trebuie să iei bine act de ce îți spun. Dacă mă întorc la București cu mâinile goale, Generalul se duce la Palat mâine dimineată și își prezintă demisia. Răspunderea de ceea ce va urma, va cădea asupra d-tale.”²⁹

Dar Sima nu a cedat. Din această cauză, discuția dintre cei doi s-a prelungit până la ora 5 dimineată, când Sima învins de argumentele lui Ică, că Generalul va demisiona, scrie de mână următoarea declarație: “În numele mișcării Legionare, salut cu bucurie numirea Generalului Antonescu în fruntea Statului și îl asigur de tot sprijinul și devotamentul tineretului legionar.”³⁰ Horia Sima, 6 septembrie 1940.

Sima i-a dat declarația lui Ică Antonescu și a coborât din mașină, mergând la ascunzătoarea lui, unde s-a aruncat în pat frânt de oboseală, iar Ică Antonescu a pornit-o cu mașina spre București. Nici unul nu știa că, în timp ce ei se contraziceau în mașină, Regele Carol al II-lea al României abdicase.

Iată ce se întâmplase la București. În seara zilei de 5 septembrie 1940, Carol se afla tot în birou, deși era ora 21. El aștepta ca Antonescu să evacueze poporul ce manifesta împotriva lui în fața Palatului. În loc de asta, mulțimea creștea ca un potop, gata să măture totul din cale. Carol stătea pe întuneric și privea pe fereastră, cum legionarii îmbrăcați în cămăși verzi agitau lumea prin cuvintele: “Carol este un criminal care a ucis pe românii patrioți, iar el a dat țara la dușmani. Să abdică!

Și puhoiul de oameni striga: "Jos cu tiranul Carol de pe tron! Să plece asasinul românilor cu jidanca Lupescu. Să abdice!"

Mulțimea se lipise de grilajul de fier al Palatului, iar câțiva legionari de frunte, ca profesorul Radu Gyr, profesorul Dobre și ofițerii Sandu Valeriu și Vică Negulescu s-au cățarat pe zid să fie văzuți de public și îl antrena să strige lozinci ostile la adresa lui Carol și a curtezanei Lupescu.

"În acel timp, focuri de armă se aud în jurul președinției, iar la ora 21 mulțimea atacă Prefectura poliției Capitalei. Alte focuri se trag în Piața Teatrului Național. Apoi manifestanții se îndreaptă către Palatul Regal, strigând: -Abdicare!... Abdicare!..."³¹

Carol disperat, îl cheamă pe Antonescu la Palat. El sosește la ora 21:20 și îl găsește pe Carol stând pe întuneric în compania generalului Coroamă. Carol sare de la birou și luându-i de braț pe cei doi generali, îi duce la fereastră, spunând:

-Priviți la ei, domnilor! De două zile strigă să abdic. Mi-e teamă că vor intra în Palat să mă omoare. Și întorcându-se către Antonescu, îi zice: "General Antonescu, fă ceva și pune capăt acestor agitații. Dacă nu ai alt mijloc, trage în manifestați."³²

Antonescu l-a privit drept în ochi pe Carol, apoi și-a mutat privirea la Coroamă și l-a întrebat:

Domnule General, dumneata tragi?

Eu nu trag. Nu pot să vărs sângele tineretului, a răspuns Coroamă.

Atunci nici eu nu trag, a răspuns Antonescu scurt.

-Aș putea să te arestez, General Antonescu, pentru neexecutarea ordinului.

-Da, Majestate, mă puteți aresta pe mine, dar nu puteți aresta un popor de 16 milioane care nu mai vrea să le fiți rege."³³

Și de aici, s-a încins o dramatică discuție între Carol și Antonescu, care a durat până la ora 23, timp în care Antonescu i-a făcut lui Carol rechizitoriul următor: "Majestate, eu am prevenit asta încă din anii 1933-34. Am raportat că în toată structura Statului au pătruns și s-au instalat până în locurile cele mai delicate din conducere, elemente etnice dușmănoase, care sunt străini de sufletul și inima neamului românesc. Acei care m-au acuzat atunci de xenofobie au primit de abia acum răspunsul.

Faptul că am văzut clar și la timp problema internă, mi-a atras pe nedrept urgia conducătorilor cu tot cortegiul de suferințe încă necunoscute de mulți și ce fel de umilințe îngrozitoare au fost pentru mine.

Eu am fost sacrificat, iar Generalul Angelescu cu consorțiul Uică, Glatz, Moruzof și Tătăreanu au continuat opera care astăzi a ajuns la deplină maturitate. De la generalul Măldărescu până la generalul Samsonovici, de la generalul Uică până la generalul Angelescu și de la acesta la generalul Argeșanu, toți miniștrii de război sunt vinovați de situația actuală."³⁴

-Cu alte cuvinte, Mă acuzi pe mine de tot ce se întâmplă azi în România? Mă acuzi pe mine de greșelile generalilor mei?, a rispostat Carol.

-Da, Majestatea Ta e vinovată. De zece ani poporul îndură teroarea, asasinatele, jaful și abuzul unui regim corupt și nerușinat. De zece ani, poporul român este umilit și ridiculizat de această doamnă Lupescu, pe care Majestatea Ta a instalat-o ca pe o Regină neîncoronată în casa Regală a României. Prin ea au fost

corupți demnitarii și prin ea străinii au jefuit această țară. Ca doamna Lupescu să poată face asta, Majestatea Ta a instalat un regim de teroare, care a dus la actuala furie a poporului ce o vedeți acum în fața Palatului.

Și arătând cu mâna spre Carol și apoi către el însuși, Antonescu a zis: "Către noi se îndreaptă în aceste momente pumnii înțelești de ură a 16 milioane de români."³⁵

-Doamna Lupescu nu s-a amestecat în treburile Statului. Ea a fost o persoană particulară în viața mea particulară ...

Antonescu nici n-a luat în seamă vorbele lui Carol, ci l-a acuzat în continuare:

"Prin guvernarea nenorocită a celor 10 ani, Majestatea Voastră a rupt în bucăți România Mare și a anulat marele rol al celor care au făcut-o mare, Regele Carol I și Regele Ferdinand.

Majestatea Ta va purta oprobiul strămoșilor pentru nefasta conducere a României, iar poporul niciodată nu va putea ierta că l-ați adus la mizerie și dezastru. În numele celor 16 milioane de români, Vă cer să abdicăți, pentru a salva măcar acum Statul Român de la mizeria și anarhia la care l-ați adus."³⁶

Carol stătea împietrit în picioare, iar Antonescu mergând spre iesire, a adăugat:

"Majestatea Voastră are timp de gândire până la ora 4 dimineața și a se consulta cu cine dorește."³⁷

Carol a rămas prăbușit în fotoliu. După ce a fumat câteva țigări, l-a sunat pe Urdăreanu și i-a spus:

-Cheamă imediat la Palat pe generalii Paul Teodorescu, Mihail, David Popescu, Baliff și Argeșanu.

La ora 24:30, toți acești generali erau prezenți în biroul lui Carol, iar Regele a ordonat următoarele: "General Popescu și general Argeșanu, veți mobiliza toate forțele polițienești până la ora 3 dimineața, să aresteze din pat pe toți legionarii din București.

Apoi Carol s-a adresat generalului Mihail și generalului Teodorescu: "Vă ordon să mobilizați toate regimentele din Capitală să fie pregătite de luptă. Cheamați și două regimente din Ploiești să vină la Palat."

Iar generalului Baliff i-a spus: "D-ta rămâi să preiei comanda Regimentului de gardă Regală, fiindcă vreau să-l arestez pe generalul Coroamă, că simpatizează pe legionari."

Apoi, marele strateg în crimă și conspirație a încheiat:

"Domnilor, ca să reușim, trebuie să atacăm prin surprindere și în toate locurile odată. Semnalul îl va da generalul Argeșanu, după ce îl va aresta pe generalul Antonescu, din reședința ce o are acum în Palatul Consiliului de miniștri. După ce l-ați arestat pe Antonescu și legionarii din Capitală, aduceți armata și jandarmii în Piața Palatului, să tragă cu mitraliera în manifestanți!"³⁸

Conspirația lui Carol ar fi reușit, dacă Serviciul Secret al Legiunii, din strada Săgeții Nr.1, nu ar fi semnalat-o la timp.

Acest post de observație discretă, era compus din legionarii Radu Ghenea, Alecu Ghica, Vasile Mailat, Ilie Niculescu și alții, care făceau de gardă zi și noapte.

Pe la ora 2 noaptea, ei au fost informați de curieri speciali, că masive concentrări de polițiști aveau loc în curtea Prefecturii București și că primiseră liste

cu numele legionarilor ce urma să-i aresteze, iar toate regimentele din Capitală erau în stare de alarmă, cu trupe înarmate scoase pe străzi, așteptând să dea atacul, după ce două regimente din Ploiești soseau la București.

Alecu Ghica fuge la reședința generalului Antonescu din Palatul Cantacuzino de pe Calea Victoriei și cere sentinelei să-l lase a intra la General, că are un mesaj urgent.

Ghica fuge pe scări până la camera unde Antonescu dormea, intră, îl trezeste și îi spune agitat: “D-le General, se semnalează mișcări convergente de trupe din provincie în Capitală, iar la Prefectura de poliție se pregătesc echipe să aresteze pe legionari. De la d-voastră emană acest ordin?”

Nu știu nimic. Eu n-am dat un astfel de ordin, zice Antonescu și sare din pat, ia telefonul și cere Statul Major, să-i confirme dacă erau adevărate cele spuse de Ghica.

Statul Major i-a confirmat că primise ordin de la Palat prin Urdăreanu, să scoată trupe pe străzi și Prefectura să mobilizeze pe toți polițiștii.

Roșu de mânie, Antonescu țipă la telefon:

-Vă ordon să contramandați toate ordinele de la Palat! Din acest moment, țara e sub Lege Marțială și nici un soldat, polițist sau jandarm nu se mișcă în România decât la ordinul meu.

Apoi i-a întins mâna lui Alecu Ghica, spunându-i: “Dacă nu erați d-voastră, aș fi fost arestat și poporul din Piața Palatului măcelărit. Acum, ajunge cu acest rege dement. Îi cer a doua oară și ultima oară să abdice.”

După ce Alecu Ghica a plecat, Antonescu s-a așezat la birou și i-a scris lui Carol următoarele:

“Sire,

M-am angajat să apăr cu trecutul, cu cinstea și viața mea, țara și Tronul.

Încercările mele de a găsi oameni cu adevărat patrioți și pricepuți, cu care să fac o echipă de redresare a Statului și de reînfrățire a Majestății Tale cu țara, au eșuat. Toți cer abdicarea Majestății Tale.

În fața acestei situații și a agitațiilor pe care eu nu pot să le înnek în valuri de sânge, pentru a arunca țara într-un război civil și a determina o ocupație străină, mă simt dator să supun și în Atrag însă serios atențiunea Majestății Tale, în privința răspunderilor grave care vor apăsa pe vecie asupra Majestății Tale, dacă nu dă ascultare imediat și fără ezitare cererii mele, care este și a Armatei și a țării.

General Antonescu,

București 6 Septembrie 1940.”⁴⁰

“La ora 4 fără 10 minute, lt. colonel M. Elefterescu este trimis la Palat cu scrisoarea Generalului Antonescu, prin care îi cerea din nou abdicarea, cu ordinul de a aștepta răspunsul Regelui, cel mai târziu până la ora 6 dimineață.”⁴¹

După ce Carol a citit scrisoarea lui Antonescu și-a sprijinit capul în mâini și a stat așa câteva minute. Apoi s-a uitat în gol cu privirea disperată a unui om care pierdea o coroană și cu mâinile tremurânde și-a aprins o țigară. După ce a fumat-o, a chemat-o la telefon pe amantă, spunându-i:

-Te rog să Mă ierți că te trezesc așa de dimineață..., dar Mă află într-o teribilă situație...

-Ce s-a întâmplat, Prințul meu?

-Acest Antonescu despre care am crezut că mi-e devotat, Mă forțează să abdic. Și cum i-am dat puteri absolute, eu sunt prizonierul lui, iar afară vulgul strigă după capul meu și al tău. Tu vezi o altă soluție, decât să abdic?

-Nu, să nu abdic! Arestează-l pe Antonescu și împușcă-l ca pe un câine. Ordonă soldaților să tragă cu mitralierele în manifestanți. Ți-am spus de marți să faci asta, dar nu m-ai ascultat...

-Ba da! I-am cerut lui Antonescu să tragă în manifestanți și de aici au început divergențele. A fost așa de impertinent și m-a ofensat teribil... Oh, de a-i ști ce mi-a spus! Și nu pot face nimic, decât să abdic.

-Nu abdica, Prințul meu! Dacă abdic, iar trebuie să plecăm în exil. Și știi ce zile negre am avut în primul exil...

-Nu am altă alternativă, Bibi. Sunt părăsit de politicienii pe care i-am răsfățat, sunt părăsit de armată și poporul e contra mea. De două zile și trei nopți strigă: "Să abdice trădătorul Carol! Dați-ne pe Lupeasca s-o judecăm noi!"

-Chou-chou, dacă tot trebuie să abdic, să o faci ca un adevărat Hohenzollern. Ia-l și pe Mihai cu noi, să nu mai aibă românii pe cine declara rege. Prin asta, arunci România în haos, că nu mai are o dinastie regală. În felul acesta, românii vor fi nevoiți să-și aleagă conducător un țigan de-al lor. Și ce răzbunare mai mare decât asta, vrei?...

-Ah, ce înțeleaptă ești tu Bibi! Așa am să fac, a zis Carol.

Între timp, Urdăreanu chemase la Palat pe președintele Curții Supreme și câțiva avocați, pentru pregătirea documentului de abdicare. Carol, ca un copil ascultător, le-a repetat ce-i spusese amanta Lupescu:

"Domnilor, eu abdic, dar să știți că iau cu mine în exil și pe fiul meu Mihai."⁴²

Când juriștii i-au explicat lui Carol, că asta ar putea să-l determine pe Antonescu de a-l aresta și să ducă la o sângeroasă lovitură de Stat, după care Mihai tot ar fi declarat rege, Carol a renunțat la plan. S-a așezat la birou și a scris actul de abdicare următor:

"Români,

Vremuri de adâncă tulburare și îngrijorare trec peste scumpa Mea țară. De acum 10 ani când am luat locul de adâncă răspundere de a fi cărmaciul patriei Mele, fără răgaz, fără odihnă și cu cea mai desăvârșită dragoste, M-am străduit de a face tot ce conștiința Mea îmi porunea pentru binele României.

Azi, zile de vitregie nespusă îndurerează țara, care se găsește în fața unor mari primejdii. Aceste primejdii, vreau din marea Mea dragoste pentru acest pământ în care M-am născut și crescut, să le înlătur, trecând astăzi fiului Meu, pe care știu cât de mult îl iubiți, grelele sarcini ale domniei.

Făcând această jertfă pentru salvarea patriei, înalt cea mai caldă rugăciune ca ea să fie cât mai folositoare.

Lăsând poporului Meu pe scumpul Meu fiu, rog pe toți românii să-l înconjoare cu cea mai caldă credință și dragoste, ca să poată găsi în ele reazemul de care are nevoie în greaua-i răspundere ce de azi înainte apasă pe umerii săi fragezi.

Țara Mea să fie păzită de Dumnezeuul părinților noștri, care să-i hărăzească un cât mai falnic viitor.

Trăiască România!

Carol R.

București, 6 septembrie 1940.”⁴³

Din textul abdicării, se poate vedea cât de abil a fost Carol, evitând să scrie cuvântul “abdic”, spunând doar, “trec grelele sarcini ale domniei pe umerii fiului meu.”

Pe baza acestei neclare declarații de abdicare, Carol și-a lăsat o porțiță de a reveni pe tron. Timp de 7 ani el a făcut tot felul de încercări să revină în țară, plătind bani grei unor preoți și evrei din New York, să-i facă reclamă bună prin ziare, mituind și pe un diplomat sovietic, să-i transmită lui Stalin rugămintea sa, de a-l ajuta să ia tronul înapoi. Carol își motiva pretențiile la Tronul României, spunând cu nerușinare: “Eu n-am abdicat, ci l-am lăsat pe fiul meu Mihai să-mi țină locul, fiindcă generalul Antonescu m-a forțat să plec din țară..”

La ora 6,10 dimineața, Carol a predat actul de abdicare în mâna colonelului Elefterescu, care în grabă l-a dus generalului Antonescu.

“La ora 8 dimineața, Voevodul Mihai este declarat rege și depune jurământul în fața Generalului Antonescu, a Patriarhului țării și a D-lui Lupu, Prim Președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție.”⁴⁴

Poporul român a respirat ușurat că scăpase de un criminal, un imoral și un trădător, fără să-și imagineze atunci, că progenitura lui Carol, urma să fie și el un trădător la 23 august 1944...

La ora 13, Horia Sima a sosit în Capitală și s-a dus direct la președinție să-l întâlnească pe Antonescu, care l-a întâmpinat cu vorbele: “Ei, ai văzut d-lă Sima că l-am dat jos pe Carol?”⁶³

- D-le General, vă felicit din toată inima. Ați făcut un mare serviciu țării și istoria Vă va fi recunoscătoare. În numele mișcării Legionare, Vă mulțumesc că ați dat ordin să fie eliberați legionarii arestați cu prilejul luptelor de la Brașov și Constanța. Acum suntem la dispoziția d-voastră. Ce putem să facem?, a întrebat Sima.”

- Iată o chestiune urgentă. Regele Carol pleacă în noaptea asta cu un tren special spre Timișoara și de acolo spre Iugoslavia. Eu i-am garantat securitatea personală și m-am învoit să-și ia toate lucrurile de valoare ce le are el și Doamna Lupescu. Nu mă puteam opune, că e în interesul meu și al țării să scăpăm de el cât mai repede.

- Dar sunt informat că Regele a cerut să fie încărcate în vagoane și lucruri cari nu sunt ale lui și cari aparțin Statului Român. O colecție prețioasă de tablouri, aurării, argintării și altele... A despuiat literalmente Palatul. Eu nu pot să fac nimic să opresc acest jaf, dar mă doare inima. Mi-am dat cuvântul de onoare să plece cu toate lucrurile. Așa că, ceea ce nu pot eu să împiedic, puteți face D-voastră. Trebuie oprit trenul la Timișoara și să faceți perchiziție în vagoane. Sunt speriat de jaful ce l-a făcut.

- D-le General, în principiu sunt de acord de a opri acest jaf monstruos. Dar ne lipsește timpul material ca să organizăm interceptarea trenului. Trebuie să trimit un curier și nu ajunge la timp, a zis Sima.

- Am eu o soluție, a zis Antonescu. Curierul pleacă mâine dimineață cu avionul și va ajunge înaintea trenului la Timișoara. D-ta cheamă pe cine crezi că ar putea îndeplini această misiune, iar eu îl chem pe generalul Jienescu să vină încoace.”⁴⁵

Sima l-a chemat la telefon pe comandantul legionar Boldeanu, iar Antonescu l-a chemat pe generalul Jienescu, căruia i-a ordonat:

“Să pui un avion la dispoziția d-lui Boldeanu, să-l transporte mâine dimineață la Timișoara.”⁴⁶

După ce au stabilit ora plecării, Sima cu Boldeanu au plecat. Ajunși în stradă, Sima i-a spus lui Boldeanu: “Fă ce-ți cere Generalul. Pune pe legionari să perchezitioneze vagoanele și să coboare din tren ce aparține Statului. Dar nu te atinge de Rege. Răspunzi cu capul pentru asta.”⁴⁷

Datorită ordinului dat de Horia Sima, să nu se atingă de Carol spre a nu fi acuzați de “regicid”, marele criminal Carol a scăpat cu viață din România. Legionarii nu vor mai avea altă ocazie să-l pedepsească pentru crimele comise împotriva lor și nici pentru cele 60 de milioane dolari furați de la Statul Român. Carol va trăi “regește” din acești bani cu amanta Lupescu și slugăriți de Ernest Urdăreanu, prin Spania, Mexico, Brazilia și Portugalia, unde sau stabilit în 1947.

*

Îndată ce a fost anunțată abdicarea lui Carol, sentinelele și-au reluat postul la cele două intrări, iar în curtea Palatului, au apărut legionari îmbrăcați în cămăși verzi și, cu pistolul la sold l-au păzit pe Carol să nu fie atacat de poporul furios. Ce ironie! Legionarii păzeau viața celui care fusese călăul lor...

Pe la ora 20, a apărut la Palat și curtezana Lupescu, ducând în lesă 2 câini, iar la spatele ei, Inspectorul de poliție Bianu ducea în lesă alți 6 câini, urmați de doi polițiști, care cărau cu greu două valize cu bijuteriile ei. Carol i-a ieșit înainte și a îmbrățișat-o, zicându-i:

-Vai ce lungi și grele au fost aceste trei zile fără tine! Hai să mâncăm, scumpa mea, că transportul lucrurilor la tren nu sa terminat. Urdăreanu are grijă de asta.

După ce au servit masa și au băut câteva coniacuri să uite de amărăciune că plecau în exil, cei doi amănți s-au prins de mână și au pornit să dea o raită prin Palat, în semn de bun rămas.

Au trecut prin toate camerele unde au trăit în lux și desfătare și au privit cu regret la spendorile ce trebuiau să le părăsească. Apoi s-au dus în sala Tronului, unde Carol s-a desprins de mâna amantei, a pășit spre Tron și s-a așezat pe el. De acolo, s-a uitat la femeia pentru care n-a putut fi încoronat ca rege și pentru care pierdea definitiv Coroana și i-a spus:

-Niciodată nu mi-am imaginat, că voi fi forțat să părăsesc acest Tron. Eram așa de sigur că te voi face regina României!...

Carol a coborât de pe Tron ca un om ce purta o grea povară pe spate și s-a prins cu mâinile de umerii amantei, ascunzându-și fața plină de lacrimi în părul ei roșu, care îi plăcuse atât de mult...

Când s-au întors la birou, Urdăreanu i-a informat că totul fusese încărcat în tren și mașina îi aștepta, să-i ducă la gară.

Era o noapte calmă, cu cerul înstelat pe care strălucea o lună plină, ce-și revărsa razele argintii peste orașul București, mângâiat de un zefir ce purta miresmele florilor de septembrie.

Era 1 noaptea, când Carol a apărut grav, îmbrăcat într-un costum de sport gri, cu o pălărie pe cap cu boruri mari și cu ochii acoperiți de niște ochelari fumurii.

ținea pe brațul stâng un pardesiu de voiaj, iar cu mâna dreaptă, o sprijinea de braț pe amanta Lupescu să coboare treptele de marmură ale Palatului.

Curtezana Lupescu era îmbrăcată într-un taior de vară de culoarea tutunului și peste umeri purta o capă de vulpi argintii. Pe cap avea o pălărie fistichie, al cărui bor îi acoperea un ochi. Machiată de parcă mergea la teatru, își ținea poșeta pe brațul drept și se sprijinea de Carol pe stânga, călcând cu greu din cauza tocurilor foarte înalte de la pantofi. Când a dat cu ochii de Urdăreanu și suita ce-o aștepta la capătul scării, l-a zâmbit ca o vedetă de cinema, ce pleca într-un voiaj de plăcere...

Ajunșă la capătul scării, curtezana Lupescu și-a întors capul și a aruncat o ultimă privire spre locul unde domnise 10 ani ca "Regina Duduia" și hotărâse destinul românilor din alcovul Regelui Chou-chou...

Apoi au ieșit amândoi în curtea din fața Palatului și au urcat într-un automobil mare și negru. Escortați în față și în spate de câte o mașină plină cu polițiști, au pornit cu viteză spre Gara Băneasa.

Din fuga mașinii, au revăzut Pavilionul Flora de pe șoseaua Kisselef, unde cu 15 ani în urmă s-au întâlnit sub teii înfloriți de mai... Atunci Carol avea 32 de ani și Magda Lupescu 29 de ani. Acum, el era un bărbat de 47 ani și ea o femeie de 44 ani.

Curtezana Lupescu și-a întors capul către Carol și i-a șoptit suspinând:

-Anii noștri frumoși și timpul nostru de glorie, au rămas în urmă, Prințul meu!...

Ajunși la Gara Băneasa, Carol cu amanta Lupescu s-au dat jos din mașină și în grabă au mers pe peron, unde erau așteptați de o companie de soldați, câțiva ofițeri și polițiști și Urdăreanu cu cele 28 de persoane care pleau cu ei în exil. Nu era nimeni din partea Casei Regale și nimeni din partea generalului Antonescu.

În acea tăcere sinistă de pe peron, Carol încerca să pară calm și indiferent că pleca în exil, dar sub mustață, i se vedeau buzele uscate cum tremurau. A aruncat o privire peste lumea de pe peron și-a luat amanta de braț și a condus-o la scara vagonului. Apoi Carol s-a întors către audiență și a salutat-o schițând un zâmbet amar, iar militarii în poziție de drepti, iau dat onorul pentru ultima oară.

Ascunzându-și ochii în lacrimi după ochelarii fumurii, Carol a susținut-o de braț pe amantă să urce în tren, apoi a pășit și el după ea și, au dispărut din vedere.

Locomotiva a șuierat de câteva ori, roțile s-au mișcat și trenul a pornit cu viteză, ducându-l în exil pe fostul Rege Carol al II-lea și pe amanta sa, Magda Lupescu-Wolf.

NOTE

1. Horia Sima în "Sfârșitul unei domnii sângeroase" p.421: "Se va termina cu Horia Sima și..."
2. Idem, p.422: "Colonelul Dietrich să ocupe România și..."
3. Idem, p.407-408-409: Textul manifestului scris de Horia Sima.
4. Idem, p.428: "Fac un guvern cu profesorul Ion Codreanu..."
5. Idem, p.426-427: "Salutul meu de a-l vedea liber pe General"
6. Idem, p.428: "Nu vă duceți".
7. Idem, p.441: "Sima a plecat spre Brașov".

8. Idem, p.442: "Atacul să ocupe Radio Bod din Braşov..."
9. Idem, p.444: "Donat şi Sălceanu loviţi mortal".
10. Idem, p.446: "Atacul la Jandarmeria Braşov".
11. Idem, p.447-448: "Atacul la Palatul Telefoanelor Braşov".
12. Idem, p.448 la 451: "Atacul la Chestura de Poliţie Braşov".
13. Idem, p.451 la 454: "Atacul la Cazinoul Militar Constanţa".
14. Idem, p.454-455: "Atacul la Legiunea Mobilă pe Dobrogea".
15. Idem, p.455: "Atacul la Legiunea de Jandarmi Rurală".
16. Idem, p.455-456: "Atacul de la Inspectoratul Constanţa".
17. Idem, p.457: Atacul la Gara Constanţa".
18. Idem, p.461: "Garda de Fier arată ostilitate Axei..."
19. Idem, p.458: "Foc la Palatul Regal".
20. Idem, p.459: "Să abdice Regele Carol al II-lea!"
21. Idem, p.459: "Sandu Valeriu cere abdicarea Regelui".
22. Şt. Lache şi Gh. ţuţui în "România la Conferinţa de Pace de la Paris din 1946" p.39: "Nu voi da nici un sprijin Regelui".
23. Preşedinţia Consiliului de miniştri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.I p.44-45: "Valer Pop propune pe generalul Ion Antonescu ca prim ministru".
24. Idem, p.43: "Majestatea Sa Regele numeşte pe Generalul Ion Antonescu, ca Preşedinte al Consiliului de miniştri".
25. Horia Sima în "Sfârşitul unei domnii sângeroase" p.471: "Legionarii să se alăture Tronului..."
26. Idem, p.468-469: Discursul lui Horia Sima.
27. Idem, p.469: "Organizaţi manifestaţii contra Regelui..."
28. Preşedinţia Consiliului de miniştri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.I p.71: Decretul Regal Nr.3052.
29. Horia Sima în "Sfârşitul unei domnii sângeroase" p.475: "Răspunderea va cădea asupra..."
30. Idem, p.476-477: declaraţia lui Horia Sima.
31. Preşedinţia Consiliului de miniştri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.I p.45: "Focuri de armă, mulţimea atacă Prefectura şi..."
32. Horia Sima în "Sfârşitul unei domnii sângeroase" p.473: "Trage în manifestaţi".
33. Idem, p.473: "Atunci nici eu nu trag".
34. Preşedinţia Consiliului de miniştri sub g-ralul Antonescu în "Pe Marginea Prăpastiei" Vo.I p.55 la 63: "Toţi miniştrii de război sunt vinovaţi de situaţia actuală".
35. Idem, p.61: "Către noi se îndreaptă pumnii a 16 milioane de români".
36. Idem, p.45: "Vă cer să abdicaţi".
37. Idem, p.45: "Aveţi timp de gândire până la 4 dimineaţă".
38. Horia Sima în "Sfârşitul unei domnii sângeroase" p.479: "Să tragă cu mitraliera în manifestaţi".
39. Idem, p.479-480: "Aş fi fost arestat şi poporul măcelărit..."
40. Preşedinţia Consiliului de miniştri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.I p.74: Scrisoarea prin care generalul Antonescu cerea abdicarea Regelui Carol.
41. Idem, p.46: "Col. Elefterescu trimis la Palat cu scrisoarea".
42. Idem, p.46: "Iau în exil şi pe fiul meu Mihai".
43. Idem, p.75: "Textul abdicării scris de Regele Carol al II-lea".
44. Idem, p.47: "Voevodul Mihai declarat rege".

45. Horia Sima în “Sfârșitul unei domnii sângeroase” p.485-p.486: “Am eu o soluție”.
46. Idem, p.486: “Să pui un avion la dispoziția D-lui Boldeanu”.
47. Idem, p.487: “Percheziționați, dar nu vă atingeți de Rege”.

CAPITOLUL 25

7 SEPTEMBRIE 1940 LA 21 IANUARIE 1941 CRIMELE REGEȘII CAROL AL II-LEA ÎN FAȚA JUSTIȚIEI PRĂBUȘIREA GĂRZII DE FIER

După plecarea lui Carol, Antonescu i-a spus Regelui Mihai, că la 20 de ani neîmpliniți era prea tânăr și lipsit de experiență să conducă țara, oferindu-se să ia el răspunderea. Mihai a fost de acord și Antonescu și-a adăugat la funcția de Președinte al Consiliului de miniștri și pe cea de Conducător al Statului Român. Având puteri absolute, cu o mână de fier a început să facă ordine în haosul lăsat de Carol.

Zi și noapte a lucrat ajutat de trei oameni: avocatul Mihai Antonescu, colonelul Rioșeanu și colonelul Dragomir. Zilnic dădea comunicate de abrogare a legilor carliste și decreta legi ce reflectau spiritul național românesc. A desființat Parlamentul, pe consilierii regali, Partidul Națiunii și Straja țării, spunând poporului prin radio și presă, că vor avea alegeri libere pentru un nou Parlament, care va da țării o nouă Constituție. Pentru asta, Antonescu avea nevoie de un partid agreat de popor și cum țărăniștii lui Maniu și liberalii lui Brătianu erau compromiși și detestați de popor, el s-a adresat Gărzii de Fier în 12 septembrie 1940, cu acest apel:

“Dragi Legionari,

Puterile răului au fost pentru todeauna înfrânte. Cu ajutorul destinului, învierea Patriei a venit și cu ea biruința voastră și a mea.

Îngenunchiați și cinstiți cu pietate pe Căpitanul vostru de ieri. Jertfa lui o merită cu prisosință.

Țara vă cere să începeți alături de mine fără șovăire și fără precupețire, în unire și iubire, munca de îndreptare și de reconstrucție la care am pornit. Este îndemnul meu de astăzi. Ascultați-mă și urmați-mă.

General Antonescu.”¹

Horia Sima răspunde la acest apel prin declarația următoare:

“Mișcarea legionară răspunde cu toată însuflețirea și toată bucuria la chemarea Generalului Antonescu, fiind gata să-l urmeze în orice împrejurare și să se identifice cu ființa noului Stat.”²

Iar în 14 septembrie 1940, Regele Mihai dă următorul Înalt Decret:

“Mihai I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională Rege al României, la toți de față și viitori sănătate.

Am decretat și decretăm:

1. Statul Român devine Stat Național Legionar.

2. Mișcarea legionară este singura mișcare recunoscută în noul Stat, având ca țel ridicarea morală și materială a poporului român și dezvoltarea puterilor lui creatoare.

3. Domnul General Ion Antonescu este Conducătorul Statului Național Legionar și șeful Regimului Legionar.

4. Domnul Horia Sima este Comandantul mișcării Legionare.

5. Cu începere de la data acestui Înalt Decret, orice luptă între frați încetează. Dat în București la 14 Septembrie 1940.

Mihai I.”³

În aceeași seară, demnitarii noului guvern au depus jurământul în fața generalului Antonescu și nu în fața Regelui Mihai, cum ar fi fost normal. Era începutul unui lanț de umilințe pentru Mihai, ce vor merge până acolo, că Antonescu îl va ține departe de treburile țării, va țipa la el ca la un servitor, îl va îmbrânci într-un tren că sosise prea târziu la o inspecție, îi va lua pe aghiotantul preferat, Vergotti, și-l va trimite pe front, pe motiv că-i făcea curte Reginei mamă Elena și va trimite pe front și pe Ionel Stârcea, prietenul intim a lui Mihai, pe motiv că îl antrena la beții și imoralități, apoi îl va ofensa pe Mihai trimițându-l cu jandarmii înapoi la Palatul Peleş, în timpul rebeliunii din ianuarie 1941, când el venea cu mașina spre București să calmeze situația.

Pe lângă cele două funcții în guvern, Antonescu a luat și portofoliul de Ministru al Apărării Naționale. Posturile cheie le-a dat legionarilor, numindu-l pe Horia Sima ca Vicepreședinte al Consiliului de miniștri și pe Traian Borobaru, secretarul lui.

L-a numit pe Mihail Sturdza, Ministru de Externe și pe avocații Mircea Vlasto și Alexandru Crețianu, colaboratorii lui.

Pe generalul Constantin Petrovicescu l-a numit Ministru de Interne și ca Secretar General pe dr. Victor Biriș.

Traian Brăileanu a fost numit Ministrul Educației Naționale și ca Secretar General pe Vladimir Dumitrescu.

Vasile Iasinschi devine Ministrul sănătății și Secretar General dr. Alex. Popovici.

Numește pe Alexandru Constant, Subsecretar de Stat la Presă și propagandă și Secretar General pe Emil Bulbuc.

Constantin Papanace este numit Subsecretar de Stat la Finanțe, iar Corneliu Georgescu, Subsecretar de Stat la Economie și Secretar General pentru Colonizări și populația Evacuată, iar Sterie Duliu, ca Secretar General.

Restul ministerelor au fost date la ofițeri superiori și civili ce nu făceau parte din Garda de Fier, dar care nu fuseseră instrumentele lui Carol.

Antonescu a măturat pe toți prefecții militari ai celor 55 de județe, care spânzuraseră 151 de legionari și i-a înlocuit cu legionari. L-a numit pe Alecu Ghica șef la direcția generală a Siguranței și poliției și pe Colonelul Ștefan Zăvoaianu, șef al Prefecturii Capitalei, cu Stelian Stănicel ca secretar al lui.

Fiindcă Antonescu se temea de o lovitură de Stat carlistă, i-a cerut lui Sima să-i dea o gardă de legionari ca să-l păzească. Sima s-a conformat și așa s-a născut Poliția legionară. O gardă de legionari înarmați pe motociclete, îl însoțeau pe Antonescu în orice ocazie.

Aceste schimbări în structura Statului Român erau pe placul poporului, căci aveau pentru prima oară un guvern naționalist ce era format numai din români, toți oameni de onoare și patrioți. Asta însă, i-a nemulțumit pe țărăniști și liberali și mai ales pe evrei, că nu mai era loc de jefuit nimic în România legionară.

Mulți evrei au părăsit România, trecând granița clandestin la ruși, așa cum intraseră, iar cei bogați căutau să-și vândă averile la nemții și ungurii din Ardeal, ca apoi să fugă. Evreii fugeau, deși guvernul legionar nu luase nici o măsură împotriva lor. Antonescu cu Sima erau preocupați să restabilească liniștea în țara mutilată și să aducă în fața Justiției crimele Regelui Carol al II-lea și a complicilor săi. Dar evreii fugeau, fiindcă știau că vor fi trași la răspundere pentru compli-citatea lor în asasinarea lui Codreanu și a sutelor de legionari, cât și pentru distrugerea comerțului românesc.

Mai era ceva foarte urgent pentru guvernul legionar. Să restabilească onoarea Casei Regale compromisă de țiitoarea Lupescu. Guvernul a chemat în țară pe mama lui Mihai și ea a răspuns bucuroasă că vine.

În ziua de duminică 15 septembrie 1940 la ora 10 dimineața, Regina mamă Elena a revenit în țară, după 10 ani de exil, gonită de Carol să-i facă loc curtezanei Lupescu.

Mihai și-a îmbrățișat mama pe peronul din Gara Mogoșoaia, în uralele legionarilor ce făceau de gardă pe peron. I-a zis bun venit generalul Antonescu, iar soția generalului Prezan i-a oferit un buchet de flori. Apoi Elena cu Mihai au fost conduși cu mașina la Patriarhie, unde au asistat la un TeDeum.

După asta, Mihai cu mama sa s-au întors la Palatul Regal cu toată suita, unde în sala Tronului, Antonescu le-a prezentat pe membrii noului guvern în frunte cu Horia Sima și corpul diplomatic străin.

În fața Palatului Regal se strânsese o masă de oameni, care strigau: “Bine ai venit Regină Elena!

Elena cu Mihai au ieșit în balcon și au mulțumit poporului care îi aclama: “Trăiască Regele Mihai! Trăiască Regina mamă Elena?”

*

Horia Sima cere generalului Antonescu să ordone o anchetă asupra celor care au torturat și asasinat pe legionari, dându-i o listă cu numele a 500 de persoane. Pe listă figurau și demnitarii: Tătărăscu, Ghelmegeanu, Radu Loby, secretarul lui Armand Călinescu, Eugen Titeanu, Eduard Mirto, generalii Ilcuș, Țenescu și Argetoianu, cât și profesorul Iorga.

Antonescu a selectat 100 de persoane ca fiind cele mai vinovate, restul voind să-i pedepsească pe linie administrativă, zicând lui Sima: “Domnule Sima, sunt îngrozit de ce-am văzut la Predeal. Atâtea cruci!... Atâția tineri în floarea vieții să fie uciși!... Am să-i pedepsesc pe acești ticăloși de o să mă pomenească istoria.”⁴

Generalul Antonescu s-a ținut de cuvânt și dă un decret în 23 septembrie 1940, prin care constituie Comisia specială de anchetă criminală, sub conducerea Consilierului de la Curtea de Casații, Eugen Bănescu, care imediat a emis mandate de arestare a celor aflați pe listă.

“Aflând de arestări, Vasile Parisianu Director al Prefecturii București, la ordinul căruia legionarii arestați au fost torturați, omorâți și duși la crematoriu, fuge în Iugoslavia.

Colonelul Dumitru, Președinte al Tribunalului Militar București, care a condamnat pe nedrept pe Corneliu Codreanu și miile de legionari, se ascunde așa de bine, că n-a putut fi găsit niciodată.

Generalul Gabriel Marinescu, Prefect de București și instrumentul de crimă și jaf al Regelui Carol al II-lea, fuge în Banat și se oprește la Băile Herculane, pe unde voia să treacă granița în Iugoslavia. Polițiștii legionari îl identifică și îl arestează.”⁵

Maiorul Alexandru Popescu-Marinarul, comandant al Legiunii de Jandarmi Constanța, care a ucis cu mâna lui trei preoți legionari, fuge din oraș și se ascunde. Poliția legionară răscolind toată Dobrogea, îl găsește la moșia lui din sudul provinciei, în halat și papuci de casă și îl arestează.

Colonelul Dumitru Negulescu, Președinte al Tribunalului Militar Cluj, care condamnase ilegal sute de studenți la ani grei de închisoare și îi predase polițiștilor și jandarmilor spre a fi executați în taină, fuge de la Cluj la Sibiu unde stătea ascuns. Poliția legionară îl descoperă și îl arestează.

Este arestat Mihail Moruzov, Director al Serviciului Secret al informațiilor, la cererea Generalului Antonescu. Moruzov îi înscenase procesul de bigamie.

Este arestat colonelul Gherovici, Comandantul închisorii Jilava, care a ordonat îngroparea în curtea închisorii a celor 14 legionari asasinați, a semnat actul de deces că fuseseră împușcați și nu strangulați și a deschis groapa ordonând să se toarne vitriol peste cadavre. Și ca să nu-i scoată cineva din mormânt, a ordonat să se toarne o placă de beton de 30 de tone. Tot el a dat un premiu de 20 de mii lei jandarmului Sârbu, pentru că îl sugrumase pe Corneliu Codreanu.

A fost arestat Victor Iamandi, Ministru de Justiție între anii 1938-1940, sub care s-au petrecut toate ilegalitățile în tribunalele din România.

Este arestat sublocotenentul Traian Ginghița, care a tras cu mitraliera în cei 32 legionari din lagărul Vaslui.

Este arestat Vasile Zeciu, Prim-Procuror al Tribunalului Militar București, care a dresat dosarul lui Corneliu Codreanu și a semnat actul lui de deces și a celor 13 legionari, că au murit prin împușcare fugind de sub escortă și nu prin strangulare.

Este arestat maiorul Aristide Macoveanu, care a ordonat strangularea celor 4 legionari în prima dubă. Cu el odată, a fost arestat și maiorul Iosif Dinulescu de la Jandarmeria Ilfov, care a condus cele două dube de la Râmnicu Sărat la Jilava și a ordonat asasinarea celor 14 legionari în pădurea Tâncăbești.

Este arestat generalul Gheorghe Argeșanu, fost Prim-Ministru, care a organizat masacrul legionarilor din 21-22 septembrie 1939 și i-a spânzurat de stâlpi.

Este arestat colonelul Anibal Panaitescu, care a condus torturarea Răzbnătorilor.

Este arestat generalul Ion Bengliu, Inspector General al Jandarmeriilor, care a organizat asasinarea lui Corneliu Codreanu cu cei 13 camarazi și a altor sute de legionari, crime pentru care a primit de la Carol un premiu de 4 milioane lei.

A fost arestat Radu Pascu, Prim-Președinte al Curții de Apel Militare București, care a respins ilegal recursul lui Corneliu Codreanu.

L-au arestat pe Nicki Ștefănescu, Director al Siguranței Statului, care a ordonat schingiuirea ca metodă de anchetă a legionarilor și care l-a anchetat și pe Sima.

Este arestat Ion Panova, Chestor de poliție, care a torturat și ucis în băști pe legionari și l-a torturat personal și ucis pe inginerul Sterie Ciumeti. Împreună cu el

au fost arestați agenții Petre Malensci, Niculescu Bonea, Laurențiu Constantinescu, Nicolae Găman și Ion Iordache, zis Iordăchescu.

Este arestat comisarul Pavel Patriciu de la Prefectura Capitalei, sub comanda căruia se aplicau torturile asupra arestaților.

Îl arestează pe polițistul Otto Reiner, care a intrat prin forță în locuința profesorului Vasile Christescu și l-a împușcat. Când Christescu a căzut jos doar rănit, Otto Reiner a sărit pe el și l-a sugrumat, apoi personal i-a dus trupul la crematoriu.

Sunt arestați agenții de poliție, frații Iulius Horvath și Victor Horvath, care au torturat pe mulți și pe Ion Roth Jelescu și Parfenie Serafim, pe care apoi l-au dus la crematoriu de viu.

Este arestat Mihail Vârfureanu, fost comandant legionar, agentul lui Armand Călinescu, care prin trădare a dus la moarte sute de legionari și pe Nicoleta Niculescu. Cu el odată a fost arestat și studentul Virgil Diculescu.

Sunt arestați jandarmii care au asasinat prin strangulare pe cei 14 legionari în drum spre Jilava. Primul este călăul lui Corneliu Codreanu:

1. Constantin Sârbu,	8. Gheorghe Oancea,
2. Gheorghe Niculescu,	9. Ion Stănciuc,
3. Constantin Popescu,	10. Neacău Crăciun,
4. Nicolae Zăinescu,	11. Ștefan Nițu,
5. Vasile Moisescu,	12. Ion N. Cașotă,
6. Vasile Tașcă,	13. Tudor Petre,
7. Nicolae Buladra,	14. Barabas Ion.

Sunt arestați 23 de agenți de poliție care au torturat și ucis în bățai pe legionari:

1. Constantin Bouleț,	12. Botu Marius,
2. Nicolae Lescenco,	13. Tudor Miron,
3. Nicolae Boboceă,	14. Dumitru Marin
4. Dumitru Bilega,	15. Ichim Gavrilă
5. Nicolae Bilega,	16. Mihai Radu,
6. Petre Gheorghiu,	17. Ion Balint,
7. C-tin. Culețcu,	18. Gheorghe Comșa,
8. Marin Georgescu,	19. Eugeniu Zugravu,
9. Spiru Dumitrescu,	20. Paraschiv Coman,
10. Stanciu Lolescu,	21. Nicolae Blănuță,
11. Ghe Boghici,	22. Olimpiu Mărculeț
	23. Nicolae Bărbulescu.” ⁶

Acești 65 de arestați au fost interogați de Comisia de anchetă, care a emis numai 33 mandate de detențiune la închisoarea Văcărești, pe restul de inculpați voind să-i lase liberi până se termină judecarea lor.

“Prefectul poliției, colonelul Zăvoianu, s-a opus, cerând ca toți inculpații să fie depuși la închisoarea Jilava. Comisia de anchetă s-a opus la asta și s-au făcut demersuri, după care s-a obținut o modificare a regulamentului prin Decretul Nr. 3521 din 17 octombrie 1940, prin care trebuiau să fie arestate și depuse la Jilava și persoanele în stare de prevenție. Astfel că, toți cei 65 de inculpați au fost închiși la Jilava, repartizați în 19 celule din Fortul Nr.13, sub pază militară obișnuită, dar

dublată de polițiști legionari. De menționat, Fortul 13 era aceeași clădire unde fusese închis și Corneliu Codreanu.

Între 4 octombrie și 26 noiembrie 1940, Comisia de anchetă criminală a ținut 38 de ședințe, a luat 61 de interogatorii, 58 declarații de la martori și informatori și au dresat 32 procese-verbale de confunțări între arestați. Comisia a făcut descinderi la domiciliul generalului Bengliu, la Crematoriul Cenușa, cât și la Închisoarea militară Jilava.”⁷

Când s-a aflat din gura asasinilor, că ei primiseră ordin de la Palat prin Urdăreanu, să-l strangleze pe Codreanu cu cei 13 camarazi, Comisia de anchetă criminală a emis mandat de arestare și pentru Ernest Urdăreanu. Cum el era fugit cu Carol și Duđuia în exil și se stabilise cu ei în Spania, Antonescu a trimis o cerere generalului Franco, să-l extrădeze pe Urdăreanu.

Generalul Antonescu l-a numit pe Consilierul de Curte de Casații Petit, să cerceteze cât au furat demnitarii carliști de la Statul Român și să-i aresteze. Petit s-a conformat și a arestat câțiva demnitari, printre care și pe Teofil Sidorovici, fost comandant la Straja țării.

Când în 23 noiembrie 1940, Petit a descoperit că 6 milioane de lei lipseau de la Straja țării, Teofil Sidorovici s-a împușcat în locuința sa, unde era ținut cu domiciliul forțat.

Un alt demnitar care s-a sinucis a fost profesorul Petre Andrei de la Universitatea Iași, fost ministru al Educației Naționale și fruntaș în Partidul Țărănesc. El era un adept al marxismului și un mare dușman al legionarilor. În 4 octombrie 1940, polițiștii legionari au venit la locuința sa să-i facă o percheziție. În timp ce aceștia căutau prin documentele lui, Petre Andrei în altă cameră s-a sinucis.

Prefectul Zăvoianu arestase pe comisarul Davidescu, care mutilase pe Nicoleta Niculescu și îi aruncase trupul la crematoriu. Davidescu era ținut în arestul subteran al Prefecturii, unde era anchetat de polițiști legionari.

Tot acolo erau închiși și comisarii Suciu, Ralea, Paul Voinescu, acuzați că asasinaseră legionari prin bătăi sălbatice. Era acolo și Ionel Dumitrescu, bine cunoscut din torturile aplicate lui Ion Roth Jelescu și lui Parfenie Serafim, trimis de el la crematoriu de viu.

Deși Comisia de anchetă lucra câte 10 ore pe zi să poată termina, dat fiindcă erau implicați 55 de prefecți, 55 de comandanți de jandarmi cu sute din executanții lor, miniștri, sute de comisari cu executanții lor și sute de polițiști, cât și sute de martori, lucrările mergeau încet.

Horia Sima s-a plâns Generalului că cercetările se târăneau, la care el i-a spus:

“Fii liniștit, domnule Sima, voi pedepsi pe ticăloșii cari au asasinat pe legionari cu toată strășnicia, dar nu vreau să vărs sânge.

- Ce înțelegeți prin asta, Domnule General, a întrebat Sima.

- Vor fi condamnați la pedepse grele, dar nu la pedeapsa cu moartea. Îmi repugnă să vărs sânge...”⁸

După această discuție, Horia Sima a devenit foarte circumspect, de ce Generalul nu voia să-i pedepsească pe asasini cu moartea, când existau probe zdrobitoare împotriva lor și cercetând, a aflat de ce.

Generalul își schimbase gândul, fiindcă se lăsase influențat de Ică Antonescu, care pledase în fața lui pentru salvarea celor 65 de la moarte, motivând

că erau militari care executaseră ordinul superiorilor și a-i pedepsi cu moartea ar fi nemulțumit Armata. Asta a atins coarda simțitoare a Generalului care își iubea "clanul" și a decis să-i lase în viață.

Ică Antonescu însă, a speculat decizia Generalului și a luat bani de la rudele celor 65 de arestați, promitându-le că îi va elibera în timp, lucru pe care Generalul nu îl știa.

Ică Antonescu, ca ministru de Justiție, a mers așa de departe în timpul dictaturii generalului Antonescu, că sa îmbogățit.

Ică a luat bani de la evreii care erau obligați prin "Legea Romanizării" să angajeze 10% români la întreprinderile lor, dar ei nu angajau, că îi scutea Ică.

Ică a luat bani de la bărbații evrei care erau chemați la muncă obștească, pentru că bărbații români luptau și mureau pe frontul rusesc. Dar bărbații evrei stăteau acasă la gura sobei, la magazinele lor de pe Lipscani și Văcărești și au avut timp să conspire în casa lui Berger Safianu de pe Moșilor 103, lovitura de Stat de la 23 august 1944.

Ică a luat bani de la evreii ce urmau să fie expulzați din România, intrați ilegal prin Țidulă de la "Regina Dudaia", iar ei au rămas în țară.

Ică a luat bani de la evreii arestați pentru activitate comunistă și nu i-a predat trupelor germane când i-au cerut să-i ducă la Auschwitz, (pentru revolta de la Iași, furioși că românii porniseră război contra Uniunii Sovietice în iunie 1941) și pentru crimele și sabotajele comise de ei în Bucovina și Basarabia eliberată de ruși.

La Sfârșitul războiului, evreii salvați de Ică și ajunși la conducerea României, l-au dus pe el și pe general în fața plutonului de execuție și au bătut din palme când au fost împușcați de niște evrei îmbrăcați în uniforme militare românești, exact cum zice proverbul românesc: "Pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești".

Dar ce-i mai grozav este că, deși Ică i-a salvat pe evreii comuniști din gheara germanilor cu avizul Generalului, care fusese rugat de Maniu, (la cererea avocatului Schreier și a rabinilor Filderman și Șafrom), a fost slăvită și decorată post mortem Regina mamă Elena pentru asta, (mama lui Mihai) de către rabinul Șafran...

De ce le-au trebuit evreilor 50 ani să facă această declarație, când puteau s-o facă în 1947, când ei erau la putere în țară și Elena era încă Regină?

Ei da, dar atunci mai trăiau oameni care știau că Maniu a intervenit și nu Regina mamă Elena. Și mai este un motiv, evreii nu puteau slăvi și decora cu "Drept între Popoare" pe cei uciși de ei. Că nu Regina mamă Elena i-a salvat de la moarte pe cei mai periculoși evrei comuniști închiși în Transnistria, ci Iuliu Maniu, care a intervenit la Ică și la General, o confirmă o scrisoare de mulțumire a rabinului Willi Filderman către Maniu, pe care o redau mai jos:

"Mult stimat D-le președinte,

Îmi amintesc cu emoție, că în zilele tragice din timpul prigoanei în contra noastră, am găsit la Domnia Voastră și la colaboratorii apropiați, înțelegere și simpatie.

Îmi amintesc îndeosebi de admirabilele silințe pe care le-ați desfășurat pentru a contribui la oprirea deportării tuturor evreilor din țară, de sprijinul pe care l-ați oferit colaboratorilor mei, în timp ce eu eram deportat în Transnistria.

Vă rog mult stimat D-le Președinte să primiți din partea mea și a celor pe care îi reprezint, asigurarea înaltei considerațiuni recunoscătoare.

*

Dar ca o culme a denaturării faptelor istorice, vine și fostul rege Mihai cu declarația următoare:

“Ca urmare a prăbușirii sistemului comunist, popoarele din Europa Răsăriteană și Centrală descoperă adevărul istoric asupra ultimelor decenii. Numai privind trecutul în față, oricât de grea ar fi această povară și numai restabilind adevărul, societatea noastră va putea recâștiga pacea sufletească necesară progresului. În acest spirit, chem pe toți românii să facă cu adevărat față durerii subiect al holocaustului. Făcând aceasta, vom fi printre națiunile care suferă din cauza acestei perioade îngrozitoare din istoria omenirii.

Vorbind în numele familiei mele și *nădăjduiesc în numele tuturor românilor*, doresc să exprim regretul și durerea mea profundă față de suferințele impuse fraților și surorilor noastre întru D-zeu, cetățenii români de origine evreiască, care au pierit în timpul acestei conflagrații. *Deși este adevărat, că majoritatea evreilor și cea a Țigănilor care au trăit sub administrație românească în timpul celui de al II-lea război mondial nu au fost deportați în lagărele de exterminare din Germania*, nu este mai puțin adevărat, că numeroși oameni au fost duși în lagăre de concentrare, unde au murit de foame, lipsă de îngrijire și de persecuții. Nu putem uita cum discriminarea la care au fost supuși concetățenii noștri de origine evreiască în acea înspăimântătoare perioadă, progromurile din unele orașe sau distrugerea în masă a comunității evreiești din Transilvania de Nord.”¹⁰

Dar asta au făcut ungurii în Transilvania răpită prin Dictatul de la Viena, nu românii, iar Mihai cum de nu știe asta?

Și Mihai zice mai departe: “Firește, nu putem uita nici pe acei români care au încercat să-și salveze compatrioții. Ne amintim de acțiunile oamenilor politici și ale altor oameni din rândurile poporului, care au ajutat pe evrei să scape de persecuții.

Să nu ne lăsăm înșelați de comparații fără noimă între tragedia noastră și cea a minorităților din alte țări. Chiar dacă numai unul din concetățenii noștri ar fi pierit, chiar dacă numai o persoană care avea dreptul să aștepte protecția noastră nu a primit-o, atunci se poate spune că noi toți nu am fost la înălțimea chemării noastre morale și de aceea, trebuie să tragem concluziile corespunzătoare.

Prima învățătură este, că antisemitismul sau ura față de orice rasă dă naștere la dictaturi. Criminalii care au distrus case, sinagogi și oameni acum o jumătate de veac, au distrus și democrația parlamentară a României. Iar racia pe care au răspândit-o ne-a devorat pe toți.

A doua învățătură pe care trebuie să o tragem de pe urma acestor evenimente este, că numai cunoscând trecutul nostru vom putea evita aceleași greșeli în viitor.

Să nu ne lăsăm amăgiți de demagogi, care încearcă să ne convingă că dificultățile noastre temporare se datoresc comploturilor Internaționale-, străinilor sau minorităților etnice-. Minoritățile naționale îmbogățesc cultura și societatea noastră. Contribuția lor în România trebuie să fie salutăată și admirată, iar drepturile lor ca cetățeni egali trebuie să fie respectate.

Familia mea mi se alătură pentru a ne aminti de actele îngrozitoare comise pe pământul nostru. Îndemn pe toți cetățenii țării noastre de a înălța rugăciuni pentru

prosperitatea patriei. Să găsim consolarea în convingerea că atunci când democrația va fi într-adevăr restabilită în România, vom putea spune că sacrificiile strămoșilor noștri, indiferent de originea lor etnică, nu au fost zadarnice. Invit pe toți fiii și fiicele cetățenilor noștri de origine evreiască, oriunde se află, să vină și să viziteze țara noastră, ajutând cu toate forțele lor la reconstruirea a ceea ce intoleranța, violența și dictatura au vrut să distrugă acum 50 de ani. Evreii vor rămâne întotdeauna compatrioții, frații și surorile noastre și în această zi solemnă vă îndemn: AMINTIȚI-VĂ DE EI.”¹¹

Sigur că românii își amintesc de evrei!

Cum să-i uite, când 45 de ani evreii i-au torturat prin comunismul adus în țară de ei, cum i-au pauperizat, arestat, mutilat în bățai, dus la Canalul Morții, la Poarta Albă și în Siberia, să moară muncind în minele de cărbuni Donbas.

Sigur că românii își amintesc despre una Esther Gobelman, care face azi pe victima ca să ia despăgubiri de la ei. Esther era o agentă KGB și de aceea a fost dusă în lagărul din Transnistria cu alți 21 agenți, dintr-o listă de 40 de mii de comuniști, fiindcă erau cei mai periculoși Statului Român în timpul războiului cu URSS-ul. Iată numele lor:

“1. Andrei Bernath,

2. Ileana Bernath, părinții lui Mircea Răceanu, fost secretar la Ambasada română din Washington pus de Ceaușescu, (și apoi arestat tot de el - nota editorului)*

3. Lazăr Grümberg,

4. Tina Orenștein, căsătorită cu Chivu Stoica din Comitetul Central PCR,

5. Bela Breiner,

6. Haia Grümberg zisă Zina Bancu,

7. B. Zuckerman zis Barbu Zahareanu,

8. Dorina Vulih, căsătorită cu Gogu Rădulescu, potentat (nomenklaturist), comunist cu funcții din 1948 până în 1989,

9. Willi Filderman, rabin și agentul Anei Pauker și al curtezanei Lupescu,

10. Ghizela Vass,

11. Ariel Leibovici zis Aurel Baranga, dramaturg comunist,

12. Ofelia Manole,

13. Iosif Adler zis Ardeleanu,

14. Adalbert Rosinger, ajuns director la Romexport, el căra la ruși toate bogățiile României,

15. Petre Lupu,

16. A. Rado,

17. Iosif Rangheț, ungur, devine ministru al Industriei Grele,

18. Leib Oigenștern zis Leonte Răutu, rus, fusese speaker la Radio Moscova, devine în România șef la propagandă prin Agenția Agitprop,

19. Aurel Rotenberg zis Ștefan Voicu,

20. H. Manole,

21. Ștefan Foriș,

22. Esther Gobelman și alții.”¹²

“Tovarăşa Gobelman” e bine sănătoasă în America și s-a dus la Iași în 2 iulie 1991 împreună cu Elie Wiesel și rabinul Arthur Schnaier, să comemoreze alături de rabinul Moses Rosen, “Tragicele evenimente de la Iași din iunie 1941”, ca să aibă motiv de a cere despăgubiri Statului Român.

În realitate, Esther Gobelman a fost o partizană comunistă, care a comis sabotaje și crime împreună cu cei din lista de mai sus și au atacat trupele române și populația română ce se retrăgea din Basarabia cedată rușilor în 1940.

Când românii au recucerit Basarabia în iunie 1941, ea cu alți evrei luptau ca partizani comuniști și provocau sabotaje. Trupele române i-au prins și închis în lagărul Bogdanovsca din Transnistria.

Acesta este Adevărul istoric și nu cel pălăvrăgit în 2 iulie 1991 la Iași, de o mână de evrei comuniști care azi fac pe victimele și care trăiesc datorită lui Ică și Ion Antonescu, pentru că i-a transferat din Transnistria la închisoarea Tg. Jiu la rugămintea lui Maniu, ca acolo să pună la cale lovitura comunistă de la 23 august 1944, după care l-au omorât și pe Maniu.

Iar fostul rege Mihai, îndrăznește să “predice învățături” poporului român, să-și ceară iertare de la evreii comuniști care le-au distrus țara și l-au gonit și pe el de pe tron...

*

Ilegalitățile lui Ică Antonescu au fost sesizate de Serviciul Secret German prin 1942, și i-a cerut generalului să se dispenseze de el, dar el nu l-a destituit. Așa de mare încredere avea în Ică, încât, la insistența lui, s-a dus la Palat în acea zi de 23 august 1944 și a căzut în cursa întinsă de Regele Mihai condus de comuniștii evrei, sfârșind în fața plutonului de execuție cu Ică alături...

În cazul de la Jilava, semnele traficului de influență s-au văzut în noiembrie 1940, când soția generalului Gabriel Marinescu obține transferarea soțului ei la spital, pe motiv că era bolnav. Au cerut asta și generalul Bengliu cu ministrul Victor Iamandi, dar Prefectul Zăvoianu a respins cererile lor.

Comisia de anchetă a vrut să-l elibereze și pe slt. Traian Ginghița, care împușcase 32 legionari la Vaslui, motivând că nu erau “probe” de vinovăție împotriva lui. Prefectul Zăvoianu s-a opus, iar Eugen Bănescu s-a plâns generalului: “Cu toată munca depusă de comisie, s-a adus învinuirea că se temporizează afacerea.”¹³

La insistența lui Sima, să se judece procesul cât mai repede a celor 65 de inculpați, Ică Antonescu i-a spus:

“Nu se poate face nimic, până ce Comisia de anchetă nu-și face dosarul complet. Vă rog să aveți încredere în General, că va face dreptate.”¹⁴

În ziua de 26 noiembrie 1940, Horia Sima îl informează pe General, că începea deshumarea lui Corneliu Codreanu și a celor 13 legionari îngropați în curtea Jilavei. Generalul care asistase la înmormântarea legionarilor deshumați de la Miercurea Ciuc, Vaslui și Râșnov, aduși la cimitirul din Predeal, i-a dat asentimentul, arătându-se foarte impresionat.

Marți 26 noiembrie 1940 la ora 10 dimineata, echipele de lucru pătrund în curtea închisorii Jilava, împreună cu câțiva ingineri, să aprecieze cum se putea ridica placa de beton de 30 tone de pe mormânt. Dar până la placa de beton, se afla pe mormânt o movilă de pământ înaltă de 1,50m., pe care au început s-o înlătura cu lopețile o echipă de legionari din țara Moșilor.

După 4 ore de muncă istovitoare, îi schimbă o echipă de studenți de la Politehnica București, care reușesc să ajungă la placă abia după masă. Pe la ora 4, apare Eugen Bănescu împreună cu medicul legist și alte persoane oficiale, să identifice cadavrele. Nemulțumit că mormântul nu era deschis și legionarii refuzau să spargă placa cu aparate speciale, să nu zdrobească trupurile celor morți, Bănescu le spune: "Să se termine odată cu comedia asta, domnilor!"¹⁵

Legionarii reușesc să desțelenească placa de beton spre seară. Cum era o zi rece și cețoasă de noiembrie, s-a întunecat devreme și ca să poată continua lucrul și noaptea, s-au instalat reflectoare.

Veniseră și familiile celor morți, cât și un număr mare de legionari, toți stând pe un delușor aproape de groapă cu lumânări aprinse în mâini, iar un sobor de preoți cu cădelnițe fumegând, așteptau să facă prohodul celor din groapă.

După ce două macarale au desprins placa de pe mormânt, legionarii au început să sape cu grijă, spre a nu lovi trupurile cu lopețile. Aceste tragice momente sunt descrise de un legionar care a săpat la deshumarea Căpitanului, spunând: "Era o noapte de toamnă rece. Bătea din când în când câte o suviță de vânt tăios, foșnind straniu prin frunzele uscate ale salcâmlor. Lucram de zor. Lespedea uriașă a fost dată la o parte cu ajutorul tancurilor și a macaralelor. Hârlețele, târnăcoapele și lopețile hârșăie în pământul jilav și înegrit de acidul sulfuric, ca și cum ar atinge în oase. În lumina stranie a reflectoarelor, fețele celor care lucrează arată palide ca și lutul de pe lopeți, iar păduricea Jilavei pare o armată de duhuri cu brațele tremurate într-o rugăciune spre cer.

Lângă un mal înalt, ard sute de lumânări de ceară, aruncând umbre și lumini pe fețele icoanelor înegrite de vreme. O noapte ireală. Suntem undeva pe-o margine de cer, în legendă și veșnicie. Oprit pentru o clipă din lucru, mă copleșesc mii de întrebări: Oare e aieșea ceea ce văd? E posibil? Noi îl dezgropăm pe Căpitan? Cine ar fi cutezat să spună în 1938-39, că va învia Căpitanul? Și totuși, e adevărat. Săpăm la deshumarea Căpitanului, a Nicadorilor și Decemvirilor.

Mai pe deal, sfînx mut al durerii românești, stă cât un stejar din Codrul Cosminului Moș Zelea, tatăl Căpitanului. Ce va fi zicând sufletul acestui om în aceste clipe, când așteaptă să-și scoată din mormânt feciorul?...

Între lumânări, cu fața la icoane și cu genunchii-n țărâna rece și umedă, se roagă doamna Lilica, soția Căpitanului. În vâlul de doliu, pare o umbră a mormântului pe care îl scormonim. Și în timp ce noi răcâiam lutul cu degetele, alte brațe mânate de destin, ridicau pietrele de pe sufletul Căpitanului, izbind cu moartea în călăi."¹⁶

Într-adevăr, asasinii lui Corneliu Codreanu închiși în 19 celule din Fortul 13 au fost împușcați la miezul nopții de un grup de 31 legionari, conduși de muncitorul Dumitru Groza.

Poate asta nu s-ar fi întâmplat, dacă generalul Antonescu n-ar fi dat ordin chiar în seara de 26 noiembrie, ca paza celor 65 de arestați să fie preluată de soldați, iar legionarii să plece. Cum acest ordin nu fusese comunicat lui Horia Sima, legionarii din gardă fug la groapa unde lucrau camarazii lor și le spun că la ora 11,30 vor fi înlocuiți cu soldați. Acest ordin a dat loc la bănuiele, că Generalul îi trișea.

Horia Sima nu se afla la deshumare, dar el a explicat ulterior de ce starea de spirit a legionarilor ce lucrau la deshumare, a atins limitele răbdării: "Toată lumea era consternată. Priveau în gol, neștiind ce să creadă. Nu mai exista nici un dubiu, își spuneau ei, că Generalul Antonescu nu este sincer cu noi, că nu poate sau nu vrea să-i pedepsească pe vinovați. Îndepărtarea Gărzii legionare era o dovadă clară că generalul s-a hotărât să-i scoată din mâna noastră pe asasini, pentru a-i face mai târziu scăpați.

Stăpâniți de aceste gânduri, au lăsat sapele și târnăcoapele din mâini și s-au dus să încheie socotelile cu vinovații. Antonescu voia să-i salveze. Datoria lor era alta. Nu puteau să îngroape pentru a doua oară pe Căpitan, în timp ce asasinii lui mai erau în viață, iar guvernul nu se dovedea capabil să-i pedepsească. Legionarii au pătruns în Fort, au anunțat garda de hotărârea lor, apoi au intrat în celule împușcând pe deținuți.

"Apoi cu fețele senine ca după îndeplinirea unei datorii, s-au dus la mormântul Căpitanului, au făcut front, au dat onorul, în timp ce un glas cutremurat rostea cuvintele: Căpitane te-am răzbunat!"¹⁷

Pentru a se cunoaște cât erau de afectați sufletește legionarii de moartea Căpitanului și ce revoltați au fost când au descoperit ștreangul la gâtul lui, redau cele spuse de un legionar care a săpat la deshumarea lui: "Da... La Jilava s-a împlinit voia lui Dumnezeu, prin învierea lui Corneliu Codreanu și pedepsirea fulgerătoare a călăilor lui. Cei ce cădeau în noaptea aceea sub gloanțe în cazematele Jilavei, nu cădeau din vrerea pământească, ca rezultat al unei uri sau însetare de răzbunare, ci sub biciul implacabil al destinului, al voiei lui Dumnezeu, pentru a restaura ordinea și respectul dreptății în lume.

Mă înconjoară și acum lumina blândă a acelei dimineți de toamnă târzie. Sunt acolo în păduricea din Jilava. Am dat de trupuri. Luăm țărâna cu grijă, scormonim cu degetele, ridicând-o cu palmele. Dezgolin încet cele 14 trupuri. Întâi picioarele, apoi spatele și capetele. Au fost aruncați în două rânduri, de-a lungul gropii unii peste alții, cu fața în jos. Îl recunoaștem pe Căpitan. Mai voinic decât toți. Drept ca un gorun prăbușit de furtună, cu fruntea pe umărul lui Niki Constantinescu.

Căpitanul! Ne cuprinde o durere cutremurătoare. Victor Silaghi paladinul Căpitanului, dă la o parte ultimii bulgări cari îi acopere fața, apoi izbucnește în plâns nestăvilit și sărută trupul aceluia care i-a fost nădejde, soare și Căpitan. Pe mal, femeile celor morți plâng în hohote. Fața d-nei Lilica e numai lacrimi, iar Moș Zelea gema ca o fiară rănită și ochii lui secătuiți de plâns străpung cerul, pentru a cere o dezlegare, o înțelegere..., de ce și-a pierdut cel mai drag fecior.

Dar n-am timp să mă uit la Moș Zelea. Alături e trupul Căpitanului multiplicat în alte 13 trupuri. Număram ca să ne convingem că sunt toți. Da. Sunt 13. Îmi trece repede prin minte semnificația tainică a lui 13. Chiar și în mormânt a avut parte Căpitanul de numărul 13. A fost ucis și îngropat cu cei 13, Nicadorii și Decemvirii și a murit la 39 de ani, de 3 ori 13...

Cu grijă, înfășurate în cearșafuri, trupurile sunt scoase pe mal și se înșiră lângă cel al Căpitanului și identificate de familii. Țărâna în jurul trupurilor rămâne plină de sânge. O scormonim și o frământăm în mâini, o amestecăm cu lacrimile ce ne curg fără încetare, o sărutăm și o luăm cu noi ca talismane. Țărâna Căpitanului, a Nicadorilor și Decemvirilor. Plângem. De acum vom merge mereu plângând, în

suflet cu aceste trupuri sugrumate în ștreang, ciuruite pe la spate de gloanțe și arse de acid sulfuric, din acest mormânt deschis care nu se va închide niciodată.

Au venit preoții să facă slujba. Cele 14 trupuri stau înșirate unul lângă altul între lumânări, icoane, jerbe de flori, steaguri verzi și tricolore. Hainele vărgate de ocnăți ale morților sunt curățate de ultimele fire de lut. Cineva se apleacă și taie ștreangul de la gâtul Căpitanului, zicând: «Iată o bucată din ștreangul cu care Carol al II-lea a vrut să sugrume neamul românesc! Acest ștreang îl va acuza pe el și pe toți complicii lui, până la sfârșitul istoriei românești».

Doamna Lilica scoate din buzunarul Căpitanului cărticica de rugăciuni a Sfântului Anton de Padova. Apoi taie haina la piept. La gât stau intacte, săcușorul cu țărână și câteva cruciulițe cu chipul Mântuitorului și al Maicii Domnului. E în adevăr o minune, căci Căpitanul n-a putrezit. Sub pielea lui albă i se deslușesc vinele de sânge. Privim la el cutremurați. Da, Căpitanul a fost un sfânt. El n-a putrezit și nu va putrezi. Așa se va păstra și de acum încolo, în mormântul de la Casa Verde.

Doamna Lilica strânge lucrurile găsite la el, le sărută cu lacrimi, apoi se prăbușește într-un strigăt dureros: -Măi Corneliu!-

E atâta plâns, atâtea lacrimi. Voi călăilor când l-ați omorât pe Căpitan, ați râs și ați dansat în sabaturi. Iar noi, acum când v-am pedepsit, plângem. Noi nu ne bucurăm de moartea voastră. Că nu noi v-am omorât, ci voi v-ați omorât prin crima voastră.”¹⁸

Și în timp ce trupurile celor 14 erau puse în sicrie, garda de legionari care-i împușcase pe cei 65 deținuți, părăsește Jilava. “La ora 1,30 noaptea, se întorc la Prefectură polițiștii legionari, Romulus Opriș, Pavel Grimalschi, Gheorghe Crețu și Octavian Marcu. Coboară în arestul poliției Sociale, unde Crețu îi spune lui Ion Tănăsescu, șeful arestului, că au terminat cu deținuții de la Jilava. Tănăsescu i-a răspuns, că mai are și el alții și i-a condus la celulele arestaților Ralea și Suciu, pe care Crețu cu Grimalschi i-au împușcat.

După aceea, au trecut în arestul poliției Judiciare, conduși tot de șeful arestului Ion Tănăsescu, unde au găsit arestat pe fostul comisar Paul Voinescu. Crețu cu Marcu l-au împușcat.

Apoi Crețu s-a dus din nou la Poliția socială, să caute pe comisarul Davidescu. Nu l-au găsit, că fusese ridicat de comisarul Topliceanu Nicolae împreună cu arestatul Ionel Dumitrescu și duși într-o pădure din apropierea Ploieștilor, unde i-a împușcat. A scăpat cu viață Ionel Dumitrescu, care deși lăsat ca mort, a putut scăpa rănit grav, cu intestinele perforate.

Cadavrele celor împușcați în arestul poliției, au fost ridicate de Octavian Marcu, Constantin Dumitrescu și Dragomir Nicolae, în prezența maiorului Orășeanu, care nu a lăsat să fie scoase cadavrele pe planșeul circulației, ci prin dosul poliției. Cu o mașină, au fost transportate într-o pădure din apropierea Capitalei, unde le-au aruncat.”¹⁹

Horia Sima este sculat din somn de către Prefectul Zăvoianu, care i-a raportat cele întâmplate la Jilava. Sima imediat s-a dus la președinție să vorbească cu generalul, dar a fost refuzat. Antonescu se baricadase în birou și zece soldați înarmați îl păzeau la ușă, iar el se plimba nervos prin birou, repetând: “Măinile mele sunt năclăite de sânge...”²⁰

Sima a rămas în președinție până s-a luminat de ziua, tot așteptând să vorbească cu generalul, dar între timp, o altă complicație a apărut. Fuseseră arestați și duși la Prefectură miniștrii: Tătărăscu, Giurgutu, generalul Ghelmegeanu și mareșalii Argetoianu și Ilasievici. Sima fuge la Prefectură și află că arestările le făcuse, de capul lui, comisarul Stângă. Sima imediat i-a eliberat pe demnitari și le-a cerut scuze.

Dar vestea arestării celor 5 demnitari, cât și vestea celor 65 împușcați la Jilava s-a dus ca fulgerul și, toți carliștii au intrat în panică, de teamă că legionarii o să-i ucidă și pe ei. Disperați, toți au sunat la telefon pe General, cerând să le protejeze viața.

La ora 11 în dimineața zilei de 27 noiembrie 1940, Sima este poftit la dezbateri în Consiliul de miniștri în problema Jilavei.

După mari argumentări, Antonescu cade de acord cu Sima să dea următorul comunicat:

“Mișcarea legionară ca organ de guvernământ, reprobă actul de la Jilava și este de acord ca Generalul să aplice sancțiuni celor vinovați.”²¹

Generalul Antonescu se retrage din Consiliu și tocmai când Sima credea că spiritele s-au liniștit, vine Ică Antonescu și îi spune: “Singura condiție de a se continua guvernarea cu Garda de Fier este, ca Generalul Antonescu să fie proclamat șef al Legiunii.”²²

Deși șocat de cerere, Sima calm a promis că va convoca Forul Legionar, singurul care putea să hotărască în această problemă. Și tocmai când voia să plece de la președinție, primește un telefon că un grup de legionari arestase din locuința lui pe Virgil Madgearu, Secretarul Partidului țăranesc și omul lui Iuliu Maniu.

Sima ordonă prin telefon la un grup de legionari să-l caute pe Madgearu și să-l pună la adăpost. Antonescu, auzind de această nouă agresiune, îl cheamă pe Sima și furios îi spune: “Acest lanț de dezordini arată că mișcarea legionară e o mișcare anarhică, o mișcare care pune în pericol viața tuturor oamenilor politici. Am avut dreptate deci, când am cerut unificarea comenzii de Stat, prin proclamarea mea ca șef al Legiunii.”²³

Iată ce se întâmplase cu Virgil Madgearu:

“În ziua de 27 noiembrie 1940, pe la orele 13,30, în timp ce fostul Ministru Madgearu cu soția sa luau masa în locuința lor din strada Vasile Conta Nr.12, un grup de 7 legionari s-au prezentat acolo. Unul a rămas de pază la poartă, iar ceilalți, sub pretextul că vor să-i vorbească, au intrat în casă și au pretins lui Virgil Madgearu, să-i urmeze imediat la Prefectura poliției Capitalei, unde spuneau că este chemat pentru a da o declarație.

Cum Virgil Madgearu s-a arătat mirat de acest procedeu și nelămurit ce declarațiuni i se cereau, a ezitat să-i urmeze. Unul din legionari s-a prezentat că este din Poliția legionară și arătând carnetul său de legitimație cu fotografie și poate încredincios în cuvântul de onoare de legionar, că cel mult într-o oră va fi acasă, cât și atitudinea presantă a celor 6 legionari care îl zoreau să meargă, l-a hotărât pe Virgil Madgearu să-i urmeze.

Madgearu s-a urcat cu toți în mașina ce staționa nu departe de locuința sa și în loc de Prefectura poliției, mașina s-a îndreptat spre pădurea Snagov. La punctul denumit «Coadă lungă» au oprit, au dat jos din mașină victima, au intrat în pădure și acolo Madgearu a fost omorât pe la spate cu 6 gloanțe în cap și 6 în spate,

lăsându-i cadavrul în pădure. După aceea, asasinii s-au suit în mașină și au dispărut.”²⁴

Legionarii care l-au împușcat pe Virgil Madgearu erau următorii:

1. Inginer Traian Boeru, Director la Institutul Național al Cooperăției, cu studii făcute la *Oxford*,
2. Ștefan Cojocaru, Consilier la Institutul de Cooperăție,
3. Ion Țucan, Secretar General la Institutul de Cooperăție,
4. Tudor Dacu agent la Poliția Ploiești,
5. Traian Iorga,
6. Ion Atanasiu,
7. Ștefan Iacobiță, șofer la Institut.”²⁵

*

“Același grup de legionari, gonesc cu mașina spre Sinaia, unde ajung la 5 după masă. S-au dus în strada Codrului unde locuia Profesorul Iorga cu soția și fiica lor și au sunat la ușă.

La ora 17,30, ușa de la camera D-nei Iorga s-a deschis și trei persoane au batut ușa, iar alte patru se găseau în camera alăturată. D-na Iorga s-a ridicat impresionată de la biroul său și i-a întrebat cine sunt. Unul din indivizi a răspuns: «Poliția legionară» și i-au spus că au venit să-l ia pe D-l Profesor Iorga la București, pentru un interogator. D-na Iorga le-a răspuns că Profesorul este bolnav. Au răspuns mirați, «Bolnav?»

În acel moment a intrat pe ușă bucătăreasa Aneta Cazacu, aducând un ceai pentru Profesor. D-na Iorga i-a făcut semn să ducă sus ceaiul, iar indivizii au observat acest lucru și au urmat pe bucătăreasă până în camera unde lucra Profesorul.

Într-un minut au coborât din birou, Profesorul mergând înainte, iar cei 7 indivizi îl urmau. În vestibul, Profesorul s-a îmbrăcat și în timp ce voia să-și pună galoșii, observând că unul din indivizi se uita curios la el, l-a întrebat dacă e voie să-și ia galoșii. D-na Iorga a intervenit să-și ia galoșii, că putea să răcească.

După ce s-a îmbrăcat complet, Profesorul a voit să meargă la baie, dar indivizii s-au pus în față, interzicându-i acest lucru, apoi înconjurând pe victimă, au ieșit. Unul din indivizi își uitase pălăria și a cerut servitoarei să i-o aducă. Profitând de acea întârziere, Profesorul i-a spus soției sale să aibă grijă de notele de la Istoria Universală la care tocmai lucra.

În drum spre mașină care fusese garată mai jos, grupul s-a întâlnit cu D-șoara Alina Iorga, fiica victimei, care auzind de la tatăl ei că mergea la București pentru un interogator, a cerut să meargă și ea, însă unul din cei 7, i-a răspuns că n-are loc în mașină.

Profesorul a fost așezat în față cu șoferul și un alt individ, iar alții patru în fund. Cel care a rămas jos, a salutat pe cei care au plecat, cu salutul legionar.

A doua zi, 28 noiembrie 1940, Profesorul Iorga a fost găsit împușcat pe câmpul de lângă comuna Strejnic. Lângă cadavru s-au găsit nouă tuburi de cartușe, 7 de calibru 7,65, iar două de calibru 6,35.”²⁶

După ce Horia Sima alergase cu mașina pe Valea Prahovei toată noaptea de 27-28 noiembrie, ca să-i găsească pe cei care arestaseră pe Madgearu și Iorga fără un ordin legal al poliției, joi dimineața află că au fost găsite cadavrele lor.

Sima se întoarce la București și merge la biroul generalului Antonescu, care roșu de mânie i-a spus: "Imediat să-mi predai pe vinovați."²⁷

Vinovații s-au prezentat singuri în fața lui Horia Sima, care i-a interogat în noul sediu al Legiunii de pe Aleea Vulpache, fosta casă a curtezanei Lupescu.

"Traian Boeru, șeful echipei, i-a vorbit lui Sima cu accente mistice de răzbunarea Căpitanului, de ticăloșia lui Iorga și a lui Madgearu și de porunca lăsată de Căpitan să fie răzbunat. A evocat cei 20 de ani de suferințe îndurate de legionari, de nenumăratele închisori și de loviturile primite pe nedrept."²⁸

La cele spuse de Traian Boeru, Sima trage următoarele concluzii: "Nu numai că nu regreta faptul, dar îl exalta ca o valoare legionară. El și ceilalți erau trasfigurați. Când au aflat de împușcarea celor de la Jilava, au intrat și ei în fierbere. Voiau să facă și ei ceva, să doboare vreunul din tiranii care ne-au chinuit 20 de ani. Complicațiile politice, ce se puteau ivi de pe urma acțiunii lor, nu i-au interesat. Trei zile, ziceau ei, aveau dreptul să facă orice fără să întrebe pe nimeni și după aceea mișcarea urma să intre în ordine și legalitate."²⁹

Horia Sima a reușit să-l calmeze pe generalul Antonescu cu tactul și arta sa oratorică, oferind două soluții: "Să fie pedepsiți cei care au împușcat deținuții din Jilava, pe Iorga și Madgearu, dar atunci să fie pedepsiți și toți carliștii care sunt încă liberi, cât și cei 40 de polițiști și jandarmi arestați la Prefectură. Ori, să se dea o amnistie pentru toți și Legiunea nu mai urmărește pe nimeni."³⁰

Generalul a preferat să dea o amnistie pentru toți și colaborarea cu Horia Sima a intrat în normal. Aparent însă, că el nu i-a iertat niciodată pe legionari pentru cele întâmplate la Jilava și mai ales pentru că îl omorâseră pe Iorga. Și ca el, mulți români nu i-au iertat pe legionari că l-au ucis pe profesorul de istorie, Iorga.

Unii români îl plângeau pe Iorga, fiindcă nu știau că el era autorul moral în asasinarea lui Corneliu Codreanu, înscenându-i acel proces de ultragiu. Nu știau că Iorga a distrus comerțul românesc prin calomniile scrise în gazeta sa, că a susținut legătura imorală a lui Carol cu evreica Lupescu, s-a asociat cu ei la jefuirea României și l-a susținut pe Carol să impună poporului un regim tiranic, în care el, "Apostolul Neamului" se simțea foarte bine...

Fiind unul din autorii morali ai crimelor Regelui Carol al II-lea, Iorga este mai vinovat decât toți executanții crimelor regale și pentru asta a fost "pedepsit cu moartea" de către legionari.

Horia Sima a organizat reînhumarea lui Corneliu Codreanu cu Nicadorii și Decemvirii în casa Verde din București, în ziua de 30 noiembrie 1940. A fost înmormântat cu funeralii naționale, asistând generalul Antonescu, un reprezentant al Regelui Mihai, cu corpul diplomatic străin și sute de mii de oameni.

În aceeași zi, Înalta Curte de Casații a anulat sentința de condamnare a lui Corneliu Zelea Codreanu și a reabilitat memoria lui prin decizia No.1 a decretului lege No.3226/1940, art.4 și art. 506, din procedura penală pentru revizuirea proceselor politice. Hotărârea a fost publicată în Monitorul Oficial din decembrie 1940.

Înalta Curte de Casații a anulat și condamnările sutelor de legionari vii și morți, restabilind nevinovăția lor și faptul că, fuseseră condamnați la ordinul

Regelui Carol al II-lea, care rămâne principalul vinovat în fața legii și a istoriei, ca asasin al poporului român.

*

Colaborarea dintre Garda de Fier și generalul Antonescu era din ce în ce mai dificilă. Antonescu ca ofițer și șef de Stat, nu se împăca cu faptul că legionarii prea se grăbeau să modifice structura Statului după legile Legiunii și ascultau numai de ordinele lui Horia Sima. Asta îl incomoda în planul lui de a merge alături de Axă în război contra Uniunii Sovietice. El cerea supunere și executarea ordinelor fără crâcnire, ca să-i poată duce pe români în război până la Marea Caspică, pentru că Hitler îi promisese că, numai așa îi va da Transilvania înapoi...

Generalul pleacă să-l viziteze pe Hitler în 14 ianuarie 1941, când el i s-a plâns de necazurile ce le avea cu legionarii, iar Hitler i-a spus să-i elimine din guvern.

Revenind în țară, Antonescu destituie în 20 ianuarie 1941 pe generalul Petrovicescu din postul de ministru de Interne, pe motiv că nu protejase viața maiorului Döring de la Misiunea Germană din București, asasinat în fața Hotelului Ambasador.

Pentru Horia Sima, destituirea lui Petrovicescu a fost semnalul unei lovituri de Stat, prin care Antonescu voia să-i elimine pe legionari de la conducere. Și așa era.

După ce află că cel care îl împușcase pe Döring era un grec care primise viză în România prin colonelul Rioșanu, mâna dreaptă a lui Antonescu, Sima e convins că totul era o conspirație împotriva lor și, fiindcă nu se mai simțea în siguranță, părăsește postul de la președenție și se ascunde.

Din ascunziș, Sima scrie un manifest pe care îl dă lui Viorel Trifa, ordonându-i să mobilizeze toată studențimea în fața Universității București și să-l citească.

Trifa citește manifestul în seara zilei de 20 ianuarie 1941, care avea textul următor:

“Români:

Un maior german a fost ucis mișelește din ordinul Angliei, printr-un agent al Inteligence Service-ului, pe străzile Capitalei.

Protectorii acestui asasin, un grec de origine, sunt: Eugen Cristescu, șeful Serviciului Secret, fostul om de încredere al lui Armand Călinescu și Alexandru Rioșanu, omul jidanilor și al grecilor.

În loc să fie îndepărtate aceste elemente satanice, a fost silit să plece din guvern viteazul general și om de caracter generalul Petrovicescu, fiindcă așa a ordonat Legația engleză și masoneria.

Rugăm pe Generalul Antonescu să facă dreptate pentru români. Cerem înlocuirea tuturor persoanelor masonice iudaizate din guvern. Cerem guvern legionar.

Vrem pedepsirea vinovaților pentru asasinarea ofițerului german. Studențimea română creștină nu poate admite ca soldații germani să fie măcelăriți pe străzile Capitalei de agenții Angliei.”³¹

Acest manifest, cât și strigătele legionarilor pe străzile Capitalei: "Jos Rioșanu! Jos Cristescu! Jos jidoviții! Vrem guvern și disciplină legionară cu Horia Sima la conducere!", a deslănțuit furia generalului Antonescu.

În dimineața de 21 ianuarie 1941, Antonescu destituie pe toți prefecții și comisarii legionari și numește în loc numai ofițeri. Când aceștia s-au prezentat să-și ia posturile în primire, legionarii au refuzat să le cedeze posturile, fiindcă așa cum justifică Horia Sima: "Ei se găseau în posesiunea lor legală și legitimă".³²

Văzând că legionarii nu se supun ordinelor lui, generalul ordonă armatei să ocupe instituțiile cu forța și să împuște pe cei ce se opun. În timpul acesta, mii de legionari mărșăluiau pe străzile Capitalei, cântând imnuri și strigând: "Vrem guvern legionar! Moarte masonilor și jidanilor!"

Când o coloană de legionari care venea cântând pe strada Lipscani spre magazinul Galeriile Lafayette, au ajuns la gardul de fier al bisericiuței din colț, au fost atacați de mitraliere trase din tancuri. Gloanțele au secerat pe manifestanți, dar au lovit și în mulțimea ce era pe stradă și privea confuză la ce se întâmpla. Am văzut asta cu ochii mei, deoarece mă aflam întâmplător pe scările de la Poșta Mare din Calea Victoriei, la 50 de metri de tancuri. M-am ascuns după un stâlp și am stat acolo timp de 3 ore, să nu fiu împușcată.

Între cei morți, căzuse și Dumitru Groza, șeful muncitorilor legionari, cel care dăduse foc la Palatul Regal și organizase împușcarea deținuților din Jilava.

Furia a cuprins lumea de pe stradă și, împreună cu legionarii au înconjurat tancul din care se trăsese, încercând să-i scoată afară pe soldați din el.

Că armata a atacat prima poporul, o confirmă generalul Antonescu în propriul său raport, în care spune: "Trupele trimise să-i împrăștie pe manifestanți sunt primite cu focuri, iar carele de luptă sunt lovite cu drugi de fier, ciocane, etc..., să le avarieze. Mulțimea le înconjoară și devine din ce în ce mai amenințătoare. Rebelii se urcă chiar pe carele de luptă, căutând să tragă cu pistoalele prin ferestrele de vizare. Pentru a se degaja, carele ripostează, trăgând câteva rafale de mitralieră, apoi se retrag, pentru a nu produce mari vărsări de sânge."³³

Aici nu spune adevărul, căci am văzut cu ochii mei cum soldații au tras întâi și, zeci de oameni erau în lac de sânge pe asfaltul străzii. Asta a declanșat furia mulțimii de a sărit pe tancuri. Dar nimeni nu căra ciocane și drugi de fier în mâini, căci nu se mergea la cumpărături pe Lipscani sau la manifestație cu drugi de fier...

Mulțimea furioasă a scos câțiva soldați din tancuri, iar cineva a aruncat benzină peste turela unui tanc și i-a dat foc, ca să-l forțeze pe soldat a ieși afară. Soldatul a fost prins de flăcări și a murit în tanc.

Maiorul Șteflea vine la fața locului și, când a văzut zecile de morți și pe soldatul ars ca un cărbune, ordonă tancurilor să se retragă. Dar mulțimea nu se lăsa și se ținea după tancuri, așa cum rezultă din raportul oficial: "Rebelii continuau să urmărească și să amenințe. Unii chiar, au mers după carele de luptă până la Cazarma Malmaison, cerând să identifice pe ofițerul care a tras."³⁴

Horia Sima dă ordin legionarilor să contraatace. Este susținut de regimentele din Capitală și multe alte regimente din țară. Regele Mihai vine cu mașina spre București să aplaneze conflictul, dar Generalul trimite jandarmii în calea lui, care îl opresc și îl forțează să se întoarcă la Peleş.

Ciocnirile dintre armată și legionari au continuat, succesul fiind de partea Legiunii. "În seara de 21 ianuarie 1941, când Horia Sima a considerat că a sosit

momentul să-și arate pretențiile, trimite la Președinția Consiliului de miniștri pe mandatarii săi: profesorul Panaitescu, rectorul Universității București și pe inginerul Chirnoagă, rectorul Politehnicii, pentru a propune Generalului o împăciuire, numai în următoarele condiții:

1. Să se retragă întâi toate trupele și după aceea se vor retrage și legionarii.
2. Se constituie un guvern numai din legionari desemnați de Horia Sima.”³⁵

Generalul arată delegaților printr-o fereastră, cum în curtea gardienilor publici aflată în spatele președinției erau masați circa 700 de legionari înarmați și gata să tragă și le spune: “După retragerea acestora, voi ordona să se retragă trupele din toate părțile Bucureștiului și din toată țara. Voi constitui un guvern legionar, dar numai cu persoane competente și cu experiență în materia respectivă.

“Intransigent, Horia Sima nu cedează pretențiilor inițiale și pune noi condiții ce le trimite prin D-l Greceanu: «Generalul să se retragă de la conducerea Statului iar, Horia Sima să fie Prim Ministru și să fie repuși în funcții cei scoși de General.»”³⁶

Generalul se înfurie la cererile lui Sima și ordonă ca armata să treacă la represiune. Cum trupele invadaseră Bucureștiul și trăgeau în oricine, Sima se refugiază la o secție a Legației Germane din Parcul Jianu, sperând că germanii îl vor sprijini.

La 4 dimineața în ziua de 23 ianuarie 1941, apare Consulul Neubacher în fața lui Sima, cu o telegramă în mână de la Hitler, care cerea: “Garda de Fier să înceteze orice rezistență. Evenimente importante se pregătesc în această parte a Europei, care necesită ordine și liniște în România.

Generalul Antonescu să făgăduiască, că dacă rezistența legionară încetează, nici un legionar nu va fi urmărit și mișcarea nu va fi trasă la răspundere.”³⁷

Văzând că germanii nu-l susțin pe el, ci pe general, Horia Sima și-a dat seama că pierduse partida și dă următorul comunicat către legionari: “Ordon, să înceteze orice luptă. Legionarii vor părăsi de îndată instituțiile publice ocupate și vor reintra în viața normală. Horia Sima.

București, 23 ianuarie 1941 ora 5 dimineața.”³⁸

Când legionarii au început să iasă din instituții în mod pașnic și neînarmați, armata a tras în ei. A fost un măcel între frați. “Mormane de cadavre zăceau pe străzile Capitalei, la Telefoane, pe Calea Victoriei la încrucișarea cu Bulevardul Elisabeta și la Palatul Poștelor, un total de 800 de vieți omenești secerate cu mitraliera.”³⁹

Între cei uciși în București, au fost 676 români și 124 de evrei, fiindcă evreii locuiau în centrul Capitalei, chiar unde au avut loc ciocnirile, motiv pentru care casele și magazinele lor au fost devastate.

Așa zisa rebeliune, din 21-23 ianuarie 1941, a fost de fapt o lovitură de stat militară dată de generalul Antonescu cu avizul lui Hitler, ca să-i elimine pe legionari de la conducerea Statului.

Horia Sima, îmbrăcat într-o uniformă de ofițer german, fuge peste graniță și se refugiază în Germania, urmat de o mulțime de demnitari. Majoritatea legionarilor însă, au rămas în țară, fiindcă nu s-au așteptat că Antonescu se va năpusti asupra lor ca o fiară, cu o teroare asemănătoare cu cea a lui Carol al II-lea, după ce

declarase public că nu va pedepsi pe nimeni și dăduse o amnistie pentru cei care împușcaseră pe deținuții de la Jilava.

Dar după ce Antonescu a recâștigat puterea prin mitraliere, a umplut închisorile cu legionari și a ucis pe mulți, printre care și pe colonelul Ștefan Zăvoianu, fost prefect, acuzat că prin aprobarea lui au fost împușcați cei 65 din Jilava.

Antonescu i-a înscenat un proces lui Zăvoianu pentru Jilava și l-a împușcat cu acte în regulă în 28 iulie 1941, împreună cu legionarii care au împușcat pe unii comisari arestați în Prefectură.

“Cei executați din ordinul lui Antonescu în 28 iulie 1941, se numeau:

1. Ștefan Zăvoianu, colonel în rezervă,
2. Crețu Gheorghe, licențiat,
3. Gheorghiu Vasile, funcționar CFR,
4. Sava Constantin, instructor de sport,
5. Tănăsescu Ion, funcționar, fost șef al arestului din Prefectură,
6. Marcu C. Octavian, învățător,
7. Negrea Aurel, electrician,
8. Opriș Romulus, funcționar.”⁴⁰

Când Antonescu s-a auto-intitulat Mareșal dictator și a pornit războiul împotriva Uniunii Sovietice alături de Germania și Italia, târându-i pe români până la Stalingrad, în loc să-i oprească pe Nistru după ce eliberase Basarabia, scotea din închisori pe legionari și le spunea: “Eu sunt ca un părinte al vostru. Eu vreau să vă scap de închisoare, trimițându-vă să luptați în prima linie pe frontul rusesc. Dacă scăpați cu viață, vă reabilitez și decorez.”⁴¹

60 de mii de legionari, oameni tineri, frumoși și educați, au fost scoși din închisori și trimiși pe front la ordinul lui Antonescu, dar puși numai în prima linie de foc, să se “reabilitez” murind, uciși cu miile de sovietici, în timp ce pe bărbații evrei i-a ținut la “vatră”, pe motiv că nu prezentau încredere să-i trimită pe front, fiindcă erau, comuniști și filo-englezi.

În ura lui față de legionari, Mareșalul Antonescu a mers așa de departe, că a ordonat să fie ucis ultimul bărbat din familia Codreanu. “În vara anului 1941, Horia Codreanu, ofițer de carieră și fratele cel mai mic a lui Corneliu Codreanu, a fost atacat pe strada Maica Domnului de către agenți ai guvernului și împușcat mortal.”⁴²

Dar Mareșalul nu s-a mulțumit numai cu atât, ci a cerut lui Hitler să-i aresteze pe toți legionarii refugiați în Germania.

“Un grup de 400 legionari în frunte cu Horia Sima au fost arestați și închiși în lagărul Buchenwald, sectia Fichtenheim.”⁴³

După doi ani de lagăr, chiar în ziua de 23 august 1944, când legionarii închiși habar nu aveau că în România avusese loc o lovitură de Stat a Regelui Mihai condus de comuniști, avioane americane Liberator bombardează lagărul Buchenwald, dar numai barăcile unde erau luptători naționaliști ai României și ucide mulți dintre ei.

Faptul că “liberatorii americani” au bombardat un lagăr hitlerist, unde știau că se aflau 60 de mii de deținuți politici și au lovit cu precizie numai barăcile unde erau legionarii, confirmă că nu a fost o greșală de obiectiv, ci un ordin de la “Unchiul Sam” să-i lichideze pe legionarii care necăjiseră pe evreii din România.

Cum Mareșalul fusese arestat de Mihai în aceeași zi, germanii eliberează pe legionari și îl roagă pe Horia Sima să-i sprijine a recâștiga România. Sima pleacă la Viena cu un grup de legionari și, declară "Guvernul Român în Exil".

L-am auzit pe Horia Sima spunând la Radio Donau: "Români, nu vă lăsați cotorpiți de sovietici. Asta nu e pace, ci ocupație comunistă. Regele Mihai v-a trădat. Veți înțelege asta, când comuniștii vă vor scoate din casele voastre, de pe pământul vostru și când veți fi puși la muncă forțată ca niște sclavi și când la ușa bisericilor voastre va sta sentinela bolșevică".

Și într-adevăr, așa a fost după 23 august 1944. Sovieticii cu evreii au luat conducerea României. N-a existat familie de români să nu fi avut un membru al ei arestat, torturat, deportat la Canalul Dunăre-Marea Neagră sau în Siberia. În unele familii, toți membrii ei fost lichidați. Iar legionarii băgați în închisori de Antonescu, au fost exterminați prin torturi barbare. Asta au făcut-o evreii comuniști, care erau "monarhiștii" de ieri ai "Reginei Duduia" și care au fost salvați de la moarte în Auschwitz de către Ică Antonescu și generalul Antonescu.

Și privind în retrospectivă, la ascensiunea Legiunii Garda de Fier la conducerea Statului Român în anul de grație 1940, la existența ei efemeră și apoi la prăbușirea ei meteorică, totul pare illogic din punct de vedere politic. Dar dacă ne uităm mai atent la succesiunea acelor evenimente, pare că așa a fost predestinat de Dumnezeu.

"El" a vrut să le dea o unică șansă legionarilor, înainte ca România să se prăbușească în infernul comunist, ca să-l răstoarne pe Carol al II-lea de pe tron, să-l gonească din țară, să se afirme pe plan național, să-i pedepsească pe asasinii legionarilor, să-l deshumeze pe Căpitan și să-l îngroape la Casa Verde, să restabilească prin Justiție inocența lui și a celorlalți, ca apoi Legiunea să cadă ca o cometă în abisul creat de ura și răzbunarea Mareșalului Ion Antonescu.

Dacă nu cădeau atunci, ar fi căzut odată cu Mareșalul sub gloanțele comuniste, sau sub condamnarea Tribunalului Nürenberg, meșterit de americani, ruși, englezi și francezi, ceea ce arată că Dumnezeu i-a păzit de o nenorocire și mai mare. Garda de Fier nu a fost condamnată de a fi participat la războiul hitlerist și nici de crime împotriva umanității.

Asta confirmă odată în plus, că acel "momentum" dat de Dumnezeu în 1940 Legiunii, a fost susținut de Arhanghelul Mihail, să se facă dreptate cu sabia lui de foc, pentru cei uciși de Regele Carol al II-lea.

Și astfel s-a încheiat povestea pasiunilor și crimelor familiei regale de Hohenzollern și a singurilor lor oponenți adevărați legionarii.

NOTE

1. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe Marginea Prăpastiei" Vol.I p.90: "Apelul către legionari"
2. Idem, p.91: "Horia Sima către g-ralul Antonescu".
3. Idem, p.91-92: "Decretul Regelui Mihai I".
4. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I p.161: "Am să-i pedepsesc pe acești ticăloși..."
5. Idem, p.159: "Vasile Parisianu fuge în Iugoslavia".

6. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.I p.266 la 271: Este arestat generalul Mihail Moruzov.
7. Idem, p.269: "Col. Zăvoianu a cerut să fie închiși la Jilava"
8. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I p.177: "Voi pedepsi dar nu vreau să vărs sânge".
9. Dean Milhovan în gazeta Dreptatea, decembrie 1983, New York, "Scrisoarea lui Filderman către Iuliu Maniu".
10. 37-bis. Mihai de Hohenzollern în "Mesajul adresat poporului român cu ocazia comemorării a 50 de ani de la holocaustul din Iași și a consacrării monumentului închinat victimelor holocaustului în grădina Templului Coral din București" apărut în gazeta Micro Magazin din New York în 12 iulie 1991, la p.9,
11. Idem, p.9: "AMINTIȚI-VĂ DE EI".
12. Vladimir Tismăneanu în "Tragicomedia Comunismului Românesc" despre "Comuniștii din Comintern" apărut în gazeta Lumea liberă din New York în Martie 1990.
13. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe Marginea Prăpastiei" Vol.I p.269: "Se temporizează..."
14. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.I p.181: "Aveți încredere în General că..."
15. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.II, Editura mișcării Legionare din Madrid, 1986, p.17: "Să se termine comedia asta!"
16. Vasile Posteuca în "Desgroparea Căpitanului" Editura mișcării Legionare, Madrid 1977, p.13 la 16: "Era o noapte rece..."
17. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.II p.171-172: "Toată lumea era consternată. Căpitane te-am răzbunat".
18. Vasile Posteuca în "Desgroparea Căpitanului" p.15 la 19: "Nu noi v-am omorât, ci voi prin crima Voastră".
19. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe Marginea Prăpastiei" Vol.I p.255 la 258: "Arestații din Prefectura Capitalei uciși de legionari".
20. Horia Sima în "Era Libertății" Vol II p.177: "Măinile mele".
21. Idem, p.186: "Mișcarea legionară reprobă actul de la Jilava".
22. Idem, p.188: "Antonescu cere șefia Legiunei".
23. Idem, p.195: "Am avut dreptate când am cerut șefia Legiunei".
24. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.I p.263 la 265: "Asasinarea lui Virgil Madgearu".
25. Idem, p.265; "Numele celor 7 legionari puși sub urmărire".
26. Idem, p.261 la 263: "Asasinarea lui Nicolae Iorga".
27. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.II p.217: "Să-mi predai pe Boeru..."
28. Idem, p.206-207: "Traian Boeru i-a vorbit lui Sima..."
29. Idem, p.206 la 208: "Erau transfigurați..."
30. Idem, p.214-215: "Pedepsiți, ori o amnistie pentru toți".
31. Idem, p.321-322: "Cerem guvern legionar".
32. Idem, p.333: "Se găseau în posesiunea lor legală și..."
33. Președinția Consiliului de miniștri sub g-ralul Antonescu în "Pe marginea prăpastiei" Vol.II p.228-229: "Trăgând câteva rafale, apoi se retrag să nu producă mari vărsări de sânge".
34. Idem, p.229: "Rebelii au mers după carele de luptă..."
35. Idem, p.230: "Condițiile puse de Sima lui Antonescu".
36. Idem, p.231: "Horia Sima cere ca Generalul să se retragă..."

37. Horia Sima în "Era Libertății" Vol. II p.353: "Hitler dă ultimatum Gărzii de Fier".
38. Idem, p.354: "Sima ordonă să înceteze orice luptă".
39. Idem, p.360-362: "Mormane de cadavre zăceau pe străzi..."
40. Traian Popescu în "Memorial" Editura Dacia din Madrid 1986, p.101: "Legionari executați la ordinul lui Antonescu".
41. Horia Sima în "Era Libertății" Vol.II p.372-373: "Vă trimit pe frontul rusesc să vă reabilitați..."
42. Traian Popescu în "Memorial" p.115: "Horia Codreanu împușcat mortal de agenții guvernului Antonescu".
43. Filon Verca în "Parașutați în România vândută" Editura Carpații din Madrid, publicată în 1987 p.7 la 14: "Legionari închiși în lagărul Buchenwald".

EPILOG

Mareșalul Antonescu și avocatul Ică Antonescu au fost judecați și condamnați de un „tribunal al poporului, fiind executați la 1 iunie 1946.

Zizi Lambrino a murit în 25 martie 1953, într-un spital de săraci din Paris. Fiul ei l-a chemat pe Carol la telefon și i-a cerut bani s-o poată îngropa. Carol a trântit telefonul fără a-i spune un cuvânt.

*

O săptămână după moartea lui Zizi, moare și Carol la 3 aprilie 1953, de un atac de inimă. El a fost depus în mănăstirea Sao Vicente din Lisabona, ce aparținea dinastiei portugheze de Braganza, cu care el se înrudea prin bunica sa, Infanta Antonia, mama tatălui său Ferdinand.

*

La 24 de ani de la moartea lui Carol, Magda Lupescu moare și ea, la 29 iunie 1977, în vârstă de 81 ani.

Urdăreanu a făcut demersuri la membrii Casei Regale de Braganza, ca trupul ei să fie admis în mănăstirea catolică alături de Carol. În 16 iulie 1977, ea a fost depusă pe un catafalc alături de Carol, dar cu o treaptă mai jos din punct de vedere regal, fiindcă era o soție morganatică.

*

Ernest Urdăreanu cu soția Monica, au moștenit tot ce a rămas de la prințesa Magda Lupescu de Hohenzollern.

Ernest Urdăreanu a murit în vara lui 1984.

*

Horia Sima a murit în 24 mai 1993, într-un sanatoriu din Germania, în vârstă de 88 ani.

CUPRINS

	Cuvântul editorului.....	5
	Cuvântul autoarei.....	7
CAPITOLUL 1	7 SEPTEMBRIE 1940 - ORA 2 NOAPTEA EX-REGELE CAROL AL II-LEA AL ROMÂNIEI FUGE ÎN EXIL.....	9
CAPITOLUL 2	1866-1914 - DOMNIA REGELUI CAROL I ÎN ROMÂNIA.....	15
CAPITOLUL 3	1893-1914 - COPILĂRIA ȘI ADOLESCENȚA PRINȚULUI CAROL.....	31
CAPITOLUL 4	1917-1920 - PASIUNEA PRINȚULUI CAROL PENTRU ZIZI LAMBRINO.....	35
CAPITOLUL 5	1921-1928 - CĂSĂTORIA LIPSITĂ DE PASIUNE DINTRE CAROL AL ROMÂNIEI și ELENA DE GRECIA.....	63
CAPITOLUL 6	1920-1924 - PASIUNEA PRINȚULUI CAROL II PENTRU MIRELLA MARCOVICI.....	67
CAPITOLUL 7	1896-1921 - CINE ERA MAGDA WOLF ZISĂ ELENA LUPESCU.....	71
CAPITOLUL 8	1921-1925 - MAGDA LUPESCU COCOTĂ DE BUCUREȘTI.....	83
CAPITOLUL 9	1925 - PASIUNEA PRINȚULUI CAROL PENTRU MAGDA LUPESCU.....	87
CAPITOLUL 10	8 DECEMBRIE 1925 - PRINȚUL CAROL FUGE CU MAGDA LUPESCU ÎN ITALIA	99
CAPITOLUL 11	NOIEMBRIE 1926 - 8 MAI 1930 CONSPIRAȚIA CARLISTĂ.....	117
CAPITOLUL 12	8 Iunie 1930 - DECEMBRIE 1931 DOMNESC ÎN ROMÂNIA REGELE CAROL AL II-LEA și "REGINA DUDUIA"	135

CAPITOLUL 13	(1932 - 1933) GARDA DE FIER DEMASCĂ CORUPȚIA DIN CASA REGALĂ.....	151
CAPITOLUL 14	ANUL 1933 CURTEZANA LUPESCU VOIA SĂ FIE REGINA ROMÂNIEI.....	175
CAPITOLUL 15	ANUL 1933 - CRIMELE COMISE DE REGELE CAROL AL II-LEA CU MÂNA LUI I. G. DUCA	189
CAPITOLUL 16	ANUL 1933 - CRIMELE COMISE DE REGELE CAROL AL II-LEA CU MÂNA LUI I. G. DUCA...	195
CAPITOLUL 17	1937 - SAMAVOLNICIILE ȘI CRIMELE REGELUI CAROL AL II-LEA ȘI ALE AMANTEI SALE MAGDA LUPESCU.....	213
CAPITOLUL 18	APRILIE 1938 - SEPTEMBRIE 1939 - CRIMELE COMISE DE REGELE CAROL AL II-LEA CU MÂNA LUI ARMAND CĂLINESCU.....	231
CAPITOLUL 19	NOAPTEA DE 29 NOIEMBRIE 1938 - ASASINAREA LUI CORNELIU CODREANU ÎMPREUNĂ CU NICADORII ȘI DECEMVIRII.....	249
CAPITOLUL 20	21 SEPTEMBRIE 1939 - EXECUTAREA LUI ARMAND CĂLINESCU DE CĂTRE GRUPUL RĂZBUNĂTORII.....	259
CAPITOLUL 21	21-22 SEPTEMBRIE 1939 - MASACRUL LEGIONARILOR SĂVÂRȘIT DE REGELE CAROL AL II-LEA.....	271
CAPITOLUL 22	1939-1940 - UNELTIRILE FĂCUTE DE REGELE CAROL AL II-LEA PENTRU A-ȘI SALVA TRONUL.....	287
CAPITOLUL 23	IUNIE-AUGUST 1940 - REGELE CAROL AL II- LEA MUTILEAZĂ REGATUL ROMÂNIA MARE	313
CAPITOLUL 24	6 SEPTEMBRIE 1940 - REGELE CAROL II AL ROMÂNIEI FORȚAT SĂ ABDICE.....	329
CAPITOLUL 25	7 SEPTEMBRIE 1940 LA 21 IANUARIE 1941 CRIMELE REGELUI CAROL AL II-LEA ÎN FAȚA JUSTIȚIEI - PRĂBUȘIREA GĂRZII DE FIER.....	351
	EPILOG	375
	FOTOGRAFII.....	379

Alexandru Ioan Cuza.

Regina Elisabeth a României.

Regele Carol I al României.

Maria cu fiul ei Carol în brațe.

Ferdinand cu fiul său Carol în brațe.

Barbu Stirbei.

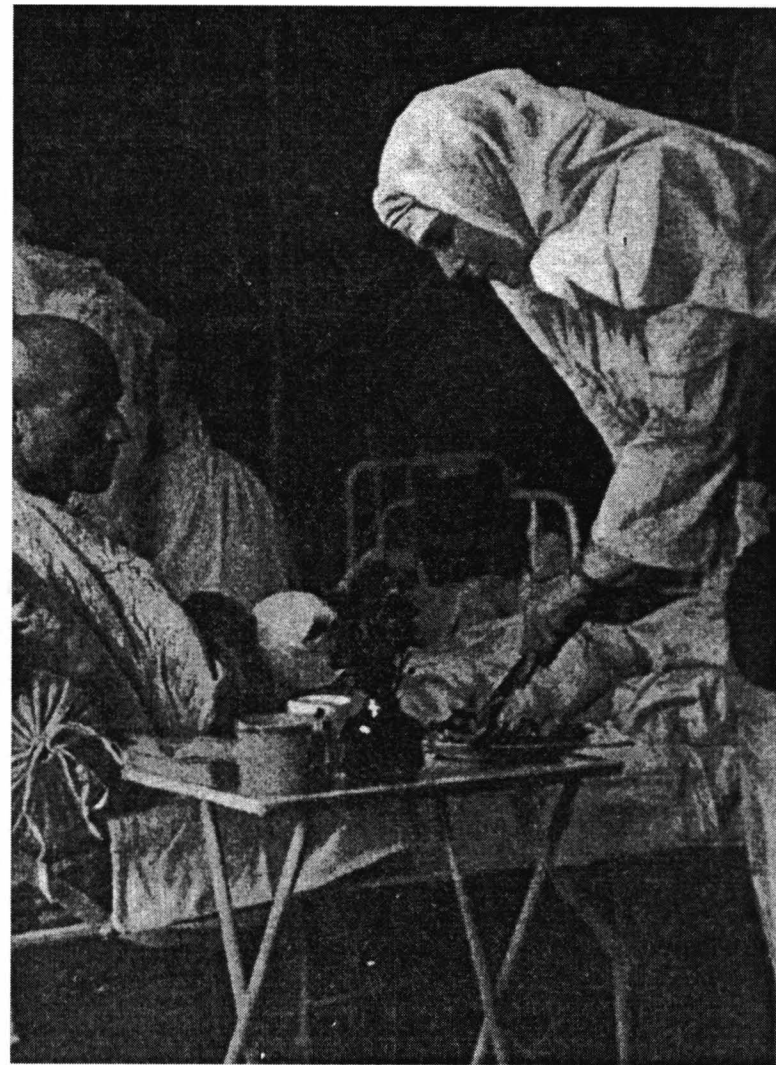
Regina Maria în uniformă de Roșiori.

Maria și Ferdinand ca regi ai României.

Prințul Carol cu Zizi Lambrino la Iași 1918

Regina Maria lângă răniți din 1916

Regina Mamă Elena a României.

Joseph Boyle.

Carol cu Magda Lupescu la Paris în 1926. La stânga ei
Papa Lupescu.

Prințul Carol cu Zizi Lambrino după căsătorie, la Odesa.

Carol cu Magda Lupescu la Barul Negresco în 1928.

„Regina Dudaia“ în 1933.

Iuliu Maniu.

I. G. Duca.

Corneliu Zelea Codreanu.

Nicolae Iorga vizitând America.

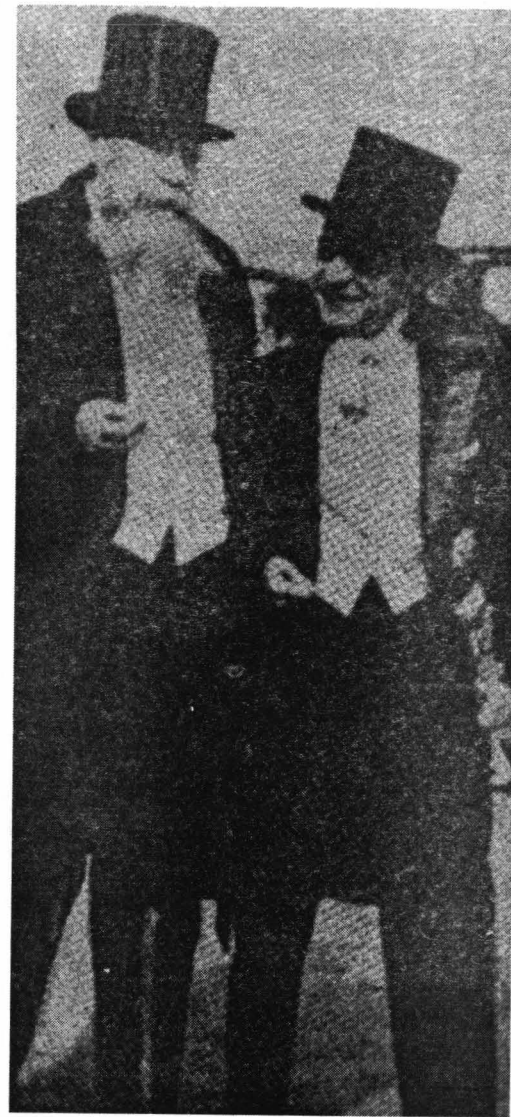
Evrei din „Al 13-lea Trib“ stabiliți în România.

Nicadorii în lanțuri

Regele Carol II pe Tronul României

Nicolae Iorga cu Armand Călinescu

Decemvrii.

Grupul de legionari plecând spre Spania.

Ion Moța și Vasile Marin.

Corneliu Codreanu lângă bordeiul din
Stațiunea Carmen-Sylva în 1936.

Generalul Ion Antonescu.

Cruce pe locul unde au fost îngropați
cei 14 legionari asinași.

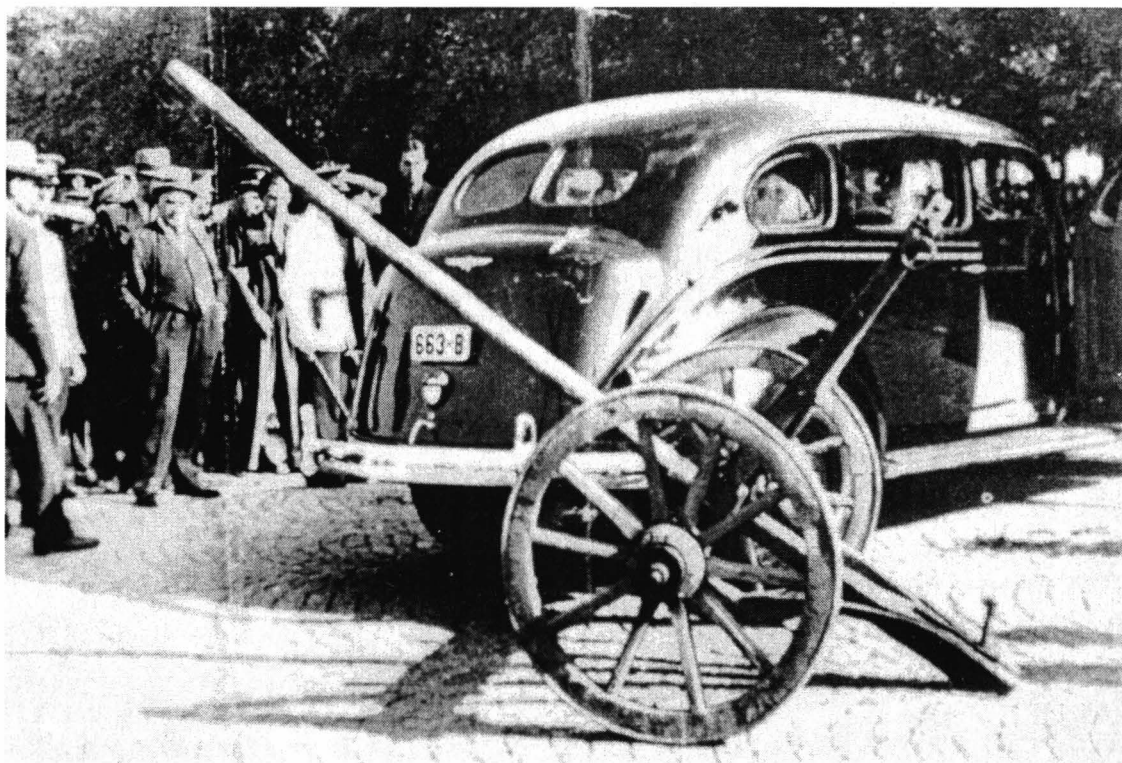
Horia Sima.

Gheorghe Clime.

Regele Mihai I al României.

Mașina în care a fost ucis Armand Călinescu.

Miti Dumitrescu.

Mulțimea privește la „Răzbunătorii“ executați pe podul Elefterie.

Ernest Urdărescu în biroul său din Palatul Regal.

Carol cu Magda Lupescu exilați în 1940.

„Răzbunătorii“ uciși, păziți de jandarmi 3 zile.

C 1 LECȚIA DEZVĂLUIRI ISTORICE

Joana DAMASKIN

PASIUNI ȘI CRIME REGALE

Viața aventuroasă
a Regelui Carol al II - lea
și crimele sale

Dorința mea, atunci când am început să scriu *Pasiuni și crime regale* a fost aceea de a informa cât mai corect posibil tânăra generație din România, asupra ororilor trăite de noi, astfel ca acestea să nu se mai poată repeta.

Joana Damaskin

Îmbinând metodele istoriografiei moderne cu un talent narativ deosebit, *Joana Damaskin* dezvăluie rând pe rând, în lucrarea *Pasiuni și crime regale*, multiplele fațete ale adevărului istoric.

Regii și reginele României ne sunt înfățișați în condiția lor tragică, de personaje sfâșiate între simțul datoriei, pasiunile și viciile lor. Regina Maria, bunăoară, este senzuală, pasională chiar, dar are și un simț al datoriei față de Țară ce o înalță spre idealitate. Ea este în același timp femeia atrasă de iubirea pământească, dar și regina învăluită în asceza iubirii de Neam.

În strânsă legătură cu tema principală, autoarea, fără a face o apoteoză a mișcării legionare, o scoate pe aceasta din cotloanele întunecate și ferecate, în care fusese zvârlită de cele trei dictaturi (carlistă, antonesciană și comunistă) și o redă istoriei.

În contradicție cu stilul tern, al majorității lucrărilor de istoriografie modernă, *Joana Damaskin* își fascinează cititorul purtându-l, ca pe un covor fermecat, prin spatele ușilor închise istoriografiei de până acum. Necăutând cu obstinație senzaționalul, autoarea găsește însă în istoria României, nu doar mâl și putreziciune, ci și străluciri de brilliant, momente înălțătoare și luminoase.

Dacă lucrarea doamnei *Joana Damaskin* s-ar fi rezumat la relatarea nudă a datelor și faptelor epocii, ar fi fost probabil o lucrare remarcabilă, care s-ar fi adresat doar specialiștilor și unui cerc restrâns de cititori avizați, **asa însă, a devenit best-seller-ul** pe care editura *Junimea Română* vi-l oferă acum, în colecția *Dezvăluiri istorice*.

Editura Junimea Română

Preț 42 900 lei

ISBN - 973 - 97311 - 0 - 4